

ГРАФИНЯ ПРОСЯКИНЯ

Превод от немски: [Неизвестен], —

chitanka.info

В БЕДА

Беше Бъдни вечер.

Звънът на камбаните се губеше в далечината и потъваше в дебелия сняг, покрил като огромен плащ премръзналата земя.

Наближаваше празникът Рождество Христово.

Една млада жена, облечена твърде скромно, газеше дълбокия сняг, притискайки в обятията си малко детенце, увито в тънък шал.

— Студено ми е, мамо, студено ми е! — хленчеше премръзналото дете.

— Мълчи, сладкото ми — утешаваше го със сподавен глас майката. — Скоро ще бъдем у дома и ти ще спиш на топло в стаята.

Жената мина край къщички, през чиито прозорци ясно се виждаха коледните елхи. Мъка изпълни младите й гърди.

Дългият и изморителен път я изведе пред една височина, върху която гордо, с кули, опрели в небето, се издигаше замъкът Хоенщайн. Силите на пътничката бяха на изчерпване. Струваше й се, че всеки момент ще изгуби съзнание. С последни усилия се добра до голямата порта на замъка и погледна с просълзени очи красивия герб. Той принадлежеше на нейните родители. Тя стоеше пред заключената врата на бащиния си замък.

Идваше като просякиня! Тази мисъл я смаза и скова повече, отколкото суровият студ. Бяха изминали три години от деня, в който младата графиня бе напуснала бащиния си дом. Три години Ирма не беше виждала обичната си майка и своя баща, принудена да се бори сама с трудностите на живота и връхлетялото я нещастие. А беше единствена дъщеря на гордия граф Хоенщайн. Колко времеждия беше преживяла през тези три години! Сега стоеше с примряло от страх сърце пред голямата бащина порта в очакване да се сбъдне последната й надежда за спасение. С трепереща ръка хвана верижката на звънеца. Ясният звън отекна в широките стени на стария замък. До вратата се приближи слуга, облечен в златошита ливрея, и изгледа учудено и строго нещастната жена.

— Нахална просякиня! — извика той сърдито. — Иди на друго място, сега не се дава милостиня!

Грубите думи пронизаха като острие на нож съзнанието на младата жена.

— Моля ти се, отвори ми, не мога да отида никъде с моето детенце! Съобщи на графа за мене! — извика тя, без да посмее да се представи.

— Графът не приема никого! — отговори лакеят и обърна гръб.

— В името на бога, съжалете се заради детето ми, отворете — викаше отчаяно жената. — Трябва да говоря с графа. Той е добър и милостив!

Тези думи смекчиха сърцето на слугата. Той с важен вид отвори вратата и пусна жената вътре. След това отиде да съобщи на господаря си за неочакваното посещение.

Граф Хоенцайн седеше до писалището си, подпрял глава с ръка. Беше замислен и не чу почукването на вратата. Слугата се реши да отвори и като влезе, каза смирено:

— Една просякиня иска да влезе при вас.

Графът се учуди:

— Толкова късно през нощта? Коя е?

— За първи път я виждам, изглежда не е тукашна.

— Пуснете я да влезе и я нахранете в кухнята!

Графът беше строг, но имаше добро сърце за бедните. Като остана сам, той отново потъна в размисъл. Стресна го обаче повторно почукване на вратата.

В стаята влезе млада, бледа жена. Той я погледна втренчено, раздразнен от внезапното ѝ нахълтване, и понечи да я наругае, когато изведнъж шалът от главата на жената падна и откри едно изнемошало лице.

— Тате, тате! — промълви умоляващо нещастницата.

— Ирма! — извика той и скочи от стола. Струваше му се, че сънува.

— Прости ми, тате, прости ми! — изрече Ирма със задавен от възмущение глас и коленичи пред него. — Аз съм, тате, Ирма, нещастната ти дъщеря... Татко!...

Погледът на стария граф се взря в лицето на красивата жена, облечена в дрипи.

— Дете мое... Ирма! — каза той развълнувано. — На какво приличаш... От къде идваш?...

Скоро обаче в очите му се появи тъмен блясък и челото му се смръщи:

— Нещастно момиче!... Ти донесе срам и безчестие на старините ми, напусна ме, за да последваш онзи, който те прелъсти!

— Моля те, татко, не ми напомняй за него, заплатих скъпо грешката си! Щях да умра от глад.

— А защо не си при него?

— Останах сама, съвсем сама. Малко след като се оженихме, той ме напусна. Оттогава не съм го виждала. Страдах много. Гордостта не ми позволяваше да се върна при тебе, но нищетата ме смаза. Сега, пред Рождество, дойдох да те помоля за прошка.

— Ти вече не си моя дъщеря и аз не съм твой баща. Какво направи, нещастнице! От часа, в който напусна този замък, нишките, които ни свързваха, се скъсаха.

— Смили се, татко! — изплака дъщерята. — Ако вече не мога да бъда твоя дъщеря, поне ми дай подслон като на бездомница! Не ме оставяй на студа и глада!

— Проклет да бъде онзи, който те докара до това положение и лепна петно върху нашия род! Ти забрави своите задължения и отдаде сърцето си на един непрокопсаник. Побелях преждевременно от мъка. Сега, когато пак си пред мене, старата рана отново се разтваря. Не!... Ти не си вече мое дете!... Не си графиня Хоенщайн, искана от толкова принцове! Махни се от очите ми!

— Татко, толкова голямо ли е престъплението ми, че обичах Артур? Нима няма да ми дадеш възможност да поправа грешката си и да получи прошка от теб? Майка ми толкова ме обича, позволи ми да ида при нея!

Очите на графа се навлажниха.

— Загубата на единствената й дъщеря я сломи... Тя умря!

— Умря!?... Аз съм виновна за това! Не, не е възможно!

— Няколко седмици след твоето бягство тя се пресели във вечността.

В стаята се възцари мълчание. Графът наведе глава и се унесе в мисли. Когато се съвзе, видя Ирма отново да влиза с едно около двегодишно детенце с ангелско лице, но също толкова бедно облечено

като своята майка. То отправи към графа изпълнен с любопитство поглед.

Графът го гледаше изумен.

— Дядо... — изрече детето и като се приближи, обгърна с ръчички коленете на стария благородник.

— Твоето дете... — промълви сякаш на себе си той. След това рязко извика: — Не ти стигнахме ние, сега искаш и това дете да направиш нещастно! Къде е баща му?

— Той не подозира за съществуването му. Много преди то да се роди, избяга в Америка. Напразно го чаках. Детето също страда извънредно много.

Лицето на дядото запазваше студеното си изражение.

— Нима нищо не може да трогне сърцето ти? — простена Ирма.
— Нима ще ме изпъдиш от къщата си? И то в нощта срещу Коледа?

Графът се колебаеше. Той преживяваше голяма вътрешна борба. Неговият отговор трябваше да реши всичко.

— Не те познавам, ти не си моя дъщеря.

— Това ли е последната ти дума?

Като не получи отговор, Ирма взе детето и напусна стаята.

Бащата изведнъж се съвзе от яростта си. Какво беше направил! Беше предал родната си дъщеря на студа и глада заедно с детето ѝ. Той трепна и бързо излезе на двора.

— Ирма — извика силно.

Студеният вятър като че ли отвея отчаяния му вик.

— Баща ти ти прощава — викаше той ужасен.

Отникъде не последва отговор. Само бурята продължаваше да беснее.

Краката на графа се подкосиха и той падна наред двора. Когато слугите го намериха, положиха доста усилия да го стоплят и да го накарат да се съвземе.

СКИТНИЦА

Отминаха още две години.

В някаква бедна къщичка една хубава жена бдеше над своето болно дете. Крехкото телце гаснеше бавно в малкото креватче. Лекарят не даваше никаква надежда за спасение. Майката, трепереща над леглото, беше дъщерята на граф Хоенщайн, преминала след дълги страдания в Америка, за да търси неверния баща на своето дете. Но вместо да намери него, тя беше на път да загуби и своята рожба. Лекарствата се бяха свършили, а тя нямаше пари за нови. Освен това не беше плащала наема за жилището от месеци.

Жената се стресна. Някой ходеше по коридора. Вратата се отвори и влезе един едър мъж. Без да поздрави, той попита грубо:

— Ще си платиш ли наема?

— Имайте още малко търпение — промълви с умоляващ глас Ирма. — Детето ми е болно и през това време нямах възможност да работя, за да спестя нещо.

— Твоята жаба не ме интересува! Искам да зная ще платиш ли или не?

— Бъдете снизходителен, имайте милост към детето ми! — молеше жената. — Изчакайте още няколко дни!

— Какво? Няколко дена ли? Ако до довечера не ми платиш, ще те изхвърля на улицата!

Човекът излезе и тръшна вратата след себе си.

— Велики Боже, какво да правя сега! — стенеше Ирма с приборани като за молитва ръце.

В терзанията си тя не чу, че някой чука на вратата. Влезе строен мъж във военна униформа.

Той я повика по име.

Тя се стресна и се изправи: пред нея стоеше началникът на полицията в Ню Йорк.

— Господи — извика тя.

— Добър ден — поздрави мъжът.

— Боже мой, мистър Роджър, откъде знаете, че живея тук?

Той се приближи към нея и се вгледа в лицето ѝ, което въпреки всички страдания беше запазило благородните си черти. После хвана ръката ѝ и каза:

— Най-последно ви намерих! Много разпитвах за вас. По една случайност попаднах на следите ви. Чувствам се щастлив, че ви виждам!

Ирма се изчерви, притеснена от погледа на мъжа.

— Вие знаете, че много се интересувам за вас — продължи мъжът.

— Бях принудена да напусна работа, преместих се в тази квартира, за да започна отначало.

Човекът я гледаше състрадателно. Разбираше защо се беше преместила в този бедняшки квартал. Благородното ѝ сърце не ѝ позволяваше да приеме неговата поддръжка.

— Скъпа — започна той, — нима забравихте, че ви предложих моето приятелство. Още от първия ден, когато стъпихте на американска земя, взех присърце вашата съдба. Доверието ви към мен тогава ме направи извънредно щастлив. Така се чувствам и сега, защото ви намерих отново.

— Не ми се сърдете, но не можех повече да остана под вашата опека — отбеляза тя.

— Ирма — извика Роджър разпалено, — твърде малко ме познавате! Наистина ли никак не ви интересувам? Защо отблъсквате помощта ми въпреки неволята, в която се намирате? Колко ли трябва да сте страдали, откакто не съм ви виждал!

Тя бе навела глава, скрила лицето си в длани, и плачеше.

— Претърпели сте толкова много, без да се оплаквате и без да ме потърсите за помощ — мен, вашия искрен приятел!

— Не говорете повече, мистър! Вярвайте ми, не искам да съм ви в тежест.

Мъжът стоеше пред нея, покъртен от сълзите ѝ. Мъчеше се да съдържа вълнението и чувствата си.

— Ирма — каза той, — повече не мога да мълча, да потискам чувствата си. Аз ви обожавам и не мога да ви сравня с никоя друга жена! Обикнах ви още от първия ден. Красотата ви ме омая, а

достойното ви за благородник държане ме направи щастлив. Моля ви, не ме отблъсквайте!

— За бога, мистър, престанете, не ме правете още по-нещастна, отколкото съм!

— Моля ви, изслушайте ме докрай! Днес оставям съдбата си във ваши ръце. Позволете ми да се погрижа за вас и детето ви. Станете моя жена!

Ирма посрещна думите му с вик на изненада.

— Не ми казвайте, че не изпитвате същите чувства към мен — продължи Роджър. — Бъдете сигурна, че ще се привържете към мен. Ще ме опознаете. Заклевам се, че ще сторя всичко, което мога, за да направя вас и детето щастливи.

— Мистър Роджър — каза Ирма, — аз много ви уважавам, но въпреки това не мога.

— Не ме отблъсквайте, Ирма! В този момент от вас зависят моят живот и моето щастие. Обичам ви и не мога без вас. Искам да ми обещаете само едно: че ще се опитате да ме обикнете!

— Моля ви, не ме измъчвайте повече. Оценявам предложението ви и бих се радвала, ако можех да ви ощастливя, но не мога да стана ваша жена.

— Не продължавайте! Не отблъсквайте любовта ми. Не бих разговарял за това с вас, ако не бях обмислил всичко. Не ме води никаква нечиста мисъл, а единствено любовта ми към вас. Аз съм достатъчно състоятелен, за да осигуря на вас и детето ви спокоен живот.

— Не, мистър Роджър, не! При мен няма място за колебание. Не мога да приема предложението ви. Не настоявайте!

— Но защо, обяснете ми!

— Защото не съм свободна! Съпругът ми е жив.

— Жив?! Тогава защо не е при вас? Впрочем това също не е пречка. Можете да се разведете с него и да се ожените за мен.

— Аз съм негова съпруга и ще остана такава! Ще остана вярна на клетвата, която съм дала.

Роджър не отговори нищо. Той пусна ръката ѝ и се отправи съкрушен към вратата.

След като си отиде, Ирма коленичи, за да измоли прошка от Бога за болките, които причини на този човек.

Скоро след този случай дойде раздавачът и ѝ подаде един плик. Когато Ирма го отвори, от него изпадна банкнота от хиляда долара. Освен нея в плика имаше и бял лист, на който бяха изписани само няколко думи: „За вашето дете!“.

Тя заплака и мислено благодари на онзи, който ѝ беше изпратил парите. После излезе да купи лекарства.

На един тъгъл забеляза някаква двойка: красива жена и млад мъж с надменно лице.

— Артур! — извика тя, като се взря по-добре в него.

Но той бързо изчезна в навалищата. Ирма беше видяла човека, който я беше отвлякъл от бащиния ѝ замък, за да я напусне няколко дни след венчавката, и сега също не искаше да я види.

ЕДНА ОТЧАЯНА ПОСТЪПКА

Нощта падна върху Ню Йорк, но трясъкът на файтоните и трамваите не преставаше.

Ирма се върна у дома, капнала от умора. Тя отново бе изиграна от своя съпруг. Преди две години той беше заминал за Америка, за да избяга от нея и нейната любов. И там се беше оженил за друга. Но беше излъгал и втората си жена, дъщеря на един от най-големите милионери на Ню Йорк. Беше си променил и името, за да не бъде разобличен. Ирма разбираше каква съдбоносна грешка беше направила. Друга жена беше заела нейното място. Но тя не искаше да отстъпи доброволно. У нея зрееше план, който трябваше да върне блудния ѝ мъж към правия път. Тя написа следното писмо:

„Любезни ми, неверни съпруге,

Безнадеждността слага перото в ръката ми. Излъгана и изоставена от теб, аз съм сама на този свят, принудена да се боря с неволята. Какво направи ти с мене! Бях невинна и неопитна, вярвах ти сляпо. Не можах да ти поднеса онова богатство, което баща ми притежава. И ти веднага ме захвърли. Сега съм бедна като просякиня. Напразно молих баща си да ме прибере. Изпъди ме, за да ме накаже за голямата ми любов към теб. Добри хора ме съжалиха и ми помогнаха да дойда в Америка, за да те търся. Сега аз гладувам, а ти тънеш в охолство. Какво направи от мене, Артур! От тази, която те обичаше до полуда! Въпреки всичките страдания, които ми донесе, аз пак не мога да се откажа от теб заради любовта, в която ти се клех. Сега те моля: откажи се от другата и се върни при мен. Готова съм да ти простя всичко!

Искам да съм при теб!

Приеми ме в къщата си като компаньонка на жена ти. След време, когато ме сравниш с нея, ти ще ме оцениш и ще се върнеш при мен. Тогава ще дойдеш в прегръдките ми и аз ще ти простя, напълно ще ти простя, и пак ще заживеем заедно и щастливо. Не бива да си мислиш, че ще те издам или ще се разкрия пред жена ти. Мнимата ти съпруга няма да разбере, че аз съм истинската ти жена, поверена ти от бога, освен ако ти сам се покаеш и сърцето ти отново възвърне истинската си любов към мен. Остави ме да преживея под твоя покрив само една година! Ако през това време не съумея да спечеля чувствата ти, ще те оставя на другата, ще се откажа от всичките си права и ще отида някъде надалече, за да не нарушавам щастието ти.

Ще изпълниш ли желанието ми, Артур, което ще реши и твоята, и моята съдба? Вярвам, че няма да откажеш — имам средства да те принудя. Знаеш, че двубрачието е наказуемо. Изпълни желанието ми. Утре следобед ще се представя в дома ти и ще предложи услугите си на мнимата ти съпруга. Ти ще се погрижиш да бъда приета от моята съперница. След това борбата за правото на любов може да започне!

Твоята изоставена и нещастна жена“.

ЩАСТЛИВА

Часовникът на Сити Хол, общинското управление на Ню Йорк, показваше пет часа следобед, когато един хубав, елегантно облечен мъж крачеше към въздушната железница, бързайки към дома. Външността му показваше, че принадлежи към висшето общество. Походката му беше горда.

Йохан Гулд — така се казваше той — имаше самоуверен вид, защото вярваше, че притежава всичко, което му е необходимо. Беше красив. Съпругата му беше едно от най-хубавите и богати момичета на града, дъщеря на мултимилionера Шмит. Той притежаваше чудесна къща с всякакъв разкош, какъвто човек може да измисли; красиви коне от най-добрата порода; с една дума, от живота, който той водеше в своята вила на Клинтън Стрийт, нямаше какво повече да се желае.

Въпреки това този човек, на когото завиждаха хиляди хора, не изглеждаше напълно щастлив. Той често гледаше втренчено пред себе си, а върху челото му падаше сянка на меланхолия.

Мъжът застана на площадката на железопътната станция. Изведнъж се сепна. Някой бутна в ръката му някакво писмо. Той се обърна сърдито, но не можа да разгледа човека, който беше направил това, защото той се смеси с тълпата. Понечи да хвърли малкото писъмце, мислейки, че става дума за просия, но любопитството му надделя. Той отиде встрани, отвори плика и се зачете. Още от първите редове лицето му пребледня и ръцете му затрепериха.

Писмото беше от изоставената от него жена. Йохан Гулд беше не друг, а Артур. Той прочете писмото, което Ирма беше написала, но не можа да стигне до края му.

„Господи!“ — въздъхна той съкрушен, почувствал се разкрит. Жената, която беше напуснал и излъгал, го беше проследила.

Тя знаеше всичко.

По челото му изби пот. Не можеше по никакъв начин да се върне при онази, която го чакаше в дома му. Обзе го ужас от жената, която се смяташе за негова единствена законна съпруга. Сега не можеше да се

появи пред нея — толкова разстроен и развълнуван. Той бързо напусна чакалнята и излезе навън. Писмото, което се намираше в джоба му, за един миг го беше смъкнало от блаженото небе. Когато остана сам, той го прочете докрай.

„Свети Боже, тя иска да влезе в къщата ми! — извика той. — Никога!“

Но как можеше да го избегне. Започна да обикаля улиците, смутен и уплашен. Съвестта го измъчваше. В спомените му изникна невинната и доверчива девойка Ирма, после същата като негова съпруга, обичаща го силно и горещо. Той видя бледото ѝ, благородно лице, излъчващо любов и добродетелност, черните ѝ очи — две звезди, изпълнени с благоговение. Дъщерята на граф Хоенщайн, която беше повярвала на лицемерните му клетви, сега се появяваше пред очите му в цялата си ангелска красота. Той лесно беше успял да измами младото момиче, непритежаващо никакъв житейски опит, и да я вземе за жена въпреки волята на родителите ѝ. Отнемайки дъщеря им, той целеше единствено богатството им, смятайки, че те ще се примирят и ще дадат на своя зет полагащата му се зестра. Но се беше излъгал горчиво. Те не простиха нито на крадеца, нито на жертвата. Когато се видя излъган, той изведнъж се насити на жена си, а тя продължаваше да го обича. Един ден Артур я напусна.

Тези спомени сега разяждаха съзнанието му.

Щом стъпи на американска земя, той промени името си. Като опитен съблазнител потърси нова жертва и скоро я намери. Ожени се за младата лейди Мери Шмит само няколко месеца, след като беше напуснал Европа. Мери Шмит му бе донесла като зестра едно огромно богатство и великолепен дворец, отличаващ се с разточително изящество. По този начин бе влязъл отведнъж в кръга на най-почитаните мъже в Ню Йорк и имаше млада, хубава и умна жена, която държеше на него. Беше я спечелил със силата на своята завладяваща красота и мъжествена енергия.

Нито едно женско сърце не можеше да му устои дълго време. Той покоряваше жените и беше техен идол. И на всичко това трябваше да се сложи край! Предстоеше му да слезе от високия пиедестал и да бъде хвърлен в затвора за двубрачие. Никога! Ако ще и да му коства живота.

Ужасна мисъл премина през главата му. Ами ако премахне Ирма! Щеше да остане свободен и никой нямаше да пречи на щастието му.

Той се изплаши. Това означаваше да стане уби... Не му стигна смелост да произнесе тази дума. Нямаше ли да е по-добре, ако изпълни молбата на Ирма и я приеме в къщата си. Идеята да живее с двете си жени под един покрив го уплаши. От друга страна, само така би могъл да държи Ирма под око и да я обезвреди. Красивите му очи блеснаха с демоничен пламък. Той се замисли как би могъл да убеди жена си да приеме на работа Ирма.

Тази вечер Йохан Гулд си легна уморен и съкрушен. Приключението през изтеклия ден измъчва мозъка му през цялата нощ. Мисълта, че Ирма трябваше да дойде под неговия покрив, го терзаше ужасно. Ами ако го издадеше и разкриеше престъплението му! Това би го погубило!

Дързостта му не стигаше, за да подготви втората си жена за онова, което щеше да се случи. На сутринта той стана от леглото, обзет от мрачни мисли и предчувствия. През цялата нощ не можа да заспи.

Посещението беше неизбежно. Трябваше да се примири!

На прага на спалнята му го посрещна Мери. Тя протегна ръка и поднесе устни за целувка. Йохан Гулд никога не беше оценявал обносните си като лоши, но сега, когато младата му жена, красива и сияеща от щастие, чувствайки се негова истинска съпруга, положи с любов главата си на гърдите му, той извърна лицето си настрана, чувствайки се недостоеен да я погледне в очите. Като видя колко е бледен, Мери се уплаши.

На закуска тя беше извънредно любезна с него и се стараше да разпръсне облаците на свъсеното му чело. Горката жена не подозираше какви мисли измъчваха този, когото тя боготвореше! Очите на Мери Гулд блестяха, озарени от вътрешната ѝ чистота. Тя се чувстваше щастлива до този човек, заради когото ѝ завиждаха всичките ѝ приятелки.

— Мила Мери — започна Йохан с неискрен глас, — виждам, че домакинството ти създава големи грижи. Това ми е неприятно.

— Колко си добър към мен, Йохан — отвърна тя, щастлива от това, че съпругът ѝ мисли за нея.

— Ще ти взема помощница-компаньонка.

Мери се хвърли на врата му. Трогната и признателна, младата жена отново прегърна мъжа си, без да подозира каква обида съдържащо това негово предложение.

ДВЕ СЪПРУГИ ПОД ЕДИН ПОКРИВ

Към четири часа следобед същия ден млада и красива жена, облечена доста бедно, застана пред вратата на двореца на Йохан Гулд. Тя спря задъхана и уморена. Вълнението изтощаваше силите ѝ. Един от слугите с червени ливреи ѝ отвори и я въведе при господарката.

— Приближи се, Ирма Норт — звънна приятелски гласът на Мери Гулд.

— Принудена съм да постъпя на работа — каза Ирма.

— Имаш ли нещо против да поискам твоите свидетелства?

Ирма трепна.

— Не притежавам никакви документи. Досега не съм работила никъде. Омъжена съм.

Мери я погледна състрадателно.

— А мъжът ти не те ли поддържа?

— Той ме напусна. Сега съм съвсем сама.

— Бедната!

— Сама се грижа за себе си и за детето си!

— Но как е възможно — повиши възмутено глас мисис Гулд. — Как е възможно този мъж да е толкова коравосърдечен! Нещастната жена! Положението ти сигурно е ужасно. Доволна съм, че имам съпруг, който ми е верен и ме обича! Имам всичко, каквото желае сърцето ми.

При тези думи по лицето на Ирма премина сянка и очите ѝ се навлажниха.

— Мислиш ли, че е невъзможно твоят съпруг след време да се разкае и да се върне при теб? — попита Мери след кратко колебание.

— Да, вярвам, че той пак ще ми принадлежи — отговори тя, като измери с особен поглед събеседницата си.

— Искаш ли да започнеш работа при мен като компаньонка и приятелка? Сигурна съм, че ще се почувстваш добре в нашата къща. Ще ти бъде ли достатъчна една заплата от сто долара месечно?

— Сто долара? Това е твърде много, лейди Гулд — каза Ирма. — Нека първо се уверите, че заслужавам тази цена, и тогава ми я дайте.

— Не, решено е! Можеш ли да започнеш от утре сутринта?

— Много съм ви признателна, лейди Гулд. Позволете ми да ви помоля за още нещо. Бих искала да посещавам веднъж седмично болното си дете!

— Разбира се, Ирма! Колко си щастлива, че имаш дете! Почакай още малко; съпругът ми скоро ще се върне. За него ще бъде удоволствие да се запознае с теб.

Ирма трепна. Наложил се да употреби цялата си енергия, за да скрие вълнението си.

— Ще се радвам да се запозная с вашия съпруг — каза тя, — но сега ми позволете да се оттегля. Утре ще дойда точно в определеното време.

Тя се поклони учтиво и напусна салона, но навън се олюля. Проявеното от нея самообладание беше свръхсилите на една жена. Но сега едва не изгуби съзнание. Тя въздъхна тежко. Очите ѝ плуваха в сълзи.

Значи това беше жената, завладяна от Артур. Нейната съперница! Почувства страшна омраза към нея, но същевременно и я съжаляваше заради неопитността ѝ и заради това, че е излъгана. Каква комедия щеше да бъде стоенето ѝ в тази къща! Комедия, построена върху страдания.

На другата сутрин отиде у Йохан Гулд. Едва беше отворила вратата, когато насреща ѝ се появи висок, млад и хубав мъж. Той се стъписа и се дръпна назад, като извика само:

— Ирма!

— Артур! — отговори тя машинално и за да не бъде забелязана срещата им, побърза да се насочи към най-близката врата. Мъжът я отвори със светкавична бързина и бутна вътре разтревожената жена, като сам влезе след нея. За един миг Ирма се озова пред лицето на своя съпруг след толкова години раздяла. Погледът му беше демоничен и я изплаши. Цялата ѝ любов, скътана в гърдите ѝ до този момент, изчезна изведнъж. След като беше положила толкова усилия да го издири и намери, сега тя изпитваше ужас пред този човек.

— Ходи ли при жена ми? — попита Йохан Гулд.

— От нея идвам сега, от тази, която ти лъжеш.

Той пребледня.

— И какво стана?

— Ангажирах се като компаньонка.

— Какво ще правиш тук, в моя дом?

— Ти знаеш, нали ти писах!

Тя огледа стаята и забеляза:

— Хубаво е при тебе. Каква разлика между миналото и настоящето!

— Трябва да си преживяла много нещастия — заговори мъжът по-меко след дълго мълчание.

— Нещастия! Ако всички мои страдания могат да се нарекат просто нещастия! Страдах много, и то само по твоя вина. Разболях се, постъпих в болница и когато излязох оттам с детето си...

— С детето си ли?

— Да, да... с нашето дете! То беше толкова слабо, че се страхувах да не умре.

— Къде е то сега?

— Нямах търпение да узнаеш ли?

— Струва ми се, че не е истина. То действително ли съществува?

— Мислиш ли, че мога да лъжа за такова свято нещо, каквото е раждането на едно дете! Искаш ли доказателства?

— Да, искам!

— Ето ги!

Ирма извади от джоба си пакет документи.

— Ето брачното ни свидетелство, ето и акта за раждането на детето.

Когато видя книжата, мъжът изпадна в ярост. В ръцете си Ирма държеше честта, бъдещето и съдбата му. Тези документи ѝ даваха власт над него. Тя можеше да му стори всичко, каквото пожелае. Искаше му се да ги грабне, да ги изтръгне от ръцете ѝ. Той се хвърли върху нея.

— Помощ, помощ! — извика тя.

Книжата се бяха пръснали по пода. Гулд притисна в обятията си младата жена. В това време вратата бавно се отвори и на прага ѝ застана Мери. Тя остана смаяна от гледката. Артур бързо се отдръпна от Ирма — той беше твърде разстроен от неочакваната поява на Мери.

— Какво става тук? — попита тя.

Вместо отговор Артур вдигна припадналата Ирма и я положи на дивана. Това му даде време да се съвземе и да намери подходящо обяснение:

— Намерих тази жена в безсъзнание отвън, в коридора, и я пренесох тук. Коя е тази нещастница?

— Една германка, която ангажирах снощи за моя компаньонка — отговори Мери. — Ето и документите ѝ. Изпадна ли са от ръката ѝ.

Тя се наведе и вдигна книжата.

— Дай ми ги — изплашено каза Йохан Гулд и протегна ръка.

Междувременно Ирма дойде в съзнание. Тя се изправи и се огледа. Видя актовете, които беше изпуснала, и скочи към тях, но Мери ги грабна и ги стисна здраво.

— Бедната жена — каза тя, — по-добре ли си сега?

— Не се безпокойте, миледи, сега съм добре!

Тя излезе от стаята със светнал поглед, който изплаши Артур. Той се чувстваше неин пленник.

ИГРА НА ЩАСТИЕ

— Спечели! Мистър Стивънс пак спечели! А мистър Гулд изгуби цяло състояние!

— За него не е от значение. Тъстът му е мултимилионер.

— Той е луд. Пак залага на същата карта.

— Изглежда, че днес Гулд възлага всичките си надежди на дама купа!

— Да играеш с дама купа не е добре — обади се някой, наблюдаващ от страни играта.

Артур не обърна никакво внимание на тези думи, които се отнасяха за него. Беше се съсредоточил изцяло върху картите.

— Пак изгуби! Десет хиляди долара! — извикаха няколко гласа.

Артур стана блед като восък. Беше потърсил в играта на карти развлечение и облекчение от загубата в друга една игра — играта на щастие. Той се отправи към дъното на салона и написа нов чек от банка „Юниън“. Този чек беше последен и едва покриваше остатъка от сумата в тази банка. Ако изгубеше и нея, цялото му състояние щеше да бъде принесено в жертва на дяволските карти. След като написа чека, той отново се върна на масата. Продължи да залага, но вече не на дама купа, а на друга карта. Този път обаче дама купа спечели, но за негова сметка. Артур загуби петдесет хиляди долара. Всички присъстващи възкликнаха изумени. Погледите им бяха отправени към губещия играч. Той беше смаян, но остана мълчалив.

— Той пък печели в любовта — забеляза някой. — Нали, Гулд! Ела да се чукнем. Аз също имам неприятности. Ела да се разтушим!

Йохан се помъчи да се усмихне, взе от сребърната табла, която лакеят разносяше около масата, чаша шампанско и пи със своите приятели.

След това излезе от клуба и заскита из улиците като пиян. Така стигна до един съвсем безлюден ъгъл и се спря. Видя пред себе си самотна пейка и седна на нея. Беше като замаян. Виждаше себе си изправен пред пропаст. Собственият му дом изглеждаше като

чудовище, в което се беше свила Ирма: мълчалива, дебнеща, готова да го унищожи с документите, които притежаваше. Пред изплашеното му въображение затворът придобиваше все по-реални очертания. Ако Ирма го издадеше, непременно щяха да го осъдят за двубрачие. А може би в този момент тя вече беше направила това! В това време се приближиха няколко души. Гулд се сепна. Беше ги взел за полицаи.

Той стана и отново започна да скита. Отчаянието го беше стиснало здраво в ноктите си. В този момент смъртта му се струваше като сладко избавление от ужаса. Той стисна дръжката на револвера в джоба си. Сега оръжието беше единственият му приятел, единственият спасител, който му подаваше ръка.

След дълго ходене Артур се озова в някакъв парк. Беше тъмно и съвсем тихо. „Трябва да се избавя от тези ужасни мисли — разсъждаваше той. — Бих могъл да се справя с Ирма. Рано или късно тя ще ми падне в ръцете. Но загубата на състоянието е лошо нещо. Загубих повече, отколкото имах!“

Гулд крачеше бавно. Неусетно стигна до малко изкуствено езеро. „Ами ако се самоубия? — помисли си той. — Никой не би ме познал. Ще захвърля и двете визитни картички, както и няколкото незначителни писма.“ Картичките и писмата полетяха във водата. Мъжът стисна пистолета. „Да бъде проклет този свят! Защо ли изобщо съм се родил! Сега вече мога да поправам грешката от нещастното си съществуване.“ Той опря дулото на револвера до дясното си слепоочие. Само миг го делеше от края.

Но ръката отслабна и свали оръжието. Една натрапчива мисъл озари измъчения му мозък. Беше проблеснала нова надежда. Гулд изправи глава. Съществуваше път за спасение и той го беше забелязал в последния момент.

Бе измислил нов план, който беше ужасен.

МИСТЕРИОЗНО УБИЙСТВО

Мери, Артур и Ирма Норт бяха в трапезарията на двореца на богатия Йохан Гулд. Господарката покани новата си компаньонка да седне. За да прикрие вълнението си, Артур четеше някакъв вестник. Не беше докоснал закуската си.

— Добре ли настани детето си, мис Норт? — без никакво стеснение прекъсна мълчанието лейди Мери.

Името Норт накара Артур да се сепне.

— Да, струва ми се, иначе не бих била спокойна — отговори компаньонката с леко потреперване в гласа.

— Виждам, че много го обичаш — продължи Мери. — То е единствената ти утеха в безчислените ти страдания.

След това се обърна към съпруга си:

— Каква зла участ е подготвил на тази жена мъжът ѝ, като я е напуснал. Нима може да съществува такъв безсърдечен човек! Ти ѝ съчувстваш, нали, защото имаш благородно сърце!

Артур не смееше да вдигне очи към Ирма. Той едва издържаше този разговор. Без да подозира нищо. Мери продължаваше с мъчителните си въпроси:

— Какво би направила, мисис Норт, ако срещнеш човека, който е забравил своя дълг?

— Аз го намерих, лейди Гулд!

— Нима?

— Да. Той се е венчал втори път.

— Оженил се е за друга! А знае ли, че си го открила? О, този злодей е направил нещастна и втората си жена.

— Да, мисис Гулд, той е злодей!

— И ти все още го обичаш и държиш на него? — попита Мери, клатейки недоумяващо глава.

— Трудно можете да разберете моите чувства, миледи. Много пъти и аз самата не зная как съм могла да изтърпя ужаса на положението си и въпреки това да запазя любовта си.

В този момент от улицата долетяха силни крясъци и прекъснаха мъчителната сцена. Ирма въздъхна облекчено.

Отвън вече ясно се чуваше: „Вестник «Ню Йорк Херълд»! Убийство! Пълни подробности. Убийството на Медисън Стрийт“ Мери бързо стана, водена от лошо предчувствие.

— Баща ми живее на Медисън Стрийт!

В това време влезе слугинята и подаде вестника. Мери го грабна и бързо прочете онова, което търсеше, но още при първия ред изпищя и изгуби съзнание. Ирма и слугинята я повдигнаха и я положиха на дивана.

Компаньонката също беше смутена. Само Артур бе запазил хладнокръвие. Той взе чаша вода и започна да пръска лицето на припадналата. Ирма се наведе, взе вестника и прочете:

„МИСТЕРИОЗНО УБИЙСТВО.

Мистър Шмит, мултимилионер, собственик на корабостроителниците в Бруклин, е бил намерен тази сутрин в своя дворец на Медисън Стрийт мъртъв в спалнята. От страшната рана от гърдите му леглото се е превърнало в локва кръв. По всичко изглежда, че убийството е извършено през нощта. Причината не е кражба, защото както касата с пари, намираща се в съседната стая, така и скъпоценностите дори не са докоснати. Следствието още не е определило дали това не е дело на отмъщение. Досега не е открита никаква следа от извършители.“

Ирма вдигна очи. Тя погледна Артур, наведен над безчувственото тяло на Мери. Докато го наблюдаваше, през ума ѝ мина ужасна мисъл. Спомни си как той се беше опитал да грабне документите ѝ, а сега дори не посегна да вземе вестника. Защо не искаше да узнае причината за припадъка на съпругата си? Нямаше никакво съмнение, че той предварително знаеше какво пишеше там.

На вратата се почука. Влезе слугата.

— Мистър Гулд, един полицаи иска да говори с вас. Казва се Бърнард.

Артур кимна с глава и отиде в стаята, където го чакаше детективът. Последният се представи. Гулд го познаваше и знаеше славата му като вещ полицаи.

— Мистър Гулд — каза той, — дойдох при вас по много неприятен повод. Вашата съпруга, лейди Мери, е единствената дъщеря и наследница на мистър Шмит. Моля, повикайте я тук.

— Печалното известие я разстрои — отговори Артур. — Обяснете ни как е станало така, че ние последни узнаваме за убийството, след като вече целият град знае за него.

— Има важни съображения, които изискват никой да не влиза в дома на убития.

— Искате да кажете, че трябва да се снее предварително дознание относно положението, в което се е намирала къщата в момента на убийството. Трябва да отбележа, че това е пропуск, който много ме тревожи.

— Има обстоятелства, при които правосъдието е принудено да прибегва към по-особени мерки. Намираме се пред едно неразгадано убийство. Кога за последен път бяхте при вашия тъст?

— Доста отдавна.

— А вашата съпруга?

— Преди няколко дни.

— Вие не бяхте ли с нея? Отношенията ви с нея са били обтегнати.

В очите на Артур светна зловец пламък.

— Защо ми задавате такива въпроси, мистър? — попита той.

Бърнард пое със своите сиви проникателни очи злия поглед на Артур.

— Извинете! Задавам ви тези въпроси само за да проверя дали старият слуга не е излъгал.

— Боб ли? Какво?

— Много неща, свързано.

— Моля ви, кажете по-точно!

В този момент вратата се отвори. Влезе Мери, пребледняла и облегната на рамото на Ирма.

— Вие сте полицаи! — извика тя. — Смилете се, кажете ми само едно... баща ми наистина ли... Не, това е невъзможно. Името Шмит е много популярно... много разпространено... да не е станала някаква... грешка...

Мери се отдели от Ирма.

— Това е ужасен удар на съдбата, миледи — каза Бърнард. — Съберете цялата си твърдост. Натоварен съм да ви съобщя за смъртта на вашия баща.

— Но какво се е случило, за Бога? Истина ли е това? Бедният ми баща!

— Да, миледи, истина е!

Мери се разплака и сълзите сподавиха гласа ѝ.

Артур я отведе до едно кресло.

— Разкажете ми всичко, мистър. Как е умрял той?

— Когато тази сутрин слугата ни съобщи за това, няколко полицаи заедно със следователя и лекаря се отправиха веднага за дома на мистър Шмит. Лекарят констатира смъртта. Баща ви е издъхнал през нощта. Тялото му било вече изстинало.

— И кой е пожелал смъртта на баща ми?

— За съжаление още не съм в състояние да ви кажа нещо положително по този въпрос.

— Искам да отида при него. Трябва да го видя.

Мери отново започна да стене. Артур се опита да я утеши и ѝ прошепна няколко успокоителни думи.

— Бяхме длъжни да ви известим, като единствена дъщеря и пряка наследница, и аз поех тази задача — каза Бърнард. — Запечатано е всичко. И най-дребната вещ не е докосната. Съдебната власт преди всичко трябва да констатира положението на къщата, преди да се предприемат каквито и да било действия.

— Трябва да отида там! Трябва да отида при него, Йохан!

Междувременно Ирма не изпускаше от поглед Артур. Тя чувстваше, че нещо необяснимо я отблъскваше от този, когото до вчера беше обичала толкова силно и искрено. В неговите очи имаше нещо зловещо и дяволско. Дали не беше Артур Норт...? В тази минута тя видя своя идол в друга светлина. Но в нея също ставаше някаква промяна.

— Ако искате — каза Бърнард на Мери, когато тя се съвзе отново, — готов съм да ви заведа в дома на баща ви. Никой друг не може да влезе сега там.

— Но съпругът ми може да ме придружи, нали? Той има това право.

— Разбира се, миледи, не може да се попречи на единствените наследници да влязат.

— А къде е Боб, нашият стар Боб?

— В къщата на убития.

— Защо не е дошъл да ме извика?

— Не знам защо не го е направил преди това, но след като е известил полицията, вече е било невъзможно. Той е нужен на следствието.

— А не се ли установи как се е случило?

— Съжалявам, миледи. Престъплението е извършено през нощта. Убиецът е изчезнал.

— Как е възможно!

— Вероятно е имал ключове от всички врати.

— Но само баща ми имаше ключ за главния вход!

— Да, неговият ключ е намерен на масичката в стаята му.

— Тогава как е влязъл убиецът? Може би се е вмъкнал още преди да заключат вратите, а после е избягал през прозореца на партера?

— Това обяснение е доста странно — отговори Бърнард. — Всички прозорци на партера бяха намерени затворени.

— В такъв случай се намираме пред някаква мистерия! — каза Мери.

— Трябва да се съглася, че всичко е забулено в тайна, но тя скоро ще бъде разбулена.

— Още не мога да се примиря. Баща ми — убит!

— Бъди твърда, Мери — призова я Артур.

Тя се обърна към него.

— Ти си единственият, който ми остава сега! — каза тя и увисна на врата му.

Ръцете ѝ стискаха неговите.

— Хайде да отидем на Медисън Стрийт — предложи Артур. — Да си вземем сбогом с баща ти.

— Ако ми позволите, мистър Гулд, аз ще ви придружа — намеси се Бърнард.

Те излязоха. Ирма остана сама в салона. Подозренията ѝ не я напускаха.

ТРУПЪТ НА МИСТЪР ШМИТ

Убийството, извършено в центъра на най-богатия квартал на Ню Йорк, бе предизвикало общо съчувствие в целия град поради популярността на Шмит. Навсякъде говореха за него. Дворецът на Медисън стрийт, беше затворен. Вътре пазеха няколко полицейски служители. Освен тях в къщата се намираше и старият Боб, който в последно време живееше сам с господаря си.

Въпреки огромното си богатство Шмит бе възбуждал навсякъде недоверие у хората. След като омъжи дъщеря си Мери, той премахна от дома си всякакъв разкош, уволни всички слуги и остави само стария Боб. Кантората му се намираше в една отдалечена улица. Всяка сутрин старецът отиваше там с файтон, работеше през целия ден и се връщаше вкъщи винаги в точно определен час, след като вечеряше съвсем сам в някоя гостилница.

В къщата си имаше няколко каси, зазидани в стените. В тях съхраняваше ценни книжа и цялото си богатство — единственото удоволствие в живота му. След като дъщеря му се омъжи, само Боб беше човекът, на когото се доверяваше, разбира се, в известни граници. В деня на нещастieto Боб, както винаги, беше приготвил чая, който Шмит редовно пиеше в девет часа сутринта.

Девет минаваше, а господарят още не слизаше. Слугата отиде до вратата на стаята му и се послуша. Не се долавяше никакъв шум.

— Мистър Шмит! — извика той.

Отговор не последва.

Боб почука, но пак не се чу нищо. След кратко колебание той хвана дръжката на бравата. Вратата беше отключена. Слугата отвори и бързо обходи с поглед стаята. В следващия миг остана като гръмнат. Шмит лежеше безжизнен в леглото си, потънал в кръв. Боб коленичи пред него. След малко трепна и бързо излезе от стаята. Мина му през ума, че убиецът на неговия господар можеше още да е в къщата. Убитият държеше всички ключове от жилището в себе си. Как тогава беше влязъл и излязъл злодеят?

Боб слезе до входната врата. Както винаги, тя беше затворена. Значи престъпникът беше взел ключа, който господарят всяка вечер окачваше в спалнята си.

Слугата изтича горе. В спалнята нищо не беше разместено. Ключът висеше на определеното място.

Старият Боб го взе, слезе бързо долу, отключи входната врата и се отправи към най-близкия полицейски участък.

Екипът на полицията начело с Роджър пристигна веднага на мястото на произшествието. Боб въведе полицаите в спалнята на Шмит. Проницателното око на Маршъл Бърнард веднага обхвана цялата стая. В спалнята нямаше безпорядък, следователно не беше имало никаква борба. Само килимчето пред леглото беше набрано. Роджър установи, че нищо не е откраднато. Изведнъж Бърнард се приближи до стария слуга на Шмит и огледа дрехите му. По тях имаше кървави петна. Той го изгледа строго. Боб обясни:

— Бях прегърнал господаря. Оттам е кръвта по палтото и жилетката ми.

Роджър откри също, че както ключовете на убития, така и часовникът и кесията му, пълна със злато, бяха непокътнати.

В този момент в двора влезе файтон. Пристигнаха съдебният следовател, лекарят и един протоколист. Докторът и съдията огледаха трупа и първият установи, че смъртта бе настъпила преди няколко часа вследствие на голямата загуба на кръв, тъй като раната беше близо до сърцето.

Боб се уплаши:

— Но аз трябва да известя мисис Гулд, тя е единствената дъщеря на мистър Шмит.

Следователят отговори:

— Ти ще останеш тук. Тази работа ще свърши Бърнард.

Когато Мери Гулд дойде и видя мъртвото тяло на баща си, избухна в плач. Артур, който я придружаваше, хвърли бегъл поглед към трупа и го побиха студени тръпки.

— Как е могло да се случи това? — запита той лекаря. — Боб трябва да знае!

— Убийството е извършено преди полунощ — забеляза лекарят. — Вероятно убиецът се е скрил в стаята още вечерта и е издебнал жертвата си.

— Все пак Боб трябва да е чул нещо! Някакъв вик или...
В това време на прага се появи една жена, облечена в черно.
Това беше Ирма.

Видът ѝ смути Артур.

— Коя е тази дама? — попита следователят.

— Тя е компаньонка на моята съпруга — отговори Артур.

Краката на Мери се подкосиха и се наложи да я свестяват.

Артур остана спокоен. Неговото хладнокръвие направи силно впечатление на всички присъстващи, Ирма впи поглед в него.

СТАРИЯТ БОБ

Мери, Артур и Ирма напуснаха жилището на Шмит. Тогава съдебният следовател се обърна към Боб:

— От прегледа на вашите документи се установи, че се казвате Робърт Гардън и че сте на служба в този дом от шест години. Обяснете ми как е могъл да влезе убиецът, когато нито един прозорец не е бил отворен, а ключът от вратата се е намирал у самия Шмит?

— Така е, намерих ключа, окачен на обичайното място, и го взех, когато трябваше да изляза от къщи.

— Тогава остава да предположим, че убиецът се е вмъкнал вътре, когато къщата е била още отворена. Не сте ли забелязали някаква подозрителна личност наоколо?

— Не, господин следовател, не съм забелязал никого.

— По кое време си лягаше мистър Шмит?

— Обикновено към полунощ.

— Той ли заключи вратата?

— Посред нощ чух, че някой ходи по коридора.

— Защо не погледнахте кой беше?

— Защото това се случва всяка нощ.

— Добре, Вие сте намерили тази сутрин ключа от входната врата в стаята на мистър Шмит. Как е могъл тогава убиецът да излезе от заключената къща? — запита Фултън.

Старият слуга не беше в състояние да отговори. Последва дълбоко мълчание.

— Не съм мислил върху това обстоятелство — промълви Боб. — От самото начало бях уверен, че убиецът се намираше още тук.

— Не чухте ли през нощта вик или някакъв подозрителен шум?

— Не, не, милорд!

— Кога прекъсна електрическият ток във вашата стая?

— В полунощ.

— А кога за последен път видяхте стаята на господаря?

— Към десет часа.

— Какво ви каза мистър Шмит?

— Той беше седнал на това кресло, четеше последния борсов бюлетин и не ми каза нищо. Само пое чайника, който му подадох и който тази сутрин намерих празен.

Влезе Роджър, шефът на нюйоркската полиция, и заедно с Бърнард отиде в другата стая. След малко се върна и каза:

— Намерихме там този кожен калъф. Вероятно е от ножа на убиеца.

Фултън го взе и почна да го разглежда, а Бърнард продължи да фиксира с поглед Боб.

— Гардън — попита Фултън, — познавате ли този предмет?

— Не, никога не съм го виждал!

Роджър тръгна из къщата, за да извърши пълен оглед. Той обаче не даде никакъв резултат. Подозрението за убийството падаше все повече и повече върху стария слуга Боб, който не можеше да обясни как е могъл да влезе и излезе убиецът. Когато влязоха трима санитарии, за да вдигнат трупа и да го отнесат в болницата за аутопсия, Боб се хвърли върху тялото на своя господар.

— Стига лицемерие, приятелю! От всичко установено дотук сме принудени да те арестуваме. Ти си убил мистър Шмит!

Боб остана като гръмнат.

— Отведете го! — извика Бърнард на двамата полицаи.

Старецът се отпусна в ръцете им.

ОТ ЛЮБОВ КЪМ ОМРАЗА

Мери се разболя тежко. Тя страдаше и душевно заради това, че върху стария Боб бяха паднали неоснователни подозрения. Беше сигурна в неговата невинност, но той продължаваше да стои в затвора. Собственикът на ножа още не беше открит.

Ирма бдеше непрекъснато над болната. Тя съчувстваше много на Мери и едновременно с това в нея се пораждаше жестока омраза към Артур. Ирма мислеше за своето дете, поверено на скромната вдовица Брук срещу скромно възнаграждение.

— Кой може да бъде убиецът? — възкликна изведнъж възбудена Мери.

— Успокойте се, миледи — утешаваше я Ирма. — Тайната е в ключовете — забеляза тя след кратко мълчание.

— Да — съгласи се Мери, — ключовете са два!

— Два ли? — извика изненадано Ирма и впери поглед в Мери.

— Да. Единият беше винаги у баща ми, а другият — у мен.

— У вас? И къде е сега този ключ?

В чекмеджето на бюрото ми!

Някакво далечно предчувствие завладя Ирма.

— Но тъй като само аз притежавам този ключ, не е възможно да е отворено с него. Кой тогава е убиецът!

— Успокойте се — каза Ирма. Тя като че ли виждаше пред себе си сянката на истинския убиец. Взе ръцете на Мери в своите, болната се облегна и въздъхна успокоена. Тя по никакъв начин не можеше да предположи, че Артур беше свързан с тази, която я наглеждаше.

След като Мери Гулд заспа, Ирма излезе от стаята и се запъти към своята, в другия край на коридора. Когато влезе, някаква сянка внезапно се хвърли върху нея и нечия здрава ръка я сграбчи силно. Тя извика.

— Мълчи! — заповяда ѝ един приглушен глас.

Ирма се опита да се освободи и с големи усилия успя да натисне бутона за електрическото осветление. Когато стаята се освети, тя видя

пред себе си Артур.

— Искам да говоря с тебе! — каза той.

— Какво имаш да ми казваш?

— Трябва да си оправим сметките. На всичко вече трябва да се сложи край, и то още сега, в тази минута.

Ирма усети, че цялата любов, която някога беше изпитвала към този човек, се беше изпарила и на нейно място се беше загнездила омразата.

— Искам да ми дадеш документите, които имаш — каза Артур.
— Трябва да съм сигурен, че няма да ми навлечеш никакви неприятности.

— Невъзможно! Сега разбирам какво си търсил в стаята ми!

— Те трябва да станат мои на всяка цена и ти веднага ще ми ги дадеш. Сега си в ръцете ми!

— Какво ще направиш, мислиш да ме убиеш ли?

— Каква идея! Трябват ми само документите. Когато ме дебнеше, ти ми предлагаше да избирам. Сега аз ти давам право на избор.

— Какъв избор?

— Дай ми документите. Актът за бракосъчетанието ни.

— Те са тук — тя посочи пазвата си. — Трябва да ме убиеш, за да ги имаш.

— Сама ще ми ги дадеш, и то още сега.

— Никога!

— Добре, така да бъде. Иди на Ривър стрийт.

Ирма се уплаши.

— Детето ми! — извика тя.

На Ривър стрийт живееше вдовицата Брук.

— То е при мене. Ще ти го върна, когато ми дадеш документите.

— Лъжеш! Брук е честна жена и не би могла да ти предаде детето. Ти просто се опитваш да ме изнудиш.

— Ще ти върна детето, когато се откажеш от мен завинаги и ми предадеш документите. Тогава ще ти дам и пари, за да можеш още същата нощ да напуснеш моя дом.

Ирма се спусна към вратата, отвори я, премина през коридора, излезе от къщата и се озова на улицата. В този момент тя беше само майка. Владееше я само една мисъл — детето.

Тя се затича към Ривър стрийт.

ОТВЛИЧАНЕТО

Няколко часа преди това една лодка се приближи към къщата на вдовицата Брук, намираща се на крайбрежната улица Ривър стрийт. Беше тъмно и мъгливо. В лодката седяха двама души. Градският часовник удари седем пъти.

— И какво ще правиш, като вземеш детето? — попита единият.

— Не е твоя работа, Джим — каза Хари. — Господинът, който ни праща, е баща на това дете. Той си го иска, а майката го крие от него — така каза той. — Това е всичко, което знам. От нас се иска да изпълним поръчката!

— И това момиченце се намира в дома на пилота, който се удави миналата година!

— Да видим как ще стане работата — каза въглищарят Хари, докато поставяше фенера на дъното на лодката.

Двамата опряха лодката до кея, привързаха я за него и излязоха на пристана. Крайбрежната улица в този час беше утихнала. Светлината по нея беше оскъдна. Хари познаваше къщата на пилота Брук. Те скоро я намериха и се приближиха към нея.

— Старата е вкъщи — прошепна Джим, като видя светлината в един прозорец.

— Тогава да я изпратим някъде навън.

— Я да хвърлим преди това един поглед в стаята!

Погледнаха през прозореца. Насред стаята, над масата, се беше навела петдесетгодишна жена, която четеше нещо от една книга и едновременно с това плетеше чорап. В дъното на стаята имаше легло, а до него едва се забелязваше друго, по-малко. На него лежеше момиченцето на Ирма — Лидия. Вдовицата беше приспала детето и сега се утешаваше с четене на молитви. Смъртта на мъжа ѝ я беше навела на религиозни съзерцания, с които тя уталожваше болката от самотата. През целия ден беше заета с детето. Тази жена имаше добро сърце и обикна много малката Лидия. Ирма не би могла да намери по-добра гледачка за дъщеря си.

Изведнъж някой почука на пътната врата. Брук трепна и постави очилата си. Кой можеше да бъде в този късен час! Тя отиде до вратата и я отвори предпазливо.

— Кой е? — попита.

— Отвори, майко Брук! — каза един глас. — Искам да ти кажа, че на около стотина крачки оттук от една кола изпаднаха въглища.

— Въглища ли? — възкликна жената.

Тя бе твърде пестелива и съобщението ѝ напомни, че би могла да си вземе от въглищата, при това без пари. Вдовицата приготви един стар чувал и взе лопатата.

— Можеш да прибереш всичките въглища — добави другият човек.

Тогава тя видя лицето на Джим.

— Ами ти познаваш ли ме? — попита тя, като излизаше от къщи.

— Познавах мъжа ти и понеже ти остана вдовица и сама се бориш с живота, искам да ти помогна...

— Благодаря, благодаря! Къде са въглищата?

— Ей там долу, на сред улицата. Побързай да ги събереш и да ги вдигнеш всичките, защото иначе друг ще ги вземе — каза Хари. — Аз трябва да тръгвам!

Брук се запъти към мястото, което беше посочил Хари. А той се направи, че тръгва в обратна посока. Но едва беше направил няколко крачки и спря. Джим се приближи към него. Двамата се върнаха бързо в къщата. Влязоха в стаята, Хари взе едно одеяло и уви в него спящото дете. След това те бързо излязоха и се отправиха към кея. Момиченцето се беше събудило и започна да плаче. Мъжете скоро стигнаха до лодката и Хари скочи в нея с детето.

Мисис Брук, която се връщаше с празни ръце, след като напусто беше търсила някакви въглища, чу детския плач, но не помисли, че той можеше да бъде на Лидия. Тя се върна в стаята, седна на стола и продължи да чете, без да се сети да погледне към спящото дете. Неговото мълчание за нея беше доказателство, че то спи дълбоко.

Някой почука на прозореца и се чу женски глас.

— Мисис Брук, моля те, отвори веднага — викаше тревожно Ирма.

Тя се втурна в стаята.

— Къде е детето ми?

— Спи си спокойно — отговори вдовицата.

Ирма се успокои и се отправи към леглото, но след малко нададе остър писък.

— Къде е детето ми? — изкряска тя.

Леглото беше празно. Брук не вярваше на очите си.

— Ти ме излъга, мизерница такава — викаше Ирма. — Кой е идвал тук? Казаха ми, че детето е в неговите ръце!

— Мисис Норт, къде е то, за Бога — повтаряше не по-малко изплашена вдовицата.

— Ти предаде детето ми! — изкрещя Ирма.

— Не, скъпа мисис! — кълнеше се Брук. — Не съм го предала, вярвайте ми. Какво става, Боже мой!

— Кой идва тук?

— Един мъж — отговори смутена старата жена.

— Бледен, с черна брада, нали? — каза Ирма.

— Не, идва един, който ми съобщи, че на улицата имало разсипани въглища... О, сега разбирам, че ме е подмамил с тези въглища, за да може да задигне детето.

— Познаваш ли го?

— Не. Не зная името му.

Сега вече Ирма разбра, че Артур не беше я излъгал. Детето наистина беше в ръцете му. Той беше откраднал последната радост в живота ѝ.

— Значи не познаваш този въглищар? — попита тя пак Брук.

— Не, но той ми каза, че познава покойния ми съпруг.

— А не знаеш ли къде бих могла да го намеря?

— Не, дори не бих могла да го разпозная, защото лицето му беше черно от въглищния прах.

Ирма се сети за Роджър, началника на полицията в Ню Йорк. Този човек би могъл да ѝ помогне. Тя реши да отиде при него. Поиска от Брук перо, мастило и хартия и когато ги получи, написа следното писмо:

„Уважаеми господине,

Зная, че вие винаги сте били внимателен към мен. И ако с нещо съм ви огорчила, моля да ми простите. Нуждая

се много от вашата помощ. Отвлякоха детето ми. Освен към вас, няма към кого друг да се обърна. Бях поверила детето си в една чужда къща, понеже не можех да го взема със себе си в дома на мисис Мери Гулд, чиято компаньонка съм и където вие бихте могли да ме намерите по всяко време. Дъщеря ми беше у вдовицата на пилота Брук, на Ривър стрийт. При едно нейно кратко отсъствие от къщата някакъв непознат е грабнал моята Лидия. Има един човек, който знае къде е тя, защото я държи при себе си. Името на този човек ще ви кажа утре, когато се надявам да се видя с вас.

Ваша признателна Ирма Норт“.

Вдовицата Брук беше изтрила сълзите от лицето си.

— Вярвайте, не съм виновна! — каза тя с умоляващ глас.

— Вярвам — успокои я Ирма. След това излезе и пусна писмото в пощенската кутия.

ЛУДАТА

На следващия ден съдебният следовател отиде в къщата на Гулд, за да събере сведение от мисис Мери за живота на покойния Шмит. Старият Боб въпреки доказаното подозрение върху него още продължаваше да бъде в предварителния арест. Старият човек бе болен и съсипан от терзания. Артур успя да разубеди следователя Фултън да разпита Мери, като заяви, че той самият може да даде исканите сведения.

Ирма беше при Мери и чакаше с нетърпение пристигането на шефа на полицията. На настоятелните запитвания на господарката за причината за безпокойството ѝ Ирма съобщи за отвличането на Лидия, без да сподели своите съмнения относно похитителя. Искаше да говори още веднъж с Артур. Тя изчака удобен момент и отиде в стаята му.

— Идваш да ми съобщиш решението си, нали? — каза той лукаво.

— Ти изпълни закана си и открадна детето — единственото нещо, което притежавах на света.

— Ти сама ме принуди на това.

— Имай милост! — извика Ирма и вдигна умолително ръце. — Спомни си деня, в който ми се кълнеше във вярност и любов.

— Излишно е да споменавах това сега — прекъсна я той нетърпеливо.

— Ти си жесток и безсърдечен. Моля те за последен път да ми върнеш детето.

— И аз имам права върху това дете, защото съм негов баща.

— Отдавна си загубил тези права, още от деня, в който ме изостави.

— Тогава се закълни, че няма да кажеш на никого за брака си с мен.

— И да бъда считана за пропаднала жена, а детето ми за незаконородено?

— За мен това няма значение. Важното е да не стане известно, че някога съм бил твой съпруг.

Ирма му хвърли презрителен поглед. Той я унижаваше дотам, че искаше да я сведе до положението на негова държанка.

— Това, което искаш, никога няма да стане — извика тя.

— Тогава и детето никога няма да ти бъде върнато.

— Но ти ще влезеш в затвора! — каза тя твърдо. — Всеки момент ще дойде мистър Роджър и аз ще те предам на него.

— Твоите закани не ме плашат. Взел съм мерки, за да се защитя от тях.

— Но аз ще те разоблича!

В тази минута мисис Мери се показва на вратата. Тя чу последните думи, Артур отиде при жена си и каза спокойно:

— Виждаш ли какво сме направили? Взели сме в къщата си една луда жена.

Мери стрелна с очи Ирма.

— Добре, че дойдохте, мисис Гулд — каза Ирма решително. — Трябва да ви призная всичко, за да разберете какво става около вас. Този човек не е Йохан Гулд, той се казва Артур Норт. Излъгал ви е, както излъга и мен — неговата законна съпруга.

Мери стисна ръцете на Ирма и я запита съчувствено:

— Какво става с теб, Ирма?

— Този човек е злодей, шарлатанин. Той се ожени за мен, напусна ме и се свърза с вас, премълчавайки миналото си.

— Страданията са размътили мозъка й — забеляза Артур. — Ще я изпратя в лудница, защото иначе може да ни направи тук някоя пакост.

— О, господи — възкликна Ирма. — Той иска да ме изкара луда, за да се отърве от мен. Не се спира пред нищо. Това е същият човек, който ме открадна като графиня Хоенщайн от дома на моите родители, след като ме заслепи и измами със своите клетви за вяност и любов. Венча се с мен и когато бях вече бременна, подло ме изостави.

— Съжали се, Йохан, какво се е случило с тази жена?

— Тя е съвсем полудяла. Не можем повече да я държим в нашия дом.

— Потърсих го — продължаваше Ирма. — Дойдох чак тук, в Америка, заедно с болното си и гладно дете. Най-после го намерих, но

той вече се беше оженил за вас. И когато научих, че живее тук, в тази къща...

Мери се изплаши. Въпреки убедителността на думите на Ирма тя помисли, че нещастната жена наистина е с помрачен ум.

— Погледнете този човек, грехът е изписан на челото му — каза Ирма, като посочи Артур. — Мразя го, той направи и двете ни нещастни. Но пред вас е още по-виновен, защото уби баща ви.

Мери нададе пронизителен писък и се хвърли в прегръдките на Артур.

— Лекарите веднага ще дойдат да я отведат — каза той, успокоявайки жена си, която трепереше като лист.

— Не му вярвайте! Послушайте мен, Мери — продължи Ирма. — Чудно е, че страданията, които ми причини, не са успели наистина да помрачат съзнанието ми. Но и с последния смъртоносен удар, който сега иска да ми нанесе, пак няма да сполучи. Имам доказателства и документи. Те са у мен и ще потвърдят моите показания пред съда.

Тя излезе, за да донесе документите.

— Това, което видях, е ужасно — сподели Мери с Артур. — Много съжалявам тази бедна жена, Йохан. Допускам, че това, което тя ми разказа тази сутрин — за открадването на детето, — също е приумица на лудостта ѝ.

— Нито дума от това, което тя каза, не отговаря на истината. Но да не се тревожим повече. Тази луда е опасна, ако я оставим на свобода.

— Имаш право, Йохан. Страх ме е от нея. Тя каза, че ти си убил баща ми.

— Ще трябва да я изпратим в някоя лудница. Съжалявам само за едно: че няма никакви средства за препитание.

Същевременно на вратата се появи директорът на болницата за луди, доктор Джеферсън. Артур отиде да го посрещне. Лекарят се представи.

— Добре, че дойдохте, докторе. В нашата къща стана ужасен инцидент. Моята компаньонка внезапно полудя — каза Мери. — Тя дори обвини моя съпруг, че бил неин мъж, а след това я е напуснал.

— Къде е тя? — попита доктор Джеферсън.

— Каза, че отива да търси документите, доказващи правата ѝ — намеси се Артур. — Нито минута не мога да я търпя повече в къщата

си.

— Дойдох с колата, мистър Гулд. Доведох и една болногледачка. Къде е болната?

— Тя се казва Ирма Норт и твърди, че по рождение била графиня Хоенщайн.

— Това, разбира се, са само измислици.

— И освен това, че съпругът ми се казвал всъщност Артур Норт. Казва още, че имала и момиченце, което ѝ откраднали. Бълнува за затвор, за крадци и убийци.

— И разправя, че е измъчвана, нали — отговори доктор Джеферсън. — Така е винаги. Това се случва често с жените, когато достигнат определената възраст. Има ли тя някакви средства? Ще може ли да плаща таксата?

— Таксите ще заплати съпругът ми, докторе.

Вратата се отвори и се появи Ирма. Видът, който имаше в този момент, позволяваше да се заключи, че тя действително е луда.

— Той открадна тази сутрин документите ми — извика тя, като посочи Артур.

Във вълнението си Ирма не забеляза директора на лудницата, който я гледаше изпитателно.

— До тази сутрин ги носех винаги с мен, но днес забравих да ги взема и...

Изведнъж тя трепна. Беше видяла непознатия човек.

— Оплачи се на негова милост — каза ѝ Артур, като кимна към доктор Джеферсън. — Нямаме повече време да се занимаваме с твоите частни истории.

Артур хвана под ръка Мери.

— Мръсник! — извика Ирма отчаяна.

Мери отстъпи уплашено назад.

— Не се страхувайте от мен, мисис Мери. И вие сте една нещастна жена като мен. И вашата участ ще бъде като моята. Вие не сте мисис Гулд, а Норт. Аз бях дъщеря на граф Хоенщайн, а вие сте само дъщерята на мистър Шмит.

Джеферсън се готвеше да се приближи към Ирма.

— Той ми открадна документите... Отвлече детето ми — повтаряше нещастната жена. — Но и това няма да го спаси от затвора.

Артур дръпна Мери и двамата излязоха от стаята. Ирма тръгна към непознатия.

— Можеш да ми довериш всичко, миледи — каза ѝ той спокойно. — Всичките тези показания и обвинения не могат да ти помогнат с нищо.

— Мисис Гулд смята, че аз съм луда! Горката! Много съжалявам за това нейно заблуждение. Тя ще осъзнае грешката си и тогава ще настъпи ужасът за нея.

Директорът на лудницата взе шапката си и се отправи към вратата.

— Очаквам тук един господин — промълви Ирма.

— Но вие можете да говорите с него и по-късно — забеляза Джеферсън, който се колебаеше дали да говори с нея на „ти“ или на „вие“. — Сега обаче трябва да ме последвате.

Ирма вярваше, че отива на сигурно място и че ще бъде разпитана като потърпевша, затова се съгласи да тръгне с възрастния господин, който ѝ беше направил добро впечатление.

— Вземете си горна дреха — прибави той.

Слугинята бе донесла всичките вещи на Ирма и ѝ помогна да се облече. Доктор Джеферсън тръгна напред и като настигна своята помощница, едра и кокалеста жена, приличаща на мъж в женски дрехи, ѝ каза да се върне сама в болницата, за да не възбуди никакво съмнение у болната. Вики — така се казваше жената — изпълни нареждането. Джеферсън и Ирма се качиха в колата.

— Трябва да ви открия една ужасна тайна — каза Ирма по пътя. Джеферсън се преструваше, че вярва на думите ѝ. — Този злодей на име Йохан Гулд трябва да бъде арестуван веднага. Истинското му име е Артур Норт и аз ще искам даването му под съд за двубрачие, защото съм неговата законна съпруга. Венчана съм за него, но той ме изостави заедно с детето. Когато дошъл тук, в Америка, отново се оженил — за мис Мери Шмит.

— Ще отбележим всичко това в протокола — отговори Джеферсън.

Ирма не хранеше никакви съмнения. Колата спря пред вратата на голяма каменна ограда, зад която се издигаше голямо здание. Когато влязоха в двора, видяха много мъже и жени, които се разхождаха там. Глупавите и замаяни лица, изгасналите погледи и неестествените

смехове на тези хора биха могли да помогнат на Ирма да разбере къде е попаднала, ако беше в състояние да погледне трезво около себе си. Но доктор Джеферсън бързо я въведе в зданието. Поради голямото душевно разстройство, в което се намираше, Ирма не забелязваше нищо наоколо.

ДУЕЛ ПО АМЕРИКАНСКИ

Шефът на нюйоркската полиция Роджър седеше зад бюрото си. Той току-що беше разпитал за пореден път стария Боб, без да открие никакви доказателства за неговата виновност. Слугата бе толкова съсипан, че полицаят го съжали и го остави да се прибере в килията си. В момента Роджър препрочиташе показанията на Боб.

— Да — говореше той сам на себе си, — калъфът на ножа и ключът са връзката в разигралата се трагедия. Явно е, че е имало два ключа: единият е бил в убития, а другият — у дъщеря му, мисис Гулд. Боб не е убиецът. По лицето му се вижда, че не може да убие човек. Виждал съм много хора да се преструват на невинни, но Боб Гардън не е от тях.

— Калъфът от ножа! — извика той след малко. — Той не е правен тука. Явно принадлежи на човек, дошъл от Германия.

На вратата се почука и един полицаи донесе някакво писмо.

— За вас е, мистър Роджър.

Първата му мисъл беше за Ирма, която беше оставила незаличим спомен в сърцето му. Той пое писмото и се унесе в спомени за изоставената жена, която му беше отказала ръката си, обявявайки, че още се чувства свързана с онзи, който я беше напуснал. Завладян от надежда, Роджър отвори възбуден плика и прочете писмото. Дълбокото впечатление, което то му направи, ясно се отрази върху неговото красиво и сериозно лице. Той скочи на крака.

„Броя часовете и минутите! Знам, че ще дойдете и няма да ме оставите повече.

Ваша признателна Ирма Норт.“

Горката жена ме чака още от сутринта, а сега е вече обед. Сигурно си мисли, че не искам да отида при нея. Той напусна канцеларията, като прекарваше през ума си всички възможни

страдания, които търпеше Ирма Норт, и се мъчеше да намери връзката между отвличането на детето и името, което тя беше обещала да му каже. Роджър се въодушевяваше от мисълта, че щеше да ѝ помогне и тя щеше да му бъде благодарна, като най-после разбереше неговите чувства. Защото той я обичаше и щеше да бъде най-щастливият човек на света, ако тя бъдеше негова.

Той пристигна на определеното място. Когато влезе в къщата, вълнението отново го завладя. Поиска веднага да се срещне с мистър Гулд. Артур пребледня и пожълтя, когато му казаха, че с него иска да говори началникът на нюйоркската полиция. Черните проникателни очи на Гулд срещнаха открития поглед на Роджър, който го гледаше с недоверие.

— Какво обичате? — попита Артур.

— Има ли във вашата къща компаньонка, германка по произход, на име Ирма Норт?

— Е, и?

— Току-що получих от нея писмо, в което пише, че са отвели детето ѝ.

— Не вярвайте на това, което ви пише тази авантюристка — каза Артур с презрителен тон. — Тя е една неуравновесена жена, която ни причини много неприятности.

— Лъжете се, мистър Гулд — отговори Роджър, като се изправи в цял ръст. — Вашата преценка за нея е погрешна. Мисис Норт не е нито авантюристка, нито неуравновесена. Тя е само една нещастница, отритната от някакъв...

— Но какво ме интересува всичко това! Избавете ме, моля ви, от тази жена! Тя е луда!

— Мистър Гулд, имайте предвид, че стоя пред вас и ви говоря като неин покровител.

Дяволска усмивка пробяга по устните на Артур.

— Така значи! — каза той иронично. — Но всичко това въобще не променя същността на нещата. Аз не мога да се меся във вашите отношения с тази дама.

— Нямам никакви отношения с нея! Работата е там, че тя страда несправедливо, и искам да ѝ предложа защитата си.

— Това не е голяма чест за вас, любезни.

— Забранявам ви да ми говорите така! — разсърди се Роджър. — А също така не ви позволявам да се съмнявате в честността на тази жена и да говорите за нея с ирония. Това оскърбява и мен.

— А мен това не ме засяга — каза Артур, като надменно обърна гръб на шефа на полицията и отиде до бюрото си.

— С подобни извъртания няма да се отървете от мен, мистър Гулд — продължи Роджър. — Искам да говоря с мисис Норт и освен това настоявам да се извините в нейно присъствие за обидното си държане към нея.

— Преди всичко трябва да ви кажа, че жената, която търсите, напусна тази сутрин къщата ми. Идете и я търсете. Освен това не забравяйте къде се намирате. Намирам постъпката ви за безобразна. Ще заповядам на слугите ми да ви изхвърлят навън.

— Стойте — извика Роджър, когато Артур щеше вече да натисне звънеца. — Искам удовлетворение от вас за нанесената обида.

— Няма повече да се разправам с вас — отговори студено Артур.

— Тогава ще ви принудя да ми дадете удовлетворение, мистър Гулд.

— Това закана ли е?

— Призовавам ви на дуел. Никой честен човек не отказва подобна покана.

— Нямам нито мотиви, нито причини да се бия с вас.

— Оставям ви да изберете: камшик или револвер. Но ако откажете да се биете с мен, ще ви накажа с камшика за обидите, нанесени на Ирма Норт.

— Револвери ли? — попита Артур, като вдигна рамене. — Един такъв дуел ще бъде за вас сигурна смърт. Ще ви застрелям като куче.

— Искате да се покажете великодушен, за да избегнете спора. Няма да можете. Дължите извинение на онази жена. Ще приема оръжието, което вие изберете.

— С други думи, искате на всяка цена да бъдете убит — осведоми се хладнокръвие Артур.

— Не искам нищо друго, освен да защитя една невинна жена.

— Съгласен съм. Предлагам обаче дуел по американски, понеже се намираме на американска земя.

Лицето на Роджър помръкна. Дуелът по американски се състоеше в теглене на жребий за самоубийство. Онзи от дуелиращите

се, който го изтегли, е длъжен за кратко време да сложи край на живота си.

— Защо се колебаете? — попита Артур.

— Условията, моля — промълви Роджър.

— Ще вземем два листа хартия, единия — по-дълъг, а другия — по-къс, ще ги сложим в тази книга и ще теглим. И който изтегли по-късия, ще има право да живее една година, считано от днес.

Артур взе листовете, сложи ги в една книга по такъв начин, че когато се затвори тя, да се виждат само краищата им. Роджър спокойно се приближи. След това протегна ръка и изтегли единия лист. След него тегли и Артур. По-късият лист се оказа в ръцете на Роджър. Той беше изтеглил жребия на смъртта. Лицето му обаче остана спокойно и решително.

— Сега е два часът следобед — каза Артур, като погледна часовника си. — Ако една година след днешния ден те срещна жив, ще те застрелям на място като бясно куче.

Като каза това, той се обърна и излезе. Роджър остана за минута неподвижен под силното впечатление на случилото се. Най-сладката му надежда — да се ожени за Ирма — беше загубена завинаги, а ужасният жребий налагаше гробно мълчание.

Той излезе на улицата и отново си спомни писмото на Ирма:

„Броя часовете и минутите...“

ЛУДНИЦАТА НА ДОКТОР ДЖЕФЕРСЪН

— Къде се намираме? — попита Ирма, обзета от ужас, когато влезе с възрастния господин в някаква стая, чиито прозорци бяха преградени с железни решетки.

В това време дойде и надзирателката Вики. Ирма я изглежда уплашено:

— Бъдете милостива... Кажете ми къде съм?... Кой сте вие?

— Тук си на сигурно място и под добър надзор, миледи — отговори доктор Джеферсън и седна зад масата, върху която имаше разтворена книга за регистрация.

— Господи! — възкликна Ирма и тръпки побиха тялото ѝ. — Това е лудница!

— Успокой се, миледи — каза психиатърът. — Не се дразни. Иначе в качеството си на лекар ще бъда принуден да те изпратя в някоя килия с надзирателка.

— Какъв ужасен сън — промълви Ирма. — Не... това не е сън, а действителност. Той ви е повикал и ви е казал, че съм луда! Но аз не съм луда. Изследвайте ме. Онзи дявол в човешки образ, който тук, в Америка, се казва Йохан Гулд, а в Европа се наричаше Артур Норт, иска да ме представи за луда, за да се отърве от мен и да ме погребее жива тук. Но не, на света все още има честни хора.

Ирма си спомни за Роджър и болка сви сърцето ѝ. Той не дойде, отказа се от нея. Тя не прие любовта му и го отблъсна, затова и той се беше усъмнил в нея.

Тя не забеляза, че лекарят я следеше с крайчеца на окото си.

— Не съм неуравновесена — заяви тя вече спокойно. — Ако вие сте честен човек, скоро сам ще признаете това! Аз съм само една нещастница. Гулд ме предаде в ръцете ви, защото снех маската му. Той е мой съпруг, венчан за мен, а тук е сключил втори брак. Не е нищо друго, освен един престъпник, защото открадна и детето ми.

— Стига, миледи — прекъсна я лекарят. — Всичко това после ще се изясни.

— Но вие сте длъжен да ме изслушате. В противен случай искам среща със съдия, пред когото да мога да изложа своите обвинения срещу Артур. Ще предизвикам анкета. Или този престъпник ще победи, или аз ще възтържествувам. Вие трябва да разберете неговия пъклен план и адски намерения...

— Притежаваш ли документи, които да доказват, че говориш истината?

— Аз съм изоставената съпруга на Артур Норт. Преди да се омъжа за него, бях графиня Хоенщайн. Имах документи, но този злодей ги открадна, за да ме лиши от средство за защита. Отвлече и детето ми.

Ирма се разплака. Безчувственият лекар, привикнал към всички прояви на лудостта, на когото не можеше да се въздейства по никакъв начин, записа нейните показания, като вмъкна и една забележка, че за болната ще плаща богатият Гулд. Надзирателката Вики също стоеше безучастна. Изведнъж Ирма вдигна глава. Сълзите ѝ бяха пресъхнали.

— Искам среща със съдия — заяви тя. — Не е достатъчно само показанието на онзи престъпник, за да разполагате така с моята съдба.

— Ще се подчиниш, ще омекнеш и ще престанеш така да обиждаш — отговори Джеферсън и стана от стола. — Не забравяй къде се намираш и че имам пълното право да употребя срещу тебе сила, за да се укротиш.

— Какво искате от мене, да се призная за луда ли? Пуснете ме. Трябва да потърся детето си и правата си.

— Дори и да те пусна, пак ще те заловят и ще те доведат тук.

— Не ме докарвайте до полуда. Пред вас е една отчаяна жена!

— Разправял съм се и с по-луди и по-бесни, но впоследствие всички те съзнаваха, че е най-добре да се подчинят.

— Тогава ще крещя, ще викам за помощ.

И преди надзирателката да се опомни и да я спре, тя отвори вратата. Затича се по коридора към външната врата, която бе отворена и през нея в този момент преминаваха всички луди на път за стаите си. Тя избяга и се смеси с мъжете и жените, които я гледаха с глупави погледи. Нейното бягство им направи силно впечатление. Една от тях започна да гони Ирма, хвана я за ръката и се втурна с нея на двора. Всичко това стана само за секунда. Надзирателите бяха изненадани от тази сцена. Лудите се хвърлиха отново към вратата. Настана суматоха.

Из двора зазвучаха оглушителни писъци и викове. Жаждата за свобода внезапно беше пламнала в болните мозъци.

Надзирателите се спуснаха из двора, но не можеха да хванат никого. Тогава Вики си проби път през развълнуваното множество. Лицето ѝ сякаш беше лице на някакво каменно чудовище.

Ирма стигна заедно с лудата, която я водеше, до средата на двора. Група луди ги следваше със заплашителни викове. Ирма напразно се мъчеше да се откопчи от ръцете на лудата, която беше по-силна от нея. Пресъхналите устни на последната бърбореха нещо неразбрано и объркано.

В този момент Вики настигна двете жени, протегна ръка и отдели лудата от Ирма, която задържа на място. Но лудата, обзета от бяс, се спусна върху надзирателката и стисна гърлото ѝ със сухите си ръце.

Всичко това вбеси Вики. Като остави лудата в ръцете на пазача, тя яростно се хвърли върху Ирма, която беше предизвикала суматохата, и я сграбчи толкова силно, че щеше да я задуши. След това я отнесе в една усамотена постройка встрани от главното здание. Там се намираха килиите за най-опасните луди. Преди Ирма да дойде на себе си и да се опомни, тя я тикна в една от тях. След това бързо и здраво залости вратата. Пристигна и пазачът с другата луда.

— Пъхни я тук — извика Вики и отвори друга врата. — Да стои, докато се успокои. Ако не беше дошъл навреме, Шелер, щеше да ме удуши.

Лудата пищеше и буйстваше.

— Остави я, Вики — каза Шелер. — Нещастната, не знае какво прави! Сега пее ария от операта на лудите. Но каква беше тази болна, която доведе сега тук? Сигурно е нова пациентка?

— Днес я докараха.

— Как се казва?

— И аз още не знам името ѝ. Разправя какви ли не истории. Казва, че била графиня, че откраднали детето ѝ, че богатият Йохан Гулд бил неин мъж, а също и че името му не било Гулд. Обикновено лудите, които страдат от грандомания, поддържат винаги едно и също нещо.

Надзирателите напуснаха заедно уединената постройка и отидоха пред главното здание, където техните колеги вече бяха

усмирили другите луди и ги бяха затворили по стаите.

Когато Ирма остана сама в килията си, в която достигаше много малко светлина, защото нямаше прозорец, а само един тесен отвор, тя осъзна целия ужас на положението, в което се намираше. Никой не би повярвал на нейните изявления. Артур бе възтържествувал... Победената беше тя, затворена в самотна килия. Цялото легло се състоеше от една постелка. Тя падна уморена върху нея и вдигна за молитва треперещите си ръце. Устните ѝ леко помръдваха. Тя се молеше за детето си.

КРЪЧМАТА „ЧЕРНИЯ КИТ“

Когато Роджър напусна къщата на пилота Брук на Ривър стрийт, вече беше тъмно.

Той беше взел оттам точни сведения за похищението, но все още не знаеше къде са Ирма и детето ѝ. Помисли, че тя е отишла да търси дъщеричката си, и сам се убеждаваше, че ако намери детето, ще намери и нея.

Старата вдовица му беше казала, че похитителите са двама въглищари, но и това не беше напълно сигурно. Без да губи повече време, той се качи на параходчето и мина на другия бряг, където се намираха много от складовете за дърва и въглища. Щом слезе на брега, той се огледа наоколо. Към него веднага се приближи един полицейски агент.

— Откри ли нещо, Макнийл? — попита го той.

— Цял час се лутах из складовете за въглища. Когато въглищарите видят полицаи, млъкват и не казват нищо от страх.

— Какво означава онзи зелен фенер, Макнийл?

— Тъкмо върху тази къща исках да обърна вниманието ви, мистър Роджър. Това е кръчмата „Черния кит“. Там се отбиват въглищарите и моряците, за да се напият. Ако отидем, може би ще узнаем нещо.

— Тогава да вървим!

Макнийл се поколеба.

— В униформа ли, мистър Роджър?

В бързината началникът на полицията бе забравил да облече цивилни дрехи.

— Добре — каза той, — ще ида да се преоблека, а вие ме чакайте.

Точно след един час ирландецът Макнийл отново беше пред кръчмата и чакаше своя шеф. Удари десет часът. В кръчмата, с осветени прозорци и зелен фенер над вратата, кънтеше песента на няколко пресипнали гласове. Ирландецът забеляза, че входната врата

често се отваряше и затваряше. Това означаваше, че постоянно влизаха клиенти. Макнийл съгледа един човек, който бързаше към него, и по размера на крачките му веднага позна шефа си.

— Да направим едно посещение на тази кръчма, Макнийл — каза Роджър.

Те влязоха вътре. Гъстият тютюнев дим ги блъсна в носовете. На една от масите се пееше, на друга играеха табла и карти. Лицата на хората там, които пееха и пиеха, бяха черни от въглищния прах. Друга една група моряци разказваше свои приключения.

Кръчмарят и неговото момиче не знаеха кого по-напред да обслужат. Те тичаха от маса на маса, разнасяха ром, бира, ракия, вино и закуски.

Роджър и Макнийл заеха една празна маса и си поръчаха бира.

Изведнъж сред въглищарите възникна оживен спор за нещо, но кръчмарят бързо ги успокои. А на друга една маса бяха извънредно весели, но един от групата искаше да си тръгне.

— Хари — извика му един от въглищарите, — още сме жадни. Щом си плащал всичко досега, можеш да платиш още веднъж.

Но Хари излезе от кръчмата, като клатеше глава. Другите му се присмяха шумно.

— Джобовете на Хари са пълни с пари — забеляза един въглищар.

— Откъде ги има толкова много? — попита друг.

— Един рядко щастлив случай — промълви трети.

Тези думи направиха впечатление на Роджър. Макнийл приближи неусетно до веселящите се, за да чуе разговора им.

— Изглежда е получил голямо наследство, Джим — каза четвърти.

— Приятел ли си с него? Би трябвало да знаеш как стоят работите — добави друг.

— Хари сега може да харчи. Той печели много пари — отговори Джим.

— Но той не получава по-голяма заплата от нас — обади се няколко души едновременно.

Джим направи презрителен жест с ръка.

— Заплата ли? Ха! Много го интересува него сега заплатата.

Тези думи възбудиха любопитството на всички.

— Дявол да го вземе, говори де!

— При него е оставено едно момиченце — отговори Джим, — затова той получава пари.

— Момиченце ли? Сигурно някой го е скрил там.

— Не знам. Той не казва нищо, но изглежда има нещо около момиченцето.

— По дяволите! Защо и аз нямам нещо подобно!

— Добре би било, ако и аз мога да спечеля нещо от тази работа — каза Джим.

В този момент той усети ръка върху рамото си и учуден обърна глава. Ирландецът, който стоеше зад него, му правеше знак да го последва.

— Имам да ти казвам нещо — каза той.

Джим стана и се вгледа в непознатия.

— Там, на онази маса, стои един господин, който иска да говори с теб — прошепна Макнийл. — Този човек има нужда от хора и плаща добре.

Джим погледна към Роджър.

— Търговец на въглища ли е?

— Ела с мен, приятел — отговори агентът и заведе Джим до масата на Роджър.

— Заповядай, седни.

Джим погледна с крайчеца на окото си непознатия господин и го поздрави.

— Вие въглищар ли сте? — попита Роджър, след като Джим и Макнийл седнаха на неговата маса.

— Да, милорд, аз съм въглищар, наричат ме Джим Самсън.

— Кой беше човекът, който си отиде преди малко? — попита Макнийл.

— Казва се Хари, презимето му не зная.

— При него има едно момиченце — каза ирландецът.

Очите на Джим, бездруго блестящи от грога, се оживиха.

Той усети накъде биеха двамата непознати и изръмжа:

— А... Аз само се пошегувах.

Роджър забеляза, че Джим се държеше предпазливо и се канеше да се измъкне. Той каза:

— Търся двама смели и работливи мъже. Веднага ще ангажирам и него, и тебе. Можеш ли да го доведеш тук?

— Хей, кръчмарю, донеси една чаша грог, но да е по-голяма! — извика ирландецът.

— Непременно Хари ли трябва да бъде, милорд? Не може ли някой друг? Тук има и други смели и работливи мъже.

— Знаеш ли къде живее Хари?

— Как да не знам, милорд!

— Тогава трябва да ме заведеш при него.

Кръчмарят донесе голяма чаша с грог.

— Наздраве! — каза Джим, чукна се и отпи. Беше много доволен. — Грогът е моят живот — продължи той и сръбна още веднъж с удоволствие.

— Да си говорим открито, приятел — каза Макнийл и сложи ръка върху рамото на Джим. — Можеш да спечелиш добри пари от този господин.

Роджър извади една десетдоларова банкнота и я сложи пред Джим. Джим погледна банкнотата с крайчеца на окото си.

— Не искам нищо друго от тебе, освен да ми кажеш къде живее Хари?

— Разбирам, милорд, искате да знаете това заради момиченцето.

— Ти си разбран човек — каза Макнийл.

Джим отново пи, защото грогът му хареса.

— Бих искал по-скоро да говоря с Хари и да видя момиченцето — каза Роджър. — Искаш ли да спечелиш тези десет долара?

— Аз съм беден човек, милорд. За десет долара ще направя всичко, което се иска от мен.

— Добре тогава, кажи къде живее твоят другар Хари?

— И да исках, пак нямаше да мога, защото там няма нито улици, нито номера.

— Познаваш ли къщата му?

— Може и да не я позная.

— Можеш ли да ни заведеш?

Роджър държеше банкнотата в ръка.

— Хари не трябва да знае, че отивате при него заради момиченцето.

— А също, че ти си ни завел при него.

— Вие може би искате да отнемете детето от него? — попита Джим.

— Искаме само да го видим и нищо друго.

— Но нали, когато Хари узнае, че аз съм го издал, ще ми строши кокалите.

— С една дума, ти се страхуваш от своя приятел?

— Как ще разбере Хари, че ти си ни завел при него, ако сам не му кажеш това. Разчитай на нашата дискретност — добави Макнийл.

Джим се колебаеше.

— Бих го направил, но Хари може да ви е видял.

— Не е възможно. Е, искаш ли да спечелиш десет долара или не?

— Приеми — каза Роджър, — а след като ни заведеш при Хари, ще ти дам още десет.

— Съгласен съм, милорд — каза Джим въодушежено и протегна ръка към парите.

— Да вървим!

— Хари нищо не трябва да разбере.

— Бъди сигурен!

В това време вратата се отвори и Джим се стовари изплашен на стола.

Влезе Хари.

Като го видяха, възглицарите се развикаха радостно. Роджър и Макнийл не знаеха как да си обяснят това обстоятелство. Хари обясни, че толкова рано не можел да се прибере вкъщи и тъй като нямал какво да прави, се върнал отново в кръчмата.

— Донесете пиене! Хари се върна, Хари плаща! — викаха всички.

Джим се върна при другарите си, използвайки суматохата от всеобщото въодушевление.

— По дяволите! — изруга ирландецът.

— Парите, разбира се, изгубихме — каза Роджър, — но трябва да бъдем нащрек.

— В краен случай ще арестуваме Хари — предложи Макнийл.

— Това никак няма да е лесно тук, а и с това не бихме постигнали целта си.

— Сега поне сме абсолютно сигурни, че момиченцето, което търсим, е у Хари.

— Ами ако Джим ни издаде?

— Не вярвам.

Джим не беше седнал до Хари.

Кръчмарят донесе нови чаши. Изглеждаше, като че ли Хари не обръща никакво внимание на Роджър и агента. Той започна да пие.

— Не бива да го изпускаме от очи, а да го проследим до жилището му.

— Жалко за парите.

— Остави това. По-добре излез навън и пази вратата, но гледай да не те види никой. Щом Хари излезе от кръчмата, ще тръгнеш подире му — нареди Роджър.

Макнийл излезе незабелязано дори и за самия Джим.

Веселието на въглищарите ставаше още по-буйно. Те пиха твърде много, но в един момент започнаха да се разотиват.

Хари също стана. Очевидно беше малко пиан. Джим го последва и когато излязоха на улицата, го хвана под ръка. Двамата се клатушкаха. Бяха пияни. Роджър ги следваше внимателно. Макнийл също тръгна след тях. На двамата полицаи сега предстоеше трудна задача: да не изгубят в тъмнината преследваните. За по-сигурно всеки избра един от тях.

ОТКРИТИЕТО НА МЕРИ ГУЛД

В къщата на богатия Гулд бе тихо. Мисис Мери, след като се посъвзе малко, изпрати всички слуги да си легнат и остана сама в стаята си. Насаме тя можеше да разсъди по-добре. Артур, както обикновено по това време, се беше оттеглил.

Мери предчувстваше, че я очаква ново нещастие. Но тя не можеше още да предвиди онова, което наближаваше. Тя стана, за да иде в спалнята. Трябваше да мине през стаята на Йохан. Когато влезе там, в носа ѝ я блъсна нетърпима воня. Тя спря поразена.

Стаята бе разкошно подредена, електрическите лампи още светеха. Откъде можеше да идва тази ужасна миризма?

Тя усещаше, че между нея и Артур стои някаква тайна. Нещо притискаше душата ѝ. Миризмата идваше откъм бюрото на Йохан. Тя приближи до него. Вонята се засили. Бюрото имаше две големи чекмеджета и две врати под тях. Чекмеджетата бяха заключени. Вратите също. Никакъв ключ не се виждаше.

Мери се ослуша. Дали не идваше нейният мъж? Ако беше той, тя щеше да го пита.

Никой не се появи.

След малко Мери си спомни, че преди няколко дни Артур бе загубил ключа си и я бе помолил за един от ключовете на нейната каса, който ставаше за неговото бюро. Мери отиде да вземе своя ключ. Като посегна, тя видя ключа от бащината си къща. Странно съвпадение!

Мери си представи мъртвото тяло на баща си. Ключът ѝ напомни за нещастния стар слуга Боб, който гниеше в затвора.

Ето че сега тя откриваше, че има два ключа. Досега не беше и помисляла за това. Ясно, че за вратата на бащиния ѝ дом съществуваша два ключа и че единият от тях лежеше в чекмеджето на нейната нощна масичка, в която бъркаха единствено тя и съпругът ѝ. Как по-рано не беше забелязвала това толкова очевидно нещо.

Някаква необяснима сила я тласна към стаята на Йохан, където миришеше на гниеща кръв.

Мери беше бледа и трепереше. Усещаше, че ще разкрие някаква ужасна тайна.

Когато вече беше пред бюрото на мъжа си, лампите изведнъж угаснаха. Вероятно долу слугата гасеше.

Мери се оказа в пълен мрак. Тя се уплаши, но миризмата я накара да се овладее.

В спалнята ѝ гореше свещ. Тя отиде дотам, донесе я в стаята на Йохан и я сложи върху бюрото.

С ключа Мери отвори вратите на бюрото, където видя един вързоп с дрехи. Тя го издърпа.

Защо тази смачкана риза беше в бюрото на съпруга ѝ Йохан?

Някакъв метален предмет падна на килима.

Мери забеляза, че ризата, която всъщност принадлежеше на Йохан, бе окървавена.

Побиха я тръпки. Тя извика.

Това сигурно бе кръвта на баща ѝ.

Всичко за нея се проясни. Да, тя не искаше да признае, но всички факти водеха до едно заключение.

Тя се наведе и вдигна падналия предмет. Разгледа го. Беше нож, с който убиецът бе пробол сърцето на баща ѝ.

В този момент тя си представи предсмъртните мигове на баща си, чу виковете му, видя изгасващите му очи, зейналата рана.

Ръката ѝ неволно изпусна ножа. Стоеше като вдървена. Сълзите ѝ бяха секнали. Изправи се и самообладанието ѝ се върна.

„Да — помисли тя, — Йохан Гулд е убиецът.“

В този миг тя престана да бъде негова жена. Цялата любов, която изпитваше до този момент към Йохан, изгасна в сърцето ѝ.

Мери трепна: дали сега той не се прибираше вкъщи?

Тя смяташе да изчака завръщането на Артур, да му покаже какво е намерила и да го предаде в ръцете на полицията.

Стори ѝ се, че из къщата отекват стъпки, но той не идваше.

След малко обаче тя взе друго решение. Уви в един вестник ножа и ризата и ги свърза.

— Ще ги занеса на Бърнард — промълви тя.

Ами ако Артур се върнеше?

Мери бе решена. Макар че беше късна нощ, тя излезе от къщи и тръгна към Бърнард.

ВИКИ, НАДЗИРАТЕЛКАТА НА ЛУДИТЕ

Привечер една кола спря пред лудницата на доктор Джеферсън. От нея слезе Артур. Той заповяда на файтонджията да си тръгва и позвъни на вратата.

— Идвам за една болна. Искам да говоря с надзирателката — каза той на вратаря.

— Попитайте за Вики.

Артур скоро я намери и я попита за мисис Норт.

— Тя е в моето отделение, милорд — каза надзирателката. — Но аз не мога да ви пусна при нея. Съжалявам! Отделих ме я, защото тя припадна.

— Искам да споделя с вас една тайна. Може ли тук?

— О, милорд, нека влезем в тази стая.

— Ще оздравее ли болната? — попита Артур.

Вики вдигна рамене.

— Ако не оздравее, нещастната ще трябва да стои тук дълго време, а това би струвало скъпо.

— За лудите нищо не може да се каже предварително — отвърна Вики.

— Не бих искал тази жена да има участието на другите — каза Артур с престолено тъжен глас. — Не може ли да се направи нещо, за да се прекратят страданията ѝ?

Вики хвърли бърз, изпитателен поглед към Артур.

— Тук не може да се направи абсолютно нищо, освен да се дават успокоителни средства.

— Бъдете така добра, използвайте всички средства — настояваше Артур. — Помислете само какви разноси трябва да правя. Помислете за страданията на болната и за невъзможността тя да оздравее.

— Не можем да употребяваме нищо друго, освен морфин.

Артур хвана ръката на жената.

— Дайте ѝ морфин! В замяна на това ще заплатя лично на вас разноските за цяла година.

— Може да си имам неприятности.

— Невъзможно! Аз съм единственият човек, който се грижи за нея.

— Но аз не ви познавам, милорд.

— Ще ви дам възнаграждението в деня, в който нещастната жена се спаси от страданията си.

— Ами д-р Джеферсън?

— Разбира се, той не трябва да узнае нищо за нашата уговорка.

Вики се замисли. Тя се колебаеше, но Артур ѝ говори дълго и убедително.

— Е, най-сетне се разбрахме, Вики! Става дума за едно добро дело. Помисли иначе колко дълго би страдала добрата жена.

— Така е, милорд. Усамотеност, усмирителна риза, разни принудителни процедури... — каза Вики, потвърждавайки думите на Артур. — Много пъти от състрадание ние прибягваме до тези средства.

— Употребявай успокоителни, Вики. Там, където няма спасение, смъртта е едно благодение.

— Ще видя какво мога да направя.

— Разчитам на тебе, а аз ще си мълча — обеща Артур. — След известно време ще дойда отново, но ако се случи нещо преди това, веднага ми съобщете. Аз съм Йохан Гулд.

— Добре, милорд, ще направя това, което ми казахте.

Артур кимна и излезе.

В този миг Вики погледна към масата. Богатият Гулд беше оставил нещо за нея. На масата лежеше неговата кесия и през отвора ѝ алчната жена зърна доста златни монети.

Радост озари лицето на надзирателката. Тя бързо пхна кесията в джоба на роклята си. В това време чу, че някой минава край стаята ѝ.

— Шелер! — прошепна тя. Позна го по стъпките.

Шелер обаче не подозираше случилото се и мина край стаята на Вики, без да спира. Той бе ходил да търси Вики в общата стая на надзирателките, за да я пита за новодошлата, но като не я намери, отиде сам при болната.

Когато влезе при нея, той извика от изненада:

— Какво виждам! Графиня Ирма фон Хоенщайн? Не ме ли лъжат очите? Това е невъзможно! Тя сега би трябвало да е в Европа, в замъка на баща си. Колко години минаха оттогава? Три! Господи!

Фриц Шелер извика:

— Графиня Ирма!

Тя скочи.

— Кой ме вика?

Когато го погледна, Ирма на свой ред възкликна:

— Мистър Шелер! Познах ви! Да, аз съм графиня фон Хоенщайн. Моят заклет враг ме захвърли тук. Той иска да ме зарови жива, но сега във ваше лице аз виждам надеждата.

— Но как попаднахте тук?

— Не съм вече графиня. Родителите ми се отказаха от мен, защото се омъжих против волята им за Артур Норт. Той обаче, въпреки че съм му законна съпруга, ме напусна и тук се е оженил под името Йохан Гулд за милионерката Мери Шмит. Тъй като аз търся правото си, той, за да се отърве от мен, открадна документа за бракосъчетанието ни, взе и детето ми и ме предаде на доктор Джеферсън под предлог, че съм луда. Аз не съм луда, повярвайте ми! Имайте милост към мен!

— Но как е станало всичко това?

— Нали си спомняте инженер Норт, когото баща ми бе ангажирал заради именията си? Той ме докара до това положение.

— Да, спомням си, но не можах да го видя, защото тогава направих грешката да напусна Германия и да дойда тук, в Америка.

— Моля ви, освободете ме!

Шелер заключи добре вратата.

— Значи всичко това е истина? — попита той.

— Да, повярвайте ми, не съм луда. Казвам ви самата истина.

— Разбирам, че Норт ви е подлъгал, за да сложи ръка на имота ви.

— Майка ми умря от скръб по мене, а баща ми ме изгони в нощта срещу Коледа. — Ирма плачеше. — Но въпреки всичко аз го обичах само допреди няколко дни. Той не заслужаваше това! Сега обаче, когато той открадна и детето ми, аз вече го мразя. Обърнах се за помощ към началника на полицията в Ню Йорк мистър Роджър, но той закъсна и през това време Норт успя да ме затвори тука.

— И как намерихте Норт в Америка?

— Случайно. После успях да стана компаньонка на жена му в тяхната къща на Клинтън стрийт 5.

— После?

— После, когато успях да го изоблича пред жена му, той каза, че така може да говори само един луд човек, и с хитрост ме доведе в лудницата на д-р Джеферсън, без да подозирам.

В това време някой почука.

— Това е надзирателката Вики — каза Шелер.

— Вики ли? О, избавете ме от нея! Страх ме е!

— Ще ви избавя, но сега трябва да отворя вратата. Не се отчайвайте! Утре пак ще дойда да ви видя!

— Какво правиш тук? — попита учудена Вики, като го видя.

— Посещавах самотните болни — Шелер се опита да се пошегува. — Знаеш, че съм голям приятел на жените и че нямам нищо против, ако ти вземеш моето отделение, а аз твоето.

Вики се засмя и влезе вътре, а Шелер излезе. Надзирателката носеше на Ирма една по-голяма кана и я остави в килията ѝ.

ЖЕНАТА СЪС СИННИЯ ВОАЛ

Роджър бе отишъл у Бърнард. Те бяха големи приятели.

Роджър му разказа как не бе успял да намери и да види детето, тъй като Хари и Джим бяха изчезнали в тъмнината между някакви къщички.

— Хм! — замислено произнесе Бърнард. — Потърсете отново наоколо.

— Щом се съмне, ще отида отново в селището на въглищарите. То се простира чак до фара.

В този миг звънецът силно извъня.

Двамата мъже поканиха непознатата, но когато влезе, те изведнъж познаха мисис Мери. Тя носеше един пакет.

— Аз съм Мери Гулд, дъщеря на зверски убития Шмит. Дойдох при вас, за да ви направя едно страшно признание.

Тя отвори вързопа и каза:

— Пуснете стария Боб. Той е невинен.

Бърнард и Роджър разгледаха окървавената риза и ножа.

— Арестувайте Йохан Гулд. Той е убиецът.

— Вашият съпруг?

— Той вече не е мой съпруг. Тези вещи са негови. Аз притежавах втори ключ от къщата на баща ми. Гулд се е възползвал от него. Загадката е разкрита. Боб е невинен. Заведете ме при него, искам да му дам обезщетение, да го освободя и да го взема при себе си.

Роджър въздъхна облекчен. Той се почувства свободен от задълженията си във връзка с дуела, защото противникът се оказа един престъпник. Така Роджър вече можеше да живее за Ирма и да ѝ предложи ръката си, както и да търси детето ѝ.

— Знае ли мъжът ви, че сте намерили в неговото бюро тези вещи?

— Не наричайте този престъпник мой мъж. Аз се отказвам от името му. Наричайте ме с бащиното ми име.

— Трябва да вземем мерки, за да попречим на бягството му. Това са достатъчно убедителни доказателства и ние можем да го арестуваме.

— Искам да видя Боб — повтори Мери.

— Мистър Роджър ще изпълни вашето желание — каза Бърнард.

Мери му предаде ключа от къщата си и тримата излязоха навън.

Бърнард тръгна към Клинтън стрийт, за да арестува Артур. Роджър и Мери взеха файтон и се отправиха към затвора, където беше старият Боб.

Като стигнаха там, Роджър поиска да говори с управителя на затвора. Когато той се появи, началникът на полицията му обясни причината за идването.

Придружени от един пазач, Роджър и Мери тръгнаха към килията на Боб.

Старият слуга чу приближаващите се стъпки и видя светлината на фенера. Той се уплаши, че ще го отведат за нови изтезания.

Мери влезе първа в килията и разплакана се хвърли към стария Боб.

— Мисис Мери! — говореше възбудено слугата, виждайки в лицето на своята господарка ангел спасител.

— Ти си невинен, верни ми Боб! Дойдох да ти съобща, че си свободен.

В същия миг арестантът, развълнуван от случилото се, изпадна в безсъзнание. Дадоха му чаша вино и той дойде на себе си.

По същото време Бърнард крачеше към Клинтън стрийт. Като подминаваше ъгъла на една сграда, в която имаше един хубав ресторант, той видя пред себе си един човек, който му заприлича на Йохан Гулд. Той бръкна в джоба си, за да се увери, че револверът му е там и последва човека, който обаче изчезна безследно.

Бърнард реши да влезе в един дом над ресторанта, чиято врата беше отворена и където предполагаше, че се е скрил преследваният. Той извика вратаря и му нареди да заключи всички врати на къщата и да не пуска никого да влиза в продължение на четвърт час.

После Бърнард влезе в ресторанта, където имаше няколко души. Той ги огледа и се убеди, че Гулд не е сред тях.

Съдържателят на ресторанта му обясни, че скоро никой не е влизал в заведението. От това Бърнард заключи, че подозрителният

човек се е качил на горния етаж, и се надяваше, че при заключени врати той не можеше да излезе от къщата.

Бърнард излезе от ресторанта и се качи по стълбата на горния етаж. Той натисна електрическия звънец на една врата и някакъв скрит механизъм моментално я отвори.

Влезе вътре. Нямаше никой. В дъното на стаята имаше още една врата. Бърнард почука. Обади се женски глас и го покани да влезе.

Полицаят отвори и се оказа в малък салон, а пред себе си видя една дама, облечена в скъпо наметало и с шапка, от която се спускаше син воал.

Дамата се обърна към Бърнард.

Той я поздрави бегло и се огледа.

— Не влезе ли тук преди малко един господин на име Йохан Гулд? Търся го по една много важна работа.

— Гулд ли? — заговори бавно жената. — Не, мистър.

— Но той трябва да е тук — заяви решително Бърнард.

— Не е възможно, мистър. Аз влязох преди малко в къщата и тя беше затворена, но ако настоявате, можете свободно да го потърсите — аз ви позволявам.

— Благодаря — отвърна Бърнард, не вярвайки на дамата със синия воал.

— Мога ли да запаля свещ?

Дамата кимна в знак на съгласие.

Бърнард запали свещ и я взе в лявата ръка, а с дясната извади револвера си.

Като видя оръжието, жената трепна и явно засегната, се оттегли в дъното на стаята.

Бърнард не ѝ обърна внимание и претърси всички ъгли на стаята. Като не намери нищо, той тръгна, към вратата на съседната стая.

— Позволявате ли, миледи? Мисля, че и вие самата не сте сигурна, че някой не се е скрил в дома ви.

Бърнард претърси всички стаи, но не намери нищо. Върна се при дамата със синия воал и ѝ благодари.

След това събуди всички обитатели на къщата, но не намери никой, който да прилича на Гулд.

Когато слезе долу, той научи нещо неприятно. Вратарят му обясни, че къщата има и втори изход към друга улица, нещо, което

отначало той не беше казал. Това обяснение ядоса Бърнард.

За да не губи време, той незабавно тръгна към къщата на Гулд на Клинтън стрийт.

БЯГСТВО ОТ ЛУДНИЦАТА

Болницата на д-р Джеферсън бе потънала в мъртва тишина. Светеха само няколко от зарешетените прозорци, както и някои от коридорите в зданието.

Някаква сянка се мярна в двора. Тя се появи откъм задната врата и се придвижи до отделението със самостоятелните стаи. Там тя спря за миг.

Небето бе покрито с гъсти тъмни облаци, така че лунната светлина не можеше да пробие.

Вратата на отделението леко се отвори.

— Мисис Норт! — прошепна сянката пред вратата на една от стаите. — Аз съм, фриц Шелер.

Ирма скочи и отвори.

— Слава богу, че дойдохте! Мислех, че ще умра тук. Ужасно съм жадна!

— Вики не ви ли донесе вода?

— Да, но в каната има нещо отвратително на вкус.

— Какво може да е то? — той допря устни до каната, но веднага я остави.

— Сложили са нещо в нея.

— Имам чувството, че са искали смъртта ми — каза изплашена Ирма.

— Сега разбирам защо снощи Вики искаше от мен ключа за това отделение: за да ми попречи да идвам тук. Учудих се, когато каза, че е загубила своя ключ. Аз ѝ дадох моя, но намерих нейния в чекмеджето на масата в коридора.

— Мистър Шелер, пуснете ме да си вървя! Нека да ида да потърся детето си.

— Затова съм тук — да улесня бягството ви.

— Бог да ви благослови!

— Бързо след мен! Нощта е прекрасна, защото в перачницата няма никой.

— Но как ще ме изведете навън?

— Имам ключ от задната врата.

Ирма се почувства обнадеждена. Сложи наметалото и пусна воала си.

Шелер угаси свещта във фенера и хвана Ирма за ръката.

— Колко е часът?

— Минава два.

— Няма ли да затворите килята?

— Не. Ще оставя ключа на вратата, за да изглежда, че надзирателката Вики го е забравила тук. Нали тя самата ми каза, че е загубила своя.

Ирма се съгласи, че това е разумно.

Когато излязоха, човекът, на когото Ирма дължеше спасението си, прошепна:

— Кой би допуснал, че бръснарят фриц Шелер някога ще води под ръка графиня Хоенщайн. Оказа се, че и бръснарите са потребни на този свят.

— Вие се смеете, Шелер!

— Човек никога не бива да губи доброто разположение на духа си.

Той изведнъж спря.

— Кой е? — попита Ирма уплашено.

— Нощният пазач. Той не трябва да ни вижда.

Двамата се приближиха до стената на главното здание и изчакаха, без да мърдат.

Пазачът отмина, без да ги забележи.

Тогава Шелер отключи външната врата, пропусна Ирма и каза:

— Утре целият свят ще се чуди как сте могли да се измъкнете от този затвор, защото никой няма да допусне, че аз съм ви освободил. А сега на добър час, мисис Норт!

— Благодаря! — каза развълнувано Ирма. — Вие ми помогнахте в нещастиято, което ми беше причинено така подло.

— Лека нощ, мисис Норт.

Ирма излезе на пустия път. Отсреща бяха гробищата.

Часът бе близо три след полунощ. Първата мисъл, която завладя измъчената жена, бе да тръгне да търси детето си.

Съвсем сама на този свят, тя пое в тъмнината към речния бряг и скоро стигна там.

Тя се подслони в къщата на салджията, за да изчака разсъмването. Стопанинът и семейството му гледаха с учудване тази непозната бледа жена, облечена в тънка черна дреха.

Когато съмна и Ирма слезе от сала на другия бряг, където се намираха складовете за въглища, въглищарите вече започваха работа.

Ирма разглеждаше тази непозната за нея, дъщерята на един милионер, част от града с любопитство, слизайки надолу по брега към фара.

Изведнъж тя спря и се ослуша. Плач на дете достигна до слуха ѝ. Тя трепна. Неизразимо чувство на радост запърха в душата ѝ. В нея заговори майчиният инстинкт.

Писъците идваха от една малка къщичка, разположена оттатък пътя.

Ирма разбра, че това бе нейното дете. Къщичката принадлежеше на един въглищар. Самият той не беше вкъщи, а по всичко изглеждаше, че жена му също не беше там. Детето се беше събудило и плачеше за своята майка.

Ирма прекоси като мълния улицата. Надеждата я окрили и ѝ вдъхна нови сили и мъжество.

Ръката ѝ трепереше, когато натисна вратата, която не беше заключена. Ирма влезе без страх в къщата, потънала още в утринен полумрак.

Не срещна никого.

Отвори една врата.

— Лидия! — извика тя, обзета от неописуемо вълнение.

Детето я погледна и се хвърли в обятията ѝ. Двете започнаха да се целуват бурно.

Ирма съобрази, че всеки миг можеше да влезе някой.

Бързо облече детето.

— Остави ме да вървя сама, мамо — каза то. — Аз мога да тичам. Искам да тичам бързо, за да избягаме оттук по-скоро, да избягаме от тези лоши хора.

Лидия хвана майка си за ръка.

В момента, в който Ирма се канеше да излезе с детето за ръка, на прозореца се показва лицето на една жена. Може би това беше жената

на въглищаря. Тя носеше син воал.

Уплашена от внезапното ѝ появяване, Ирма бързо излезе с детето от стаята. Пред нея се изпречи непознатата и извика:

— Къде искаш да отведеш детето? Искаш да го откраднеш ли?

И тя се спусна да изтръгне Лидия от ръцете на майка ѝ. Момиченцето обаче здраво се хвана за майка си и завика:

— Мамичко, вземи ме със себе си!

— Не чувате ли, това дете е мое! — извика Ирма и взе Лидия на ръце.

— Тук живее един въглищар с жена си. Детето трябва да стои тук, докато се върнат. Ти не можеш да избягаш с него.

Тя се опита да изтръгне детето от ръцете на майката.

— Коя сте вие? — извика Ирма решително, като притискаше силно Лидия.

В този миг тя съобрази, че шумът може да привлече другите обитатели и тогава всичко щеше да пропадне.

Тя се обърна и хукна да бяга.

Непознатата се развика и се втурна след Ирма.

За щастие наоколо нямаше никой. Скоро обаче пред Ирма се изпречи реката. Тя не можеше да я премине. Инстинктивно тръгна към фара, чиято врата беше отворена и където Ирма се надяваше да намери убежище.

НЕПОЗНАТАТА

Нека се върнем сега при Бърнард, който през нощта беше проникнал в къщата на Клинтън стрийт 5 и чакаше там Артур. Той се надяваше, че ще го изпревари, за да го изненада и арестува. Мисис Мери Гулд му беше дала ключ за вратата. Така Бърнард можа да проникне в къщата. Но той трябваше най-напред да провери дали Артур вече не е дошъл.

Бърнард отвори вратата, вмъкна се вътре и отново бързо я затвори. Извади една свещ и я запали. Отиде в стаята на Артур, в която все още гореше свещта, запалена от Мери. Тъй като завари всичко така, както му го беше описала Мери, Бърнард реши, че Артур още не се е върнал.

За по-сигурно той отиде в спалнята на Артур. Леглото не беше докосвано.

Върна се в стаята с бюрото. Вратичката зееше отворена. Там Мери беше намерила веществените доказателства.

Изведнъж Бърнард трепна. Звънецът беше иззвънял. Дали Гулд не се връщаше? Имаше ли той ключ от външната врата?

Оказа се, че е Мери.

— Не се ли е върнал още? — попита тя.

— Познавате ли една дама, която се облича елегантно и носи на лицето си син воал?

— Какво значи това? — недоумяваше Мери.

— Моля, спомнете си! — повтори Бърнард.

— Но коя е тя? — повтори Мери.

— Искам само да зная познавате ли я, познава ли я Гулд.

— Какво общо има?

— Не зная още със сигурност, миледи. Преди малко ми се стори, че видях Гулд. Той влезе в една къща, в която после намерих въпросната дама със синия воал.

Мисис Мери се изплаши.

— Струва ми се, че съм виждала син воал у моята компаньонка, но не е възможно да е била тя, защото сега се намира в лудницата.

— Боя се, че чакам тук напразно. Гулд ме е видял, сетил се е, че сте го разкрили, и няма да дойде. Все пак аз не губя надежда. Ако Гулд се върне, не показвайте, че сте открили престъплението му. Оставете го да се чувства сигурен и ме извикайте утре рано, преди той да стане.

— Ще направя така, както ме съветвате, мистър Бърнард.

Мери сложи всичко в ред, скри ключовете и се оттегли в спалнята си. Тя си легна, но сърцето ѝ бе толкова неспокойно, че заспа много късно. Преди това часовете минаваха бавно един след друг. В ума ѝ беше все дамата със синия воал.

Събуди се на разсъмване. Мисълта за Ирма отново я обзе. Тя се питаше дали компаньонката ѝ не беше в някакъв заговор с Йохан и дали просто не играеше ролята на луда. Може би вместо в лудницата тя е била изпратена в къщата, където я бе видял Бърнард, за да се срещне с Артур? Това бе предположение, което се налагаше все повече. Наред с омразата към убиеца на баща ѝ в нея се пораждаше и мъката от измамата.

Когато се появи слугинята, тя я попита за мъжа си. Момичето не знаеше нищо. Мери нареди да впрегнат каляската и заповяда на кочияша да кара към лудницата на доктор Джеферсън.

Там тя поиска веднага да говори с доктора.

— Миледи — каза той, когато се появи, — случи се нещо невероятно: болната избяга.

— Да, знам.

— Как, вие знаете? — извика директорът.

— Йохан Гулд я е освободил и е избягал с нея.

— Вашият съпруг.

— Да. Той е идвал тук. Сигурна съм, че е идвал. Болната носеше ли син воал?

— Не зная.

— Кой я е пазел?

— Надзирателката Вики.

— Моля, повикайте я!

Доктор Джеферсън позвъни, за да може Мери лично да чуе от Вики какво се е случило.

Мери беше убедена, че предчувствията ѝ не са я излъгали. Бърнард бе видял през нощта и Артур, и жената със синия воал. Това потвърждаваше предположението на Мери, че Артур е освободил Ирма и че тя е негова съучастница.

Вики влезе. Мери я изгледа изпитателно и каза:

— Вие познавате мистър Гулд. Той е идвал тук, знаейки това. Вие сте улеснили срещата между моята бивша компаньонка и съпруга ми. Не отричайте!

Вики поклати отрицателно глава.

— Имате грешка, миледи. Никаква среща не е имало тук.

— Напразно отричате. Срещата се е състояла и резултатът от нея е бягството на лудата — това са факти.

— Аз не съм помагала никому.

— Не е вярно. Не е възможно мъжът ми сам да отвлече Ирма. Вие сте му помогнали. Това е повече от очевидно.

— Не, казвам ви истината, миледи.

— Тогава лудата трябва да е станала невидима, за да може да излезе оттук.

— Че болната е изчезнала, това е истина — съгласи се Вики. — Но аз нямам ни най-малка представа как е станало това.

Намеси се и доктор Джеферсън.

— Мисис Гулд, ако тази болногледачка нямаше зад себе си толкова дългогодишна вярна и безупречна служба, аз наистина щях да повярвам в съучастничеството ѝ. Но...

— Как тогава е могла така добре пазената мисис Норт да избяга?

— Обяснете, Вики — каза Джеферсън.

— Болната беше в уединена килия.

— И само ти я наблюдаваше, нали?

— Да, но тази сутрин намерих вратата на килията ѝ отворена.

— Но за мен това е необяснимо, Вики — извика Джеферсън. — Как е възможно вратата да се отвори сама и лудата да излезе както от стаята, така и от двора.

— И аз не мога да си обясня — каза Вики.

— Само един изход ли има дворът? — попита Мери.

— Има още един, но той се отваря много рядко.

— Ясно е, че някой от съучастниците е пропуснал мисис Норт именно през този втори изход — каза Мери. — Освен ако лудата все

още не се крие някъде в двора.

— Пазачите претършуваха всички ъгли, но не намериха нищо.

— Само ти ли имаш ключове за отделението, където е била Ирма? — обърна се мисис Мери към надзирателката.

— Да — отговори последната.

— Тогава ти си се възползвала от тях, за да отвориш вратата.

— Вчера аз изгубих един от ключовете.

— Изгубила си го! А може би си се сдобила и с ключ от външната врата?

— Не, миледи, нямам такъв ключ.

— Мистър Джеферсън — каза решително Мери, — аз съм убедена, че пазачката е улеснила бягството на така наречената мисис Норт и че тя е била подкупена да извърши това. Погледнете я само: лошите мисли и алчността ѝ са изписани на челото ѝ.

Грозното, кокалесто лице на пазачката не трепна при тези думи.

— Погледнете я! — повтори Мери. — И кажете виновна ли е или не. За мен нещата се изясняват. Аз съм била измамена както от компаньонката ми, така и от Йохан Гулд.

— Мога да се закълна, мистър Джеферсън — каза Вики, — че нямам нищо общо с бягството на болната.

— Ние сме изправени пред една загадка — каза Джеферсън на Мери. — Аз съм отчаян. Това е първият такъв случай в моето заведение. Не мога да си обясня начина, по който е станало бягството даже ако допусна, че надзирателката е проявила небрежност, като е изгубила ключа. От двора на моята болница е невъзможно да избяга някой.

Мери разбра, че не може да се добере до никакви сигурни факти относно дамата със синия воал, защото както и да размисляше, безспорно оставаше едно: че Ирма е избягала или е била отвлечена от заведението на доктор Джеферсън.

Но кой би я отвлякъл?

Съществуваха две възможности. Или жената със синия воал е любовница на Гулд и като негова съучастница го крие в къщата си, или това беше самата Ирма. Мери трябваше да докаже едно от двете предположения и да се бори срещу една от тези жени, която и да е тя.

КУЛАТА НА ФАРА

Ирма и детето влязоха във фара, съкрушени от умората и напрежението. Надяваха се, че ще намерят убежище. Не се виждаше никой, но Ирма все още вярваше, че ще намери пазача на кулата и че той няма да ѝ откаже помощ.

Като затвори вратата, тя чу стъпките на онази, които я преследваше. Трябваше бързо да се скрият. Ирма бутна една врата и влезе в стая, където имаше едно легло, по всяка вероятност на пазача.

Нямаше никой.

Ирма помисли, че пазачът се е качил в кулата. Тя притисна детето и тръгна нагоре по стълбата. Краката ѝ трепереха. Силите я напускаха. Чрез върховни усилия тя успя да стигне до една площадка, на която имаше две врати. И двете бяха затворени. Стълбата просто свършваше пътя, макар че до върха на кулата и до самия фенер имаше още разстояние.

Двете не можеха повече да се изкачват.

Ирма отвори едната врата и влезе в малко помещение, в средата на което се виждаше някакъв капак. Една врата водеше към галерията в горната част на кулата, обградена с железни решетки. Тя беше полуотворена.

В мига, в който Ирма се канеше да влезе през тази врата, навън по каменната стълба се чу шум от стъпки. Това сигурно беше жената, която ги преследваше. Обзета от тази мисъл, Ирма пусна детето на земята, върна се към предната врата и бързо я заключи. Така жената не можеше да влезе. Ирма се надяваше, че ще може да вика за помощ от външната галерия на кулата и че хората, които евентуално щяха да се отзоват, щяха да повярват на думите ѝ и да я отърват от преследвачката.

Но какво щеше да стане, ако жената със синия воал се окажеше по-убедителна? Тя можеше да накара хората да повярват, че Ирма е откраднала едно дете и тя трудно би могла при подобни обстоятелства да докаже, че детето е нейно.

Ирма взе Лидия на ръце и мина в откритата галерия. Те изведнъж се оказаха на една главоломна височина. И двете извикаха от уплаха. Виковете им се разнесоха надалече.

В това време Роджър, който се беше разделил през нощта с Мери и беше отдъхнал малко, отново се върна към търсенето на откраднатото дете. Сега, през деня, задачата щеше да бъде по-лесна. Той добре помнеше квартала на въглищарите и тръгна право към него.

Използвайки за ориентир кръчмата „Черния кит“, той бързо намери мястото, където бяха изчезнали двамата въглищари. Сега, на дневна светлина, той можеше внимателно да оглежда къщичките.

Една жена излезе и тръгна насреща му.

Роджър я попита дали познава някой си Хари.

— Да, спомням си го — каза жената. — Тръгнете направо към фара. Той живее в една малка къщичка ей там — тя посочи с пръст и се усмихна. — Този Хари сега гледа едно малко момиченце. Да не би вие да сте бащата?

Роджър поклати глава.

— Говорят, че той получава много добро възнаграждение за детето — продължи тя.

Роджър кимна и се отдалечи. Той бързо стигна до къщичката. Вратата беше отворена, но нямаше никой. Това му се видя подозрително.

В една от стаите имаше детско креватче.

Роджър реши да почака, предполагайки, че жената на въглищаря е излязла някъде с детето. Той неволно погледна към фара.

Далечен вик за помощ достигна до слуха му. Роджър помисли, че някой е паднал във водата, и забърза нататък.

Приближавайки към фара, той видя на кулата човешка фигура и скоро разбра, че това е жена, молеца за помощ. След малко долови и писъците на дете.

Като наближи до самата кула, Роджър чу, че го викат по име.

— О, небеса! — извика той, като позна Ирма.

— Мистър Роджър, спасете ни! — викаше Ирма. — Елате ни на помощ!

— Какво се е случило? — питаше Роджър.

— За Бога! Спасете ни! — продължаваше Ирма. — Не мога да изляза оттук с детето си. Една жена иска да ми го отнеме и не вярва, че то е мое, че аз съм негова майка.

— Идвам веднага, мисис Норт. Да не би това да е жената на възглицаря Хари?

— Не е. Някаква непозната е. Носи син воал на лицето си. Тя влезе във фара и ни принуди да се качим чак тук.

— Идвам при вас! — извика Роджър.

Той изкачи каменната стълба, но установи, че вратата е заключена отвътре. Заблъска я. Дали в кулата не беше пазачът на фара?

На вратата имаше звънец. Роджър натисна бутона, очаквайки с нетърпение пазача, но никой не дойде да отвори.

Роджър трябваше на всяка цена да влезе във фара. Той още веднъж натисна звънеца и потропа силно на вратата.

— Отвори, пазачо! — извика той. — В името на закона, отвори! Аз съм шефът на полицията, полковник Роджър.

Напразно. Никакво движение не се долавяше във фара. Никой не отвори.

Тогава Роджър се опита да проникне със сила, но всичките му опити бяха напразни, тъй като дебелият дъбов врата не помръдваше.

Роджър слезе по каменната стълба.

— Мис Норт! — извика той. — Не мога да вляза. Слезте долу и ми отворете.

— Не мога да изляза оттук, вратата е заключена — отговори Ирма.

В този миг на Роджър му хрумна нещо. Наблизо трябваше да бъде къщичката на пазачите на фара. Той се огледа. Къщичката беше скрита сред дърветата от другата страна на пътя. Роджър веднага тръгна натам.

Като стигна до нея, той надникна през прозореца. На една пейка спеше един от пазачите. Роджър почука на стъклото няколко пъти. Най-сетне спящият се събуди и стана. Роджър му направи знак, човекът приближи до прозореца и го отвори, като мърмореше нещо.

— Ти ли си пазачът на фара? — попита полковникът. — Ела с мене да ми отвориш вратата. Аз трябва да вляза в кулата.

— По дяволите! — възрази човекът. — Това не е моя работа. Освен това не е позволено да се влиза във фара.

— За мене е позволено, аз съм полковник Роджър, началникът на полицията, и трябва на всяка цена да вляза.

Пазачът изведнъж промени отношението си, но каза, че неговият другар би трябвало да е вътре, защото той го е сменил тази сутрин.

— По дяволите! — извика сърдито Роджър. — Как е възможно тогава да няма никой във фара?

— Може да е отишъл да купи нещо — забеляза пазачът.

В този миг по пътя се зададе един човек с кошница в ръце.

— Ето го — извика пазачът и махна към човека. — Къде беше досега? — извика му той. — Заклучил си вратата на фара и мистър Роджър не може да влезе вътре.

Том спря на място.

— Заклучена ли е вратата? — попита той. — Не може да бъде. Може би ти си я заклучил?

— Аз тъкмо идвам от фара — каза Роджър. — Вратата е заклучена. Може би жената я е заклучила отвътре.

— Коя жена? — попитаха едновременно двамата пазачи.

— Една непозната, която е преследвала една майка с детето ѝ.

— Тогава да идем да видим каква е работата.

— Бързо! — извика Роджър.

МИСТЕРИОЗНО ИЗЧЕЗВАНЕ

Ирма влезе с детето в стаята, за да посрещне Роджър, който трябваше да дойде всеки миг. Вместо него се появи жената със синия воал.

Започна борба между двете жени. Непознатата хвана Лидия и я изтръгна от ръцете на майката. Детето изпищя. Жената със синия воал побягна с момиченцето и бързо се скри в един отвор, който се появи изведнъж в стената, когато тя натисна едно копче, и после веднага се затвори.

След известно време долу се чуха силни удари по заключената врата. Ирма бързо се спусна по стълбите, за да отвори на Роджър.

В това време пазачите отвориха и Ирма, виждайки Роджър, падна в несвяст.

Роджър беше напълно озадачен.

— Да претърсим отново фара! — заповяда той на двамата пазачи.

Те тръгнаха да изпълнят нареждането му, а Роджър коленичи пред леглото, където беше положил Ирма. В този миг тя отвори очи. Той погали ръцете ѝ, като я гледаше с благоговение.

После започна да я разпитва за жената със синия воал.

— Къде изчезна тя? — попита Роджър.

— Слезе с асансьора надолу — отговори Ирма.

— Ирма, аз ви обичам — каза той, изведнъж развълнуван. — Ще направя всичко за вас.

— Не забравяйте Лидия! — помоли Ирма. — Потърсете я.

В това време се върнаха двамата пазачи и докладваха, че никого не са намерили. Наистина жената бе изчезнала заедно с детето, спускайки се с асансьора, като пазачите по-бавно слизаха по стълбите.

Роджър предложи на Ирма да се настани в неговата къща.

МИСИС МЕРИ И НЕПОЗНАТАТА

Старият Боб веднага беше освободен, мисис Мери го взе със себе си.

Мери разбра, че Йохан Гулд е Артур Норт, мъжът на Ирма. Тя не можеше да си обясни как е могъл той да я изведе от лудницата. Нямаше отговор и на въпроса, дали непознатата със синия воал е самата Ирма. Артур Норт не беше открит, въпреки че претърсваха всеки параход, който напускаше нюйоркското пристанище.

Бърнард търсеше денем и нощем.

Мери реши сама да се опита да разбере нещо за дамата със синия воал.

Тя отиде в къщата, където я бе заварил преди Бърнард. Влезе в ресторанта. Съдържателят тръгна насреща ѝ.

— Кой живее в тази къща? — попита Мери.

— Не се интересувам от съседите си, миледи — отговори той. — Зная само, че на втория етаж живее един запасен капитан, който се храни често тук.

— На първия етаж живее ли някаква дама?

— Да, отскоро. Непрекъснато ходи със син воал. Преди малко излезе.

— Не идва ли при нея някакъв господин?

Гостилничарят разбра, че Мери страда от ревност.

— Не зная, миледи. Струва ми се, че в тази къща идват много господа.

Мери седна на една маса и реши да чака завръщането на непознатата жена. Поръча си чай.

Когато келнерката го донесе, тя я запита за дамата със синия воал и за нейния предполагаем посетител.

— Да — отговори момичето, той често идва при нея: висок, млад, хубав мъж.

По описанието Мери разбра, че става въпрос за Артур.

— Но от доста дни не съм го виждала — добави келнерката.

Когато тя се оттегли, Мери видя през прозореца, че една добре облечена жена се приближава към къщата. Тя носеше син воал.

Сърцето на мисис Шмит се разтуптя. Тя видя, че жената влезе във входа и се заизкачва по стълбите.

Решителният миг беше настъпил.

Мери бързо напусна ресторанта и тръгна по стълбата. Тя настигна жената точно когато се канеше да отвори една врата. Жената се обърна и изгледа Мери продължително и с учудване.

— Вие Ирма Норт ли сте? — извика Мери, като се приближи до нея.

— Кого търсите, миледи? — на свой ред попита непознатата.

— Моля, кажете ми, не сте ли вие Ирма Норт — настоя Мери.

— Коя сте вие? — попита жената. — Не забравяйте, че се намирате в чужда къща. Не мога да разбера как сте се вмъкнали?

— Отговорете на моя въпрос. Трябва да зная дали сте Ирма Норт.

— Не ви познавам и ще ви сметна за крадла, ако веднага не си отидете.

— Свалете воала! — извика Мери и посегна да го смъкне.

Тя обаче не успя, защото дамата бързо се дръпна. След това тя блъсна Мери надолу по стълбите и ако не беше се задържала за железния парапет, тя щеше да полети с главата надолу.

Жената със синия воал тръшна вратата след себе си. На Мери ѝ се стори, че тя се изсмя иронично отвътре.

Мери реши да отиде при Бърнард.

Тя влезе при негов полицейското управление силно развълнувана.

— Трябва да говоря с вас веднага!... Идвам от дома на онази дама със синия воал, за която вие ми говорихте. Мисля, че знам коя е тя, и съм на мнение, че убиецът Гулд се крие при нея. Истинското ѝ име е Норт, тя е неговата първа жена.

— Видяхте ли го? — попита Бърнард.

— Не, но видях неговата първа жена.

— Значи смятате, че те са се помирили?

— Имам основание да вярвам в това.

— Тогава аз лично ще отида там.

— Тя отказа да свали воала си.

— Ако вашите предположения са верни, миледи, те обясняват защо не можем да хванем още нито Гулд, нито Норт.

— Употребете сила, за да принудите жената да говори — каза мис Мери. — И ако тя е бившата ми компаньонка и ме е излъгала по най-подъл начин заедно с мъжа ми, арестувайте я като съучастница.

— Няма как Гулд да е заминал оттук. Невъзможно е да е напуснал Ню Йорк.

— Кога ще отидете при тази тайнствена жена?

— Утре, миледи.

Мери се раздели с полицая поуспокоена.

Щом тя излезе, Бърнард веднага се преоблече. Наметна широка пелерина и сложи на главата си една стара барета.

Така преобразен, той излезе, отиде на пристанището и се качи на едно малко параходче, за да се прехвърли на големия трансатлантически параход, който тази нощ щеше да тръгне.

Когато пристигна на парахода, той огледа внимателно всички пътници и установи, че сред тях липсва търсеният от него човек.

Артур беше останал в Ню Йорк.

СТРАШНИЯТ МИГ

Роджър беше настанил Ирма в жилището си, разположено в дясната част на едно здание.

— Тук сте на сигурно място, Ирма — каза той, като я въведе в една добре мебелирана стая.

— Благодаря ви за гостоприемството — отвърна измъчената жена. — Във ваше лице виждам верен и благороден приятел.

— Надявам се, че в скоро време ще бъда за вас повече от приятел. Нищо не може да попречи на развода ви с онзи престъпник и след това ще се радвам, ако ми дадете ръката си. Чакам с нетърпение този миг. Искам да бъда добър баща за Лидия.

— Ах, мистър Роджър, намерете моята малка Лидия!

— Веднага тръгвам да я търся.

Роджър сърдечно стисна ръката на Ирма и тръгна.

Тя остана сама. Една стара жена ѝ донесе вечеря. После и тя си отиде. Нещастната майка остана съвсем сама в къщата.

Бе започнало да се мръква.

Изведнъж тя трепна. До слуха ѝ достигнаха далечни викове. След малко тя ясно дочу:

— Спрете го! Хванете го!

Викове идваха от отсрещния бряг на реката. Преследваха някого.

Ирма погледна през прозореца. На брега се появи полицаи, той явно гонеше някого.

Някакво лошо предчувствие мина през главата на Ирма. Тя погледна към ъгъла на улицата. Там се озърташе преследваният човек. Когато той извърна лице към зданието, в което се намираше Ирма, тя извика от удивление.

Беше Артур. Гологлав.

По-късно Ирма не можеше да си спомни как той беше притичал до нейната къща, как се бе качил в стаята ѝ. В един миг обаче той се озова срещу нея. Може би я беше видял на прозореца.

Тя стоеше вцепенена от уплаха.

Норт беше с разкопчана жилетка, смачкана риза. Косата и брадата му бяха в безпорядък. Дишаше тежко. Очите му блестяха.

— Тук съм на сигурно място — каза той с пресипнал глас. — Никой няма да ме търси тук. Ти ще ме скриеш.

Приближи до нея.

— Боже! — извика тя.

— Кой друг живее в тази къща? — попита той, като я хвана за ръката.

— Проклетник, остави ме!

— Какво правиш тук? — продължи той, без да обръща внимание на съпротивата ѝ.

— Сега ще те предам на полицията! — извика тя, като се откопчи от ръката му, за да отиде до прозореца, да го отвори и да извика за помощ.

— Не предизвиквай смъртта! — каза той.

— Помощ! — извика Ирма.

Артур я дръпна и я повлече към средата на стаята.

— Слушай ме — прошепна той. — Става дума за детето.

Ирма трепна.

— Твоето дете е в ръцете ми.

— Лъжеш! — извика тя.

— Ако още веднъж извикаш, съдбата на твоето дете е решена.

— Не може да бъде, ти лъжеш, че детето ми е при тебе!

— Да ти докажа ли? Жената, която ти го отне във фара, ми го доведе.

— Жената със синия воал ли?

— Тя отдавна е на моя страна. Ако не изпълниш това, което искам сега, никога няма да видиш детето си.

Ирма отчаяно закърши ръце.

— Не можеш да получиш детето си от друг, освен от мене.

— Теб ще те заловят и пак ще вземат детето.

— Грещиш — каза той. — В този момент то вече не е в Ню Йорк и никой, освен мене не знае къде е. Детето ти е в една трупa от пътуващи комедианти. Ако не изпълниш волята ми, никога няма да го видиш.

— Горката Лидия! — повтаряше Ирма през плач.

— Ти можеш отново да я имаш — продължи Артур. — Тя ще живее, ако ме скриеш тук. Преследват ме. Чуваш ли виковете на полицаите? Тук живее началникът на полицията Роджър. Никой няма да се сети, че съм тук. Няма къде да избягам. Бърнард ме търси навсякъде.

Навън явно полицаите въпреки всичко влязоха в къщата. Други останаха да пазят навън.

Артур се скри зад едно канапе.

Изведнъж вратата се отвори. Роджър влезе, държейки в едната си ръка лампа, а в другата револвер.

— Защо стоиш на тъмно, Ирма? — попита той. — Сигурно те е страх, защото...

Думите му секнаха. Той беше зърнал крайчеца от ризата на Норт.

Съмнението се заби като нож в сърцето му. Точно когато се приближаваше до къщата си, полицаите го предупредиха, че Артур се е скрил някъде наоколо. Той си представи страха и положението, в което се намираше Ирма, и бързо поведе след себе си полицаите.

Сега му се изясни всичко. Събитията се развиха толкова бързо, че Ирма не можа да дойде на себе си и да обясни на Роджър какво се е случило. Започна гонитба из стаята.

Норт се опита да избяга от къщата.

— Предай се! — викаше след него Роджър с насочен револвер.

При вида на оръжието Артур спря и се остави на полицаите.

— Отведете го! — нареди Роджър и се обърна към Ирма. — Какво значи това? Как е могъл да попадне той тук, в моето жилище, и откъде знае, че вие сте тук? Много странно!

— Не знам. Не съм го скрила. Той ме заплаши със смъртта на детето ми, ако викам за помощ.

— И вие повярвахте? Нима не знаете, че детето е още в жената със синия воал?

— Тя е негова съучастница. Той ми каза, че тя му го занесла.

Роджър не можеше да се освободи от ужасното съмнение, че Ирма още е във връзка с Артур и че тя го е очаквала тъкмо в тази стая, за да го скрие.

— Мистър Роджър, заставете, моля, Артур да каже какво е станало с детето ми — помоли Ирма.

Роджър кимна с глава и излезе съкрушен. Не беше ли той дал сърцето си на една жена, която не го заслужава и го лъже?

ДВЕТЕ ЖЕНИ НА АРТУР

На следващия ден Ирма взе едно решение, което ѝ се стори единствено разумното в положението, в което се намираше. Тя усещаше, че между нея и Роджър се беше разтворила пропаст и че не ѝ оставаше нищо друго, освен да напусне дома му. Неговата студена въздържаност я беше убедила, че той не ѝ вярваше, при все че нищо не бе казал. Тя, от друга страна, бе твърде горда, за да се унижава с молби и сълзи. Освен това бе майка и беше длъжна да търси детето си с всички средства.

Да спаси детето — ето какво ѝ предстоеше. Тази задача ѝ даде нови сили. Тя реши да напусне къщата на Роджър, без да му каже поне едно сбогом. И помисли, че на света има още едно същество, което може да ѝ вярва и да ѝ помогне. Това беше мисис Мери.

Мисълта за детето, което може би се намираше в опасност или в нищета, я измъчваше страшно. Тя написа на Роджър едно писмо и го остави на масата.

Запъти се към дома на мисис Мери на Клинтън стрийт, там, където беше познала безграничната подлост на Артур.

Когато Ирма застана пред Мери, тя скочи поразена. Неописуема омраза закипя срещу бившата ѝ компаньонка.

— Как! Вие се осмелявате да влизате в къщата ми! Да престъпвате прага на дома ми!

Ирма се уплаши и каза смирено:

— Миледи, дойдох при вас като при сестра, след толкова страдания.

— Ха-ха-ха! — избухна Мери презрително. — Ти беше достойна за онзи мъж. Предчувствам какви лъжи и измами ще подхванеш сега. Всичко това беше само един добре обмислен план. Ти и оня подлец, който ме излъга, работите ръка за ръка. Ти си позволила на този негодник да се венчае за дъщерята на милионера Шмит, за да можеш да извлечеш някаква парична полза от това за себе си. Ти дойде като

прелъстителка в къщата ми, а аз те приех с добро сърце и със съчувствие. И на всичко отгоре ми причини такава голяма мъка.

Ирма остана вкаменена за минута.

— Миледи — каза тя, — всичките ви обвинения срещу мене са неоснователни. Обяснявам си ги с това, че сте пострадали. Но разберете, че и аз съм жертва на същото зло, както и вие. Излъгани сме били и двете.

— Защо тогава постъпи на служба при мен?

— Защото намерих Артур при вас.

— И искаш да бъдеш близо до него, за да си играеш своята игра в моя вреда, нали!

— Това е само едно съмнение. Аз имах най-голямо право върху него.

— И си го изоставила.

— Надявах се, че ще мога да го поправам, вярвах, че ще мога да припомня задълженията му, исках да го оставя да избира между мен и вас.

— Стига, не искам да чуя нито дума. Какво търсиш тук?

— Желанието да намеря детето си ме доведе тук, миледи. Една жена със син воал ми го отне и разбрах, че тя поддържала от много време близки отношения с Артур Норт.

— Ха-ха! Това е сега друга комедия! Не можеш да ме убедиш, че ти самата не си тази дама със синия воал.

Високомерният смях на мисис Мери засегна болезнено Ирма и тя каза:

— Може би вие познавате тази личност?

— Да, да... Тази личност си ти самата. Напразно се преструваш.

— Нима вие вярвате, че аз съм жената със синия воал?

— Зная от опит, че ти си една превъзходна комедиантка, сама ми даде толкова доказателства за това. Можеш ли да откажеш, че си в съюз с оня убиец и че си го скрила, и че ти си го запазила, докато иде на параходчето, и че оттам е бил избягал, когато са го конвоирали.

— Избягал ли? Кой, Норт ли?

— Разбира се, аз зная всичко, осведомена съм за всичко, което става с този мошеник.

— Наистина ли е избягал той?

Вместо да отговори, Мери извика:

— Махай се от очите ми. Твоето присъствие тук ми напомня за голямото нещастие, което ме сполетя. Да не се явяваш вече никога в къщата ми, никога!

Мери беше съкрушена.

Тя започна да плаче. Колкото и голямо да беше недоверието, което Ирма почувства върху себе си, тя все пак забрави обидата и прояви съчувствие към нещастната жена.

— Миледи — каза тя кротко. — Ние и двете сме нещастни. Но аз съм измъчена повече от вас, защото загубих всичко — и най-скъпото — детето си. Сега видях, че вие не познавате онази жена със синия воал, която е съучастница на Артур и за която вие мислите, че съм аз. Аз бях дошла при вас да узная нещо за тази жена, за помощ. Сега виждам, че никаква подкрепа не мога да очаквам. Аз ви прощавам заблуждението и обидата. Нека Бог се смили над вас.

Мери не я чу и не стана.

Ирма излезе. Сега тя беше съвсем сама на света. Образът на баща ѝ изникна във въображението ѝ! Тя се спря, блъскана от навалищата. Накъде да върви? Като че ли далече, нейде из тъмните дебри на незнайния свят, тя дочуваше нежния глас на малката Лидия:

— Мамо, мамо, ела да ме освободиш!

Тогава у Ирма узря решението да иде и да търси сред всяка пътуваща трупа от комедианти. Тя се отправи към крайните квартали. Графинята просякиня търсеше детето си.

БУНТ НА БОРДА НА ПАРАХОДА

Тримата полицаи, които заловиха Артур, го вързаха и поведоха из улиците. Те преминаха покрай складовете с въглища. Това място беше познато на Норт.

В този момент много от въглищарите се връщаха от работа и чакаха идването на параходчето, за да преминат на другия бряг на реката, към отдалечените квартали, където живееха.

Между въглищарите и полицията отдавна съществуваше неприязън. Когато полицаите стигнаха с пленника до моста, където беше вече спрял параходът, който се готвеше да тръгне, на брега се намираше събрано значително число работници, които искаха да минат оттатък. Повечето бяха въглищари. Някои започнаха да мърморят против полицаите. Последните не обърнаха внимание на това и минаха напред до самия мост, защото след няколко минути параходът щеше да тръгне.

При пристигането на парахода винаги имаше бъркотия. Всеки бързаше. По време на блъсканицата една жена падна във водата. Един юмрук се издигна заканително над множеството. Някакъв висок и широкоплещест негър от групата на въглищарите, стоящ най-близо до полицаите, направи забележка, че те са предизвикали безредицата.

Това беше знак за суматоха. Единият от полицаите поиска да блъсне негъра на една страна, обаче последният се разяри повече и се спусна върху тях. На моста се вдигна шум, блъсканица и полицаите заедно с арестанта се намериха сред гъста тълпа.

В това време параходът спря. Острият звук на сирената се смеси с виковете на хората и нервното напрежение се усили. Множеството се натрупа на мястото за слизание. Започна блъсканица между тези, които слизаха, и онези, които искаха да се качат.

Норт разбра, че това положение е най-удобно за бягство. Единият от полицаите го беше хванал здраво за рамото и го влачеше към параходчето. Вторият вървеше зад тях, а третият се разправяше с негъра, който го блъсна. По този начин той загуби връзката с другарите

си и с пленника. Той се опита да ги достигне, негърът също се впусна след него. След негъра напиха вглицарите. Това стана в един миг. Тримата полицаи се видяха заклещени между гъстата човешка маса. Предупрежденията и заканите им останаха без отзвук. Единият искаше да обясни на най-близкостоящите от тълпата, че те са хванали убиец, но гласът му се загуби във врявата. Тогава полицаят, който беше нападнат най-напред, развъртя палката си. Настана всеобща суматоха. Вторият полицай стреля във въздуха, за да сплаши тълпата, но само за миг беше обезоръжен. Някои работници, които не знаеха в какво се състои работата, изтръгнаха арестанта от ръцете на стражарите, Норт се възползва от това и помоли един от работниците да му развърже ръцете. Освободен, той се изскубна от полицаите, които напразно се помъчиха да го заловят повторно. Техните усилия раздразниха още повече работниците и сега конвойт трябваше вече да се разправя с тях.

Норт успя да се промъкне на парахода, който се отдели от кея. Той изтича на кърмовата част и когато параходът беше вече в ход, скочи на понтоната. Множеството продължаваше да се бие и никой не го забеляза. Артур най-после се видя свободен. Сега трябваше да се крие. Той бързо се отдалечи от брега и се потули зад една ограда. В мрака никой не можеше да го забележи.

ОТНОВО ЖЕНАТА СЪС СИННИЯ ВОАЛ

— Вашето предположение е неправилно, мистър Бърнард — каза на другия ден Роджър, като влезе в неговия кабинет.

— Дойдох до него — отвърна Бърнард — само въз основа на сериозните обяснения, които ми направи мисис Мери Гулд. Тя е напълно убедена, че жената със синия воал не е никоя друга, а Ирма, първата жена на Норт.

— Аз пък мога да ви докажа, че това е заблуждение. Мисис Норт се намира в моя дом.

Бърнард още не знаеше за тръгването на Ирма.

— Обаче според вашите собствени обяснения и тези на стражарите тя още е във връзка с него.

Лицето на Роджър се помрачи.

— Това именно не мога да разбера. Виждам, че се намирам пред една гатанка, която не мога да разреша. Оня човек трябва да има силата на демон.

— Не се предверявайте на влюбените жени! Виждал съм много други подобни случаи.

— Все пак не ми се иска да повярвам.

— Да ви направя ли едно предложение, мистър Роджър?

— Кажете!

— Постъпили сте умно, че сте взели тази жена в жилището си. Не я оставяйте да го напусне. Задръжте я внимателно и я следете на всяка крачка, без тя да усети. По този начин по-скоро ще стигнем до целта — да хванем престъпника.

Роджър мълчеше.

— Виждате — продължи Бърнард, — че имаме работа с един извънредно хитър и изкусен престъпник, надминаващ всички, с които сме имали работа досега.

— Голям талант е този Норт. Богат е и опитен. Живял е в отбрано общество. Но ние имаме неговата първа жена. Той сигурно ще ѝ пише.

— Да говорим сега за жената със синия воал — предложи Бърнард.

— Не сте ли узнали още пътищата, по които се движи?

— Ще заповядам да я арестуват.

— Това е единственото средство да си обясним по-нататък нещата. Боя се обаче, че не бихме стигнали много далече с нейното задържане. Тя няма да каже нищо. Ще признае само, че е била в любовни връзки с Гулд.

— Тогава ще направя обиск в жилището ѝ.

— Как?

— Може би Норт ще дойде при нея.

— Но ние не знаем още как се казва тя.

— Името ѝ няма голямо значение, понеже тя сигурно има фалшиво име. Ясно е, че е в здрави връзки с Норт, щом като е предала на него детето, което е отвлякла от Ирма.

— Че жената със синия воал не е мисис Норт, се доказва от факта, че тя ѝ е откраднала детето.

— Следователно, мистър Роджър, ние трябва да установим преди всичко коя е тя. Тя започва да играе важна роля и е взел на сегашните ни издирвания.

— Искате да отидете при нея?

— Първо ще разпитам полица, който пази на улицата.

— И аз ще дойда с вас — добави Роджър.

Двамата приятели напуснаха полицейското управление и отидоха към къщата, където живееше жената със синия воал.

— Елтън — каза Бърнард, като отиде при полица. — Знаеш ли кой живее в онова отделение на тази къща?

— Една жена с грозно лице и с червеникава коса, която носи винаги син воал.

— Не си ли забелязал кой ходи у тях?

— Един господин идва често.

— Познаваш ли го?

— Не. Но е хубав и млад.

— Нещо повече за жената?

— Казват, че е ездачка в цирк или някаква комедиантка.

— Сега у дома си ли е?

— Не съм я видял още.

— Да си видял някое малко момиченце с нея?

— Не!

Стражарят отдаде чест.

— Да влезем в къщата — предложи Роджър.

— Може би сега тя държи скрит при себе си Гулд или пази парите му, които е задигнал от убития Шмит.

— Предчувствам, че няма да ни отворят вратата — каза Бърнард, като се качваха по стълбата.

— Ще я отворим със сила.

Предвиждането на Бърнард се сбъдна. Позвъниха три пъти и вратата пак не се отвори. Тогава той извади две длета и с едното от тях изкусно и без много шум отвори вратата.

Двамата полицаи влязоха, като държаха револверите си готови за стрелба, Бърнард отвори вратата и огледа стаята. Тя беше празна. Без да губи нито минута, той отиде в съседната стая, а Роджър разгледа внимателно първата.

— Искам да остана тук и да пазя — каза Бърнард.

— Но се налага най-голямо внимание, защото знаете с кого имате работа.

— Трябва ли да повикаме още полицаи наблизко?

— Излишно е, защото те не биха ни послужили за друго, освен да се издадем.

Роджър се раздели с другаря си и си отиде. Бърнард се разположи добре в стаята. Когато се стъмни, запали лампата, но изолира светлината, за да не се вижда от улицата. В този момент вратата на съседната стая изскърца. Докато се усети, вратата на неговата стая се отвори и изведнъж пред него застана една красива жена. Той посегна към револвера си, но почувства остра болка в главата. В тъмнината тайнствената жена го беше ударила с нещо остро по главата. Той веднага си спомни предупреждението на полицая, че тя била акробатка и че притежавала необикновена физическа сила.

Бърнард падна по гръб. Започна да губи съзнание. Всичко това стана по негова вина, защото не взе никакви предпазни мерки, нито няколко полицаи, които в случая биха му помогнали.

Жената се изсмя презрително, изгледа подигравателно лежащия и бързо излезе.

МИСТЪР РОДЖЪР

Борба имаше и в сърцето на Роджър. Съмнението и любовта бяха в двубой. Не намери ли той при Ирма нейния собствен мъж въпреки нейните уверения, че тя го мрази? Не беше ли това едно доказателство, че тя още не е скъсала окончателно с Артур? Той виждаше по нейното лице ангелска кротост, а събитията я уличаваха в потайност и двуличие. Да си обясни обаче напълно нейното поведение сам той не можеше. Когато намери стаята празна и се убеди, че Ирма беше избягала, сърдечната болка бе голяма, но така също и съмнението в нейната искреност. Той прочете писмото. „Аз си отивам и вие никога няма да ме видите вече!“ — пишеше тя.

— Но аз ще те намеря пак — промълви той на себе си.

„Няма да ви забравя никога. Бъдете щастлив!“ — завършваше тя в края на писмото.

Ръцете му стиснаха хартията, а очите му се просълзиха.

Той пак се зае с търсенето на Ирма, защото сега тя се намираше в по-голяма опасност от Артур, който беше свободен и в състояние да ѝ напакости.

На другия ден той започна с палатките на фокусниците край града. Беше в униформа. Запита един от цирковите артисти не е ли видял едно малко момиченце между акробатите.

— Значи и вие търсите това дете — отвърна комедиантът усмихнат. — Вчера една жена също го търси. То беше в цирка „Бумпо“. Той се вдигна отгук преди няколко дни.

— Как беше облечена жената? — запита Роджър.

— В черна рокля.

— И накъде отиде?

— В селото Йорк, закъдето замина и циркът.

Значи Роджър попадна в дирите и на майката, и на детето. Два пъти водеха към селото Йорк. Когато стигна там, беше късно. Той остави коня си в един хан и отиде към цирка.

При входа стояха двама души.

— Кой е притежателят? — попита ги той.

— Управителят Бумпо. Аз съм Бумпо — каза единият от тях.

— Виждаш ли кой съм? — каза Роджър.

— Да, изглежда, че сте полицейски агент.

В това време другият човек влезе в цирка.

— Не е ли идвала тук някаква жена вчера? — продължи Роджър.

— Никаква жена не е идвала при мен и не познавам, освен моите ездачки. Защо питате?

— Тя търси момиченцето си. Не ти ли е предадено още в Ню Йорк от един господин едно малко момиченце?

— Момиченце ли? Какво момиченце? — започна да говори провлачено циркаджията, за да печели време.

— Да, това момиченце е при тебе — каза Роджър натъртено.

И без да обръща повече внимание на съдържателя, вдигна завесата и се озова пред арената. В средата един музикант свиреше на цигулка, а наоколо му няколко момиченца в акробатски костюми говореха тихо. Вниманието на всички се насочи към новодошлия. Жената на Бумпо, която беше също там, се обърна към мъжа си, стоящ зад Роджър, и каза:

— Кого ми водиш тук?

— Негова милост идва тук да търси едно момиченце.

— Момиченце ли? — повтори жената.

Роджър започна да се убеждава, че работите в цирка „Бумпо“ не бяха чисти, че всички лъжат и се стараят да го заблудят със своите дебелашки извъртания и преструвки.

— Това момиченце е тука — отсече Роджър.

Като видя, че нищо не може да разбере от лъжите на акробатите, Роджър поиска да разгледа всички помещения, коли и палатки на цирка. Без да обръща внимание на брътвежите на жената на Бумпо, той направи щателен оглед, но не намери нито детето на Ирма, нито никакви указания, че то е пребивавало тук. Тогава напусна цирка, отиде в една съседна градина и реши да изчака идването на Ирма, която сигурно щеше да обикаля около цирка и да издебне удобен момент да направи внезапен преглед на цирка.

ВАЖНА НОВИНА

Когато Бърнард дойде в съзнание, беше късно през нощта. Той можа да си припомни какво е станало с него. Намери пипнешком и револвера си, който тайнствената жена не беше взела. Макар и с окървавено лице, той можа да запали лампата. После се изми, облече се и отиде в бюрото си. Никой от подчинените му не посмя да попита откъде е получил раната в главата.

В кабинета влезе тайният агент Пен, от ръцете на когото беше избягал Артур. Той докладва, че е попаднал в дирите на жената със синия воал.

— Арестувайте я веднага! — извика Бърнард.

— Тъкмо сега попаднах на следите ѝ. Снощи тя е била в един отдалечен квартал на града.

— Кой я е видял?

— Един от полицейските агенти. Той ми каза, че тя се числи в персонала на един цирк, който преди няколко дни е давал представления в същия квартал.

— Циркът все там ли е?

— Не, преместил се е.

— Ами жената?

— Агентът ми добави, че тази жена играела в цирка с електрически жици, без да бъде наранена от тока.

— Това е важно. Не ти ли каза, че има червена коса?

— Да, извънредно очебийна, червена коса.

— Как се нарича циркът?

— „Бумпо“! Още нещо да ви доложа, господин началник. Циркът заминал внезапно, като никой не очаквал това. Когато тази жена играела, било препълнено със зрители.

— Да — забеляза Бърнард, — това прибързано заминаване е подозрително.

Бърнард тръгна да търси цирка, като взе със себе си и Пен. Отправиха се най-напред към къщата на един каруцар, в която снощи

неизвестната жена влязла, когато била следена от другия агент. Каруцарят отсъстваше, а къщата беше затворена. Тогава Бърнард отиде в една съседна гостилница.

Когато полицаите влязоха вътре, посрещна ги гостилничарят, по чието лице се виждаше, че е бивш циркаджия.

— Вие ли сте хазаинът? — попита Бърнард.

— Да, аз съм.

— Идват ли в заведението ви акробати и въжеиграчи?

— Да, моят ресторант е за такива артисти.

— Познавате ли електрическото момиче?

— Астрела ли? Как да не я познавам. Тя е първокласна артистка.

Бърнард научи името на непознатата.

— Виждали ли сте я, господо? — въодушевено запита гостилничарят.

— Не! — отговори Бърнард и Пен.

— О, само да я видите! Когато играе, наоколо ѝ блещукат електрически искри като звездици. Когато някой я бутне, получава веднага електрически ток. Като че ли тя самата е електрическа машина.

— Има ли червена коса?

— Да. Така говорят.

— Ами с нея заедно едно момиченце?

— За момиченце не зная.

— Циркът „Бумпо“ замина ли си?

— Да, за жалост. Той ми направи голям оборот.

— Слушай — каза Бърнард, — не знаеш ли как е истинското име на Астрела?

— Не зная. Но защо питате? — подозрително зададе въпрос гостилничарят.

— За едно наследство — каза Бърнард, като придаде на думите си тайнствена искреност.

— Нима? — каза гостилничарят заинтригуван.

— Да, но трябва първо да установим дали е тя всъщност.

— Тогава питайте стареца Блуум.

— Къде живее той?

— Ей тук, насреща. Той е каруцар. Снощи е бил ангажиран с колата си набързо от Астрела и я откарал веднага. Преди да тръгне,

идва при мен, изпи едно уиски и сам ми каза това.

— Но накъде замина?

— Не ми каза.

— Дори и да бъде пиян, ще го накараме да изтрезнее — каза Бърнард на Пен, като напуснаха гостилницата и се отправиха към къщата на каруцаря.

Къщата беше затворена. На ударите никой не отговори.

— Щом изведем коня и каруцата, веднага ще изтрезнее този пияница и ще отвори — каза Бърнард. — Хайде, Пен!

Агентът влезе в обора и намери там каруцаря, прострян мъртво пиян на земята. Хъркаше юнашки.

Пен го раздруса силно.

— Ей, Блуум — извика силно в ушите му Бърнард.

— Да, милорд, искате да пътувате ли? — каза с пресипнал глас каруцарят.

— Да, веднага — отвърна Бърнард.

— Трудно ще ми е.

— Защо?

— Защото току-що се завърнах от Йорк. Цяла нощ съм бил на път.

— И аз искам да замина за там. Ще ти платя добре.

Блуум се съгласи най-после и поведе двамата полицаи.

СРЕЩАТА ПРИ ЧЕРВЕНАТА ВОДЕНИЦА

На брега на реката Делауер, на разстояние осем мили от Ню Йорк, се намираше воденица с червено боядисани дъсчени стени. Тя беше уединена и запустяла. Недалеч от нея имаше хан с кръчма. Кръчмарят беше немец на име Шулц. Под кръчмата имаше голяма изба с големи винени бъчви. По-рано избата бе служила за брашнен склад. В голямата и слабо осветена зала на кръчмата на една маса седеше Артур Норт и гледаше през прозореца пътя по продължение на реката. Той се чувстваше тук спокоен, на сигурно място. Отпиваше от една чаша вино и говореше с Шулц, стоящ зад бара. Норт беше взел със себе си голям куфар, обвит с черна мушама.

— Понеже почва да се мръква, аз мога да ви приготвя една стая за нощуване горе — каза Шулц. — Имате намерение да пътувате из страната, нали?

— Не, ще отида само до Йорк — отвърна сухо Артур.

— Искате да купите някои земи ли?

— Не. Направиха ми няколко предложения в Ню Йорк.

— Научихте ли за убийството на стария корабопритежател Шмит? Хванали убиеца, но той успял да избяга.

Норт започна да се смее.

— Вижда се, че стражарите са били страхливи като баби.

— Казват, че бил германец — продължи Шулц. — Това е жалко. Хвърля се голямо петно върху тукашните германски заселници. Казвал се Йохан Гулд и се оженил за дъщерята на Шмит. Много е чудно как тя се е омъжила за такъв авантюрист.

— Всяка жена мисли за женитба. Когато мъжът ѝ замае главата, тогава тя пада сама в ръцете му.

— И чак по-после се е разбрало, че убиецът не се е казвал Гулд и че е бил германец.

— Публикуваха ли вестниците истинското му име?

— Не. Вижда се, че още не го знаят.

Норт, който не трепваше никак от думите на кръчмаря, изпи спокойно чашата си. Но изведнъж той стана на крака. Очите му пламнаха и се втренчиха в пътя, по който идваше една жена, облечена в черна рокля. Тя се спря за минута в размисъл. Норт я наблюдаваше и позна в нея Ирма. Той се обърна към кръчмаря и каза:

— Ще ми направиш една голяма услуга, ако ми намериш място да се скрия.

— Какво има? — попита учуден кръчмарят.

— Виждаш ли онова момиче?

— Да.

— Обичам я до полуда и искам да я изненадам.

— Добре — съгласи се Шулц.

Той скри Норт. Не след дълго Ирма влезе в кръчмата. Кръчмарят я огледа и си обясни думите на посетителя. Жената, която стоеше пред него, беше с рядка красота, макар че беше лошо облечена.

— Добър вечер — каза тя. — Можете ли да ме приемете за нощуване? Късно е вече.

— Но за къде пътувате?

— Отивам в Йорк.

— Не е далеч.

— Искам да потърся детето си.

— Детето! Значи ти си майка?

— Да — отговори тя бавно и сложи парите си на масата.

— Задръж парите си. Можеш да пренощуваш, без да ми платиш. Ако си гладна, ще ти донеса ядене също безплатно.

Хитрият кръчмар си правеше сметка, че богатият лорд горе, влюбен в тази красавица, ще плати щедро за нея. Като вечеря, Ирма отиде в посочената й стая. Тишина царуваше в цялото здание. Облада я страх. Изведнъж трепна. Дочу лек шум. Като се вслуша, разбра, че шумът идваше изпод пода на стаята. Тя долови как нещо се мърда около нея. И докато се усети, пред нея застана Артур.

— Помощ! — извика тя.

— Напразно! — каза той и я хвана за ръката. — Никой няма да ти дойде на помощ!

— Махай се от очите ми.

— Да се махна, защото те напуснах? Напуснах те, защото бях загубил всичко и трябваше да придобия наново богатство, за да мога

да те направя пак щастлива.

— Щастлива ли?

— Да. И сега искам да те направя щастлива. Обичам те! Сега те обичам повече от когато и да било. Усещам, че ме обладава луда страст по тебе. Ти трябва пак да станеш моя жена.

— Никога! Никога! Ако не ме оставиш на мира, ще извикам съдържателя и ще му кажа, че ти си убиецът Норт!

— Ти няма да направиш това.

— Помощ!

— Детето ще умре, ако ме издадеш.

— Аз зная къде е то и ще го търся.

— Слушай ме.

— Бягай далеч от мен, демон!

— Ти трябва пак да ми принадлежиш — шепнеше Артур сладострастно. — Аз ще поправя злото, което сторих на тебе и на детето ти. Ирма, ти трябва да бъдеш моя. Да, ти си още моята жена.

— Пусни ме. Всяка връзка между нас отдавна е скъсана.

— Ние ще избягаме в друга държава, където никой не ни познава — говореше Артур увлечено. — Ще живеем и тримата щастливо. Аз ще купя един чифлик.

Той извади портфейла си, пълен с банкноти, и го показва.

— Гледай. Близо един милион долара!

— Махни се! Тези пари са опетнени с невинна кръв.

— Глупачка. Аз трябваше да убия. Не можеше иначе!

— Ужасявам се от теб, остави ме!

— Ела с мене! Ако ме отблъснеш, ще ме изпратиш в пропастта. Само ти можеш още да ме избавиш.

— Тебе никой не може вече да те избави. Ти си завинаги пропаднал.

— Ирма, избави ме! Не мога да намеря никъде вече спокойствие без тебе.

— Ти сам си виновен. Докара ме до състояние на просякиня. И открадна детето ми.

— Заклевам се, че ще ти го върна.

— Не искам да го приема от твоите ръце.

— Забрави всичко.

— Аз се страхувам от тебе.

Тя поиска да избяга. Вратата беше заключена. Тогава тя придоби необикновена смелост. Вихрено премина стаята, разтвори прозореца и скочи. Той мислеше да я гони, но я изостави. Беше измислил друго средство да я държи при себе си.

ЦИРК „БУМПО“

— Тя не е тук, нито детето ѝ — каза Роджър на Бърнард, когато се срещнаха в Йорк, в околността на градчето, в една къща близо до цирка. Онази жена е предугадила опасността и навреме е избягала, като е взела детето със себе си.

— Вярвате ли, че е дошла тук с детето?

— Уверих се, че не. Електрическата жена, или Астрела, сама е тръгнала от Ню Йорк.

— А уверихте ли се, че детето не се намира в цирка „Бумпо“?

— Да. Също, че Ирма Норт не е тук.

— Но къде може да бъде самият Норт?

— Вероятно скрит някъде в Ню Йорк.

— Или избягал зад граница.

— Помислете само колко малки хотели има в Ню Йорк — каза Роджър. — Кой държи сметка кой ги посещава? В един такъв грамаден град човек може много лесно да се укрие.

— Цялата ми надежда е в жената със синия воал. Ако намерим нея, ще намерим и Норт.

— Ето един човек вън, който неспокойно се оглежда. Като че ли търси някого.

Бърнард отвори прозореца. Човекът съгледа униформата му.

— Милорд, най-после ви намерих. Много се радвам. Търсих ви къде ли не. Праща ме управителят Бумпо.

Човекът влезе. Роджър го изгледа с недоверие.

— Е, та какво? — попита той.

— Едно известие за вас от голяма важност, понеже търсите Астрела.

— Говори.

— Тя наистина замина за Йорк. Но освен този Йорк има още един Йорк, по-голям град, който е разположен по-на юг. Тя заминава за него.

— Грешка имаш, драги ми. Тя е дошла тук или поне някъде наоколо. Така ми каза каруцарят — отвърна Бърнард.

— Не е идвала тук, милорд. Тя се намира в другия Йорк, а не в този.

Роджър, знаейки, че жената се смята преследвана, започна да вярва на думите на човека. Бърнард от своя страна знаеше, че Астрела не е в цирка.

— Сега правете каквото искате, аз изпълних задачата си — каза дошлият и излезе.

Роджър се приближи до Бърнард.

— Жената, която търсим, не е дошла в цирка. Детето също не е в цирка. Нека да отидем по другото направление.

— И ако там не сполучим, можем да се върнем пак тук — добави Бърнард, като се съгласи на предложението.

— Да вървим!

Тъкмо когато пристигаха на железопътната станция, един човек, който тичаше зад тях, им извика. Това беше Шулц.

— Вие полицаи ли сте? — попита той, като се доближи запъхтян. — Едно откритие: снощи убиецът Норт пренощува в моя хан. Избяга с една жена, като скочили през прозореца.

Роджър го погледна строго.

— Норт ли? И ти идваш чак сега да ни съобщиш това.

— Да не мислите, че съм негов съучастник. Боже мой! Аз съм кръчмар, казвам се Шулц.

— Ами не знаеше ли, че полицията търси убиеца?

— Знаех го добре. Аз дори разговарях с него по убийството.

— Не подозираше ли, че лицето, с което говориш, е самият убиец?

— Нито можех да помисля.

— А как разбра после?

— Една жена стана причина. Много хубава, с черна рокля. Когато я видя, той каза, че иска да се скрие, да я изненада, понеже много я обичал. И когато тя пренощува при мен, изморена от дълъг път, през нощта чух свада. Дочух думата Норт. Реших да ги издам. Но беше късно, защото през нощта и двамата избягали през прозореца. Търсих ги доста, но не можах да ги намеря.

— Това е ужасно — каза Роджър. — Той пак е хванал жертвата си. Да вървим, Бърнард, бързо!

— Ами какво да правя, ако той пак дойде при мене? — попита Шулц.

— Няма да дадеш да се разбере, че знаеш кой е. Затвори го добре в стаята и веднага прати за полиция. Но аз не вярвам, че той пак ще се върне при тебе.

Роджър и Бърнард отидоха на гарата, а Шулц се върна в червената воденица. След един час човекът, който се беше явил при двамата полицаи от името на Бумпо, се върна при последния и тържествуващ заяви:

— Тръгнаха. Сега съм спокоен. Отпратих ги на противната страна.

— Къде е Астрела? — попита Бумпо.

— В гримьорната си.

— Знаеш ли къде са плакатите? Иди и впиши в тях, че електрическата жена ще играе. Ще имаме много публика.

Когато клоунът отиде на вратата да окачи обявата, маса любопитни се струпаха на входа, за да узнаят дали Астрела ще играе тази вечер. В това време жонгльорът отиде при електрическата жена.

— Какво има? — попита тя.

— Всичко е наред. Добре ги изиграх.

— Не зная какво искат тези хора от мен.

— Сега няма да ви безпокоят вече, мисис!

— Тогава кажи на директора, че ще играя!

Съседната стая се изпълни със смеховете на момичетата, които се обличаха.

Бумпо се намираше в обора и даваше своите нареждания. Жена му стоеше на касата и продаваше билети. Един клоун на входа с пресипнал глас канеше публиката. Парите просто валяха в цирка. След много номера най-после дойде редът на мисис Астрела. Тя се беше нагиздила и напудрила. Червената ѝ като кръв коса беше посипана със златен прах. Тя повика момиченцето:

— Ако не направиш така, както ти заповядвам, ще те изгоря с нажеженото желязо. Горко ти, ако заплачеш. Трябва да бъдеш постоянно усмихната. Чу ли?

Детето едва надви плача си и се опита да се усмихне.

— И също да не си посмяла да се страхуваш, когато започнат да изскачат искрите и когато те хвана. Трябва да се смееш, когато те друсам.

Звънецът иззвъня. Слугите занесоха насред цирка една поставка от дъски, боядисани като мрамор. Астрела хвана момиченцето за ръка и излезе с него на арената, където беше посрещната с бурни аплодисменти. Тя благодари с елегантен мах и когато музиката започна да свири, по-голямата част от лампите бяха изгасени. Астрела се покачи по стълбата на поставката, държейки момиченцето за ръка.

— Усмихни се! — пошепна тя.

То започна да се усмихва, когато електрическите искри захванаха да блещукат от всички страни. Детето усещаше такъв голям страх, че цялото му тяло трепереше. Зрители те обаче не обръщаха внимание на това. Цялото им внимание беше съсредоточено в необикновеното явление, което представяше жената, която чрез допир поглъщаше светлинна електрическа енергия, без каквато и да е телесна повреда.

Изведнъж в цирка се разнесе писък на изплашена жена. За минута настана тревога, обаче жадните за зрелища посетители заглушиха с ръкопляскания вика на жената.

Астрела тържествуваше. Тя беше донесла грамадна печалба на Бумпо.

ПРЕГРЪДКАТА

След като Ирма избяга от червената воденица, за да се избави от Норт, стигна до самотния път сред полето. Тя се спря да си отдъхне.

Нямаше никой. Виждаше се, че Норт ѝ бе загубил дирите. Легна на земята и уморена, бързо заспа. Събуди се, когато слънцето беше вече на залез... Значи беше спала целия ден. Отново тръгна и скоро срещна една добра млекарка, която ѝ даде мляко, и тя се съвзе. Придоби нови сили. Когато пристигна в град Йорк, беше започнало да се смрачава. Тя попита няколко минувачи къде се намира циркът „Бумпо“ и те я упътиха. Скоро се намери пред осветения вход. Жената на Бумпо продаваше билети и ѝ предложи един, като каза, че тази вечер играе електрическата жена със своето момиченце. Ирма трепна. Помисли, че това е нейната Лидия.

Като си купи билет, тя влезе неспокойна. Качи се в галерията. В това време изгасиха лампите. Електрическата жена започваше своята игра и се качи на подиума, свързан с електрическа батерия.

Ирма хвърли поглед върху арената. Жената беше заобиколена от всички страни с електрически искри и плуваше в облак от светлина. В същия момент Ирма видя малкото момиченце, което трепереше като лист. Въпреки слабата светлина тя позна своята Лидия и като нададе писък, падна в безсъзнание. Двама съседни я изнесоха навън, за да се съвземе от чистия въздух. Никой друг не забеляза припадането ѝ. В цирка ръкопляскаха бурно и викаха Астрела на бис.

Когато Ирма дойде на себе си, реши да намери Лидия. Тя се промъкна до подвижните жилища на артистите и се запромъква между тях. Изведнъж чу глухия плач на малко дете. Ослуша се внимателно и отвори вратата на един вагон, откъдето долиташе стенанието. Остана поразена. Това действително беше Лидия. Майка и дъщеря се прегърнаха бурно.

Ирма обаче трябваше да освободи веднага детето и да го изведе колкото е възможно по-скоро надалеко от цирка. Детето беше вързано с въже. Трябваше да се развържат възлите. Но това бе трудна работа. За

щастие възбудената майка намери едно ножче, разряза въжето, отвърза момиченцето, грабна го и бързо го изнесе навън. Лидия беше най-после свободна. Никой не забеляза бягството, защото публиката и акробатите бяха увлечени в този момент в повторния чуден номер на Астрела, която го изпълняваше в бис без помощта на момиченцето.

Ирма бягаше с Лидия далеч от цирка.

ИМЕНИЕТО НА ЛИНКЪЛН

Роджър и Бърнард се връщаха от Йорк без резултат.

— Съжалявам само за Ирма — отбеляза Роджър.

— Но Астрела ни избяга.

— Да, но ще я търсим. И ще я намерим. Тогава взелът ще се развърже и ние ще постигнем успех.

Те бяха достигнали до една уединена кръчма сред полето.

— Струва ми се, че е ферма — каза Роджър.

Като доближиха и огледаха по-добре мястото, видяха, че е добре уредено и богато имение. Зад кръчмата започваше плантацията. Една алея се простираше надлъж и на нейния край се издигаше спретнато здание.

— Не познавате ли богатия Линкълн? — запита един от работниците, пред които се бяха спрели двамата ездаци. — Това е неговата ферма.

— Можем ли да се надяваме на подслон? — попита Бърнард.

— Вярвам, че Линкълн ще ви го даде — каза работникът.

В това време се чу жален женски вик. Роджър трепна.

— Какво става? — попита той работниците.

— Не ни влиза в работата — отговориха двамата.

Роджър се отправи към обора, откъдето виковете вече се чуваха все по-ясни.

— Не се вижда никакъв човек — каза Бърнард.

Вместо да отговори, Роджър върза коня си за вратата на обора. Той бързо влезе вътре. Пред него се разкри страшна картина. Плантаторът удряше безмилостно с камшик една добре облечена жена, коленичила пред него.

— Стойте! — извика Бърнард.

В това време Роджър се доближи до плантатора. Битата жена почувства лъча на милостта и с благодарност погледна хубавия Роджър. Линкълн обаче извика:

— Как смееете да влизате в къщата ми? Ще ви изгоня ей сега.

— Не смееете. Аз съм Роджър, началник на нюйоркската полиция.

— Малко искам да знам — отвърна Линкълн, — аз тук съм у дома си.

И той вдигна отново камшик срещу жената. Тогава Роджър се разяри. Той се допря лице до лице с плантатора и му кресна:

— Ако не престанете да биете, ще ви сваля на земята.

Хариета, жената на Линкълн, избяга, а Роджър отне камшика от ръцете му, като му каза по-спокойно:

— Кажете защо я биете?

— Защото отказва да ми даде вино и защото не ме обича вече.

— Добре, но така, както я биете, тя никога няма да може да ви обикне.

В това време Хариета се показва на вратата и каза, като сочеше Линкълн:

— Целият свят го нарича „човека с тигровото сърце“. Отдавна бих избягала от него, ако знаех къде бих могла да отида.

— Тя ме излъга! — каза Линкълн.

— Когато се напие, винаги се отнася така с мене.

Сълзи валяха по бузите на измъчваната жена.

Плантаторът започна да се смее.

— Смилете се над нея! — строго каза Бърнард.

В това време Хариета каза на Роджър:

— Да излезем оттук. Страх ме е от този звяр.

— Бъдете спокойна, вие сте под моята защита.

Роджър извика Хариета. Когато Бърнард остана сам с плантатора, той му се оплака, че жена му не му дава вино и крие от него ключа от избата, защото се страхува, когато той пие, и че това е в негова полза.

Пияният плантатор започна да се успокоява. Постепенно той се вразуми и най-после предложи гостоприемството си на двамата полицаи. Тогава Бърнард го запитва не е ли идвала при него жената със синия воал.

— Не, милорд, не познавам такава жена.

В другата стая Хариета, обзета от гореща благодарност и внезапна любов към Роджър, целуваше ръцете на своя спасител.

— Какво правите, миледи? — каза той поласкан и кротко я отстрани.

— Избавете ме! Спасете ме! — молеше се тя. — Тук ще умра. Мразя този мъчител.

— Бъдете търпелива, може би мъжът ви ще се поправи — утешаваше я той.

— Никога!

— Но вие сте венчани с Линкълн и аз не мога да направя нищо за вас — каза Роджър, макар и обзет от горещо съчувствие към жената.

— Аз трябва да се разведе с него.

В това време Бърнард отвори вратата и каза:

— Мистър Роджър, мистър Линкълн се успокои.

— Сега можете да заведете съпругата му при него.

— Не ме оставяйте на него! — извика Хариета и се хвана здраво за Роджър.

Роджър заведе Хариета при Линкълн и каза:

— Приемете я с любов и човешка обич. Само така ще спечелите обичта и сърцето ѝ. Вярвам, че ще се помирите.

След това двамата полицаи дадоха конете си на един слуга и отидоха да си отпочинат в посочената стая.

ВТОРО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Радостна изненада очакваше Роджър на следващия ден. Докато те очакваха да попаднат в дирите на Норт и бяха успели да променят Линкълн, Ирма се приближаваше към имението, водеща за ръка малката Лидия.

След дълго и уморително пътуване тя стигна до хубавата и голяма господарска къща. Искаше да потърси там убежище и да си почине. Хариета се намираше в двора, когато Ирма влезе с Лидия за ръка. Като помоли господарката да ѝ окаже гостоприемство, Ирма с последни сили можа да се изкачи по стълбата, следвайки Хариета, която я прие много любезно. В широката трапезария Роджър, Бърнард и Линкълн закусваха. Хариета въведе Ирма.

— Свети боже! — извика Роджър, като видя Ирма с Лидия, и се спусна към тях.

Ирма остана удивена. Тя не очакваше, че ще намери тъкмо тук оня, чиято къща беше напуснала така мъчително. Признаваше в себе си, че го обича, но го обичаше с всичката решителност да се откаже от него завинаги.

— Как дойдохте тука? — попита той. — Много съм благодарен на съдбата, че пак ви виждам!

Хариета остана много изненадана, като видя, че Роджър познава чужденката и че я поздравява така горещо, както може само човек, който обича.

— Не бих дошла тука, ако знаех, че ще ви срещна! — пошепна Ирма.

— Вярвам! Но виждате ли, че съдбата е определила друго. Аз зная всичко, четох вашето писмо.

Бърнард и Линкълн гледаха мълчаливи двойката.

— Донеси храна и питие за гостенката! — поръча Линкълн на жена си.

Ирма и детето ядяха с голям апетит. Бърнард попита за Норт. Ирма се изчерви. Тя разказа онова, което ѝ се беше случило в

червената воденица, и как намери Лидия. Нейният разказ учуди твърде много двамата полицаи.

— В такъв случай она акробат ни е измамил — каза Роджър, който внимателно гледаше Ирма, без да забележи, че Хариета го наблюдава.

— Дали Астрела е още там, в цирка, не зная — каза Ирма.

— Сигурно е едно — че Норт трябва да е тук наблизо — намеси се Бърнард.

Хариета отведе Ирма с детето в съседната къща и ги настани в една хубава стая. През това време тя разпита Ирма откога се познава с Роджър. Като не се съмняваше в нищо, Ирма отговори, без каквото и да е предпазване на всичките зададени въпроси, благодарейки за оказаното ѝ гостоприемство.

Хариета излезе, след като спусна прозрачните транспаранти, за да не проникват в стаята слънчевите лъчи и да не безпокоят Ирма и Лидия. В трапезарията тя завари Роджър, Бърнард и Линкълн в разговор върху съдбата на нещастната Ирма и престъплението на Артур Норт. Хариета слушаше внимателно. Когато разказваше, че Ирма е родена графиня Хоенщайн, Роджър забеляза иронична усмивка по устните на Хариета.

— Да — каза той, — вижте, мистър Линкълн, каква съдба е била предопределена на Ирма.

— Тя има вид на просякия — отбеляза тя.

— Въпреки това е графиня по потекло.

— Графиня просякия — засмя се фермерката.

В този момент ревност разяждаше сърцето ѝ. Виждаше ясно с женския си инстинкт, че Роджър и Ирма се обичат. Ирма дойде в момент, когато тя хранеше толкова надежди към хубавия полицейски шеф.

Линкълн беше безчувствен. Той слушаше с безразличие онова, което се говореше. После разказа нещо за своите черни робини, от което Роджър разбра колко е суров този плантатор. Въпреки това той уважаваше много Роджър, понеже последният му показва своята сила. А този човек се прекланяше само пред силата.

Хариета постоянно гледаше Роджър. Той отиде до пианото, разтвори го и удари няколко клавиша.

— Свирете, моля ви се — пошепна на ухото му Хариета.

Той засвири една тъжна мелодия.

Линкълн не отдаваше никакво внимание на музиката. Мислите на Бърнард бяха насочени към Норт и Астрела.

Когато Роджър свиреше, ненадейно вратата се отвори и на прага се показа Ирма. Сладките звукове на пианото я бяха събудили. Остави Лидия да спи и отиде да слуша. Някога тя също свиреше на пиано, и то много хубаво. Когато я видя, Роджър я помоли:

— Заместете ме.

Ирма седна и започна да свири, пригласяйки си с уста. Тя пееше с хубав, чист глас, увлекателно и с вълнение.

— Какъв прекрасен глас имате! — каза Бърнард. — Ако мисис Норт се реши да пее на сцената, ще жъне успехи.

Ирма прекъсна свиренето. Забележката на Бърнард отваряше една нова надежда за нея. Тя би могла добре да се препитава от пеене. Когато отиде отново в стаята си, Ирма оставаше все неспокойна, но в ушите на Роджър продължаваше да звучи нейната песен.

Към полунощ Роджър излезе да се поразходи из парка. Той намери там Ирма, облегната на едно дърво...

— Колко се радвам, че пак мога да говоря с вас — каза той. — Вие знаете, че аз ви обичам. От писмото ви разбрах какво ви се е случило. Не ме отблъсквайте!

— Оставете ме, мистър Роджър. Аз виждам, че няма да мога да ви направя щастлив.

— Не ми говорете така. Вие знаете чувствата ми към вас. Аз ви обикнах още от първото виждане.

В това време вратата на къщата се отвори. Но Роджър и Ирма не чуха. Хариета излезе тихо и пропълзя близо до тях, за да може да чуе разговора им.

— Аз знам, че и вие не сте безразлична към мен — продължи Роджър.

— Но върху мене лежи петното, че съм била жена на оня престъпник. Той продължава да ме следи и измъчва. Не мога да се отърва от миналото.

— Но аз ви обичам и само това заличава напълно това минало. Не мога да живея без вас.

— Не ме обичайте от състрадание.

— Искам да се оженя за вас.

— Тогава дайте ми срок от няколко дни, за да размисля върху предложението ви.

— Добре — каза Роджър, като отпусна ръката ѝ, която беше хванал.

Тогава те се разделиха.

Една сянка ги следеше. Това беше Хариета, подслушала любовния им разговор. Той унищожаваше всичките ѝ надежди. След това тя взе отчаяно решение.

Не след дълго друга една сянка се промъкна в двора на Линкълн. Няколко лъча от месечината бяха достатъчни да се познае в нейното лице жената със синия воал. Тя се доближи до един осветен прозорец и погледна вътре. Позна Ирма. Бедната майка се молеше.

ЧОВЕКЪТ С ТИГРОВТО СЪРЦЕ

Линкълн причакваше Хариета. Той хвърли суров поглед върху й. Плантадорът отново беше пил след оттеглянето на Роджър и Бърнард. Хариета веднага позна, че е пиян. Тя се уплаши. Избяга, но Линкълн я последва и когато тя се скри в стаята си и затвори вратата, той лудо заудря и завика:

— Отвори, отвори!

Той се върна за малко, намери лост и издъни вратата. Беше си взел и камшика. Но Хариета успя в това време да избяга през прозореца. Тя отиде в стаята, където бяха Роджър и Бърнард, и уплашена им разказа, че съпругът ѝ пак иска да я малтретира.

— Засега не мога да направя нищо за вас, мисис Линкълн — каза Роджър съчувствено. — Ако искате да се разделите със съпруга си, идете в Ню Йорк и направете необходимите постъпки.

— А аз зная, че вие обичате другата, гостенката, но тя не може да ви направи щастлив! Избирайте в тази минута!

— Какво да избирам?

— Между мене и нея.

— Мисис Линкълн, вие сте омъжена жена. И аз почти съм направил своя избор.

Хариета се дръпна назад, като че беше ухапана от змия. Тя излезе от къщата, където бяха гостите.

За малко време като че ли цялото имение беше заспало.

„Къде е Линкълн?“ — питаше се Хариета. Тя измисли един смел план. Ако той дойдеше при нея да я бие, беше решена да го застреля. Тя се запъти към ловния павилион да вземе револвер.

Когато минаваше покрай група дървета, забеляза човешка фигура.

— Кой е там? — попита тя.

— Мълчете. Ще ви кажа. Нали вие сте чифликчийката?

— Но кой сте вие?

— Аз съм жена. Не се бойте!

— Откъде идвате?

— Сега дойдох. Мистър Роджър тук ли е?

Хариета я изгледа. Защо се интересуваше за Роджър?

— Откъде познавате мистър Роджър? — попита тревожно фермерката и се помъчи да разпознае лицето на непознатата през синия воал.

— Ирма Норт тук ли е? — зададе втори въпрос жената, без да отговори на Хариета.

Подигравателен смях избухна у Хариета.

— Тя ходи след него. Той е в нейната примка — каза жената със синия воал и се приближи приятелски до господарката на фермата. — Аз ще ви открия една голяма тайна, но то ще стане утре. В замяна на това вие ще ми дадете подслон тази нощ, но така, че влюбената двойка да не узнае, че съм тук.

— Вашата тайна не ме интересува — отговори Хариета.

— Ще ви заинтересува много.

— Добре, ще пренощувате в дома ми.

— Бъдете уверена, мисис Линкълн, че това няма да бъде във ваш ущърб. Но мистър Роджър не трябва да ме види, както и неговата любовница, защото я мразя.

В тази минута тези две жени се съюзяваха чрез общата омраза срещу Ирма, която Роджър беше взел под закрила. Хариета скри Астрела. Последната прибави:

— Погрижете се до утре сутрин Роджър и Бърнард да не напуснат чифлика.

ЗАГОВОРЪТ

На другия ден на разсъмване земевладелецът Линкълн тръгна на кон да надзирава сеитбите. Тази негова грижа заличи от паметта му случката с Хариета и тя се успокои. Беше успяла да вземе от ловния павилион револвера и сега беше сигурна. От друга страна, още се надяваше, че ще може да спечели Роджър и да прогони съперницата си Ирма.

Към обяд пристигнаха в имението двама конни полицейски стражари. Те преследваха Норт и бяха уверени, че са попаднали на следите му. Бърнард и Роджър излязоха да ги посрещнат. Като ги видяха, конниците останаха учудени, че намират своите началници на това място.

— Хей, Макнийл, как си стигнал дотук? — попита Роджър единия от стражарите.

Поздравиха се. Конниците слязоха от конете.

— Ние сме по дирите на Норт — каза Макнийл. — Той сигурно е в този чифлик, защото жената, с която е във връзка е наблизо.

— Ние сме на стража тук — забеляза Бърнард.

— Жената със синия воал трябва да е тук. Изходихме всички пътища наоколо и сме убедени твърдо, че тя, а следователно и самият Норт са тук — продължи Макнийл.

— Тук, в този чифлик? — запита Бърнард удивен. — Ни сме тук вече три дни и нищо не сме забелязали.

— Кой ви каза, че Норт трябва да е наблизо? — попита Роджър.

— Един търговец, когото срещнахме по пътя. Този търговец на часовници и будилници срещнал някакъв човек и по описанието ние предполагахме, че е Норт. Вървели доста време заедно и последният носел черно куфарче.

— Така е!

— Те стигнали оня ден в къщата на един зидар, на около пет мили оттук, и там нощували. Той каза още, че там дохождала една гиздаво облечена дама със син воал. Когато на другия ден търговецът

се събудил, Норт и жената били заминали. Малко след това и ние пристигнахме там и заключихме, че Норт и Астрела не могат да бъдат далеко. По-късно срещнахме цигани, които ни казаха, че видели близо до този чифлик една жена със син воал.

— Само жената ли? — попита Бърнард.

— Само нея.

— Тук не е идвала — каза Роджър. — Иначе бихме я чули и видели.

— Може би е станала невидима, защото далеч не би могла да отиде — каза Макнийл.

— Ами Норт?

— Не можахме да открием дирята му. Съмняваме се, че скрит в някой кръстец от жито, а е изпратил жената напред, за да изучи чифлика. Затова и дойдохме тука.

— Ще хванем тогава и Норт — заключи Роджър. — Ето, чифликчийката идва!

Бърнард се отправи към нея. Хариета изненадана изгледа двамата униформени конника.

— Не са ли идвали тук един мъж и една жена? — попита я Бърнард.

Хариета веднага помисли за тайната, която другата жена бе й обещала да ѝ съобщи, и отговори:

— Освен вас и жената с момиченцето, друг не е идвал тук.

— Чуваш ли, Макнийл? — забеляза Роджър.

— Не вярвам — каза той, като размени бърз поглед с другаря си. Хариета се ядоса.

В това време пристигна и Линкълн. И той се изненада от второто посещение.

— Не сте ли забелязали в околността една жена със син воал — го попита Бърнард — или някой мъж?

— Питаме за Норт, за когото ви говорихме вчера — добави Роджър.

Човекът с глава на бик изгледа Макнийл и каза:

— Имате грешка. Обиколих всички полета, но никакъв подозрителен човек не срещнах.

— Дявол да го вземе? Той не може да потъне в земята. Те двамата непременно трябва да са тук.

— В такъв случай би трябвало да зная и аз нещо — отговори Линкълн. — Прегледайте къщата на гостите — те също би трябвало да са видели търсените лица.

Бърнард направи знак на другия стражар да се приближи.

— Престорете се, че си тръгвате — му пошепна той. — Идете до онази близка гора и там спрете. И когато се мръкне, върнете се тихо и застанете на пусия. И на мен ми се струва, че чифликчийката крие нещо. Роджър и аз ще останем тук, за да не будим подозрение.

Роджър се готвеше да вземе друго решение.

Двамата стражари се качиха отново на конете си.

— В такъв случай ще търсим по-надалеко — каза единият и напуснаха чифлика.

Линкълн предаде коня си на един слуга, а Хариета влезе в къщата. Тогава Роджър се приближи до Бърнард.

— Надвечер ще се престорим, че и ние тръгваме. И аз вярвам, че Норт се крие наоколо и щом се отдалечим, ще се появи. Ще оставим Ирма да го подмами тука.

— Добре — съгласи се Бърнард.

Роджър отиде в обора, намери Линкълн и му съобщи, че той и неговият приятел ще си заминат тази вечер, като му благодари за гостоприемството.

Заминаването на Роджър натъжи Хариета. Тя изтича при Астрела и каза:

— Роджър си отива.

— Щом хубавицата Ирма остава, той няма да отиде далече. Тук ни се готви примка — възрази жената със синия воал.

— Тебе те търсиха двама стражари — каза Хариета.

— Сигурна съм, че няма да ме издадеш. Само аз мога да ти спечеля Роджър, защото само аз зная тайната, чрез която ти ще го имаш.

— Кажи ми я! — настоя Хариета.

— При едно условие! А то е да ме държиш добре скрита.

— Бъди сигурна.

— Всичко е в ръката ти. Въпросът е да разделиш Роджър от Ирма, която той много обича.

— Тя остава тук!

— Това не е достатъчно. За да ги разделим, трябва да устроим заговор. Следвай съветите ми, Хариета!

— Преди всичко трябва да зная какви ще бъдат те.

— Много прости! Виждам, че си влюбена в Роджър. Само когато отстраниш завинаги Ирма, само тогава ще можеш да го имаш. Нали тя има едно момиченце?

— Е, да! На четири години!

— Ирма държи много на него. Където бъде то, там ще бъде и тя. Отнеси детето някъде, тя ще го търси и Роджър ще я загуби от очи.

— Ще го направя! — каза Хариета.

— Роджър скоро ще се върне, може би до довечера. До довечера Ирма също трябва да напусне вашия чифлик.

— Да, да! — одобри Хариета. — Аз трябва да я изгоня с детето й.

— Не по този начин. С детето заедно нищо не печелиш. Трябва да ги разделиш. Издебни, когато тя не е при него в стаята, грабни го, занеси го на един човек, който ще те чака довечера зад чифлика. Този човек ще вземе момиченцето със себе си, а после Ирма ще тръгне да го търси.

— Но онзи човек не може ли да дойде да го вземе?

— Невъзможно. Ти ще му го дадеш към единадесет часа. Ще го намериш при старите дървета зад къщата. Така Ирма ще тръгне подир детето си и ти завинаги ще се избавиш от съперницата си.

БЯГСТВОТО

Макнийл и другарите му се установиха в близката гора и вързаха конете си в гъсталака. От края на гората те можеха да гледат по дясното шосе, което минаваше покрай чифлика на Линкълн. Избраха едно уединено място, така че никой не можеше да мине по шосето, без да го забележат. Но минаха много часове и нищо друго не можаха да видят, освен няколко селяни с волска кола.

Изведнъж Макнийл вдигна глава и каза:

— Ето Фокс, оня търговец, амбулантния.

Другият стражар видя един човек, прегърбен под тежестта на сандъка, който носеше на гърба си. Фокс крачеше бавно.

Изведнъж се разнесе вик. Търговецът се спря.

— Хей, Фокс — повтори гласът пронизително.

Макнийл застана на колене и му направи знак да се приближи. Фокс веднага позна полицейския.

— Добре, че ви виждам — каза той, като се доближи и видя и двамата. — Аз срещнах вчера онази жена. Тя искаше да отиде в чифлика.

— Ами Норт?

— Той не беше с нея. Тя носеше синия воал и обясни, че той предпазва очите й!

— Ти не я ли попита къде е оставила другаря си?

— Да — каза той. — Тя отговори, че той й е мъж.

— Възможно е — засмя се Макнийл. — Други хора имат по една, той има няколко, всяка една за определена цел. Каза ли му тя името?

— Разказа ми, че те били артисти и че се готвели да дадат представление в съседния град.

— Кога каза, че ще отиде в чифлика?

— Днес. Там щяла да чака съпруга си.

— Може би нарочно те е заблудила?

— Не вярвам. Изглежда, че има доверие в мен.

— Я гледай, Роджър и Бърнард идват.

Надалече се показаха двама конника. Това бяха те. Идваха от шосето към гората.

— Сега къде отиваш, Фокс? — попита другият стражар.

— Ще отида в чифлика да се уверя дали жената е още там.

В това време Макнийл излезе от храсталака да пресрещне Роджър и Бърнард.

— Кой е този? — попита Бърнард, като хвърли изпитателен поглед върху амбулантния търговец.

— Той е търговецът, мистър Маршъл — отговори Макнийл.

— Не му се доверявайте много — промълви Бърнард, — макар и да е амбулантен.

— Амбулантните никога не лъжат, милорд.

Роджър се доближи до Фокс и го попита:

— Ти ли си казал, че госпожата със синия воал и Норт са били тук наоколо?

— Тъкмо сега той ни съобщи, че тя е жена на Норт — намеси се Макнийл.

— Поддържам, че онази жена е в чифлика — каза Фокс.

— Не е вярно — възрази Роджър.

— Мистър Роджър, аз напълно вярвам на Фокс — заяви Макнийл.

— Е, какво знаеш за жената със синия воал? — иронично попита Фокс Роджър.

— Тя ми каза, че човекът, с когото съм се срещнал у зидаря, бил неин мъж и че той обхождал тези места, за да подготви едно представление.

— И ти вярваш ли?

— Сигурен съм напълно. Каза, че ще отиде в чифлика да го чака.

— В такъв случай той трябва да пристигне сега, защото, когато ние бяхме там, не се яви.

— Но той може да бъде там и без вие да знаете — забеляза амбулантният търговец. — Те са се уговорили.

— Ние не трябва да се връщаме пак там, защото, ако ни види, той ще се скрие и няма да дойде — каза Бърнард.

— Може и да ви е видял — продължи Фокс. — Възможно е да се е скрил някъде наблизо и да излезе, когато се мръкне.

Роджър само се усмихна.

— Не би било зле ако отида само аз в чифлика и се уверя. В мене те не биха се усъмнили — предложи Фокс.

— И ако са там, дай ни някакъв знак — прибави Роджър.

— Но после не трябва да се връщаш тук — каза Бърнард. — Те биха забелязали ролята ти в такъв случай.

— Г-н Роджър има право — съгласи се Макнийл, — той трябва да ни направи някакъв знак.

— Денем би било лесно, но през нощта е трудно! — каза другият стражар.

— Защо не. Ще намерим начин. Щом въпросът е да заловим един голям престъпник.

Междувременно слънцето залязваше и беше започнало да се мръква.

— Разчитаме на тебе — каза Бърнард.

— Не се съмнявайте, милорд.

— Добре, ще запалиш една свещ или лампа на прозореца. Оттук бихме я забелязали.

— Не вярвам — възрази Роджър. — Разстоянието е доста голямо.

В това време Макнийл се доближи до сандъка с часовниците на Фокс.

— Ей, Фокс — извика той, — я ни отвори твоя магазин.

— Защо?

— Да видя нещо!

Фокс извади ключ и отвори сандъка.

— Не искам да му взема часовниците — обясни Макнийл, като започна да вади часовниците отвътре. — Искам само да опитам дали ще мога да се сместя аз в сандъка. В такъв случай Фокс би могъл да ме занесе в чифлика, без никой да ме види и без да се усъмнят в нещо.

Тази идея се хареса на Бърнард.

— Не е възможно — възрази Роджър, — много е малък.

— Достатъчен е. Аз съм слаб, мога да вляза — каза Макнийл, като започна да се намества в сандъка.

Но опитите му излязоха несполучливи, защото сандъкът се оказа тесен.

— Слушай — каза Роджър на Фокс, — ти ще стоиш на пост, за да видиш дали жената със синия воал е пристигнала или докато пристигне. Ако е пристигнала, ще угасиш свещта към 10 часа. После,

когато всичко утихне, ще напуснеш бавно и тихо къщата. В това време ние ще се приближим до чифлика. Ще ни намериш по алеята. Засега само толкова.

— Важното е жената да не се усъмни никак — добави Бърнард. Фокс кимна одобрително.

— Нищо няма да усети тя. Само вие да не уплашите онзи човек, ако искате да го хванете изведнъж.

— Ние ще дойдем един по един.

Фокс беше много силен. Той прибра часовниците, вдигна сандъка на гръб и тръгна.

Беше се стъмнило вече.

— Към единадесет часа ще тръгнем — каза Бърнард. — Имаме само няколко часа.

— Само Астрела да не види Ирма — прибави Роджър. — Това е опасно. По-добре щеше да бъде, ако я вземехме с нас. Онази жена със синия воал е демон като Норт. Способна е на всичко.

— След няколко часа ще бъдем пак там. Дотогава дано нищо не се случи с Ирма.

В това време Хариета отиде в къщата за гости в чифлика. В стаята на Ирма още светеше. Бедната майка беше замислена и тъкмо слагаше детето да спи. Хариета почука.

Ирма, уплашена, отвори и каза:

— Знам, че идвате да ме питате докога ще злоупотребявам с вашето гостоприемство. Но аз завинаги ще ви остана благодарна, мисис Линкълн.

— Да не говорим за това. То е дребна работа. Идвам при вас по друга работа. Аз съм нещастна жена. Не искам повече да живея с мъжа си. Не мога да остана повече тук.

— Съчувствам ви напълно — каза Ирма. — Нямате ли роднини?

— Нямам никого, освен мистър Роджър.

— Да. Той взе вашата защита.

— И понеже единствено него имам на този свят, искам той да принадлежи единствено на мен — каза Хариета. — Той трябва да стане мой съпруг. Аз го обичам.

— Съмнявам се, мисис Линкълн. Надали! Какво ви кара да ми казвате това тъкмо сега? — попита Ирма учудена.

— Не крийте! Лекомислено е да криете, защото аз мога сега всичко да ви сторя.

— Добре, аз ще ви кажа какво мисля. Разбирам, че сте права, като искате да напуснете мъжа си. Но вярвате ли, че Роджър ще се ожени за вас само защото ви е защитил?

— Значи вие държите още на него.

— Не, мисис Линкълн! Аз не се поставям никак на пътя ви, но при все това не вярвам, че Роджър ще се ожени за вас.

— Защо не? — извика Хариета.

— Защото не ви обича!

— Откъде знаете това? Той ли ви каза?

— Не съм говорила с него и не знаех за вашия интерес към него.

— Той обича вас!

— Но какво съм виновна аз за това?

— Вие сте хитра и сте го увлякла.

— Това обвинение, мисис Линкълн, ме засяга. Аз не го заслужавам.

— Мене не можете да ме измамите. Аз дойдох тук, за да ви накарам да се откажете от него.

— И да се откажа, вие няма да спечелите. Роджър е мъж, който може да обича само една благородна жена, която да заслужава любовта му.

— Аз не съм ли такава? — извика фермерката.

— Да говорим спокойно, мисис Линкълн. Този човек заслужава една жена, която истински да го обича, да отговаря на великодушието му.

— И тази жена сте вие? — иронично се засмя Хариета.

— Не казвам това. И аз не се считам достойна за любовта му. И аз не бих могла да го направя щастлив.

— Но играете ролята на прелъстителка пред Роджър.

— Не играя никаква роля!

— Ще се откажете ли от Роджър?

— Да. Но направете ми една услуга. Оставете ме вече на мира.

— Добре. Но аз имам една молба към вас. Вие влияете с добротата си над хората. Идете при Линкълн и му поговорете да се успокои и да ми прости.

Един вътрешен глас прошепна на Ирма: „Не!“. Тя се поколеба.

— Идете веднага — принуждаваше я Хариета. — Той още не си е легнал.

— Добре, ще отида — каза Ирма, като се преструваше, че ще изпълни желанието на фермерката.

— Бързайте!

— Тогава идете в стаята си и ме чакайте. Ще дойда след няколко минути.

Хариета си помисли, че докато Ирма се върне, тя ще има достатъчно време да открадне детето. Освен това определеният час наближаваше и тя трябваше да го занесе на човека, който чакаше зад къщата на чифлика.

— Добре, ще отида напред и ще ви чакам — каза Хариета и излезе.

Ирма остана като закована. У нея узря набързо един план. Тя събуди детето и започна да го облича. Трябваше да бърза, защото предусещаше, че чифликчийката ѝ готвеше беда. Отвори прозореца и се ослуша. Дворът беше тих. Тя излезе от къщата и бързо напусна чифлика.

Хариета в това време напразно очакваше Ирма. В къщата за гости нямаше никой, освен амбулантния търговец, за който Хариета мислеше, че си е легнал вече, понеже беше изгасил свещта. Но Ирма не се връщаше. Търпението на Хариета се изчерпа. Тя отиде в къщата за гости, влезе в стаята на Ирма, но я намери празна. Тя се вбеси и стисна юмруците си. След това се втурна из двора да търси майката с детето. Първата идея, която ѝ дойде, беше, че Ирма е отишла при Роджър. Тогава тя си спомни за жената със синия воал. Тя беше ѝ казала за онзи човек, който ще чака в храсталака.

През оборите тя се отправи към посоченото място. През малката вратичка излезе зад чифлика. Изплашена, тя видя една сянка. Пред нея застана човек. Той я чакаше. Това беше Норт.

— Къде е детето? — попита той веднага.

— Ирма избяга с него.

— Кога?

— Преди малко. Не е направила и хиляда крачки още.

Човекът изчезна изведнъж.

Хариета промълви:

— Той тръгна по дирите ѝ. Няма да я остави да отиде при Роджър.

Тогава тя се върна в чифлика. Стори ѝ се, че някой ходи из двора. Но не намери никого. Слезе в избата, където беше скрита Астрела.

ОБИСКЪТ

Амбулантният търговец Фокс беше постъпил много изкусно. След като беше приет в чифлика и показа на Линкълн часовниците си, той се оттегли в стаята, която му беше посочена, и запали лампата. Понеже от разговора си с хазаите не можа да разбере дали жената със синия воал е в чифлика, той започна да търси. Но напразно. Излезе на двора. В тъмнината някой му извика „Кой е“ и той забеляза лъскавото дуло на един револвер. Това беше другият стражар.

— Къде са другите? — попита Фокс.

— Ей там, под дърветата.

Макнийл дойде и Фокс каза:

— Ето ключовете от избата.

В това време дойдоха Роджър и Бърнард.

— Дойде ли Норт? — попита вторият.

— Не съм го виждал. Нито жената със синия воал. Но ми се струва, че долу в избата се върши нещо.

— Не видя ли жената с детето?

— Не. Но взех ключовете от избата. Там е заключена чифликчийката, която видях, че влезе. Аз заключих след нея вратата. Тя не може да излезе по никакъв начин.

Роджър, Бърнард и Фокс тръгнаха към осветения прозорец на Ирма. Роджър вярваше, че тя е там. Той реши да извърши обиск и отиде да събуди Линкълн. Последният остана изненадан.

— Вие тук? — попита той.

— Върнах се още веднъж у вас, мистър Линкълн — отговори Роджър. — Предупредиха ни, че Норт и жената със синия воал се навъртали около вашия чифлик или в самия него.

— В моя чифлик ли? — извика Линкълн учуден, като клатеше глава.

— Може би някой им е дал подслон без ваше знание. Затова дойдохме, с ваше позволение да направим един обиск.

— Обискът ще направя аз сам лично. Никому не позволявам да тършува из къщите ми.

— Радвам се на вашата отговорност. Опасявам се обаче, че съпругата ви се е оставила да бъде измамена и е приела гости, които ние преследваме.

— Тогава да отидем в къщата за гости, мистър Роджър.

— Там няма да намерим никого, освен амбулантния търговец и Ирма с детенцето ѝ. Затова е излишно да ходим.

— Но и тук, в моето жилище, нищо няма да откриете.

— Ако позволите, в избата. Хайде, мистър Линкълн, да не губим време...

Фермерът се съгласи и запали свещ.

— Ето ключа — каза Бърнард. Той го беше взел от ръката на Фокс.

— Ключът ли? — учуди се Линкълн. — Как се намира той във вашите ръце?

— Взехме го за по-голяма сигурност.

— Дайте ми го, аз сам трябва да отворя — каза Линкълн.

— Ето. Отворете!

Фермерът отвори. Тримата го последваха. Навътре се чу шум.

— Кой е? — извика Линкълн.

— Кой може да бъде? — отговори един женски глас. — Аз съм — извика Хариета и застана пред мъжа си.

— Ти ли си? Ами какво правиш тук посред нощ?

— Скрих се от тебе, за да бъда на по-сигурно място.

— Струва ми се, че това не е самата истина — каза Бърнард. — Вие криете тук жената със синия воал и Норт.

Хариета се изсмя безочливо.

— Мълчи! — кресна Линкълн.

— Ето една ръкавица — каза Бърнард, — това е ръкавицата на преследваната личност. Загубила я е тук.

— Мисис Астрела трябва да е тук — извика Роджър. — Я гледайте!

Бърнард и Линкълн претърсиха всички ъгли. Хариета мина покрай Фокс и каза ядосано:

— Стар глупак, ти направи това, но аз ще ти отмъстя.

Избата беше добре затворена, при това жената не беше намерена. Не беше възможно да е излязла през отдушниците, те бяха много нависоко. Как е могла обаче да се измъкне? Това беше тайна. Изведнъж Линкълн, посинял от яд, извика:

— Оставете работата само на мене. Аз ще я накарам да каже къде я е скрила.

Той отиде в къщата при Хариета да я попита къде е скрила Астрела. Но не я намери. Изведнъж писък процепи нощната тишина. Той идваше откъм страната на алеята. Хариета беше попаднала в ръцете на двамата полицаи. Макнийл и другарят му я бяха задържали.

— Не ме ли познавате? — викаше тя сърдито, като искаше да се изтръгне.

— Никой не може сега да излиза от чифлика. И вие също! — каза Макнийл.

Линкълн позна гласа на жена си. Той се спусна като див към нея.

— Къде е жената? — извика той вбесен.

— Не зная.

— Ти си ги крила. Къде са сега и жената, и мъжът?

— Зная само, че мъжът беше преди малко зад чифлика.

Стражарите пуснаха Хариета.

— Тогава ти си пуснала онази жена да отиде при него.

— Не, тя беше в избата.

— Лъжеш! — изрева Линкълн.

— Не те лъжа. Може би са избягали и двамата.

— Норт!

— Да, за него питай жената от къщата за гости — отговори Хариета с омраза. — Тя е негова жена и е постоянно във връзка с него. Той искаше да се срещне с нея или да я вземе със себе си и тя си тръгна.

— Ирма отиде ли си?

— Повече нищо не зная.

Като чу това, Роджър бързо отиде в къщата и се увери, че Ирма я нямаше. Изглеждаше, че се заплита нова тайна. Или че Ирма е избягала от Астрела и Норт, или че смъртните ѝ врагове са успели да сложат ръка на нея и да я принудят да напусне чифлика посред нощ.

— Трябва да тръгнем по дирите им — каза Роджър. — Норт е бил тук, бил е зад чифлика. Без съмнение жената със синия воал се е

срещнала с него. Всичко е било подготвено. Но не мога да разбера ролята на мисис Хариета.

— Сега се убеждаваме, че суровите обноси на Линкълн към нея са заслужени, тя ги предизвиква — каза Бърнард. — Тя е подла. Зад гърба ни е влязла в преговори с Норт и жената и ги е скрила, вместо да ни ги предаде.

— Те не са успели да отидат надалече. Да се качим на конете и да ги догоним. Веднага се качвай, Макнийл. Бързо! — каза Роджър.

В НОЩНАТА ТЪМНИНА

— Мълчи, Лидия, мълчи, детето ми — шепнеше Ирма на момиченцето си, което плачеше и се притискаше в нея уплашено. — Да бягаме оттук, иначе сме загубени.

— Мамо — промълви момиченцето и целуна майка си.

— Не плачи! Плачът ти ще ни издаде.

— Аз мога и да тичам, мамо — каза то по-успокоено.

— Добре. Ти имаш право.

Те забързаха, бяха толкова далече, че чифликът не се виждаше. Но накъде отиваха? Не се виждаше нито път, нито пътека.

— Само веднъж да се съмне! — въздъхна Ирма. После се послуша. Нищо не се чуваше.

— Къде е чичо Роджър? — попита Лидия.

— Мило мое дете, полковникът не може вече да ни помогне.

— Да отидем при него. Той ще ни помогне.

— Обичаш ли го, дете мое?

— Много, мамо!

— Ние не знаем къде се намира той сега.

Ирма се просълзи. Чувствата ѝ към Роджър се събудиха.

— Трябва да вървим, детето ми — пошепна Ирма, — докато намерим човешко жилище.

Изведнъж и двете чуха шум от стъпки. Показа се човешка фигура.

— Намерих те най-после — извика един мъжки глас.

Това беше Артур. Той я хвана за ръката.

— Не викай — каза той. — Тук никой няма да те чуе. Аз съм сам с тебе. Сега отново ти предлагам да избереш между страданията и светлия живот, който ти предлагам. Казах ти в червената воденица, че имам много пари. Трябва да дойдеш с мене, ще отидем на юг.

— Никога няма да те последвам.

— Виж, това са празни думи. Има нещо, което ни свързва. Това е детето.

Той се обърна към Лидия и промълви:

— Малко момиче, ти не ме познаваш, но от сега нататък ще знаеш, че аз съм твой баща.

Той поиска да го прегърне.

— Не се допирай до детето ми. Не осквернявай невинността му.

— Детето не е само твое, а и мое.

— Назад!

— Ирма! Тя ще бъде твоя, но само изпълни желанието ми — молеше се настойчиво Норт и хвана жената за ръка. — Ти ще бъдеш моя, защото аз те обичам повече от всеки друг път. Излагам живота си ежечасно, само и само да те имам пак.

— Иди и се предай на онези, които те преследват, за да изкупиш престъплението си. Където и да избягаш, няма да можеш да се спасиш от ударите на съвестта. Аз те проклинам, ти си развратник, престъпник, ти ми опрости живота. Твоето име не искам да нося, защото е презряно. Ако ме принудиш насила да те следвам, още в първия град ще те предам на властта, защото ти...

— Мълчи! — извика Артур заканащо.

— Не искам детето ми дори да чуе, че ти си неговият баща.

— То не трябва да знае какво се е случило — каза той. — То ще бъде нашето щастие, когато заживеем в сигурност. Успокой се, Ирма. Аз не съм толкова страшен, колкото ти ме представяш. Ако съм бил несправедлив спрямо тебе, то вината не е само моя, а повече на нещастията, което ме направи беден. Ако не бях изпаднал в него, нямаше да те напусна, нито щях да извърша злодеянието в Ню Йорк. Но сега ние можем всичко да забравим. Ще отидем на юг, там никой не ни познава. Ще заживеем щастлив живот.

— Прави каквото искаш, това си е твоя работа. Но мене остави и забрави! Аз сама ще мога да се препитавам, ще гладувам може би пак, но с тебе няма да тръгна.

— Не говори така, Ирма, ти не знаеш какво правиш.

— Остави ме да си отида.

— Трябва да дойдеш с мене!

Тогава той я сграбчи с всичка сила.

— Не ме принуждавай да употребя насилие — каза той. — Искам те и това е!

— Заклевам се по-скоро да умра заедно с детето, отколкото да бъда твоя.

— Добре тогава — изръмжа той, — ще ме търсиш ти мене.

Той пусна Ирма и изведнъж хвана момиченцето.

То изпищя. Тя искаше да се спусне да го отърве, но той я блъсна силно назад. Тя падна. Артур се изсмя.

— Сега е по-добре. Ще ме последваш и ще бъдеш моя.

Тя поиска да тича след него, но не можеше. Силите ѝ я напускаха. След няколко крачки отново падна в тревата. Плачът на детето се чуваше все по-далеч и по-далеч и най-после се стопи в далечината. Само вятърът бучеше над полето.

Започна да се зазорява. Росни капки заблещукаха по тревата. Ирма се изправи омаломощена. Когато се съвзе напълно, разбра, че пак е сам-самичка на света.

— Боже мой, закрилай детето ми! — пошепна тя.

АКРОБАТИ

Пред един хан по шосето, водещо за Филадельфия, се спряха няколко дървени фургона, в каквито живеят и пътуват пътуващи артисти и менажери. Зад гора, под сенките на стари дървета стояха повечето от акробатите, които говореха тихо. През малките прозорчета на някои от големите коли децата на акробатите показваха главите си, за да гледат навън, а в другите се чуваше виенето и ръмженето на зверовете, смесено с плаحوвете на бебетата. Хората около дърветата бяха облечени като цигани. До тях стоеше и един гиздаво облечен господин, който, по всичко личеше, не принадлежеше към тях.

В тази минута пред хана спря една кола, теглена от два вола. В колата седеше земеделецът, а до него — друг човек, по чиято външност можеше да се съди, че е чиновник. У него се забелязваше известна уплаха, а по слабото му лице се виждаше, че живее при лоши условия. Можеше да се предполага, че земеделецът го е срещнал по пътя и го е взел в колата си, защото високият и слаб човек му подаде ръка за сбогуване, като му благодареше.

Беше късно следобед, обаче слънцето препичаше силно. Високият и грозен човек влезе в хана и се огледа скришом и плахо, като че ли се боеше от нещо. В кръчмата имаше само няколко колари. Високият седна на една маса и поръча ядене и чаша бира. Той изяде всичко, каквото му поднесоха, с жалка охота, после преброи парите си. После изведнъж хвърли поглед към задния прозорец на кръчмата, стана внезапно и отиде при прозореца. Подигравателна усмивка се показва на устните му. В това време гиздаво облеченият господин, който беше вън, на двора, влезе в кръчмата и седна на една маса, където от по-рано беше оставена една бутилка с вино.

Това беше Норт. Той се огледа внимателно наоколо си. Изведнъж втренчи поглед във високия човек. Очевидно се уплаши, като го видя, но успя да се сдържи.

— Вие ли сте наистина? — попита той.

— Да, мистър Гулд, аз съм учителят Евънз от Ню Йорк — отговори високият.

Норт се огледа пак неспокойно.

— По дяволите, не споменавай това име!

— Зная — каза Евънз, — не се плашете, аз няма да ви издам. Елате да пием. Пие ми се!

Той отиде при Норт, намести се на масата му и веднага посегна към бутилката. После засмян каза:

— Вие имате толкова пари сега, можем да направим нещо заедно.

— Как си попаднал тук?

— Ех, не ми харесваше училището, в което работех и като учител, и като чиновник. То беше чиста просия, толкова малка заплата!

Норт поръча да донесат една чаша за Евънз и я напълни с вино. Двамата се чукнаха.

— Както виждам, ти си беглец — каза Норт. — Струва ми се обаче, че никой не те преследва. Но къде искаш да заминеш?

— Вие сте хитър, имате много пари. Значи може да се отървете — възрази бившият учител.

— Ако ме издадеш, най-напред тебе ще застрелям.

— Ха-ха — изсмя се Евънз, — хубава перспектива. Няма да оставим работите да дойдат дотам, любезни. Още повече, че аз съм сиромас и най-напред от вас чакам помощ.

Норт, който беше произнесъл заканаелните си думи, сега хвърли върху събеседника си неспокоен, мрачен поглед. Последният обаче не се стресна и наля вино в чашата си.

— Знаете ли какво бих направил, ако бях на ваше място — каза той и след малко мълчание добави: — Бих отишъл в Калифорния, там има много предприятия и никой никого не търси.

— Какво замисляш? — попита изпитателно Норт.

Евънз пи една глътка и после сви рамене.

— Това зависи от едно благоприятно съвпадение. Какво би било, ако ме вземете със себе си? И аз искам да отида надалеко. И аз искам да имам пари.

— Значи искаш да оставиш съвсем учителството.

— Да, наситил съм се на лошия живот! Помогнете ми, дайте ми пари!

— С това искаш да кажеш, че искаш пари от мен, за да съм сигурен, че ще мълчиш?

— Защо употребявате такива силни думи? Какво са за вас 1000 долара!

— Струва ми се, че ти приляга да просиш?

Евънз простря през масата ръката си.

— Ще ви бъда много благодарен. Вие ще имате нужда от мен. И какво ще ви струват парите, ако аз в най-близкия град изпратя след вас полицията да ви хване. Тогава няма да помогне и вашата стрелба по мене.

— Кое ще ми гарантира, че ти ще мълчиш?

— Моята честна дума, милорд.

— И колко пари ти трябва, Евънз? — прекъсна го Норт, за да избегне по-нататъшни нежелателни възможности.

— Казах вече — 1000 долара!

— Добре, ще ти ги дам.

— И аз се заклевам, че ще мълча и че ще ви окажа всякакъв вид помощ, която бихте искали от мен.

— Добре! Ето парите.

Норт извади от портфейла си една хилядарка, огледа се наоколо и я хвърли на масата пред Евънз. Учителят взе парите със скептична усмивка и бързо ги сложи в джоба си. После започна високо да се смее. Норт се дразнеше от това.

— Ние сме приятели сега, мистър Гулд, и аз съм беглец. Наздраве! И мен ме търсят. Аз взех парите от училищната каса и трябваше да изчезна.

— Но тебе те почитаха като учител.

— Да, но имах нужда от пари. И касата ме съблазни. След това се запознах със Силвър и Хари!

— Хари ли? Кой Хари?

— Той беше въглищар, а пък Силвър — книговодител в кантората за въглища. И какво направиха тези двама вагабонти? Те имаха нужда от трети човек за кражбата, която възнамеряваха да извършат. Но понеже ми обещаха третата част и ми казаха, че ако задигнем касата от кантората, ще имам пари, докато съм жив, то аз приех предложението им.

Норт не сваляше поглед от Евънз.

— И работата тръгна, както следва — продължи той. — В една тъмна и бурна нощ се намерихме — аз, Силвър и Хари, в магазините с въглища. Силвър си беше изготвил фалшив ключ от кантората. Всичко отиваше чудесно. Обаче касата не се поддаваше на нашето усилие. Като видяхме това, взехме я със себе си. Хари я натовари на една кола, изнесохме я извън града и там я отворихме. Намерихме доста пари, обаче двамата бандити взеха по-голямата част и аз останах излъганият.

— Значи сега те търсят.

— Разбира се. Ако ме хванат, спукана ми е работата.

— Пет години затвор!

— А може и повече!

— Ами онези двамата?

— Те избягаха.

— Тогава откъм теб съм сигурен — промълви Артур с презрителна усмивка.

— Ние няма да се издаваме един друг, приятелю. Ще бягаме заедно. Ще станем добри приятели. Най-доброто сдружение е онова, което има за цел да потули и скрие нещо.

— Ако знаех това!

— Тогава не бихте ми дали банкнотата.

Това сдружаване започна да се струва колкото отвратително, толкова и опасно.

— Какво искате да правите вън с циганите и акробатите — попита Евънз. — Не отнесоха ли те в една от колите едно момиченце, което плачеше горчиво?

— Нищо подобно!

— Но най-после това не ме интересува. За мен главното е, че сключихме споразумение.

— Ти ще постигнеш още нещо, ако започнеш и продължаваш да правиш глупости.

— Искате да кажете, че ще свърша скоро! Да, аз имам дарба, но все пак толкова далече като вас не съм отишъл.

— Стъмни се и аз съм изморен.

— Тука ли нощувате?

— Само за тази нощ!

— Хей, кръчмарке — извика Евънз, — има ли и за мен стая горе?

— Само една!

— Пригответе ми я.

Когато Норт тръгна за стаята си на горния етаж, с него отиде и Евънз. Учителят се залепи до богатия си приятел като кърлеж. Норт виждаше, че няма да може така лесно да се отърве от него. Разделиха се за през нощта.

Едва затворил вратата, Евънз забеляза, че стаята имаше прозорец, покрит отвътре с червена завеса. Той поклати глава и се виждаше, че е доволен от това, което откри. Тъкмо тази завеса привлече вниманието му върху едно обстоятелство, което той много желаше. Той не искаше да се раздели с Норт, защото виждаше, че може да извлече от него много пари и че освен това Норт имаше намерение да изчезне поради недоверие в самия него.

Беше тъмно, но Евънз не запали лампа. Той забеляза, че към неговия прозорец идваше светлина. Тя идваше откъм срещуположния прозорец, от стаята на Норт. Той седна на канапето и зачака. Но изведнъж трепна. Вън се чу дрънкането на оръжие. Той побледня като восък. Бяха дошли конни полицейски агенти.

НОВА ЗАГАДКА

Роджър и Бърнард пристигнаха тъкмо когато двамата полицейски агенти от патрула се бяха скарали с циганите и артистите. Понеже тези юначни хора не искаха да допуснат стражарите в колата си, работата дойде до сбиване. Те извадиха прътове, колове, камъни, късове от желязо, а пък агентите изтеглиха сабите си. Започна се борба. Победители излязоха скитниците.

Докато Роджър приканваше хората да се предадат, Бърнард извади револвера си. Циганите се ядосаха още повече и се хвърлиха върху агентите. В това време жените и момичетата на циганите и акробатите започнаха да шибат конете. Те подкараха изведнъж колите, а мъжете се хвърлиха в последните. Цялата банда се спасяваше с бягство.

Макнийл и другарите му поискаха да ги преследват. Роджър им направи знак да стоят.

— Нека си отидат — извика той. — Няма да могат да избягат от нас. Утре ще ги настигнем. Да огледаме хана, той е по-важен за нас. Изглежда ми подозрителен.

Бърнард даде няколко наставления на Макнийл и на другите полицейски агенти и влезе с Роджър в хана.

Горе Евънз беше нащрек. Той дочу скърцането на една врата и нечии леки стъпки. Повдигна малко завесата на прозорчето към коридора и видя една жена със син воал. Той я огледа, когато мина покрай него. След това с най-голяма предпазливост отвори вратата. Затича се до стаята на Норт отвори вратата и остана смаян. Къде беше Норт? Не беше в стаята си. Беше изчезнал.

Евънз дочу шепот. Жената със синия воал говореше нещо на ханджийката:

— Избави мен и съпруга ми. Полицията е долу. Снощи аз ви разказах, че ни преследват поради неверни доноси.

— Къде е съпругът ви? — попита съдържателката.

— Долу. Навярно се е скрил някъде.

— Ела с мен — отвърна жената. — Ще можем да направим нещо.

— Долу, зад къщата, има полицейски агент.

— Те са още вън — забеляза кръчмарката. — Ще можете да се спасите.

Евънз чу как двете жени слязоха долу.

Този, когото той искаше да пази, за да не избяга, беше успял да се измъкне. А сега трябваше да мисли за своето собствено спасение. Изведнъж му дойде наум идеята да следва жената, която се беше представила за съпруга на Норт. Тя ли беше мисис Гулд? Той не можеше да повярва. По беше за вярване, че тя ще е някоя негова любовница, също търсена от полицията.

Учителят слезе по стълбите. Гостите още не бяха влезли в хана, но можеха да пристигнат всяка минута. Евънз видя, че кръчмарката отвори една стара врата, която се намираше на края на коридора, и пошепна нещо на жената със синия воал. Последната изчезна през вратата, която пак беше затворена от съдържателката.

Евънз излезе вън и като се възползва от голямата възбуда, която обзе посетителите на хана с пристигането на полицията, стигна до началото на една стълба, която се спускаше някъде надолу. Беше тъмно като в рог. Той си служеше с ръце, за да опипва около себе си. Когато усети, че стъпва здраво на стъпалата, се спусна колкото можеше по-бързо надолу и за да види къде се намира, запали една клечка кибрит. Беше се озовал в някакво тъмно подземие. Долу, откъм предполагаемия край на подземие, се чуваха човешки гласове. Помисли, че са полицаите, и трепна. Стори му се, че гласовете са му познати.

„Това са Хари и Силвър“ — помисли той.

Като отиде по-нататък, го лъхна ледена студенина. Това беше избата на хана. В нея наистина бяха Хари и Силвър, без да подозират, че Евънз е толкова близо до тях. Те спряха жената със синия воал и започнаха да се закачат с нея. Не знаеха за идването на полицията.

Когато Евънз се показва, го посрещнаха със смях и викове. Бяха седнали на дървени пънове върху леда, осветявани от стара лампа.

Хари и Силвър хванаха жената със синия воал. Тя дръпна настрани бившия възглед Хари и му пошепна нещо. Изглежда, че няколкото думи му повлияха, защото той веднага бутна настрани

недодялания и пиан Силвър и се обърна към Евънз, който искаше да се приближи до жената.

— Оставете я на мира! — каза строго той.

От едната страна имаше стълба, която водеше нагоре и завършваше с врата. Жената със синия воал се изкачи, отвори вратата и излезе навън. Полицейските агенти не се виждаха, те бяха в кръчмата. Навън се беше стъмнило съвсем.

— Коя е тази жена? — попита учителят.

— Не е ваша работа да знаете — промълви Хари.

— Знаеш ли, че богатият Гулд е тук?

— Какво говориш? Той отдавна замина.

— Аз го срещнах преди малко в кръчмата, носеше много пари със себе си.

— Той не е тук — повтори Хари.

— Тогава ще е някъде навън. А ние трябва на всяка цена да излезем оттук — продължи Евънз. — В хана има полицейски агенти.

— Да ги вземе дяволът! — изръмжа Силвър. — Те могат да дойдат тук всеки момент.

Тази забележка стресна Хари.

— Да вървим тогава — каза той и изгаси лампата.

Тримата мъже се изкачиха и излязоха навън. Жената не се виждаше никъде.

— Защо остави жената да си отиде? — каза Евънз.

— За какво ни е?

— Тя беше в хана с Гулд. Чрез нея щяхме да намерим и него.

— Хари трябва да я познава — забеляза Силвър.

— Да вървим — отсече Хари. — Оставете жената да отиде, където иска. Къде ще ни водиш сега, Силвър?

— Ще видите, че е превъзходно жилище.

— Полицаите не могат да ни настигнат вече. Нека претърсват хана колкото си искат — каза Евънз.

— Тогава ти си нашият спасител — засмя се Хари.

— Да, в знак на благодарност, че ме излъгахте. Но аз ще ви накарам да ми дадете моята част.

— Е, ако имахме още нещо. Можеш да обърнеш джобовете ми, пак нищо няма да намериш. Ще трябва да откраднем пак нещо.

— У богатия Съливън във Филаделфия — каза Евънз, без много да му мисли.

— Добра идея. Филаделфия не е далеч оттук.

— Какво има той? — запита Хари.

— Най-елегантните салони в града.

— Той е принц, принц на Филаделфия и на целия щат — добави Силвър. — Ти, Евънз, трябва да започнеш работа при него като частен учител.

— Не мога — възрази Евънз. — Съливън е мой благодетел. Той ми помогна да издам една книга, с която навремето можах да получа учителското място.

— Това е вече минало — възрази на свой ред Хари. — Щом го познаваш, той ще те приеме за учител.

Евънз, който съжаляваше за необмисленото си предложение, промълви:

— Няма да бъде честно от моя страна.

— Ха-ха... — изсмя се Хари. — Наистина, ти се шегуващ с нас.

— Вие и двамата сте мерзавци — извика Евънз. — Задушавате у човека и последната капка чест, морал и признателност.

— Не ти ли стига страданието по честен начин с книгите, ами искаш още да теглиш — каза Хари.

— Я елате да влезем тук, през тази дупка! — предложи Силвър.

— Къде ще ни водиш? — запита Хари.

— В един дворец, който природата е сътворила.

Хари подаде на Евънз бутилката с ракията. Евънз пи. Тримата стигнаха най-после до една пещера със сталактити. Силвър, който я познаваше от по-рано, запали огън и предложи:

— Да прегледаме най-напред да не би тук да има някой друг, освен нас.

Когато огънят освети цялата пещера, се получи рядко зрелище — безбройни колони сталактити образуваха една колонада, наподобяваща някой древен дворец, и се губеха далече навътре, тъй като пещерата беше безкрайно дълга, а вляво се намираше езеро с черна вода.

ПЕЩЕРАТА

— Трябва да останем тук — предложи Евънз.

Тримата намериха слама, направиха си легла и скоро заспаха, уморени от дългия път.

В това време Ирма, след като прекара съдбоносната нощ и започна да се скита без определена посока, се присъедини на сутринта към двойка изселници, която поради липса на средства отиваше пеша за Филадельфия. Но след няколко дни, като видя, че няма никаква следа от Норт, и като предполагаше, че тези хора могат да ѝ сторят някакво зло, тя се раздели с тях, без да им разкаже за целта на своите странствания.

Съсипана, лишена от всякакви средства, Ирма вървеше сама по пътя за Филадельфия. Тя почти изостави мисълта да намери по пътя следите на детето. Стигна дотам, че беше принудена да проси. Така стигна до една пещера с множество сталактити. Трябваше да си почине. И без да мисли за някаква опасност, влезе вътре. Величествената гледка я изненада. Сталактитите бяха осветени от пламъка на горящи пиниеви клони. Тя искаше да отиде по-навътре и се огледа внимателно. Забеляза някакъв мъж. Той се приближи до нея. Когато светлината от огъня озари лицето му, Ирма позна Фриц Шелер.

— Боже мой! — извика тя.

— Каква среща — отвърна мъжът. — Вие ли сте, мисис Норт? Как сте попаднали тук?

— Защо се криете тук? — попита Ирма.

— По-тихо — помоли Шелер.

— Какво има?

— Три лица, много подозрителни.

— Да не би да е и самият Норт?

— Гулд ли? Не, той не е тук. Но без да съм видял още тези трима души, от разговора им, който долових, разбрах, че са съмнителни. Сега спят. Не ги ли чувате как хъркат?

Ирма се послуша.

— Вие не можете да останете тук, мисис Норт!

— Но аз съм капнала от умора!

— Не се безпокойте. Аз ще дойда с вас, ще намерим някоя колиба. Къде искате да отидете?

— Във Филадельфия, мистър Шелер.

— Тогава пътят и на двамата ни е в една посока!

— Радвам се, че ви срещнах, мистър Шелер.

— Доверете ми се, мисис Норт. Вие търсите мистър Гулд, нали?

— Него ли? Не. Търся детето си, което той ми отне, за да ме принуди да тръгна с него.

— Какъв подлец! Да вървим по-скоро, мисис Норт!

Той изведе бившата графиня, уловил я за ръка.

— Утре ще можем да отпътуваме за Филадельфия. Пари не ни липсват.

Ирма се изчерви.

— Аз нямам никакви пари, мистър Шелер — прошепна тя.

— Не се грижете за това — успокои я той. — Достатъчно е, че аз имам.

— Вие сте добър човек! Благодаря ви за помощта.

— Е, мисис Норт, човек има много странни неща да преживява — каза Шелер. — Някога аз бях бръснар на г-н графа, баща ви. Вие бяхте много добра с мене. Сега е мой ред да ви се отблагодаря.

Двамата вървяха през една долина. Скоро острият поглед на Шелер забеляза далечна светлина.

— Там трябва да живеят хора — каза Шелер. — Да отидем при тях. Ще си отпочинем и ще се нахраним. Вие не можете да вървите — забеляза той. — Не сте свикнали на дълъг път. Но имайте воля, потърпете още малко.

Ирма се ободри от добрия съвет и закрачи по-уверено. Скоро се приближиха до един двор. Навътре се забелязваше къща и един от нейните прозорци светеше. Шелер вървеше напред. В това време от къщата излезе една жена. Тя носеше в ръка една кофа и отиваше да налее вода от кладенеца. Като видя двамата, жената се спря.

— Добра жено — каза ѝ Шелер, — ще ни дадеш ли подслон в къщата си за през тази нощ? Ще ти заплатим. Ние не сме лоши хора, въпреки че пътуваме нощно време и пеша. Не сме злосторници.

— Къде искате да отидете? — попита тя.

— Във Филадельфия.

— Имате още един ден път.

Тя изгледа Ирма.

— Нейна милост трябва да е жена ви?

— Не. Не съм достоен още за нея. Аз съм ерген. Но познавам родителите ѝ и съм обещал да я заведа здрава и читава във Филадельфия.

Погледът на жената се изпълни със състрадание към хубавата Ирма.

— Елате вкъщи — каза тя. — Съпругът ми не е у дома. Закара добитък в града, ще се върне тази вечер или утре. Той ми забрани да приемам в негово отсъствие непознати хора вкъщи, но...

— За нас можеш да направиш изключение — отвърна Шелер. — Ще ти платя. Гладни сме и сме жадни.

Жената донесе вода от кладенеца и отведе Ирма и Шелер в стаята, в която гореше огън и светеше лампа. Ирма падна на стола, смазана от пътя. Когато жената донесе яденето, Ирма яде с голяма охота, а Шелер ѝ разказваше весели анекдоти. В това време домакинята приготви две стаи за през нощта и запита Ирма от какво още се нуждае. Ирма си легна и веднага заспа. Шелер плати на жената дължимото и пошепна:

— Господи! Ако графът и графинята биха могли сега да видят в какво положение е тяхната дъщеря! Колко жестоки са били те, като са я изгонили! Но биха ѝ простили веднага!

МИС ОЛДЕНБУРГ

Беше изминала една седмица. В града Филадельфия от няколко дни имаше необикновено вълнение. Във всички салони и кръгове на избраното общество, в театрите и клубовете се говореше за една звезда — една жена, която се беше появила внезапно в голямата концертна зала на казиното и беше пленила както мъжете, така и жените. Говореха за една певица, която със своя силен и сладък глас и хубавите си песни бе спечелила симпатията на всички. Това, което спомогна най-много за големия успех на тази жена, беше нейната грациозност, изящната ѝ външност, внушителната осанка и красотата на нейните аристократични черти на лицето.

Тази жена беше мис Олденбург. Когато тя пееше, концертната зала беше винаги препълнена и след всеки изпълнен номер следваха бурни аплодисменти, незапомнени досега сред висшето общество на Филадельфия, което беше познато като студено и много сдържано и трудно можеше да се разчувства. Всички се надпреварваха да закупят места и плащаха голяма цена, за да си ги осигурят от няколко дни напред. Обожаваха певицата и вестниците ѝ посвещаваха дълги колони. Това спомогна много за увеличаване на нейното възнаграждение от страна на съдържателя на концертната зала. Самата тя обаче избягваше да говори с когото и да било или да завързва познанства. Нейните отношения се осъществяваха чрез нейния довереник, импресариото, който прибираще приходите, продаваше билетите и беше винаги на нейно разположение. В хотела, в който живееше певицата, винаги имаше хора, които търсеха нейния секретар Шелер. Неговата стая никога не оставаше без посетители. Той беше облечен елегантно и с всички беше много вежлив и тактичен. При певицата допускаше само кройките и модистките. На всички други отказваше достъпа.

Парите валяха като поток. Шелер водеше сметките с голяма точност и честност. Той плащаше навсякъде, където трябваше да се плаща, и мис Олденбург нямаше грижа за нищо. Тя имаше нужда само

от повече стаи, защото една ѝ трябваше изключително само за репетиции. В хотела знаеха това и понасяха песните ѝ с голямо търпение и покорност.

Един ден отвън, пред парадната входна врата, спря богата каляска, впрегната с два дорести коня, от чиито ноздри сякаш изскачаха искри. Слугите на хотела знаеха кой пътува в този елегантен екипаж и бързо се спуснаха да отворят вратичката на колата.

— Богатият Съливън идва в хотела — разнесе се от уста на уста. Всеки се надпреварваше да му послужи, защото знаеше, че бакшишът ще бъде голям.

Мистър Съливън слезе от каляската. Той беше мъж с едър ръст, хубавец и разкошно облечен, сияещ в цветущата си възраст, от типа на най-изискания американец. Неговите добре загладени бакенбарди, косата му, ръкавиците и обувките издаваха превъзходен вкус. Носеше пенсне, а на вратовръзката блестеше брилянт. Един от лакеите взе от каляската букет от скъпи благоуханни цветя и тръгна с него след господаря си. Съливън изпрати да предизвестят певицата за неговото пристигане. Притежателят на хотела лично отведе високия гост в апартамента ѝ.

Фриц Шелер, изящно облечен, прие богатата на Филадельфия със студена учтивост, без да му направи нито един комплимент.

— Кажете на мис. Олденбург, че съм дошъл — каза Съливън.

Шелер повдигна рамене и каза:

— Милорд, съжалявам много...

— Какво означава това?

— Невъзможно е да говорите с госпожицата.

— Но аз съм Съливън!

— Въпреки това е невъзможно, милорд. За всичко, което ви е угодно, аз съм на ваше разположение.

— За какво са ми вашите услуги? Какво ще правя с тях?

— Ще имате ли добрината да кажете какво ще желаете? Може би една лежа?

— Това, което аз желая, вие не можете да изпълните. Разбирате ли? Аз искам да говоря с мис Олденбург.

Шелер хвърли поглед към големия букет в ръцете на лакея.

— Букетът мога да предам и аз от ваше име.

— Благодаря, но имам намерение да го направя лично. Моля, съобщете ѝ веднага!

— Милорд, опасявам се, че...

— От какво се опасявате?

— Че като направя за вас изключение, след това вече посещенията няма да престанат. Мис Олденбург ме е упълномощила да пазя здравето и името ѝ.

— Г-н пълномощник, аз няма да засенча името на мис Олденбург, само ще ѝ засвидетелствам моето възхищение и ще я покана да украси моя бал с присъствието си.

Шелер искаше да се изсмее.

— Ако в това се състои работата — каза той, — ще направя едно изключение.

— Кажете една добра дума за мене, г-н пълномощник. Ако госпожицата не дойде на моя бал, аз ще загубя един голям облог. Зная, че досега тя е отказвала на всички подобни покани.

— Да, милорд.

— Но сега тя трябва да направи едно изключение, едно-единствено. То ще бъде голям жест за мен.

Шелер направи поклон, помоли гостенина да почака малко и влезе при господарката си. След малко излезе от съседната стая и покани Съливън вътре. Той остана доволен, че беше приет.

Когато влезе с букета в стаята, Ирма го посрещна права в средата на добре обзаведената стая. Ирма, или мис Олденбург, се беше променила много. Новите условия на живот ѝ бяха наложили нови привички и грижи за нейната външност. Тя беше облечена в сепла, но елегантна рокля от черен атлас, която чудно хубаво подчертаваше деликатното ѝ лице и красивата фигура.

Съливън ѝ направи комплимент за това.

— Милорд — засмя се тя, — какво ви е подтикнало да ме посетите? Моля, седнете!

— Най-напред трябва да ви поднеса моите сърдечни поздрави — каза той. — Вие имате такъв успех тук, какъвто никой досега не е отбелязал, и в мое лице ще намерите един обожател, който не е пренебрегнал нито един от вашите концерти.

Като завърши словото си, той ѝ поднесе букета. Ирма го разгледа и го сложи на масата.

— Благодаря за вашата любезност, милорд. И аз си спомням, че съм ви виждала на моите концерти.

— Имал съм случай да чуя певици с може би по-силни гласове, но такава артистка, която да трогва слушателите, както вие, не бях чувал. Аз съм очарован. Моля ви, не давайте букета на слугите дори и след като увехне. Позволявам си да ви попитам ще почетете ли с присъствието си празненството, което уреждам в салоните си утре?

— Да, секретарят ми ме предизвести за това и аз ви отговарям, че приемам.

— Това много ме радва.

— Но само при едно условие, милорд. Моите посещения се заплащат!

— Зная това и ще се отплатя.

— Не, милорд. В случая аз лично няма да приема никаква сума. Парите, които бихте ми дали, моля да раздадете на бедните жени в града ви.

Съливън каза:

— В моя салон, мис Олденбург, ще имате възможност да срещнете интересни личности като господата Вандербилд, сенатора Ууд, полковник Уилсън и един много интересен италианец, граф Джирарди, който пътешества по света, за да изучава затворите, богоугодните заведения и различните приюти.

Съливън целуна ръка и се сбогува.

Ирма потъна в дълбоки размишления. Пред нея се разкриваше нов живот. Какво беше нейната поява на подиума? Спомагаше ли тя за нейната цел — търсенето на малката Лидия? Да, тя не беше се отклонила от плана си. Напротив, сега имаше достатъчно средства, за да го изпълни по-успешно!

Фриц Шелер се появи на прага. На устните му грееше благородна усмивка.

— Мис Олденбург — каза той, — размахвайки две банкноти. — Ето тук има хиляда и сто долара.

— Хилядата са за бедните, а стоте за вас — отвърна Ирма.

— В касата имаме значителна сума. И билетите за тази вечер са разпродадени до един.

— Но аз не искам да остана повече тук. Не намерихте ли някаква следа от детето ми?

— Не. До този момент — не. Никакви акробати още не съм видял.

— Тогава след два дни ще тръгнем.

— Но помислете, можете да изнесете още десет концерта в салони, все така препълнени с публика.

— Ами Лидия? Тя страда и с всеки ден се отдалечава все повече от нас.

Фриц наведе очи натъжен.

— Ще заминем по-надалече — продължи Ирма. — Ще разпитваме по всички посоки. Името Олденбург, моминското име на майка ми, ще печели успехи навсякъде.

— Букетът на Съливън представлява един малък капитал. Вижте тук, графиньо, вътре има гривна.

Ирма си спомни думите на богатата да не дава букета на никой друг. Любопитният Шелер успя да извади гривната от вътрешността на букета и я показа на Ирма.

— Я погледнете, та това е царски подарък. Покрита е с брилянти и рубини.

Ирма, изненадана, почервения.

— Това е срамно! — пошепна тя.

— Знаете ли какво, графиньо. Поставете тази гривна на ръката си. Казвам ви, че ще имате нужда от Съливън. Той може да ви бъде много полезен в търсенето на Лидия. Направете му удоволствието да носите неговата гривна, това ще го поласкае, сигурен съм.

— Вие знаете, драги ми Шелер, че не обичам да нося ценни украшения.

— Разбирам. Не носете никакви други, освен тази гривна.

Ирма се усмихна. Секретарят продължи:

— Знаете колко е суетен този американец. Ако съумее да го привлечете на ваша страна чрез една такава дребна работа, няма да сбъркате.

— Така да бъде. Ще послушам съветите ви. Досега винаги са били за добро. Можяхме да свършим добра работа и вие си получихте парите, които ми бяхте дали.

— Да. Но кой може да пее като вас!

— Бог ни помага, Шелер — каза със задоволство Ирма.

— Знаете ли каква мисъл ме занимава отскоро?

— Вие ме мислите за някаква магьосница.

— Не, пред въображението ми са все вашите родители, графът и графинята.

Ирма се разчувства.

— Да, майка ми е там горе, в небесните селения. Моето нещастие скъси нейния живот. А мен ме преследва една зла съдба или жестока случайност.

— Но граф Фон Хоенщайн е още жив!

— Все едно. Аз нямам вече роден дом.

— Но ако той можеше да узнае в какво положение е неговата дъщеря!

— Оставете това сега. Мръква се. След един час започва концертът. Трябва да отидете в залата.

— Всички билети са продадени.

Шелер излезе, а Ирма отиде да се преоблече.

Идеята да се опита да припечелва хляба си чрез пеене беше ѝ дошла в чифлика на Линкълн. Първият опит беше много сполучлив и последвалите прояви надминаха всичките ѝ очаквания. Тя се замая от своя успех. Първата вечер излезе, без каквато и да е препоръка, но това не попречи да започне една добра кариера.

Ирма се огледа в огледалото, поправи прическата си и постави гривната. След това облече широко палто и позвъни. Лакеят дойде и тя му подаде букета. Слезе долу. Там я чакаше файтон, който я отнесе пак в концертната зала, минавайки през най-оживените и осветени улици.

Пред зданието на театъра имаше много каляски, но за певицата имаше отделен вход. Ирма влезе през него и отиде в залата за репетиции. Там беше пианистът, с дълга коса и бледо лице. Той беше добър музикант, но никога не беше имал големи приходи. Обожаваше Ирма и скочи да ѝ помогне да снесе палтото и шала си. Влезе и директорът. След него и слугата от хотела с букета в ръка. Директорът каза:

— Целият град говори за този букет. Съливън обича да се шуми около него.

Пианистът слушаше внимателно.

— Доверете се на Съливън, той е много влиятелен и ще разнесе славата ви.

— Това аз не искам.

— При все това. Всички знаят за вашия успех в Балтимор и на юг. Чувате ли — музиката започна увертюрата от „Лоенгрин“. Залата буквално е препълнена.

Само на първия ред имаше свободни две места. След увертюрата те бяха заети от Съливън и граф Джирарди. Всички присъстващи обърнаха поглед към тях.

Когато певицата се появи, залата избухна в бурни аплодисменти. Ирма носеше в ръка букета на Съливън. Тя започна да пее. Без да иска, хвърли поглед върху първия ред и забеляза двамата господи. Лицето на италианеца ѝ се видя познато. Но къде ли го беше виждала? После изцяло се предаде на песента си.

БАЛЪТ У СЪЛИВЪН

Залите и салоните на Съливън блестяха под потока от светлина на хиляди електрически лампи.

Танцувалната зала имаше огледални стени. До тях бяха наредени разкошни фотьойли, облечени с червена коприна и украсени със злато. Понеже залата заемаше на височина цели два етажа, оттам, откъдето започваше вторият етаж, имаше галерия, в едната част, на която беше естрадата. Таванът беше украсен с фина резба и скулптурни фигури, някои от които бяха допълнени със златни предмети. В съседство с тази зала се намиреше концертната, потънала в разкош, напомнящ онзи от „Хиляда и една нощ“. Тук ухаеше на амбра, а коприната шумолеше меко и нашепваше чудни приказки. Една редица от палми, разпръскващи светлозеленикави лъчи, оформяше цялото пространство като някакъв тропически лес. Имаше водопади, американски папагали, разни кафези с всевъзможни птици в такова изобилие, че ненапразно населението на града, всеобщо признато, наричаше Съливън „Принцът на Филадельфия“.

Съливън влезе в салона и сенаторът Ууд го поздрави, водейки със себе си един офицер, облечен в червена униформа на полковник, обшита със злато.

Сенаторът Ууд бе мъж в напреднала възраст и един от най-популярните и видни граждани. Освен това беше и много богат и винаги бе канен сред висшето общество. Около него постоянно имаше един кръг от интересни личности, които той въвеждаше в обществото. Това бяха обикновено богати плантатори или офицери от армията на южняците.

Съливън поздрави своя приятел Ууд и погледна офицера, доведен от сенатора.

— Полковник Уилсън от Нови Орлеан — представи го Ууд.

— Господин полковник — каза Съливън, — тази вечер ще имате възможност да чуете в моя салон прочутата певица Олденбург. Познавате ли я?

Уилсън отвърна със студена усмивка, че не я познава.

— Любопитен съм да видя какво впечатление ще ви направи тази красавица.

— Полковникът е много изнежен, любезни Съливън — прибави Ууд. — Той живее в Нови Орлеан, а там хората всеки ден имат възможност да виждат много интересни неща и лица. Но аз искам да те попитам кой беше онзи господин, облечен в черно, с червената кокарда на дрехата си?

— Това е граф Джирарди! Твърде интересен човек, обиколил е света.

— В погледа му има нещо тайнствено.

— Цветята ви са несравнимо хубави — прекъсна го полковникът и се отправи към входа на алеите, водещи към оранжерията.

Съливън приемаше с особено удоволствие похвалите. Полковникът беше спечелил симпатиите му.

— Светлината на вашите лампи засенчва месеца — каза Уилсън. — И какви великолепни агави, какви палми и лиани имате.

— В Нови Орлеан има по-големи цветарници — каза Съливън.

— По-големи може би, но не и по-хубави от вашите.

— Ето че идва приятелят ми Вандербилд, който е бил по-рано в Нови Орлеан.

Вандербилд приближаваше с някаква дама под ръка откъм алеята с цветята. Съливън запозна всичките помежду им.

— Не съм ли ви виждал на парахода „Хъдсън“, г-н полковник, през време на едно нощно празненство, дадено в моя чест? — попита Вандербилд.

Уилсън потвърди с глава.

— Да, да, вие бяхте един от офицерите, които се намираха на парахода. Искам да ви попитам нещо относно празненството за моята яхта.

— На вашите услуги съм, милорд.

Вандербилд и полковникът останаха на алеята, а Съливън и Ууд минаха в салона, понеже един лакей извести за пристигането на мис Олденбург.

— Удивлявам се, че сте склонили певицата да пее във вашия дворец — каза Ууд. — На друго място не е пяла досега.

— Да, но за мен направи изключение.

Дамата, която придружаваше Съливън, помоли да бъде представена на мис Олденбург.

— Тя е твърде меланхолична и мълчалива — отговори той. — Но все пак ще ви представя. Ето я, идва! Тъкмо влиза в салона.

Съливън, сенаторът и дамата също влязоха в салона да поздравят певицата. Около нея се беше насъбрала голяма група хора и Съливън изпълни желанието на своята придружителка. В голямата съседна зала пристигнаха нови гости. Звучеше увертюрата от „Танхойзер“.

Сериозният и елегантно облечен граф Джирарди влезе в салона. Той и сега носеше на дрехата си червена кокарда, подобна на карамфил. Той проучваше с очи обществото в салона. След като отговори на няколко въпроса на дамите, певицата отново стана мълчалива. Тя погледна графа. В него имаше нещо тайнствено, което я плашеше. Не можеше да свали очи от него, както се случи и по време на концерта.

Графът не беше я забелязал, понеже Съливън отиде при него и го заговори.

Когато всички поканени дойдоха, лакеите започнаха да поднасят сладолед. Някои господа отидоха до бюфета, за да опитат от шампанското и други хубави вина. В салона за музика след програмата на оркестъра зад пианото седна един наперен певец. Той започна да пее и привлече голяма част от присъстващите, които го обсипваха с аплодисменти.

След малка почивка запя и Ирма. Тя изпълни една трогателна и тъжна песен така увлекателно, че дишането на зрителите и слушателите почти спря.

Вандербилд и полковник Уилсън се приближиха. Уилсън слушаше като наелектризиран. Той намери начин да се отдели от събеседника си и се приближи до певицата. В очите му блестеше пламък, а ръцете му трепереха. Ирма още не беше го забелязала, понеже погледът ѝ следеше нотите. Когато свърши, беше поздравена с бурни ръкопляскания. Със зачервено лице и наведени очи тя благодари на публиката с дълбок поклон и пак седна зад пианото, за да си акомпанира сама.

Обаянието от нейната песен беше голямо. Съливън се приближи и ѝ подари един скъпоценен лавров венец със златни листа. Всички се надпреварваха да разменят по няколко думи с артистката. Полковникът

също дойде при нея заедно с Ууд, когото беше помолил да го представи.

— Позволете ми, мис Олденбург, да ви представя полковник Уилсън — каза Ууд. — Полковникът иска да изкаже почитанията си към вас.

Ирма вдигна очи и офицерът ѝ се поклони.

— Уважаема мисис — каза той, — вие печелите успех след успех. Няма ли да отидете и на юг, за да пожънете слава и там?

— Г-н полковникът живее в Нови Орлеан — прибави Ууд.

Ирма, чиито очи бяха изумени, когато видя полковника, се поуспокои малко от обясненията на Ууд.

— Милорд — отговори тя, — аз не пътувам, за да бъда слушана, като пея.

— Тогава преследвате друга цел — каза полковникът.

Това любопитство не се хареса на Ирма, още повече че присъствието на Уилсън я ужасяваше.

— Аз съм само певицата мис Олденбург!

— Защо така неприязнено ми отговаряте?

— Защото вие твърде много приличате на един човек, когото мразя.

— Това е много жестоко от ваша страна и аз не съм го заслужил — отговори Уилсън с подигравателен тон. — Мога ли поне да узная името на човека, с когото ме бъркате?

Ирма не отговори.

В това време Съливън и граф Джирарди влязоха в салона. Италианецът попита домакина:

— Кой е онзи офицер, който говори с певицата?

— Полковник Уилсън.

— Във Филадельфия ли живее той? Отдавна ли го познавате?

— От два дни!

— Как е стигнал до вашите салони?

— Въведе го сенаторът Ууд.

— Ще бъдете ли така добър да ме представите на полковника?

— Той е хубав мъж, нали? И светски човек. С много добри маниери. Завладява околните си още от първата минута.

— Знаете ли на кого прилича?

Съливън погледна графа въпросително.

— Аз съм много любопитен човек. В моите дълги пътешествия съм се натъквал на невероятни случки, на ужасни престъпления, на необикновени хора и се интересувам за всичко, каквото става по света. Когато бях в Нови Орлеан, беше убит милионерът Шмит. Тогава отпечатаха и снимката на убиеца Йохан Гулд.

— Зная за това събитие — каза Съливън. — Гулд беше зет на Шмит. Познавах мултимилионера лично. Хванаха ли този Гулд?

— Не зная! Но намирам за поразителна приликата между снимката и този полковник Уилсън.

— И затова ли се интересувате от офицера? Чудно нещо! Вярвате ли, че полковникът може да бъде онзи убиец?

Графът поклати глава.

— Съвсем не, милорд. То би било едно погрешно заключение, понеже душата и мозъкът имат малко общо с външността на човека. Интересувам се от този офицер, понеже виждам в това една чудна игра на природата.

— Тогава ще изпълня желанието ви, драги ми графе. Ето, мис Олденбург привършва разговора си с него.

— Малко студено и остро му говори тя.

— Ще ви го представя веднага — каза Съливън и хвана италианеца под ръка, за да го отведе в салона за музика. — Полковникът ще се обиди, ако узнае, че прилича на Гулд. Той е много чувствителен и докачлив.

— Не се притеснявайте, милорд, нищо лошо няма да се случи.

— О, сигурен съм. Вие сте тактичен човек.

Двамата излязоха под ръка.

Полковникът стоеше неподвижен сред салона и около него се бяха образували няколко групи от гости. Между това певецът започна да пее.

Графът имаше достатъчно време да огледа офицера, който от своя страна си даваше вид, че не забелязва нищо. След като свърши песента, Съливън отведе графа при полковника. Представянето стана твърде бързо и домакинът остави двамата да разговарят, а той отиде при певицата.

— По служебна работа ли сте във Филаделфия, г-н полковник?
— попита графът.

— Не, господине, пътувам за удоволствие. Отбих се тук да опозная града. Имам цяла година отпуск поради заболяването ми от треска.

— Имате ли роднини в Ню Йорк? Някой на име Гулд?

— Не. Изобщо не познавам такава фамилия. Нямам никакви роднини на север.

В тази минута публиката в предната зала се разшумя. Причината за това раздвижване не можеше да се разбере, но всякакви разговори в салона бяха прекъснати.

Всички бяха обзети от паника. Повечето мислеха, че е избухнал пожар.

Междувременно полковникът се отдели от графа и изчезна.

ОБИРЪТ

— Пст! Ти ли си, учителю?

Двама мъже стояха до ъгъла на църквата, скрити в тъмнината. Единият от тях бе повикал с тези думи човека, показал се на улицата, която излизаше на площада.

Този човек беше учителят Евънз, който отиваше при Хари и Силвър.

— Е, как стоят нещата? — попита вторият.

— Всичко върви чудесно. Тази вечер има голям бал у Съливън. Той има много пари. Няма ли да падне нещо и за нас?

— Ти си си загубил ума, даскал е. Ако има бал и всички са будни, как ще влезем в къщата?

Евънз се изсмя.

— По-изгоден случай за нас от тази нощ няма. Всички ще бъдат из залите и салоните. Познавам добре всички помещения. Останалите стаи ще бъдат празни. Слугите ще бъдат заети с гостите и ние ще можем спокойно да работим в другите отделения.

Силвър поиска да направи още една забележка, но Хари го бутна настрана.

— Учителят има право — каза той. — Днешният ден никога няма да се повтори. Трябват ни пари. Съливън има в двореца си злато и скъпоценности.

— Хей, говедо — извика Силвър, — ами как ще влезем в къщата, когато навсякъде е осветено и всички слуги са на крак?

— Това остави на мен — успокой го Евънз. — Ще ви отведе през един вход, който никога не се охранява.

— Нали учителят е живял в този дом, той познава всички кътчета тук. Можем да разчитаме на него — възрази Хари.

— В полунощ ще се заловим за работа — заповяда Евънз. — Ще имате достатъчно време за бягство.

— Съливън има ли каса? — запита Хари.

— В една от стаите има зазидан в стената шкаф. Там са заключени парите и ценните книжа. Вярвам, че ще можем да го отворим, както и да е заключен.

— Даскале, ти си цял дявол — забеляза Хари с пресипнал глас.

— Ако някой излезе насреща ни, ще го сваля — каза Силвър окуражен.

Тримата нехранимайковци напуснаха ъгъла и прекосиха пустия площад. Евънз ги поведе към двореца на човека, който беше негов благодетел. И сега в знак на благодарност той отиваше да го ограби. Всякакво благородно чувство беше напуснало този човек. Той се стремеше само към едно — да стане богат, макар и по нечестен начин. Този път обаче той не искаше да се остави да бъде излъган от другарите си. Напротив, искаше да им отмъсти, за някогашната измама.

Когато тримата стъпиха на разкошната улица пред двореца на Съливън, Евънз направи знак на съучастниците си да го следват. Той тръгна покрай градинската ограда на една къща, скрит в сянката на голямо дърво.

На улицата нямаше никой. Само пред вратата на двореца чакаха няколко файтона, за да отведат гостите на Съливън. Учителят се огледа на всички страни, покатери се бързо по оградата и скочи в потъналата в мрак градина. Двамата му другари веднага го последваха.

Никой не ги забеляза.

— Това ли е дворецът? — попита Силвър.

— Елате с мене — каза Евънз. — Ще заобиколим през градината, за да се приближим до зданието откъм неосветената му част.

Силвър и Хари го последваха. Евънз разгледа добре цялата фасада, опита една врата и изруга, като видя, че е затворена. След това спря поглед на един прозорец.

— Ще трябва обаче да го счупим, а това ще вдигне много шум — забеляза Силвър, който отгатна мислите му.

Евънз се замисли. Чувахе се ромон от течаща наблизко вода. Той отиде бързо при водоскока и намокри кърпата си. Върна се и като се покачи на раменете на Хари, натисна стъклото на прозореца с мократа кърпа. То се счупи, но шумът беше съвсем слаб.

— Учителят е нашият главатар — забеляза Хари.

Евънз влезе през прозореца в стаята. Силвър също стъпи върху Хари и се промъкна след него. Хари остана да пази отвън. Но Евънз скоро се върна и каза, че вратата на стаята към вътрешността на зданието била заключена. Той реши да влезе откъм предната част на зданието.

— И ние трябва да дойдем — извика Силвър.

— Остави го — възрази Хари. — Той ще свърши работата.

Когато учителят се приближи до осветения вход на прозореца, чу музиката и песните. На стълбите нямаше никой. Той се изкачи по мраморните стъпала, застлани с нови килими. Никой не чу стъпките му. Евънз се увери, че и горе в коридора няма никой. Моментът беше твърде благоприятен, тъй като всички слуги бяха заети с бала. Ако Евънз успееше да влезе в салоните на Съливън, намерението на крадците се осъществяваше. Той се промъкна крадешком по коридора. Запъти се към апартамента на домакина. Вратата не беше заключена. Евънз влезе вътре. Всички стаи бяха мебелирани твърде луксозно и осветени с електрически лампи. Бившият учител се вмъкна в първата и затвори безшумно вратата след себе си.

Преди да пусне вътре и другарите си, той се погрижи първо за себе си. Влезе в кабинета на Съливън и претърси писалищната му маса, където намери значителна сума пари и я сложи в джобовете си. След това напусна кабинета и през една тайна врата, която водеше в долните коридори, слезе да отвори на другарите си. Тук, в долната си част, дворецът беше съвсем безлюден и тих. Евънз слезе по стълбите, отвори голямата врата, представляваща скулптурна композиция, украсена с орнаменти от позлатено желязо, и направи знак на другарите си да влязат. Хари и Силвър се промъкнаха вътре. Те събуха ботушите си и ги оставиха долу. След това тихо се изкачиха горе, следвайки учителя. Започнаха да грабят с най-голяма бързина всичко, каквото им се изпречеше пред очите. Силвър смъкна от една маса плюшената покривка и като направи от нея нещо като чувал, започна да слага в него всички скъпоценности и предмети, които се намираха из стаите — златни и сребърни вази, свещници, бижута и други подобни.

През това време Евънз търсеше ключа от скрина с парите, който беше зазидан в стената. След няколко безуспешни претърсвания той се убеди, че ключът е у самия Съливън.

Алчните съдружници на учителя, след като обораха всички ценни вещи от едната стая, преминаха в съседната, за да плячкосват и там.

Евънз се осмели да влезе в друга стая, съседна на салона за музика, и тъкмо се готвеше да се справи със сила с един изящно инкрустиран шкаф, когато вратата на стаята се отвори и вътре влезе един от слугите. Той беше дочул подозрителния шум и веднага разбрал в какво се състои работата. Евънз се опита да се промъкне край него и да избяга.

Хари и Силвър чува виковете на слугата — „Крадци! Разбойници!“ — и се завтекоха на помощ на Евънз. Вдигна се шум и врява в коридора. Слугите от всички страни тичаха към мястото на борбата, която се водеше между слугата и крадците. Все пак последните успяха да отблъснат лесно противника си и бързо се укриха по стаите, като затвориха вратите.

Виковете и шумът от коридора достигнаха и до салоните. Сред гостите настана паника. Те помислиха, че е избухнал пожар. Полковник Уилсън тъкмо минаваше от салона за музика в съседната стая, когато се сблъска с бягащия Хари. Като видя бившия въглищар, той замръзна. Хари го изгледа втренчено и протегна ръце към него.

— Ти ли си, Гулд? — извика той с пресипнал глас.

— Нещастнико! — изръмжа полковникът. — Ще те пронижа със сабята, ако още веднъж произнесеш това име.

— Да, ти си Гулд и ако не ни помогнеш да се скрием, ще те предадем на полицията — заплаши Хари.

В този момент се показаха Евънз и Силвър.

Евънз знаеше, че в тази стая има една малка врата, която води към алеята с палми. В пълно присъствие на духа той се отправи към нея и я блъсна. Евънз и Силвър влязоха през нея. Хари забеляза това.

— Ако ни заловят, загубени сме — пошепна той на полковника.

И вратата се затвори.

В това време слугите удряха по тази, която водеше от коридора в стаята.

— Оттам — викна им полковникът, като посочи съседната стая, — другите избягаха оттам.

Съливън се показва на вратата. Слугите се спуснаха в съседната стая.

Когато намериха там пълния със скъпоценности килим, те се убедиха, че наистина е имало опит за кражба.

Съливън, полковникът и много от гостите влязоха след слугите. Те претърсиха основно коридорите. Като стигнаха долу, намериха ботушите и отворената врата. Това доказваше, че крадците бяха избягали през парка.

Съливън се усмихна, като видя натрупаните вещи. Той беше благодарен, че е била прекъсната работата на крадците и че те не бяха успели да вземат друго, освен парите от бюрото му.

Обаче настроението на гостите беше вече развалено, поради това балът беше прекъснат, след като повече от гостите напуснаха двореца и си отидоха по домовете.

В това време пристигнаха полицейските агенти, известени за произшествието. Те претърсиха всички кътчета на парка, но не намериха никого.

С домакина останаха само неколцина гости, които бяха поспокойни и не отдадоха голямо значение на случката, тъй като не искаха да развалят доброто си настроение.

В КЛУБА

След срещата си с полковник Уилсън у Съливън, Ирма беше обзета от голямо безпокойство. Въпреки всички усилия на Шелер да я убеди, че приликата между офицера и Норт е случайна и винаги възможна, тя не можеше да забрави образа на убиеца. В една от следващите вечери Ирма взе решение да се предпази от каквато и да е изненада. Без да каже нещо на Фриц Шелер, тя напусна хотела късно вечерта и отиде пеша в клуба, където беше сигурна, че ще намери Съливън и Ууд. Искаше да получи от тях по-конкретни сведения за личността на полковника. Решението за това беше взела толкова бързо, че нямаше време да поразмисли повече върху опасностите, на които, се излагаше. Тя влезе в ярко осветената сграда на клуба.

Хубавите, мебелирани с всички удобства, салони бяха събрали много посетители, които се развличаха с четене и игри или просто вечеряха.

Само преди четвърт час тук беше дошъл и полковник Уилсън. Лакеите бяха го обслужили бързо, поемайки мантията, шапката и сабята му. Той беше преминал през шестоъгълния салон, който бе по-слабо осветен и от който няколко врати водеха в различни отделения на клуба.

Тези врати имаха разноцветни стъкла, през които можеше да се вижда добре в осветените съседни стаи. На стената срещу входа стоеше голямо огледало, в което се отразяваше отворената врата и част от помещението.

Там именно полковникът забеляза граф Джирарди да разговаря със сенатора Ууд. Графът, със сериозно, бледо лице и пригладена черна коса, която издаваше у него чистия южняк, се приближи до сенатора, който тъкмо се канеше да седне зад игралната маса.

— Един въпрос, господин сенатор — каза той със замислено изражение на лицето. — Разбрах, че познавате полковник Уилсън.

— Да, така е, милорд — отговори Ууд. — Изпитвам към него големи симпатии. Той във всяко отношение е любезен и интересен

мъж.

— Бих желал да се запозная с него по-отблизо, г-н сенатор.

— Разбирам. Навярно сравнявате полковника с...

— Понеже вие го познавате добре, моля ви да ме представите.

— С удоволствие, милорд. Още сега, ако искате. Очаквам го всяка минута. Той ми определи среща тук.

— Минах през всички салони, но не го намерих.

— Може пък да не дойде. Вероятно го е задържало нещо или е бил повикан по служба. Ако не сега, то утре сигурно ще мога да ви представя. Елате у нас, ще поиграем на карти.

В тази минута един слуга се приближи до Съливън и му пошепна нещо на ухото. Милионерът вдигна очи от картите за игра и стана от стола. Слугата пак се приближи до него и отново му пошепна нещо. Ууд, който беше дошъл с графа до същата маса, зае мястото на Съливън, който излезе навън, и играта продължи. Съливън беше обзет от любопитство. Той влезе в салона и огледа всички жени, но не можа да разбере коя го търси. След малко забеляза Ирма, която вдигна воала си, и бързо тръгна към нея.

— Мис Олденбург, аз съм очарован...

— Не изговаряйте името ми — прекъсна го тя.

— Много неща бих повярвал, но да ви видя тук, в клуба, ей Богу — никога! Бъдете спокойна, тук сте под мое покровителство. Заповядайте, седнете.

Ирма седна.

— Защо треперите? — попита той. — Какво ви се е случило? Изглеждате ми разтревожена.

— Имам доверие във вас, милорд.

— Вярвайте, че няма да злоупотребя с него. Разкажете ми всичко. В мое лице ще намерите един искрен съветник.

— Тогава ще ви помоля преди всичко да запазите в пълна тайна онова, което ще ви кажа.

— Радвам се, че точно мен сте избрали с такава цел.

— Обещавате ли, че ще мълчите?

Той я изгледа учудено.

— За голяма тайна ли се отнася?

— Въпросът е за едни сведения, милорд. Преди да ги поискам, трябва да ви доверя някои обстоятелства, които се отнасят лично до

мен и които не са известни на никого тук.

— Обещавам.

— Вашата честна дума ми е достатъчна, милорд. Трябва вече да започна. Бях съпруга на един мъж, чието име не мога да произнеса, но от когото имам големи основания да се боя.

— Разбирам. Това често се случва в артистичния свят. Вие, артистките, често се свързвате с мъже, които съвсем не ви подхождат.

— Нито дума за това, моля ви, милорд. На вашия бал срещнах един господин, който ми напомни за онзи, от когото се боя. Тази неизвестност ме измъчва и тревожи. Стори ми се, че той е същият. Приликата беше толкова поразителна, че не знам как да окачества тази поява.

— Кой е този, за когото говорите?

— Името му забравих... Вие ми го представихте, той носеше червена униформа.

— А, полковник Уилсън. Офицерът, когото доведе сенаторът Ууд.

— Да, точно той.

— И този полковник има нещастieto да прилича на човека, от когото ви е страх и когото мразите?

— Това беше една неприятна среща. Аз се изплаших.

— Той показа ли с нещо, че ви познава?

— Не.

— Тогава приликата е случайна. Може би вашият мъж също е бил офицер.

— Не, милорд.

— Тогава напразно се страхувате. Това са само внушения. Ще ви помогна да забравите неприятната случка.

— Но тази прилика?

— Добре, не ви ли се е случвало и друг път! Стават такива неща. Аз лично преживях нещо подобно. Преди година бях в Ню Йорк и посетих операта. По време на един антракт чувам изведнъж глас: „Господин Съливън!“ Обръщам се. Гледам — съвсем непознат човек. Казвам му, че не го познавам. „Не ме познавате ли? — пита той учудено. — Казвам се Болуър, от Лондон.“ Никога не го бях виждал, нито пък бях чувал за него. След това се оказа, че в Лондон живеел човек, който много приличал на мен и със същото име. А не сте ли

слушали за делото „Тишборн“? Тишборн живял в Австралия. Когато умрял, изведнъж в Лондон се явил един мним Тишборн и сложил ръка на милионите, които по право се падали на наследниците на умрелия Тишборн. Мнимият Тишборн при личал напълно на истинския. Процесът доста се проточил, докато се докаже измамата. Може би и вие сте попаднали на подобен случай.

— А вие сигурен ли сте, че този е истинският офицер Уилсън?

— Сигурен съм.

— Но аз не съм.

— Това е от страх.

— Никога няма да забравя появянето му.

— Но какво се е случило между вас и вашия мъж, че така много се страхувате от него? Той трябва да е бил истински демон!

— Да, милорд, демон!

— Но когато той говореше с вас, не се ли убедихте, че грешите?

— Не можа да ме убеди в обратното. Продължавам да съм уверена в моето предположение.

Съливън се усмихваше.

— Страхът ви е бил напразен, миледи. Полковникът просто прилича на вашия бивш съпруг, но не е той. Това е.

— Въпреки всичко не можете да ме убедите. Защото не вие го познавате, а аз. Не сте уверен, че той действително е полковник!

— Как е възможно подобно нещо! Сенаторът Ууд за мен е достатъчна гаранция, че е въвел в нашето общество един порядъчен човек, а не преоблечен авантюрист.

— Но и той може да се излъже!

— Не, любезна моя. Изгонете тези мисли от главата си. Премахнете всяко недоверие. Полковникът е човек, в когото не можем да се съмняваме.

— Вашите думи започват да ме успокояват.

— Това ме радва много, миледи, защото не бих искал за нищо на света да се хвърля каквото и да е подозрение върху обществото, което посещава моите салони. От своя страна аз се радвам, че отново имам възможността да ви виждам.

След последните думи на Съливън Ирма стана и каза:

— Благодаря. Извинявам се за дързостта си...

Милионерът целуна ръката ѝ.

Ирма премина в салона. Когато щеше да влезе в предната стая, която беше празна и по-слабо осветена, тя неволно трепна.

Пред нея стоеше полковникът.

Тя си спомни думите на Съливън и задържа вълнението, което ѝ причини тази неочаквана среща.

— Вие — тук, мис Олденбург? — попита ласкаво офицерът.

Тя усети лекия укор в неговия говор.

— Трябваше да се срещна със Съливън — обясни тя.

— Значи той се радва на вашето благоволение?

— Въпросът беше за нещо, което трябваше да се свърши бързо. Иначе съм господар на себе си и не приемам никакви критики.

— Криво разбирате моя въпрос! Искях да ви намекна да се пазите от тези клубове. В тях една дама е изложена на много опасности и затова исках да ви предупредя да не предпочитате никого.

— Никого не предпочитам.

Тя поиска да се оттегли и се поклони, но той се приближи към нея.

— Не убивайте надеждата ми, мис Олденбург. Вие ми направихте поразително впечатление. Имам само едно желание — да се приближа до вас, да не се разделям от вас.

— Господин полковник...

— Моля ви, оставете ме да се доизкажа — продължи Уилсън. — Позволете ми да ви посетя!

— Не приемам посещения, милорд.

— За мен ще направите изключение, едно-единствено изключение, за да ви кажа...

— Но аз днес ви виждам едва за втори път, господин полковник. Не зная какво бихте могли да ми кажете.

— Изслушайте ме, моля ви се. Трябва да се възползвам от случая, за да ви изкажа това, което чувствам.

Ирма отстъпи назад изплашено.

— Трябва да ви кажа, мис Олденбург, че още от първата ни среща вашият образ се запечата силно в съзнанието ми и аз не мога да ви забравя дори за миг. Позволете ми да бъда близо до вас! Аз ви обичам!

— Стига, г-н полковник. Не мога да ви слушам повече.

— Трябва да ме изслушате. Не отблъсквайте вниманието ми, не отхвърляйте любовта ми. Оставете концертните зали и елате при мъжа, който ви обича.

Ирма пребледня.

— Аз никога няма да се омъжа — каза тя. — А вие няма да ме видите повече.

— Но аз ще ви следвам постоянно, докато се убедите, че любовта ми е искрена.

Ирма бързо напусна стаята и отиде в хотела си.

— Да бягаме оттук, да бягаме! — мълвеше тя.

ЦИГАНИТЕ

На следващия ден рано сутринта Ирма позвъни на Шелер. След малко отиде при него.

— Шелер, разпoredи се още днес да се приготвят куфарите ми. Нито ден повече не искам да остана във Филадельфия.

— Да заминете? — учуди се Шелер.

— Да, далече оттук, в Европа!

Съдружникът ѝ продължаваше да се чуди.

— Не ме питайте защо — продължи Ирма. — Страхувам се да остана тук.

— Ами детето?

— Да, детето!

Уви, за момент беше забравила, че не може да отиде никъде, докато не го намери.

— Не можа ли да откриеш някаква следа? — попита тя.

— Късно снощи приключих моите издирвания, графиньо! Много съжалявам, че не мога да ви съобщя нищо положително. Ние обаче не можем да тръгнем оттук, докато не намерим детето.

— Шелер, ти знаеш всичките ми тайни. Познаваш ли полковника?

— Да, какво е станало с него?

— Снощи го срещнах.

— Струва ми се, че вие оприличавате този човек с онзи убиец?

— Случи се нещо, което ме принуждава да напусна града.

— Вероятно ви е отегчил с някое любовно предложение.

Ирма го изгледа учудено.

— Откъде знаеш? Да не е идвал тук?

— Не, не е идвал. Но е твърде вероятно този офицер, лишен може би от средства, да се е поувлякъл в играта на карти и да е хвърлил око на вашите значителни приходи.

— Не. Той е богат.

— Направи ли ви предложение за женитба?

— Трябва да тръгнем, Шелер, на всяка цена трябва да тръгнем.

— Не искате да се срещате с него, разбирам. Но и при най-голямо желание сега това е невъзможно.

— Не мога да остана тук, където се намира този човек и който страшно ми напомня за Норт.

— Това ми е ясно. Но защо се боите от него? Кажете му, че не желаете да го виждате. Свършете бързо с него. Отхвърлете решително неговото предложение за женитба. Ако искате, аз ще отида да му кажа от ваше име, че не можете да го търпите.

— Трудно ще те изслуша.

— Сигурно е упорит. Познавам този род хора. Оставете го. Търсете детето си!

— Да не си открил нещо?

— Искан ми се да вярвам, но не съм толкова сигурен. Ще започна отново да разпитвам. Тук наблизо има една група цигани от онези скитници, които вечно странстват по света. Те водят със себе си мечки, маймуни, кучета, коне и няколко момичета акробатки, които използват за просия.

— И мислиш, че горкото ми дете...

— Чух случайно, че в тази циганска трупна „Роса“ имало едно малко момиченце, което никак не приличало на циганче, а било русо, със златни коси.

— Къде е тази трупна?

— Установила се е тук наблизо. Реших днес да отида да я видя.

— Може би това русо дете е моята Лидия! Тогава да вървим.

— Имам идея. Да приготвим куфарите и да отидем на гарата. Но вместо влак ще вземем файтон. Така никой няма да узнае накъде сме заминали.

Ирма слушаше внимателно. Шелер хитро се усмихна.

— Ще свършим две работи: ще заблудим полковника и ще намерим циганската трупна.

— Добре, драги ми Шелер, ти винаги си бил находчив. Разпореди се сега за тръгването!

— Оставете всичко на мене.

— А знаеш ли направлението?

— Да. Предградието Гардънфийлд.

— И така, да вървим там!

Шелер се отдалечи, а Ирма въздъхна облекчено. Тя позвъни на келнера, за да му поръча да намери файтон и да приготви сметката.

Това известие предизвика голямо раздразнение в хотела. Притежателят дойде лично при Ирма, за да ѝ заяви, че заминаването ѝ ще причини загуби. Тя му съобщи, че има сключени ангажименти другаде и затова трябва да тръгне.

Шелер дойде и приготви куфарите. Късно следобед файтонът с Ирма и нейния секретар потегли за гарата.

Никой не можеше да знае накъде бяха тръгнали двамата, защото, когато влакът замина, те се качиха на пътническия файтон, който ги очакваше на уединено място. Самият Шелер пое воденето на конете. Той предварително се беше запознал с описанието на местността Гардънфийлд. Вече мръкваше, когато той стигна до шосето, което водеше натам.

Ирма беше довольна, че се е избавила от човека, който я преследва.

Файтонът наближи градчето, населено в по-голямата си част от градинари. По пътя Шелер се беше осведомил за циганската трупа и лесно намери нейните шатри. Тойшибна конете, файтонът прекоси градчето на градинарите и спря пред един хан.

— Тук ще останем — каза той.

Ханджията и жена му излязоха да посрещнат новодошлите. Те приветстваха Ирма с „добре дошли“ и ѝ показаха стаята, отредена ѝ за пренощуване. Конете бяха разпрегнати и въведени в обора, файтонът остана наред двора, а куфарите и чантите отнесени в съответните стаи.

Ирма обаче бе обзета от някакво неясно безпокойство. Тя молеше Шелер да я придружи до шатрите на циганите. Той се съгласи. Скоро стигнаха голямата поляна, нещо като огромен площад, където бяха разположени шатрите. Пред тях стояха няколко коли без коне. Ирма се приближи до първата.

— Остани тук — каза тя на Шелер, — искам да отида сама при циганина Роса.

Фриц се подчини.

Ирма се качи в колата, откъдето се носеха звуци от цигулка и флигорна, и отвори вратата.

В тясното пространство имаше няколко млади момичета, облечени във фантастични, пъстроцветни костюми, и няколко жени, по чийто тъмен цвят на лицето можеше веднага да се разбере, че са циганки.

Те бяха насядали на ниски столчета, пушеха цигари и пригласяха на мелодията, която свиреше на цигулка един циганин с големи черни очи.

В мига, когато Ирма се показва на вратата, жената със синия воал се мярна сред циганите.

Ирма трепна от ужас.

И тук тя отново попадна на съучастницата на Артур! Съдбата отново изпречваше на пътя ѝ жената, от която така силно се боеше.

Като даде вид, че не се интересува от Ирма, тя мина покрай нея и излезе. После отново се качи в друга, съседна кола.

Оттам се чу силният смях на някакъв мъж. Младите циганки изгледаха учудено непознатата. Един млад и хубав циганин се показва на вратата. Той носеше на гърдите си светла метална звезда.

Това бе циганинът Роса, шеф на трупата, който ръководеше представленията.

— Какво обичате? — попита той високо Ирма.

— Вие ли сте Роса?

Циганинът кимна и се приближи до нея.

— Има ли при вас едно малко русо момиченце? — продължи тя.

В това време циганките я наобиколиха и започнаха да се смеят. Роса я изгледа надменно.

— Коя сте вие? Какво искате да кажете, тук няма чужди деца — възрази той.

— Аз търся моето момиченце, което ми откраднаха. Имайте милост към една нещастна майка!

Роса повдигна рамене и отговори грубо:

— Какво ме интересува! Нищо не знам, търсете детето си, където искате, щом сте го изгубили. Тук няма никакво чуждо дете.

Циганките започнаха да се смеят още по-силно и подигравателно.

Роса също се смееше, но по-сдържано.

— Ние имаме много деца и от вашето нямаме нужда — каза той безочливо. — Погрешно са ви насочили към нас. Руси деца нямаме.

— Тогава детето ми трябва да е при жената със синия воал, която беше преди малко тук — възрази Ирма.

— Това не зная! Попитайте нея! Тя е в съседната кола.

Ирма бе решена на всичко. Тя чувстваше, че онази зловеща жена държи детето ѝ. Трябваше да иде при нея. Излезе от колата на Роса и тръгна към съседната.

Като я видя, жената със синия воал здраво залости вратата.

Ирма се върна при Шелер и му изказа предположенията си.

— Бъдете спокойна, графиньо, утре ще доведе полицията. Тя ще претърси и ще вземе детето.

— Ами ако го скрият тази нощ?

— Аз ще остана тук и ще пазя. А вие идете в хана и си починете.

— Разчитам напълно на теб, Шелер!

— Имайте доверие!

Ирма отиде в хана, а Шелер застана на пост. Той бе уверен, че никой няма да може незабелязано да изведе детето от колата. Вярваше, че ще може да чуе поне плач или някакъв шум. Той се бе скрил на удобно място.

Цигулките в колата отново засвириха. Пригласяха им няколко дайрета и зилове. Този концерт продължи до късно през нощта...

Шелер продължаваше да бди.

ДЖИРАРДИ И ПОЛКОВНИКЪТ

Във Филадельфия граф Джирарди бе отседнал в същия хотел, в който беше живяла Ирма.

Италианският граф бе обслужван както от съдържателя, така и от цялата прислуга с голямо внимание и готовност като един от най-редките гости. Той получаваше ежедневно голяма кореспонденция, включително и шифровани телеграми, нещо, което явно говореше за широки и специални контакти.

Прислугата бе силно изкушена да узнае нещо за тази оживена и честа кореспонденция. Но той бе извънредно предпазлив и разумен и не оставяше нито едно писмо или какъвто и да е документ на масата или в чекмеджетата, тъй като бравите и ключовете в хотелите изобщо не представляват гаранция срещу любопитството.

Джирарди бе сериозен човек с живо изражение на лицето, облечен винаги в черни дрехи. Той бе сдържан, до известна степен дори студен и в хотела не го бяха видели нито веднъж да се развесели или да се позабавлява с нещо. Напротив, графът бе мълчалив и отбягваше околните.

Това негово държане отдаваха на обстоятелството, че е чужденец и че не може да говори добре на местния език.

През деня той не стоеше в хотела и се разхождаше сам. Вечер бе постоянен гост на Съливън, в чиято среда за него говореха с необикновен интерес.

Тази вечер пак имаше прием у сенатора Ууд. Там бяха събрани все богати хора. Домакинът бе много известен и симпатичен човек.

Джирарди отиде дотам с файтона на хотела, но малко по-късно, за да може да завари вече всички поканени гости.

Старият Ууд и зет му посрещаха гостите, повечето от които бяха стари познати на сенатора, и той съумяваше да каже на всеки по няколко приятелски думи.

Когато се появи полковник Уилсън, Ууд веднага отиде да го посрещне.

— За мен е голямо удоволствие, че ви виждам, любезни г-н полковник — каза му той. — Вчера ви очаквах, но вие не дойдохте. Знаете ли последната новина, една необяснима случка: мис Олденбург напусна града тази вечер. Не е известно накъде е заминала.

Полковникът остана смаян.

— Да, милорд. Това изненада и нас — продължи Ууд. — Никой не можа да узнае подбудите за това внезапно заминаване. Говори се, че е свързано с някаква тайна. Около мис се създават всевъзможни легенди.

— Значи тя е напуснала Филадельфия!

— Да, тази вечер, без да съобщи къде отива.

— Знае ли се поне накъде е тръгнала?

— Не. Но по всичко личи, че и вие сте влюбен в нея, както нашият Съливън.

— О, тази певица е едно чудесно създание!

— Интересна красавица.

— И какъв приятен глас!

Ууд хвана полковника под ръка и го отведе настрани.

— Знаете ли какво се говори? Казват, че тази хубавица е имала един много интересен разговор със своя секретар, подслушан от една прислужница в хотела. Оказва се, че тя има дете, едно момиченце.

— Това е много благодатна тема за клюкарите. И всъщност потвърждава и моите сведения. Вярно е, жената е омъжена.

— Добре, но знаете ли накъде е тръгнала? — прекъсна го полковникът.

— Ще узнаете и това. Съливън е наредил да бъде разследвано нейното тайнствено отпътуване. Той очаква всяка минута от своите шпиони подробни сведения. Ето че и той идва.

— Много искам да зная за къде е отпътувала мис Олденбург така неочаквано.

— Елате с мен. Ще питаме Съливън. Той е единственият, който е в състояние да разкрие тайната, и няма да миряса, докато не попадне на следите на изчезналата.

Ууд се приближи до двамата събеседници, поздрави графа. Уилсън се поклони сдържано и се обърна към Съливън, комуто прошепна няколко думи. Той се усмихна.

— Някаква прищявка сигурно, милорд! Една постъпка напълно в духа на необяснимите женски желания — отговори той. — Тя иска да изчезне и да предизвика сензация.

— А какво би било, ако се окаже, че мис Олденбург е женена и е тръгнала да търси своето дете?

— Вие вярвате ли на подобно нещо, полковник?

— Знаете ли посоката, в която е поела?

— Да, наредих да проучат. Що се отнася до тръгването ѝ, то е било толкова тайно, че удивлява всички ни — отговори Съливън, смеейки се. — Никаква следа не е оставила. На пръв поглед изглежда, като че ли е заминала с влака. Но всъщност не е така. Моите подчинени ми донесоха, че тя не се е качила и във влака. Те са такива хрътки!

— И какво всъщност са узнали?

— Това трябва да остане в тайна, г-н полковник! Нека да уважаваме тази дама.

— Вземам си бележка, милорд.

— Щом ми обещавате, че ще мълчите, ще ви доверя всичко — прошепна Съливън. — Всичко трябва да остане между нас двамата. Нали знаете: като не се пази добре, тайната става всеизвестна. Мис Олденбург е заминала за село Гардънфийлд, нали е смешно? Какво може да прави тя в това село? Може би да иска да пее там? Невероятно!

Полковникът прояви признаци на нетърпение. Явно бе, че иска да напусне незабелязано салона. Той търсеше първия благоприятен случай, за да намери страничен изход, през който да излезе, без да бъде видян.

Граф Джирарди тъкмо бе свършил разговора си със Съливън и се приближи до полковника. Тези двама чужди един за друг мъже си размениха изпитателни погледи и моментално усетиха скрита неприязън един към друг. Полковникът не издаде чувствата си и се поклони на графа почтително. Джирарди обаче го гледаше изпитателно и не вдигна очи от него.

— Познавате ли къщата от Медисън стрийт № 101, г-н полковник? — попита графът.

Въпросът бе зададен така неочаквано, че полковникът се огледа изненадано.

— Медисън Стрийт № 101 ли? — попита той учудено. — Съществува ли такава улица?

— Да. Не тук, а в Ню Йорк!

— Не познавам Ню Йорк, господа — каза Уилсън, като поклати леко глава. — Предстои ми да разгледам този град. Но какво има на Медисън стрийт? Нещо важно ли?

— За мен да, г-н полковник — той се приближи съвсем близо до офицера. — Аз много пътувам и се интересувам от много неща. Не познавате Ню Йорк, но не знаете ли печалната слава на тази улица?

— Съжалявам, но не.

— Къщата № 101 бе собственост на милионера Шмит, г-н полковник.

Уилсън вдигна рамене.

— Не го познавам — каза той.

— Не сте ли чували за големия корабоприитежател Шмит?

— И какво е станало с него?

— Бил е убит от зет си.

— Не съм чул нищо.

— Но всички вестници пишат за това, навсякъде говорят за убийството.

— Подобни случаи не ме интересуват.

— Мене пък особено ме интересуват.

— Странно — усмихна се Уилсън студено.

— В Ню Йорк видях фотографията на убиеца.

— Мога ли да ви попитам кое ви кара да обръщате такова голямо внимание на подобни случки?

— Големите престъпления винаги предизвикват особен интерес. А в случая ме поразява едно необяснимо за мен обстоятелство: вие, г-н полковник, имате странна прилика с убиеца Гулд.

Уилсън трепна и измери графа с един съкрушителен поглед.

— Как трябва да изтълкувам вашето сравнение, г-н графе? — попита той остро.

— Оприличавам ви на Гулд, който всъщност се казва Норт.

Едната минута мълчание предвещаваще, че ще избухне голям скандал, защото това, което бе казал графът, бе повече от обида, едно ужасно обвинение.

Но стана нещо неочаквано.

Полковникът с пламтящ поглед, който бе готов да се хвърли като разярен тигър върху противника си, само се усмихна.

— Синьор, боя се, че ще стана смешен, ако взема думите ви за сериозни. Те могат да излязат само от устата на един лекомислен човек или на един луд, който заслужава да бъде вързан. Трябва да се радвате, че имам такова мнение за вас — обратното би означавало да ви държа отговорен за думите, които хвърлихте в лицето ми, и да заплатите с живота си за тях.

Графът обаче не се трогна от тези лицемерни изявления. Той изслуша полковника спокойно и си даде вид, че нищо не може да го обиди. Лицето му остана неподвижно, като че ли бе излято от бронз.

— Вашите думи нищо не доказват, г-н полковник. За да избегнем каквото и да е нежелателно съмнение или подозрение, нека се отнесем до местната власт, която да изясни тази странна прилика.

— Е, добре. Аз мисля, че всяко подозрение отпада, като ви заявя, че аз съм полковник Уилсън от Нови Орлеан. Не искам да зная как вие ще приемете това мое заявление, защото вие също бихте могли да приличате на някой престъпник.

— Не съм удовлетворен — каза графът. — Понеже вие не можете да ми покажете някого, който да удостовери вашата самоличност, ще бъдете така добър да ме последвате до полицията, за да се установи как може да съществува такава поразителна прилика между вас и Гулд.

Презрително усмихнат, Уилсън хвърли поглед към гостите.

— Не вярвам да мислите, че наистина ще ви последвам — отговори той, — защото в такъв случай трябва да ви последвам и в лудницата.

Тъкмо в това време влезе и Вандербилд.

Сенаторът Ууд го поздрави.

— Предпочитам да ви представя един гарант — продължи Уилсън, — и то такъв, синьоре, срещу когото не можете да имате никакви възражения. Познавате ли мистър Вандербилд?

— Вярвате ли, че той ще гарантира?

— Да. Ще бъде гарант и в същото време свидетел.

Графът помисли, че това е само блъф за печелене на време, и отиде с полковника при Вандербилд и Ууд.

— Милорд — обърна се полковникът усмихнат към двамата господа и най-вече към Вандербилд. — Г-н графът иска на всяка цена

да ме накара да повярвам, че аз не съм полковник Уилсън, а ме счита за някой си Гулд, убиец на човека на име Шмит, и твърди, че би трябвало да го последвам в полицията.

Ууд се огледа уплашен.

Но Вандербилд се усмихна и поклати изненадан глава.

— За щастие вие ме познавате, милорд — продължи Уилсън, — защото в противен случай хрумването на г-н графа би ми причинило големи неприятности.

— Познавате ли негова милост? — попита графът. — Той ли е полковник Уилсън?

— Несъмнено, синьор — каза Вандербилд. — Запознах се с него в Нови Орлеан, когато бях там.

Сенаторът бе неспокоен.

— Драги полковник, какво значи всичко това? Да не се случи нещо неприятно?

— Не се страхувайте, г-н сенатор — каза Уилсън. После добави тихо: — Този италианец е луд.

— Доволен ли сте сега от удостоверяването на моята личност? — попита Уилсън.

— Нали вярвате в моето свидетелство? — попита Вандербилд.

Графът се поклони почтително.

— Ако не бяхте вие — обърна се той към Вандербилд, — щях да съм склонен да вярвам в приликата на лицата. Но пред вашето заявление аз трябва да отстъпя и да повярвам.

Уилсън се засмя иронично.

— Чудно, че г-н графът вярва в подобни невероятни неща.

Ууд се приближи до полковника обезпокоен.

Като отгатна мислите му, Уилсън забеляза:

— Спокойно, господа. С един луд никой не се дуелира. Този човек би ме убил.

Графът се беше оттеглил към други гости и заговори с тях по финансови въпроси така спокоен, като че нищо не бе се случило.

Полковникът използва първия удобен случай, за да се измъкне, и незабавно тръгна за Гардънфийлд.

НЕОЧАКВАНО ПОСЕЩЕНИЕ

Когато Ирма се върна сама в хана, кръчмарката запали една свещ и я заведе на горния етаж, като отвори вратата на стаята, която бе подредила за пренощуване.

Тя сложи свещта на масата, пожела на Ирма лека нощ и се отдалечи.

Скоро след това се чу как слиза по стълбата.

Беше късно през нощта.

Ирма тъкмо бе свалила връхната си дреха, когато дочу ясно как една друга врата на горния етаж се отваря някак тайнствено.

Обзе я особено предчувствие.

Шум от стъпки, които се приближаваха по коридора, я накара да остане неподвижна на мястото си.

Това бяха стъпки на офицер, чуваше се звънтенето на шпорите.

Още преди да има възможност да помисли как да посрещне вероятното посещение, на вратата на стаята се почука.

Без да получи отговор от нейна страна, неканеният гост отвори и тя видя на прага полковника, който бе пристигнал преди малко на кон от Филадельфия.

Ирма остана поразена.

Пред нея отново стоеше най-омразният човек за нея на този свят.

Тя извика:

— Какво търсите тук? Кой сте вие?

Един вътрешен глас упорито ѝ подсказваше, че това е Гулд, или Норт.

Полковникът влезе с ехидна усмивка и затвори след себе си вратата.

— Хубава госпожо — каза той, — аз трябва да вървя след вас и да ви следвам. Откакто ви видях, не мога да намеря покой. Аз не съм нито Гулд, нито Норт. Може би приличам на тях, но аз не съм отговорен за това. Аз съм полковник Уилсън и ви обичам страстно.

— Ако вие действително сте полковник, офицер, почтен човек, трябва веднага да напуснете стаята ми. Един честен човек никога не влиза неканен в чужда стая, и то на жена.

— Мис Олденбург, аз зная какво ви вдъхва антипатия към мен, но вие не можете да ме обвините в нищо. Защо искате аз да платя за това, че приличам на някого, когото вие мразите по причини, известни само на вас?

Ирма отстъпи няколко крачки назад.

— Оставете ме! — извика тя. — Оставете ме незабавно или ще викам за помощ. Вие не сте никакъв полковник, а сте Гулд — Норт.

— Защо навсякъде ме преследва тази проклета прилика? Навсякъде съм жертва. Не ме отблъсквайте, мис Олденбург.

— Дори и да сте друг, а не Гулд, пак не желая да ви слушам, защото чувствам как сърцето ми тупти болезнено, когато вие сте при мен. Който и да сте, напуснете стаята ми и не идвайте вече никога с вашите предложения.

— Но вие трябва да ме изслушате! — извика той и поиска да хване ръката ѝ.

Тя се отдръпна уплашена.

— Назад! Не ме докосвайте! Излезте веднага!

— Не ме оставяйте да си ида, преди да ми дадете поне малка надежда. Аз ви обичам. Само ако знаете как!

— Нищо не искам да чуя! Достатъчно ми говорихте вече. Ще отворя прозореца и ще викам за помощ, ако не си излезете веднага.

— Дайте ми поне капка надежда — молеше полковникът. — Не ме принуждавайте да заплащам жестоко за тази зловеща прилика с човека, когото мразите. Аз мога да ви осигуря една добра съдба. Ще изпълня и най-малките ви желания.

— Нима не чухте отговора ми? Нещо ми говори, че въпреки успешното преобразяване вие сте Артур Норт.

— Оставете тази мисъл, лишена от всякакви основания. Няма да престана да ви моля, докато не ме изслушате.

— Тогава ще викам за помощ.

— Вие ще отстъпите — каза Уилсън, като хвана ръката ѝ.

Тя обаче отвори с другата прозореца и извика:

— Помощ!

Полковникът отстъпи назад.

— Оставям ви няколко дни, за да размислите — каза той, като се опита да хване Ирма. — Аз пак ще дойда и тогава ще искам вашето окончателно решение. Довиждане, божествена жена!

Когато той напусна стаята, Ирма въздъхна облекчено: тежестта, която притискаше гърдите ѝ, сякаш падна.

Наистина ли този човек е Норт?

Не, не е възможно. Съливън я бе уверил, че не е. Въпреки неговите уверения тя изпитваше ужасен страх от Норт и постоянно мислеше за него.

Тя се спусна бързо към вратата и я заключи.

Тя се страхуваше да не би онзи човек да се върне и можа да заспи призори от преживяното вълнение.

Артур присъстваше винаги в сънищата ѝ, като зловещ призрак той вървеше по стъпките ѝ и се изпречваше между нея и детето ѝ.

Тя се събуди на разсъмване.

Някой почука на вратата.

— Моля ви, отворете. Аз съм Фриц Шелер.

Секретарят влезе и веднага започна да долага резултатите от своите издирвания:

— Нищо не намерих. Никакво дете няма в трупата — ей сега присъствах на обиска, извършен във всички коли от полицейски агенти.

— Жената със синия воал не беше ли там?

— Тя сигурно е заминала, защото не я видях в никоя кола.

— Тя е взела и детето ми. Проклета жена!

— Но аз наблюдавах внимателно циганите!

— Тя те е измамила, Шелер. Успяла е да се измъкне от полицията.

— Трябва да бягаме сега оттук — продължи Ирма. — Детето не можахме да намерим, а полковникът ме преследва. Той беше тук.

— Тук ли? — възкликна удивен Шелер.

— Да, снощи беше при мен. Трябва да се скрия от него. Да се върнем във Филадельфия.

— И какво ще правим там, графиньо?

— Там има една личност, към която ще се обърна за помощ в борбата ми против полковника. Забелязах, че тази личност също се съмнява в него.

— Ще бъде чудо, ако успеем да се освободим от този омразен човек.

— Той ми заяви, че няма да престане да ме преследва.

— Тогава ще прибегнем до полицията.

— Това е невъзможно, Шелер. В този град не можем да прибегнем към никого за помощ.

— Но ако му заявите твърдо, че не желаете да имате нищо общо с него?

Ирма поклати глава.

— Той не иска нищо да чуе. Не мога да се избавя от него. Не мога да се освободя от мисълта, че той е Норт.

— Аз не вярвам във вашите предположения, графиньо. Мисля, че в приликата между двете лица имаме работа с една обикновена случайност. Не е възможно Норт така скоро да стане офицер, и то полковник!

— И аз не знам какво да мисля вече, но трябва да се отърва от него, по какъвто и да е начин.

— Аз съм пък уверен, че той не е в състояние да ви направи нищо. Нека само се опита.

— Уви, Шелер, ти не можеш да му противостоиш. Той може да те убие.

— Е, това оставете на мене, графиньо. За да стане това, винаги са нужни двама: един, който ще убива, и друг, който се оставя да бъде убит.

— Аз искам да се върна във Филадельфия. Ще отида при италианеца. Той е единственият, който не се увлича от лицемерния чар на полковника.

— Тогава впрягам конете!

По време на пътуването Ирма постоянно мислеше за детето си. Тя се питаше къде може да бъде то, щом като не е при циганите на Роса. И мисълта ѝ стигаше до жената със синия воал.

За голяма нейна радост срещнаха граф Джирарди още с пристигането си в хотела във Филадельфия.

Тя се реши веднага да го заговори.

— Моля ви, синьор, отделете ми няколко минути.

— Радвам се, че ще имам тази чест, мис Олденбург — зарадван отвърна италианецът.

Отидоха в неговия апартамент.

— Тук можете да се чувствате сигурна — каза той, като я покани да седне и затвори добре вратата.

— Забелязах — започна Ирма, — че специално наблюдавате един човек тук, във Филадельфия.

Очите на Джирарди заблестяха.

— Сигурно говорите за полковник Уилсън, миледи?

— Да — потвърди Ирма. — Познавате ли го добре?

— Зная само, че поразително прилича на престъпника от Медисън стрийт в Ню Йорк.

— Познавате ли този престъпник?

— Убиецът Гулд или Норт, нали? Да, миледи, по снимката.

— И аз не мога да се избавя от мисълта, че този полковник не е друг, а самият Норт.

— Имате ли някакви доказателства за това?

— Не. Само едно съмнение.

— А познавахте ли Гулд?

— Да. Бях компаньонка на жена му.

— И защо се обръщате към мен, миледи?

— И аз не мога да си обясня, синьор. Нещо ме кара да търся съвета и помощта ви.

— Помощ ли?

— Да. Този полковник ме преследва постоянно със своите предложения.

— Вие отблъснахте ли го?

— Още от първия миг.

— Не ви ли преследваше още от времето, когато бяхте компаньонка на жена му?

Ирма се изчерви и наведе очи.

— Да, Гулд още тогава ме убеждаваше да избягам с него на юг.

— Щом е така, този полковник без съмнение е самият Гулд.

— Аз се обръщам към вас, синьор, и искам вашата помощ. Кажете ми как да се избавя от него.

Графът помисли за минута.

— Има само един начин, миледи.

— Именно?

— Ще следвате точно моите съвети.

— Щом трябва, ще ви слушам.
— Дайте ми честната си дума.
— Ето ръката ми, синьор!
— Първата работа, която трябва да свършим, е да се уверим в личността на полковника.
— Но как?
— Изведнъж, с удар! Той е заслепен от страст към вас и тъкмо с тази страст трябва да е уязвим.
— Може би имате вече план.
— Да, миледи!
— Какъв е той?
— Ще участвате ли в моя план?
— Готова съм — живо отговори Ирма.
— Върнете се пак в Гардънфийлд, нали казахте, че полковникът е още там? Кой ще ви придружи?
— Фриц Шелер, мой доверен човек.
— Добре, ще вземете и мен във файтона. Вие ще слезете, аз ще остана сам в колата. Никой няма да се съмнява, че аз съм там. Шелер ще разпегне конете. Аз ще се скрия в колата и ще очаквам вашия знак. Ще го дадете, когато полковникът дойде в стаята ви. Ето и револвера ми, с който можете да дадете сигнал.
— Не, не с револвера. Ще викам, ще повикам Шелер.
— Добре, но за всеки случай вземете револвера. На вашия вик аз ще се притека веднага.
— Съгласна съм.
— Предупредете Шелер!
Джирарди предложи ръката си на Ирма, за да я изведе.
Тя, без да разбере как, се съгласи и го хвана под ръка.
И двамата излязоха в салона.

ВИСОКА ЦЕНА

Когато мръкна, екипажът спря пред хана в Гардънфийлд.

Шелер прекара файтона в двора. Ирма слезе и отиде при съдържателката. Шелер разпегна конете.

Ирма се настани пак в същата стая. Тя остана сама в нея и с тревога помисли за сцената, която ѝ предстоеше да изживее. Присъствието на Шелер и графа не я успокояваше.

Графът също бе убеден, че полковникът е самият Норт.

Тя имаше револвер, но се страхуваше да го употреби.

В хана бе тихо.

Ирма стоеше още облечена, с шапка на главата си. Часът трябваше да е към девет.

Изведнъж тя се ослуша. Слаб приглушен шум достигна до слуха ѝ... Какво бе това? Скимтене на животно или плач на дете?

Последва дълга тишина. Ирма не мърдаше. Тя се боеше от всичко.

След малко някой закрачи по коридора. Тя погледна през ключалката.

Бе полковникът. Той рязко отвори вратата. Червената му като кръв униформа блесна пред нея.

— Защо доведохте със себе си помощници, миледи? — иронично попита той. — За да се борят против онзи, който ви обича ли?

— Вие тук дойдохте да ме измъчвате. Не мога да се освободя от мисълта, че вие сте Артур Норт, убиецът!

Уилсън се усмихна презрително.

— Вие ще се откажете от това глупаво предположение! — извика той. — Трябва да се откажете! Дойдох да ви попитам още веднъж приемате ли моето предложение или не. За последен път ви питам. Вярвам, че сега няма да ми откажете!

Тя бе обзета от смъртен ужас, когато той започна да се приближава до нея.

Разбра, че мигът за действие бе настъпил.

— Спрете, миледи — каза полковникът, смеейки се. — Зная какво искате да направите. Да предупредите графа, когото сте довели с вас. Но вие няма да направите това.

— Ако наистина сте такъв, за какъвто се представяте, тогава не трябва да ви е страх — отговори Ирма решително. — Но ако сте Артур Норт, веднага ще бъдете арестуван. Трябва да изясним това. Иначе не можете да излезете от тук.

Тя отвори прозореца.

— Аз взех вашето дете от оная жена, в която то беше — каза полковникът, — откупих го от циганите, с които пътуваше тази жена.

Ирма прехапа устни.

— Детето ви е тука, миледи — пошепна той. — Знайте, че момиченцето ви ще умре, щом дадете знак, който ще ме изложи на позор, на арестуване. Не викайте — заплаши я той, като вдигна ръката си, когато тя поиска да се доближи до отворения прозорец. — Не давайте знака. Защото това, което ще ви подаря в замяна, не можете да ми заплатите. Почакайте само.

Ирма се послуша. Тя като че ли дочу детски плач.

Полковникът напусна стаята.

Не мина много време и той се върна, като доведе нейното собствено дете.

Момиченцето протегна усмихнато ръце към майка си, чиито очи бяха пълни със сълзи.

Ирма изтръгна детето от ръцете на полковника и започна да го целува поривисто.

Полковникът се възползва от това и се отдалечи. Неговата съдба бе в ръцете на Ирма и той се бе откупил с толкова голяма цена, така че обичащата майка не се подвоуми срещу това да остави престъпника да избяга.

Тя плачеше от щастие.

— Мамичко — викаше детето, като се притискаше до нея, — не ме оставяй, никога вече! Онези цигани ме отвлякоха. Аз се боя от тях. Те ме биеха!

— Милото ми дете! — Ирма отново избухна в сълзи. — Ще те пазя и ще те защитавам.

В това време по стълбата се чува стъпки. Ирма притисна силно детето към себе си. Кой ли идеше сега?

На вратата се показва фигура. Но това не бе полковникът, а графът, облечен в черно.

— Къде е полковникът, миледи? — попита той.

— Той беше тук, синьор, и доведе детенцето ми.

— А защо не ми дадохте знак?

— Защото той доведе рожбата ми.

— Бяхме се разбрали друго.

Ирма се зачерви.

— Като видях отново детето си, забравих всичко друго.

— Как е могъл да доведе вашето дете?

— Вероятно го е намерил в циганската трупа, която е спряла в селото.

— А откъде е знаел той, че детето е ваше и че вие го търсите? Всичко това още повече потвърждава моето предположение, че полковникът е убиецът.

— Да, синьор! Уверена съм!

— Следователно голямо безразсъдство е било от ваша страна да го оставите да избяга.

— Не... има още време... ако той наистина е Норт, той сега трябва да е при онази жена със синия воал.

— При Астрела ли?

Ирма не обърна внимание, че графът познава жената.

— Да, синьор — каза тя. — Там трябва да е.

Графът смръщи чело.

— Побързайте, господин графе, арестувайте го, хванете го!

Той излезе.

Ирма разбра, че ако енергичният граф се срещне тази вечер с полковника, поледиците от срещата не можеха да се предвидят. Явно бе, че двамата се ненавиждат.

Тъкмо италианецът излезе, появи се Фриц Шелер.

Като видя, че Ирма държи за ръка детето си, той едновременно се зарадва и изненада.

— Как го намерихте, графиньо? — попита той.

— Ще ви разкажа всичко по пътя, Шелер. Но сега трябва да бягаме незабавно оттук.

Шелер слезе и бързо изведе конете от обора. Той ги впрегна в колата и извика Ирма.

След малко файтонът вече летеше в тъмната нощ и отнасяше щастливата майка и нейното дете далече от това страшно място.

НЕПРИЯТЕЛИ

Графът напусна хана. На улицата той се ослуша. После бързо се отправи към мястото, където се намираха колите на циганската трупа на Роса...

На покрития с пясък площад светеха слабо два фенера. Прозорците по къщите също светеха, но навсякъде бе тихо.

Джирарди се приближи до първата кола.

Той искаше да изненада ония, които се намираха вътре. Погледна през прозореца и видя няколко цигани и циганки, които спокойно разговаряха.

Отиде до втората кола. Прозорчето ѝ бе закрито с дебела завеса.

Джирарди понечи да отвори вратата, но тя се оказа заключена. Тогава той почука.

Отвори му полковникът.

Двамата се гледаха яростно, като изпитваха смъртна неприязън един към друг.

Графът влезе в колата, осветена само с една газова лампа.

— Добре, че дойдохте — каза леко пребледнелият Уилсън. — Ние трябва да поговорим, защото аз още не съм забравил срещата у сенатора Ууд. Тогава уважих гостоприемството му, а вие се отнесохте с мен като с подлец.

Графът затвори вратата.

— Напразно губим време с приказки — каза той. — Ти си престъпникът Норт, който се беше скрил под името Гулд, а сега под името полковник Уилсън. Аз те познах.

— Ще ми платиш за тази нова обида! — извика Уилсън, като хвана сабята си.

— Я остави това... Сметка не се дава на престъпник...

— Тогава ще получиш онова, което заслужаваш.

— Остави сабята, която нямаш право да носиш, и ме последвай... Арестувам те!

— Ето отговора ми! — извика полковникът, като извади сабята си и замахна да удари италианеца.

Но той не бе съобразил, че за такова движение колата е много малка. Сабята не можа да стигне до графа, тъй като върхът ѝ се закачи за тавана.

Графът се възползва от този миг и се спусна, за да хване Уилсън. Той обаче отстъпи една крачка назад и Джирарди не можа да го достигне.

— Предай се! — викаше той и посегна да извади револвера си. Беше забравил, че го е дал на Ирма... Той беше без оръжие.

Полковникът в това време се съвзе и удари противника си.

— Ти си Норт! — извика Джирарди, като се олюля от удара. Кръв бликна от гърдите му. Той падна и изгуби съзнание.

Когато Уилсън понечи да изтегли сабята от гърдите на Джирарди, последният падна по гръб на пода. Черната му шапка отхвъркна от главата му заедно с черната перука.

Тази промяна във вида на Джирарди, станала съвсем неочаквано, изведнъж промени нещата.

Уилсън погледна ранения и се ужаси. В лицето на своя полумъртъв враг той позна полицаия Бърнард.

Наистина това бе Бърнард, който, предрешен, търсеше и преследваше Норт. Той бе сигурен, че Норт владее изкуството да се преобразява и да се вмъква и в най-доброто общество.

Бърнард притежаваше силен нюх и не бе се излъгал в предположенията си за полковника още при първата среща в салоните на Съливън. Преоблечен като граф Джирарди, той го срещна, без Уилсън да може да го познае, и започна да го следи, докато най-после го намери тук и за нещастие стана негова жертва.

Уилсън разбра, че макар и Бърнард да е безвреден за него, все пак той, Уилсън, е в опасност.

Несъмнено Бърнард водеше след себе си и полицейски агенти. Може би те вече пазеха площада и околните пътища.

Норт никога не можеше да повярва, че този зле настроен срещу него граф Джирарди е Бърнард, така неузнаваемо променен.

Бърнард го бе надхитрил.

Норт се послуша.

Навън бе тихо и спокойно.

Какво можеше да се случи сега?

Бърнард лежеше в безсъзнание. Той реши да го скрие.

В това време отвън се чу гласът на циганина Роса.

— Госпожо — викаше той, — госпожо Астрела.

— По дяволите! Какво искаш? — обади се полковникът сърдито.

— Госпожата е оттатък.

— Прося извинения, милорд — каза Роса. — Не знаех, че сте тук. Имах да съобщя нещо на госпожата.

— Аз ще ѝ кажа да дойде във вашата кола — отвърна Норт.

— Благодаря, милорд.

Циганинът се отдалечи.

Засега пътят пред Артур бе все още свободен. Но ако Бърнард остане в колата и бъде намерен там?

Норт угаси лампата. Стори му се, че вън произлезе съмнителен шум. Той се послуша внимателно.

Никакво движение не се долавяше от съседната стая. Очевидно Астрела не се интересуваше от онова, което се бе случило в предното отделение. В нейната стаичка лампата светеше.

Чу се тропот на конски копита.

Норт погледна през едно прозорче.

На площада имаше полицейски агенти.

В Гардънфийлд нямаше стражари. Следователно те бяха дошли отвън.

Дали Бърнард не бе довел полицията от Филаделфия? Норт правеше разни догадки.

Тези агенти търсеха Бърнард. В това не можеше да има никакво съмнение. Опасността растеше с всяка измината минута. Можеше ли той още да се избави? Уилсън реши да отиде при Астрела за съвет и помощ.

ОБСАДЕНИЯТ

Бърнард бе телеграфирал от Филадельфия в Ню Йорк да му пратят веднага няколко смели полицаи, като бе поръчал да пътуват с железницата до Гардънфийлд.

Роджър на минутата се разпореди да бъде изпълнено искането на началника на тайната полиция, който съобщаваше, че във Филадельфия се е натъкнал на един подозрителен полковник.

Роджър избра шестима души, решителни и смели. Заповяда им да вземат и конете си. След натоварването на последните, Роджър влезе с хората в един вагон и докато пътуваха, им обясни в какво ще се състои работата им. Той прибави, че става въпрос за залавянето на Норт и че Бърнард е по следите му в Гардънфийлд, очаквайки тяхната помощ.

Вероятността да заловят отдавна търсения ловък и смел убиец на милионера Шмит радваше много полицейските агенти. Но Роджър ги предупреди, че това не е лека работа и че те трябва да действат ловко и много предпазливо, защото не е още напълно сигурно, че гоненият е действително самият Норт.

В себе си Роджър също се радваше, защото бе уверен, че със задавянето на Норт ще влезе по следите на Ирма.

Когато влакът спря на гардънфийлдската гара, часът вече бе девет...

Бърнард бе писал на Роджър, че ще го намери в хана, така че Роджър от гарата отиде направо там. Съдържателят се учуди, като видя толкова много полицаи.

Наистина графът бе поръчал, ако някой попита за него, да бъде препратен към лагера на циганите, но той не бе споменал нищо за полицейски агенти.

Съдържателят събщи това на Роджър и показа на агентите пътя за площада. Те тръгнаха да блокират, а Роджър отиде до местната полиция, за да привлече и нея в работата.

Когато стигна там, той намери един чиновник, когото попита за циганите и от когото узна, че тяхната трупа е позната по името на Роса.

В това време полицейските агенти заеха всички изходни места на площада.

Когато Роса пристигна, всички коли на циганите бяха под наблюдението на агентите.

Роджър, придружен от няколко агенти, прекоси площада и спря до първата кола. Той поиска най-напред да види Бърнард.

На вратата се показва самият Роса с широкопола сламена шапка.

— Ти ли си Роса? — попита Роджър.

— Аз съм — отговори циганинът и свали шапката си.

— Отговаряй каквото те питам — заповяда Роджър. — Аз съм полицейският полковник Роджър. Шефът Бърнард тук ли е?

— Не, милорд.

— А един полковник на име Уилсън?

— Да. С червена униформа. Беше при жената, която е негова приятелка.

— В коя кола?

— Във втората. Жената живее там.

— Как е името ѝ?

— Астрела.

— Носи ли син воал?

— Да, милорд! Елате с мен!

Роса отиде с Роджър и полицейския агент при втората кола.

— Преди малко и аз исках да вляза, но вратата бе заключена — обясни Роса. — Почукайте и вие, милорд.

Един агент се наведе под колата, понеже чу как нещо капе.

Роджър чу приглушени стенания, вероятно от някой тежко ранен. Той разбра, че се е случило някакво нещастие, и силно блъсна вратата, за да влезе.

Никой не се показва.

— Можеш ли да отвориш вратата? — обърна се той към Роса.

— Не, милорд, тя е заключена.

— Добре тогава — извика Роджър, натисна с рамо вратата и я отвори.

Сега той чу стон до краката си.

— Тук лежи човек — каза той. — Светнете!

Един агент извади от джоба си малко фенерче. Светнаха с фенерчетата и другите агенти.

Роджър погледна проснатия и изведнъж извика:

— Бърнард!

В колата се втурнаха и други агенти.

Бърнард стенеше силно, но бе в безсъзнание. От раната на гърдите му изтичаше кръв, а лицето му бе съвсем бледо.

— Маршъл! — извика му силно Роджър.

Бърнард отвори очи и погледна право в Роджър.

— Какво се е случило?

Бърнард не можеше да говори.

— Доведете бързо лекар! — нареди Роджър, като огледа добре колата. Той забеляза друга врата в дъното. Бързо влезе в другата стаичка. Там още гореше лампа, но нямаше никой. Той претърси леглото и багажа.

— Милорд — каза Роса, — тук на пода има отвор. Онзи, когото търсите, сигурно се е измъкнал през него под колата и е избягал.

В това време пристигна и повиканият фелдшер. Той каза, че раната на Маршъл е опасна, превърза я и нареди раненият веднага да бъде пренесен в някоя болница.

За Роджър бе ясно, че Бърнард е ранен от самия Норт, който е избягал заедно с жената със синия воал. Въпреки всички претърсвания обаче Норт не бе намерен. Един от агентите доложи, че е видял да минава само една жена. Това сигурно е била Астрела.

Едва на разсъмване Роджър узна от една зеленчукопродавачка, че покрай нейното магазинче е минала една жена с воал и е тръгнала в посока към гората.

Роджър с няколко агенти пое в тази посока.

СТАРАТА ВИЛА

Ирма и Шелер продължиха пътя си на юг, като спираха само нощем, за да могат и те, и конете да си починат.

Ирма бе щастлива, че е намерила детето си.

Малката Лидия се бе успокоила в майчините обятия след страданията, които бе претърпяла в продължение на няколко месеца, и разправяше на майка си на какви мъки е била подложена, за да има право да яде. Тя й каза, че от всички в трупата само Роса се отнасял с нея малко по-човешки.

— О! — въздъхна Ирма.

Детето се боеше най-много от баща си.

И за да успокои Лидия, тя трябваше да й каже:

— Забрави го, миличка, не мисли за него!

— Колко се измъчвах, мамо, когато виждах, че циганчетата Пепо и Зинга имат и баща, и майка — Роса бе баща им, а Инес майка им. Ти си моята мама... а нямам ли татко?... Къде е той?

— Ти нямаш баща, детето ми, само мен имаш — отговори с мъка Ирма.

— Умрял ли е, мамо?

— Да, за нас е умрял!

— Жалко. Да имах поне баба. Циганчетата имаха баба, Петрониела.

Ирма си спомни с горчивина за дядото на Лидия — нейния собствен баща, който бе изгонил от дома им дъщеря си и внучката си през онази студена декемврийска вечер.

Детето не помнеше нищо от страшната нощ.

То само попита:

— Къде е моят дядо, баба ми жива ли е?

— Не можем да отидем при тях, мило мое. Дядо ти живее много далече оттука, а баба ти не е жива.

Файтонът минаваше покрай една голяма захарна плантация. Там работеха негри.

Навътре сред дърветата се виждаше домът на плантатора.

Понеже конете бяха уморени, Шелер реши да спрат в плантацията.

— Дали ще ни приемат, Шелер? — попита Ирма, когато той ѝ съобщи намерението си.

Тримата влязоха в имението и приближиха до сградата.

Тя се спря и каза:

— Усещам нещо неприятно. Тази вила не ми вдъхва доверие.

— И на мене тя ми се струва необикновена.

Цялото здание правеше впечатление не на човешко жилище, а на някаква голяма клетка.

— Не можем да продължим пътя си. И ние, както и конете, сме много изморени — каза той. — Трябва да останем тук. Изглежда, че това жилище е изоставено.

Изведнъж Лидия нададе писък. Ирма също се уплаши.

Сред листата и зелените гроздове на лозницата се бе показала една глава, в която имаше нещо странно: върху лице с черна кожа се въртяха живо наляво и надясно две сякаш бели очи.

Главата бе покрита с вълмо от гъсти къдрави косми. След малко тя се показва в един отвор на верандата.

Това бе една негърка, която изръмжа. Страхът на детето ѝ доставяше удоволствие.

— Тука ли живеете? — попита я Ирма.

Негърката кимна.

— Леси се е родила тука.

— Сама ли си тук? — запита отново Ирма.

Леси се огледа.

— Мръкна се и мистър Жак трябва да си дойде.

— Кой е той?

— Господарят ни.

— Можеш ли да ни приемеш?

Чак сега негърката забеляза Шелер с файтона.

— Жак има ключове. Има и камшик. Винаги е кървав — изръмжа робинята.

Тя скочи и затича срещу един човек с черна брада и с лице, опърлено от слънцето, който идеше насам. Той бе облечен в бяла дреха

и широки панталони. Главата му бе почти закрыта от голяма сламена шапка. В едната си ръка държеше камшик.

Леси му съобщи за пристигналите.

Човекът се приближи, а Ирма и Шелер го поздравиха.

— Желаете ли подслон, миледи? — попита Жак учтиво.

— Чий е този дом? — попита Ирма.

— Новият собственик не е тук, той може би няма да дойде, но вие можете да останете да си починете.

— А конете? — попита Шелер.

Жак даде знак на Леси да покаже на Шелер обора за конете.

След това двамата с Ирма се качиха на втория етаж до верандата.

— Можете да ползвате тези стаи, миледи!

Ирма избра една тъмна стая. Отвращението, което бе почувствала от цялото здание, сега се усилваше от стаята. Нещо ѝ подсказваше, че трябва да бяга колкото може по-бързо оттук. Тя обаче не можеше да тръгне: Шелер смяташе, че конете не са в състояние повече да вървят.

Появи се светлина на верандата. Леси идваше боса и носеше една лампа.

Сега Ирма можа да разгледа добре стаята. Тя бе доста голяма и добре подредена.

Леси сложи лампата на масата и изръмжа.

— Там е спалнята, миледи — тя посочи с ръка към втората врата.
— Сега Леси ви пожелава лека нощ.

— Донеси ни малко прясна вода — помоли Ирма.

— Там, в чинията, има плодове — отговори Леси.

— Донеси ни само вода.

Малката Лидия посочи към кристалната купа на масата.

В нея имаше плодове, които я привличаха.

— Можеш да ядеш.

Леси донесе стъклена кана вода, една графа с вино и две чаши. Тя ги занесе в спалнята, като ги сложи на мраморната маса, и се оттегли на верандата...

Ирма и Лидия минаха в спалнята. Лидия бе хапнала плодове и искаше да спи... Когато тя затвори очи, Ирма седна на кревата и се замисли.

Негърката ѝ бе направила добро впечатление. Но надзирателят Жак със своята външност и навъсено лице я плашеше. Изглеждаше жесток.

Когато си лягаше, забеляза на малката масичка до леглото сребърната фигурка на негърче, което държеше златна пепелница. Тя се уплаши силно. Същият предмет бе видяла в кабинета на Артур, когато той живееше като съпруг на Мери Гулд, а Ирма бе нейна компаньонка.

Как можеше този предмет сега да бъде в господарската стая на тази отдалечена плантация? Тя прехвърляше през ума си разни възможности.

Късно през нощта тя заспа. След полунощ отвън се разнесе песен и Ирма различи гласовете на трима мъже. Те пееха високо и явно бяха пили много.

Спряха пред вилата и престанаха да пеят. Единият от тях извика:

— Тука трябва да е.

— Това е чудесна къща. Да останем — каза другият.

— Хари, доведете конете насам! — извика третият.

— Къщата е заключена.

— Ами тогава? Ще строшим ключа и пак ще влезем.

— Ей, Силвър, тук свети.

Тримата се качиха на верандата.

СЪУЧАСТНИЦИТЕ

Преди да разкажем какво се случи през тази нощ във вилата, нека видим как полковник Уилсън бе успял да избяга преди няколко седмици от лагера на циганите.

Норт се бе измъкнал през пода на колата в тъмнината, без да остави никакви дири от себе си. Роджър се видя принуден да се върне в Ню Йорк, като прати няколко полицаи по следите на жената със синия воал, която те наистина откриха.

В един от следващите дни пред една кръчма край малко градче седяха трима скитници, които за малко щяха да бъдат хванати от полицията във Филадельфия. Това бяха същите, които се бяха промъкнали в къщата на Съливън. Бившият учител Евънз бе откраднал голяма сума, но той бе принуден да издържа своите двама другари, защото те бяха останали съвсем без средства. Парите на Евънз се свършваха, но това не пречеше на тримата да влизат от кръчма в кръчма и да пиянстват. Те замисляха нови кражби.

Като хвърляше поглед на всички страни, Евънз изведнъж забеляза една жена със син воал.

У него моментално се породил една идея: да намери чрез нея Норт, който му бе сега много нужен. Искаше да го накара този път скъпо да плати мълчанието му.

Той тръгна след жената със синия воал.

Тя беше влязла в една стая в пристройката до кръчмата.

Когато обаче отиде до стаята, която му показаха, и отвори вратата, намери се лице в лице с Норт.

— Вас търся, мистър Гулд!

— Не произнасяй това име. Сега аз съм полковник Уилсън.

— Чудесно, г-н полковник, трябват ми пари.

— Ти си подлец и крадец. Не трябваше да те спасявам, а да те предам на слугите на Съливън.

— Е, добре щяхте да направите, защото сега заедно бихме се разхождали в затвора. Но не еднакво щяхме да прекарваме там. Аз щях

да прекарам там няколко месеца, а пък вашата глава щеше да бъде заложена на карта.

Артур хвана сабята си.

Хитрият Евънз не трепна, а продължи да настоява:

— Моля, господин полковник, дайте ми пари!

Но изведнъж той млъкна сам. През прозореца бе забелязал Хари и Силвър. Посочи ги с пръст.

— Не се обръщайте! — извика той на Артур. — Ще ви видят. Хари ви познава.

— Защо ми водиш тези мерзавци? — извика ядосан Норт.

— Те са тук случайно. Не съм ви издал. Но се пазете от тях. И аз виждам, че трябва да се освободим от тези мошеници. Като кърлежи се залепят за нас. Дайте им по неколкостотин долара!

— Ти си луд!

— Иначе не можете да се отървете от тях, господин полковник.

Вратата се отвори.

Хари и Силвър се вмъкнаха вътре. Те бяха пияни.

— Господин полковник, имам честта! — каза престорено любезно Хари.

— Какво значи това? — извика Артур. — Аз не искам да се срещам с вас.

— Напротив, вашето общество ни е много приятно — намигна лукаво Силвър на останалите.

— Дайте им пари — обади се Евънз.

Артур извади една банкнота от сто долара и я хвърли на масата.

— Най-добре ще бъде да ни вземете със себе си — продължи Евънз. — Виждате, полковник, че няма да можете да се отървете от нас. Само така ще сте сигурен, че няма да бъдете издаден. Да вървим заедно на юг.

Хари се приближи до Артур и го потупа по рамото.

— Вие все ще имате нужда от нас. Ние сме решителни хора. Добра армия ще ви бъдем. Ако ни плащате добре, ще минем и през огън.

— Да живее полковник Уилсън! — извика ухилен Силвър.

Артур се усмихна в знак, че е съгласен с предложението, макар че то не беше много изгодно за него.

— Знаете ли къде е град Колумбия? — попита ги той.

— Колумбия ли? — отвърна Силвър. — Ще го намерим.

— Ако тръгнете от Колумбия направо по шосето за Джорджия, близо до границата ще намерите една плантация. Тя е моя.

Силвър и Хари ококориха очи, а бившият учител наостри уши.

— Значи вие сте станали голям плантатор — отбеляза Силвър.

— Сигурно имате и роби? — добави Хари.

— Да. Притежавам негри: един надзирател и една негърка. Но в чифлика си съм ходил само веднъж, когато го купувах. Сега не мога да отида там, защото тук ме задържа много важна работа. Търся една жена, която обичам. Та чифликът ми трябва да се наглежда. Ако вие отидете там, ще се наредите добре и ще прекарате чудесно.

— Ще го направим, милорд, точно така ще направим! — извика Хари.

Той и Силвър потриваха ръце от удоволствието, което им доставяше надеждата за безгрижен живот, а Евънз се приближи до Артур и каза:

— Очевидно имате някакви планове. Можете да разчитате на нас тримата. Но коя е жената, която търсите?

— Певица.

— Как? Хубавата Олденбург ли? Познавам я. Виждал съм я!

— Загубих я!

— От парите, които дадохте на онези двамата, аз няма да получа нищо, г-н полковник! Дайте ми и на мен!

— Тръгнете още тази вечер — каза Артур, но вече на висок глас.

— Искam от вас да ме наричате полковник Уилсън и когато се обръщате към мен, и когато говорите за мен помежду си.

Силвър и Хари обещаха.

— Вървете — каза им Евънз, — сега ще дойда и аз.

Евънз остана сам с Артур.

— Ще ви бъдем много полезни, г-н полковник — повтори той. — Ще отидем в чифлика и ще чакаме заповедите ви. Надяваме се, че ще бъдете доволен от нас, но я вижте на какво приличаме — той извади празния си портфейл, отвори го и го показа на Артур. — Вижте сам!

— Ти си ненаситен подлец — скръцна със зъби Артур. — Какво направи парите, които ти дадох последния път?

Евънз се засмя и не отговори.

— На! — извика Артур, като пхна в ръката му няколко златни монети. — Но повече няма да ти давам! Тръгвай! — и посочи вратата.

Късно вечерта, след като пиха порядъчно в кръчмата, тримата бандити тръгнаха за железопътната гара, за да вземат влака за имението на Уилсън. Освен с влак те изминаха и едно значително разстояние пеша и стигнаха в плантацията доволни, че имат покрив, храна и постоянен източник на пари — кесията на Артур.

ВРЪЩАНЕ В СЪЗНАНИЕ

Маршъл Бърнард беше отнесен в Ню Йорк в държавната болница. Сложиха го на легло в прохладна стая. Един болничен санитар го наглеждаше. Раната не бе дълбока, но изтичаше много кръв. След два дни борба със смъртта силната физика на този човек победи и той преодоля болестта. Една сутрин отвори очи. Когато заговори, първият му въпрос беше за смъртния му противник Норт. Поиска да узнае дали той е бил заловен. С огорчение узна, че Уилсън се е изплъзнал и че усилията да се открият следите му не са се увенчали с успех.

Норт беше изчезнал. Предполагаше се, че е свалил униформата и преоблечен е тръгнал за Европа или за друга страна.

Бърнард бе извънредно разочарован.

Скоро полковник Роджър посети болния си началник.

— Избяга този мерзавец! — промълви Бърнард. — Горката Ирма!

— Ирма ли? — попита Роджър.

— Да! Тя беше във Филаделфия. Под името Олденбург тя излизаше на сцената като добра певица и пожъна големи успехи. Колко хубаво и сладко пее тя! Видях я на сцената. Там я и намерих. Въпреки успеха си тя бе тъжна и нещастна. И този Норт също я бе намерил и я обсипваше с любовни признания.

Аз тръгнах по следите му, за да я спася. Тя бе поискала моята помощ. Но за да го заловя, тя трябваше да направи нещо, което ѝ поръчах. Тя не го направи и затова планът ми не успя. Мошеникът държеше нейното дете.

— Малката Лидия ли?

— Да! Чрез момичето държеше във властта си и майката! Тя го остави да избяга, за да получи в замяна на това детето си. Той се отърва!

— Ами Ирма?

— Не знам къде е!

— Тя отново е беззащитна. Той може да продължи да я преследва и да ѝ причини зло.

— Не! Тя има един защитник. Един млад човек, който се грижи за нея и е неин импресарио. Онзи, който ѝ е помогнал да избяга от лудницата.

— Вярвате ли, че той е останал с нея в Гардънфийлд?

— Да. Когато лежах в безсъзнание, Гулд е успял да избяга с онази зловеща жена. Тя е толкова опасна, колкото и той!

— Ако само можех да зная къде се намира сега Ирма с детето си! — въздъхна Роджър.

— Норт едва ли ще е далече от нея.

— Да! В Америка има толкова много места, където може да се скрие злодеят и да подмами жертвата си.

— Особено такъв хитър човек, какъвто е Норт!

— Да оставим настрана Ууд, но този Гулд бе съумял да спечели благоволението на Вандербилд до такава степен, че той гарантира за него.

— Много е възможно в Нови Орлеан наистина да съществува някой полковник Уилсън, когото Вандербилд познава — каза Роджър.

— Да! Такъв ловък разбойник като Норт, използвайки приликата си с този полковник, може лесно да заблуди Вандербилд и всеки друг.

— Днес тръгваме за Гардънфийлд — каза Роджър.

— Днес? — попита Бърнард.

— Да! Не мога да оставя Ирма и детето ѝ без защита.

Роджър замина.

Мисълта за Ирма го привличаше неудържимо към мястото, където предполагаше, че е тя. Знаеше, че тя го обича, и не се лъжеше в своите предположения, Фриц Шелер въпреки добрата си воля не можеше да защити сам Ирма.

Когато стигна в странноприемницата в Гардънфийлд, той разпита подробно съдържателя. Той извика Джим. Слугата обясни, че жената е пътувала със собствения си екипаж и че с нея имало само един човек.

— Къде замина тя? — попита нетърпеливо Роджър.

— Чух, че се кани да замине на юг — отвърна Джим.

— Каза ли, че ще пътува с влак?

— Не зная, г-н полковник. Говореше със своя човек много тихо. Тръгнаха с файтон. Мисля, че има за цел да отиде в Колумбия!

— После нищо ли не си чул за нея?

— Не!

Роджър взе бързо решение. Той напусна хана и замина с влак за Колумбия. Вярваше, че там ще намери Ирма По време на пътуването си той разпитваше и за Уилсън. Намери човек, който му каза, че е видял някакъв полковник в червена униформа в един от вагоните.

Това съобщение беше важно за Роджър.

На втория ден от пътуването във вагона влязоха двама пътници, които приличаха на земевладелци.

Отначало Роджър, потънал в мислите си, не им обърна внимание, но разговорът им го заинтригува.

— Върмънт си продаде имението — каза единият.

— Ха-ха! — засмя се другият. — Кой го купи?

— Не знам, но зная, че Върмънт е получил голяма сума.

— Най-после се избави от тайната, която витае около този чифлик.

— Каква е тя?

— Върмънт се бе оженил, но скоро жена му изчезна безследно. Една негърка от фермата разказала някому, че Върмънт довел в дома си чужда жена и нейното присъствие накарало законната му съпруга да се хвърли в кладенеца близо до фермата.

— Не извадиха ли трупа на нещастницата?

— Казват, че кладенецът бил много дълбок. Върмънт не се разтърсил много за нея. Но не можел повече да понася фермата. Казват, че нощно време умрялата се явявала със свещ в ръка и това много тревожело Върмънт. Първа я видяла същата негърка слугиня, Върмънт убил негърката, защото му припомнила за лейди Елен.

— Оттогава насам фермата стои необитаема!

— Но земята е плодородна!

— Новият притежател живее ли вече в имението?

— Не знам. Във всеки случай странно е, че един сърдечен и решителен човек като Върмънт не може да понася тази ферма.

— Суеверия!

— Извинете, господа — намеси се в разговора Роджър, — къде мога да намеря тази ферма?

Двамата американци нямаха желание да влизат в разговор с непознат човек и му отговориха уклончиво. Той не можа да научи много от тях. Те слязоха на най-близката станция.

Роджър погледна навън и видя, че мъжете не останаха на гарата, а се качиха в друг вагон на същия влак.

Мислейки непрекъснато за Ирма, той пристигна в Колумбия, където установи, че никаква певица не е посещавала града.

Не му оставаше нищо друго, освен да продължи да търси.

ЖЕНАТА В БЯЛО

Ирма се събуди посред нощ.

Огледа добре стаята, в която се намираше. Близко до нея Лидия спеше дълбоко.

Отвън се чуваха силни удари! Кой искаше да влезе посред нощ?

Тя отвори вратата на съседната стая... Там завари една жена, цялата облечена в бяло.

Коя беше тази жена? Нали бяха ѝ казали, че освен Жак, никой друг не се намира в къщата?

Ирма бе видяла добре, че този среднощен призрак има бели ръце, следователно не можеше да бъде негърката Леси!

Привидението направи няколко крачки, отвори вратата на коридора и изчезна.

Ударите отвън продължаваха.

Силвър ругаеше:

— Проклет надзирател! Къде е той?

Наистина тези, които удряха така силно, бяха не други, а Евънз, Силвър и Хари.

Най-после Жак отвори.

— Какъв е този шум? — попита той Евънз, който стоеше пред него.

— Не викай толкова — отвърна Евънз. — Сега ще разбереш. Ние идваме по поръчение на господаря ти — Върмънт. Той ни нареди да дойдем тук и да чакаме. Следователно ние сега сме негови представители и ти трябва да се отнасяш с нас почтително, защото иначе ще те изгоним, драги приятелю.

— Докажете с писмо, че сте пратеници на господаря. Трябва да се уверя в това, което говорите.

— Не се разправяй с него — намеси се Силвър. — Кой ще заповядва тук, ние или този слуга?

— Не е възможно да ви е пратил бившият ми господар Върмънт — отвърна спокойно Жак, без да обръща внимание на заканите на

Силвър. — Той продаде фермата си.

В този миг Силвър и Хари се хвърлиха върху Жак и с помощта на Евънз го повалиха на земята. Те го завлякоха в една стая и го заключиха. После започнаха да тършуват из къщата. Забелязаха светлината в стаята на Ирма. Когато стигнаха до вратата, видяха през ключалката как изплашена, Ирма бе коленичила до леглото на Лидия и милваше главичката ѝ.

Евънз я позна. Той се задоволи само да каже:

— Една самотна жена. Оставете я на мира. В къщата има достатъчно помещения, за да имаме нужда от нейната стая.

— Вероятно тя е съпругата на плантатора — забеляза Хари и като се обърна театрално към вратата каза: — Не се страхувайте, миледи, няма да ви сторим никакво зло.

— Елате с мен! — заповяда Евънз.

Хари и Силвър го последваха.

Когато излязоха в коридора, той нареди да прегледат стаите на горния етаж. Щом се отдалечиха двамата безделници, той веднага се върна до стаята на Ирма, чиято врата бе останала полуотворена.

— Миледи — каза той, — не се безпокойте. Другарите ми нищо няма да ви сторят.

Тя не отговори.

— Вие сте певицата Олденбург — заговори той. — Аз ви познах веднага. Можете да останете без страх във фермата.

— Не, не! — извика тя уплашена. — Тази къща е зловеща. Искam веднага да си тръгна.

— Но бъдете сигурна, миледи — успокояваше я Евънз, — ние говорим от името на плантатора. Ние сме тук негови представители.

— Но аз не го познавам.

— Но той ви познава, миледи!

— Уви! Колко съжалявам, че потърсих тук убежище. Щом се съмне, ще тръгна, файтоните и конете ми са в обора.

— Ще чакате завръщането на плантатора, който има желанието да ви види.

— Тази къща е ад!

— Изглежда, че сте се уплашили от шума. Виновен е надзирателят. Но сега всичко е спокойно.

Точно в този момент се чу гърмеж от огнестрелно оръжие.

Евънз се изненада и отиде да види какво се е случило.

Хари и Силвър се качиха горе и влязоха в първата стая. Тя бе разкошно мебелирана. Но изведнъж Хари се вцепени. Той забеляза жената в бяло.

Лицето ѝ не бе покрито.

Силвър извика:

— Хей, коя сте вие?

Непознатата не отговори и не удостои Силвър с поглед. Тя продължи да се движи леко, сякаш плуваше.

— Чакай поне да видя коя си — каза той и я догони.

— Че прегърни я, де! — изсмя се Хари.

Жената не бе достигнала още до вратата, а минаваше край стената, където висяха окачени разни оръжия, пушки и пищови.

Когато Силвър се приближи до нея, тя се спря заплашително и хвърли към него пламтящ поглед с големите си черни очи.

Силвър я сграбчи и поиска да я целуне.

Но стана нещо неочаквано.

Тя бързо протегна ръка към стената, взе единия револвер. И преди Силвър да успее да реагира, тя изпразни оръжието в него.

Стаята се задими.

Силвър викаше Хари на помощ. Когато Хари се опомни и отиде при другаря си, жената бе изчезнала.

— Тичай след нея! — извика Силвър.

— Ранен ли си?

— Не знам.

Двамата се спуснаха да догонят жената.

В това време пристигна и Евънз. Тримата започнаха да претърсват стаята, но не намериха и следа от непознатата.

ПРИСТИГАНЕТО НА ПЛАНТАТОРА

Ирма очакваше зората. Тя бе решена да си върви. Всяка минута забавяне ѝ се струваше съдбоносна.

Зазоряваше се Ирма погледна към двора. Тя забеляза къде е оборът. Като остави детето да спи, тя се опита да намери Фриц Шелер. Само да успееше да се измъкне незабелязано!

Когато намери Шелер, тя извика:

— Трябва да си вървим веднага! Тук е ужасно. Някакъв призрак ходи из къщата. Освен това в стаята, в която спяхме, намерих един пепелник, какъвто съм виждала у Гулд.

— Това ли е всичко?

— Не искам да остана нито минута повече! Ще умра тук.

— Днес ще си дойде плантаторът.

— Не искам да го дочакам. Ако не желаш да тръгнеш, тогава аз ще замина сама с детето си.

— Добре, графиньо, ще тръгнем. Вие доведете Лидия, а аз ще впрегна конете.

Докато събуди Лидия и я облече, мина четвърт час. Ирма бе обзета от нетърпение.

Когато отиде до обора, завари Шелер отчаян.

— Не можем да тръгнем — извика той.

— Защо? — изтръпна тя.

— Някой луд е изрязал копитата на задните крака на конете и сега те лежат, без да могат да станат. Направил го е, за да ни попречи да тръгнем.

— Тогава ще тръгна с детето пеша.

— Но накъде, боже мой?

— Сама не зная. Но трябва — час по-скоро!

— Сама не мога да ви оставя да вървите, графиньо — заяви Шелер. — И после — без багаж накъде! Как бихте се явили да пеете на сцената?

В този миг той забеляза, че по пътя се приближава конник.

В това време се показва и негърката.

Конникът мина покрай старите дървета и се насочи към къщата. По дрехите личеше, че е богат земевладелец. Носеше светъл сюртук и бели панталони.

Леси го позна, тръгна насреща му и пое юздите на коня.

— Това е плантаторът — каза Шелер. — Той ще ни избави от бандитите.

Шелер приближи до негърката и тя каза:

— Мистър Върмънт, новият господар, е тук. Подари ми една сребърна монета.

Шелер отиде да намери стопанина.

Той го завари в салона, но понеже беше тъмно поради спуснатите завеси, можеше да забележи само черната му брада.

— Милорд, моля за вашето покровителство! — каза Шелер. — Моля, дайте убежище на певицата мис Олденбург, чийто слуга съм аз и които пристигна във вашия дом от дълго пътешествие.

— Къде е миледи? — попита плантаторът.

— В долните стаи, мистър Върмънт. Една неприятност преживяхме тази нощ. Снощи пристигнаха три подозрителни лица и вероятно те са изрязали копитата на конете ни, с които впрягахме нашия файтон.

Ледена усмивка изкриви устните на плантатора.

— Мис Олденбург трябва да си тръгне незабавно! Но тя може също спокойно да остане в дома ми. Ще бъдат изпълнени всички желания. Идете и ѝ предайте това. Кажете ѝ, че плантаторът Върмънт е щастлив, че му се удава случай да бъде полезен на Олденбург.

ПЛАНТАТОРЪТ ВЪРМЪНТ

Леси сервира на сребърен поднос храна и нещо за пиене в стаята на плантатора, който току-що бе приел тримата съучастници. Те му разказаха за надзирателя Жак и за тайнствената бяла жена.

Върмънт се изтегна на едно канапе, без да обръща много внимание на разказа на бившия учител и другарите му. Той им хвърли пари и им заповяда да отидат в най-близкия град и да си купят военни дрехи. Щяха да бъдат негови телохранители.

Тримата останаха толкова благодарни от тази поръчка, че започнаха да се радват гласно.

След като Евънз изпрати другарите си, остана за малко при господаря и му показа с хитра усмивка към апартаментите от долния етаж.

— Приятелю Гулд! — произнесе той.

Плантаторът скочи изведнъж.

— Нещастнико, колко пъти съм ти казал да не употребяваш това име! Ако още веднъж го споменеш, ще те застрелям като бясна котка!

— Защо, нали сега сме само двамата?

— За да не забравяш, че аз съм Върмънт, плантаторът.

— Хубавата певица се намира долу, тя влезе в примката ни, милорд. Но ако не бях аз, тя нямаше да бъде тук. Аз направих тръгването й невъзможно.

Евънз напусна стаята и в този миг влезе негърката, която водеше Жак.

— Милорд, ето надзирателя.

Жак изгледа плантатора и каза:

— Но това не е Върмънт!

— Той е — каза негърката.

— Ела насам! — извика Върмънт. — Кой си ти?

— Аз съм Жак, надзирател. Нощес ни нападнаха трима безделници и когато поисках да ги изпъдя, те ме повалиха на земята.

— Тези тримата остават тук — отсече Върмънт. — Моят предшественик ми каза, че наблизко имало пропаст с диви котки. В нея ще бъдат хвърляни мързеливите роби и ония, които бягат.

Жак вдигна очи и погледна недоверчиво новия си господар.

— Ти ли си пазачът на робите? Независимо от това с теб ще се отнасям както с тях, ако не изпълняваш заповедите ми. Ще си мълчиш и няма да се интересуваеш какво става в тази къща. Ще живееш оттатък, в другата сграда. Аз съм за тебе плантаторът Върмънт и ще ме наричаш маса Върмънт. Сега върви да си гледаш работата. Тук, в хасиендата, няма работа за теб.

Всичко това никак не се хареса на надзирателя, но той предпочете да мълчи.

— Приближи се — каза Върмънт на негърката, когато Жак излезе.

Тя кръстоса ръце на гърдите си и каза:

— Леси е твоята робиня, маса. Тя чака твоите заповеди.

— Има ли освен мен и миледи някой друг човек тук въщи?

— Не, милорд, само слугата на миледи е в задния двор.

— Някоя дама?

— След заминаването на бившия господар не, апартаментите стоят празни.

— Следователно долу е онази лейди, която е пристигнала снощи?

— Това не зная, милорд. Аз бях оттатък и спях.

— Прислужи ли на миледи?

— Да!

— Занесе ли й закуската?

— Сега ще я занеса. Питам я по-рано какво желае.

— Какво желае?

— Една каничка мляко и сухар. Само това желае за себе си и за детето.

— Къде е млякото?

— Оттатък, в обора.

— Погледни плика на онази маса.

Леси се обърна.

— Вземи този плик. Той съдържа прах. Изсипи този прах в млякото, преди да го поднесеш на миледи.

Леси слушаше покорно.

— Да не си посмяла да кажеш нито дума някому. Ще изпълниш заповедта ми, така че миледи да не забележи нищо. Ще служиш на миледи така, като че ли тя е твоя господарка.

— Ще изпълня всичко точно, милорд!

— Ти ми харесваш, Леси, ти си добра слугиня. Когато те попита миледи кой дойде, ще ѝ кажеш, че е дошъл новият господар Върмънт.

— Ще направя всичко!

— Няма да съжالياваш. Аз съм добър господар, добре възнаграждавам слугите. Побързай сега!

В това време Ирма бе повикала при себе си Шелер. Тя едва се съгласи да приеме гостоприемството на Върмънт само защото нямаше възможност да замине. Шелер обаче реши да обиколи наоколо и да види дали не може да набави от някоя ферма други коне.

Когато той излезе, влезе Леси с млякото и сухара. Лидия много се зарадва, като видя закуската.

Ирма охотно изпи млякото си. Но понеже Лидия бе яла вече плодове, тя не ѝ позволи да пие мляко.

Не мина много време и Ирма започна да усеща някаква слабост из цялото тяло.

Като седна в един фотьойл до прозореца, тя скоро изпадна в дрямка и заспа. Малката Лидия помисли, че майка ѝ спи, и продължаваше да играе край фотьойла. В това време вратата се отвори.

Влезе плантаторът.

Лидия се уплаши, притисна се до коленете на майка си и започна да вика:

— Мамо, мамо!

Но Ирма не можеше да чуе нищо.

— Ако викаш, ще те хвърля през прозореца — каза господарят.

Той се опиваше от блаженство, че Ирма е в негови ръце. Тя вече не можеше да избяга. Той я взе на ръце и я занесе в спалнята си. Сложи я на леглото.

След малко той пак се върна долу в салона и потърси детето. Лидия се бе скрила и той скоро се отказа да я търси повече. Тя започна да плаче едва след като той напусна стаята, но скоро седна на един стол и уморена заспа.

РОДЖЪР И ТЕЛОХРАНИТЕЛИТЕ НА ПЛАНТАТОРА

Роджър, началникът на американската полиция, същата тази вечер се добра до хасиендата на Върмънт.

Точно когато минаваше покрай захарните насаждения, той съгледа на далечно разстояние пред себе си трима души в униформа. Странни войници!

Това бяха Евънз, Хари и Силвър, неузнаваеми в новото си облекло. Те имаха дълги бради и носеха пушки.

Роджър се обърна към тях и попита:

— Кои сте вие?

Евънз зае безочлива поза.

— Този въпрос трябва да ти зададем ние.

— Кой съм аз, можете да разберете по униформата ми. Аз съм началникът на полицията Роджър.

— Аха! — извика Силвър — Тук няма никакъв началник. Тук господар е само плантаторът Върмънт. Ние сме негови телохранители.

— Той в онази къща ли живее?

— Да, там живее благородният и богат Върмънт.

— Пристигна ли там една жена с дете и слуга, в пътническо купе?

— В хасиендата ли? Не! Не, не съм видял нищо. Но вчера забелязах по шосето една пътническа кола — отговори Евънз.

— Накъде отиваше тя?

— Не знаем. Тук няма нито жена, нито кола — добави Хари. — Идете нататък, може би ще ги намерите.

Роджър нямаше основание да не вярва на думите на телохранителите. При все това те не му вдъхваха доверие.

Когато се отдалечи от тях, той забеляза, че някакъв конник яздеше срещу него.

— Хей! — извика той.

— Господи! — възкликна непознатият. — Та това е мистър Роджър! Аз съм Фриц Шелер.

Роджър се увери, че вижда самия Шелер, и веднага попита:

— Къде остави мис Олденбург?

— В хасиендата на Върмънт.

— Няма я там — възрази Роджър. — Преди малко срещнах трима души във военна униформа, попитах ги и те ми казаха, че в чифлика няма никаква жена.

— Ясно, това са тримата негодьяи! Норт е там, вярвайте ми, те са ви излъгали. И Лидия е там.

— Но кажи ми какво правиш ти тук сам, по пътя?

— Искахме да тръгнем с мис Олденбург и Лидия, но някой изрязва копитата на конете ми и не можахме. Оставих мис и детето там, а аз тръгнах да търся коне, понеже мис иска на всяка цена да замине. Намерих само тази кранта. Ако можете да ми заемете вашия кон, мистър Роджър, ще можем веднага да потеглим.

— Но кой пречи да заминете? Да не би самият плантатор?

— Не, той се отнесе добре и даде нареждания да бъдат изпълнявани всички желания на мис Олденбург. Но случката с конете ми се вижда много съмнителна, та предпочитам да тръгнем незабелязано.

Роджър се замисли.

— Ще поискаме помощ от плантатора — каза той.

— Не, мистър Роджър, трябва тайно да се измъкнем. Послушайте ме!

— Добре — съгласи се Роджър.

— Не трябва да вкарваме нашите коне в обора. Ще ги оставим скрити сред дърветата. Аз ще отида после само с един кон да докарам файтона.

— Добре. А пък аз ще отида при мис Олденбург.

— Тъмно е вече, да вървим!

— Добре, но тези трима души ми се виждат подозрителни. Защо ми казаха, че мис Олденбург не е във вилата? Или може би не са знаели?

— О, не, те са знаели, мистър Роджър, но са искали да ви заблудят. Явно преследват някаква цел. Те са ми съсипали конете.

— Защо не каза това на плантатора?

— Нямам доверие в него. Най-добре е да си тръгнем, мистър Роджър.

— Добре, тогава да отидем на коне до онази горичка.

Роджър и Фриц Шелер тръгнаха бавно и безшумно за вилата.

Оставиха конете наред горичката. Бе тихо.

— Сега ме води към този дом — каза Роджър. — Как може да се влезе вътре?

— Стаите на мис Олденбург се намират долу при верандата. Можете да влезете при нея, без да минавате през къщата. Да вървим на пръсти, за да не ни усетят.

— Не мога да разбера защо е тази тайнственост? — забеляза Роджър.

— Не мога точно да ви кажа и аз, но усещам, че трябва да бъдем готови за всякакви изненади.

— Не ме е страх.

— Нито мен, мистър Роджър, но кой може да бъде сигурен срещу непознати неприятели? Срещу скритите помисли на човека трябва също така да се действа скрито. Послушайте ме, мистър Роджър, моля ви! Следвайте съветите ми.

Роджър се съгласи с Шелер и прие за уместна неговата предпазливост.

Скоро те стигнаха до хасиендата. Прозорците горе светеха.

Приблжиха се до верандата.

Тя бе в сянка.

Двамата влязоха в стаята до верандата.

— Мисис Ирма! — прошепна Роджър.

Никакъв глас не се чу.

Като опипваха с ръце стените, двамата намериха вратата на спалнята и я отвориха.

Шелер извади кибрит и запали една клечка.

Леглата бяха празни.

— Сигурно е избягала — забеляза Шелер, — от страх и нетърпение.

— Но къде би могла да отиде?

Двамата отново излязоха на верандата и предполагайки, че Ирма е вече на път, бързо се отдалечиха от хасиендата на Върмънт.

ЛОВ НА ХОРА

Тъмна, мъглива южна нощ бе притиснала полята.

В полунощ Върмънт стана от леглото си. Той запали свещ. В хищните му очи светеше престъпническата смелост на Артур Норт.

Той излезе от спалнята си, обут в меки пантофи. Стъпките му бяха безшумни.

Лицето му бе радостно. Той най-после имаше Ирма! Тръгна към нейната стая. Но когато отвори вратата, остана поразен. Ирма бе изчезнала.

Артур побесня. Започна да търси из всеки ъгъл на стаята, като че ли Ирма не бе човек, а някакво малко копче.

В съседната стая се чу шум. Някой крачеше по мекия килим.

Той отвори вратата.

Сред мрака на стаята стоеше изправена жена, облечена в бяло. Тя не бе Ирма. Тя направи няколко крачки.

— Коя си ти? — извика той силно.

Жената се спря, изгледа го и пак продължи да крачи към отсрещната врата, стигна до нея и я отвори. Раздвиженият въздух изведнъж изгаси свещта в ръцете на плантатора.

Настана пълен мрак.

Артур не се уплаши. Като захвърли свещта, той се втурна в тъмнината след жената и започна да вика:

— Донесете свещ!

Появиха се телохранителите.

— Тук? — извика им той. — В къщата се разхожда чужда, непозната жена, а вие спите. Осветете стаите! Бързо! Освободете големите кучета, те ще я намерят скоро, ако е избягала!

Хари отиде в обора и отвори вратичката на кучешката колиба. Страшните животни изскочиха навън, втурнаха се през двора, обиколиха къщата, душейки по земята.

— Донесете пушките! — командваше Върмънт. — Ние трябва на всяка цена да я намерим!

Започна истински лов на жената в бяло.

Като излязоха на полето, забелязаха една сянка.

Кучетата, които душеха, изведнъж се спряха. Те се усмириха и не се нахвърлиха към фигурата, която идваше към групата.

Върмънт и телохранителите му също спряха.

— Не стреляйте! — извика един глас. — Аз съм.

Показа се Леси. Тя се приближи и каза:

— За бога, маса, какво искате да направите? Пощадете жената в бяло, не я преследвайте!

— Коя е тя? — изруга Артур. — Кучетата трябва да я намерят!

— Не. Те я познават и няма да тръгнат по следите ѝ.

— Но коя е тя, дяволе?

— Имайте милост, маса. Не стреляйте срещу нея, защото ще пострадате.

— Как?

— Това е лейди Върмънт!

— Лейди Върмънт ли?

— Да, лейди Елен!

— Лъжеш! Моят предшественик ми каза, че жена му е умряла.

— Той не знае със сигурност. Тя се хвърли в кладенец, но навярно не е умряла там.

— Наистина ли?

— Тя е, самата тя. Добра е.

— Остави това. Да я търсим!

— Няма да я намерите, маса. Напразно си губите времето.

— Тя стреля срещу мен, защо и ние да не стреляме срещу нея?
— каза Силвър.

Артур не поиска да се вслуша в думите на негърката и реши, че жената в бяло е отвела Ирма и детето ѝ. Затова и той трябваше на всяка цена да я намери.

Преследването продължи.

МЪРТВАТА В ПАРАКЛИСА

В това време Роджър и Фриц Шелер бяха обиколили цялото имение и сигурно щяха да бъдат надушени и нападнати от кучетата, ако не се бе случило нещо необикновено, което ги избави от тези диви животни.

Когато стигнаха зад оборите, те чуха лек вик. Роджър се спря и се ослуша. Шелер огледа наоколо.

Изведнъж се появи някакъв човек.

— Аз съм Жак, надзирателят — каза той с пресипнал глас.

Роджър го изгледа изпитателно и попита:

— Какво правиш тук?

— Искях да дойда при вас, но не по заповед на плантатора.

— Но ти си слуга на Върмънт!

— Да, но аз се боя от него. Той има трима пазачи нехранимайковци, а мене заплаши, че ще ме хвърли в пропастта с бесните котки. И затова почнах да се крия.

В това време се чу врявата, причинена от Върмънт и телохранителите му, когато пускаха кучетата, за да преследват жената в бяло.

— Елате да се скрием — предложи Жак. — Те не бива да ни виждат.

Надзирателят въведе Роджър и Шелер в един тъмен коридор между две високи стени.

— Къде ни водиш? — каза недоверчиво Роджър.

— Имайте вяра в мен, милорд. Може всеки един миг да ме застреляте, ако ви изложи на някоя опасност. Чувате ли как вият кучетата?

— Накъде? — запита на свой ред Шелер.

— Ще ви заведа при лейди и детето й!

— Но къде е тя? — нетърпеливо го прекъсна Роджър.

— Тя е мъртва!

Роджър се уплаши.

— Сега ще видите. На едно място, където плантаторът никога не може да я намери, нито ще може някога да си обясни как е могла да стигне тя там. Вървете тихо!

Надзирателят отвори предпазливо една врата и ги поведе през една градина. Месецът беше вече изгрял и осветяваше силуета на малка черквица.

Тримата се изправиха пред параклиса и по указание на Жак стигнаха до една малка вратичка, пред която имаше няколко стъпала.

Жак се изкачи по тях и я отвори.

Вътрешността на параклиса беше осветена от трептяща синкава светлина. В средата се намираше голямо кресло, облечено в синьо кадифе, а над него висеше тъмнопурпурен балдахин, обшит със златисти фигури.

В креслото лежеше мъртвата Ирма!

Малката Лидия стоеше коленичила пред майка си с изкривено от ужас лице.

Когато Роджър се доближи до мъртвата, Лидия скочи и извика:

— Чичко полковник, чичко полковник! — гласът ѝ се задави в плач.

Роджър я взе на ръце и я целуна, след това започна да разглежда лицето на Ирма. Хвана ръцете ѝ — те бяха ледени.

— Ирма! — извика той силно.

Лидия продължаваше да плаче.

Хубавата жена бе неподвижна.

Тогава Роджър помоли Лидия да му разкаже какво се е случило.

Детето описа станалото, както и страха си от човека с черната брада.

— Не е ли този човекът? — попита Роджър, като сочеше Жак.

— Не! — отговори детето. — Когато видях брадатия, помислих, че е същият ужасен човек, който ме грабна от мама.

„Тогава той не е никой друг, освен Норт!“ — помисли Роджър, но за да се увери, попита пак:

— Истина ли е това, момиченце, или си сънувало?

— Не, истина е. Не съм сънувала. Аз виках и той ми каза, че ако продължавам, ще ме хвърли в пропастта.

Роджър слушаше възбудено.

— После какво стана? Как стана, че майка ти сега е тук?

— Не знам.

— Как така си дошла ти самата тук?

— Аз заспах и когато се събудих, се намерих тук.

Роджър бързо реши:

— Шелер, идете и доведете конете и файтона. Ще отнесем Ирма. Помогнете му, Жак!

Когато двамата излязоха, Роджър най-после остана сам с онази, която толкова много обичаше. Но що за щастие бе неговото? Тя бе мъртва. Той започна да ѝ шепне. Думи към мъртвец, скъп и непрежалим.

— Чичко полковник, мама няма ли да се събуди вече? — попита Лидия.

Роджър не знаеше какво да отговори на детето, което не можеше да схване, че майка му е умряла.

Той погледна лицето на Ирма. Стори му се, че по страните ѝ има слаба руменина. Наведе се и долови едва забележимо дишане в гърдите.

Той щеше да извика от радост, ако не бяха ударите, които в това време се чува на вратата.

Успокои уплашената Лидия и отиде да отвори.

На прага стояха Шелер, Жак и тримата телохранители.

Шелер обясни, че те не му позволили да впрегне.

— Да — намеси се Силвър. — Нашият господар, плантаторът, не позволява да изнесете мъртвата. Той сам ще я погребее. Вие можете да впрегнете, но да си заминете без нея.

— Но с какво право? — каза Роджър. — Аз съм полицейски началник.

— Милорд, вие знаете американските закони — отвърна самоуверено Силвър. — Плантаторите в своите ферми са абсолютни господари. И съдии, и полиция, и всичко!

— Тогава ще ме принудите да отида в града и да взема мерки срещу всичко това.

— Свободен сте да заминете, но тялото на мис ще остане тук.

Роджър, Лидия, Шелер и Жак напуснаха черквицата, а тримата телохранители останаха да пазят Ирма.

КОЛУМБИЯ

Градът Колумбия, с около петдесет хиляди жители по онова време, се намираше на близо 20 километра от плантацията на Върмънт.

Зданието на полицейската префектура се издигаше в центъра на града, на най-големия площад.

В широк и елегантен кабинет се бе разположил префектът Графърд — възрастен човек с мъжествени черти на лицето, верен на властта, която му бе поверена.

Негов заместник и пръв помощник бе един едър негър, спечелил с хитростта и ловкостта си доверието на своя шеф.

Като шпионин той бе направил големи услуги на полицията и така получи сегашния си завиден пост.

В този момент той бе в кабинета на префекта и му докладваше. Тъкмо свърши, един прислужник влезе и подаде една картичка.

Графърд прочете:

„Полковник Роджър“

После се обърна към негъра и каза:

— Самюъл, иди и покани полковника при мен.

Наистина това бе Роджър, който идваше да иска за задачата, с която се бе нагърбил, помощта на колумбийската полиция.

Той обясни в какво се състои работата и добави, че в случая става въпрос за търсения Йохан Гулд.

Графърд отвори широко очи.

— Сигурен ли сте? — възрази той.

— Сигурен съм! — твърдо обясни Роджър. — Този Гулд, който уби своя тъст, всъщност се казва Артур Норт и е инженер по професия, а освен това и авантюрист. Търсихме го, заловихме го, но той успя да избяга. От всичките ни преследвания и клопки той се изплъзва под различни имена. Доскоро той носеше името полковник Уилсън.

— Не познавам такъв офицер — прекъсна го Графърд.

— И сега — продължи Роджър — гонената от него Ирма, бивша негова първа жена, се намира в плантацията на богатия Върмънт.

— Върмънт ли? Но той скоро продаде своята плантация и не може по никакъв начин сега да бъде в плантацията и в хасиендата — забеляза Графърд учуден.

— Въпреки това е там.

— Невъзможно! — извика префектът. — Върмънт живее тук в града, в хотел „Интернационал“.

— Може да има в имението си свой представител.

— Трябва да се разбере това. Но убеден ли сте, че този Норт-Гулд-Уилсън действително е тук?

Графърд натисна звънеца.

Яви се Самюъл.

— Вземете със себе си Самюъл — обърна се префектът към Роджър. — Той е вещ агент. Натоварете го с търсенето, той е на ваше разположение.

Роджър погледна изпитателно негъра и го попита:

— Знаеш ли къде е плантацията на Върмънт?

— Ще я намеря — отвърна Самюъл.

Роджър обясни в какво се състои работата.

— И ще арестуваш този Гулд, или Норт, когото полковникът търси — обясни Графърд.

— Няма да е толкова лесно — забеляза Роджър. — Този Норт, или полковник Уилсън, както се нарича, е много опасен човек и може да убие всекиго, който се опита да го залови.

— От мен той няма да избяга — каза Самюъл.

— Самюъл е много силен — забеляза Графърд.

— Не е въпрос само, на сила, а и на хитрост — отвърна Роджър.

— Тогава, Самюъл, хвърли си униформата и се представи като негър, който търси работа — предложи Графърд.

— И внимателно ще разпитваш за лейди Ирма. Тя сега лежи мъртва в тази плантация. А в същото време ще разпитваш и за полковник Уилсън. Ако го намериш, ще му дадеш да разбере, че знаеш нещо за Ирма. Така задачата ти ще бъде двойка. Ще търсиш три лица, а пред всекиго, който иска да узнае какво търсиш, ще се представяш за негъра Сам.

Като даде тези наставления на негъра, Роджър излезе и веднага тръгна към хотел „Интернационал“.

Мислите му бяха тревожни. Четири имена се въртяха в главата му — Норт, Гулд, Уилсън и Върмънт — и той инстинктивно усещаше, че са свързани в едно цяло, в една загадка. Ключът на загадката бе Върмънт. Личността на този плантатор бе обвита в мрак, а същевременно тя можеше да хвърли най-ярката светлина върху загадката.

Роджър допускаше, че този Върмънт, който в момента се намираше в плантацията, не е истинският, и тогава въпросът беше дали той не е самият Норт. Освен това, макар че бе така категоричен пред Графърд, имаше нещо, което го караше да се съмнява. Този възел на съмнението Роджър трябваше сега да разреже, като види Върмънт, който почиваше в Колумбия.

Когато се представи на Върмънт, последният го изгледа студено и като си сложи монокъла, го попита:

— Каква е тази униформа?

— Аз съм полицейски полковник Роджър от Ню Йорк. Това е нашата униформа.

— Не познавам Ню Йорк.

— Няма значение, милорд. Дошъл съм при вас за едно сведение. Бих желал да зная кой купи от вас плантацията в околностите на този град? Ваш роднина ли е?

— Защо?

— Защото той се казва Върмънт.

— Плантацията се казва „Върмънт“, но човекът, който я купи...

— Кажете името му, моля ви!

— Чакайте... как се казваше, излязло е от паметта ми...

— Да не е Уилсън?

— Не... не... не е Уилсън — отвърна пак надменно Върмънт и като се извини сухо, преди Роджър да му зададе още въпроси, влезе бързо в съседната стая, изговаряйки:

— Бързам много. Оставете ме на мира.

Роджър остана обиден от подобно неуважение.

Освен това-онова, което узна, хвърляше малко светлина върху разследванията му. Личността на Върмънт от плантацията оставаше пак забулена в неизвестност.

Той отиде в пощата и уведоми Бърнард за случилото се.

Желанието да види още веднъж Ирма неудържимо го влечеше към фермата.

ЕДНО СТАРО ПРИЯТЕЛСТВО

До черквичката на чифлика, под гъстата сянка на дърветата се намираше една голяма гробница, в която погребваха бившите притежатели на имението и техните роднини.

Голямото, с високи сводове помещение произвеждаше тягостно впечатление. В него се разнасяше миризма на лаврови листа и други увехнали цветя, имаше няколко прозореца, през които проникваше дрезгава светлина.

Покрай стените бяха наредени саркофази от дърво или метал и повечето от тях имаха златни надписи — имената на покойниците. По средата на гробницата имаше отворен ковчег, чийто капак бе сложен на каменния под.

В този ковчег лежеше Ирма, покрита цялата с покривало от бял атлаз, така че само ръцете и главата ѝ се виждаха. Тя беше изваяна сякаш от мрамор под бледата светлина, която падаше върху нея от един прозорец. Една слаба червенина обаче още се забелязваше по страните ѝ, като че ли смъртта нямаше силата да я отнеме.

В гробницата цареше дълбока тишина, нарушавана единствено от еднообразното цъкане на един часовник, звук, който наподобяваше гризенето на дърво от червеи.

Голямо кандило висеше от тавана. С полагането на Ирма то трябваше да гори всяка нощ и с тази грижа беше натоварена негърката Леси. На всекиго под страх от смъртно наказание беше забранено да влиза в гробницата, чиято врата беше здраво заключена.

С настъпването на нощта леки стъпки приближиха до черквичката. Слаба светлина се показва между дърветата и в нея се очертаа полуголата фигура на негърката Леси. Като стигна до входа, тя се прекръсти като добра християнка, после сложи лампата и каната, които носеше, на земята и се напръска със светена вода. Едва тогава отвори вратата. Тя пристъпи леко по мраморния под, коленичи пред иконата на света Богородица, пред която гореше кандило, и се помоли. След това Леси напълни малкото кандилце с масло, защото то не

трябваше никога да угасва. Като свърши всичко това, тя извади от джоба на роклята си ключа и отвори вратата на гробницата. Влезе в нея, без да изпитва ни най-малък страх от жилището на мъртвите, като не забрави да вземе със себе си каната и лампата, защото и тук тя трябваше да се погрижи за кандилото преди настъпващата нощ.

Тя се приближи най-напред до отворения ковчег, повдигна лампата и освети Ирма. Леси се учуди, че умрялата все още има вид на спяща. След малко тя напълни кандилото и го запали. Слаба светлина обгърна гробницата и се разля по лицето на тази, която лежеше в ковчега. Леси не се бави много. Тя взе каната и лампата, излезе, като заключи след себе си вратата, и се изгуби в градината.

Звездна нощ падаше наоколо. Разноцветните осветени прозорци на гробницата правеха странно впечатление в мрака и излъчваха някаква скрита магическа сила...

Изведнъж наблизко изпращяха сухи клони и след това тишината се възцари отново. След малко близкият храсталак, който беше осветен от прозорците на черквичата, се раздвижи, две черни ръце си пробиваха път между листака и оттам се показва една черна глава. Като се увери, че наоколо няма никой друг, негърът излезе от скривалището си. Той беше гологлав, с боси нозе, облечен в бели панталони и късо палто със същия цвят.

Човекът огледа непознатата черквица, но скоро вниманието му беше привлечено от осветените прозорци на гробницата и той реши, че вътре има някой. Негърът се промъкна по-близо и погледна в гробницата. Лек вик се изтръгна от дебелиите му устни. Той се огледа и се прекръсти. Това, което видя, му се стори като страшен сън. В гробницата до ковчега на Ирма стоеше една непозната жена, облечена в бяло. Тя държеше съд, от който капна няколко капки върху устните на Ирма. Жената не можеше да види изкривеното от ужас лице на негъра. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху лежащата в ковчега, която тя беше повдигнала малко с едната си ръка. Негърът стоеше като вкаменен.

Едва когато жената в бяло тръгна да излиза, той отстъпи няколко крачки. След като заключи вратата на гробницата, жената излезе от черквичата и започна да слиза по стълбите подобно на призрак. Негърът се сви бързо в храсталака и излезе чак когато се убеди, че

жената си е отишла. В това време се приближи Леси, която идеше от противоположната страна. Когато го зърна, тя спря уплашена.

— Кой е тук? — попита тя. — Дете на смъртта ли си ти? Ами ако те види плантаторът?

И тя изпружи смешно врата си. Изведнъж Леси плесна с ръце.

— Ти ли си, Сам? — извика тя.

И наистина това беше негърът Самюъл.

— Как влезе тук? — продължи тя. — Не знаеш ли, че никой няма право да ходи из тези места. Ако те види плантаторът, обречен си на смърт.

Самюъл махна презрително с ръка.

— Не се боя от него, но ти видя ли белия призрак?

— Това е бившата наша лейди!

— Тя беше в гробницата.

— Остави я на мира. Каж ми какво търсиш ти тук? Да не искаш да работиш отново при нас?

— Ами кой е в ковчегата? — попита Самюъл, вместо да отговори на въпросите на Леси.

— Една чужденка, която умря тук. Ела!

— От какво се боиш, Леси! И сегашният ли плантатор е такова куче като бившия?

— Ако ни намери тук, ще ни застреля!

Леси беше хванала Сам за ръката и го дърпаше след себе си.

— Аз мислех, че си в града, Сам — каза тя. — Беше се разчуло, че си станал полицейски агент.

— Такъв съм си и сега.

— Ами тогава защо не носиш предишното си облекло? Да не си уволнен?

Самюъл се изсмя тихо.

— Аз търся някого — каза той. — Ето вече два дена скитам по тези места и за да не познае някой в мене полицейския агент, се преоблякох така, както ме виждаш.

— Не ходи вече в гробницата! Каж ми кого търсиш?

— Не е ли идвал тук някакъв полковник?

— Да, и той взе със себе си детето на тази чужда лейди. Напразно го търсиш, защото той вече не е тук.

— Зная това. Аз не търся него. Къде е новият плантатор?

— Вкъщи. Той си има сега собствени телохранители. Доколкото зная, този Върмънт е толкова богат, колкото и предишният...

— Я гледай ти, как се срещнахме ние пак, двамата стари приятели! — каза Сам. — Нека отидем по-добре към оборите и да поседнем малко, защото съм много уморен. Ще ми разкажеш всичко, което се е случило тук. Ти каза, че жената в бяло била лейди Елен, нали? Тогава кажи ми защо тя стои още тук, когато плантаторът Върмънт се намира в Колумбия?

— Нима не знаеш какво се случи тук, във фермата? — отговори Леси и влезе със Сам в едно от тъмните помещения на постройката за слугите. Седнаха на една ниска пейка.

— Минаха много години, откакто си заминах оттук.

— Но аз те познах веднага. Тогава ти избяга от камшика. Новият надзирател Жак е по-справедлив и по-човечен от бившия.

Самюъл хвана бързо ръката на Леси в порив на внезапен гняв.

— По дяволите! — скръцна той със зъби. — Спомняш ли си как ми смъкнаха кожата с бича?

— Да. И ти поиска да се оплачеш на Върмънт, но за теб стана още по-лошо, Сам.

— Надзирателят беше куче, а пък Върмънт нещо повече и от това — цял тигър. Когато избягах с окървавено тяло в горите, той пусна ловджиите да ме преследват с кучетата. И все пак, Леси, останах жив.

— И на мен не ми беше много добре, Сам. Ако благородната лейди Елен не беше се смилила над мен, и аз щях да загина тогава под изтезанията на мъчителите. Горката лейди, и тя самата не можеше да се защитава...

— Така се избавих, Леси. Изтощен от загубата на много кръв, отслабнал като скелет, аз почти умирах от глад и жажда, когато след едноседмично скитане из блатата попаднах при един лодкар. И този човек ме спаси. Аз му работих и чрез моя труд му доказах признателността си. След известно време той умря и аз пак останах сам. Тогава отидох в Колумбия. Това е накъсо историята на моя живот, Леси. А сега разправи ми какво се случи с лейди Елен?

— И на нея беше толкова зле, колкото и на нас. Плантаторът беше един немилостив дявол! Един ден той разпространи новината, че тя се била самоубила, като се хвърлила в кладенеца.

— И след всичко това ти казваш, че онази жена била лейди Елен?

— Да, тя се явява понякога. Ех, тя беше ангел. Колкото плантаторът беше лош, толкова тя беше добра! Най-после се отървахме от него!

— А как стои работата с новия плантатор, Леси?

— Ех — изръмжа негърката, — той не се интересува от негрите, оставя Жак да се разпорежда с тях. И Жак не го обича твърде.

— Няма ли той жени и слугини?

— Досега, освен телохранителите си той не е довел други, но мисля, че има и жена, и слугини.

— Казал ли е това някому?

Леси поклати глава.

— Не — отговори тя, — но Леси видя нещо!

— Ти ходиш ли понякога въщи?

— Разбира се. Леси и личните му телохранители трябва да му служат.

— И какво видя?

Негърката насмалко щеше да се изсмее, тя мушна само Сам с лакътя си.

— Горе в стаята има един бял скрин. Какво мислиш, че видях в него, когато го отворих преди няколко дни?

Сега тя започна да се смее и не можеше да се укроти лесно.

— Ако не бях го погледнала по-отблизо, бих помислила, че е темето на някой индианец.

— О, сигурно ще е било някоя женска перука, Леси?

— Да, това беше червена женска перука, от ония, които жените употребяват да си красят главите.

— И по това ли заключи, че той е женен?

— Ех, Сам, ако въпросната лейди не е женена за него, не би му показала перуката си!

На свой ред се засмя сега и Самюъл.

— Имаш право, Леси — каза той.

— Тогава потършувах още.

— Ах, ти си любопитна като всички негърки.

Леси сложи показалец на гърдите му.

— Точно колкото и мъжете — каза тя.

— Така да бъде — съгласи се той.

— И тъй, в скрина беше окачен и един червен сюртук, един вид фрак, но хубав и скъп.

Самюъл наостри уши.

— Не беше ли червена униформата, Леси?

— Мисля, че беше ливрея — се поправи тя, — която трябва да е на някой слуга. Тогава си помислих, че лейди е пристигнала тук заедно със слугата си.

Самюъл се наведе към Леси.

— Слушай — прошепна й той, — не си ли виждала тук някога офицер с червена униформа, полковник или нещо подобно?

Леси поклати глава.

— Оня сюртук още ли е горе? Има ли златни копчета?

— Да, той има златни копчета като ливрея.

— Ще ми направиш ли една услуга, Леси?

— Защо не, Сам, нали сме стари приятели!

— Тогава донеси ми червената дреха или ме заведи горе да я видя.

Леси го погледна учудено.

— Какво ти дойде наум? — извика тя.

— Не искам нищо друго, само да видя дрехата!

— Сега не може, утре.

— Добре, нека бъде утре!

— Само ако плантаторът не е вкъщи. Ние трябва да използваме времето, когато къщата е празна.

— Ще можеш ли да ме държиш дотогава тук, Леси?

— Остани колкото искаш, но се пази да не те види някой.

— Разбрахме се — каза Самюъл и подаде черната си ръка на Леси. Тя я стисна в знак на съгласие.

РОДЖЪР И ЖЕНАТА СЪС СИННИЯ ВОАЛ

Полковникът остави малката Лидия в Колумбия и се върна на кон във фермата. Всичко беше спокойно, когато той пристигна там. Никой не се яви да го посрещне. Роджър искаше да направи последен опит да получи тялото на Ирма. Той щеше да се отнесе лично до плантатора, когото не познаваше и когото всички наричаха новия Върмънт. Може би той щеше да сполучи да убеди плантатора да се откаже от решението си да задържи мъртвата, защото той най-сетне нямаше никакъв интерес. Изглежда, че само гордостта и желанието да покаже неограничената си власт го подтикваха към това. Все пак Роджър се надяваше да сполучи.

Късно следобед Роджър влезе в двора. Понеже не видя никой, той отведе сам коня си в обора. Оттам се отправи към жилището. Вратата беше заключена. Роджър почука. След малко вратата се отвори и Силвър, облечен в униформата си, се появи пред полковника.

— Искам да говоря с господин плантатора — каза Роджър и влезе в коридора.

— Невъзможно! — отговори Силвър с глас, пресипнал от пиянство. — Доколкото зная, плантаторът не е вкъщи.

— А пък на мене ми се струва, че нищо не знаеш — каза Роджър нетърпеливо.

— Идете горе, там ще намерите институтора — каза Силвър и поиска да се отдалечи.

— Институтора ли? — попита бързо Роджър.

— Искях да кажа инструктора — поправи се Силвър и показа с ръка нагоре, — нашия инструктор.

„Този човек здравата се е напил! — си каза Роджър и започна да се изкачва по стълбата. — Хубава гвардия!“

В една от горните стаи на къщата, вратата, на която беше отворена, седеше Евънз. Той дори не се помръдна, когато се появи полковникът.

— Искам да говоря с плантатора. Аз съм полицейският полковник Роджър.

— Плантаторът не е тук. Напразно ще го чакате, защото е на лов — отговори флегматично Евънз.

— Но аз трябва да говоря с него.

— Това не е толкова лесно. Плантаторът е много горд и е малко разположен да говори с когото и да е. Ако искате обаче да научите нещо, то мога да ви дам обяснения и аз, защото аз съм неговата дясна ръка.

— Идвам за лейди Ирма.

— А, да, мъртвата, зная.

— Тя е умряла от неестествена смърт, така че искам да установя причината за смъртта. Освен това имам интерес да я взема със себе си.

— Твърде късно, милорд. Лейди вече е погребана.

— Погребана ли?... И аз не можах да я видя още веднъж!

Евънз повдигна равнодушно рамене.

— Нямам вина — каза той, — само плантаторът има право да заповядва тук.

— А къде е погребана?

— В гробницата, милорд.

Роджър почувства прилив на гняв.

— Да, да, вие пристигнахте твърде късно — каза Евънз. — А пък уж имаште намерение да заявите за този случай, искахте да доведете помощ от града... Откажете се впрочем от вашите планове и по-добре се върнете в Ню Йорк. Вярвайте ми, нищо няма да направите!

Гневът на полковника порасна. Той виждаше, че подлецът се подиграва с него.

— Въпреки всичко аз трябва да зная от каква смърт е умряла лейди Ирма — каза той. — Има средства да постигна целта си, бъди уверен в това. Колкото до плантатора, аз трябва да го видя... Много съмнително ми се струва, че и той се казва Върмънт.

Евънз се изсмя.

— А на вас какво ви влиза в работата дали името му е Върмънт? Той има пълно право на това, защото е притежател на земите от Върмънт.

— Не знаеш ли дали настоящият ти господар носи някаква червена униформа? — попита Роджър, без да подозира, че

инструкторът е съучастник на Норт.

— Червена униформа ли? Не, не съм виждал плантатора с подобна униформа. Пък и защо ли би я носил?

— Кога ще се върне плантаторът?

— Не мога да ви кажа — може нощес, а може и по-късно.

Роджър се убеди, че няма да може да изтръгне нещо от този човек. Той излезе от стаята, като обмисляше дали да чака завръщането на плантатора. Смрачаваше се. Изведнъж шум от приближаваща се каляска го накара да помисли, че може би плантаторът се връща от лов. Роджър инстинктивно се скри в сянката на дърветата, откъдето можеше да наблюдава, без да бъде забелязан. Едва стори това, и на шосето спря един файтон. Полковникът трепна.

От файтона слезе дама, която носеше син копринен воал. В нея той позна жената, известна под името Астрела, която беше свързана с Норт. Тъй като той се появяваше винаги там, където беше и Астрела, следователно плантаторът беше именно човекът, когото Роджър търсеше. Това откритие го зарадва, но той намери за благоразумно да остане скрит зад дърветата. Какво щеше да му помогне арестуването на тази жена? По-добре да я остави на свобода и да дочака завръщането на плантатора.

Роджър обаче беше в много неизгодно положение. Той беше сам, а тези хора нямаше да се спрат пред нищо.

Жената влезе вкъщи. Тогава Роджър си спомни за негъра полицаи Самюъл, който му беше препоръчан от Графърд. Той трябваше да се намира някъде наблизо. Само да можеше да го намери! Самюъл беше работил във фермата и я познаваше. Ако го намереше, той щеше да има един помощник в случай на опасност.

Беше се мръкнало. Роджър излезе на шосето и се огледа за Самюъл. С негова помощ той искаше да обискира къщата, докато се завърне плантаторът. В това време жената със синия воал се разхождаше из къщата с такава самоувереност, сякаш имаше особени права. За нея беше повече от сигурно, че плантаторът не беше никой друг, освен Артур Норт.

След като се убеди, че в долните стаи няма никой, тя се качи горе. Евънз, излегнат на канапето, се вдигна учудено, като я видя. Нейното идване обаче не го изненада много, защото той знаеше, че Артур отдавна е в тесни връзки с тази жена. Евънз стана от канапето,

но жената с воала не му обърна никакво внимание. Тя премина гордо покрай него и тръгна към съседната стая.

— Не е ли тук плантаторът? — попита тя с някакъв странен глас, който се стори на Евънз мъжки. Той обаче помисли, че тя е пресипнала.

— Плантаторът може да пристигне всеки миг — отговори той.

Жената влезе в съседната стая, като заключи вратата след себе си. Тя правеше всичко така, като че ли имаше най-големи права в тази къща. Евънз се усмихна.

— Йохан Гулд ще има за какво да се зарадва. Трябва да е красавица. Има фигура на кралица. Жалко, че човек не може да ѝ се полюбува...

Той пак се изтегна на канапето. След малко дочу долу стъпки и се послуша. Трябва да е Гулд, или Норт! Евънз стана, излезе в преддверието и погледна надолу по стълбата. Той съгледа голямата сламена шапка и синята дреха на плантатора. Норт се качваше по стълбата. Евънз му направи знак с ръка.

— Срещна ли началника на нюйоркската полиция? — попита той натъртено. Артур вдигна очи.

— Той идва тук и пита за вас. Струва ми се, че търси нещо. Може би е още долу. Мисля, че ще се върне.

— Какво иска? — попита рязко Норт и заканителни пламъчета блеснаха в очите му.

— Иска да говори с вас.

— Нямам какво да говоря с него — каза Норт и направи няколко крачки. — Ако дойде още веднъж, изгонете го! Забранявам му да стъпва в земите ми!

— Иска да вземе лейди Ирма със себе си — добави тайнствено Евънз, — и не отстъпва от намеренията си по никакъв начин.

— Да не е дръзнал някой от вас да му каже къде е миледи?

— Никой не е произнасял нито дума, милорд.

— Веднага да се маха от земите ми!

Евънз се приближи до Норт и му показва съседната стая.

— Имате посещение — каза той с мазна усмивка.

Артур го изглежда яростно.

— Какво значи това? — попита той твърдо.

— Жената със синия воал дойде — отговори Евънз.

Норт сякаш се изплаши от това известие. Този човек като че ли му казваше нещо невероятно.

— Искам да кажа приятелката ви, жената със синия воал — каза той сега с приятелски глас. — Тя чака в оръжейната.

— Да не сънуваш — промълви Артур.

— Тя е тук. Да ѝ съобщя ли, че...

— Махни се, клетнико! — извика Артур, побледнял и раздразнен. — Ти си сънувал!

— Как може да съм сънувал, милорд! — каза Евънз. — Аз бях трезвен като сега. Защо се изплашихте толкова? Като че ли не съм виждал тази жена толкова пъти у вас. Ето, тя сега е тук и ви чака. Това е всичко, което имам да ви доложя.

Норт остана неподвижен на мястото си. Очите му горяха. Той беше под впечатлението, че го грози страшна опасност. В стаята започна да пада мрак.

ВЪЗКРЪСВАНЕТО

В мрачната гробница, в която се намираше отвореният ковчег, мъждукаше слаба светлина.

В гробницата нямаше никой. Изведнъж клепачите на Ирма трепнаха. Ръцете ѝ се раздвижиха и търсейки опора, се хванаха за ръбовете на ковчега. Тя се повдигна.

Норт я беше приспал с един особен прах, размесен с млякото, и сега я държеше във властта си. Той се надяваше, че след това тя ще се подчини по-лесно.

Ирма отвори очи. Скоро тяхната кротост и доброта отстъпиха място на ужаса, който я обзе. Тя се огледа. Навсякъде покрай стените бяха наредени ковчези. Силен писък се изтръгна от устата ѝ и главата ѝ падна върху възглавницата. Странната тишина започна да ѝ действа. Изведнъж тя се изправи на крака и като събра всичките си сили, олюлявайки се, тръгна към вратата. Ново ужасно отрицание я вцепени: вратата беше заключена.

Мислите ѝ се разбъркаха. Тя не знаеше къде се намира. Внезапно образът на плантатора изникна в умореното ѝ съзнание и устните ѝ промълвиха името Артур...

Ирма трепна. Една врата се отвори. Приблжиха се стъпки.

„Това е Артур“ — помисли Ирма. Обзе я неописуем страх. Този човек присъстваше във въображението ѝ като зъл дух. Тя трябваше да се скрие, защото ключът вече щракаше в бравата на вратата на гробницата. Ирма намери удобно скривалище в един ъгъл зад ковчезите. Вратата се отвори бавно. Ирма не смееше дори да диша.

Беше Леси. Тя държеше в едната си ръка фенер, а в другата съд с масло. Приблжи се до ковчега и го освети. Като забеляза, че е празен, тя отстъпи смутено няколко крачки назад. Без да разбира какво е станало, Леси извика:

— Миледи!

Ирма позна гласа на негърката, излезе от скривалището си и се затича към нея.

— Леси, за Бога, спаси ме! — извика тя.

— Жива ли сте, миледи? — каза Леси и освети бледото лице на Ирма.

— Спаси ме, изведи ме бързо оттук!

Леси се изплаши.

— Ами ако дойде плантаторът?

— Имай милост, Леси! Ако остана още една нощ тук, ще умра!

— Ако плантаторът узнае, че съм помогнала на миледи да избяга, ще ме пребие от бой.

— Никой няма да узнае, че си ме пуснала.

— Плантаторът идва тук. Когато види ковчега празен, той вече ще знае кой ви е пуснал. Само аз имам ключ от тази врата.

— Тогава отвори един прозорец, за да помисли плантаторът, че съм излязла оттам.

Негърката явно разбра разумността на това предложение, защото отиде към един прозорец и го отвори. След като приготви и запали кандилото, тя и Ирма напуснаха гробницата.

В това време Роджър, след като видя дамата със синия воал да влиза в къщата, излезе предпазливо на пътя. Не мина много време и той видя един негър, който се беше отправил към големия обор.

Той го проследи и извика:

— Сам!

Негърът се спря.

— Ти ли си, Сам? — каза Роджър, като го приближи.

— Аз съм, милорд — изръмжа радостно негърът. — Претърсих почти всички ъгли.

— Е, откри ли нещо?

— Да не стоим тук, милорд — каза негърът, като се огледа. — Може да ни видят. Аз живея в стаята на Леси, нека отидем там!

Той тръгна напред, Роджър го последва. В стаята на Леси Самюъл разказа всичко, което беше научил от старата си приятелка.

Когато Ирма и Леси излязоха от гробницата, навън цареше пълен мрак. Леси хвана изнемоцялата Ирма под мишницата и я поведе. В това време някой я повика по име. Беше гласът на Сам.

Ирма изтръпна.

— Скрый ме! — простена тя и хвана Леси за ръката.

— Не се страхувай, това е наш човек.

Сам се приближи.

— Имаме посещение, Леси — каза радостно Самюъл, без да забележи приближаването на Роджър.

— Охо — каза Леси на свой ред, — значи господинът с униформата се завърна?

— О, небеса — извика Ирма, — това е моето избавление! Роджър, вие сте тук?

Роджър ускори крачките си.

— Ирма! — извика той и протегна към нея и двете си ръце. Тя залитна напред, олюлявайки се от слабост, и плачейки, падна в обятията на Роджър.

— Клето същество, изстрадало сърце, вие се избавихте от смъртта! Горے главата! Ние ще се справим с тези престъпници! Но сега трябва бързо да се махаме оттук.

Ирма вдигна глава.

— Имате право, Роджър, аз не трябва да остана нито минута повече тук. Трябва да бягам. Вие ще ми помогнете, нали?

— Самюъл, имаш ли кон със себе си? — попита Роджър.

— Да, милорд — отвърна негърът.

— Миледи трябва да бъде отведена незабавно за Колумбия. Ние ще я придружим. Пригответи се, тръгваме веднага!

Самюъл се почеса по врата.

— Да тръгнем ли? — попита той. — Ами тук кой ще остане да наблюдава?

— Най-напред ще оставим лейди на сигурно място и веднага ще се върнем тук. Аз мисля, че никой няма да успее да се изплъзне от ръцете ни. Дамата със синия воал дойде, за да чака плантатора. Не се съмнявам, че той е Гулд, или Норт.

— Да, Роджър, така е — извика Ирма. — Той е Норт.

Самюъл все още се колебаеше.

— Ако тук не остане никой, може да се случат много работи.

— Леси ще бди — каза негърката, като се приближи до Роджър. — Леси ще легне на верандата и ще гледа кой влиза и кой излиза. О, тя ще пази зорко и нищо няма да убегне от очите ѝ.

— Можете спокойно да се доверите на тази негърка, Роджър — каза Ирма. — Тя е вярна жена.

— Ако Леси иска да пази — каза Самюъл, — тогава работата е друга.

— Роджър, къде е моята малка Лидия? — попита Ирма. — Аз трябва да я взема със себе си. Там ли е тя — в тази страшна къща?

— Не, Ирма! Детето не е тук. То отдавна се намира на сигурно място. Лидия е при Шелер, оставих ги и двамата в града.

— О, вие сте толкова добър и благороден човек! — извика Ирма, като хвана ръката на Роджър и я стисна, преизпълнена с любов и признателност. — Пак ми направихте едно благодеяние. Кажете как ще мога да ви се отплатя за всички добрини, които сте ми сторили досега?

— Като оставите всички съмнения настрани и ми подадете ръката си! И така, Леси — обърна се той към негърката, — доверявам ти се напълно. Ето това е за твоите услуги!

И Роджър сложи няколко монети в ръката ѝ.

— О, Леси благодари на добрия маса — каза негърката. — Леси държи повече на милорда, на миледи и на Сам, отколкото на новия плантатор. Той е един свиреп тигър, както и бившият, стар или нов, Върмънт си остава същият.

— Добре, Леси. Отваряй си очите.

Роджър изведе коня си от обора и качи Ирма на седлото. Той и Самюъл тръгнаха пеша. Когато стигнаха до мястото, където бе скрил коня на Самюъл, Роджър, макар и малко неохотно, възседна крантата на негъра. Остана пеша само Самюъл.

Призори групата стигна до едно малко селище, където си почина малко. Кметът притежаваше файтон и се съгласи да отведе Ирма в града. Роджър и Самюъл възседнаха конете си и конвоираха файтона.

Пътуването мина без препятствия и още същата вечер нашите пътешественици пристигнаха в Колумбия. Малката Лидия, изпълнена с неописуема радост, се хвърли в майчините обятия, Фриц Шелер също се зарадва, като видя Ирма.

В отсъствието на Роджър беше пристигнала една телеграма от Ню Йорк на негов адрес. Шелер му я подаде и Роджър и разтвори с нетърпение.

Маршъл Бърнард му съобщаваше със съжаление, че не можел още да тръгне, но в замяна на това полицейският агент Макнийл, който ценял много Роджър, отпътувал от Ню Йорк, за да се постави на негово разположение в търсенето на Норт... „Макнийл пътува

дегизиран като Астрела, дамата със синия воал, защото така той се надява по-лесно да открие този, когото търсим“ — завършваше писмото.

Роджър се развълнува.

— Ако знаех това по-рано! — извика той. — Значи онази дама със синия воал, която видях, че влиза в хасиендата на плантатора, не е била неговата съучастница, а Макнийл...

Самюъл зяпна от учудване.

— Това се казва хитрост — извика той. Идеята на Макнийл му хареса много. — Но той е сам, милорд, да не пострада!

— Ние трябва да му се притечем на помощ! Хайде, Самюъл, бързо назад!

МАКНИЙЛ

В оръжейната стая на хасиендата дамата със синия воал беше седнала на едно кресло, украсено с рога от елен. Не беше свалила воала и седеше много неспокойно и самонадеяно. Изведнъж тя се изправи с решителността на човек, който е намислил нещо. Премина в съседната стая — спалнята на плантатора. Тя беше мебелирана с голяма разточителност. Един огромен креват от скъпо дърво заемаше близо половината стая. Освен него тук имаше кресла, маси от мрамор, необикновено големи огледала и каси за лед, чието предназначение беше да изстудяват помещението. Изрисуваните стени допълваха разкошната мебелировка. Дамата с воала се заинтересува от това помещение. Тя запали една свещ. Тук имаше няколко гардероба и скринове. Те не бяха заключени и гостенката можеше безпрепятствено да разгледа тяхното съдържание. На дъното на един от тях ѝ се мярна нещо червено. Тя го извади и видя, че това е военна униформа с всички отличителни знаци на полковника.

Този мундир изглежда твърде много заинтересува дамата с воала, защото тя го взе и го отнесе в оръжейната стая. Там тя го сложи на едно кресло и го покри. След това пак седна на предишното си място. Свещта осветяваше просторната стая със слабата си светлина. Погледът на дамата се плъзна разсеяно по оръжията, които бяха закачени по стените.

Гласове достигнаха до слуха ѝ. Тя не можа да схване думите. Приблужи до масата. В този миг вратата се отвори и плантаторът се показа на прага. Той се спря за малко и огледа жената. По лицето му се изписа иронична усмивка. Той се приближи, запита:

— Кой си ти?

И тогава с едно неочаквано движение дръпна воала, преди жената да успее да се отстрани. Норт се изсмя дяволски.

— Я гледай ти, под воала се крие брадата муцуна.

Наистина това беше Макнийл. Той се приближи до плантатора и каза с твърд глас:

— Арестувам те в името на закона. Ти си Йохан Гулд!

Норт се изсмя с див глас.

— Удивителна шега! Този човек влиза преоблечен като жена в къщата ми и иска да ме арестува.

— Предай се! Ти си убиецът на корабопритежателя Шмит — извика Макнийл и понечи да хване Норт. Но той с презрение блъсна полицая и го отстрани от себе си.

— Махай се, негоднико! — изрева той. — С обикновени крадци като тебе се разправяме иначе.

— Твоите извъртания няма да ти помогнат с нищо, Йохан Гулд. Ти си разобличен! Имам доказателства, че ти си отдавна търсеният престъпник, който, преоблечен с униформата на полковник Уилсън, рани Маршъл Бърнард.

— Имаш ли доказателства за това? — попита Норт, смеейки се. — Къде са те? Не мога ли да ги видя и аз?

Макнийл дръпна покривката от креслото и откри червения мундир.

— И сега ли ще отказваш, клетнико? — извика той. В очите му горяха гневни пламъци.

Норт се вцепени пред тези необорими доказателства, но скоро се овладя.

— Какво ме интересува този мундир! Той не е мой. Кой знае от кого е останал в тази стая! А пък колкото до твоята идея да дойдеш преоблечен тук, за да ме ограбиш, и при това да разиграваш ролята на полицаи, ей Богу, по-великолепно нещо от това досега не съм виждал!... Нечувана история! Собственикът на дома да бъде арестуван от крадец!... Аз съм единственият господар на тази къща и на околните полета и по силата на властта си арестувам тебе!

— Аз съм полицейският агент Макнийл — извика полицаят и с един бърз замах свали роклята и забрадката, които скриваха униформата му. — Можеш спокойно да разиграваш комедията на ограбен стопанин, обаче това няма никакво значение...

— Момчета! — извика Норт със силен глас.

Евънз и другарите му се появиха.

— Хванете този натрапник, който се е промъкнал тук, преоблечен като жена. Хванете го и го пазете добре! Той ще остане наш пленник.

Макнийл разбра, че беше изпаднал в опасно положение. Той беше сам срещу четирима. Тримата телохранители се хвърлиха като диви зверове към него и скоро той беше здраво вързан.

— По-късно ще реша какво да правите с него. Засега го пазете добре! — каза Норт.

Силвър вдигна роклята и забрадката и заедно с шапката и синия воал ги отнесе в съседната стая.

— Имаш късмет, че не си сам! — извика Макнийл с глас, треперещ от яд. — Сега ти ме държиш във властта си, но бъди сигурен, че няма да се избавиш от участието, която те очаква. Не след дълго време къщата ти ще бъде обкръжена от войници и тогава ще стане ясно на всички, че ти си убиецът Йохан Гулд. Аз те познавам! И горко ти, ако дръзнеш да посегнеш на живота ми! Това ще бъде последната мръсотия, която извършваш.

— Този човек е или луд, или някой изкусен мошеник — каза Норт. — Засега да остане тук! Но той може да има съучастници, които чакат отвън някакъв знак. Затова претърсете около къщата и после заемете постове така, че да можете да наблюдавате кой влиза и излиза оттук.

Норт излезе от стаята и отиде в салона. Телохранителите го последваха. След това се отдалечиха мълчаливо, за да изпълнят заповедите му.

Макнийл не можеше да помръдне. Хората на Гулд го бяха вързали здраво за креслото. Но все пак той имаше една надежда: знаеше, че Роджър се намира някъде наблизо.

Съмна се, а Макнийл стоеше все още вързан. Въжетата бяха се впили в тялото му и му причиняваха ужасни болки. При това го измъчваше и страшна жажда. Напразно Макнийл се опитваше да развърже възлите. Най-после умората го надви и той заспа.

Междувременно Норт откри бягството на Ирма и избухна в страшен гняв. Той ругаеше телохранителите си и ги заплашваше. Когато се поуспокои малко, той им заповяда да търсят навсякъде. Евънз, Хари и Силвър се пръснаха на различни страни... Напразно, те нищо не намериха.

През следващата нощ Евънз се върна запъхтян в хасиендата „Върмънт“. Той завари Норт още буден в салона.

— Идват! — каза припряно Евънз.

— Кой иде, подлецо? — попита Норт, без да стане от канапето, на което беше се изтегнал.

— Полицията.

— Каква полиция?

— Роджър с един негър — отвърна Евънз. — А колко още идват след тях или колко са тук наблизко, не зная.

— Какво искат тези безобразници? — почти извика Норт с рязък глас.

Евънз показа стаята, в която се намираше пленникът.

— Ами ако намерят онзи там?

— По дяволите! — изруга Норт. — Този нещастник жив ли е още?

— Бях преди малко в стаята — каза Евънз.

— Е, и какво намери там!

— Пленникът седеше на канапето със затворени очи.

— Изнесете този негодник оттам!

— Къде да го занесем, милорд? Полицайте сигурно ще го търсят навсякъде.

— Хвърлете го в ямата на дивите котки.

Евънз се усмихна лукаво.

— Вярно, там той ще бъде на сигурно място.

— Хвърлете го чак на дъното! Ти знаеш къде е ямата, нали?

— Зная, зад градината. Но ние трябва да изнесем човека от къщи. А ако до това време полицайте я обградят?...

— Проклетнико, ти си винаги по-страхлив, отколкото трябва! — кресна Норт и удари с всичка сила Евънз по лицето.

Евънз се разтрепери от гняв. Той не очакваше това от Норт, който беше по-голям престъпник от него. Посегна да се хвърли върху него, но в това време очите му срещнаха очите на Норт. А те притежаваха странна сила, една неопишуема, магическа сила, която смрази Евънз.

— Какво искаш да правиш, нещастнико? — извика Норт.

Евънз не отговори.

Норт показва вратата.

— Донеси забрадката, роклята и шапката със синия воал! — заповяда той.

Евънз беше благодарен, че се е избавил от ужасните очи на Норт. Той сведе глава и след малко донесе исканите неща.

— Остави ги на този стол! — извика Норт. — Какво прави онзи разбойник?

— Не се и помръдва дори. Седи неподвижен на мястото си с глава, отпусната на гърдите.

— Извикай и другите!

Евънз изпълни заповедта. Силвър и Хари се появиха в салона.

— Хвърлете чужденеца в ямата на дивите котки!

Това беше тъкмо по вкуса им. Те изпитаха радостта на звяра, когато разкъсва плячката си.

— Няма ли в ямата и тигри... пантери? — попита радостно Хари.

— Не се бавете! По-скоро хвърлете чужденеца в ямата!

Хари и Силвър се заеха с изпълнението на заповедта. Евънз тръгна след тях. В гърдите му бушуваше страшна омраза. Макнийл, лишен от чувства, седеше облегнат в креслото. Силвър и Хари започнаха със смях и подигравки да го развързват. Евънз стоеше настрана.

— Значи искате да го хвърлите в ямата? — попита той.

— Така заповяда плантаторът.

— Много добре! Това значи с този полицаи в ръце навън да попаднем сами в ръцете на други полицаи. Това, което ви очаква в този случай, можете сами да отгатнете.

Силвър вдигна глава и изглежда учудено Евънз.

— Той има право — каза Силвър, обръщайки се към Хари.

— Следвайте ме! — заповяда Евънз. — Аз ще ви покажа един сигурен път.

— Умно момче е Евънз — каза Силвър. — Той винаги знае как да постъпва.

Силвър и Хари вдигнаха Макнийл на ръце. Евънз мина напред, за да осветява пътя на другарите си. Той слезе по стълбата, която водеше за избата. Другите го следваха бавно.

НА СТРАЖА

Леси лежеше върху една рогозка на верандата. Тя не спеше и наблюдаваше всичко. Но въпреки това не беше открила досега нищо необикновено. Беше видяла телохранителите да влизат и да излизат често от къщи. Вратата на къщата се отвори. Леси трепна и се послуша. Някой излизаше на верандата. Зорките очи на негърката, свикнали с тъмнината, познаха дошлия. Беше жена, с лице, покрито с плътен воал. В един миг Леси се изправи безшумно като котка на крака. Тя почака един миг, скрита зад зеленината около верандата. След това излезе от скривалището си и погледна надолу. Жената беше вече изчезнала в непрогледния мрак. Леси не я проследи, понеже беше получила заповед да стои на стража в къщата и да наблюдава всичко, което ставаше в нея.

Изведнъж до ушите ѝ достигна лек шум, който постепенно се усилваше. Изглежда бяха хора, които се приближават и шепнат. Леси се скри отново в зеленината.

Стъпките скоро отекнаха по пътеката, Леси позна гласовете им. Тя излезе на верандата. В същото време я повикаха по име. Роджър се връщаше със Сам.

Леси се затича с пъргавина на котка и слезе твърде леко по стълбата.

— Леси е — промълви Сам.

— Има ли някой тук наблизо? — попита тихо Роджър.

— Няма никой, маса — отговори Леси, — абсолютно никой.

— Дойде ли си плантаторът?

— Не е идвал никой, маса!

— Струва ми се, че не си пазила добре — каза Роджър сърдито.

— Ти си спала.

Леси поклати глава.

— Кълна се, че не е идвал никой. Само телохранителите идваха. Преди половин час излезе и една жена от къщи.

— Да не е дамата със синия воал?

— Да, маса. Жената, която излезе, носеше на лицето си воал.

— Дяволска работа — тя си отишла, а пък плантаторът не е идвал още! Да не лъжеш, Леси?

— Милорд, аз гарантирам за Леси — каза Самюъл кротко.

— Може би тя се е излъгала, тъй като не е наблюдавала добре.

Негърката поклати глава.

— Не знам дали плантаторът е вкъщи — отвърна тя. — Не съм го видяла с очи.

— Тогава трябва да пазим!

— Тихо!... Какво ли е това? — пошепна внезапно Самюъл, като вдигна ръка.

— Какво ли може да бъде? — обади се Леси. — Трябва да са телохранителите.

— Пият безобразниците проклетите — промълви Роджър.

— Милорд, аз ще се вмъкна в къщата и ще видя дали плантаторът е там — каза Самюъл. — Ако е там, ще ви дам знак.

— Опасно е, Самюъл.

— Не се безпокойте! Аз умея да се пазя, пък и никой няма да ме чуе, понеже съм бос. Ако не намеря никого, ще се върна пак тук.

— Там е работата, че ние не знаем дали дамата със синия воал е била синьора Астрела — каза Роджър. — Едно обаче е сигурно: Макнийл се намира тук наблизо и ми се ще да повярвам, че жената, която Леси е видяла преди, е била преоблеченият Макнийл.

— Ако той е наблизо, опитайте, може би ще го намерите — отговори Самюъл. — Леси ще остане да пази на верандата. А после ще се съберем пак тук.

Роджър се съгласи. Той се запъти към групата дървета, а Самюъл и Леси тръгнаха към верандата.

— Бъди внимателен, Сам! — пошепна негърката на стария си приятел.

— Телохранителите пият и пеят, Леси. Бъди спокойна — те няма да ме забележат. А даже и да ме видят, те не знаят, че съм на полицейска служба.

Леси кимна. След това тя остана да пази на верандата, а Самюъл отиде до вратата и я отвори много предпазливо. По шума, който достигаше до него, той заключи, че телохранителите са горе. Те бяха толкова пияни, че не чува лекия шум, предизвикан от отварянето на

вратата. Самюъл се спря за няколко мига. Като се убеди, че тримата пеят безгрижно, той реши да отиде нататък. Мина безпрепятствено стълбата. В това време телохранителите се чукаха с чаши и пиеха за свое здраве.

— Тишина! — извика някой от тях.

— Евънз има думата — каза Силвър с надебелял език. — Той е човек с извънредни способности. Да живее Евънз!

— Надявам се, не знаете, че аз съм ваш началник — каза Евънз с решителен глас.

— Да, ти ще ни ръководиш — каза Силвър.

— Слушай, Евънз — извика Хари, — тази работа не ми харесва. Каква полза имаме от това да стоим тука и да се напиваме? На мене ми трябват пари! Чуваш ли, пари!

И той удари с юмрук по масата с такава сила, че всички чаши издрънчаха.

— Но ние живеем тук твърде добре, нищо не ни липсва — забеляза Силвър.

— Този дявол Норт трябва да ни даде пари — извика Хари и пак удари по масата. — Аз искам пари, много пари!

— Слушайте, искате ли да ми се подчинявате? — попита Евънз.

— Ако ни помогнеш да се сдобием с пари, да! Ама ние искаме много пари! — отговори Хари. — Какво може да ни направи той, ако му задигнем всичките пари?

— Вярно, ние го държим в ръцете си — потвърди Силвър. — Той трябва да ни даде всичко, което му поискаме.

— Направете това, за да ви застреля веднага — каза Евънз. — Едва ли работата ще се уреди така лесно, както си въобразявате.

— Остави само Евънз да говори! Той познава Норт по-добре от нас — извика Силвър.

Самюъл от стълбата чу приблизително всичко, което казаха тримата. Но той искаше да разбере нещо повече, да види отблизо тези, когото наричаха свой началник. И той имаше дарбата да се промъква безшумно като котка и така се качи горе.

Сега тримата не пиеха, защото бяха заети с нещо по-важно. Личеше, че Евънз беше пил по-малко от другите двама. Изражението на лицето му показваше, че той крои някакви планове. Ако някой сега

влезеше в разпра с бившия учител, би си изпатил зле. Той беше в състояние да направи всичко. Силвър го гледаше като някой пророк.

— Ако искаме, можем да имаме всичко в ръцете си — каза Евънз. — Всичко зависи само от това да издебнем сгодното време!

— Гръм и мълния! Щом е така, тогава да почваме! — извика Хари, като скочи от мястото си.

— Стой на мястото си! — заповяда Евънз. — С викове няма да стигнем далече. Ние трябва да постъпим по съвсем друг начин.

— Довери се на Евънз — подхвърли Силвър. — Евънз, обещаваме ти отсега нататък да се съобразяваме точно с всички твои заповеди.

— Давате ли ми право да наказвам непослушанието?

— Ако намериш за уместно.

— Тогава, поемам ръководството.

— Знаеш ли къде се намира сега Норт, Евънз? — попита Хари.

Самюъл напрегна внимание.

— Ще го чакаме, докато се върне — каза Силвър. — А когато дойде, ще трябва да извади парите си.

— И ти мислиш, че той ще даде парите си? — попита Евънз иронично.

— Разбира се — каза Хари на свой ред.

— Добре, тогава нека направим така, както ни заповяда Евънз — отсече Силвър.

— С Норт можем да преговаряме само тогава, когато го държим здраво в ръцете си каза Евънз.

Другарите му одобриха.

— Какво може да направи той, когато му покажем, че е в нашата власт — продължи Евънз и очите му засвяткаха от омраза.

— Имаш право — каза Силвър. — Ти си човекът, който разбира от работата си.

— Няма защо да чакаме завръщането му, защото кой знае кога ще се върне. Ние ще го търсим и ще го хванем.

— Така трябва да направим! — извика Хари и пак удари масата с юмрук.

— И тогава ще го принудим да ни каже къде са парите му! — добави Евънз. — Ако не иска да говори, аз зная средство да го принудя за това.

Силвър стана.

— А сега подире му! — извика той.

— После ще се спогодим как ще разделим имението помежду си — каза Евънз. — В случай че не можем да се разберем, ще го продадем и ще си поделим парите. Всички ще вземем равни части, които ще бъдат достатъчни да ни направят богати за дълго време. Да не си въобразява Норт, че ще бъдем негови подчинени завинаги? Той ни третира като слуги. Работите трябва да се изменят! Ние трябва да бъдем негови господари!

— Да, ние трябва да бъдем негови господари! Добре го каза, Евънз! — извика Хари, а Силвър кимна с глава в знак на съгласие.

Като разбра, че тримата се канят да излязат, Самюъл се спусна безшумно по стълбата, отвори вратата и напусна къщата.

КАКВО ДА СЕ ПРАВИ?

Роджър и Леси чакаха завръщането на Самюъл, скрити под дърветата. От мястото, където се намираха те, можеше да се наблюдава вратата на хасиендата.

Леси беше неспокойна. Тя направи няколко крачки, защото беше видяла нещо, което Роджър не беше забелязал. След това се върна пак при него.

— Чувате ли? — каза тя тихо.

Роджър се послуша и до неговите уши достигна един странен шум.

— Какво е това? — промълви той.

— Някой стене, маса! — отговори негърката.

Роджър помисли веднага за Самюъл.

— Трябва да отида в къщата, за да видя какво са направили телохранителите със Самюъл — каза той решително.

Леси хвана Роджър за ръката и каза:

— Не отивайте! Това не е Сам. Стенанията идват от друга страна.

Когато горе песните престанаха, Роджър се послуша внимателно. В този миг нощната тишина отново бе нарушена от сподавени стенания, които наподобяваха сетните издихания на умиращ.

— Кой ли стене така, Леси? — попита Роджър.

— Може да е лейди Елен, милорд, може би ѝ се е случило някакво нещастие. Ако не се лъжа, тези стенания идват от ямата, която се намира в дъното на градината. По-рано в тази яма бившият плантатор отглеждаше няколко пантери и диви котки, но сега тя е празна.

— Наистина ли лейди Елен още живее?

— Да — отговори Леси, — виждала съм я да обикаля нощем. Тя не се е удавила в кладенеца, а само е направила плантатора да повярва, че това е станало. През деня тя се крие някъде. Бедната... Тя е много добра жена, маса. Оказвала е много пъти помощ на нещастните негри, осакатени от бой...

— Тогава трябва да разберем дали не ѝ се е случило някакво нещастие.

— Тихо, маса, идва Сам!...

Леси имаше право. Самюъл се приближи бързо, но безшумно.

— Милорд — каза той, — плантаторът не е тук!

— Не е ли тук? Ами къде ли може да бъде? Нали Леси каза, че никой не е излизал от тази къща, освен дамата със синия воал!

— Евънз, Силвър и Хари ще тръгнат да търсят плантатора — продължи Сам. — Ако Норт си беше вкъщи, тримата телохранители не биха се съветвали как да му вземат парите.

— Тази къща да не е омагьосана? — извика Роджър буйно.

— Норт нито е хвъркнал, нито е станал невидим, а пък отдавна зная, че той, а не някой друг е плантаторът. Как да повярвам, че се е измъкнал оттук незабелязано!

— Трябва да е усетил опасността, която го застрашава, милорд.

— Значи Леси го е оставила да се измъкне.

Леси се закле, че плантаторът не е излизал от къщи.

— Какво да правим сега? — промълви Роджър.

— Евънз, Хари и Силвър са негодяи — каза Самюъл. — Те знаят, че плантаторът е преследван и че той е Норт. И сега искат да извлекат полза от това.

— Е, добре, аз ще отида при тях и ще ги принудя да ми кажат къде се намира Норт — заяви Роджър.

— Те няма да кажат нищо, милорд — възрази Самюъл.

— Добре, ще ги принудя тогава с револвер в ръка! Хайде да вървим!

— Милорд...

— Какво, да не те е страх? — ядоса се Роджър. — Значи досега съм се лъгал в теб...

— Не зная какво е страх, но аз съм на друго мнение.

— А как искаш да намерим Норт, който според вас бил избягал, ако телохранителите му не го издадат?

— По-добре е да ги проследим. Те сигурно знаят къде се намира плантаторът. Ще тръгнем след тях и ще изясним всичко.

— Твоето предложение не е лошо, Самюъл, но се боя, че те ще ни видят и ще се скрият от нас.

— Ето ги, идат! — извика Леси със сподавен глас.

Къщната врата се отвори и тримата се показаха на верандата.

Леси и Самюъл се дръпнаха настрани. Роджър постоя един миг в недоумение, но здравият разум в него надделя и той побърза да се скрие под дърветата. В това време отново се разнесе стенанието.

Силвър спря и вдигна ръка.

— Чувате ли! — извика той, като се смееше. — Това е она от ямата.

Самюъл се приближи до Роджър.

— Почакайте ме тук, милорд — прошепна той, — аз ще тръгна след тях и ще се върна, когато намеря Норт.

Роджър кимна. Телохранителите се отдалечиха, следвани от Самюъл.

Леси не можа да се сдържи. Тя посочи към градината.

— Иди! — каза Роджър.

Негърката се отдалечи бързо, премина покрай къщата и изчезна в градината.

— Ех, да ми падне в ръцете! — скръцна със зъби полковникът. — Този нещастник няма да престане да преследва Ирма, докато не бъде безвреден. Само смърт чрез ръката на палач заслужава той. Едва тогава ще си отдъхне нещастната графиня. Но какво иска той от нея?... Не знае ли подлецът, че тя не може да го понася... Или пък има някакви други планове...

Роджър се послуша. Стори му се, че чува разговор в градината. След малко се показва Леси.

— Милорд! — викаше тя, като му правеше знак да се приближи.

Роджър се запъти към нея.

— Какво намери? — попита той.

— Има човек в ямата.

— Кой, лейди Елен ли? Жената в бяло?...

— Не, един мъж.

— Мъж ли? Да не е Макнийл?

— Струва ми се, че каза това име.

— Но как е попаднал в ямата?... Да не би ония подлеци...

— Иска помощ, милорд!... Елате по-скоро!

Роджър отиде с Леси в градината. Когато стигнаха при ямата, Леси го задържа с ръка.

— Нито крачка напред, маса! — извика тя.

— Но как сте попаднали долу? — попита Роджър.

— Помощ! — прозвуча отдолу. — Които и да сте, помогнете ми!

— Аз съм полковник Роджър.

— Аз съм Макнийл, г-н полковник!

— Как попадна в тази яма?

— Сам не зная, г-н полковник, чувствам се полумъртъв — отговори Макнийл и изпъшка.

— Трябва да слезем долу, Леси — каза Роджър. — Донеси една стълба!

— Няма нужда, милорд, ние можем да стигнем там и без стълба. От избата на къщата един подземен вход води чак до дъното на ямата.

Макнийл започна отново да стене.

— Идваме, Макнийл! — извика Роджър. — Имай търпение!

Леси тръгна, следвана от полковника.

— Сега ми става ясно как се е случило това. Жената, която си видяла да излиза от хасиендата, е бил Норт, преоблечен с дрехата, шапката и воала на Макнийл.

Те отидоха в къщата, където още гореше лампата. Леси я взе и се отправиха към стълбата, която водеше за избата. Роджър я следваше. Леси беше запозната с това място и без мъка намери подземния вход.

— Ще стигнем до една желязна врата, която се съединява с ямата. Ако тя не е заключена, ще можем да влезем в нея.

Когато стигнаха до вратата, Леси радостно извика — ключът беше там. Малката желязна врата се отвори със скърцане. Леси и Роджър влязоха в едно кръгло пространство, в средата на което имаше дебело дърво, по чиито олющени клони някога скачаха и си играеха дивите котки. И досега беше се запазила непоносимата воня. Леси вдигна лампата. Тя видя Макнийл, който лежеше на пясъка. При все че усещаше непоносими болки, той радостно се усмихна, като видя Роджър.

— Благодаря на небето, че дойдохте — каза той. — Иначе щях да загина тук долу.

Полковникът се приближи и му подаде ръка.

— Какво се случи, Макнийл? — попита той.

— Зле си изпатих, г-н полковник. И ако тази вечер не беше дошла една жена да утоли жаждата ми, може би щях да бъда вече мъртъв... Кой знае, може да съм сънувал.

— Това е била лейди Елен — прошепна негърката.

— Но как попадна в тази дупка, Макнийл?

— Откъде да знам. Онези мерзавци с униформите ме хванаха и вързаха и на това отгоре ме оставиха гладен и жаден. А когато разбраха, че познах Гулд, или Норт, те се нахвърлиха върху ми като кучета. Изглежда, че след това съм загубил съзнание... Г-н полковник, плантаторът е Норт. Аз намерих червената му униформа... Когато дойдох тук, преоблечен като жената със синия воал, и поисках да го арестувам, той заповяда да ме вържат.

— Да, и Норт е взел роклята, воала и шапката, преоблякъл се е и е напуснал къщата. Ние обаче трябва да го намерим.

— Ще ви придружа, г-н полковник. Аз трябва да си отмъстя на онези подлещи. Вижда се, че той ги е взел със себе си.

— Не, и те го търсят, защото искат да му вземат парите. Къщата е празна, Макнийл. А сега да те изведем оттук.

— Не вярвах, че ще бъда избавен — каза Макнийл, като направи усилие да стане. Това обаче беше свръх силите му. Само с помощта на Роджър и Леси той можа да стигне вкъщи. Тук беше принуден да седне на дървената стълба, защото не можеше да върви по-нататък.

Роджър излезе, за да види дали се връща Самюъл. Макнийл дишаше тежко.

— Дай ми, моля ти се, една глътка вино! — обърна се той към Леси.

Леси отиде горе и се върна с пълна чаша, вероятно забравена от телохранителите.

Макнийл я изпи с удоволствие. Поиска да стане, но се отказа от намерението си. Остана да чака полковника, седнал на стълбата.

САЛДЖИЯТА ПЕН

Недалече от хасиендата течеше широка река, на брега, на която беше разположена къщата на салджията Пен.

Старият Пен, бивш моряк, беше запазил живостта и доброто разположение на духа си чак до напредналата си възраст. Други обслужваха плаващия мост, който съединяваше двата бряга. Пен стоеше повече в бюфета и прислужваше на пътниците.

Сутринта на следващия ден Норт, носейки един скъп куфар, пристигна в заведението на стария моряк. Пен стана да го посрещне, както правеше с всеки новопристигнал.

Артур поръча вино и закуска. Старецът повтори поръчката на едно дванадесетгодишно момиченце и счете за свое задължение да седне при новия си гост.

— Сигурно отивате в Колумбия, милорд? — попита той.

— Щях да бъда много по-доволен, ако не се налагаше да отида... Много съм уморен. Няма ли тук някой, комуто бих могъл да се доверя?

— Може би на дъщеря ми Милия, която видяхте да прислужва на пътниците. Тя язди кон като мъж.

Норт го погледна изпитателно.

— Имате ли перо и мастило? — попита той.

— Мисля, че да, милорд.

— Донеси ги тогава!

Пен се отдалечи. В това време се показва Милия, момиченце, добре развито за възрастта си, и донесе вино, хляб, шунка и масло.

— Искаш ли да ми направиш една услуга? — обърна се Норт към нея. — Ще ти платя добре.

— С удоволствие, милорд, какво ще заповядате?

— Ще занесеш едно писмо в Колумбия.

— Защо не, веднага.

— Тогава се пригответи!

Милия каза няколко думи на баща си и тръгна към дървената постройка, в която се намираха стаите за живеене.

Старият Пен донесе хартия, перо и мастило. Норт написа няколко реда и запечатана писмото.

Милия се върна в чакалнята и заяви, че е готова за път.

Норт я попита дали може да вземе кабриолет, защото на връщане ще доведе една дама от града.

— Разбира се, милорд. След пет минути кабриолетът ще бъде на моста — каза Милия и бързо излезе.

Норт беше много доволен. Напълни си чашата, наля и на стареца. С това той го спечели.

— За ваше здраве, милорд!

— Ще остана при вас — каза Норт. — Можеш ли да ми дадеш стая, където да дочакам пристигането на дамата, на която изпратих писмото? Ето ти и парите.

Артур сложи една златна монета на масата и така още повече се издигна в очите на Пен.

— Сигурно любовна среща — каза Пен, като се усмихваше със задоволство.

— Да — кимна Норт. — Но желая да остане в тайна!

— Можете да разчитате на дискретността ми, милорд — отговори Пен и изпразни чашата.

Милия изведе на подвижния мост един силен кон, впрегнат в лек кабриолет, и се върна в стаята.

— Кажете сега, милорд!

— Ето писмото, дете мое — каза Норт. — Иди бързо в града. В хотела живее една дама на име Ирма Олденбург. Запомни добре: Ирма Олденбург! Ще ѝ предадеш това писмо. Ако те попита кой го изпраща, ще ѝ кажеш, че е от полковник Роджър. Няма да забравиш това име, нали?

— Добре, милорд, няма да забравя: полковник Роджър.

— Ще ѝ кажеш още, че полковникът се намира тук и я чака.

— Добре, милорд.

— Ако лейди Олденбург тръгне с теб и поиска да ѝ опишеш външността ми, ще и кажеш, че полковникът е висок, широкоплещест мъж, с кестенява брада, облечен в униформа на полицаи от Ню Йорк.

— Добре, милорд, това ли е всичко? — попита Милия нетърпеливо.

Старият Пен се засмя с удоволствие.

— Сега тръгвай! Ако доведеш дамата, ще ти платя добре за услугата.

Милия се качи на подвижния мост и той се понесе бавно към отсрещния бряг.

Норт поръча още едно шише вино. Когато Пен го донесе, той му направи знак да напълни и двете чаши.

— Слушай, Пен — каза той, — искам да направя една шега, но за това ми трябва твоят плаващ мост.

Пен опули очи.

— Плаващият мост ли? — попита той.

— Само този ли имаш, или разполагаш и с друг?

— Имам още един, милорд, в случай че другият се повреди.

— Добре, ти ще използваш него, а аз ще взема този под наем.

— Но как така, милорд?

— Много просто. Когато довечера пристигне момиченцето с дамата, аз ще премина оттатък, тоест аз и ти, за да ги посрещнем. Ти ще кажеш на момиченцето да почака с кабриолета на брега, като остави лейди на моста. За останалото ще се погрижа аз.

— Да, милорд, но трябва да има машинист на моста.

— Не бери грижа за това, приятелю, аз съм инженер и умея да управлявам моста.

— Още нещо, милорд, нали после ще ми върнете моста?

— О, разбира се! Страх те е да не избягам с него ли? — каза Норт. — Можеш да бъдеш спокоен, нямам нужда от твоя мост. Ще го намериш на брега малко по-надолу по реката. В това време ще си служиш с другия мост.

При все че виното го бе направило по-отстъпчив, виждаше се, че Пен не бе склонен да сключи подобна сделка с Пен.

— Ти не ме познаваш — каза Норт, като видя, че Пен се колебае — и затова моето предложение ти се струва малко странно. Готов съм да ти предложа гаранция.

Лицето на Пен светна, като чу тези думи.

— Аз имам голямо доверие във вас, милорд! — каза той. — По лицето ви се познава, че сте благороден човек... Започнах да разбирам как стои работата... Готвите се да отвлечете жената.

— Така е, Пен — отговори Норт. — Ти трябва да знаеш всичко: става дума за собствената ми жена. Нея искам да отвлека.

— Вашата жена ли, милорд?... Дявол да го вземе, това се казва шега!... Вижда се, че е избягала... Но как така, вие сте благороден и елегантен мъж!

— Случва се понякога — домашни разправии. Жена ми ме напусна, но аз я обичам много... Тя трябва пак да бъде моя каквото и да ми струва! Ако знае, че се намирам тук, тя няма да дойде, затова прибягнах до тази хитрост.

— Щом е така, разчитайте на мен, милорд — каза старият Пен, — жената принадлежи на мъжа си. Поверявам ви моста си.

— Ето ти сто долара за услугата.

Пен ги прибра в джоба си. На лицето му се изписа благодарна усмивка.

— Добре, разбрахме се. Когато дъщеря ми пристигне с жена ви, ще преминем с моста оттатък. Моряците ще останат тук, за да дойдат с другия мост... Вие ще се скриете в машинното отделение. Аз ще доведа лейди на моста и след това ще се върна при дъщеря си. Тогава вие ще отплавате на известно разстояние, ще оставите моста на брега и ние ще си го приберем.

— Добре, разбрахме се — каза Норт и подаде ръка на стареца.

— А после къде ще заминете, милорд?

— Още не съм решил.

— Колата ми е на ваше разположение, милорд.

— Отлично, веднага ще замина с нея.

В това време Пен се беше загледал в група хора, които се приближаваха към къщата му.

— Какви ли са тези хора, приличат на войници?... Недалеч от тях ги следва един негър... Заклевам се, че това е бившият роб Самюъл, който стана полицейски агент.

Норт стана. Наистина това бяха Евънз, Хари и Силвър.

— Тези хора не трябва да ме видят, не трябва и да знаят, че се намирам тук. Ще ида във вашата стая.

— Добре, милорд, оставете ги на мен — отговори Пен.

Артур напусна предпазливо чакалнята.

След малко тримата влязоха, напрашени от главата до петите.

Пен беше махнал бутилката и чашата на Норт и сега седеше до масата пред пълна чаша и остатъка от закуската.

— Има ли тук една жена със син воал? — попита Евънз, като се приближи до Пен.

— Жена със син воал ли? Не! — отговори Пен.

— Може би си я превел през реката?

— Не съм виждал такава жена.

— Ами кой е закусвал тук?

— Аз, с ваше разрешение.

— Я не говори глупости! — извика Хари с глас, пресипнал от пиянство. — Тук е имало и друг човек.

Самюъл влезе в чакалнята, без да дава вид, че се интересува от нещо, седна на другия край и почука по масата. Пен се приближи.

— Прави се, че не ме познаваш — каза той тихо, а после с висок глас си поръча питие.

Същото направиха и тримата бивши телохранители.

— Сега, господа! Разположете се по-удобно! — извика старецът и се върна при тях.

— Ще останем тук — съобщи Хари. — Ще чакаме дамата със синия воал.

— И тримата една жена ли търсите? — изсмя се Пен с висок гърлен глас. — Да не сте влюбени в нея?

— Това не е твоя работа, стар бърборко! — отговори Силвър. — Каква си ми хитра лисица, знам те аз тебе...

— Колкото до това, лъжете се. Йохан Пен е честен човек и не умее да лъже. Най-важното за мен е да поръчате колкото може повече... — и тръгвайки да изпълни поръчката, добави, като се смееше: — Ако дойде хубавицата със синия воал, непременно ще ви съобщя.

МИЛИЯ

Милия пристигна към обяд в Колумбия и отседна в хотела край града, в който обикновено спираше и баща ѝ. Най-напред тя се погрижи за коня, след което се отправи към квартирата на мис Олденбург. Един слуга я отведе при нея. Ирма сама отвори вратата.

— Вие ли сте мис Олденбург, мис Ирма Олденбург? — попита Милия.

Ирма погледна учудено момичето, което виждаше за пръв път.

— Да, така се казвам. Мен ли търсите?

— Да, миледи, нося ви едно писмо — каза смело дъщерята на Пен, като подаде писмото, което носеше.

— Кой го изпраща?

— Полковник Роджър.

Лицето на Ирма светна при тези думи.

— Полковник Роджър ли? — попита тя с нежен глас. — Къде е той сега? Но защо не влезеш? Седни и си почини!

— Полковникът се намира у дома, край реката, и там чака миледи.

Ирма отвори писмото и го прочете. Явно няколко реда, които съдържаше то, бяха написани набързо.

— Полковникът сам написа писмото — заговори отново Милия — и ме изпрати, за да ви заведа при него. Ако желаете, миледи, след половин час можем да тръгнем и най-късно до вечерта ще пристигнем.

— Мамо, ще вземеш ли и мен? — обади се неочаквано детето на Ирма.

— Разбира се, миличко — отговори тя и прегърна детето.

— Полковникът говори само за вас, миледи — каза дъщерята на Пен.

Ирма прочете отново написаните редове. Лицето ѝ изразяваше учудване и пораждащо се недоверие.

— Не е възможно полковникът да е забравил момиченцето ми — промълви тя. — Как изглежда човекът, който ти даде писмото?

— Висок и широкоплещест, миледи. Има кестенява брада и носи униформа.

— Нищо не разбирам — промълви Ирма, — какво ли се е случило?

В този момент на вратата се почука и в стаята влезе Фриц Шелер.

— Добре направихте, че дойдохте, мистър Шелер. Чете те! — подаде му писмото Ирма.

— Ще трябва да отидете, мис Олденбург — каза той, — кой знае, може да се е случило нещо на моста.

— Не зная, но съм много разтревожена — призна Ирма. — Полковникът не споменава нищо за Лидия...

— Може би защото знае, че аз съм тук.

Малката Лидия заплака.

— Не ме оставяй тук, мамо! — молеше се тя и прегръщаше коленете на майка си.

— Мама ще се върне скоро, Лидия — каза Шелер.

— О, мама няма да се върне! — плачеше отчаяно детето.

Тази сцена направи силно впечатление на Милия. Тя не откъсваше очи от детето.

— Тогава ще постъпим така, мис Олденбург — предложи Шелер. — Вие ще останете тук, а аз ще отида на моста.

— Да не би полковникът да се разсърди? — каза Ирма.

В този момент Милия се приближи до нея.

— Миледи, познавате ли един мрачен и блед човек с валчеста, черна брада?

Ирма трепна.

— С неспокоен поглед, но със стройна фигура? — продължи да пита Милия.

— Норт!... — извикаха едновременно Ирма и Шелер.

— Откъде го познавате? — попита Шелер.

— Той ми даде това писмо, миледи — продължи Милия, — поръча ми да кажа, че се казва полковник Роджър, и да го опиша така, както сторих преди.

Ирма беше пребледняла като мъртвец.

— Значи този човек те изпрати тук? — обърна се Шелер към Милия.

— Да, той... Простете ми, че ви излъгах!... Видът на лейди и плачът на това мило момиченце ме трогнаха и аз повече не можех да се преструвам...

— Но коя си ти? — попита Фриц Шелер.

— Дъщерята на...

— Ти постъпи благородно, защото с признанието си предотврати едно голямо нещастие... Слушай! Ние трябва да хванем този човек, той е престъпник, търсен отдавна от полицията. Ти ще ни помогнеш за това. Ще направим така: ще отидем всички заедно.

— Но тогава той ще ни види и ще разбере веднага, че съм го издала.

— Остави ме да се доизкажа! Преди да стигнем до реката, аз и детето ще слезем, а ти и лейди ще отидете сами на брега. Ще бъде вече тъмно и аз ще мога да се промъкна незабелязано.

— Но какво можете да сторите на този страшен човек? — попита Ирма.

— С помощта на моряците ще го хвана и ще го задържа — отговори Шелер.

Милия като че започна да съжالياва за своята откровеност.

— Тогава по-добре да не отиваме, миледи — каза тя. — Ще се върна и ще му предам, че не искате да дойдете...

— Невъзможно! — извика Фриц Шелер. — Аз трябва да заловя този човек, затова ти ще заведеш и трима ни.

— Мистър Шелер... — опита се да се намеси Ирма.

— Това трябва да стане, графиньо! — прекъсна я бързо Шелер. — Ако отида сам, Норт ще успее да се укрие, а с вашата помощ се надявам да заловя този демон.

Милия започна да се страхува.

— Татко ще ме изгони от къщи, когато научи, че аз съм виновна за всичко това — каза тя.

— Не се страхувай, дете мое! — отговори Шелер. — Лесно ще се разберем с баща ти, остави това на мен и няма да съжالياваш!

Лидия се радваше много, защото щеше да тръгне с любимата си майка. Вече не плачеше, само искаше по-скоро да я облекат.

— Да бъде, както искате — съгласи се най-после Ирма.

— Къде е файтонът, момиченце? — попита Шелер.

— В един хотел край града — отговори Милия.

— Тогава да тръгваме, графиньо.

Ирма се подчини неохотно и нерешително, защото предчувстваше, че я очакват нови, още по-страшни прежеждия.

В КЛОПКАТА

Пен обслужи клиентите си и седна до Сам, за да го разпита за някои, които подозираше.

Норт седеше в стаята. Като размисли, той разбра, че положението му не е блестящо. От една страна, той искаше да се махне колкото може по-скоро от това място, а от друга, да остане, за да дочака идването на Ирма. Макар и престъпник, Норт беше интелигентен човек. Съпругът на Ирма фон Хоенщайн и на Мария Шмит не беше роден за плантатор. обстоятелствата го бяха принудили да живее заедно с вулгарни престъпници, от които сега искаше да се отърве завинаги. Норт разбра, че Евънз го беше издал на другарите си и че те го преследваха, за да го ограбят. Но той вече беше взел мерки. Преди няколко дни беше писал под името полковник Уилсън на фирмата „Милтън Брадърс“ в Нови Орлеан, която се занимаваше с покупко-продажби на недвижими имоти в южните щати. Той, Върмънт, я беше натоварил да продаде бързо плантацията, защото мислеше да замине за Индия. В писмото молеше фирмата да се поинтересува само за купувач и да не завързва кореспонденция по въпроса, защото след няколко дни щял да се представи лично — в Нови Орлеан.

Норт искаше да излезе от тази област, където следите му бяха открити, и по възможност да се махне и от Съединените щати. Но той познаваше упоритостта на тяхната полиция и затова трябваше да действа с голяма предпазливост.

Планът му се състоеше в следното. Реката, където беше спрял, се вливаше в голямата река Алабама. С моста, нает от стареца Пен, мислеше да слезе до устието ѝ. Там щеше да намери кола и коне, които да го отведат до най-близкото пристанище на Алабама, откъдето с параход да стигне чак до устието ѝ. Оттам с железницата до Нови Орлеан. Стигнал веднъж в този голям град, след като продадеше имота, лесно можеше да отплава за Англия. И през ум не му минаваше да ходи в Индия. С това той искаше само да заблуди полицията. В многомилионния Лондон трудно можеха да го открият. Норт беше

уверен, че с пари всичко се постига. С тяхна помощ се надяваше да си купи документ за титла и под името лорд Дарлинг да се движи във висшето общество на столицата.

Но имаше нещо, което пречеше на Норт да изпълни плана си. И в неговия живот, както и в живота на всички големи престъпници, жените играеха фатална роля. Любовта към жена му го завладя отново с непобедима сила. Към нея се прибави и ужасната ревност от полковник Роджър — един опасен съперник. Миналото възкръсна пред него. Примамливите картини на едно отдавна отлетяло щастие преминаваха през главата му с шеметна бързина. Гордата аристократка беше пожертвала за него всичко: благородно име, чест, родителска любов, светло бъдеще, наследството от много милиони — само и само да му принадлежи. О, колко горда беше тя и сега, в положението си на обикновена жена!... Той беше се запознал с нея във Филаделфия... Възвишената ѝ красота, която се бе запазила и досега, и дивният ѝ глас го бяха омаяли и потопили в едно неповторимо блаженство... Но сега... Не беше ли лудост от негова страна да се опитва да се приближи още веднъж до нея? Макар че Ирма му беше дала ясно да разбере, че той не може да разчита повече на взаимност, страстта го заслепяваше и го караше да забрави всякакво благоразумие. Той знаеше добре, че ако остане тук, поставя живота си на карта, и въпреки това остана, защото... защото искаше поне още веднъж да я владее без детето ѝ. Да, само веднъж, а после... после?... Злобни пламъчета святкаха в очите му.

В този миг се почука леко на вратата. Норт трепна. Неволно посегна към джоба на пардесюто си, където обикновено носеше зареден револвер. Дали Пен не го беше издал? Сигурно Евънз се промъкваше крадешком след него! Той познаваше хитростта му. Артур Норт стоеше неподвижен в средата на стаята и не смееше да мръдне, с поглед, втренчен във вратата. Обзе го ужас, когато се сети, че е забравил да я заключи. Сега вече беше късно. Само мълчанието можеше да го спаси. В това време обаче някой натисна вратата. Норт вдигна револвера, решен на всичко.

— Стой! — извика той със страшен глас.

Главата на Пен се подаде през пролуката. Старецът се намери натясно. Ако се опиташе да се върне, Норт можеше да стреля. Животът

на човека по тези места не се ценеше много. Затова той благоразумно влезе, като затвори полака след себе си.

— По дяволите! — каза Пен с пресилена усмивка. — Така ли приемате приятелите си? Скрийте револвера! Не виждате ли, че идвам невъоръжен и без лоши намерения?

Норт свали оръжието.

— Всеки може да се усъмни, като те види да влизаш така дебнешком.

— Още повече вие, мистър Йохан Гулд от Ню Йорк — отвърна Пен с неочаквана смелост.

Норт пребледня, отстъпи крачка назад и отново вдигна револвера.

Пен не помръдна.

— Остави това, приятелю! — каза той с престорена смелост. — Възможно е да ме убиеш, но може и да не успееш. Сигурно е обаче, че изстрелът ти ще те предаде в ръцете на палача.

Безразличието, с което говореше Пен, изплаши Норт.

— Вярваш ли — продължи Пен, придобил вече кураж, — че след като научих кой си и че другите са дошли да те арестуват, имам някаква особена нужда да идвам тук и да се излагам на опасност...

— Кой са дошли?

— Дявол да го вземе! — изсмя се старецът. — Трябва да ме смяташ за много прост, ако мислиш, че не ми се стори подозрителен още от самото начало. Аз обаче съм разбран човек, поне такъв, какъвто трябва да бъде човек в този американски свят. Ти ми даде пари и аз ти отстъпих един от моите мостове за тази нощ. Само че положението малко се измени оттогава. Разпитах Сам, който е полицейски агент — сега той е долу, — и разбрах истината. Твоите така наречени телохранители са се присъединили към него и един от тях в този момент е на път към плантацията, за да доведе полковник Роджър и полицаия Макнийл. Те разговаряха тайно от мен, но аз ги надхитрих. Слязох в зимника, изкачих се предпазливо по стълбата, долепах ухо до дъската, която ме отделяше от тях, и чух всичко, което си говореха.

— Е, какво мислят да правят?

— Искат да направят обиск на къщата, след като пристигне полковникът, защото само той има право на това.

— Но как могат да знаят, че аз съм тук, щом ти не си ме издал!
— извика сърдито Норт и отново вдигна заплашително револвера.

Пен го изглежда презрително.

— Това щеше да е най-лесното. Аз обаче се въздържах от подобна стъпка, и то не от съчувствие към такъв страшен убиец, а само защото реших, че за мен ще бъде по-изгодно да те предупредя и по този начин да спечеля една порядъчна сума. Така накратко стоят нещата.

— Пари? — промълви Норт. — Добре, ще ти дам хиляда долара, ако ме спасиш.

— Трудна работа — отговори старецът спокойно. — Къщата е заобиколена. Нито един изход не е свободен. Попадна в клопка!

Норт изруга и се спусна към прозореца.

— Назад! — извика Пен. — Искаш да те видят ли?

Норт се спря. После крадешком се приближи към прозореца и погледна към двора. Пен не беше излъгал. Когато се обърна, лицето му беше бяло като стената.

— Е, какво ще правим сега?

Пен с ръце в джобовете го гледаше спокойно.

— Има една възможност, драги господине — каза той с хитра усмивка, — но колата не върви, ако не се смаже...

Норт скръцна със зъби от яд.

— Две хиляди долара!

Пен поклати глава.

— Три хиляди!

— Ами, за такава дребна сума не рискувам.

— Пет хиляди! — извика Норт.

— Животът ти е в опасност — беше отговорът на Пен.

Норт тропна с крак.

— Свършвай най-после! Кажи си цената! — извика той, треперещ от ярост.

— Десет хиляди, нито стотинка по-малко.

— Да не си полудял?

— Напротив, никога не съм бил по-разумен, отколкото сега.

Последва бърз разговор, изпълнен с ругатни и закани. Изведнъж Пен извика:

— Чуваш ли? Идват. Имах достатъчно добри намерения по отношение на теб, Гулд. Сега трябва да се върна долу.

Той направи няколко крачки към вратата.

— Чакай! — извика Норт. — Ето ти десет хиляди долара.

Пен се върна.

— Без нерви, ако е възможно! Аз не направих нищо друго, освен една сделка.

Норт с треперещи ръце извади връзка банкноти.

— Ще ме спасиш, нали?

— Надявам се.

— Как?... Мислиш ли, че ще ти платя десет хиляди долара само за една проста надежда?

Пен сви рамене.

— Другите ще ти вземат всичко, дори и живота! — каза старецът.

Отдолу се чуха гласове — викаха Пен.

Норт измърмори нещо на немски, което Пен не разбра. После му подаде банкнотите.

— Ако ме издадеш, ще те издам и аз. Имам револвер и първият, който би ми излязъл насреща...

— Идват! Бързо след мен, докато не е станало късно! Двамата напуснаха навреме стаята. Някой се изкачваше бързо по стълбата.

КРИТИЧНО ПОЛОЖЕНИЕ

Норт вървеше напред, Пен го следваше. Той беше изгубен, ако старецът не успееше да го скрие.

Да избягат в гората, беше изключено. Преследвачите бяха шестима, и то добре въоръжени. Освен това Роджър и Макнийл бяха вързали конете си на двора.

Мъжът, който се изкачваше по стълбата, не спираше да вика Пен, Норт позна гласа. Беше на полковника, неговия смъртен враг и съперник.

Кръвта нахлу в главата на Норт. Идваше му да се върне и с един изстрел да просне на земята този омразен нему човек. С това обаче само би ускорил гибелта си и завинаги би загубил Ирма. Не, не, той трябваше да се избави от грозящата го опасност и да дочака идването на Ирма. Планът му трябваше да сполучи. По-жестоко отмъщение спрямо Роджър от това да му отнеме Ирма не можеше да съществува. Дяволска радост светна в очите на Норт. Той искаше да нарани Роджър неизлечимо, право в сърцето. Норт и Пен преминаха през няколко сумрачни стаи и коридори на голямото здание.

— Стой! — каза изведнъж Пен. — Стигнахме, където трябва.

Норт се спря и въздъхна продължително. Огледа стаята. Имаше само един прозорец, който гледаше към гората. В нея имаше креват, мивка, шкаф и два стола. След като внимателно заключи вратата, Пен се отправи към един голям дървен сандък, който Норт не беше забелязал. Сандъкът беше обкован с железни обръчи и се заключваше с два секретни катинара.

До тях достигаше шум от отваряне и затваряне на врати. Пен отключи сандъка и вдигна капака.

— Какво искаш да правиш? — попита тихо Норт.

— Влез тук! — отговори Пен. — Нямам време да ти давам подробни обяснения.

Като се посвиеше малко, един човек можеше да се вмести в сандъка. Но това се стори подозрително на Норт.

— Ти като че ли искаш да ме предадеш вързан на моите неприятели? — каза той с мрачен поглед.

— По-вероятно ти самият ще се предадеш — отговори Пен сърдито. — Това е единственото скривалище в къщата ми и ако не влезеш веднага в сандъка, ще си изляза от стаята, без да можеш да ме последваш.

Норт хвърли бърз поглед наоколо, но не видя нищо, което да му подсказва, че има таен изход.

През това време виковете и шумът се усилваха.

— Влизай — бутна го Пен, — или ще те оставя на произвола на съдбата. Ако отида до вратата, тогава и най-малкият шум ще ни издаде. Не искаш ли да влезеш в сандъка?... Да или не?...

В този момент в коридора се чуха стъпки и гласът на Роджър. Норт не се противи повече и влезе в сандъка.

— А как ще дишам тук?

— Аз съм се погрижил за това... Хайде, по-бързо!

Снажният и висок Норт беше принуден да се свие още повече, отколкото друг, по-дребен човек. Положението му в този миг беше съвсем незавидно. Той отправи заканителен поглед към Пен.

— Ако ме издадеш, тогава...

Но не успя да довърши. Пен с всички сили блъсна капака и затвори сандъка.

На Норт му се стори, че чу ироничен смях. Поиска да стане, но вече беше късно. Пен беше сложил катинарите и Норт, обзет от ужасен страх, чу изцракването на ключа. В сандъка беше тъмно и задушно. Дишаше се трудно.

— Остави ме да изляза! — простена той.

Гласът му прозвуча слабо. Поиска да удари по стените на сандъка, но разбра, че не може да помръдне. Сърцето му биеше бързо. Челото му гореше. Дали нямаше да се задуши?...

Една страшна мисъл прониза ума му. Не беше ли Пен съучастник в залавянето му? Дали не искаше да го погуби, за да сложи ръка на парите, които видя у него?... Студена пот изби по челото му. Спомни си, че беше чел за жертви, задушавани в сандъци, и при тази мисъл му се стори, че се задушава. Опита се да опъне свитите си крака, за да строши сандъка, но усилията му бяха напразни.

Поиска да извика, но от устата му не излезе нито звук.

Обзе го смъртен страх. Крайниците му започнаха да изтръпват... Въпреки че по стените на сандъка имаше дупки, които му позволяваха да диша, Норт изпадна в състояние на безсилие. Единствено мисълта му работеше трескаво. Тя се мятеше от предположение на предположение, хвърляше се неспокойно от личност на личност, от предмет на предмет.

Този неочакван обиск не беше ли нагласен от Пен, за да бъде обезоръжен Йохан Гулд? Ако той останеше само един час в сандъка, крайниците му щяха да изтръпнат дотолкова, че не би имал сили да се помръдне, а камо ли да се защитава. Норт вече проклинаше лекомислието си. Сега беше уверен, че домакинът има и други скривалища, където щеше да има възможност да се отбранява в случай на нападение. Животът на Гулд висеше на косъм, защото само една дума на Пен можеше да го изпрати на бесилката.

Измина доста време, преди Норт да чуе, че Пен разговаря с някого пред вратата. По дяволите, как беше излязъл от стаята, щом не беше минал през вратата?... Изглежда, че това старо гнездо представляваше истинска лисича дупка, останала от времето на индианските нападения, когато жилищата по тези места се правеха с много потайни и скрити врати, коридори и стълби.

Изведнъж вратата се отвори и в стаята влязоха много хора.

— Как е възможно да си взел ключа само на тази врата, а на другите да стоят в ключалките? — попита Роджър. — Вижда се, че не искаш никой да надникне в тази стая.

— Тази стая беше затворена, а аз държах ключа постоянно в себе си, защото мисис Торни, която в последно време заемаше тази стая, остави тук един сандък, който ме натовари да изпратя при пръв удобен случай в Колумбия.

— Така ли? — каза Роджър недоверчиво. — Коя е тази мисис Торни?

— По-рано тя живя във вилата Пленти Чарм, която продаде, за да се пресели при децата си в Колумбия. Беше стара жена и постоянно боледуваше...

— А как дойде дотук?

— Как може да дойде, ако не с файтон.

— И донесе този сандък със себе си?

— Да!

— Но защо спря тук, при теб?

— Защото файтонът ѝ трябваше да се върне, а тя беше много уморена от пътя. Както казах и преди, тя беше стара и болнава. Престоя тук само два дни.

— Ами защо не взе сандъка със себе си, когато тръгна за града?

— Защото замина с моя файтон. Сандъкът е много тежък, а такъв товар не е по силите на моя кон.

— Макнийл, моля те, повдигни сандъка!

Макнийл изпълни нареждането.

— Много тежи — отговори той.

— Дай ключа! — обърна се Роджър към Пен.

Норт потрепери, предчувстващ близката опасност.

— Ключът, разбира се, жената взе със себе си — отговори Пен.

— А пък аз съм на мнение, че щом ти е поверила сандъка, можеше да ти повери и ключа.

— Но защо?... Какво ще правя с него?

— Например може да скриеш някой човек в сандъка — отговори Роджър.

— Човек ли? — каза Роджър объркано. — Какъв човек?

— Ами човека, когото търсим!

— Какъв интерес имам да правя това? — сопна се Пен.

— Какъв ли? — каза подигравателно Роджър. — Можеше да спечелиш една порядъчна сума, понеже Гулд носи в себе си около стотина хиляди долара.

— Господине, аз съм честен човек! — заяви Пен сърдито.

— Това ще установим веднага.

Роджър свирна силно и сърцето на Норт подскочи. В отговор се чу друго изсвирване и след малко няколко полицаи влязоха в стаята.

— Претърсете джобовете на този човек! — заповяда Роджър. — Преди всичко търсете ключове.

Полицайте изпълниха заповедта на началника си. Една връзка ключове падна на пода.

— Отворете сандъка! Струва ми се, че този ключ ще стане.

Сякаш електрически ток премина през тялото на Норт. Измина около минута в страшно напрежение. Той си помисли, че вече е изгубен.

— Не, ключът не става — каза Макнийл.

Норт въздъхна с облекчение.

— Тогава опитайте друг!

— Този май ще свърши работа, мистър Роджър.

Норт замръзна в очакване.

— Не, и той не става.

— Може би ще стане големият ключ — каза на шега Пен.

Като чу тези думи, Норт изпита голяма радост. Чак сега той се убеди напълно, че Пен не беше предател.

Роджър тропна ядосано с крак.

— Донесете инструменти и счупете катинара!

— Вие превишавате правата си! — извика Пен, виждайки, че играта е изгубена, и гледайки да печели време. — Ако сандъкът беше мой, не бих имал нищо против, но той е чужда собственост.

— Ще направя това, което смятам за необходимо — отвърна Роджър.

— Мисис Торни е близка роднина на човек от правителството. Не посягайте на собствеността ѝ, защото рискувате да изгубите поста си на полицейски началник — каза заплашително Пен.

Животът или смъртта на Норт зависеха от отговора на Роджър, а той беше твърде амбициозен човек и държеше на службата си. Освен това се бореше и за спечелването на Ирма. Той знаеше точно правата на полицейските чиновници. Едно необмислено действие — и всичките му планове и надежди щяха да отидат на вятъра. А посегателство върху собствеността на член на семейство от висшите кръгове беше извън правата на полицейския офицер. Какво да прави? Подозренията му относно сандъка не изчезваха. Полицаяте се върнаха, носещи длето и чукове.

— Имаме всичко, което ни трябва — каза Макнийл. — Да строшим ли катинара?

— Не, оставете! — отговори Роджър. — Пен, ти си свободен, но сандъкът остава под наблюдение на полицията. Макнийл, ти ще останеш да го пазиш, докато се върнем. Аз ще отида да намеря кола, с която да го пренесем в Колумбия. Привечер ще преминем реката. Искam да предам лично сандъка на мисис Торни и да присъствам при отварянето му. А сега, Сам и другите, да вървим!

Роджър излезе. Пен го последва угрижен и мълчалив. След тяхното излизане Макнийл заключи вратата. Той все още се чувстваше

твърде отпаднал, затова възложената му задача го зарадва — ще можеше да си почине.

Отначало Норт се беше зарадвал, но като чу намеренията на Роджър, изпадна в отчаяние. Вече съжаляваше, че не е приел двубоя с Роджър. Сега беше в капан и Роджър скоро щеше да тържествува...

Часовете се изнизваха един след друг, без да се случи нещо. Свитите крайници на Норт се вдървяваха все повече. Най-сетне той просто изгуби съзнание. Свършена ли беше играта?...

СВОБОДЕН

Норт прекара няколко часа в безсъзнание... После малко по малко се съвзе. Усети в гърдите си прилив на чист въздух. Някой го буташе и викаше по име. Отвори очи — сандъкът беше отворен и пред него се намираше Пен. Норт инстинктивно посегна за револвера си.

— Да не си луд! — смъмри го Пен. — По-бързо излизай от сандъка. Макнийл е горе.

Пен помогна на Норт да стане. Престъпникът въздъхна дълбоко и се отпусна безсилен на един друг сандък. В това време Пен не бездействаше. Нахвърля в отворения сандък непотребни вещи, между които и женски дрехи.

— Трябва да възстановим приблизително тежината на сандъка — мърмореше повече на себе си той. — Най-сетне на мен не ми е нужно това наследство, останало от покойната. Десет хиляди долара са добра цена за него... Така! А сега трябва бързо да се преоблечеш!

И той хвърли на Норт някакви омаслени панталони и дреха на машинист.

— В печката ще намериш сажди да си почерниш малко ръцете и лицето. Ако Макнийл беше малко по-умен, бяхме изгубени.

Норт се отърси напълно от замайването си и бързо облече дрехите.

— Ами ако излезем навън, няма ли да ни видят?

— Ние няма да излезем през вратата, приятелю. Впрочем тя е заключена и ключът е в джоба на Макнийл. Мислиш ли, че иначе щеше да бъде спокоен и да остави сандъка? Бъди спокоен! Това жилище е лисича дупка, а и старият Пен е стара лисица, която винаги намира откъде да се измъкне.

Норт, който допреди малко нямаше никаква надежда за спасение, сега беше освободен от този верен и хитър човек. Нещо повече, виждаше се на път да осъществи желанията си. Ирма щеше да пристигне скоро и той щеше да я отвлече.

— Йохан Пен — каза той с признателен глас, — ти си един забележителен човек и заслужаваш по-голямо възнаграждение от онова, което получи. Кажи ми, моля те, пристигна ли дъщеря ти с дамата, за която я изпратих?

— Да, господине.

— Сами ли дойдоха? Не ги ли придружаваше някой?

— Съвсем сами.

Норт не можа да не възкликне радостно. Преброи още две хиляди долара и ги подаде на Пен.

— Освен нас кой друг ще бъде в лодката?

— Само машинистът — отговори Пен.

Това не хареса много на Норт, но Пен бързо го успокои.

— Наистина в началото ви обещах да пусна в движение и втория мост, но после се отказах. По този начин само бих дал възможност на преследвачите ви да ви заловят.

— Чудесно разсъждаваш! — похвали го Норт. — Вярваш ли, че работите ще се оправят?

— Разбира се. Ще излезем веднага през един таен прозорец и ще се качим на моста. После аз ще се върна по същия път и ще се кача горе през друга врата, понеже моето място е на кормилото.

Радостно чувство изпълни Норт. Вече не се съмняваше в крайния успех на своя план.

МАЙЧИНО СЪРЦЕ

Хубавият есенен ден клонеше към залез. Бричката на Милия Пен напредваше към реката. В нея оживено разговаряха Ирма и верният ѝ приятел Фриц Шелер.

— Човекът, за когото говорите, драги Шелер, беше мой мъж — каза Ирма мъчително. — Баща на детето ми.

— Аз говоря за Йохан Гулд, убиеца, от когото вие не трябва да се интересувате! — отговори със същия тон Шелер. — Впрочем това, че променихте името си и сега се наричате мис Олденбург, ме увери, че вие сте скъсала с Норт.

— Имате право — каза Ирма.

— Бъдете смела, графиньо! Помогнете ми да смажем човека, който ще бъде постоянна заплаха за вас, ако се намира на свобода. Това вие дължите и на детето си. Трябва да избирате: или той, или вие!... Това е моето мнение — заключи Шелер.

След кратко мълчание добави:

— Трябва да се възползваме от този може би единствен случай и да предадем Норт на правосъдието.

Ирма мълчаливо стисна ръката му. Беше твърде развълнувана, за да може да говори. Погледна към детето си, което се смееше радостно. И то беше застрашено не по-малко от нея... Затова Ирма реши да действа.

В този момент Милия се обърна към тях, показва в далечината един стълб дим и каза:

— Там е мостът. Нека господинът слезе от колата и тръгне по пътеката, която води по-напряко. Това е както в мой, така и във ваш интерес.

Ирма изглежда Шелер въпросително.

— Момичето има право — каза той. — Иначе рискуваме не само да я поставим в деликатно положение, но и да провалим плана си.

Ирма беше много развълнувана.

— Не зная — каза тя. — Много се безпокоя за Лидия. Нещо ми говори, че не бива да се отделям от нея, иначе... тя ще бъде изгубена за мен.

— Дий, конче, дий! — викаше в това време Лидия, като се смееше.

— Графиньо — смъмри я леко Шелер, — Лидия е с мен, а вие много добре знаете, че аз съм готов да жертвам и живота си, ако я застрашава опасност. Продължавайте спокойно пътя си и се качете на моста без всякаква грижа. Милия ще направи така, че той да не тръгне, докато не пристигнем ние.

— Разчитайте на мен — отвърна Милия.

— Мис Олденбург умее да цени услугите — каза Шелер. — Колко има още до реката?

— Около десет минути.

— Ще чакаме господина, нали? — попита Ирма загрижено.

— Разбира се, мисис! Нужна е само една дума на машиниста, който ме обича и слуша.

Ирма се съгласи.

— Спри! — каза Шелер.

Колата спря. Ирма пребледня. Майчиното ѝ сърце се разкъсваше от безпокойство.

— Хайде, Лидия, слез да походим малко — каза Шелер.

— Защо да ходим, чичо? — попита Лидия учудено. — Много похубаво е да се возим в колата.

— Да, дете мое, но пътят тук се изкачва нагоре, а ти виждаш, че горкият кон не може да тегли всички ни. При това мястото е песъчливо, а той е твърде уморен.

Лидия имаше добро сърце. Тя не можеше да понася измъчването на животните.

— Тогава ще повървя с радост... Аз дори мога да тичам много бързо... Хайде, мамо!

— Не, миличка — каза Ирма. — Аз ще остана в колата. Моите крака са слаби и аз не мога да тичам... Може да набереш и малко цветя.

— О, цветя! — извика Лидия радостно. — За тебе, мила мамичко!

Тя обгърна врата на Ирма и я целуна горещо по устните.

— Какво мило момиченце! — каза Милия трогната.

Последните лъчи на слънцето изчезваха на запад. Наоколо цареше пълно мълчание.

Ирма избърса бързо сълзите, които бяха готови да потекат по страните ѝ.

Лидия скочи от колата, подкрепяна от Шелер.

— Хайде сега, хвани ме! — извика той и затича по пътеката. Лидия тичаше след него с лекотата на сърна. Местността беше неравна и те скоро се изгубиха от погледа на Ирма и Милия.

— Какво сладко момиченце! — каза тя.

— Тя е най-скъпото, което имам на този свят — отговори Ирма с очи, плувнали в сълзи.

Изведнъж тя заплака на глас.

Милия пусна юздите от ръцете си.

— Скъпа мисис, моля ви, не плачете! — каза тя състрадателно. — Нали детенцето ви се намира под добра закрила? Аз съм сигурна, че нищо лошо няма да му се случи. Има още няколко крачки до реката. Не плачете, за Бога!

Ирма се утеши от думите на Милия.

— Ти си добро момиче — продума тя през сълзи. — И аз самата не знаая защо плача така горчиво, но някаква тежест притиска гърдите ми. Предчувствам, че ще се случи нещо много лошо. Дали няма да пострада детето ми?

Милия остана учудена от тези думи. Хвърли угрижен поглед към пустото поле. Никакъв звук не се долавяше.

— От какво се боите толкова много, мисис? — попита тя смутено.

Ирма не отговори нищо, само поклати глава, без да свали кърпичката от разплаканите си очи.

Младото момиче гледаше хубавата и благородна дама със състрадание и съчувствие. То би я разпитвало повече, но не искаше да увеличи скръбта ѝ.

Нещастната майка сякаш предчувстваше раздялата с дъщеря си, както и че тази раздяла ще трае години. Веселите очички на детето вече нямаше да виждат очите на майката, сребристият смях и сладкият детски глас нямаше да звучат в ушите на Ирма. Тя беше изцяло обладана от зловещата мисъл, че загубва детето си.

Онова, което майката изпитва при загубата на своето дете, е трудно да се опише с думи. Към безбройните страдания на Ирма се прибавяше още едно — най-тежкото и най-жестокото.

СМЪРТ ИЛИ ЖИВОТ

Ирма изтри сълзите си. Шелер имаше право. Човекът, който ѝ беше причинил толкова страдания, престъпникът и убиецът трябваше да бъде лишен от свобода, за да се сложи край на дългите ѝ страдания. Тя съзнаваше, че правеше всичко това заради детето си. Норт застрашаваше повече него, отколкото нея. Той беше суров и безсърдечен към детето и така си отмъщаваше на Ирма. Тя беше виждала момиченцето си да страда непоносимо, лежейки пред нея с вързани ръце и крака. Сега беше длъжна да му спести бъдещите ужаси, които щеше да преживее, ако Норт продължи преследването им... С тези мисли Ирма се приближи до брега на реката, където трябваше да спре плаващият мост.

Когато съгледа къщата, в която се намиреше Норт, безпокойството ѝ нарасна.

Нищо не предвещаваше, че това спокойно място щеше да стане арена на едно ужасно произшествие. Норт трябваше да бъде изненадан, но той нямаше да се предаде лесно. Ирма потръпна при мисълта, че можеше да се стигне до проливане на кръв. От своя страна тя искаше само едно от Норт: да се закълне, че се отказва от нея завинаги. След това можеше да продължи по своя път. Той беше белязан със знака на Каин. Неговата обременена душа не можеше да намери никъде спокойствие.

В това време колата стигна до брега. Лидия и Шелер не се виждаха още. Милия скочи на земята и помогна на Ирма да слезе, като я окуражи с няколко думи. Мостът параходче пушеше на отсрещния бряг.

Изведнъж там настана голяма суматоха. Няколко конника препускаха край брега по посока към гората.

Ирма погледна учудено дъщерята на Пен, но и тя беше не помалко изненадана от нея. Не бяха ли тези конници Роджър и неговите полицаи? Не преследваха ли Норт?... Сърцето на Ирма отново се

изпълни с мъчителни съмнения. Кой знае какво ѝ носи следващият час? Защо все още не идваха Шелер и детето ѝ?

Върна се малко назад по пътя и огледа наоколо, но не се виждаше нищо. С тревога тя каза на Милия:

— Не трябваше да оставяме детето. Тревожа се за него.

— Шелер не е човек, който ще се загуби лесно — отговори момичето. — Уверена съм, че те скоро ще бъдат тук.

В това време параходчето се отдели от брега и заплува към тях. С приближаването му нарастваше и тревогата на Ирма. Над водата се издигаше лека пара. Параходчето пореше бавно водата. Коминът му бълваше мерен дим, който се стелеше нашироко във въздуха.

„Само по-скоро, по-скоро!“ — мислеше си Ирма. С помощта на хората от параходчето тя се надяваше да разбере какво се е случило с Лидия и Шелер. Милия я утешаваше, но тя не обръщаше внимание на думите ѝ. Не се вслуша и в молбата ѝ да не казва нищо на баща ѝ.

Щом параходчето спря, тя скочи на борда му и попита:

— Къде е капитанът?

— Аз съм капитанът, мисис — отговори Пен, като се приближи.

Ирма му разказа набързо това, което се беше случило. Йохан Пен се намръщи и хвърли заплашителен поглед към дъщеря си. Но веднага му мина мисълта, че работата с отвличането ще мине много по-леко, отколкото той предполагаше. Ирма сама скочи в устата на звяра. Той трябваше да се възползва от тази възможност, без да се бави.

— Почакайте една минута, мисис! Ще заповядам на машиниста да даде сигнал със свирката. Така той ще доведе бързо тези, които очаквате. Уверявам ви, че няма да тръгнем, докато те не пристигнат.

— Моля ви, направете го, капитане! — отвърна Ирма, трогната от съчувствието му. — Помогнете да намеря детето си и аз ще ви бъда вечно признателна!

— Добре, добре — процеди през зъби Пен и се отдалечи, за да уточни още веднъж всичко с Норт. След това слезе на брега, за да докара файтона. Каква беше изненадата му, когато видя, че в това време параходчето се отдели от брега и заплува по течението. Това противоречеше на споразумението му с Норт.

Потеглянето на параходчето се изплъзна от вниманието на Ирма, погълната изцяло от мисли за любимото ѝ дете. Но като чу изненадания вик на тези, които останаха на брега, тя трепна. Наистина,

тя не можеше да си обясни това, което ставаше, но потеглянето на параходчето я разтревожи още повече. Тогава реши да скочи от него, но един човек, излязъл внезапно от машинното отделение, протегна ръка и я дръпна силно назад. Тя падна върху куп каменни въглища и видя пред себе си един мъж, почернял от сажди, облечен с омаслени панталони и блуза. Ирма изпищя. Мъжът вдигна една лопата, готов да я удари.

— Не викай, иначе трябва да избираш между живота и смъртта!

Тя позна очите, които я гледаха заплашително, позна и гласа. Но в същия миг до нея достигна и друг глас — глас, който накара сърцето ѝ да трепне радостно.

— Идвам, графиньо, имайте търпение!

Това беше гласът на Шелер. Той скочи във водата и заплува към параходчето. Ако успееше да го стигне, Ирма беше спасена. Но и човекът с омаслената блуза не бездействаше. Той завъртя едно колело и параходчето заплува по-бързо. След това взе лопатата, качи се на кувертата и застана в очакване. Ирма веднага разбра — той искаше да отблъсне Шелер, ако се опита да се качи на борда. Бързо скочи на крака и тръгна към своя враг, решена на всичко. Изведнъж от брега проехтя гърмеж от пушка и човекът с лопатата падна. Радостни викове огласиха брега след изстрела на Макнийл. Ирма се облегна на парапета, защото почувства, че силите я напускат. Очите ѝ се замъглиха и тя се строполи безчувствена на палубата.

ПО-ДОБРЕ СМЪРТ

— Графиньо, за бога, хвърлете ми въже! Нямам повече сили!...

Този вик свести Ирма. Тя се надигна, бързо взе едно въже и го хвърли на Шелер. След това се върна при Норт, който следеше с очи всяко нейно движение. Ирма трепереше като лист.

— Много добре! — извика Шелер, като хвана края на въжето. — Само да събера малко сили и веднага ще се кача на кувертата. А дотогава се опитайте да спрете параходчето.

— Не знам как да го направя — отвърна смутено Ирма.

— Аз също, госпожо капитан — пошегува се Шелер.

В този момент Норт я погледна така заплашително, че тя уплашена отстъпи няколко крачки.

— Не се страхувайте от него! Сега той не може да ви причини зло! — извика Шелер, за да я окуражи. — Като се кача на параходчето, ще намеря начин да го откарам до брега.

Ирма не беше в състояние да произнесе нито дума. Залитайки, тръгна към отделението на машиниста. Огънят гореше силно в пещта и топлината я блъсна в лицето. Дишането ѝ се затрудни.

Пред нея се намираха различни лостове и колелца, заобиколени със стрелки и цифри, от които тя нищо не разбираше. Протегна боязливо ръка към тях, но веднага я отдръпна. Ужасен страх я обзе. Разбираше, че ако направи нещо погрешно, можеше да предизвика катастрофа. Но пък и ако не се опитахе да направи нещо, параходчето, неуправлявано от никого, можеше да се разбие в брега. Тази мисъл я накара да се приближи отново до лостовете. В този миг чу вик за помощ. Ирма протегна несъзнателно ръка към едно колелце. Тя дори не разбра дали го завъртя или не. Нови викове и шум от борба достигнаха до нея и я принудиха да излезе бързо от машинното отделение. Но това, което видя, я накара да замръзне на мястото си. Норт беше станал и отблъскваше Шелер, който се мъчеше да се качи на параходчето, обратно във водата. Див и подигравателен смях се изтръгна от гърдите на Норт.

— Моята хитрост сполучи! — извика той тържествуващ.

— Сега никой не може да стреля по мен. Всеки, който се изпречи на пътя ми, ще съжалява за това!

Виковете на Шелер за помощ, заглушавани от шума на вълните, потънаха в мрака. С бързината на светкавица Норт се спусна към Ирма, кръвта ѝ замръзна във вените. Тя извика, отстъпи крачка назад, спъна се и падна върху куп въглища. Над нея, осветена от огъня, се изправи едрата фигура на мъжа ѝ Артур Норт. Изпиваше я с очи, искрящи от радост и страст.

— Най-последно си моя!

Тези думи бяха изречени с тържествуващия глас на победителя. Ирма не продума нищо. Никога в живота си не се беше чувствала така безпомощна, както в тази минута. Положението се беше изменило още веднъж по толкова ужасяващ за нея начин.

— Защо не викаш? — запита той насмешливо, като скръсти ръце на гърдите си. — Къде са твоите спасители? Верният ти Роджър ме търси даже и във фермата... Ха-ха-ха... Той иска да ме унищожи, а в това време аз му грабвам любовницата.

— Не съм му любовница! — извика с възмущение Ирма и червенина обагри бледите ѝ страни. Страхът ѝ сякаш изчезна изведнъж.

— Отречи, ако можеш, че той не ти е признал любовта си! — извика Норт яростно.

Щастлива тръпка пробяга по лицето на Ирма. Това мълчаливо признание вбеси още повече Норт. Той я сграбчи и я изправи.

— Не отричаш, нали?

Яростта кипеше в него. Дишането му се учести и очите му се наляха с кръв, Ирма, въодушевена от спомена за малкото щастливи дни, преживени с Роджър, го гледаше спокойно.

— Не, не отричам! — каза тя.

— Гръм и мълния! — извика Норт със задавен глас.

— Да, той ми говори за любов — продължи Ирма, — но както може да говори само един благороден и добре възпитан мъж.

Норт се изсмя подигравателно.

— Наистина много благороден човек! Какви ли не скрити качества притежава един полицейски чиновник, който всеки ден се

среща с най-различни типове. Впрочем очите на влюбената жена могат да открият много безценни бисери в душата му!

— Можеш да ме обиждаш! — повиши глас Ирма.

— Не те ли намерих в къщата му?

— Да, но кога? След като избягах от лудницата, в която ти ме затвори, когато разбрах, че си убиец, и след като разкрих двубрачието ти пред жената, която беше излъгал... И къде на друго място можех да намеря подслон, след като ми беше отнето всичко? Можеш да ругаеш благородния Роджър колкото искаш, но с това не можеш да ме накараш да забравя, че той беше единственият, който ми помогна, след като стъпих на американска земя. Без помощта му нещастното ми дете щеше да бъде мъртво!

— И той направи това съвсем безкористно, така ли? — процеди през зъби Норт.

— А ти къде беше? — продължи Ирма, без да обръща внимание на думите му. — Къде беше ти, бащата на детето ми, тогава?

Норт наведе глава. Ирма пристъпи крачка напред и продължи с треперещ от вълнение глас:

— Беше в прегръдките на друга, която беше измамил и прелъстил, както беше измамил и прелъстил и мен!... Бащата на детето ми минаваше покрай мен в разкошно купе, когато аз, отслабнала от лишения и безсъние заради болното си дете, паднах без сили на улицата!... Ти чу писъка ми, обърна глава, но...

— Не те познах — продума Норт.

— Лъжеш! — извика Ирма. — Лъжеш! Иначе би трябвало всяка любовна дума, която си казвал на другата, да се връща като нож към коварното ти сърце. Би трябвало, когато си бил в нейните прегръдки, образът ми като бледа заплашителна сянка да застава между вас и да ви разделя. Но не, ти пируваше, потънал в разкош, без да помислиш, че аз живея някъде по света в мизерия. Дори и не помисли да ме намериш, за да ми спестиш страданията и униженията!

— Заклевам се, че не беше така! — промълви Норт с глас, преминал почти в шепот, който едва стигна до ушите на Ирма.

— Всеки шум, всеки звук трябваше да ти напомня! — продължи тя. — И когато видя, че една жена, облечена в прости дрехи, пада съкрушена до колелата на купето ти, първата ти мисъл трябваше да

бъде, че тази жена може да е законната ти съпруга, която си напуснал...

Ирма за момент спря, защото вълнението ѝ беше достигнало крайния си предел. Норт трепереше, дълбоко засегнат от думите ѝ.

— Но ти не поиска да ме видиш, не поиска да ме познаеш — продължи отново Ирма. — Побърза да избягаш не само от мен, но и от себе си, от угризенията на съвестта си, ако изобщо имаш такава. Побърза да се скриеш в палата си... Какво те интересуваше жената, която падна на улицата!... Какво те интересуваше графинята просякиня, в каквата ме беше превърнал!... О, на тази жена беше определено да умре на улицата... На това я беше осъдил ти!

— Не, за бога, не! — прошепна Норт.

Ирма проникна в душата на този закоравял престъпник, разрови я до самото ѝ дъно. Норт се опитваше да се защитава, но бледо и неубедително.

— Тогава още веднъж на помощ ми се притече Роджър, въпреки че бях отблъснала предложението му за женитба.

— И ти каза ли му?

— Само това, че съм обвързана с друг и че не мога да стана негова жена.

— Говори ли му за мен?

— Нито дума, макар че бях узнала името, което си беше присвоил. Само една моя дума би те завела в затвора. Но аз предпочетох да мълча. Толкова голяма беше любовта ми към теб.

Норт измърмори няколко несвързани думи.

— Останалото го знаеш — натъртвайки на всяка дума, каза Ирма, — въпреки че не можеш да си представиш страданията, които изтърпях в къщата ти. Открадна детето ми...

— Не... аз... — промълви Норт.

— Не отричай! Ти ми открадна документите и по такъв начин ми отне и последната възможност да отстоявам правата си на твоя законна съпруга. И когато направи всичко това, извика: „Тя е луда, изпратете я в лудницата!“... Кое то и стана... Така ти загаси последната искрица любов в сърцето ми, нещо повече — ти смачка и опустоши това сърце... И все пак аз не останах без подкрепа. Намерих я в лицето на човека, когото ти несправедливо обвиняваш... Да, моят спасител, единствената подкрепа в моя нещастен живот, беше той... Роджър!

Норт вдигна очи и видя отново същото спокойно и щастливо изражение. В този момент Ирма беше пленително хубава. Очите ѝ бяха устремени в далечината, сякаш призоваваха този, чието име беше произнесла.

Но това име разпали отново яростта на Норт. Една обидна дума беше на езика му. Той искаше да притежава отново Ирма, искаше да я завладее отново.

— Да оставим този разговор — каза той, като потисна гнева си. — Не мога да отрека, че съм бил несправедлив към теб. Но сега съм готов да пожертвам целия си живот, за да поправа злото, което ти причиних. Сега, Ирма, е твой ред да забравиш и да ми простиш!

Ирма беше изненадана от тези думи. Този начин на изразяване не беше присъщ за Норт, затова тя се съмняваше в искреността му.

— Само за да ми кажеш тези думи ли ме доведе с хитрост тук? — попита тя. — Затова ли ме раздели от детето и ме заплашваше със смърт? Затова ли хвърли във водата един човек, който може би се е удавил и който не искаше нищо друго, освен да ми помогне?

Тръпка на безпокойство премина по тялото ѝ. Тя го загледа със страх и недоверие.

— Да, Ирма, да, само от любов към теб! — каза Норт страстно.

Тя потрепери, но твърдо заяви:

— Ти не си ме обичал никога!

— Ако е така, щях ли да бъда тук в това облекло?

— Трябвало е да се преоблечеш, защото те преследват заради престъпленията ти.

Норт се въздържа да не избухне.

— Щеше ли да има тогава смисъл да остана тук цял ден? Без малко да ме заловят. Само заради теб направих това, Ирма!

— Да, за да се насладиш още веднъж на това, че ме държиш във властта си... Впрочем планът ти сполучи — каза рязко Ирма. — Кажи ми направо: какво искаш от мен?

— Да ми простиш — отвърна тихо Норт.

— Защо не, ти и без това си наказан от себе си. Никога няма да се избавиш от сянката на бащата на Мери, освен ако главата ти не падне под секирата на палача.

— Би ли ти харесало това? — попита той иронично.

— Опазил ме Бог! — възкликна тя. — Бих дала живота си, ако чрез него бих могла да откупя делата ти и ако знаех, че такива повече няма да се случват.

— Това ще рече, че все още ме обичаш! — изтръгна се неудържимо от гърдите му. — О, Ирма!

Той протегна ръце към нея, но тя бързо отстъпи назад.

— Неправилно разбираш думите ми — промълви тя. — Не мисля за себе си, а за детето си, което ще има нерадостната участ да бъде заклеено като дъщеря на убиец. Неговото бъдеще, изпълнено със страдания, е винаги пред очите ми.

Норт отпусна ръце.

— Добре тогава — продума мрачно той, — да се помирим заради нашето дете. Сега ще ме придружиш до Нови Орлеан, където ще доведе детето. Оттам ще потеглим за Англия. Под нови имена ще се установим в Лондон, където ще изживеем живота си спокойно.

— Да стана отново твоя жена!? — трепереща извика Ирма. — Не, по-добре смърт!

— Не искаш ли да се разберем с добро? Е, добре, тогава ще те принудя!

Ирма се огледа. Една малка стълба водеше нагоре към борда. Като светкавица се хвърли към нея. Норт веднага се спусна след нея. Накъде? Черен мрак и вода ги заобикаляха от всички страни...

МАЙЧИНА ЛЮБОВ И ЖЕНСКА ГОРДОСТ

Ирма се огледа наоколо и забеляза, че плаващият мост беше спрял. Затича се към края му пред догонващия я Норт.

— Ако направиш още една крачка, ще се хвърля във водата — извика тя.

Норт се спря. Лицето на Ирма, осветено от слабата светлина на звездите, имаше приказно изражение — излъчваше сила, готова да се противопостави и на смъртта. Той разбра, че със заплахи няма да постигне нищо.

— Не ставай дете, Ирма. Защо искаш да загинеш толкова млада и хубава? Аз имам достатъчно богатство, за да те обградя с лукс и великолепие, които ще подхождат на теб и на твоя произход. Всичко най-хубаво на този свят ще сложа пред краката ти. Ще властваш над мен и над всички, които ще те обкръжават. Дори да ме търсят, ще бъде напразно. Там, в Англия, ще бъдем щастливи!

— Нито дума повече! — прекъсна го Ирма. — Не само всичките съкровища, но даже и царска корона не бих приела от опетнените ти с кръв ръце. Аз мога да ти простя, но да забравя — никога! Затова е по-добре да ме оставиш да си отида с добро.

Ирма стоеше пред него горда и недостижима.

„Дали няма средство, с което да съкруша тази гордост?“ — помисли Норт и добави гласно:

— Е, добре. Едно нещо обаче забравяш: ти не си само жена, но и майка!

Норт забеляза, че тя трепна при тези думи. Дяволски пламък блесна в очите му.

— Виждаш ли онази скала там? Виждаш ли как заплашително се издига? Сега ще подкарам параходчето с най-голяма скорост право към скалата... Щом не искаш да живееш с мен, поне ще те принудя да умреш с мен. Нищо по-лесно от това... Детето обаче ще остане само на света... А ти знаеш каква може да бъде участта на едно сираче без майка и баща: приют за бедни, а после слугиня в някое семейство,

глад, студ... След всичко това престъплението не е далече. Виждаш ли какво чака твоята обична Лидия?

— Спри, не бъди толкова жесток! — извика отчаяно Ирма.

— Не ти ли стига това, което направи с мен, че искаш да унищожиш и единственото си дете!

— Ти искаш това, не аз. Ти го убиваш заради проклетата си гордост.

— Смили се над детето ми! — проплака тя.

— Милост, съжаление! — саркастично продължи Норт. — А ти имаш ли милост към мен? Кажи само, че ще бъдеш моя, и всичко ще бъде забравено. Аз сам ще ти донеса детето даже ако трябва да го изтръгна от бездните на ада... Говори, искаш ли да бъдеш отново моя?

В душата на Ирма се водеше страшна борба между майчината любов и женската гордост. След известно колебание устните ѝ с мъка произнесоха:

— Бог да се смил над мен... не мога!

— Не можеш, защото принадлежиш на друг! — извика яростно Норт.

— Не принадлежа никому, но не мога да нося заедно с теб престъпленията ти.

Норт се изсмя.

— Тогава ще умрем заедно! Но все още имаш време да помислиш за детето си...

Той се плъзна като сянка в машинното отделение и след малко гъсти кълба дим и искри заизлизаха от комина и параходчето бавно потегли. Ирма коленичи. Едва сега майчината любов се пробуди в нея с всичката си сила. Тя видя пред себе си детето, простиращо ръце към нея, викащо я с разплакани очи. Ирма изпита нечовешко страдание... Параходчето пътуваше към смъртта. Дали Норт ще изпълни заканата си?... Дали не искаше само да я заплаши, за да сломи гордостта ѝ?... Хиляди мисли, съмнения и противоречия разкъсваха Ирма. Под нея бучеше водата, мрачните брегове като призраци се изнизваха пред очите ѝ... Имаше чувството, че е едно човешко същество, което бавно изгасва. Спомени от миналото изплуваха в съзнанието ѝ. За секунди преживя отново целия си живот. Един спомен постоянно изблъскваше останалите — споменът за нощта срещу Коледа. Нощта, в която тя след обяснението с баща си, с детето си на ръце напусна като

просякиня замъка на родителите си... Бащиното проклятие сега се сбъдваше... Но какво ужасно престъпление беше извършила тя? Само беше последвала влечението на сърцето си. Не, тя не беше виновна! Непоколебимата гордост на баща ѝ я докара дотук.

Хладен вятър полъхна над водата. Студени тръпки пронизаха тази самотна, изоставена от всички жена. Горещи сълзи се стичаха по лицето ѝ. Ирма сякаш изплакваше всичката мъка, събирана през годините в сърцето ѝ.

— Майко, мила майко — мълвяха устните ѝ, — аз съм жестоко наказана... Твоята дъщеря избра този трънлив път и вече е в края му... Смъртта витае пред очите ми... Прости ми, майко... защото аз съм една бедна, изоставена жена!

В далечината се очертаваше скалата. В очите на Ирма тя олицетворяваше един непознат свят, който смъртните не познават, освен в предчувствията си. Дали този свят е от светлина или от вечен мрак?...

— Ирма!

Тя трепна. Този глас я изтръгна от виденията ѝ и я върна към действителността. Пред нея стоеше Норт. Беше сменил облеклото си и тя видя отново надменния и красив мъж.

— Няма от какво да се страхуваш, ако се върнеш при мен. В противен случай ще умреш заедно с мен. Решението ми е окончателно, остават ти още няколко минути да размислиш... Чакам да изречеш тази малка дума, която ще определи нашата съдба!

Последните думи той изрече гордо и заканително. Настана мъчителна пауза. Само бученето на вълните и глухото тракане на парната машина нарушаваха нощната тишина.

— Значи не искаш!... Добре. Не искам да продължавам повече твоите и моите страдания...

Ирма мълчеше.

Тогава Норт извади от джоба си револвер, зареди го и се прицели в нея.

— Сбогом, Ирма! Бог да пази детето ни!

Разнесе се силен гръм и Ирма падна на палубата със сърцераздирателен вик.

Изстрелът и викът на жената отекнаха в гората, където се намираха Роджър и спътниците му. Те ги чува и забързаха към реката.

Но там не видяха нищо друго, освен параходчето, което плаваше право към скалата, в която неминуемо щеше да се разбие.

КРАЯТ НА ТРАГЕДИЯТА

Сега ще се върнем малко в нашия разказ, за да проследим по-добре края на тази трагедия.

Шелер падна сред вълните. Той щеше да загине, ако случаят не му помогна да се хване за въжето, което се влачеше след плаващия мост. Норт беше толкова ядосан, че не помисли за въжето. Той видя, че Шелер потъна, и това му стигаше. Случайността обаче изплете по-нататък своите нишки. Ирма завъртя колелото. Увлечени в обясненията си, Норт и тя не забелязаха как параходчето намали скоростта си, Шелер използва това обстоятелство. Събра последните си сили и успя да се покачи на палубата, където припадна поради голямото напрежение.

Когато се съвзе, Шелер нямаше представа колко време е изминало. Първата му мисъл беше за Ирма. Дали не беше се свестил много късно?... Като се стараеше да не вдига шум, запълзя по борда. Изведнъж видя излизания от машинното отделение Норт. Шелер го проследи. Като чу заплахите му, той се приближи близо до него, готов да се притече на помощ на Ирма. Но бързината, с която се развиха събитията, го изненада. Норт се прицели и Шелер едва успя да отблъсне ръката му. Куршумът отлетя във въздуха, но Ирма падна на палубата с един ужасяващ вик. Тя скоро разбра, че не е ранена, и се изправи. Пред очите ѝ двама мъже се бореха отчаяно. Единият беше Норт, но кой беше другият? Помисли за Шелер и миг след това чу гласа му, който ѝ казваше да вземе оръжието. Ирма усети прилив на радост. Надежда изпълни душата ѝ, защото вече не беше сама. Един предан приятел се притече на помощ, когато тя беше изгубила всякаква надежда.

— Бързо! — повтори Шелер с толкова отпаднал глас, че Ирма се изплаши — не беше ли радостта ѝ преждевременна...

— Къде е, къде е той? — попита тя развълнувано.

Шелер не отговори. Той се мъчеше да отблъсне Норт, който го стискаше за гърлото. Задъхваше се. Изведнъж Ирма видя револвера,

наведе се и го взе... Тялото на Шелер се сгърчи и той грохна на палубата.

— Така ти се пада, моето момче! — злобно проговори Норт. — Свършено е с теб... А що се отнася до жена ми, все някак си ще изляза на глава с нея...

Ирма трепереше с цялото си тяло. Тя обвиняваше себе си за смъртта на човека, на когото беше толкова задължена.

— Артур, остави го, моля те! Не обременявай съвестта си с още едно убийство! Той е най-добрият ми приятел...

Но тя напразно се молеше. Вледеняващ смях беше отговорът на молбите ѝ. Шелер не мърдаше. Норт, дишайки тежко, бавно се изправи.

— Убиецо — промълви ужасена Ирма, — делата ти те викат на небето!

— По-добре е да мислиш за своите дела — отвърна той студено и направи крачка към нея. — Дай револвера!

— Назад! — извика тя и вдигна заплашително оръжието.

— Ирма... — опита се да каже нещо Норт, но не можа да довърши.

Тя видя как той залитна и падна с лице към палубата. Шелер, когото мислеше за мъртъв, внезапно скочи върху гърба му.

— Така, моето момче, и фриц Шелер знае да се преструва! Нали знаеш, който се смее последен, се смее най-добре.

Норт направи отчаяни усилия да се изправи, но напразно. Шелер беше успял да му върже ръцете отзад. Този път беше победен!

— Сега да му вържем и краката. Така... — смееше се доволен Шелер.

— Напразно се радваш толкова — проговори Норт. — Скоро и тримата ще загинем!

Шелер и Ирма вдигнаха очи. Пред тях се изправяше скалата, а параходчето плаваше право срещу нея.

ЗАПЛАХАТА

Шелер слезе в склада за въглища. Ирма не беше в състояние да се помръдне. Изведнъж параходчето се залюля и скоростта му силно намаля. Шелер отново се показва.

— Смелост, графиньо, смелост! — извика той. — До скалата има още време.

След това бързо отиде до кормилото, което Норт беше завързал, за да се движи параходчето направо. Развърза го и започна с всички сили да го върти. Усилията му се увенчаха с успех: параходчето се отклони от досегашния си курс.

— Спасени сме! — възкликна радостно Шелер.

Норт изкрещя някакво проклятие. Ирма коленичи. Радостни сълзи капеха от очите ѝ.

— Да, приятелю Норт — каза Шелер, — това беше работа на моряк, извършена от бръснар. Когато бръснеш гъстите бради на моряците от парахода „Мисисипи“, се мислех за най-нещастния човек в Щатите. Но днес благодаря на Бога, че аз, синът на майка си, съм бил принуден да си изкарвам хляба по този начин. С божията помощ ще слезем на брега. А ако някога бъда избран за член на сената, ще прокарам закон, съгласно който всички параходи трябва да имат колела и ще им бъде позволено да се движат само по суша.

Ирма се приближи до него и му благодари. Очите ѝ изразяваха най-топла и искрена признателност.

— Оставете, графиньо, аз само изпълних дълга си. Нима трябваше да ви оставя да заминете с него? Котката винаги си остава котка и гони само мишките. Извинете за израза, графиньо!

— Но, Шелер, как мога да те виня за твоите шеги, когато те винаги са ме ободрявали? Сега ми кажи къде остави моята малка Лидия? Сигурно си я поверил на добрата Милия Пен?

Изненадан от този въпрос, Шелер за малко да изпусне кормилото. Той му припомни при какви обстоятелства беше оставил

Лидия. Върху доброто му лице се изписа смущение. Ирма с чувствителното майчино сърце веднага забеляза това.

— Защо не ми отговаряш? — попита тя разтревожено. — Къде е детето ми? Кажи ми какво се е случило? Не разбираш ли, че ме измъчваш с мълчанието си!

Норт чу целия разговор. Веднага започна да размишлява как да използва тези обстоятелства, за да си върне свободата.

Шелер реши, че е по-добре да каже истината на Ирма, още повече че и той беше много загрижен за малката Лидия.

— Работата стои така — каза той. — Когато ви чух да викате за помощ, казах на малката да не мърда от мястото си, докато се върна, съблякох дрехите си и се хвърлих във водата.

— Но ето че не можеш да се върнеш — извика Ирма ужасена. — Боже, детенцето ми е загубено...

— Не говорете така, графиньо! — започна да я успокоява Шелер. — Мястото, където я оставих, не беше далеч от брега на реката.

— Разбирам, но ти не трябваше да я оставяш, приятелю.

— Това не можех да направя, графиньо — отговори Шелер, повдигайки рамене.

Ирма забеляза огорчението му.

— Прости ми! — почти извика тя. — Знам колко трябва да съм ти признателна, знам... но все пак аз съм майка. Освен грижата за детето ми, няма нищо друго в ума ми. Нима мога да се примиря с това — да бъда спасена, но да изгубя детето си?

И тя заплака, закрила лицето си с ръце. Шелер беше отчаян от нейното нещастие, обаче лицето на Норт светна. Това стечение на обстоятелствата не можеше да остане без последствия за съдбата му. Той беше решил да го използва.

— Успокойте се, графиньо — заговори Шелер, — положението не е толкова лошо, колкото си мислите. Ако Лидия се изкачи на близкия хълм, ще може да види къщата на Пен. А пък и другите останаха на брега, защото им отнеха параходчето, с което ви отвлякоха.

— Заблуждаваш се, Шелер — отвърна Ирма. — Милия ми каза, че близо до брега има плитчини, които могат да се преминат само с кола. Тогава не обърнах внимание на думите ѝ, но сега си спомням това много добре... Колко ли е плакало горкото ми дете, колко ли е викало за помощ! Боже мой, само като си помисля, сърцето ми се къса

от мъка... Представи си само какъв страх ще изпита едно дете, което никога не е оставало само и което се плаши от тъмнината!... А когато се пробуди нощният живот в гората? Воят на дивите котки, шумът от катеричките и разни други диви животни... О, всичко това би изплашило възрастен човек... Не, не, мисълта за моето самотно дете ме подлудява!

Измъчената майка отново заплака. Шелер мълчаливо ѝ съчувстваше, докато корабчето бавно се движеше към противоположния бряг.

— О, да беше само това! — намеси се Норт. — Добре познавам местността, нощем в нея скитат мечки и вълци.

— Млъквай! — кресна Шелер.

Той съжаляваше, че не може да напусне мястото си при кормилото и да запуши устата на този престъпник. Като чу тези думи на Норт, Ирма пребледня и се хвана за Шелер, за да не падне.

— Не можеш да ми забраняваш да говоря, когато детето ми е в опасност — продължи Норт окуражен. — Може да се е търкулнало в някоя пропаст, може да е паднало във водата, а може и вълците вече да са го разкъсали...

Болезнен вик се изтръгна от устата на Ирма. Тя се залюля, но Шелер я подкрепи и не я остави да падне.

— Не му вярвайте, графиньо! Норт говори така, защото се надява да го освободим. Как може един човек да е загрижен за детето си, когато никога не се е интересувал от него?

Норт сякаш очакваше тези думи.

— Аз вярвах, че детето ми е в добри ръце — каза той, като че ли се извиняваше. — И затова повиках при себе си само жена си.

— За да я убиеш, а детето да остане сираче! — извика гневно Шелер.

— Не, аз исках да се сдобря с нея. Тя знае това. Но ако сега детето ми умре, то негов убиец ще бъде собствената му майка.

Глухо ридание се изтръгна от гърдите на Ирма. Тя се изскубна от ръцете на Шелер, падна на колене и извика:

— Помощ! Господи, закрилай детето ми!

Кротката светлина на звездите осветяваше слабо лицето на тази мъченица. Шелер отново пое кормилото, Норт предчувстваше, че има шанс да се спаси, защото като никой друг познаваше това благородно

женско сърце. Изведнъж Ирма престана да плаче, стана и се приближи до Шелер.

— Това ли е брегът, на който остави Лидия? — попита мрачно тя.

— Да, този е — отвърна Шелер, уплашен от неочакваната промяна в Ирма.

— Бързо нататък тогава! Ние не се движим, а пълзим. Този параход като че ли стои на едно място.

Преди Шелер да разбере намерението ѝ, тя се втурна към машинното отделение, завъртя колелото и вдигна пара.

— За Бога, графиньо, какво правите? — извика той, като се затича към нея. — Ще заседнем в калта!

— Няма значение, само да стигнем по-бързо до брега, на който детето ми се скита само, без да има кой да му помогне. Не ми пречете, защото иначе ще скоча във водата!

Шелер отстъпи. Наистина той беше победил силния Норт, но пред тази измъчена майка се чувстваше безпомощен.

— Не ме измъчвай, приятелю! Аз трябва да сляза на отсрещния бряг.

— И аз ще дойда с вас — само това можа да продума Шелер, като гледаше умоляващо прострениите към него ръце и пълните със сълзи очи.

Трябваше да намери място, където да спрат. Ирма отиде към предницата на параходчето и скоро се изгуби от погледа му. Не минаха и десетина минути и Шелер намери удобно за слизване място. Той потърси Ирма, за да я отведе на брега, но тя беше изчезнала. Погледът му неволно се насочи към пленника — той лежеше на палубата както преди. Извика Ирма, но тя не се обади. Тогава започна да я вика все по-силно със свито от страх гърло. Ами ако преживяното през тази ужасна нощ беше помрачило разума ѝ? Дали не беше се хвърлила във водата? Шелер се обърка и не знаеше какво да прави.

— Къде е жена ти? — попита той Норт, който не беше произнесъл досега нито дума.

— Първо ме отвържи и тогава ще говорим!

— Това би било най-голямата глупост, която бих могъл да направя — отвърна Шелер. — Аз ще те предам на властите, но първо ще претърся сам брега. Може би ще имам късмет да намеря жената, която ти едва не накара сама да потърси смъртта в студените води!

— Добре, търси я — отговори Норт, — но не забравяй да се върнеш, защото кръвта спира във вените ми. Трябва да се върнеш, за да не станеш мой убиец. В такъв случай скъпо ще заплатиш.

Шелер не обърна внимание на тази заплаха. Мислите му бяха насочени към Ирма. Слезе на брега и започна да я търси.

НОРТ

Норт не излъга, когато каза, че кръвта спира във вените му. Шелер беше стегнал здраво въжетата, защото престъпникът беше много силен. Ако имаше време, щеше да ги провери още веднъж, но той бързаше да догони Ирма. Нещо му подсказваше, че с нея се е случило някакво нещастие. Шелер трябваше да побърза, ако не искаше да закъснее с помощта си. Тежките му стъпки и честите подвиквания ставаха все по-слаби, докато най-последно престанаха да се чуват.

Норт остана сам. Единствената мисъл, която го занимаваше сега, беше как да избяга. Положението му беше доста сериозно. Лежеше с лице към палубата с вързани ръце и крака. Отначало не вярваше, че ще може да се освободи. Но когато призракът на бесилката застана заплашително пред очите му, той започна да прави отчаяни опити да разхлаби въжетата — напрягаше мускулите на ръцете и краката си, но напразно. Възлите като че ли се затягаха още повече. Цялото тяло го болеше. Въпреки това мисълта му работеше трескаво. Шелер можеше скоро да се върне. Навярно той знаеше, че е определена голяма парична награда за залавянето на Норт. Ако го предадеше, той можеше да бъде назначен на държавна служба, а какво повече можеше да желае бившият бръснарски калфа! Норт би му заплатил десеторно цената за свободата си, но беше крайно рисковано да издаде, че носи такава голяма сума в себе си. Честният Шелер нямаше да се поколебае да го предаде на полицията... Изведнъж му дойде наум, че полковник Роджър и неговите хора са наблизо и че всеки момент можеха да се появят. Пот изби по челото му при мисълта, че може да попадне в ръцете им. Започна отново да движи изтръпналите си крайници. При тези усилия Норт успя да достигне краката си с ръце. Можеше да тържествува, защото беше намерил начин да се освободи. С върховно усилие трябваше да държи краката си в това положение и да се опита да ги развърже. Наистина не беше лесно, но Норт знаеше, че от това зависеше животът му. Пръстите му работеха бавно, толкова позволяваха силите му. Най-последно няколко възела поддадоха. Норт

спря, за да се посъвземе. Изведнъж се напегна, защото чу виковете на Шелер. Пазачът му се връщаше. Окървавените пръсти на Норт подновиха усилията си. Дали мъчителните му опити нямаше да бъдат напразни? Гласът се чуваше все по-близо, след това заглъхна, но все пак се чуваше. Шелер търсеше Ирма наоколо. Тези виковете действаха на Норт стимулиращо: той не прекратяваше усилията си да се освободи. Най-последно... краката му бяха свободни. Норт не си позволи повече от две-три минути почивка. Опитва се да стане и след няколко несполучливи опита да се задържи върху изтръпналите си крака успя. Норт въздъхна дълбоко, вече можеше да напусне параходчето, но дали на сушата щеше да намери начин да развърже ръцете си, които ужасно го боляха. Спомни си, че в кабината беше видял остро трионче, опряно до стената. За щастие вратата не беше затворена, но и гласът на Шелер отново се чу отблизо. Пленникът положи големи усилия да достигне триончето и да го закрепил така, че да може да среже въжетата. Най-последно успя — и ръцете му бяха свободни!

— Свободен съм! — радостно извика той. — Сега могат да дойдат!

Извади от джоба си малко ножче и с него отрязва и последното въженце, което все още стягаше китката на едната му ръка. Кръвта вече течеше свободно във вените му.

Гласът на Шелер не се чуваше.

Тъкмо Норт мислеше в каква посока да тръгне, за да избегне срещата с него, видя Шелер да се приближава. Той разбра, че не можеше да избяга, защото краката все още го боляха. На успех в един двубой също не можеше да разчита — не усещаше сили в ръцете си. Огледа се нерешително и накуцвайки, тръгна към машинното отделение. Завъртя кормилото и вдигна пара, след това започна да хвърля въглища в пещта. Параходчето бавно поема към средата на реката.

Шелер беше на няколко крачки от брега и като видя дима и искрите, остана на мястото си като втрещен.

След минута той се затича към брега, като викаше с цяло гърло, но пристигна много късно.

— Сбогом, приятелче! — разнесе се подигравателният глас на Норт. — Параходите все още не пътуват по суша. Може да се опиташ да поплуваш, но мисля, че е по-добре да не се срещаме никога, защото това ще ти струва живота.

Шелер не изпитваше желание да се изкъпе отново. Чувстваше се много уморен от търсенето в гората. Той само измърмори няколко проклетия и легна да си почине и да обмисли положението.

На отсрещния бряг на реката, под сянката на дърветата стояха двама конника с плувнали в пяна коне. Те следяха внимателно приближаването на параходчето към брега. Това бяха Роджър и Сам, които малко преди това бяха решили да преплуват реката.

— Това е самото провидение! — извика Роджър. — Убиецът бяга, но идва право в ръцете ни.

— Ще го хванем, маса — зарадва се Сам. — О, маса, вие ще станете много известен, след като го заловите!

Лицето на Роджър запази сериозното си изражение. Образът на Ирма беше пред очите му и сърцето му се сви болезнено. Какво ли беше станало с нея?

Роджър заповяда на Сам да приготви оръжието си и белезниците. След като изпълни заповедта, Сам скри конете, за да не ги види Норт.

Двамата се отправиха към реката. Не се наложи да чакат дълго — скоро параходчето спря до брега.

Норт скочи на земята. Не очакваше опасността и тръгна спокойно към гората. Изведнъж чу отпред и отзад силни викове:

— Стой!

Веднага спря изплашен, защото не беше въоръжен.

ИЗГУБЕНА!

Ирма, обзета от нетърпение, не можа да дочака спирането на параходчето. Думите на Норт пронизаха сърцето ѝ — тя беше уверена, че сега за първи път мъжът ѝ говореше истината. От този миг за нея имаше само една мисъл: по-скоро да стигне брега и да тръгне да търси детето си.

И докато Шелер избираше място за спиране, тя скочи на сушата. За щастие брегът беше обрасъл с трева и тя не се нарани. Въздъхна няколко пъти измъчено и се изправи на крака. Параходчето продължаваше хода си. Ирма погледна след него и когато то се отдалечи, коленичи на земята и започна горещо да се моли.

Последните ѝ думи се стопиха в нощния мрак. Реката тихо шумеше. Слабият ветреца отнесе на крилете си молитвата на майката...

Ирма бавно се изправи, после затича към мястото, откъдето бяха тръгнали.

БАЩА И ДЪЩЕРЯ

Когато Ирма извика за помощ и параходчето тръгна, хората на брега се вцепениха от изненада и страх.

Старият Пен се престори на много учуден въпреки радостта, която изпитваше. Събитията се развиха така, че дори надминаха очакванията му. С повече хитрост и с по-малко съвест бе спечелил завидно богатство, а след бягството на Норт за него оставаха и колата, и конят. Наистина той можеше да бъде заподозрян, но никой не можеше да докаже нищо.

Страхът го обзе само когато се появи Шелер. Откъде се взе този човек? Кой беше той? Дали нямаше да успее смелата му постъпка? Тези въпроси изникнаха в главата на Пен и го разтревожиха.

Погледът му се спря на Милия, която не се осмеляваше да погледне към баща си. Пен разбра, че само дъщеря му е довела този човек тук. Дали не беше подслушала разговора му с Норт и дали не беше предала собствения си баща? Може би и тя беше подкупена?

Макнийл позна човека, който излезе от машинното отделение на параходчето, въпреки че лицето му беше почерняло от саждите. Когато видя Шелер да плува след параходчето, а човекът да вдига заплашително лопатата, той се приближи до Пен и му каза:

— Този човек беше Норт. Ти си му помогнал да избяга!

Пен беше хитър човек и не се предаваше лесно. Затова отговори с учуден тон:

— Норт ли? Кой е този Норт?

— Норт, или както се нарича още Йохан Гулд, е човекът, когото ние преследваме — отговори Макнийл.

— А, така ли! Но нали той се намира в сандъка? Колкото знам какво е имало в сандъка, толкова знам и за този човек, когото виждам за първи път. Аз не съм съдружник на убийци, а честен човек. Ако не вярваш, трябва да докажеш противното.

Макнийл не отговори, защото нямаше време да докаже виновността на Пен, а и трябваше да попречи на убиеца да избяга.

Затова той се прицели и стреля по него с намерение само да го рани. Всички на брега видяха как Норт падна.

Макнийл се качи на коня и каза на каруцаря:

— Иди веднага със сандъка в Колумбия, предай го на полицията и разкажи всичко, което видя! Занеси и тази бележка на полицейския началник и ще получиш добро възнаграждение!

И като скъса един лист от бележника си, написа няколко шифровани реда, даде го на каруцаря и още веднъж го подкани да побърза.

— А аз ще препусна по брега след парахода. Йохан Пен, двамата ще си поговорим пак, не забравяй това! — извика Макнийл, пришпорвайки коня.

Бащата и дъщерята останаха сами.

— Извикай му да се върне! — помоли момичето уплашено. — Той препуска точно срещу блатото.

Вместо отговор бащата я хвана за ръката и я блъсна на земята.

— А сега искам да си поговоря с теб! — процеди той яростно. — Кой беше човекът, който се хвърли във водата? Отговаряй или ще хвърля и теб след него!

— Не зная, тате.

— Лъжеш! — кресна Пен и вдигна заплашително камшика над главата на момичето. — Казвай кой беше този човек!

— Недей! — простена Милия. — Аз съм ти дъщеря, имай милост! Не зная кой е човекът...

— Кого още докара от Колумбия, освен госпожата, за която беше изпратена?

— Никой друг, вярвай ми, тате!

Пен изглежда дъщеря си с мрачен поглед. Може би тя казваше истината?

— Не видя ли този човек при нея?

Милия разбра, че към първата лъжа трябва да прибави и втора.

— Не, и не го познавам — отговори тя. — Не зная и откъде е дошъл.

Яростта на Пен угасна толкова бързо, колкото бързо се беше разпалила.

— Чудно! — промърмори той, като огледа внимателно наоколо. — А сега стани.

Милия, треперееща от страх, се изправи. Пен разбра, че се беше издал повече, отколкото трябваше.

— Проклетата история! — каза той. — Не знаех кой беше този човек и исках само да му помогна. А се оказа, че човекът, който ме почерпи с една бутилка вино, бил опасен престъпник. Освен това има опасност да изгубя и параходчето си, което може да се блъсне някъде и да потъне в реката.

Пен замълча малко, след това продължи:

— Слушай, Милия! Тази история може да има лоши последствия за мен, ако се разбере, че съм те изпратил с писмото в Колумбия, за да доведеш мисис. Вярвам, че не искаш да ми се случи нещо лошо!

— Не, тате.

— Добре тогава... Запази в тайна всичко, което се случи!

Сега гласът на Пен звучеше кротко и дружелюбно.

— Ако някой те попита, ще кажеш, че си ходила в Колумбия на пазар. Ще кажеш още, че не познаваш тази жена и че на връщане си я настигнала по пътя. Тя те е помолила да я вземеш и да я докараш тук. И ти си сторила това, защото си искала да помогнеш на бедната жена. Нищо повече не знаеш, разбра ли?

— Да, тате, разбрах.

— Така! Ето ти сега една монета. Прибави я към твоите спестени пари и си купи нова рокля.

Пен се качи в колата и Милия го последва. Като потеглиха, съвестта ѝ започна да я мъчи. Тя си спомни за малкото мило момиченце и се заоглежда боязливо.

— Защо се оглеждаш така? — веднага попита Пен, в когото съмнението отново се пробуди.

— Аз... мислех за човека, който може да потъне в блатото — отговори Милия с треперещ глас.

— Какво те е грижа за него! — каза Пен сурово. — Попита ли ни той за пътя? Не! Значи го познава и ще заобиколи блатото.

Вкъщи по време на вечерята Пен каза на дъщеря си:

— Слушай, Милия, виждам, че си уморена. Това не ме учудва никак след дългата ти разходка до Колумбия и обратно. Най-добре ще бъде да се прибереш в стаята си. Заклучи се добре! Ако някой почука на вратата ти, не отваряй! Не отваряй никому, даже и на мен!...

Страхувам се, че тази нощ ще имаме неприятно посещение... Лека нощ!

Милия се зарадва, защото щеше да остане сама. Влезе в стаята и като заключи, седна отчаяна на един стол. Тя беше чула думите, които Макнийл каза на баща ѝ. Значи той беше помогнал на убиеца Гулд да избяга! Беше убедена, че Макнийл казва истината. Това, че баща ѝ лъжеше, я изплаши...

В главата ѝ отново се появи мисълта за момиченцето, което сега скиташе само в гората. Тя го беше обикнала много и мисълта, че в този миг то с разплакани очи търси майка си, беше непоносима за нея.

Милия скочи от стола. Тя беше добро момиче с чиста душа, затова ѝ тежеше, че страхът от баща ѝ я правеше съучастник в това престъпление. А ако майката се спасеше от клопката, в която попадна, нямаше ли да я обвини за смъртта на детето, в случай че му се случи някакво нещастие?

Милия не се съмняваше в участието на баща си в отвличането на добрата и красива жена. Трябваше ли да гледа спокойно как оттатък реката по негова вина загиваше още едно човешко същество? Не, тя не трябваше да допусне това. Човеколюбието ѝ надделя пред страха от баща ѝ.

Стаята ѝ не беше много високо от земята. Милия отвори прозореца и скочи навън. После слезе към реката. В тръстиката имаше скрита лодка, тя я отвърза, скочи в нея и като гребеше ловко, се отправи към отсрещния бряг. Скоро стигна до него и след като скри лодката, тръгна към мястото, където по-рано видя Шелер.

МОЛБА ЗА ПРОШКА

В това време и Ирма се движеше в същата посока. Тя не познаваше пътя, затова гледаше да не изгуби от очи реката. Гората през нощта имаше странен вид. Диви котки и маймуни скачаха от дърво на дърво. От време на време изпращяваше сух клон под краката на дивите зверове. За първи път през живота си Ирма се скиташе сама в девствения американски лес. За щастие тя беше взела револвера, който вдигна от палубата на параходчето, така че не беше напълно беззащитна.

Изминаха няколко часа и Ирма, изморена, с разкъсани дрехи и разплетена коса, беше на прага на отчаянието.

Най-после гората започна да оредява и тя видя реката. Ирма усети прилив на нови сили, защото мястото, откъдето бяха тръгнали, не беше далече. Луната се показа и обля в мека светлина цялата околност.

Ирма ускори крачките си и скоро зърна светлина на отсрещния бряг. Тя беше стигнала до мястото, но на брега нямаше никой.

Отначало помисли, че хората са отвели Лидия, но майчиното ѝ сърце не я остави на мира и я накара да поднови търсенето.

Тя се изкачи на един хълм и от другата му страна намери букет полски цветя и разноцветни камъчета. Сигурно с тях си беше играла Лидия, но от нея нямаше никаква следа. Ирма се наведе, взе букета, последен подарък от нейното момиченце, и го зацелува, като го оросяваше със сълзите си. После го скри и даде воля на отчаянието си.

Викове на майката се разнесоха далече в тихата нощ. По мократа земя се бяха отпечатали следи от детски обувки. Ирма ги проследи, но изведнъж замръзна на мястото си. Някаква сянка излезе от гъсталака и се отправи към нея. Радостен вик се изтръгна от гърдите на майката:

— Лидия!

Но това не беше тя. Ирма не вярваше на очите си.

— Милия — извика тя, — какво правиш тук? Търсиш детето ми, нали?

— Да, и не мога да го намеря — отговори тя със задавен от сълзи глас. — Къде ли е отишло горкото момиченце? Простете ми, мисис, че я оставих, но не можех да постъпя по друг начин! Баща ми би ме убил, ако разбереше истината. Затова бях принудена да мълча. Когато стигнахме вкъщи, съвестта ми не ме оставяше на спокойствие. Излязох през прозореца и преминах реката, за да търся изгубеното дете. Претърсих цялата гора, но не можах да намеря никаква следа. Накрая видях вас и дотичах, за да падна в краката ви и да ви моля за прошка, не ме проклиняйте, защото и без това страдам безкрайно много!

Ирма не помръдваше. На лунното осветление тя изглеждаше като каменна статуя. Погледът ѝ беше отправен в далечината, а устните ѝ мълвяха: „Изгубена...“.

Милия се изплаши, като видя в какво състояние се намираше нещастната майка.

— Не, не! — извика тя. — Хайде да преминем реката. Аз ще призная всичко на баща си. Пред вас той няма да посмее да постъпи грубо с мен. Ще останете тази нощ у нас, а утре ще ви помогнем в търсенето на милото момиченце. Виждам колко много сте уморена и измъчена. Вие трябва да си починете, трябва да спите! Елате, аз ще ви отстъпя леглото си.

Ирма се съвзе. Гласът ѝ звучеше кротко:

— Прощавам ти, дете! Ти ме предупреди навреме... Каза, че трябва да си почина. Не, Милия, тази нощ за мен не може да има нито почивка, нито спокойствие. Трябва да продължа да търся детето си...

— Но не сега — каза Милия с умолителен глас. — Вие сте съсипана от умора... Не сте ли срещали някакъв конник?

— Не, никого не срещнах.

Милия пребледня, Макнийл беше погубен! Тя се опита още веднъж да убеди Ирма да се откаже от намерението си, но нещастната майка остана непоколебима.

— Ще се върна само с детето си. Ако може да бъде спасено, това може да стане веднага. Утре ще бъде много късно. Сбогом, Милия, аз ти простих. Върни се бързо вкъщи и не казвай на баща си за срещата ни. Ако срещнеш човека, който дойде с мен от Колумбия, кажи му, че си ме видяла тук. Кажи му още, че съм отишла да търся детето си и че

няма да се откажа, докато не го намеря. А сега си отивай, Милия. Нямам време за губене.

— Но в гората има вълци и други диви животни!

— Имам оръжие и не се страхувам! Пък и моят живот принадлежи на детето ми...

— О, мисис! — извика Милия и заплака.

Ирма я целуна по челото и тръгна към гората.

— Горката жена! — продума Милия. — Такова добро и благородно сърце! И въпреки това тя е изгубена, както и детето ѝ.

После с бавни крачки и с насълзени очи тръгна към къщи.

ЛИДИЯ

Шелер поръча на Лидия да чака, докато той се върне. Тя наведе тъжно глава и продължи да се занимава със своите камъчета и цветя.

Детското ѝ въображение я накара да очаква да се случи нещо от онова, което се разказваше в любимите ѝ приказки. От тях знаеше, че джуджетата, богините и магьосниците живеят в големите гъсти гори, а пък Шелер ѝ беше казал, че те се появяват пред малките и добри деца само тогава, когато те скитат сами в гората и се нуждаят от тяхната помощ. Лидия спокойно се оглеждаше, за да види дали няма да се отвори някоя скала и да се появят седемте джуджета, за които се разказваше в приказката. Но тя се измори, облегна главата си на един дънер и скоро заспа.

Едва се беше унесла и един силен гръм я разбуди. Тя скочи уплашена и започна да вика името на Фриц. Нищо не можеше да изплаши малката Лидия така, както бурята. Въпреки че небето беше ясно и по него не се виждаше нито едно облаче, тя беше убедена, че скоро ще да се извие силна буря. В страха си детето забрави цветята и камъчетата и затича към хълма, от който Шелер ѝ беше извикал за последен път да го чака.

Хълмът не беше много висок, но беше стръмен и каменист. Лидия напразно се мъчеше да стигне върха. Сухата земя беше обрасла с рядка трева и щом се опиташе да се хване за нея, за да се задържи, тя се изтръгваше заедно с корена.

Накрая детето изгуби надежда да се изкачи и спря разтреперано от страх при мисълта, че страшният гръм може да се повтори. То не можеше да знае, че той идваше от пушката на Макнийл, който беше стрелял по бягащия престъпник.

Лидия повика още няколко пъти Фриц и майка си, после се огледа наоколо и едва тогава забеляза, че беше започнало да се смрачава. Това още повече увеличи страха ѝ и вместо да остане на мястото, където можеше да бъде намерена, тя затича надолу из долината, в която се намираше.

Тази долина беше старо корито на река, затова се простираше надалече.

Изведнъж тя чу тропот на конски копита, спря и в същия миг един конник профуча като стрела покрай нея. Това беше Макнийл, но изплашеното дете нямаше смелостта да го извика.

Когато той изчезна, Лидия се почувства съвсем изоставена и тъжно заплака. После отново тръгна напред. Вече не мислеше за Шелер, искаше само да намери майка си. От време на време слабият ѝ глас прозвучаваше в мрака:

— Мамо, мила мамо!...

Най-после Лидия стигна до устието на долината, където цареше дълбока тишина. Спря се и погледна назад. Сега долината се стори черна и страшна и тя за нищо на света не би се върнала там, откъдето беше дошла.

Лидия отново тръгна напред. Макар че изпитваше силен страх, тя си мислеше за ангелите закрилници на малките деца, и това донякъде я ободряваше.

Стигна до една голяма гора. Дали в нея не живееше лошата магьосница Кунснер от приказките? С майка си тя би я преминала без страх, но сама — о, това беше свръх силите ѝ, още повече че откъм гората се чуваше някакво странно шумолене.

Изведнъж момиченцето зърна светлина между дърветата и като си помисли още веднъж за захарната къща на магьосницата, тръпки полазиха по гърба ѝ. Тя отстъпи няколко крачки назад и видя, че светлината идва от голям огън, край който забеляза да се движат черни сенки. Внезапно се разнесе силен смях. Смееше се жена. Значи това бяха хора. Лидия се зарадва, защото те сигурно ще могат да ѝ покажат пътя, по който да стигне при майка си.

Изведнъж нещо я накара да се обърне. На няколко крачки от нея стоеше едно животно, което приличаше на голямо куче и я гледаше с големи блестящи очи. Беше вълк. Той наведе муцуна към земята, вдигна я отново и изтрака със зъби.

Лидия изтръпна. После побягна към гората, като от време на време се обръщаше с ужас назад. Вълкът тръгна бавно след нея, защото се страхуваше от червения пламък и от хората, които се намираха край него. Лидия усети, че вълкът идва след нея, и затича побързо. Изведнъж ѝ се стори, че е заобиколена от големи животни, от

чиито уста се показваха остри зъби. Бедното дете не се съмняваше, че е попаднало в омагьосаната гора. То нададе силен вик от страх, погледна назад, но се спъна и падна. Зверовете като че ли се пръснаха настрани, а вълкът, който вървеше след нея, изплашен от силния ѝ вик, спря.

Лидия все още се намираше във властта на големите му зелено искрящи очи, когато видя, че от другата страна с големи скокове към нея се приближава някакъв друг звяр. Преди да успее да го разпознае, очите ѝ се затвориха, главата ѝ клюмна и тя падна в безсъзнание на земята.

ЧУДНИЯТ ДАР

Около огъня, който малката Лидия беше забелязала, се суетяха двама души: мъж и жена. Това бяха съпрузите Милтън, честни чифликчии, спрели край гората, за да пренощуват. Веднъж в месеца те ходеха в града на пазар. Те тъкмо се връщаха от подобно пътуване и тъй като им предстоеше да се придвижват още около дванадесет часа до чифлика си, решиха да спрат край гората. Докато мъжът се занимаваше с конете, жената приготви чая. От разговора по време на скромната вечеря можеше да се разбере, че бяха доволни от продажбата и покупките.

Милтън беше около четиридесетгодишен мъж, висок и широкоплещест, с открито лице и благ поглед. Жена му не беше нито грозна, нито хубава, но фигурата ѝ излъчваше здраве и решителност.

— Вярно — каза Милтън, — работите ни вървят добре, но...

Той замълча и вдигна един въглен, за да запали лулата си.

— Няма нужда да довършваш. Знам какво ни липсва. Но ако досега небето не ни е подарило дете, все пак имаме много неща, за които трябва да му благодарим. Може би трудът ни е по-тежък, но и от нашата трапеза не сме върнали никого.

— Така е — потвърди мъжът, пушейки лулата си, — но човек предпочита да остави имота си на близки, да не говорим за щастieto, което човек изпитва от отглеждането на един син или на една дъщеря.

— Да оставим този разговор — каза жената, — защото знаем много добре, че никога няма да изпитаме това щастие.

Мъжът погледна конете, които пасяха спокойно наблизко, а жената използва мига, за да изтрие крадешком с края на престилката си няколко сълзи. Тя силно усещаше липсата на едно дете, което да я развлича, когато оставаше сама вкъщи.

Двамата продължиха да разговарят за различни неща още малко, но вниманието на мъжа беше отново привлечено от конете.

— Охо, какво е това? — извика той и скочи.

Изпънали вратове, конете бягаха към огъня.

— Да не са индианци? — попита жената с такова спокойствие, сякаш говореше за нещо, което се случва всеки ден.

— Не вярвам — отговори мъжът, като се огледа наоколо. — Струва ми се, че можем да очакваме вълци.

— Ти все още не можеш да забравиш онова куче, което обикаляше днес около нас — забеляза жената шеговито.

— Мисля, че това беше вълк. Във всеки случай благоразумието никога не вреди. Добре ще направя, ако си взема пушката от колата.

Милтън се отдалечи и след малко се върна с пушката в ръка.

— Ако мислиш, че има вълци, по-добре да си тръгваме оттук — каза жената.

— Невъзможно, мила моя. Много е тъмно. Ще почакаме, докато изгрее месечината, и тогава, като караме по-бързо, ще наваксаме изгубеното време.

Двамата отново седнаха край огъня, но конете, които бяха вързали за колата, пръхтяха неспокойно.

— Ще трябва да си отваряме очите! — каза Милтън сериозно. — По-добре ще направиш, ако се качиш в колата.

— Огънят ще ме пази по-добре — отговори жената. — В случай на нужда ще се защищавам с някоя запалена главня. Искам да пазя с теб! Четири очи виждат по-добре, отколкото две.

Милтън и жена му замълчаха.

Изведнъж се разнесе шум от стъпки на тичащ човек. И двамата си помислиха за индианците, но никой не го каза гласно. Силен писък отекна в нощната тишина. И двамата потрепериха.

— Божичко! — извика жената, а мъжът скочи и изтича към мястото, откъдето беше дошъл писъкът. Минута по-късно ехото повтори изстрела на Милтъновата пушка.

Вълкът, който преследваше Лидия, се просна на земята.

— Кой е там? — извика Милтън.

Никой не отговори. Наоколо беше тихо. Милтън се показва в светлия кръг около огъня.

— Не беше ли това човешки вик? — попита той неуверено.

— Струва ми се, че да — отговори жената с уплаха в гласа.

— Но кой ли може да е бил?

— Не зная.

Те се заслушваха няколко минути. В гората беше спокойно.

— Трябва да разберем кой извика! — реши Милтън.

Взе една разпалена главня и последван от жена си, се отправи към мястото, където падна вълкът.

— Я гледай! — извика внезапно чифликчията и освети земята. Жената се приближи бързо до него.

— Дете! — извикаха едновременно и двамата.

— Като ангел е! — продължи жената. — Но защо е толкова бледо... толкова неподвижно... да не би...

Тя погледна уплашено мъжа си.

— Не говори глупости! Аз стрелях само във вълка.

Жената взе детето на ръце.

— Това дете като че ли падна от небето — каза Милтън.

— И аз си помислих това — съгласи се жената. — Виж само колко е сладко! Е, мъжо, виждал ли си някога толкова красиво дете?

Тя се наведе и целуна детето с такава любов, сякаш беше нейно.

— Няма ли най-после да свършиш с целувките? — попита Милтън усмихнат. — Мисля, че малко студена вода ще му подейства по-добре.

Не мина много време и с общите усилия на мъжа и жената Лидия дойде на себе си.

Какво беше нейното учудване, когато видя никакви непознати хора. Но техните усмихнати лица я успокоиха.

— Мамо! — беше първата дума, която произнесоха устните ѝ. И това беше единствената, която двамата разбраха, защото те говореха само английски, а Лидия не разбираше друг език, освен немски.

В смущението си Лидия обви с ръце врата на жената. Като я гледаше право в очите, тя попита:

— Ти си добра, нали ще ме заведеш при мама?

Мисис Милтън притисна детето до гърдите си и каза:

— Мило детенце, отсега нататък аз ще ти бъда майка, а това е баща ти.

— Знаеш ли, бабо — каза закачливо Милтън, — все още не мога да се почувствам баща, но за тебе май е малко късно.

Лидия не разбра какво говореха двамата, но почувства, че тези скромни хора ѝ говореха с любов. Обзета от приятно чувство, тя склони глава върху гърдите на жената и скоро потъна в сладък сън.

— Бързо ѝ пригответи легло, дядо!

— Веднага, бабо!

С голямо старание те постлаха кожи и рогозки, върху които положиха детето. Месецът позлати върховете на дърветата, пред любещите погледи на Милтънови Лидия сънуваше майка си.

МАЙЧИНАТА СИЛА

Ирма вървеше из гората изморена и със свито от мъка сърце. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тя се съмняваше, че ще намери малкото си дете. С умоляващ глас тя го викаше по име и молеше бог да ѝ го върне. Вместо отговор до слуха ѝ достигаше само нощният шум на гората. Сърцето на клетата майка тръпнеше от ужас. Смъртта я дебнеше на всяка крачка в гората, но нищо не можеше да я накара да се върне назад. Тя трябваше или да намери детето си, или да умре. Майчината любов ѝ даваше нови сили и тя вървеше смело напред.

Вече не следваше една посока. Обикаляше на различни страни, за да обхване по-голямо пространство. От време на време се спираше и се заслушваше дали няма да чуе познатия детски глас.

Изведнъж се спря вцепенена и бавно отстъпи назад. От всички страни я гледаха злоещо кръвожадни очи. Гладните зверове постепенно бяха я обградили. Ирма помисли, че е настъпил последният ѝ час. Тя държеше револвера в треперещата си ръка, но още не смееше да го използва. Не знаеше дали, дори ако успееше да убие едно-две от тези животни и другите разкъсат техните трупове, жаждата им за кръв нямаше да се увеличи.

Ирма потрепери. Тя не знаеше от коя страна ще бъде нападната, но беше твърдо решена, че няма да се предаде лесно.

Изведнъж зверовете, които я заобикаляха, започнаха да вият така ужасно, че косите ѝ настръхнаха. Воят им сякаш беше погребалната песен на гората.

Ирма се олюля и се подпря на едно дърво. Дори мъж трудно би могъл да овладее чувствата си в този миг, камо ли една слаба жена!

Воят прекъсна така внезапно, както и беше започнал. Учудването на Ирма нарасна още повече, когато видя, че всички животни бързо изчезнаха. Каква беше тази тайнствена причина, която ги разгони?

Тежки глухи стъпки изтръгнаха Ирма от нейното слисане. Тя съобрази, че вероятно се приближава някакъв силен звяр, от който всички горски обитатели се страхуват. От гърдите ѝ се изтръгна вик на

уплаха и тя побягна напред. Стъпките зад гърба ѝ също се ускориха. Ирма изплашена погледна назад. По петите я следваше гигантска черна мечка. През главата на Ирма светкавично мина спомен за някакво съобщение от вестниците, че в Колумбия се появила мечка, която изяла жената и детето на един бакалин и дори разкъсала един от ловците, тръгнали да я преследват.

Ирма не се съмняваше, че същата мечка преследва сега и нея. Тя беше на границата на лудостта. Въпреки това затича още по-бързо. От време на време в нощната тишина отекваха безполезните ѝ викове за помощ.

Бодливите храсталаци разкъсваха дрехите ѝ, издраскваха кожата ѝ. По тялото ѝ течеше кръв, но тя не чувстваше болка.

Силите започнаха да я напускат.

— Небе, смили се! — извика Ирма задъхана.

Мечката несъмнено беше по-пъргава от нея и вече почти я настигаше, защото тя усети топлия ѝ дъх по голите си рамене.

Животното замахна лапа, но успя да закачи само роклята на Ирма, която се раздра на парцали. От това жената спечели малка преднина. Мечката изръмжа сърдито и отново я подгони.

Колко ли още щеше да продължи тази луда гонитба? Ирма знаеше, че ако се препъне и падне, с нея е свършено.

Неуспехът явно подразни звяра. Страхотен рев раздра нощната тишина. Ирма вече не вярваше, че ще се спаси. Но в този миг тя видя пред себе си гигантско дърво. Със сила, каквато само страхът може да даде на човек, тя се промъкна през пукнатината в дънера, която се изпречи пред нея. Вътре дървото беше кухо.

Това беше едно от ония дървета, които се срещат в американските гори, и някои от тях са толкова големи, че в дънера им може да се обърне кола с четири коня.

Ирма се сгуши в най-отдалечената страна на кухината.

Разярената мечка се спусна към дървото, но се удари силно в него. Това я озвери още повече. Пъкна главата си в отвора и започна да души. Когато разбра, че не може да влезе при жертвата си, тя се опита да я достигне ту с едната, ту с другата си лапа. Но всичките ѝ усилия бяха напразни.

Тогава мечката започна да обикаля сърдито около дървото.

Ирма разбра, че и този път смъртта само мина покрай нея. Тя склучи ръце и отправи сърдечна молитва към небето. В нея отново се събуди надеждата и съживи изстрадалото ѝ майчино сърце.

— Не, не — прошепнаха треперещите ѝ устни, — моята малка Лидия е жива, чувствам това! Тя живее, защото и аз живея!...

Изгнилата сърцевина на дървото се беше оронила дъното и се разстилаше като мека постеля. Ирма можеше да легне да си почине, без да се страхува вече от животното, което изтощаваше силите си в безплодни нападения срещу дървото.

Но и самата мечка след няколко часа като че ли се примири с факта, че жертвата ѝ се изплъзна, и ръмжаща се отдалечи.

Отново настана несмущавана от нищо тишина. Тайнственото и еднообразно шумолене на гората звучеше като приспивна песен за изморената, измъчена жена.

КЛЕТВА ЗА ОТМЪЩЕНИЕ

Преди да продължим нашия разказ, трябва да се върнем при Мери, нещастницата, която беше изгубила наведнъж баща си и съпруга си.

Наистина Мери, втората жена на Норт, беше за оплакване. Щастието ѝ беше разбито. Тя беше изведнъж изоставена от тези, които обичаше толкова искрено и дълбоко. Отгоре на всичко злите езици мълвяха, че единствено неразумните ѝ разходи бяха подтикнали честния Йохан Гулд към престъпление.

Аристократичните семейства от Ню Йорк я отбягваха. Никой не идваше да ѝ каже поне една съчувствена дума. Мери живееше усамотена и изоставена в големия град.

Тя беше при Маршъл Бърнард точно когато той получи телеграма от полковник Роджър, с която същият му съобщаваше какво беше постигнал Макнийл, дегизиран като дамата със синия воал.

— Мисис, вашият план да изпратим Макнийл, преоблечен като дамата със синия воал, е бил добър... може би много добър, но не и успешен, и трябва да ви кажа, че престъпникът Гулд не може да се хване с никаква хитрост — каза Маршъл с учтива усмивка.

— Не е успял, защото първата жена на Норт по това време се е намирала в Колумбия с единственото намерение да заслепи полковника и да направи от него въпреки волята му инструмент за своите планове — отговори Мери.

Маршъл се намръщи. Той имаше много по-добро мнение за Роджър, но намери за благоразумие да премълчи. В този случай Мери беше неоценим сътрудник на полицията. Без нейната помощ Гулд никога нямаше да бъде разобличен.

— И така, вие държите на твърдението си, че Ирма е била жената със синия воал? — попита Маршъл.

— В това съм твърдо убедена. Всички обстоятелства говорят за това и аз се учудвам, че още не сте арестували тази подозрителна

личност. Естествено, полковникът гледа на нея с влюбени очи и затова му изглежда невинна!

— Тези думи не могат да повлияят на доброто мнение, което имам за дъщерята на германския граф. Ако се съди за нещата по външния им вид, може да се стигне до някои предположения. Но разногласията между Норт — Гулд и неговата първа жена са твърде големи — каза Маршъл кротко, но твърдо. — А и не вярвам, че той я е напуснал само привидно, за да дойде тук и да заживее с друга.

— А защо не, мистър Маршъл? Как може да се обясни иначе, че тя дори го намери? И защо дойде направо в Ню Йорк, защо той я прие в къщата си?

— Всички параходи пътуват за Ню Йорк, мисис. Колкото до срещата, тя е станала съвсем случайно. Полковникът ми разказа за нея.

— Защото тя му е разказала това — отвърна Мери с горчива усмивка. — Двамата — Ирма и Норт са се споразумели. Това личи от факта, че мъжът ми доведе тази жена и ми я препоръча за компаньонка.

— Той е имал основание да се бои от нея и е трябвало да прави, каквото тя поиска от него.

— Съгласна съм, но какво търсеше тя тук? Искаше да се порадва на моето щастие ли? Не! Вие можете да предполагате каквото си искате, но и аз си имам мнение по този въпрос. Те са искали да заживеят отново заедно. Както знаете, Норт се разведе с мен. За да не изпаднат в предишната си бедност, те са замислили заедно престъплението, което Норт извърши.

Бърнард скочи.

— Значи вие поддържате твърдението си, че Ирма е съучастница на Норт? — попита той строго.

— Да! — отговори Мери, изпълнена с омраза. — Като зет Норт беше във всяко подозрение, че е убил баща ми. Кой знае какво би сполетяло и мен, ако не бях открила убиеца и с това не бях попречила на по-нататъшните му планове!

Бърнард поклати глава.

— Що се отнася до първата жена на Норт, съмнявам се, че ние можем да стигнем до някакво споразумение. Щом получа по-подробни сведения, ще се заемем отново с нея.

— И аз ви моля за това — настоя Мери, която следеше с голям интерес известията на полицията, отнасящи се до този случай.

— Вие все още се колебаете да обвините тази жена — продължи тя, — но се надявам, че поне ще поставите да я наблюдава друг на мястото на влюбения полковник. Не се съмнявам, че ще ми бъдете благодарен за този съвет.

Бърнард не коментира предложението на Мери, а само каза:

— Съжалявам тази нещастна жена. Все пак едно мога да ви обеща: ще продължим разследванията относно жената със синия воал.

След това Маршъл излезе. Погледът, с който го изпрати Мери, не беше никак дружелюбен.

Тя не криеше от никого, че мрази Норт. Но сега към омразата се прибавяше и ревността. Измъчваше я и мисълта за отмъщение. То трябваше да постигне както него, така и Ирма. Мери плачеше всеки път, когато си спомнеше за баща си, убит от престъпната ръка на Норт.

Тъй като нямаше на кого да изплаче мъката си, тя и сега се отпрати към гробищата. Беше есен, жълтите сухи листа шумоляха под краката ѝ. Едва ли някой би помислил, че тази коленичила жена е Мери Шмит, дъщерята на милионера.

Едва бяха погребали баща ѝ, поток от обвинения и подигравки се изсипа върху нея. Навсякъде се говореше, че тя е познавала лошия характер на мъжа си и въпреки нежеланието на баща си е сключила този брак. Всички се правеха, че не я познават. Никой не произнасяше дума на съчувствие към тази жена, която на бащиния си гроб се чувстваше като пред своята Голгота.

— Не — извика тя, като стана бързо, — не искам да се съсипвам с плач, докато убийците ти ходят свободни по света! Норт и Ирма няма да имат спокойствие, докато аз съм жива. Заклевам ти се, татко, че ще отмъстя за твоето убийство и за моята измамена любов... Където и да се скрият, аз ще ги намеря и тогава истината ще излезе наяве. Заклевам се в костите ти, които гният в този гроб!

Никой, освен вечерния вятър, който печално шумолеше във върбите, не чу клетвата ѝ. Мери постоя още една минута с ръка на гърдите и поглед, вдигнат към небето, и после бързо напусна гробищата.

Горката Ирма! Какви ли нови страдания я очакваха? В сърцето на Мери нямаше капка милост към нея.

НОВАТА МАЙКА

Нека се върнем отново при детето и новите му покровители.

На разсъмване те стигнаха в чифлика.

Жената напразно се мъчеше да си обясни откъде беше дошло детето и на кого беше, защото наоколо не живеяха други семейства. Най-близката къща беше на лодкаря Пен, в която той живееше с дъщеря си, така че детето не можеше да бъде негово. Дали то пък нарочно не беше подхвърлено в гората, за да умре от глад или да бъде разкъсано от дивите зверове?

Но сега момиченцето беше нейно, защото без тяхната намеса то щеше да умре. За нея то беше дар от небето, който трябваше да донесе щастие в дома ѝ.

Едва когато внесоха детето в стаята, чифликчията и жена му го разгледаха по-отблизо. Жената беше отмахнала завивката, с която го беше покрила, и погледът ѝ се спря на рокличката на малката Лидия.

— Личи, че детето има благороден произход — каза тя. — Нищо чудно да е принцеса!

— Надявам се, че този път си доволна от ходенето в града, старо? — запита мъжът, като гледаше жена си радостно.

Тя само кимна с глава и сложи детето на своето легло.

— Радвам се, че намерихме детето — продължи Милтън, — но се страхувам, че може да си имаме неприятности.

— Остави това на мен — отговори тя.

— Струва ми се, че ти ще бъдеш тази, която първа ще се похвали в града за намирането му.

— Не съм и помисляла за това. Ще задържим детето при нас!

— И аз бих искал, но това е невъзможно!

— Защо не, кой ще знае, че сме го намерили?

— Но ние не можем вечно да го крием.

— Кому ще дойде наум да го търси при нас? — възрази жената.

— И аз мисля като теб, но все пак трябва да съобщим в града, че сме го намерили. Ако не дойде никой да го вземе, тогава ще остане при

нас.

— Не, не го давам никому! — извика жената, готова да го брани от целия свят.

Съпругът ѝ поклати неодобрително глава.

— Прави каквото искаш, дано нямаме неприятности.

Докато оправяше рокличката на Лидия, жената видя на врата ѝ синджирче с висящо на него златно кръстче. То заблестя на светлината.

— Струва ми се, че това са диаманти — каза мъжът и посегна с ръка към кръстчето. — Да, истински диаманти! — добави той, като го разгледа на светлината на свещта.

— Я виж, на гърба му има написано нещо! — извика изненадано жената.

Двамата наведоха глави и се помъчиха да разчетат гравираниите букви.

— Разбрах! „И. фон Х.“ — извика чифликчията, горд, че е успял първи да прочете буквите.

Откриването на тези букви възбуди още повече любопитството на жената. Тя би дала всичко, само да може да разбере какво се крие зад тях! Сега тя беше напълно уверена, че детето е принцеса. Тя беше чела за отвлечения на деца от княжески домове, за да не могат, когато пораснат, да предявят наследствените си права. Ясно е, че това дете не е тукашно, защото не говореше английски. Значи е доведено от някоя далечна страна. Чифликчията и жена му не можеха да се нагледат на кръстчето.

Графиня Ирма Хоенщайн винаги беше носила това кръстче като скъп спомен от родителите си. Дори и в дните на най-голяма бедност и лишения тя не се реши да го продаде. За нея то беше нещо свято, което трябваше винаги да ѝ напомня за родителите, на които причини толкова страдания. След едно тежко боледуване Ирма го сложи на врата на детето. Бедната майка тогава не знаеше каква роля ще изиграе в живота му малкото златно кръстче, обсипано с диаманти!

НОЩ В ГОРАТА

В неспокойния си сън в кухнята на дървото нещастната майка виждаше мъчителни картини: ту че детето е взето от чужди хора, ту че е разкъсано от диви зверове. До ангелското лице на Лидия от време на време заставаше и сатанинското лице на мъжа, който беше превърнал живота на Ирма в ад.

Най-сетне голямата умора надделя и тя потъна в дълбок сън до сутринта.

Слънчевите лъчи проникнаха в кухнята и осветиха лицето ѝ. Гласовете на птичките погалиха слуха ѝ. Ирма отвори очи, но изненадата ѝ в първия момент беше толкова голяма, че си помисли, че сънува.

— Боже мой, къде съм!... Къде е детенцето ми? — проплака майката.

Едва сега тя си спомни за преживяния ужас през изминалата нощ. Кой знае защо сърцето ѝ изведнъж се изпълни с вяра. Вече беше убедена, че този, който беше спасил нея, не е оставил детето ѝ да загине. Ободрена телом и духом, тя излезе от скривалището си.

Гората живееше. Гласовете на хиляди птици, папагали, маймуни и други горски обитатели се сливаха в един странен концерт, който Ирма слушаше за първи път в живота си.

Но тя нямаше време за губене, трябваше да продължи напред и да търси любимото си дете.

Храсталаците ставаха все по-труднопроходими. Гладът и жаждата започнаха да измъчват Ирма, защото от предния ден не беше хапнала нищо.

Ирма намери малини. След като залъга глада си, нещастната жена отново тръгна напред.

След известно време гората започна да оредява. Ирма се надяваше, като излезе от нея, да попадне на някакви хора. Въпреки радостта си тя се движеше предпазливо. Най-силно се боеше от змии, не беше сигурна дали ще може да се защити с револвера от тях.

Както вървеше, Ирма внезапно чу прашене на клони и някакво остро изсвирване. Спря се изплашена и погледна в посоката, от която идваше шумът. Две маймуни със силни крясъци се приближиха до изплашената жена. От страх Ирма не знаеше какво да направи.

В този момент от храстите изпълзя една голяма змия и се насочи към Ирма. Тя стоеше като парализирана. Смелостта ѝ беше изчезнала.

На три-четири метра разстояние змията се спря. Като видя жената, тя се отказа от маймуните и съсредоточи вниманието си върху нея.

Вперила поглед в отворената уста на змията, в която непрекъснато мърдаше чаталестият език, Ирма пребледня като мъртвец. Маймуните не спираха да крещат и с това още повече раздразниха змията.

Сърцето на Ирма сякаш престана да тупти. Тя почти усещаше дъха на влечугото, хипнотизиращо я със студените си очи. С ужас очакваше, че змията, отметнала глава назад, всеки миг ще се хвърли към нея.

Именно този момент използваха маймуните — хвърлиха се върху змията и забиха зъбите си в основата на главата ѝ. Започна ужасна борба на живот и смърт. С непрестанно съскане, извивания и удари с опашка змията се мъчеше да се отърве от нападателите си, а те от своя страна се стараеха да я обезсилят с острите си зъби и нокти. Напразни бяха усилията на змията да хване или поне да сплаши нападателите — те се отбраняваха много пъргаво.

Вече се виждаше кому ще принадлежи победата. Движенията на змията ставаха все по-слаби, докато маймуните не преставаха да ѝ нанасят все по-тежки рани.

Най-после те пуснаха жертвата си, която се виеше в предсмъртни гърчове.

Ирма се опомни, разбрала, че отново е избегнала смъртта. По-скоро трябваше да напусне ужасната гора, в която я дебнеха хиляди опасности.

Ирма тръгна с бързи крачки, без да обръща внимание, че бодливите храсти деряха лицето и ръцете ѝ. Единствената ѝ мисъл беше да върви напред.

БЛИЗО И ДАЛЕЧЕ

Ирма вече беше много уморена, когато излезе от гората и навлезе в едно тревисто пасбище. Тук вече въздъхна облекчено. Сега поне можеше да види накъде да върви, а и опасностите, които я застрашаваха в гората, вече ги нямаше.

Гладът започна да я измъчва отново, но наоколо не виждаше нищо, с което можеше да се подкрепи. В далечината зеленееха само поля и гори и нямаше и следа от хора.

Като почина малко, Ирма отново тръгна, без да обръща внимание на болката в ходилата. Майчината любов я водеше напред, вдъхвайки ѝ някаква свръхчовешка сила.

Изведнъж уморените ѝ очи забелязаха в далечината стълб от дим. В сърцето ѝ отново разцъфна надеждата.

Колкото и далече да беше димът, Ирма вече имаше сигурна посока, в която да върви.

След дълъг и изморителен преход тя зърна тръстиковия покрив на една колиба, над която се виеше димът.

Най-после щеше да срещне хора, които щяха да ѝ дадат храна и да ѝ окажат помощ. Недалече от колибата пасеше кон. Видът на това живо същество изпълни сърцето на Ирма с радост и надежда.

Колибата изглеждаше запустяла, но Ирма не обърна внимание на това. Вместо прозорци в стените ѝ зееха дупки, от които също излизаше слаб дим. При други обстоятелства Ирма би се разочаровала от тази нерадостна гледка, но сега щеше да бъде благодарна, ако можеше да намери поне за кратко време подслон и храна.

С голямо усилие на волята Ирма се довлече до вратата на колибата, но тук силите окончателно я напуснаха и тя падна безчувствена на земята.

Така измина около час. От унеса я извади силен ритник. Пред очите на Ирма стоеше широкоплещест мъж с груб вид.

— Хей, коя си ти? — извика той и я ритна отново.

Отначало тя помисли, че сънува, но скоро осъзна положението, в което се намираше. Изправи се на крака, като не изпускаше от погледа си ужасния човек, който стоеше пред нея.

— Имайте милост! — продума тя с умоляващ глас.

Мъжът се изсмя пренебрежително в лицето ѝ. Той явно се забавляваше със страха на безпомощната жена. Ирма понечи да побегне, но той веднага ѝ препречи пътя. Изплашена, още повече, Ирма отстъпи назад.

— Имайте милост към една нещастна жена! — каза тя на английски.

— Хейлифстър, излез да видиш каква хубава птичка е долетяла в гнездото ни! — провикна се мъжът.

След малко вратата се отвори и се показва още един мъж. Запретнатите му ръкави откриваха мускулести ръце, а кръстът му беше препасан с широк кожен колан. И той имаше вид на дървар, но суровият вид и на двамата говореше, че това са по-скоро разбойници.

— Помогнете на една нещастна жена! — молеше ги Ирма. — Моля ви, покажете ми пътя за къщата на Йохан Пен!

— Искаш да отидеш при Йохан Пен? Та каква работа имаш с този стар разбойник? — попита единият от мъжете.

— Търся детето си, което се намира там. Помогнете ми, иначе детето ми е изгубено!

Двамата си размениха многозначителни погледи.

— Ако искаш да отидеш при Йохан Пен, трябва да вървиш още около четири часа.

— Моля ви, покажете ми пътя и аз ще ви заплатя за труда!

Това обещание хареса и на двамата и те отново се спогледаха.

Ирма видя това и потрепери. Дали не крояха нещо лошо?

— Добре, хайде! — каза единият от мъжете и тръгна пред нея.

Въпреки че беше съсипана от глад и умора, тя, подтиквана от страх и съмнения, тръгна с тях.

— Ние ще те придружим донякъде — допълни другият.

Ирма със свито сърце им благодари за добрината.

— Трябва да минем през гората — казаха те и показаха с ръка същата посока, от която тя дойде.

Ирма ги погледна с недоверие.

— Нима трябва да минем през голямата гора?

— Разбира се. През нея е най-прекият път.

— Казвате, че този път е най-пряк, значи има и друг?

— Да, но той е с около два часа по-дълъг.

— Предпочитам да тръгна по него — отвърна Ирма, — вместо да минавам отново през гората.

— Добре... Тогава трябва да тръгнеш по брега на реката надясно. Ще стигнеш до нея след около половин час.

Младата жена изслуша обясненията, после извади кесията си. Тя не забеляза алчния блясък, който светна в очите им, когато даде на всеки по две златни монети. Те взеха парите, без да ѝ благодарят.

Когато Ирма тръгна по пътя, който ѝ показаха, очите на двамата мъже я следваха подигравателно.

Те останаха още малко на същото място и обсъждаха нещо, сочейки към жената, скрита вече наполовина от високата трева.

Колкото повече се отдалечаваше от двамата мъже, толкова страхът на Ирма намаляваше. Обедното слънце грееше силно и горещината едва се понасяше. А и нараненото ѝ тяло силно я болеше, но тя не обръщаше внимание на болките.

— Напред!... При детето ми! — окуражаваше се тя, когато силите заплашваха да я напуснат окончателно.

НИКАКВА НАДЕЖДА

Ирма беше вървяла повече от час, когато я лъхна по-прохладен въздух. Спря се, послуша се и сякаш чу шумоленето на вода. Отново забърза и скоро пред очите ѝ се разгъна сребристият пояс на реката.

Уморената жена седна на тревата да си почине и изведнъж една мисъл прониза съзнанието ѝ. Дватамата непознати ѝ бяха казали да върви все надясно, а на нея ѝ се струваше, че ако иска да стигне до къщата на Пен, трябва да държи противоположната посока. Защо я бяха излъгали? Достатъчно убедителен отговор бяха подозрителните им погледи. Ето защо, като поразмисли малко, Ирма реши да не послуша съвета им.

Гладът и жаждата отново я измъчваха. Пийна вода от реката, но не намери нищо, с което да утоли глада си. Бяха изминали повече от двадесет и четири часа, без да хапне нищо. Но тя нямаше време да мисли за себе си, защото грижата за нейната Лидия не я напускаше.

Тя повървя още малко, но внезапно някакъв шум я накара да се обърне. Недалече от нея тревата се поклащаше, но тя не можеше да разбере причината за това. Може би беше някое диво животно, подплашено от нея.

Изведнъж от високата трева изникна човек с брадва на рамо и затича към нея.

Ирма изпищя и поиска да избяга, но човекът я настигна и я хвана за рамото.

— Спри се! — извика той и едва сега тя разпозна в него единия от мъжете, които ѝ бяха показали пътя.

— Дай кесията! — изръмжа отново той, като впи в нея студените си очи.

Ирма извика за помощ, но разбойникът я събори на земята и ѝ взе кесията. След това изсипа съдържанието ѝ в шепата си и преброи парите. Наистина сумата не беше много голяма, но беше достатъчна да осигури съществуването му за известно време.

Докато разбойникът беше зает с преброяването на парите, Ирма възвърна присъствието на духа си. Тя се промъкна незабелязано до брега на реката, готова да посрещне и най-лошото. Разбойникът вдигна поглед от парите и се огледа диво на всички страни. Като видя жената до реката, той се втурна към нея с вдигната брадва. Ирма навреме осъзна опасността и като нямаше друг изход, отчаяно се хвърли в бързата река.

Веднага потъна, но след малко изплува и течението я повлече надолу. Ирма се бореше с вълните, които я тласкаха към средата на течението. Дали ще може да достигне отсрещния бряг, помисли си тя, гледайки печално към него. Сега той ѝ се стори безкрайно далечен...

Силите вече я напускаха, когато кракът ѝ докосна дъното. Ирма направи последно усилие. Още няколко крачки — и ще бъде спасена.

След малко тя се строполи без сили на брега.

На другия бряг разбойникът все още заплашително размахваше брадвата и крещеше ругатни и проклетия по адрес на жената, която се изплъзна от ръцете му. Той беше толкова страхлив, че не се осмеляваше да направи това, което извърши пред очите му слабата жена.

Принудителното къпане освежи Ирма. Поободрена, тя отново продължи пътя си към къщата на Пен. Слънцето вече клонеше към залез, но лъчите му поизсушиха дрехите ѝ.

Като повървя няколко часа, в далечината видя керемидения покрив на една къща. Вече и местността ѝ беше позната. Най-после беше стигнала до целта — къщата на Йохан Пен.

Ирма ускори крачките си. Внезапно видя един мъж, който радостно извика, щом я видя:

— Графиньо, скъпа графиньо!

— Шелер, скъпи Шелер! — зарадва се и Ирма.

— Как можахте да изчезнете така, графиньо? Колко мъки и страдания ми причинихте! Търсих ви толкова много!

— Къде е детето ми, къде е моята Лидия? Намери ли я, Шелер?

Този въпрос смути Шелер, който не знаеше какво да отговори.

— Кажи ми видя ли детето ми? — питаше настойчиво Ирма.

— Трябваше да намеря първо вас, графиньо — отговори Шелер.

— Уви, горкото ми дете е изгубено... Изгубено! — въздъхна нещастната майка.

— Не се отчайвайте, мила графиньо, имайте доверие в мен! Аз съм сигурен, че ще я намерим!

С тези думи Шелер се мъчеше да утеши измъчената жена, въпреки че и той беше загубил надежда да види още веднъж детето.

ЕДНА НОЩ В КЪЩАТА НА ПЕН

Шелер положи големи усилия да утеши бедната майка, но признанието му, че не е намерил детето, нарани още повече измъченото ѝ сърце.

— Вие сте болна, графиньо. Ако държите да намерите детето си, трябва да направите всичко възможно и да запазите живота си.

Ирма поиска да каже още нещо, но устните ѝ само се помръднаха, без да произнесат нито дума.

— Елате, графиньо, доверете ми се! Знаете, че ви желая доброто.

— Зная — отвърна Ирма, — и съм ти много признателна. Но каква полза... Ти не можеш вече да ми помогнеш, а мъката за детенцето ми е толкова голяма, че не може да бъде премахната с утешителни думи.

— Не трябва да губите надежда! Имайте доверие в мен, аз няма да се успокоя, докато не намеря малката Лидия.

Ирма не отговори, само взе ръката на Шелер и я стисна с признателност.

— Радвам се, че сега сте по-спокойна — каза усмихнат Шелер, взе Ирма под ръка и я заведе в къщата на Пен.

Милия чу стъпки по стълбата и бързо отвори вратата.

— Кой е? — попита тя.

— Ние сме — прозвуча в тъмната зала силният глас на Шелер.

Лампите все още не бяха запалени и в първия миг Милия не позна гласа на Шелер и бързо затвори вратата. Но след като поразмисли малко, усмихната я отвори отново.

— Ти май помисли, че идват разбойници? — попита Шелер усмихнат. — Е, мила госпожице, как може да не познаеш най-добрите си приятели?

Милия почти не чу закачливите думи на Шелер. Погледът ѝ беше прикован в Ирма.

— И вие ли сте тук, скъпа мисис? — извика тя, грабна бързо ръката на Ирма и я целуна.

— Вода, за Бога, вода, задушавам се! — простена тя.

— Донеси чаша вода! — каза Шелер. — Ако имате вино, още по-добре.

Милия изтича пъргаво като сърна в съседната стая и след няколко секунди се върна.

Ирма с треперещи ръце поднесе чашата към пресъхналите си устни. Тя нямаше сили дори да крепи чашата, която падна на пода и се разби на малки парчета.

Шелер направи знак на Милия. Тя се приближи до него и той ѝ каза тихо:

— Пригответе легло за графинята, тя е тежко болна.

— Ще ѝ отстъпя моето.

— Бог да те благослови! А сега — на работа! Аз ще отида до хана, за да потърся нещо подкрепително.

И Шелер излезе.

Милия отведе графинята в стаята си и започна да я съблича. При вида на израненото ѝ тяло очите ѝ се напълниха със сълзи. Засъхнала кръв имаше по раменете и краката ѝ. Милия проми внимателно раните. Когато най-сетне Ирма можа да легне, тя избухна в ридания.

Милия я гледаше, скована от невъзможността да помогне на графинята.

— То умря — ридаше Ирма, — а аз все още съм жива... Къде е детето ми? — извика тя сърцераздирателно и понечи да слезе от леглото.

Милия я задържа.

— Миледи — извика тя, — опомнете се! Детето ви е живо.

Тези думи като че подействаха успокоително на Ирма. Тя отпусна глава на възглавницата и промълви с печален глас:

— Жива...

Времето течеше мъчително.

В един момент Ирма протегна ръце и заговори:

— Нищо, нищо не виждам вече от бащината си къща. Само майка ми със зачервени очи пее песента, с която ме е приспивала, когато съм била малка.

И с тъжен глас запя песен от своето детство.

Милия не можа да издържи. Коленичи до леглото и заплака.

Ирма свърши песента. В стаята беше тихо, навън бурята пееше мрачната си песен. Умората надви Милия и тя затвори очи.

Изведнъж чу сърцераздирателен писък и скочи.

— Въздух, въздух! — викаше Ирма, притискайки гърдите си с ръце. — Въздух, задушавам се...

— Боже, какво се е случило? — сънено попита Милия.

Само един поглед обаче беше достатъчен да разбере сериозността на положението. Челото на Ирма беше покрито с пот, гърдите ѝ се повдигаха тежко.

Изплашена, Милия изтича навън и донесе чаша студена вода. Поиска да даде на Ирма да пие, но като видя пламналото ѝ лице, се въздържа. Състоянието на болната се променяше с всяка изминала минута.

— Въздух, въздух!... — извика отново тя.

Милия се уплаши. Обзета от страх за живота на графинята, тя се спусна към прозореца, отвори го и извика в тъмнината:

— Помощ, Шелер, помощ!...

Някаква сянка бързо се приближаваше към къщата.

След малко Шелер като светкавица влетя в стаята. Той моментално разбра, че Ирма имаше опасна треска. Изходът от нея често пъти е смърт, но той се надяваше да спаси клетата жена.

— Донеси ми студена вода и една кърпа — каза той шепнешком, — трябва да ѝ направим компреси.

Милия изпълни нарежданията му.

Още след първия компрес настъпи леко подобрене в състоянието на Ирма. Като констатира това, Шелер не можа да се сдържи и прошепна на Милия:

— Виждаш ли, госпожице, колко изкусен лекар съм! Впрочем трябвало е да стана доктор, тогава болните едва ли щяха да умират.

Милия усмихната не преставаше да подава компреси на Шелер. Ирма се съживяваше като повехнало полско цвете след дъжд. Към три часа сутринта треската попремина и успя да им прошепне няколко думи за благодарност. Те бяха изречени с такава топлина и сърдечност, че и двамата почувстваха как радостта изпълва сърцата им.

След това Ирма спокойно заспа.

МОЛИТВАТА НА ЕДНА МАЙКА

На другия ден слънцето изгря в цялото си великолепие. Бурята беше прочистила въздуха и всичко изглеждаше обновено и свежо. Птичките чуруликаха радостно по дърветата, а звънчетата на домашните животни, които пасяха по обширните ливади, звънтяха ободряващо.

Ирма се събуди и трябваше да минат няколко минути, за да си спомни къде се намира. Шелер дремеше на един стол до леглото.

— Шелер! — извика Ирма. — Не трябва да губим нито минута, трябва да тръгваме веднага!

Шелер се сепна.

— Да, да, трябва да тръгнем — изрече той сънено. — Как се чувствате, графиньо?

— Достатъчно добре, за да не искам да оставам нито минута повече тук.

— Както желаете.

— А къде е Милия?

— Приготвя закуската в кухнята. Такова момиче рядко се среща — каза Шелер с нескрито възхищение. — Защо ли се забави толкова?

Той тръгна към вратата. В същия момент на прага се появи Милия. Носеше поднос с храна и чай.

Като изпи чая, Ирма стана и започна да се облича.

В това време Милия отвори гардероба си и извади една рокля.

— Вземете я, мисис! Тя е обикновена, но е чиста. Не мога да ви оставя да тръгнете с тези дрипи.

Добрината на Милия трогна Ирма. Сълзи на признателност светнаха в очите ѝ.

— Не — отговори Ирма, — не мога да приема от теб тази жертва. Самата ти си едно бедно момиче и аз, въпреки че съм лишена от средства, не искам да вземам от теб.

— Не може да става и дума за отказ — отвърна Милия. — Подарявам ви я от все сърце, така както бих я подарила на родната си

сестра или на една искрена приятелка.

— Благодаря ти! — развълнувано каза Ирма и я целуна по челото.

Шелер, който беше излязъл от стаята, се върна и каза:

— Графиньо, аз съм готов! Да даде бог още преди залязването на слънцето да вземете малката Лидия в прегръдките си!

— Дай Боже! — пожела Ирма и погледна с надежда към небето.

След това двамата се разделиха сърдечно с Милия и тръгнаха.

Отново вървяха през полето. След задушната стая Ирма вдишваше чистия полски въздух с пълни гърди. Вървяха доста време мълчаливо, най-после Шелер заговори:

— Вярвам, че ще намерим Лидия. Ако вървим по големия път, ще стигнем до място, където живеят повече хора. Мисля, че там ще научим нещо!

Тези думи на Шелер вдъхнаха сили и нова надежда у Ирма.

Изведнъж на Шелер му хрумна една идея.

— Графиньо, искате ли да ви дам един съвет?

— Какъв съвет? — попита тя, като го гледаше право в очите.

— Да се върнем при баща ви! — притеснено каза Шелер. — Той е толкова благороден човек, отдавна ви е простил и ще ви посрещне с отворени обятия.

— Да се върна при баща си! — извика Ирма. — Не, никога! Не мога да забравя онази ужасна нощ срещу Коледа, когато, умираща от глад, изморена и премръзнала, го молах за прошка, а той ме изгони от замъка!

— И въпреки това мой дълг е да ви кажа, че тази постъпка е разбила бащиното му сърце.

Ирма трепна. Тя се загледа в далечината, където като че ли сребрееше река.

Изведнъж тя извика със странен глас:

— Лидия, детето ми, виждам те! Идвам, мила, майка ти идва при теб!

И докато Шелер се опомни, Ирма побягна напред и се изгуби от очите му. Той затича в същата посока и скоро стигна до стръмен бряг. Отдолу течеше река, а Ирма с безумна смелост слизаше към нея. Шелер нямаше време за мислене и бързо я последва.

— Лидия, дете мое, идвам, идвам! — викаше Ирма, стигнала до реката.

— Велики Боже, какво ли ще направи сега? — питаше се Шелер. — Миледи, спрете се, вие отивате право в обятията на смъртта! — викаше след нея той.

Ирма не му отговори. Тръгна по едно мостче, направено от камъни, върху които беше опряна една греда. Тя се намираше почти на средата, когато гредата се заклати.

— Господи! — извика отчаяно Шелер.

Едно изпращяване заглуши неговия вик. Гредата се счупи и Ирма падна в реката.

Шелер знаеше, че всяка минута е скъпа. Бързо скочи в реката и буйните води отстъпиха под напора на силните му ръце.

Недалече от отсрещния бряг Ирма се подаде над водата, хвана се за плаващата греда и повлечена от течението, стигна до него.

Щом кракът ѝ стъпи на твърдата земя, тя отново затича. Шелер, излязъл след нея на брега, я последва. Лудият бяг на Ирма не продължи дълго — скоро тя падна изтощена на земята. След малко и Шелер падна до нея.

— Какво се случи, графиньо? — попита той, дишайки тежко...

— Аз я видях... — отговори тя.

Изминаха повече от два часа, докато Ирма дойде напълно на себе си. Тя гледаше Шелер, който, потънал в тежък размисъл, мълчеше. И двамата нямаха сили да продължат.

Така измина денят.

Първите звезди изгряха на небето. Ирма вдигна към него насълзените си очи и зашепна молитвата, която някакъв вътрешен глас ѝ нашепваше:

— Света Дево, спаси невинното ми детенце! Ако искаш жертва, вземи моя живот! Давам го с радост за моята Лидия дори ако трябва кръвта ми да изтича капка по капка...

След малка пауза отново продължи:

— Света Божа Майко, не ме напускай! Заведи ме при детето ми! Ако то е вече при теб, на небето, тогава вземи и мен!

Ирма наведе глава и се послуша. Неясен шум достигна до слуха ѝ. Шелер също се вслушваше напрегнато в посоката, от която идваше този необясним шум, който все повече приближаваше към тях. Двамата не можеха да различат нищо в мрака, който ги заобикаляше. Затова предвидливо се скриха зад един храст.

МИЛОСТИВИТЕ ХОРА

Плясък на камшик проряза нощната тишина и на лунната светлина се очерта силуетът на един файтон. Изведнъж конете спряха — започнаха да цвилят и да се дърпат встрани.

— Какво става — попита някакъв басов глас от купето.

— Може би са вълци, сър — отговори кочияшът.

— Вълци ли? Те не идват дотук. По-скоро са вълци на два крака. Готови ли са пушките и револверите?

— Да, сър.

— За бога, не стреляйте! — чу се гласът на Шелер. — Ние сме пътници, загубили пътя.

— Ей, приятелю, не мисли, че имаш работа с наивници, които подобни уверения ще вкарат в капана ти! Бог да ме пази от скитници, когато дойде време за сън! Махай се или...

Шелер отстъпи и конете потеглиха.

— Имайте добрината да ни изслушате! — чу се кроткият глас на Ирма.

Прозвуча кратко нареждане и файтонът отново спря.

— Имайте милост към нас! — продължи Ирма. — Нощта ни свари на път, при това сме мокри и изморени. Не сме в състояние да продължим.

— Но, за бога, какво правите тук по това време?

— Изгубих детето си и сега го търсим.

Пътниците от файтона се посъветваха. Чуваше се и женски глас. След няколко минути мъжът повика скитниците да се приближат до файтона.

— Лейди може да се качи и да дойде с нас в града, който не е много далече, но за тебе, страннико, както виждаш, няма място.

Тези думи изненадаха Ирма. Тя се обърна съчувствено към Шелер:

— Как ще останеш сам в нощния мрак?

— Бедата не е толкова голяма — засмя се Шелер. — Щастлив съм, че вие ще отидете на безопасно място.

— Ами детето ми?... Не, трябва да остана!

— Само с това не съм съгласен. Сега, когато се намирате в добри ръце, аз ще положа всички усилия да го намеря. Щом го намеря, веднага ще го доведа при вас!

От колата слезе един висок мъж и се приближи до тях.

— Хайде, лейди! Ние бързаме, а и конете вече стават нетърпеливи.

— Само една минута, моля ви! — отвърна Ирма и отново се обърна към Шелер: — Закълни ми се, приятелю, че ще направиш всичко възможно, за да намериш детето ми!

Шелер хвана Ирма за ръцете и я заведе до файтона.

— Смелост, графиньо! Заклевам ви се, че дори за минута няма да спра да търся малката Лидия!

После я настани в купето, изрече няколко думи на благодарност, камшикът изплющя и... той остана сам.

МИЛОСТИВИТЕ ХОРА

Конете препускаха бързо. На изток вече се зазоряваше. Едва сега хората от файтона можаха да разгледат спътницата си. Ирма, увита в шала, който ѝ бяха дали, се беше сгушила в едно ъгълче. Слънчевите лъчи огряваха лицето ѝ.

— Добро утро, мисис, как се чувствате? — попита мъжът и неговите открити очи се възряха в бледото, красиво лице на Ирма.

— Благодаря! — отговори тя. — Главата ми гори като в огън. Иначе се чувствам добре.

— Една глътка уиски ще Ви помогне.

— Не — намеси се другата жена, — това питие не е за жени. Не бихте ли пийнали малко мляко?

Ирма благодари. Пресъхналите ѝ устни с удоволствие вкусиха хладното мляко.

От дума на дума Ирма разбра с какви хора си имаше работа. Покровителите ѝ бяха богати чифликчии, които отиваха в града на пазар. Ирма им разказа с няколко думи нерадостната си съдба. Разказът ѝ направи силно впечатление на тези добродушни хора.

— Само да ми паднеше в ръцете вашият мъж — каза гневно мъжът, — с удоволствие бих му извил врата!

Жената не каза нищо. Тя само хвана ръката на Ирма и усети колко силно бие пулсът ѝ.

— Горката жена, вие сте замръзнали в мокрите си дрехи. Дано не ви е хванала треска — каза тя загрижено. — Имате ли роднини в града?

Ирма поклати глава.

— Не. Не познавам никого — отговори кротко тя.

— Тогава ние ще се погрижим за вас — каза мъжът. — С удоволствие бих ви взел във фермата, за да ви покажа всичките ѝ прелести. Но виждам, че няколко дни трябва да се лекувате. При това трябва да чакате завръщането на господина, който ви придружаваше.

Но вие трябва да ми обещаете, че когато оздравеете и намерите детето си, ще ни дойдете на гости!

— Благодаря ви, ще дойда на драго сърце — отвърна Ирма с изтръпнали устни.

Файтонът вече беше навлязъл в града и скоро спря на площада пред една многоетажна сграда.

— Хайде, мисис — каза мъжът, като подкрепяше Ирма. — В клиниката на доктор Стивънс ще намерите подслон и лекарска помощ.

Чифликчията дръпна звънеца, остави Ирма и се върна до файтона, за да вземе нещо. Желязната врата се отвори.

— Какво има? — изгърмя срещу Ирма гласът на вратаря.

— Моля да бъда приета в клиниката — аз съм болна — каза Ирма.

Вратарят я изгледа презрително. Нейното окаляно, парцаливо облекло не му вдъхваше доверие.

— Върви си по пътя! Мястото на такива като тебе е в приюта за бедни.

Ирма, недоумяваща, продължаваше да го гледа с умоляващ поглед.

— На тебе говоря, не разбираш ли? Върви си или ще ти покажа пътя — извика вратарят и хвана Ирма грубо за рамото.

В този момент една силна ръка го раздруса и като го блъсна, го запрати чак в другия край на коридора.

— Чакай, мерзавец такъв! Ще те науча аз как да се отнасяш към нещастните болни. Само една дума и ще ти извия врата.

Ненадейно се беше появил чифликчията.

— Елате с мене, мисис — обърна се той към Ирма и като я подкрепяше, я заведе в чакалнята.

— Така. А сега ви пожелавам скорошно оздравяване, за да можете да удържите на обещанието си. Ето нещо, което ще ви потрябва — добави той, като сложи едно пакетче в ръката ѝ.

Ирма леко отблъсна ръката му.

— Представете си, че съм ваш стар познат, комуто не можете да откажете.

С просълзени очи Ирма сложи пакетчето в джоба си и с трескавата си ръка стисна ръката на великодушния човек, който след това се отдалечи. В коридора той срещна една болногледачка.

— Моля ви, погрижете се по-скоро за онази лейди там и нека докторът веднага се заеме с нея — каза той, като пусна една монета в ръката ѝ.

Вратарят му отвори, промърморвайки нещо неразбрано. Чифликчията спря.

— Ще се върна след осем дни. Ако разбере, че си се отнасял зле с дамата, ще ти строша кокалите.

И той тръшна силно вратата след себе си.

В БОЛНИЦАТА

Ирма седеше в канапето. Тя усещаше пулса в слепите си очи, които сякаш щяха да се пръснат.

— Един момент, мисис — каза влизащата болногледачка. — Доктор Кастър веднага ще дойде.

Ирма вдигна уморените си клепачи.

— Кой е този господин? — попита тя.

— Доктор в нашата клиника — отвърна разговорливата жена. — Болните много го обичат и сигурно вие скоро също ще се сприятелите с него.

Ирма не отговори.

— Да, той има добро сърце — продължаваше да бърбри жената. — От бедните не взема нищо. Дори когато оздравеят, им дава по няколко долара да имат на първо време. Златен човек е нашият доктор, но затова пък...

Тя не довърши. Вратата на съседната стая се отвори и един строен мъж каза с приятелски глас:

— Заповядайте, мисис.

Ирма рязко стана, но веднага се наложи да потърси подкрепа. Услужливата жена ѝ помогна да влезе в кабинета на доктора.

Само един поглед беше достатъчен за доктора, за да разбере, че Ирма е обхваната от силна треска. При това нейната красива фигура донякъде го озадачи.

— Разполагате ли със средства, за да си платите престоя в болницата? — попита той съчувствено, като видя бедното облекло на Ирма.

— Да — отговори тя, тъй като беше намерила една банкнота в пакетчето, което и беше оставил чифликчията.

— Добре, веднага ще ви дам легло, защото трябва да хвърлите тези мокри дрехи.

Някой почука. Младият доктор отиде до вратата.

— Вие ли сте, господин директоре? — попита той изненадано.

— Съобщиха ми, че е пристигнала нова пациентка — каза той, като търсеше с очи Ирма.

— Мисис има силна треска. Веднага ще й намеря легло.

— Къде, в салона ли?

— А къде другаде? — попита учудено доктор Кастър.

Директорът мълчеше. Той сякаш бе омагьосан от красотата на Ирма.

— Бихте ли ми отговорили на няколко въпроса, мисис? — директорът се приближи до нея.

— Но, господин директор, това може да стане и по-късно. Мисис има спешна нужда от помощ и почивка.

Директорът го изгледа сърдито.

— Мисис няма нищо против. Само за няколко минути. Впрочем аз вече наредих да й приготвят стая на първия етаж.

Доктор Кастър се обърна рязко. По лицето му беше изписана изненада.

Директорът седна на писалищната маса.

— Вашето име, ако позволите?

— Ирма Норт.

— Омъжена ли сте?

Ирма не отговори веднага.

— Бях омъжена.

Очите на директора светнаха.

— Още един въпрос. Как е бащиното ви име?

— Графиня Хоенщайн.

Директорът трепна, но замълча. Мълчеше и доктор Кастър. Болногледачката чакаше в съседната стая.

— Всичко е готово, мисис, елате — каза младият доктор и с помощта на болногледачката отведе Ирма по стълбите до първия етаж.

Като я настаниха в кревата, докторът се обърна към помощничката си:

— Погрижи се веднага за лекарства. Днес ти ще обслужваш мисис.

Той хвърли продължителен поглед към Ирма и излезе мълчаливо, като тихо затвори вратата след себе си.

Директорът стоеше сам в стаята на младия доктор. Очите му все още бяха обърнати към вратата, зад която изчезна Ирма.

— Това се казва щастие — промълви той, — никога не съм виждал по-красива жена.

Една цинична усмивка заигра по устните му и от това лицето му придоби отвратително изражение.

Някой почука. Беше болногледачката. Тя влезе, като огледа внимателно коридора.

— Какво прави болната? — попита директорът.

— Спи.

Мъжът направи няколко крачки из стаята.

— Опасна ли е болестта ѝ?

— Има силна треска, но не е опасно.

— Бълнува ли?

— Да. Говори разни неща. Често произнася името на някакво дете, понякога си мисли, че я преследва мечка, а от време на време пита дали вратата е заключена.

— Вратата ли? — попита директорът.

— Да — каза жената, като се мъчеше да срещне очите на директора. — Изглежда, че се бои от вас.

— Съобщи ми веднага щом жената бъде в състояние да става от леглото.

Тя кимна.

— Тогава аз ще ѝ отделя стая до моя апартамент. Мисля, че тази жена е малко разстроена душевно. Одеве тя каза пред мен и доктор Кастър, че била дъщеря на някакъв граф. Трябва да я наблюдаваме непрекъснато. Разбираш, нали?

— Напълно, господин директоре — отговори жената фамилиарно. — Младата жена е страдала много и вашите бащински грижи са крайно необходими, за да не се усложни психичното ѝ състояние.

Последните думи жената произнесе иронично, но директорът не обърна внимание на това, а веднага добави:

— Точно така! Точно така! А после?

— После — продължи болногледачката, като гледаше директора право в лицето, — после ще постъпим по стария изпитан метод за третиране на душевно разстроени. Понякога болните буйстват, но облицованите стени и врати не пропускат виковете навън. Що се

отнася до решетките на прозореца, може да ѝ се обясни, че това е предпазна мярка срещу крадците, които изобилстват в този град.

— Мисля, че се разбрахме — прекъсна я директорът. — Ако си гледаш добре работата, няма да имаш основания да се оплакваш от мене.

Той тръгна към вратата, жената го последва.

— Но вие не включихте в сметката д-р Кастър — злорадо каза жената.

— Бъди сигурна, че скоро няма да го виждаш вече тук.

Ирма изгаряше в треска. Тя не подозираше, че двама души чертаят бъдещата ѝ съдба.

Малкото същество, което Ирма често викаше насън, беше на сигурно място, при добри хора. Простите чифликчии се грижеха за него като за свое дете. Милтън се отказа дори от лулата си, защото жена му забеляза, че тютюнът, който пуши, е много лош и че пушекът вреди на малката Лидия.

Отначало жената и дума не даваше да се каже за раздяла с детето, но постепенно в нея настъпи промяна.

Един ден тя заговори на мъжа си:

— Привързах се към това момиченце, струва ми се, че няма да мога да живея без него. Въпреки това не съм щастлива. Напоследък горката му майка нито денем, нито нощем не ми излиза от ума. Иди в града и съобщи, че малкото ангелче се намира вкъщи.

ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Когато Норт, преследван от Роджър и Сам, видя насочените към него оръжия, той се опита да се скрие зад дънера на едно голямо дърво, но преди да стигне до него, прозвучаха два изстрела и остра болка преряза ръката му.

Негърът се спусна към Норт, но той като светкавица изчезна в близкия храсталак.

Преследвачите се спуснаха след него. Кръвта струеше от раната на Норт и той усещаше, че силите му го напускат. Знаеше, че не може да избяга, защото след него оставаха кървави следи. Още няколко минути и той щеше да падне в ръцете на онези, които го гонеха. Норт извади бързо кърпата си и със здравата си ръка превърза раната си. Кръвта вече не капеше по земята. Затова пък краката се огъваха от слабост.

Изведнъж Норт долови тропот от копитата на конете, дори му се стори, че чува гласа на един от преследвачите. Той събра последни сили и се скри в един гъсталак.

— Не се ли виждат повече следи, Сам? — чу преследваният гласът на полковник Роджър.

— Не, сър, следите прекъсват изведнъж. Останете на място, аз ще обиколя и няма съмнение, че ще открия скривалището на злодея.

Не мина много време и негърът се върна.

— Той трябва да се е скрил някъде тук — чу Норт. — Да претърсим този храсталак!

Стъпките приближаваха. Норт напрегна сили — искаше да стане, за да си потърси друго скривалище, но изведнъж трепна и замръзна на мястото си. Една малка зеленикава змия, която лежеше навита до него, беше вдигнала глава. Норт я позна. Това беше една от най-отровните змии на американския юг. Според местните хора нейната отрова действала толкова бързо, че ухапаният едва имал време да си прочете молитвата, преди да му излезе душата.

Норт се намираше в ужасно положение. От една страна, той трябваше да бяга от преследвачите, а от друга, не смееше да мръдне от змията. В решителния миг, когато от напрежение пред очите му играеха разноцветни петна, Норт усети под пръстите си един сух клон. Той го хвана здраво, светкавично замахна и го стовари върху главата на змията. Опасната гадина се сгърчи и след малко умря. Норт моментално скочи на крака и се измъкна от храсталака. Твърде късно обаче, защото полковникът го видя.

— Бързо, Сам, тук е! — извика Роджър.

За нещастие в това време смелият Сам правеше отчаяни усилия да се откачи от бодилите на един храст. Когато най-сетне успя, моментът беше отминал.

— Там е! — извика негърът, като зърна фигурата на Норт, промъкващ се като пантера из високата трева.

Револверът на полковника блесна, куршумът удари едно дърво. Преследваният напрегна силите си до краен предел, но разбра, че е загубен. Той беше изтощен и след малко щеше да бъде принуден да се предаде на своите гонители.

Изведнъж до слуха му достигна пръхтене и тропот от копита. Искра на надежда блесна в съзнанието му. Норт мярна конете на полковника и Сам, които, оставени под дърветата, нетърпеливо потропваха с крака. До този момент той не ги беше забелязал.

Норт се промъкна предпазливо до конете, отвърза единия, събра последни сили и се метна на седлото. Той беше добър ездач, животното с непогрешим инстинкт усети това и само при един лек удар полетя като стрела.

Вик на изненада се изтръгна от устата на преследвачите. Те изпразниха револверите и карабината, но нито един кур шум не засегна беглеца, който се беше навел и здраво стискаше шията на коня.

Роджър се метна на другия кон.

— Преследвайте го! — извика Сам. — Аз ще ви догоня пеша.

Положението на Норт беше сериозно. Полковникът почти го беше наближил, тъй като препускаха по един открит горски път. Но точно когато той понечи да накара животното да прескочи един трап, конят се препъна и падна. Роджър не можа да се удържи на седлото. Конят трепереше, беше си навехнал крака.

Сам пристигна задъхан. Полковникът му подаде юздата.

— Този човек сякаш е продал душата си на дявола и той му помага в най-трудните минути. Не трябва да му губим следите. Има ли още много до края на гората, Сам?

— Не, маса, още половин час и ще излезем от нея. Оттам до града има около час път.

Полковникът помисли малко.

— Ще стигнем там в полунощ. Престъпникът е тежко ранен и ние ще го намерим.

Двамата решително поеха напред, водейки накуцващия кон.

Норт излезе от гората. Той разбра, че конят на противника му е пострадал. Това го успокои. Скоро първите къщи на града се показаха. Той на всяка цена трябваше да намери някой лекар, ръката го болеше ужасно.

В двора на една от първите къщи Норт мярна силуета на един мъж, който цепеше дърва.

— Слушай, приятелю, не би ли се погрижил за коня ми до утре, ще ти бъда благодарен — попита Норт.

— За един долар можеш да го подслониш там в яхъра — последва отговорът в тъмнината.

Норт отведе коня към посоченото място и машинално бръкна в джоба си, където бяха парите му. Обзе го ужас. Изглежда, че по време на преследването той беше загубил портфейла, в който бяха всичките му пари. В джоба си намери само няколко долара.

— Какво ви е, господине — попита мъжът, — не изглеждате добре?

— Да, не ми е добре — отговори Норт.

— Тогава идете при доктор Кенеди там, в онази къща, която се вижда оттук. На десет мили наоколо няма да намерите по-добър лекар от него, пък и лекарите са рядкост тук.

— Добре, добре — отговори Норт. — Погрижи се за коня ми, защото утре сутринта ще си тръгна.

Загърнат с шинела на Сам, който беше привързан към седлото на коня, Норт тръгна към центъра на града.

ДОКТОРЪТ

Доктор Кенеди очакваше пациенти. Жителите на града обаче нямаха нужда от него и през целия ден не се появи никой.

— Други времена бяха, когато дойдох тук — говореше си докторът, — работата цъфтеше. Наистина хората бяха здрави, но побоищата бяха нещо обикновено. Не минаваше нито ден, без да превързвам двама-трима ранени от ножове или револвери. И жените не падаха по-долу от мъжете.

Докторът отиде при един шкаф и го отвори. Голям брой шишета и няколко чаши показваха с какво той се утешаваше за загубата на многобройната си клиентела.

Стресна го звънецът.

— Аха, иде някой — каза докторът и затвори шкафа.

Веднага чу провлечените стъпки на прислужницата, която отиваше да отвори.

Долу се чу оживен разговор, подобен на скарване, по стълбите отекнаха твърди стъпки, вратата се отвори и един човек, облечен в черен шинел, нахълта в стаята.

— Вие хирург ли сте? — попита влезлият.

— Добър вечер — хладно отговори докторът.

— Можете ли да ми превържете ранената ръка?

— Сигурно ще мога — отговори весело докторът.

— По-бързо, защото нямам време!

— Щом е така, не мога да ви превържа.

Норт тропна с крак и измърмори нещо неразбрано. Докторът обаче отиде спокойно до вратата и извика:

— Берта, донеси лампата!

Прислужницата донесе лампата и я сложи на масата. Докторът приближи до пациента.

— Сега да видим къде е раната.

— Тук, на лявата ръка — каза бързо Норт и свали шинела.

— Така, така, съблечете дрехата, за да видим какво ще направя.

— Нали ви казах, че нямам време. Не може ли да ме превържете, колкото да спре кръвта.

— Да не искате да ви превържа през ръкава на дрехата — отвърна докторът тихо. — Съблечете си дрехата, господине, иначе не може!

Норт закричи из стаята като звяр в клетка.

— Ако тичате така, няма да свършим и до утре.

Норт се тръшна с такава сила на един стол, че той изпраця.

Доктор Кенеди спокойно освети стола.

— Добре, че остана цял. Иначе щеше да ви струва двадесет долара.

— Човече, докарваш ме до отчаяние с твоето хладнокръвие — извика Норт.

Докторът не отговори.

Най-сетне, като разбра, че не може да излезе на глава с този чудак, Норт престана да упорства. От изтеклата кръв ръкавите на ризата и дрехата бяха залепнали за ръката, така че докторът трябваше да ги изреже с ножици, за да може да стигне до раната. Той я изчисти внимателно.

— Отървал си се. Ако куршумът беше попаднал няколко сантиметра по-надясно, сега нямаше да бъдеш тук.

— Колко струва?

— Четири долара.

— Вземи — каза Норт, — това са последните ми пари.

— Благодаря ви. Ако някога имате нужда от мене, аз съм на вашите услуги.

Норт беше стигнал вече до вратата, но спря.

— Има ли тук наблизо някакъв хан?

— Точно на пътя. Ханджията го нарича хотел. Ханът е добре уреден.

Норт не чу последните думи, защото вече слизаше по стълбите.

Беше късно, когато двамата чужденци влязоха в града, водейки уморения и накуцващ кон.

— Как мислиш, Сам, ще го намерим ли тук?

— Сигурно, маса, наоколо няма никаква ферма, където може да се скрие.

— Ще разпитаме — каза Роджър, — градецът е малък и идването на чужденец не остава незабелязано.

Хората, които срещнаха, обаче не можаха да им дадат никакви сведения относно беглеца. Роджър почти се беше отказал от по-нататъшни разпитвания, когато видя един хлапак, който си подсвиркуваше.

— Хей — извика Роджър, ела тук!

Момчето спря и пхна ръце в джобовете си.

— Не е ли идвал тази вечер в града някакъв чужденец, облечен в шинел?

— Какво ще ми дадете, ако ви кажа? — попита момчето с хитра усмивка.

Роджър му даде монета от петдесет цента.

— Не обичам половинки — момчето започна да се смее, като продължаваше да държи ръката си протегнатата.

— Добре, ето ти още петдесет цента, хитрецо.

— Човекът, когото търсите — каза момчето, — пристигна скоро в града и като се движеше предпазливо покрай стените и оградите, влезе в къщата на доктор Кенеди. Това съобщение струва петдесет цента, нали? А там, на ъгъла, е къщата на доктора — това пък е за другите петдесет цента.

След тези думи хлапакът се отдалечи.

— Да побързаме, Сам — каза полковникът. — Ти ще останеш до вратата, а аз ще вляза в къщата.

На позвъняването се отзова старата прислужница.

— Мога ли да говоря с доктор Кенеди? — попита учтиво Роджър.

Берта отведе полковника горе.

— Аз съм полицейският полковник Роджър от Ню Йорк — каза той на доктора — и ви моля да ми помогнете да хвана един опасен престъпник.

— На драго сърце — отговори доктор Кенеди, — само да знам как.

— Не е ли идвал за помощ при вас един човек, загърнат в голям шинел?

— Идва — отговори докторът — и при това много бързаше.

— Този човек търсим ние. Можете ли да ни кажете накъде тръгна?

— Попита за някакъв хан и аз му посочих този, който се намира на пътя.

— Каква беше раната му?

— Рана в лявата ръка, която ще оздравее за четиринадесет дена.

— Благодаря ви, докторе, и довиждане — каза Роджър и тръгна към вратата.

— Един момент, полковник — извика доктор Кенеди и тръгна към шкафа, от който извади едно шише, което със сигурност не би го посрамило. Той напълни две чаши, но когато вдигна главата си, полковникът беше изчезнал.

— Ама че бързат хората днес! — промълви старецът и за утеха изпразни и двете чаши.

ХИЛЯДИ ГРИЖИ

Норт излезе от къщата на д-р Кенеди и се огледа предпазливо. В съзнанието му се бореха различни предположения. В същото време в душата на този смел авантюрист отново се вля неизчерпаемата му енергия.

„Непременно трябва да отида в хана — каза той на себе си. — Собственикът на един хан винаги е в услуга на полицията. Роджър никога няма да допусне, че съм толкова глупав да вляза в устата на лъва.“

След малко той влезе в двора на хана, без да възбуди подозрение у никого. Келнерът го заведе в една стая, донесе му вечеря и се оттегли. Норт заключи вратата след него.

Изведнъж в съседната стая, където дотогава цареше пълна тишина, започна оживен разговор, придружен от силен смях. До ушите на Норт достигнаха следните думи:

— Както се вижда, направил си добра сделка, приятелю.

— Е, да, успях да продам житото.

— Не е кой знае колко: осемдесет хиляди.

— Браво!

— Утре ще ида в банката. Днес вече е късно.

Норт веднага замисли как да присвои тези пари. В този миг той забрави дори своите преследвачи.

Минаха няколко часа. Вместо разговор от съседната стая сега се чуваше силно хъркане.

В същото това време високата фигура на Роджър застана пред човека, който се грижеше за конюшната.

— Искам да поговоря с притежателя на хана по една много важна работа.

— Кой е долу? — долетя гласът на ханджията.

— Вас търсят — извика конярят.

Ханджията заслиза по стълбата, а Роджър тръгна насреща му.

— С какво мога да ви бъда полезен — попита ханджията след поздрава.

— Аз съм полковник Роджър, началник на нюйоркската полиция. В хана ви ношува опасен престъпник, когото аз преследвам.

— Как се казва? — попита ханджията.

— Норт.

Ханджията повика прислужника.

— Има ли при нас човек с име Норт? — попита той.

Прислужникът се смути.

— Тази вечер пристигна един пътник. Поиска една стая и каза, че не иска да го безпокоят. Оттогава не е излизал.

— Не се ли е записал в книгата?

— Забравих да го запиша — отговори виновно прислужникът.

— Как изглежда този пътник? — попита Роджър.

— Носи тъмен шинел, има къса черна брада и остър поглед. Хубав човек.

— Без съмнение това е той — каза радостно Роджър.

— Какво смятате да правите сега? — попита ханджията.

— Ще арестувам престъпника още сега.

— Съжалявам, но не мога да ви позволя подобно нещо.

Роджър го погледна учудено.

— Защо, моля?

— Не ми е приятно в моя хотел нощем да стават скандали.

— Но вие знаете, че аз съм началник на полицията — каза Роджър остро. — Ето значката ми.

— Която ви дава право да арестувате в Ню Йорк, но не и в Колумбия — каза ханджията усмихнат.

Роджър прехапа устни.

— Ще поискам нареждане от правителството по телеграфа — каза той студено, като тръгна към вратата.

— Почакайте! — извика ханджията. — Нямам никакъв интерес да прикривам един престъпник. Позволявате ли да ви направя едно предложение?

— Говорете!

— Останете тази нощ в салона за хранене. Ако искате, оставете и стража пред вратата. Утре, когато човекът, когото преследвате, си

тръгне, можете да го арестувате. Ханът има само един изход, така че той не може да избяга.

Роджър помисли малко. После отиде до вратата и повика Сам.

Норт се вслушваше в шумното хъркане на съседа. Болките в ръката му бяха позатихнали. Той събу ботушите, съблече жилетката и излезе от стаята. В коридора нямаше никой. Норт се промъкна като сянка в съседната стая. Тя не беше заключена. Пердетата на прозореца бяха спуснати и в помещението цареше пълен мрак. Една мисъл премина бързо през главата на Норт: ако в този момент някой дойдеше, той щеше да се окаже в много неудобно положение. Ето защо той се върна до вратата и заключи. Пипнешком Норт започна да претърсва стаята. Скоро ръцете му напипаха самото и палтото на земевладелеца. В този момент обаче той се препъна в някакъв ботуш.

Спящият се размърда. Норт се скри бързо зад палтото. Хъркането престана.

Изведнъж от леглото се обади силен глас:

— Кой е там?

Никакъв шум.

Земевладелецът драсна клечка кибрит и запали свещта на масата.

— Дявол да го вземе, да не се е промъкнал някой в стаята ми? Чух ясно шум.

Норт погледна крадешком иззад палтото и видя в ръката на човека револвер. Той най-напред освети пространството под кревата, после огледа стаята. Тъкмо се канеше да иде до закачалката, когато погледът му се спря на вратата.

— Ама че съм глупак — каза той, — заключвам вратата и после си въобразявам, че някой се промъква при мене.

Успокоен от това откритие, той се върна при леглото, изгаси свещта и си легна. След малко хъркането му се поднови.

На слабата светлина от свещта Норт беше забелязал, че земевладелецът има еднакъв с неговия ръст. В главата му се роди една смела мисъл. Той се промъкна до масата, където беше видял портфейла с парите, взе го, после откачи дрехите от закачалката и съвсем предпазливо напусна стаята.

Човекът в леглото спеше спокойно.

ХИТРОСТТА ПОБЕЖДАВА

Роджър беше взел всички мерки, за да хване Норт. Самият той, облечен в шинела на вратаря, остана в салона за хранене, а Сам зае място на капрата на един файтон близо до хана.

Беше седем часът сутринта, когато някой заслиза по стълбата от втория етаж. Прислужникът, който се навърташе из салона, изгледа учудено слизащия.

— Добро утро, мистър Кадуел, много рано сте станали. В града ли отивате?

Човекът само кимна с глава. Той беше вдигнал яката на връхната дреха и беше нахлупил шапката си чак до ушите.

— Ще се върнете ли за закуска?

Човекът поклати отрицателно глава.

— Кой е този господин? — попита Роджър прислужника.

— Мистър Кадуел, един от най-големите земевладелци в околността — каза с подчертано уважение прислужникът.

Не мина и половин час, когато горе се чу ужасна глъчка. Прислужникът, конярят и млекарят затичаха по стълбите нагоре. Кадуел стоеше на прага на стаята си по долни дрехи.

— Къде са ми дрехите, дяволи проклети? Искам да си тръгвам.

— Вашите дрехи ли? — отговори смаяният прислужник. — Не съм ги вземал.

— Тогава къде са?

— Не зная.

— Чакай тогава, ще те науча аз! — извика ядосаният земевладелец и един ботуш полетя към тримата мъже.

Изведнъж Кадуел си спомни нещо и влезе в стаята. В същия миг оттам долетя вик, подобен на вик на диво животно.

— Ограбен съм, пропаднах!

Той изтича към тримата, като продължаваше да вика:

— Мерзавци, крадци, вие сте ме ограбили! Дайте ми парите или ще ви застрелям.

Разгневеният човек се спусна към масата си, за да вземе револвера, но за негово най-голямо учудване и той беше изчезнал.

Тримата хукнаха по стълбите, Кадуел се спусна след тях, като не преставаше да вика:

— Ще ви удуша, главите ви ще откъсна!

В това време пристигна ханджията.

— Успокойте се, господин Кадуел. Вие знаете, че аз поемам гаранция за изгубените вещи.

— А за парите?

— За тях съжалявам, ако ги бяхте поверили на мене, това нямаше да се случи.

Роджър приближи.

— Кой е този човек? Защо вдига такъв ужасен шум? — попита той прислужника.

— Господин Кадуел, той е тук от два дни.

— Но струва ми се, че Кадуел излезе преди малко. Нали ти поздрави мистър Кадуел.

При тези думи келнерът трепна. Той затича към стаята, в която беше нощувал Норт, отвори я и спря смаян на прага.

Стаята беше празна. На един стол беше праметната изпокъсана и кървава моряшка дреха, в ъгъла се мъдреха чифт прости ботуши.

— Отишъл си е! — извика келнерът с треперещ глас. — Той е ограбил мистър Кадуел.

— Кой? — попита ханджията, приближавайки се заедно с Роджър. — Чужденецът ли?

— Да — отговори прислужникът.

— Тази сутрин той си отиде, облечен с дрехите на господин Кадуел.

В това време Кадуел отново изкрещя:

— Осемдесет хиляди долара... Опропастен съм!

Роджър слезе бързо, като кимна на ханджията, и затича към файтона, на чиято капра седеше Сам.

— Видя ли накъде тръгна човекът, който преди малко излезе от двора на хана?

Сам мълчаливо показва посоката.

— Тогава бързо след него! Това беше Норт.

Роджър се качи на файтона. Сам удари конете и те като стрела се понесоха след беглеца.

Норт знаеше, че кражбата му ще бъде разкрита. Затова той се отклони от главния път, като свърна в една странична уличка, която скоро щеше да го изведе на края на града. Там той срещна една стара жена.

— Коя е най-близката гара? — попита той.

— Гарсън Сити — отговори старата. — Само че вие вървите в обратна посока. Трябва да се върнете назад. От тук до станцията има четири мили.

— Не мога ли да ида до друга станция? — попита Норт объркан.

— До Монтгомъри, но дотам има най-малко седем мили.

Норт благодари и тръгна напред. По обед той стигна на гарата. Влакът щеше да пристигне след половин час. За да не събуди подозрение, Норт поиска билет до Уиксбърг.

Като пристигна там, той се качи на парахода, който плаваше надолу по Мисисипи.

ЧУЖДЕНЕЦЪТ

В един дъждовен ден в едно от най-модерните кафенета на Нови Орлеан се бяха събрали младежи от висшето общество на южната столица. Новините за резултата от избора на президент на Съединените щати предизвикваха разпалени разисквания и спорове.

На една маса близо до бара седяха трима души и пиеха разхладителна лимонада. Видът им издаваше, че те не познават житейските бури и неволи.

— Къде ли остана Уорънс? — попита единият от тях, в чието смугло лице и черни живи очи човек веднага разпознаваше креола.

— Ще дойде, Бауригърд, часът е едва три — отговори човекът, който стоеше срещу него, като погледна украсения си с диаманти часовник. Той беше пълна противоположност на своя събеседник. Един типичен янки.

— Любопитен съм да се запозная с него, Луис — каза третият, рус, флегматичен младеж.

— Можеш да бъдеш сигурен, че ще се запознаеш с него навреме, Макдонъл — отговори спокойно Луис.

— Вие, Бауригърд, го познавате много отдавна, струва ми се. Какво впечатление ви прави той като човек?

— Ето го и него — отговори Бауригърд усмихнат.

Залата прекосяваше висок човек, с темпераментна походка и с железни мускули, които дрехите не можеха да скрият. Високото му правилно чело беше наполовина закрито от черна коса, къса брада красеше бледото му, но красиво и благородно лице; малки, добре гледани ръце допълваха удивителното впечатление, което правеше неговата външност. Но онова, което най-вече привличаше вниманието на другите, бяха големите му черни очи.

Капитан Джордж Уорънс беше в Нови Орлеан от няколко седмици. За него се знаеше само, че е богат и че се е оттеглил от войската, за да се пресели в южните щати. Капитанът беше добре приеман в средите на младежите от висшето общество. Той минаваше

за най-добрия ездач, най-сигурния стрелец и смел играч, който и при загуба, и при печалба неизменно запазваше спокойствие.

Уорънс се приближи до масата на тримата младежи.

— Добър ден, господа — каза той, като се ръкува с Луис и Бауригърд и се поклони на Макдонъл.

Бауригърд побърза да представи двамата един на друг.

— Чакаме ви с нетърпение — каза той. — Представете си, капитане, баловете на Сейнт Артай започват.

— Така, така — отвърна лениво капитанът.

— Имаш чудесен пръстен — закачи го отново Бауригърд. — Позволи ми да го разгледам.

Уорънс с безразличие измъкна пръстена от пръста си.

— Каква прелест! — извикаха едновременно Бауригърд и Макдонъл.

Единствено Луис остана спокоен. След малко каза невъзмутимо:

— Оценявам го за три хиляди долара.

— Ще ти се! — изсмя се Бауригърд. — Представи си, капитане, Луис е оценил скъпоценностите на всички дами, с които е танцувал напоследък. Когато го попитах с колко се е запознал досега, отговорът му беше: с брилянти за сто осемдесет и две хиляди шестстотин и петдесет долара.

Младежите се разсмяха. Уорънс остана сериозен.

— Значи дамите тук са богати и носят много скъпоценности — каза той.

— Това е нищо — отвърна Бауригърд. — Почакай само да посетим бала у Сейнт Артай. Ще видиш какво се нарича богатство в Нови Орлеан.

— Толкова ли е богат Сейнт Артай? — попита Макдонъл.

— Оценявам имота му на десет милиона — каза Луис хладнокръвно.

— Най-голямото му съкровище обаче е дъщеря му Луиза Сейнт Артай, най-красивата девойка в Нови Орлеан — добави Бауригърд.

В това време покрай тях мина един младеж.

— Заповядай, Дъблай, тук има още място — повика го Бауригърд.

— Благодаря, бързам — отговори младежът със студена учтивост.

— Не знам какво става с Дъблай напоследък — продължи Бауригърд. — Изглежда ми променен. Избягва ни. А по-рано не се отделяше от нас.

— Изглежда, че аз съм причината — каза усмихнат Уорънс.

— Но какво може да има той против вас? Не, това е изключено — каза поривисто Бауригърд. — Дъблай по-скоро е влюбен, защото само когато човек е влюбен, забравя добрите си приятели.

— Влюбен ли? В коя? — попита Макдонъл с любопитство.

— И слепите виждат: в Луиза Сейнт Артай — отвърна Бауригърд, като се смееше.

— Има ли някакви шансове?

— Шансове ли? Кой може да знае това? Тя се смее и шегува с него, както с целия свят. Родителите ѝ биха били доволни, ако този Дъблай я вземе. Той е един от най-богатите и най-почтените младежи в Нови Орлеан.

Уорънс погледна часовника си.

— Трябва да вървя — каза той, като стана.

— Няма ли да дойдеш с нас утре у Сейнт Артай? — попита Бауригърд.

— Ще се радвам, ако ме представите на това семейство — отговори Уорънс учтиво.

— Разбира се. Ще се срещнем тук в шест часа.

Уорънс кимна и се отдалечи.

БАЛЪТ

Домът на Сейнт Артай беше приказно осветен. Това беше първият бал, който те даваха след завръщането си от вилата. В салона, чиито стени бяха покрити с огледала, се беше събрало най-отбраното общество на Нови Орлеан.

Луиза Сейнт Артай, седемнадесетгодишна девойка, елегантно облечена, беше в центъра на група младежи, които се надпреварваха да я ухажват.

Баща ѝ произлизаше от стар френски род, а майка ѝ — от Нормандия. Момичето имаше буйна, черна коса и сини, подобни на две бистри езера очи. Тя беше наследила най-хубавото от родителите си, съчетано у нея в една прекрасна хармония.

— Задължението ми днес е да посрещам гостите, затова не ме задържайте повече — каза Луиза, като се смееше, след което тръгна към вратата на салона, през която тъкмо влизаше друга група младежи.

Дъблай се приближи с щастливо изражение към Луиза. Тя го поздрави любезно. Бяха приятели от детинство. Израснаха заедно, тъй като Сейнт Артай отгледа Дъблай, чиито родители отдавна бяха умрели. Той управляваше имота му до неговото пълнолетие.

Дъблай и Луиза размениха само няколко думи, защото девойката трябваше да посрещне други гости. В мига, в който тя се обърна, погледът ѝ срещна този на Уорънс, който тъкмо се изправяше след почтителния си поклон. Бауригърд представи приятелите си. Луиза напразно търсеше някаква любезна дума за тях. Тайнствените и мечтателни очи на капитана я бяха смутили и объркали. Тя се върна при Дъблай, който поздравяваше родителите ѝ, които отидоха до групата на Бауригърд. Представиха им Уорънс. Гордата му и благородна осанка ги впечатли, както и всички в Нови Орлеан, където доста се говореше за този интересен чужденец. Домакинът стисна ръката му с любезна усмивка.

— Заповядайте, капитане! Позволете ми да ви представя племенницата си.

Уорънс се поклони.

— Съпругът ѝ почина преди две години — продължи Сейнт Артай. — Тя живее уединена в едно от именията си.

Една дама стана от креслото. Черните ѝ очи измериха новодошлия.

— Племенницата ми, мисис Боушъмп. Капитан Уорънс — каза домакинят, като ги представяше един на друг.

— Не бихте ли седнали, капитане?

— За мен е особена чест — каза Уорънс, като притегли един стол и седна.

В това време Луиза дойде и седна до братовчедката си.

Сейнт Артай се отдалечи.

— Вашият полк в северните щати ли е? — попита вдовицата.

— Аз служех на границата — отговори капитанът. — Имах доста работа там, индианците ми създаваха много неприятности заради една спорна територия, която те смятаха, че им принадлежи.

— Участвали ли сте често в сражения? Раняван ли сте? — продължаваше да разпитва младата мисис Боушъмп.

— Ако обикновените разпавии наречете сражения, тогава аз често съм водил войниците си срещу тези хитри противници, индианците. Но освен една малка драскотина в лявата ръка нищо по-сериозно не ми се е случвало.

— А сега в отпуск ли сте?

— Не. Подадох си оставката, защото едно наследство изисква по-дългото ми отсъствие от полка. Веднага щом уредя работите си, ще се установя някъде.

— Тук при нас ли? — попита младата вдовица.

— Зависи от обстоятелствата — отговори капитанът спокойно.

— Сигурна съм, че при нас ще намерите нещо, което да ви привлича — продължи младата жена с кокетство в погледа.

Луиза забеляза това и изпита необяснимо чувство на болка.

Бауригърд напразно беше търсил Дъблай и най-сетне го намери, скрит зад една колона.

— Кажи ми честно, Дъблай, какво имаш против мене, защо избягваш нашата компания?

Дъблай обърна глава.

— Нямам нищо против тебе и не зная как тази мисъл е дошла в главата ти.

Бауригърд се почувства обиден.

— Виждам, че приятелството ми вече не е желано от теб. Желая ти всичко най-хубаво.

В мига, в който той се обърна, за да си тръгне, ръката на Дъблай го задържа.

— Бауригърд, не си отивай засегнат! Ако непременно искаш да знаеш причината за моето странно отношение към тебе, ще ти обясня нещо, което досега криех в себе си. Виждаш ли онзи господин, който седи до дамите?

— Това е Уорънс — отговори Бауригърд учудено.

— Да, твойт нов приятел! — каза Дъблай с горчива усмивка.

— Не разбирам защо приятелството ми с капитана те огорчава.

— Не е там въпросът. Този човек ми е неприятен.

— Защо, ако смея да попитам? — каза Бауригърд учуден. — Направил ли ти е нещо лошо?

— Не, но не мога да променя чувствата си към него. Смятам, че той е един авантюрист.

— Но как така? — попита озадачен Бауригърд.

— Струва ми се, че съм го виждал някъде из северните щати.

— Нищо чудно.

— Да, но онзи човек не се казваше Уорънс — каза Дъблай, като въздъхна дълбоко.

— Така!... И как се казваше?

— Забравих. Във всеки случай приликата е много голяма и... — Дъблай млъкна.

— Може би се лъжеш? — каза младият креол.

Дъблай вдигна рамене и хвърли зъл поглед към Уорънс.

„Прави го от ревност“ — каза си Бауригърд, като се отдалечаваше...

Балът скоро щеше да приключи. Гостите започнаха да се разотиват.

— Надявам се, че скоро пак ще имам удоволствието си да ви поздравя в дома си! — каза Сейнт Артай на Уорънс, който му благодари с почтителен поклон.

Луиза отново изпита някакво необяснимо чувство, когато погледът на капитана срещна нейния. Нещо я привличаше към този тайнствен човек. Тя не можеше да си обясни какво е то, но знаеше, че сърцето ѝ му принадлежи.

НОВИЯТ СЛУГА

Уорънс беше успял да се измъкне от бала незабелязано от приятелите си. Той искаше да бъде сам.

— Ще успея, трябва да успея! — промълви тихо той.

Месецът позлатяваше къщите и градините.

— Ще ида още няколко пъти у краля на памука, докато девойката се увлече напълно — продължи монолога си Уорънс. — После няма да представлява никаква трудност да я направя моя и да прехвърля бащините й имоти като моя собственост... Но сега трябва да търся нови средства. Докато пипна парите на Сейнт Артай, ще мине време... Трудна работа. Ако отида при лихварите, утре ще знае целият град. Ако си продам брилянтите, ще се посрамя сред приятелите си.

Той не довърши. Една сянка се мярна зад съседния храст и някаква ръка грубо хвана рамото му.

— Давай парите или...

Нападателят не можа да довърши изречението си. Желязната ръка на Уорънс го стисна за гърлото и в следващия момент ножът бе изтръгнат от ръката му. Изведнъж някаква мисъл осени Уорънс.

— Животът ти е в мои ръце — каза той на разбойника. — Сега ще ми кажеш истината, иначе животът ти не струва пукната пара.

Разбойникът направи знак, че е съгласен. Уорънс охлаби ръката си, за да може непознатият да говори.

— Как се казваш?

— Хосе Карера.

— От каква народност си?

— Метис съм, от Тексас.

— Спадаш ли към някоя банда?

— Не, сър.

— Значи обираш хората за своя сметка. Толкова по-добре. Сега слушай добре какво ще ти кажа!

— Слушам, сър.

— Утре в хотел „Лондон“ ще попиташ за капитан Уорънс. Останалото ще уредим после. Наистина аз мога да те убия, но имам други намерения относно тебе.

— Благодаря, хиляди пъти благодаря, сър!

— Не искам никакви благодарности! Ето ти десет долара, за да си купиш приличен костюм, защото ще се представиш като мой слуга. Внимавай да не ти хрумне да се скриеш, защото ще те намеря и тогава — горко ти!

— Ще дойда, сър, непременно ще дойда!

— Добре — каза Уорънс и тръгна, без да погледне нападателя си.

Разбойникът стоеше като закован на мястото си и гледаше с отворена уста след Уорънс.

Когато келнерът влезе в стаята, капитанът пиеше кафето си.

— Един човек иска да говори с вас, капитане.

— Нека влезе!

Уорънс се усмихна, той не се беше излъгал.

— Седни, Хосе! — каза той на влезлия, като му показва един стол.

— Сега слушай: искаш ли да спечелиш много пари?

Очите на метиса светнаха, но той не каза нито дума.

Уорънс изложи пред разбойника своя план, който го прие с възторг.

Вечерта в клуба се беше събрало отбрано общество, там се намираше и Уорънс с приятелите си. Читателят вероятно вече е разбрал, че човекът, който се криеше под името Уорънс, не беше друг, а самият Норт.

Четиримата приятели бяха в игралната зала, недалече от тях се намираше Дъблай. Макдонъл и Луис седяха пред ролетката, а зад столовете им стояха прави Бауригърд и Уорънс.

— Червено! — каза Макдонъл, който спечели.

Бауригърд се засмя високо.

— Не ми се сърди, приятелю, но играеш като дете. Заложи по-добре на каре!

Макдонъл послуша приятеля си и понеже тази вечер му вървеше, купчината банкноти пред него скоро порасна.

В продължение на един час младежът спечели около шестнадесет хиляди долара.

— Това се казва късмет! — каза той, като събираше парите и ставаше.

— Защо не играеш тази вечер, капитане? — попита Бауригърд Уорънс.

— Днешният ми ден не е щастлив — отговори той.

— Значи си суеверен?

— Като всички играчи — засмя се Уорънс.

Беше вече късно. Приятелите излязоха от клуба и взеха да се сбогуват.

— Сам ли си тръгваш, Макдонъл? — попита Луис.

— Да, аз съм в друга посока, а и не искам да вземам файтон. Малко ме боли главата и искам да повървя пеша.

Той се обърна и тръгна, но Уорънс го догони.

— Мистър Макдонъл, забравих да ви върна табакерата!

— Нямаше нужда да тичате. Можеше да почака до утре.

— Лека нощ.

Младият човек не забеляза, че от сянката на една къща се отдели един мъж, който тръгна след него...

Уорънс Завари метиса в хотела. Той го изгледа, без да каже нещо. Хосе извади от джоба си куп златни монети и банкноти и ги сложи пред Уорънс. Той ги преброи: бяха осемнадесет хиляди долара.

— Като начало не е лошо!... Видя ли ти лицето?

Хосе извади една маска от джоба си.

— Добре, добре, виждам, че разбираш от този занаят. Вземи!

И той му даде три хиляди долара.

— Това е твоята част. Скоро ще ти възложи по-голяма работа.

Метисът изръмжа някаква благодарност.

— Сега си върви!

Хосе излезе, а Уорънс остана буден още дълго време, като обмисляше бъдещите си планове.

ЕДНО СЪКРУШЕНО СЪРЦЕ

От известно време жителите на Нови Орлеан бяха разтревожени от многобройните обири, които ставаха в града. Много господа от висшето общество вече бяха ограбени. Нападението ставаше по един и същ начин: някакъв човек с маска на лицето ги поваляше на земята и със заплаха за смърт ги принуждаваше да му дадат всичко по-ценно, което имаха у себе си. При това нападателят действаше толкова бързо, че те не успяваха да се защитят.

Най-странното беше, че жертвите бяха само тези, които се връщаха от клуба и които същата вечер бяха имали късмет в играта. Целият град се мъчеше да си обясни загадката: откъде можеше разбойникът да знае кой е спечелил. Стигна се до убеждението, че някой вътрешен човек го осведомява.

Обирите бяха станали централна тема на всички разговори, но изведнъж те престанаха. Хората се успокоиха.

Капитан Уорънс беше желан гост у дома на Сейнт Артай. Старият господин се стараеше да направи пребиваването му в дома си колкото може по-приятно. Той като че ли се досещаше, че дъщеря му проявява особен интерес към Уорънс.

Луиза напълно се промени. Тя забрави веселия си смях. По цели часове прекарваше на едно място, потънала в блянове и мечти. При това младото момиче ревнуваше капитана от братовчедка си мисис Боушъмп. Вдовицата кокетка използваше всички средства, за да завладее Уорънс. С нея той беше прекалено любезен, докато държането му спрямо Луиза бе повече от резервирано. Всичко това понякога причиняваше страшна мъка на девойката и под нейната тежест тя клюмваше като цвете, жадно за вода.

Изминаха няколко седмици. Междувременно посещенията на Дъблай ставаха все по-редки. Той страстно обичаше Луиза и

единствено вродената му гордост го възпираше да не се обясни на младото момиче.

Беше хубава пролетна вечер. Капитан Уорънс с още няколко приятели се намираха в дома на Сейнт Артай.

Пръв наруши мълчанието домакинят, като се обърна към Уорънс:

— Чух, че сте имали намерение да купите тук имоти?

— Имах — отговори Уорънс, — но се отказах, понеже не намерих нищо подходящо. Освен това делата ми ме зоват отново на север.

Той запали цигара и хвърли поглед към Луиза. Тя беше пребледняла като восък.

— Какво ще кажете да се поразходим малко из градината — предложи Бауригърд.

Всички одобриха предложението.

Дъблай се спусна към Луиза, същото направиха и други от гостите. Стана нещо неочаквано. Капитанът се приближи до нея и спокойно ѝ предложи ръка. Дъблай усети прилив на гняв в сърцето си, който се усили още повече, когато мисис Боушъмп хвана самия него под ръка. Той се огледа на всички страни, за да види капитана и Луиза, но напразно. Двойката беше тръгнала по една тъмна алея.

Луиза беше отчаяна, но трябваше да прикрива отчаянието си с някакъв повърхностен разговор. Човекът, когото тя обичаше с цялата страст на южнячка, беше заявил преди малко, че ще напуска Нови Орлеан и нищо не беше в състояние да го задържи.

Уорънс усети, че младата девойка трепери. Той я отведе до една беседка.

— Не желаете ли да си починем за минута?

Луиза се отпусна на един плетен стол.

— Преди малко чух, че искате да ни напуснете? — каза тя почти шепнешком.

— Да, госпожице, смятам да кажа сбогом на Нови Орлеан.

— Няма ли нещо, което би могло да ви задържи? — попита Луиза с треперещ глас.

— Твърде важни работи ме викат на север — каза капитанът спокойно. — Възможно е да се върна пак...

— Но преди да си тръгнете, ще ни посещавате по-често, надявам се? — попита тя със затихващ глас.

— За мое най-голямо съжаление това е невъзможно, мис. Това е последното ми посещение. Трябва да ви изразя горещата си признателност, защото часовете, които прекарах тук, са най-приятните от цялото ми пребиваване на юг. Впрочем аз трябва да се сбогувам с вашите родители. Да идем да ги потърсим.

В нощната тишина изведнъж се разнесе един вик — викът на същество, изтерзано до смърт. Луиза застана на входа на беседката, очите ѝ искряха.

— Няма да си идете! — извика тя страстно, като даде воля на дълго скриваната мъка. — Няма да си идете, защото аз няма да ви пусна.

Уорънс тръгна към нея.

— Останете, заклевам ви! Или ме вземете с вас!... Нали не бихте искали да се борите с едно слабо същество, капитан Уорънс?

— За Бога, мис, какво правите? — извика Уорънс, уплашен от неудържимата страст на девойката, пред която беше отстъпила дори и вродената ѝ гордост.

— Обикнах ви още от първия миг, в който ви видях. Вие ме доведохте до отчаяние със своята студенина, а сега искате да заминете.

Силите я напуснаха, тя се олюля. Капитанът я подхвана и я сложи внимателно на стола. После коленичи пред нея и покри лицето ѝ с пламенни целувки.

— Луиза, любима — зашепна той на девойката, която помисли, че сънува, — изслушай ме! Винаги съм те обичал, но избягвах да ти открия тайната си, защото мислех, че сърцето ти не е свободно. Само затова исках да напусна Нови Орлеан.

Луиза придърпа Уорънс към себе си.

— И кой мислиш, че е завладял сърцето ми?

— Дъблай — прошепна Уорънс.

— Той ми е приятел от детинство. Аз го обичам като брат.

— Наистина ли ме обичаш?

В черните очи на Уорънс лумнаха диви пламъчета.

— Луиза, любов моя, щастие мое! — шепнеше Уорънс, като притискаше до гърдите си упоеното от щастие момиче.

— Прости ми, любими, прости ми! — молеше Луиза и гласът ѝ звучеше трогателно и по детски наивно. — Ако само знаеше колко те обичам, ако знаеше, че образът ти не ме оставяше нито денем, нито

нощем, нямаше да ми се сърдиш. Закълни ми се, любими, че ще ме любиш вечно, че ще бъдеш мой завинаги! — добави развълнувано Луиза.

— Заклевам ти се, ангел мой! — каза Уорънс тържествено. — Никога няма да те напусна, дори смъртта не ще може да ни раздели.

Девојката се притисна към Уорънс и тихо заплака от щастие.

— Не бих могла да живея без тебе — каза тя. — Любовта ми е толкова голяма, че ще умра, ако ме оставиш.

Уорънс я притисна и целуна мокрите ѝ очи.

— Не говори така, божествена, не говори за смърт! Нас ни чака живот и щастие!

— Какви прекрасни очи имаш! — каза внезапно Луиза.

Уорънс тихо се засмя.

— Значи ти се влюби в очите ми? Но и мене ме плениха твоите очи. Никога не съм виждал нещо по-прекрасно от черната ти коса и сините ти очи.

Те се прегърнаха и тръгнаха из тъмните алеи на парка, упоени от щастие.

Уви! Ако невинната девојка можеше само за миг да надзърне в душата на своя любим, небето на нейното щастие щеше да се продъни.

Мислите гъмжаха в главата на Уорънс. Най-трудната част от плана му беше изпълнена: Луиза му принадлежеше. За този подлец нямаше нищо свято. Той не признаваше нищо друго, освен жълтия метал на парите.

Сега пред него се откриваха нови възможности за бъдещето и той трябваше да помисли за него...

Както крачеше редом с красивата девојка, в съзнанието му се пробуди споменът за един друг парк, из чиито алеи той беше бродил със също така красиво, мило същество, което му нашепваше любовни думи. Но тогава влюбената двойка не гледаха смълчани палми, а елхи и дъбове си шепнеха за любовта на графската дъщеря Ирма.

Уорънс се опита да пропъди този спомен. Луиза му помогна, като го върна към действителността със страстните си признания.

ИНТРИГАТА

След няколко дни истинска сензация сред висшето общество на Нови Орлеан предизвика следното известие:

„Луиза Сейнт Артай и капитан Джордж Уорънс — сгодени.“

Приятелите на капитана бяха много изненадани, защото той нито с една дума не беше издал любовта си към Луиза. Тримата приятели тъкмо влизаха в парка на богатия плантатор, когато Бауригърд се обърна и забеляза една фигура, скрита сред дърветата. Той я позна и се приближи към нея.

— Дъблай — каза той съчувствено, — онова, което се е случило, вече не може да се поправи, затова бъди мъж!

— Имаш право, Бауригърд — отговори Дъблай след малка пауза, — но мисълта, че тъкмо капитанът ми отнема любимата, ме довежда до лудост. Ако тя беше избрала тебе или Луис, или който и да е от нашите приятели, аз бих се оттеглил, макар и със съкрушено сърце.

— Но, за Бога, какво имаш против капитана? — попита Бауригърд изненадано.

— Не знам, един вътрешен глас ми казва, че той ще направи Луиза нещастна. В очите му има нещо страшно. Само смъртта гледа така жертвите си.

Бауригърд не отговори, но когато вдигна глава, Дъблай беше изчезнал.

Приятелите поднесоха поздравленията си на годениците и на щастливите родители на Луиза.

— Ето за такъв зет си мечтаех — каза старият Сейнт Артай: — млад, хубав офицер, притежаващ огромно богатство.

— Значи капитанът е много богат! — каза Макдонъл учуден.

— Богатството му е почти колкото моето — отговори щастливият баща.

— Казват, че имал намерение да купи имението Клинтън — подхвана отново Макдонъл.

— Вярно е — потвърди Бауригърд.

— А то е едно от най-евтините — обади се Луис, — оценяват го на триста хиляди долара.

Луиза беше заета с приятелките си. Уорънс отиде при мисис Боушъмп, която седеше уединена в единия ъгъл на салона. Капитанът беше мълчалив, сякаш черен облак беше надвиснал над главата му.

— Какво му е на щастливия годеник? — попита младата жена, като го удари леко с ветрилото си.

— Малка неприятност — отговори Уорънс.

— Надявам се, че не с Луиза.

— О, не — отговори бързо Уорънс.

— Мога ли да попитам какво ви измъчва? Знаете, че съм ви най-добрата приятелка.

— Понеже проявявате такъв жив интерес към моите работи, ще ви поверя тайната си. Знаете, че съм в преговори за закупуване на имението Клинтън. Договорът е почти готов, но днес получих писмо от моя нотариус от Ню Йорк, с което ми съобщава, че уреждането на наследството ми ще се забави няколко седмици и че след това трябва да мине най-малко още месец, докато имотът се превърне в пари. Просто не зная какво да правя!

Младата вдовица помисли няколко мига.

— Колко ви трябва, капитане? — попита тя.

— Петстотин хиляди.

— Преди известно време продадох чифлика си. След два дни ще ми изплатят сумата и аз ще се радвам много, ако приеме те да ви услужа с нея.

— Не, не, госпожо, невъзможно ми е да приема. Помислете си, ако някой узнае за това.

— Вие ме обиждате, пък и кой може да узнае, ако нещата останат между нас двамата. Щом получите наследството, ще ми върнете парите.

Уорънс помисли. После каза:

— Единствено фактът, че договорът е готов, ме принуждава да злоупотребя с вашата добрина.

И той целуна ръката на младата жена с гореща признателност.

Уорънс напусна вилата на Сейнт Артай. Тръгна пеша. Както след първото си посещение, той вървеше из тихите паркове и си говореше полугласно:

— Може да се каже, че успях. Вдовицата ми дава половин милион. Трябва да пипна касата на стария още преди или веднага след венчавката, в зависимост от обстоятелствата. И тогава светът отново ще бъде отворен пред мен. С милионите си аз ще смажа враговете си като жалки нищожества.

ТАЙНСТВЕНИЯТ ГЛАС

Ще оставим за известно време капитан Уорънс, за да се върнем в болницата, в която лежеше Ирма.

Здравата физика на младата жена бе победила болестта, след осем дни треската премина.

Надзирателката влезе в стаята ѝ.

— Как се чувствате? — попита тя.

— Много добре — отговори Ирма. — Надявам се, че след няколко дни ще напусна клиниката.

Болногледачката отвори една специална врата в стената и каза:

— Директорът ви моли да разполагате с тази стая, докато стоите при нас.

Ирма се смая. Тя видя едно комфортно обзаведено салонче.

— Тази стая за мене ли е?

— Разбира се — отговори болногледачката. — Всички болни жени от първия етаж я заемат, докато възстановят напълно здравето си.

Ирма влезе в салончето.

— А защо има железни решетки на прозореца?

— За сигурност — отговори жената с любезна усмивка. — В града ни станаха доста кражби и ние решихме да се осигурим срещу неочаквани посетители.

Надзирателката се измъкна безшумно от стаята.

Изведнъж Ирма трепна. Стори и се, че до слуха ѝ достигна тих плач. Тя стана и се приближи до прозорчето. Очевидно, че гласът не идваше отвън. Миг след това той замлъкна и почти веднага се поднови. Сега Ирма ясно различи откъслечни думи: „Милост!“... „Смилете се!“... „... прошка“...

После тайнственият плач спря.

В същото време болногледачката донесе закуската. Ирма понечи да я пита за тайнствените викове, но обзета от внезапно породило се съмнение, се въздържа.

Когато жената напусна стаята, Ирма обходи внимателно цялото салонче. Тя се намираще близо до камината, когато внезапно гласът прозвуча съвсем близо до нея. Загадката беше разрешена. Нямаше никакво съмнение, че звукът идваше от отвора на камината. Понякога се чуваха тъпи удари. Биеха ли някого? Ирма беше озадачена и смутена.

Към единадесет часа дойде директорът.

— Как е уважаемата пациентка? — осведоми се той за здравето на Ирма.

— Благодаря ви, господин директор, чувствам се много добре.

Този човек още от самото начало беше антипатичен на Ирма. Подпухналото му лице и чувствената му уста, скрита под остри мустаци, носеха явни следи от низки страсти.

— Сега ще ви взема под мой надзор — каза мазно той и малките му очички се впиха в Ирма.

— Как — извика Ирма, — значи вие смятате, че още не съм напълно здрава?

— Наистина болестта премина, но останаха някои опасни последици, които се нуждаят от продължително клинично лечение.

— Какви са тези последици?

— Не се безпокойте, нищо опасно. Малко допълнителни грижи няма да са излишни, за да се избегне опасността да получите мозъчно разстройство.

Като каза това, директорът стана и излезе от стаята. Часовете минаваха един след друг. Ирма седеше недоумяваща в креслото си. Гласът отново достигна до ушите ѝ. Този път тя чу не само отделни думи, но и цели изречения: „Боже... Боже!... Няма ли да свърши този проклет живот?... Не го искам повече, щом всеки ден ми носи нови мъки!...“

Ирма стана.

— Кой е там горе? — извика тя в отвора на камината.

Не последва отговор.

— Има ли някой горе? — попита отново Ирма.

Тогава тя чу лек шепот: „Кой вика?“

— Една жена, която чу гласа ви — отговори Ирма. — Стаята ми е на първия етаж. Защо плачете, много ли сте болна?

— Не съм болна, но искам да умра, защото злочестият ми живот не струва нищо — отговори непознатата.

— Нещастна ли сте?

— Да — отговори непознатата, — и вас ви очаква същата участ.

— Не разбирам — извика Ирма изплашена.

— Ще ви разкажа всичко... но сега тихо, защото идва някой.

Ирма се питаше дали не е говорила с някоя луда. Обзе я неописуем страх. Тя тръгна към вратата, за да види дали няма някой в коридора, но бързо отстъпи назад: вратата на стаята беше заключена. Ирма се озова пред нова загадка.

Надзирателката влезе усмихната.

— Защо е заключена вратата на стаята ми? — попита веднага Ирма.

— Такъв е редът тук. Нали ще се уплашите, ако някой ненадейно се промъкне при вас.

— Даже и така да е — отговори Ирма, — аз мога да заключа отвътре.

— Разбира се, че можете — каза жената, като се извиняваше. — Ако желаете, ще оставя вратата отворена.

— Да, да, моля ви — отговори Ирма успокоено.

Беше се мръкнало. Ирма си легна, но не можеше да заспи. В ушите ѝ непрекъснато звучеше онзи тайнствен плачещ глас.

НОВ УЖАС

На следващия ден Ирма закуси набързо и изтича при камината.

— Там ли сте?

— Да — отговори тихият глас.

— Какво искахте да ми кажете вчера?

Жената от горния етаж не отговори веднага.

— Млада ли сте?

Ирма се изчерви.

— Казват, че съм.

— Тогава сте изгубена.

— За Бога, заклевам ви, говорете! Какво означават тези думи? — извика Ирма ужасена.

— Някога и аз бях млада и хубава и това беше моето нещастие. Тук чезна от дълги години и чакам смъртта да ме избави от моите мъки и страдания.

— Насила ли ви държат?

— Да, пленница съм. Изложена на най-грозните мъки, които може да си представи човек... Но сега мълчи, моля ти се, мъчителите ми идват...

Сърцето на Ирма биеше силно. Дали и тя самата не беше пленница? Обзета от смъртен ужас, тя изтича до вратата и като я намери отворена, се поуспокои малко. Може би тя беше взела бълнуванията на една луда за чиста истина... В главата на Ирма беше хаос.

Вратата се отвори и влезе директорът.

— Вие сте много бледа и изглеждате уморена днес — каза той приятелски. — Мога ли да видя пулса ви?

Той хвана ръката ѝ.

— Боли ме главата — отговори Ирма, учудена, че директорът не пуска ръката ѝ. С женския си инстинкт тя предсещаше опасността, която я заплашваше в негово лице.

— Смятам да напусна клиниката след няколко дни. Дотогава ще се възстановя напълно.

Директорът се усмихна.

— Не се предверявайте на силите си — каза той шеговито. — Ако ви пусна и болестта се повтори, клиниката ми ще си спечели лошо име, а тя е известна като образцова във всяко едно отношение и аз трябва да внимавам да не навредя с нищо на реномето ѝ. Надявам се, че някога ще си спомняте с удоволствие за мене.

Последните думи той произнесе с мазен глас. После стана, приближи се до Ирма и погали хубавата ѝ коса. Тя отстъпи изненадана, но директорът се направи, че не забелязва това нейно движение.

— Искам да подишам малко чист въздух — каза младата жена.

— Защо не, моята частна градина е на ваше разположение. Болногледачката веднага ще изпълни желанието ви.

След тези думи директорът излезе. В коридора той срещна болногледачката.

— Заведи жената в градината и бъди внимателна с нея! — каза той.

Жената се изсмя.

— Мишките се ловят със сланинка — каза тя цинично, — но не ѝ давайте голяма свобода, защото след това ще ви бъде трудно да ѝ я отнемете.

Жената отведе Ирма в една малка градина, подредена с вкус и очевидно грижливо гледана. Високи мрачни зидове я пазеха от всички страни като малко съкровище.

Очите на Ирма се плъзнаха по прозорците на етажите. Изведнъж тя трепна. От един прозорец я гледаха въпросително две уморени очи. Това трая само миг, след което главата се скри.

Ирма тръгна към малката зелена беседка, в която остана надзирателката.

— Има ли и други болни там? — попита Ирма.

— Разбира се, че има — отговори жената. — Там е отделението за нервно болни. Нашият директор е голям специалист в тази област. Горките! Сърцето ми се къса, като видя някоя от тези нещастници.

— Видях една млада и хубава жена — продължи Ирма. — Тя тежко болна ли е?

— Да, неизлечимо болна — отговори болногледачката. — Тези пациентки остават понякога през целия си живот тук.

Ирма изтръпна.

— Да се върнем горе — помоли тя. — Съдбата на младата жена ме разстрои.

Ирма си легна рано, но сънят не идваше. Дали не беше попаднала в ръцете на някакви злодеи, или всичко беше плод на разстроеното ѝ въображение?

Наближи полунощ. Ирма все още не можеше да заспи. Изведнъж вратата полека и безшумно се отвори и бледата светлина на кандило освети фигурата на една жена.

— Мълчете и не се страхувайте от мен — пошушна непознатата.

Ирма едва сподави своя вик на ужас.

— Коя сте вие? — попита предпазливо тя.

— Аз съм онази нещастница, с която говорихте през камината. Дойдох да ви предупредя.

Жената беше облечена в дълга бяла дреха, русата ѝ коса падаше в безпорядък по раменете ѝ, а в сините ѝ очи блестеше страшен пламък.

— Отдавна ли сте в клиниката? — попита Ирма.

— Вече осем години, откакто прекрачих нейния праг.

— Нима сте толкова тежко болна?

— Болна ли? — каза непознатата с горчива усмивка. — Когато дойдох, бях болна, но за кратко време болестта ми мина.

— И защо не напусна клиниката?

— О, само да можех!

— Какво ти пречи?

— Аз съм жертва на този, който се нарича доктор Стивънс, директора. Всъщност той е един зъл демон, комуто би завидял и дяволът. Жертвите му са безбройни и тяхната вина се състои единствено в това, че са млади и красиви.

— О, ако бях сигурна, че говориш истината... — простена Ирма.

— Ти ме развълнува още от самото начало. В мен се появи мисълта да те спася от този хищник в човешки образ. Но по-добре да ти разкажа историята на моето нещастие от самото начало, за да видиш каква незавидна участ те очаква.

Жената беше коленичила до леглото на Ирма и целуваше пламенно ръцете ѝ. Ирма сложи ръка на главата ѝ, непознатата се

поуспокои и заразказва:

— Името ми е Мод Алън. Останах сираче от малка и бях отгледана от роднини. Погледите, които ми изпращаха младежите, ме убедиха, че съм хубава. Проклетата хубост! Презирам я, защото тя стана източник на моето нещастие. Йохан, синът на нашите съседи, ме обичаше, обичах го и аз. О, къде остана моят Йохан!... Той често ми казваше: „Ти ще бъдеш моята малка женичка“... После замина по море и оттогава нищо не съм чувала за него...

Непознатата произнесе следните думи толкова трогателно, че Ирма едва задържа бликналите си сълзи.

— Разболях се, може би от мъка... И ме доведоха тук. Оттогава не съм напускала тази омразна къща! Светът за мене е ограничен между четирите стени на стаята, в която прекарах цели осем години. Очите ми отдавна отвикнаха да плачат и ето... аз примирено очаквам смъртта като избавление...

Горещи сълзи рукохнаха от очите на Ирма. Тя обгърна с ръце главата на непознатата, притисна я до гърдите си и я целуна. В този миг пресъхналият извор на сълзите у Ирма се събуди и двете жени, свързали се по толкова необикновен начин, заплакаха заедно.

Най-сетне Мод се успокои и продължи разказа си:

— Когато дойдох тук, всички се отнасяха любезно с мене. Учуди ме единствено обстоятелството, че бях преместена в отделна стая, подобна на тази. Вече бях оздравяла. Помолих директора да ме освободи, но той ми отказа любезно под предлог, че болестта можела да се отрази зле на нервите ми...

— Същото, което каза и на мене — каза Ирма и усети, че цялото ѝ тяло настръхва.

— Аз се чувствах напълно здрава. Междувременно директорът ставаше все по-любезен с мене, но аз започнах да се страхувам от него... Един ден той понечи да ме прегърне, но аз го ударих по ръката. Макар че се засмя, очите му блеснаха заплашително и оттогава аз бях постоянно нащрек.

Жената замълча. Тя сякаш събираше сили, за да продължи да разказва.

— Какво можеше да се направи обаче срещу такъв демон като него, имащ за помощница една отвратителна развратница.

— Болногледачката ли? — попита Ирма уплашено.

— Да, тя — потвърди Мод.

— Всички свои мръсотии той върши с помощта на тази хиена в човешки образ... Има още пет-шест нещастници, които изнемогват в този затвор.

— Но няма ли кой да се поинтересува от тях и да ги освободи?
— попита живо Ирма, зарадвана, че ѝ беше хрумнала тази мисъл.

— Д-р Стивънс е обявил всички ни за душевноболни, за опасни луди, които не бива да бъдат пускани на свобода.

Ужасът отново притисна сърцето на Ирма. Тя си спомни за хубавото лице, което видя на прозореца от градината, и цялата потрепери.

— Една вечер — продължи Мод — забелязах, че чаят ми има особен вкус. Тогава не обърнах внимание на това, но няколко часа след изпиването на чая усетих странна умора. Едва успях да се довлека до леглото и заспах дълбоко... Когато се събудих — каза Мод, като закри лицето си с ръце, — мерзавецът стоеше пред мене. Тържествуващото изражение на лицето му показваше, че е постигнал целта си. Аз се хвърлих като тигрица върху него, но той избяга от стаята ми с ироничен смях...

Ирма повдигна главата на нещастницата и целуна изтръпналите ѝ устни.

— Оттогава той не успя да се доближи до мен. Като се увери, че всичките му опити са безрезултатни, той прибягна до нови средства. Надянаха ми усмирителна риза и ми отнеха храната. Като видя, че и тези варварски действия не могат да ме пречупят, започна да ме бие жестоко, докато тялото ми се покри с рани и синини... Нищо обаче не можа да сломи съпротивата ми. След това не го видях дълго време. Единствено болногледачката се мяркаше пред очите ми. Трябваше да напусна хубавата стая, която те замениха с една мрачна дупка, лишена от въздух. Отслабнах много. Един поглед в счупеното огледало беше достатъчен, за да се убедя, че от моята хубости младост не беше останало нищо... Нямах вече никакво желание, освен да умра. Но те се страхуваха и затова ме хранеха насила с оскъдна храна.

Развълнувана, Ирма още веднъж притисна нещастната жена до гърдите си. Двете нещастници започнаха горещо да се целуват...

Изведнъж те трепнаха уплашени. Откъм коридора се чува бързи стъпки и тих разговор.

НЕСПОЛУЧЛИВ ОПИТ ЗА БЯГСТВО

— Струва ми се, че са забелязали отсъствието ми и ме търсят — тихо каза Мод.

Ирма скочи от леглото.

— Ако те намерят тук, изгубени сме! — промълви тя изплашено.

Някой натисна бравата на вратата, но Мод я беше заключила. Човекът отвън направи още няколко опита и после стъпките се отдалечиха.

— Сега бързо! — каза Ирма. — Не трябва да губим нито минута!

Ирма се спря и послуша. Всичко беше утихнало. Тя отвори тихо вратата и Мод излезе.

Ирма остана сама. Легна отново, но не беше в състояние да заспи. Това, което ѝ разказа нещастната Мод, я хвърли в неистова тревога. Пред погледа ѝ непрекъснато се мяркаха подлото лице на директора и хищните очи на пазачката ѝ... Нямаше друго спасение, освен бягството, защото всеки прекаран час тук я приближаваше към нейната гибел.

Към единадесет часа директорът влезе в стаята на Ирма.

— Господин директоре, аз съм много неспокойна, защото нямам никаква вест от човека, който ме доведе тук. Ето защо ви моля да ме пуснете да си тръгна още днес.

Директорът изслуша внимателно Ирма, но тя не забеляза, че при думите ѝ лицето му трепна.

— Не, не, в никой случай — извика той привидно загрижен. — Точно сега вие се нуждаете от най-големи грижи.

— Въпреки това аз ви моля да ме пуснете! Повтарям ви, че съм съвършено здрава и че трябва да си отида.

— Според вас, но не и според лекаря, който е отговорен за вашето здраве — каза д-р Стивънс, като щипна Ирма по брадичката.

Младата жена се дръпна като ужилена. Директорът започна да се смее.

— Не трябва да се боите от мене, защото аз съм на такава възраст, че бих могъл да бъда ваш баща!... Довиждане, утре ще дойда пак...

Сега Ирма беше напълно убедена, че единственият изход от нейното положение беше бягството. След дълго обмисляне тя си изработи план за действие. Привечер тя щеше да се промъкне до вратата и там, скрита в някой ъгъл, щеше да издебне първия удобен случай, когато вратата се отвори, за да се измъкне навън.

Часовете течаха бавно. Мръкна. Когато реши, че е настъпил моментът, Ирма излезе предпазливо в коридора, който беше осветен. След дълги лутания и като се оглеждаше на всички страни, тя стигна до най-външния коридор. Изведнъж зад една от вратите Ирма чу някакъв разговор и се прилепи до нея. Тя се заслуша внимателно, защото разпозна гласовете на вратаря и болногледачката, които говореха за нея. Всеки, който би разбрал съдържанието на този разговор, можеше да си обясни ужаса, който тя изпита.

От думите на вратаря тя разбра, че са идвали да я търсят чифликчията и Шелер и че той ги е излъгал, че тя е напуснала клиниката преди три дни.

Изведнъж се чу звънецът. Вратарят изтича към вратата. Ирма втренчи очи в нея, но нещата съвсем не протекоха така, както тя си представяше. Още при първия звън болногледачката тръгна назад по коридора. Минавайки покрай Ирма, тя я забеляза и очите ѝ засвяткаха.

— Вие какво правите тук? — попита тя учудено и пристъпи към нея.

Отчаянието вдъхна кураж на младата жена. Тя се виждаше вече почти спасена, когато тази жена се изпречи на пътя ѝ. Ирма се канеше да блъсне болногледачката, но в този миг се появи директорът, който тази вечер очакваше гости.

— С кого говориш? — попита той болногледачката.

— Тук е една от нашите болни. Не мога да си обясня как е стигнала дотук.

Като позна Ирма, директорът я изгледа учудено.

— Искан да изляза за малко в градината — обясни Ирма. — Въздухът в стаята ме задушава.

Директорът направи знак на болногледачката, тя приближи до Ирма и я хвана за ръката.

— Елате с мене горе.

Гласът ѝ, привидно спокоен, прикриваше едва сдържана ярост.

— Пуснете ме и не се приближавайте до мене! — извика Ирма гневно.

— Както виждате, милейди, имали сме право — каза усмихнат директорът. — Сега и вие ще се съгласите, че не сте напълно здрава и че се нуждаете от моите грижи. Тези среднощни разходки са най-доброто доказателство за разстроената ви нервна система.

Ирма не отговори нищо. Тя гордо вдигна глава и тръгна по стълбата, последвана от доктора и болногледачката, които си размениха многозначителни погледи.

Младата жена отвори вратата на стаята си, отблъсна ръката на надзирателката, после се затвори и заключи от вътре. В същия миг вратата беше залостена отвън, така че Ирма сега беше пленница.

Тя се отпусна на канапето с горчива въздишка. Имаше чувството, че полудява. Изведнъж скочи решително. Спокойно отиде до нощното шкафче и извади от чекмеджето му нож за книги, който беше много остър. Ирма дълго стоя с ножа в ръка, наблюдавайки светлинните отблясъци по него, и най-сетне го скри в пазвата си.

— Ти си ми последната надежда! — промълви тя със сълзи на очи.

ЩАСТЛИВАТА ДВОЙКА

Ще оставим за известно време нещастната Ирма и ще отведем читателя отново в Нови Орлеан, където ставаха удивителни неща.

Във вилата на Сейнт Артай празненствата следваха едно след друго. Сватбата трябваше да бъде след няколко дни.

Една вечер Уорънс беше сам във вилата. Луиза го гледаше със светнали от щастие очи, макар че понякога се измъчваше от тайна ревност. Напоследък годеникът ѝ често оставаше насаме с хубавата ѝ братовчедка. Уорънс имаше причини за това: той съвсем наскоро беше получил обещаните от младата вдовица пари. Тази вечер мисис Боушъмп се чувстваше малко неразположена и остана в стаята си, нещо, на което никой не се радваше повече от Уорънс.

Луиза дръпна годеника за ръката и му пошепна:

— Не искате ли да слезем за малко в парка?

Уорънс веднага стана.

— Знаете ли, че съм ви много сърдита, Джордж? — каза девойката, когато те бяха вече в парка.

— Но защо, любов моя? — попита учудено Уорънс.

— Затова, че понякога не ми обръщате внимание и непрекъснато се занимавате с братовчедката ми.

В очите ѝ блеснаха сълзи.

— Охо, ревността говори! — каза, смеейки се, Уорънс.

Двамата приближиха до беседката.

— Елате, любов моя! Облегнете главата си на гърдите ми и ми се скарайте!

— Обичам ви! — каза девойката. — Обичам ви с такава страст, че когато не ви видя, ходя като болна през целия ден. Знаете ли какви странни мисли ме спохождат тогава! Те не ме оставят и нощем и се въплъщават в ужасни сънища. Снощи например сънувах, че си ме напуснал и си се оженил за друга. Скочих от леглото и нададох ужасен вик. Веднага си спомних за горката Мейбъл, която бе сполетяна от такова нещо.

— Коя е Мейбъл? — попита капитанът.

— Една от най-добрите ми приятелки. Тя се запозна с един човек, който се намирал тук случайно, и се влюби в него. Той поиска ръката ѝ и двамата скоро се венчаха. Представи си, Джордж, този човек се оказа мошеник! Малко след сватбата изчезна, като задигна всичките ѝ скъпоценности. По-късно се узна, че той не е никакъв мексиканец, за какъвто се представяше, и че бил почти женен. Женен бил този подлец, който прелъсти приятелката ми! Можеш ли да си представиш подобно нещо, Джордж?

— Негодник! — шепнеха устните на Уорънс. — И какво стана с приятелката ви?

— След този позор родителите ѝ се изселиха от Нови Орлеан. Нещастната Мейбъл преживя остатъка от живота си в един приют за душевноболни.

Настъпи продължителна пауза. Изведнъж Луиза попита:

— Любими, ще ми отговорите ли на един въпрос, който отдавна ме измъчва?

— Бъдете сигурна, че ще ви отговоря, слънце мое.

— Кажете ми честно: обичали ли сте някога?

Тайнствена усмивка заигра по устните на Уорънс.

— Но, мила моя, как може да ме питате за подобно нещо! Сега, когато имам вас, ми се струва, че по-рано любовта е била чужда за мене.

— Което ще рече, че аз съм ви първата любов? — каза свенливо девойката.

— Да, вие сте първата ми любов — отговори Уорънс и я накара да замълчи с една продължителна целувка.

После мълчаливо тръгнаха към вилата.

Сейнт Артай беше на верандата.

— Майка ти те чака да ѝ помогнеш, дете мое — каза той на дъщеря си. Момичето изтича вкъщи.

— Докато жените свършат, можем да изпушим по една цигара и да си поприказваме малко — каза бащата, като седна до Уорънс.

Настъпи кратка пауза.

— Днес една нюйоркска банка ми предложи да купя значителен брой акции — подхвана разговор Сейнт Артай. — Знаеш ли нещо за стойността на тези книжа, любезни ми сине?

Уорънс изтърси пепелта от цигарата си.

— Мисля, че разбирам малко от акции и други подобни — отговори, смеейки се, капитанът.

— Тогава да отидем в кабинета ми да ти ги покажа.

Сейнт Артай се приближи до задната стена на кабинета си и дръпна една завеса, която закриваше голяма желязна каса.

— Ето къде съхранявам съкровищата си — каза той, като извади от джоба си връзка ключове с различна големина и форма.

Уорънс гледаше равнодушно. Под маската на безразличие обаче очите му с най-голямо внимание следяха всяко движение на стария господин.

— Чудесна каса — каза най-сетне той лениво. — И аз ще си купя подобна, защото след няколко дни ще трябва да съхранявам големи суми.

— Трябва да го направиш! — отговори старият плантатор. — Но приближи се, моля ти се, и сам се увери в чудесния механизъм на касата. Един касоразбивач, колкото и изкусен да бъде той, може с часове да търси секретите сред безбройните орнаменти, с които е украсена външната част на касата. В четирите ъгъла виждаш женски фигури, около тях — венци от рози. Женската фигура в горния ляв ъгъл е богинята пазителка на съкровището. Преброявам розите от нейната страна: една, две, три... пет, стой! Сега натискам шестия към ръката на жената, вдигната към главата... Така!

Чу се лек шум, няколко рози се раздвижиха и под тях се показаха ключалките.

— Великолепно! — извика Уорънс, чиито очи бяха проследили и най-малкото движение на Сейнт Артай.

— Но това още не е всичко — каза словоохотливият плантатор. — Това бяха вторите секрети. Сега натискам това копче.

Една плоча се отвори и откри огромна ключалка, заобиколена с множество букви.

— Сега буквите са в безпорядък. Само онзи, който знае определената дума, може да отвори последния секрет... Доставя ми удоволствие — продължи Сейнт Артай — да измислям интересни думи.

Той започна да размества буквите, от които състави думата „крадец“. После пхна ключа в ключалката и дебелия стоманен врата

се отвори безшумно.

— Това наистина е оригинално — каза Уорънс.

В касата на Сейнт Артай имаше дебели пачки с банкноти, цели пакети с акции и торбички със злато. Това беше едно несметно богатство. Уорънс го наблюдаваше алчно.

Сейнт Артай показва новите акции на бъдещия си зет, който потвърди тяхната ценност, затвори касата и двамата мъже напуснаха кабинета.

На верандата ги очакваха мисис Сейнт Артай и Луиза. Уорънс постоя още един час, след което се сбогува със семейството.

По пътя за града той се отдаде на мислите си. Не можеше да се освободи от чувството, че го грози голяма опасност. Неговата неудържима страст към картите и разсипничеството бяха стопили парите на мисис Боушъмп. Надеждата му сега беше в бъдещия му тъст, от когото се надяваше да получи преди или след венчавката една значителна сума. Но ако не получеше нищо? Тогава не му оставаше друго, освен да бяга колкото може по-бързо.

Потънал в мислите си, той незабелязано стигна до града. Изпита необходимост да се поразсее и тъй като за клуба беше късно, тръгна към кафенето.

На една маса стояха Бауригърд, Луис, Макдонъл и Дъблай.

Тримата младежи поздравиха радостно Уорънс, единствено Дъблай кимна студено. Капитанът се направи, че не забеляза това.

— Ето и нашия щастлив годеник — пошегува се Бауригърд.

— Другият петък капитанът ще надене брачния хомот — продължи той в същия дух. — Целият град говори само за тази сватба.

Приятелите се засмяха. Само Дъблай гледаше втренчено пред себе си. Лицето му беше бледо като восък.

Неочаквано той се обърна към Уорънс.

— Позволявате ли да ви попитам нещо?

Уорънс се поклони с ледена учтивост.

— Не сте ли живели по-продължително време в Ню Йорк? — попита Дъблай с леко треперещ глас.

— Не, в Ню Йорк съм бил само за кратко време — отговори Уорънс небрежно.

— Имате ли там някой роднина, който много да прилича на вас и да се нарича Гулд?

Капитанът поглаждаше брадата си.

— Това име ми е свършено непознато — изрече бавно той.

— Извинете ме тогава!

— Моля!

След това кратко обяснение между двамата разговорът на масата не можа да потръгне. Капитанът стана и си взе сбогом.

Когато се качваше по стълбата на хотела, той си помисли: „Няма съмнение, че той ме е видял някъде и че ме позна. Сега трябва да действам максимално бързо, иначе планът ми може да се провали в последния миг. Трябва да оберa Сейнт Артай и да унищожа Дъблай. Хосе трябва да го наблюдава и да ме отърве от този опасен човек“.

Уорънс остана буден до късно през нощта и заедно с Хосе обмисляше пъкления си план.

ЧОВЕКЪТ

Досега ние проследявахме живота на Артур Норт, погълнат изцяло от борбата си с Ирма и с полицията, която го преследва. Време е да надникнем в тайните кътчета на неговата душа, където бяха пружините на тази зловеща борба.

Човек се ражда добър и само при изключителни случаи и при психическа обремененост той проявява склонност към отклонение от общия порядък на едно мирно съжителство с подобните нему, с ближните му.

Може би при раждането на Норт са действали много негативни обстоятелства. Много отрицателни качества са се вплели в неговия темперамент и характер, много ненавист към хората и жажда да се ползва от живота повече, отколкото е прието в рамките на обществото, са били унаследени от прадедите му.

При израстването на детето в определена среда, обстановка и отношение между обкръжаващите го хора обаче важна роля играят вече не унаследени, а лежащи извън неговия характер обстоятелства. Отношенията ни към много хора оказват влияние върху тяхното отношение към нас. Внушението е мощен фактор, чието въздействие в много случаи още нито възпитателите, нито мислителите са могли точно да предвидят.

Артур се роди и израсна като извънредно здрав и физически силен човек. Той беше надарен с една рядко срещана красота на тялото и лицето.

Възпитанието ни е такова, че ние често оценяваме хората не по тяхната душевна доброта, а по физическата им красота. Навсякъде във физически хубавия човек хората виждат благородния и добър човек и винаги са готови предварително да допуснат само отрицателни нравствени качества у скромния, некрасив, слаб, съсухрен, с грозно лице човек. На красивия мъж и красивата жена всичко е простено, а на грозните всичко е забранено от раждането им до смъртта. Отрича им се дори най-святото право — на любов, което всъщност е правото на

продължение на човешкия род. Всички книги и песни славословят единствено красотата и само тя се смята за добродетел. Когато някъде искат да изобразят подлеца, и писателите, и художниците избират като негов образ външно — грозен човек, без да се съобразяват с факта, че двете неща рядко съвпадат в действителността.

На Артур прощаваха всичко, защото беше красив. „Маминият хубавец“ — го наричаше често майка му. Така тя първа заложи у него покварата.

Хубавите хора — мъже и жени, навсякъде биват приети по-ласкаво и по-доброжелателно. Оказва им се особено внимание и благоразположеност. Така те привикват към определени привилегии и предимства, които те се стараят да изтъкнат навсякъде, подчертавайки своята изключителност. Ако жената е красива, тя свиква да изисква от всички да я ухажват, да я желаят и да ѝ служат. Красивият мъж смята, че има права и може да си играе с всяка жена.

Подобен светоглед бе възпитан и у Артур и точно той определи по-нататъшната му съдба. Още от дете Артур неосъзнато се ръководеше от поговорката „Човек бива посрещан по дрехите и изпращан по ума“. Ето защо още като юноша той се обличаше изискано, спретнато, дори елегантно. Когато порасна, той обръщаше още по-голямо внимание на облеклото си. Що се отнася до ума, той покоряваше с изтънченото лицемерие на осанката си, с хипнотичната сила на очите си, а така също с външното безразличие към всяка добре звучаща фраза всички свои събеседници, особено не кой знае колко склонните към разсъждения и критичен подход към нещата жени.

Артур добре опозна жените и знаеше, че те схващат и възприемат света изцяло през призмата на своите чувства, пориви, страсти, а не чрез разума, и тъкмо тази тяхна особеност той използваше най-умело в своя изгода. Той знаеше, че жената не харесва в мъжа нито разума, нито знанията, изобщо неговия интелект, а се увлича по неговата външност, по външния героически жест, който в много случаи беше всъщност неискрен и фалшив. Когато беше още ученик в Дармщат, един от учителите му беше казал, че е далечен роднина на големия, световноизвестен немски философ Емануил Кант. Учителят често говореше за Кант и го описваше многостранно. Артур обаче скоро разбра, че този философ е бил нехармонично устроен именно защото е бил само разсъждаваща личност, която е

пренебрегвала чувствата, влеченията. Така Артур се убеди, че великите хора са мисловни натури, които не са били приемани благосклонно от жените. Последните обикновено се влюбват в артисти, тореадори, циркови жонгльори, борци, певци, физически силни работници и в никакъв случай в хора от рода на Кант, колкото и вечна да е неговата слава.

Ето защо един ден, когато неговият учител започна отново да разказва за великия философ, Артур извика:

— Кант е бил глупак!

Така малкият Артур се опълчи срещу Кант, срещу света и по-късно стана герой в очите на жените. Ако той бе надникнал повнимателно в душевния свят на някои по-умни, по-грозни по външност жени, на които природата в замяна на красотата е дала по-голяма разсъдителност, то той би видял по-различен свят.

Но Артур не се интересуваше от некрасиви жени. Те просто не съществуваха за него. Смяташе, че светът се състои само от красавици и самата природа го беше предупредила, че те трябва да бъдат завладявани с един замах.

Той беше един от най-големите и рядко срещани сред човешкия род щастливци. Всичко му се удаваше. Във всяка работа той проявяваше сръчност, умение, пресметливост и следователно успехът му бе предварително осигурен. Той ловко избягваше всички препятствия и пречки, които съдбата поставяше на пътя му. Беше майстор в постигането на пари, жени, удоволствие, в преодоляването на всякакви трудности, в убиването и измъчването на хора. Той знаеше, че и доброто, и злото са еднакво нужни на хората. Доброто и злото са равностойни, нещо повече: няма зло, всяко нещо е добро, стига да носи полза на човека, без значение дали вреди на други.

Артур беше вярващ. Сляпо вярваше в своята звезда и усещаше, че една могъща ръка, ръката на съдбата, го защитава.

Веднъж Астрела си позволи да забележи, че той върши прекалено много злини, и го попита докога ще причинява на Ирма и на други хора нещастия.

— Докогато е необходимо — й отговори той със зловеща усмивка и твърда убеденост.

Само едно нещо не притежаваше Артур — власт. Ако я имаше, той щеше да потопи земята в кърви...

МЪКИТЕ НА РЕВНОСТТА

Ужасна мъка разкъсваше сърцето на Дъблай. Той не можеше да се помири с мисълта, че неговата обична Луиза щеше да се омъжи за един човек, когото той инстинктивно мразеше. Получи покана, на която отказа под предлог, че трябва да замине по спешна работа. Той съзнаваше, че не е по силите му да присъства на брачната церемония и да бъде свидетел на щастието на своя съперник.

Два дни преди церемонията Дъблай се качи на парахода, който го отведе в северните щати. Привечер той пристигна в Уиксбърг, но не се задържа в този град, защото мъката не му даваше покой. В Атланта живееха негови добри приятели и той реши да замине за там и да излее пред тях насъбралата се в сърцето му мъка, още повече че те неведнъж го бяха канили да ги посети.

Мръкваше, когато влакът пристигна на станция Джексън. Тук Дъблай трябваше да чака половин час връзката с Атланта. Той влезе в чакалнята, седна на една маса и си поръча някакво питие. В същия миг вратата се отвори и някакъв човек със синя риза и с голям куп книжа под мишница влезе в залата.

— Какво искаш? — попита келнерът.

— Искam да залепя една обява.

Келнерът му показа специално определеното за това място.

Скоро, подтиквани от любопитство, няколко пътника наобиколиха обявата. Дъблай остана спокойно на мястото си.

Изведнъж няколко откъслечни думи стигнаха до ушите му и го накараха да излезе от мрачния си унес:

— Убиец!... Двубрачие... Гулд...

Това име накара Дъблай да скочи от мястото си. Той бързо се приближи към обявата. В мига, в който я погледна, той трепна като от токов удар. Не вярваше на очите си. Върху обявата имаше снимка на

човек, в когото той разпозна Уорънс. Дъблай едва се удържа на краката си. Най-сетне той се съвзе и можа да прочете целия текст.

„Заповед за арестуване

Настоящата заповед се издава във връзка с деянията на Артур Норт, немец, преименувал се на Йохан Гулд, обвинен в следните престъпления: двубрачие, убийство и грабеж над тъста му, рентiera Шмит от Ню Йорк. Призовават се всички полицейски власти, както и всички частни лица да арестуват или веднага да съобщят за местонахождението на гореспоменатия Норт в най-близкия полицейски участък.

Правителствата на Мисисипи, Алабама, Джорджия“.

Следваха отличителни белези на търсения, придружени от следния обяснителен текст:

„Съществуват неопровержими доказателства, че престъпникът, който се е специализирал в присвояването на зестри, е заминал за южните щати, където благодарение на изисканите си маниери вероятно е успял да влезе във висшите кръгове и има опасност да оплете в мрежите си нови жертви“.

За Дъблай вече не подлежеше на каквото и да е съмнение фактът, че Уорънс, Гулд и Норт са едно и също лице. Една-единствена мисъл го занимаваше в този момент: да се върне колкото е възможно по-бързо в Нови Орлеан и да спаси Луиза.

Той се втурна към касата, разбута пътниците, някои от които учудено поклатаха глави.

— Кога тръгва влакът за Нови Орлеан?

— Утре в девет и тридесет — отговори служителят. — Днешният отпътува преди малко.

— Няма ли друг?

— Не, мистър, по линията за Нови Орлеан пътуват малко хора.

— А кога тръгва последният влак за Уиксбърг?

— Тази вечер в единадесет.

Дъблай се замисли. Ако успееше за парахода, в най-добрия случай той щеше да пристигне в Нови Орлеан едва на втория ден вечерта. Ако тръгнеше със сутрешния влак, щеше да пристигне един час по-рано. А венчавката беше определена за десет сутринта. Веднага след нея Уорънс възнамеряваше да тръгне заедно с младата си жена на сватбено пътешествие.

Дъблай беше отчаян. Той закрачи напред-назад, без да може да вземе определено решение.

Изведнъж му хрумна някаква мисъл, той се качи на една кола и се отправи към града, който беше на няколко мили от станцията. Искаше да потърси помощта на полицията, защото се сети, че заповедта за арестуването на Норт щеше да пристигне в Нови Орлеан едва след няколко дни, така че дори ако Дъблай пристигнеше навреме там, той не би могъл да предприеме нищо против него.

Колата спря пред някакъв полицейски пост.

В коридора Дъблай срещна един полицаи.

— Идвам по една много важна работа. Има ли някой от началниците ви тук?

— Не — отговори полицаят. — Това е малък пост, където има само един полицаи, така че трябва да идете в Уиксбърг.

Дъблай понечи да си тръгне, но изведнъж в главата му възникна нова идея.

— Бихте ли ми казали кой е наредил да се разлепи заповедта за арестуването на Гулд?

— Мистър Роджър, шефът на нюйоркската полиция.

Дъблай погледна учудено полицаия.

— Да, той се е договорил с трите правителства, но работата произтича от него.

— Къде се намира сега мистър Роджър? Искам да говоря с него.

— Замина за Раймънд, защото смяташе, че там може да открие следите на престъпника.

— Какво е разстоянието оттук до Раймънд?

— Около двадесет мили, но трябва да имате добра кола, тъй като пътищата са лоши.

— Ще тръгна на кон. Надявам се, че мога да намеря подходящ тук?

— Толкова ли е важно?

— Въпрос на живот и смърт! — отговори раздразнено младият креол.

— Елате с мене тогава! Тук наблизо има един кон, който можете да вземете, разбира се, срещу заплащане.

Половин час по-късно Дъблай потегли за Раймънд.

Той не се придвижваше много бързо, тъй като в тъмнината конят стъпваше предпазливо по осеяния с препятствия път. На всичко отгоре Дъблай изгуби и пътя и когато изведнъж се озова сред откритото поле, той беше принуден да спре и да изчака настъпването на деня.

Така Дъблай изгуби в напразни лутания скъпоценното си време и когато на следващия ден видя първите къщи на Раймънд, часът беше вече осем. В десет трябваше да се извърши венчалният обред на Луиза с мнимия капитан Уорънс.

Ужасно безпокойство обзе младежа. Сега всичките му надежди бяха в Роджър, шефа на нюйоркската полиция. Може би той имаше начин да попречи на плановете на престъпника и да спаси нищо неподозиращата Луиза.

Дъблай насочи коня си към градския площад.

— Не знаете ли къде се намира мистър Роджър, шефът на нюйоркската полиция?

— При градския съдия, малко по-нагоре по улицата.

Дъблай забърза пеша нататък, като остави изморения кон на произвола на съдбата. Едно дете го хвана за поводите и последва с него тичащия мъж.

Дъблай изкачи стъпалата с два-три скока и влетя в стаята, където стояха Роджър и градският съдия.

Съдията тъкмо казваше:

— Няма съмнение, че човекът, когото търсите, е заминал надалече. Тръгнали сте по грешни следи.

Роджър погледна замислено настрани и видя задъханият креол.

КЪМ НОВИ ОРЛЕАН

— С мистър Роджър, шефа на нюйоркската полиция, ли имам честта да говоря? — попита спокойно Дъблай.

Роджър леко се поклони.

— О, тогава ви моля да ме изслушате! Става дума за престъпника, когото търсите. Аз зная къде се намира.

— Знаете къде се намира? — извикаха едновременно Роджър и съдията.

— Да, и в този миг той извършва онова престъпление, което може би ще бъде връх на всичките му досегашни деяния.

— Тогава трябва незабавно да тръгнем — каза Роджър. — Колата ми е готова.

— Това е невъзможно! — извика отчаяно Дъблай.

— Всъщност къде е Норт?

— В Нови Орлеан.

— Откога? — попита Роджър.

— От около три месеца.

— Да не би да се заблуждавате? Може би сте се припознали?

— Не, не, не вярвам. Само веднъж в живота си мога да видя образ, подобен на неговия, и никога вече няма да го забравя.

— Виждали ли сте го преди?

— Да. В Ню Йорк. Като Йохан Гулд.

— В такъв случай няма съмнение, че е той. Какви са му намеренията сега?

— Той смята да се ожени отново.

При спомена за това Дъблай се намръщи.

— Няма да се учудя, ако чуя, че пак сключва един много изгоден за него брак.

Дъблай кимна.

— И кога ще бъде венчавката?

Младият креол извади нервно часовника си.

— След час и половина — промълви той отчаяно.

Роджър не отместваше поглед от младия мъж.

— Че търсим Гулд, узнахте от моята заповед за арестуване, нали?
Кога я четохте?

— Снощи в Джексън.

— Защо, когато разбрахте, че съм тук, не ми телеграфирахте?

Дъблай се удари по челото.

— За това изобщо не помислих! — ядоса се той.

— Тогава да вървим! Все още има време — извика полковникът.

Той хвана младежа за ръка и го повлече след себе си.

Като отминаха няколко къщи, двамата се вмъкнаха през една врата.

— Тук — каза полковникът.

Едва вътре Дъблай разбра, че се намират в пощата.

— Ще телеграфирам — каза Роджър, — но ви предупреждавам, че вие ще носите отговорност, ако направим грешка.

— Не, не — отговори Дъблай, — невъзможно е да греша. Той е! Чакайте, дойде ми нещо наум. Норт не е ли раняван някога?

— Защо питате? — учуди се Роджър.

— Защото, когато дойде в Нови Орлеан, ръката му беше превързана. Той обясняваше, че е получил раната си в едно сражение край границата.

— В коя ръка беше ранен? — попита живо полковникът.

— В лявата.

— Сега и аз съм напълно сигурен, че това е той. Да не губим повече време! Дайте адреса, моля!

Роджър взе една бланка.

„Сейнт Артай, Нови Орлеан, Бътлър авеню

(Да се предаде лично!!!)

Отложете бракосъчетанието. Капитан Уорънс женен два пъти. Авантюрист убиец. Преследван със заповед за арестуване. Арестувайте го веднага. Идвам лично. Останалото устно.

Роджър — полицейски полковник“.

— Една светкавица — каза Роджър на чиновника. — Кога ще пристигне в Нови Орлеан?

— Не мога да ви кажа, тъй като линията не е права, но мисля, че към десет ще бъде там.

Двамата излязоха от пощата. Дъблай даде на файтонджията една монета, за да кара по-бързо към станцията.

— Ще се върнем ли в Джексън? — попита Дъблай.

— Не, най-близката станция е на не повече от четвърт миля. Ще вземем влака за Нови Орлеан, който тръгва в 9,30 ч. Сега, понеже имаме време, може да ми разкажете всичко подред. От вашите думи досега узнах само отделни неща.

Докато файтонът се движеше през полето, Дъблай разказа на Роджър всичко, което беше се случило в Нови Орлеан.

— Ето станцията! — извика коларят, като посочи с камшика си няколко сгради в края на полето.

— Но ето че идва и влакът — каза Роджър.

Действително една черна змия пълзеше към станцията.

Дъблай се надигна от мястото си. Той измери с очи разстоянието, което ги делеше от станцията. Цялото му щастие зависеше от това разстояние.

— Ако влакът спре, ще пристигнем навреме — каза Роджър.

— Сто долара, ако караш бързо — извика Дъблай и пхна банкнотата в ръцете на файтонджията. Последният зашиба конете и колата се понесе с бясна скорост през полето.

Къщите вече се виждаха ясно. Няколкостотин крачки ги делиха от тях. Влакът влизаше в станцията. В продължение на няколко минути пътниците го следяха с огромно напрежение и със затаен дъх. Той намали хода си, но след малко те видяха, че парата се вдига отново и че той се понася напред с предишната си скорост. Дъблай се отпусна на мястото си почти безчувствен.

След малко пристигнаха на станцията. Полковникът скочи долу и помогна на креола да слезе.

— Преследва ни лошият шанс — каза Роджър.

Дъблай въздъхна с болка.

— И до довечера няма друг влак! — простена той. — Но кажете ми, за Бога, няма ли друго средство да се измъкнем колкото може по-бързо оттук, колкото и да струва това?

Полковникът се замисли.

— Има — каза той след малко, — само че трябва да жертвате една малко по-големичка сума.

— Парите ми са на ваше разположение — извика Дъблай, у когото отново се пробуди надеждата. — Аз съм самостоятелен човек. Направете каквото е нужно, за да стигнем по-скоро в Нови Орлеан.

— Почакайте една минута — отвърна Роджър и тръгна към жилището на началника на гарата.

— Трябва да замина по много бърза работа за Нови Орлеан. Можете ли да ми предоставите един извънреден влак? — попита Роджър.

Началникът се замисли.

— Втората линия е свободна — каза той, — но нямаме вагони. Ако ви устройва само локомотив?

— Какво ще кажете? — попита полковникът Дъблай, който се беше приближил.

— Бих седнал дори и на парния котел, само да тръгнем по-скоро! Началникът повика един машинист.

— Господата желаят да пътуват за Нови Орлеан — каза той. — Вземете „Пасифик“ — тя е най-бързата машина — и тръгнете по втора линия.

— Нямаме вагони — отговори машинистът.

— Господата са съгласни да пътуват с локомотива. Побързайте!

След няколко минути машината пристигна. Дъблай плати за пътуването и те потеглиха.

Вече бяха изминали известно разстояние, когато изгубилият търпение Дъблай попита:

— Кога смятате, че ще пристигнем в Нови Орлеан?

— Ако не се случи нещо непредвидено, в три часа.

— Петстотин долара за вас и двеста за помощника ви, ако стигнем един час по-рано.

— Ще направим всичко възможно — отговори машинистът, като направи знак на огняря.

След малко желязното чудовище полетя с пълна пара. Къщите и дърветата се мяркаха край тях като сенки. Полковникът и Дъблай трябваше да се държат здраво, за да не залитат в едната или другата посока. Влакът, който пътуваше за същия град, остана далече зад тях.

Локомотивът пухтеше, хвърляше искри, сякаш искаше да надбяга вятъра.

Изведнъж скоростта му започна да намалява. Беше два часът и пет минути.

— Какво става? — попита изненаданият Дъблай.

— Спечелихме парите — отговори спокойно машинистът. — Пристигнахме в Нови Орлеан.

РЕВИЗИЯТА

Оставихме Ирма в момента, когато тя падна съкрушена на едно кресло в стаята си, която този път беше заключена отвън.

Единственият ѝ приятел Шелер беше заблуден. Цели пет дни той скиташе, търсейки детенцето ѝ, и като не го намери, той реши, че вероятно малката Лидия е разкъсана от дивите зверове. След това печално заключение той беше дошъл да търси майката.

След като попита в болницата на д-р Стивънс и получи отрицателен отговор, Шелер почти се отчая. Той помисли, че Ирма е попаднала в лоши ръце. Все още не губеше напълно надежда, че ще я намери. За да бъде наблизко, той започна работа, за да си изкарва хляба в една от бръснарниците на някакъв малък град. Цялото си свободно време Шелер използваше, за да разпитва за Ирма.

Д-р Стивънс се намираше в кабинета си, когато му съобщиха, че го търсят някакви господа. Той беше изненадан и недоволен.

— Покани ги да влязат! — каза той на слугата, който отиде да отвори вратата.

— А — каза директорът, — не очаквах вашето посещение. Заповядайте!

— Не може и да бъде иначе, уважаеми колега — отговори усмихнат един възрастен господин. — Ние трябва да идваме колкото може по-неочаквано. Позволете да Ви представя д-р Ууд, д-р Гринфийлд, директора д-р Стивънс.

Д-р Стивънс се обърна към онзи, който говореше.

— Предполагам, мистър Бригтън, че идвате, за да направите годишната си инспекция. Веднага ще разпоредя да се отворят стаите на болните. Дотогава позволете ми да ви предложа нещо за пиене.

Господата седнаха.

— Имате ли много болни? — попита професор Бригтън.

— Клиниката ми е почти пълна.

— А как стои въпросът с вашата стара специалност, искам да кажа с нервно болните?

— Сега при нас е спокойно, нямаме подобни нещастници в клиниката.

— Толкова по-добре — отговори професор Бригтън.

Слугата се върна и съобщи, че всичко е готово. Лекарите станаха и обходиха една по една всички стаи, като от време на време задаваха някой въпрос на болните.

След час ревизията беше завършена. Господата, напълно удовлетворени, защото не намериха никакво нарушение на предписанията, тръгнаха обратно към кабинета на директора, където той ги беше поканил на чаша чай. Те тъкмо пресичаха двора, разговаряйки, когато Бригтън вдигна глава. Очите му се спряха на един от прозорците на горния етаж.

— Одеве ми казахте, че нямате умствено увредени в клиниката. Не е ли такава онази дама, която видях току-що на прозореца?

Д-р Стивънс трепна, но бързо се овладя.

— Боже мой — извика той, като се удари по челото, — какво да помня по-напред! Защо не ми напомни, че имаме една психически разстроена? — очевидно разсърден извика той на болногледачката, която в този момент излизаше от клиниката.

Надзирателката измърмори нещо за оправдание.

— Знаеш, че главата ми е заета с толкова неща — продължи д-р Стивънс със същия тон. — Нима за всичко трябва да мисля аз! Ако още веднъж се случи подобно нещо, ще те уволня... А сега, господа, моля да ме последвате!

Стивънс привидно беше спокоен, но всъщност изпитваше смъртен страх. Ако комисията откриеше, че Ирма е здрава, с него беше свършено. На всичко отгоре щеше да изгуби и желаната жена.

Когато стигнаха до стаята на Ирма, професор Бригтън попита:

— Толкова ли е зле болната, че трябва да я заключвате?

— Моля, убедете се сам — отвърна директорът.

Ирма стоеше наред стаята. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тя приличаше на изплашена сърна и беше толкова хубава в безкрайната си мъка, че членовете на комисията се спряха и я загледаха с израз на възхищение и удивление.

Директорът пръв наруши мълчанието.

— Извинете, ако ви безпокоим, но господа инспекторите желаят лично от вас да узнаят дали имате нужда от нещо и дали сте доволни от порядките.

— Не мога да се оплача от режима в клиниката — започна Ирма, — но...

В стаята беше толкова тихо, че би могло да се чуе бръмченето на муха. При думите на Ирма директорът изтръпна. Той целият се превърна в слух.

— ... Но — продължи Ирма — аз се чувствам напълно здрава и искам да си отида, а не ме пускат. Защо ме държат насила тук, щом нямат основание за това?

Професор Бригтън се приближи до Ирма.

— Това ще предоставим за решение на д-р Стивънс — каза кротко той. — Докторът е всепризнат специалист и той най-добре преценява дали още се нуждаете от клинично лечение или не.

Д-р Стивънс въздъхна облекчено.

— Освен това ме заключват без причина в тази стая — продължи бавно Ирма.

Лицето на професора се помрачи. Той се обърна към д-р Стивънс.

— Да си призная, тази дама не ми изглежда толкова болна, че да бъдат оправдани подобни строги мерки спрямо нея.

За момент директорът почувства, че самообладанието му го напуска, но с голямо усилие на волята той успя да се овладее и да отговори:

— Заклучваме вратата, защото тази дама започна прекалено да своеволничи. Обича да се разхожда, най-вече през хладните нощи, а нощните разходки са крайно вредни за здравето ѝ. Що се отнася до твърдението ѝ, че сме посягали на личната ѝ свобода, то е лишено от основания. Затова най-красноречиво говори фактът, че аз оставих на нейно разположение собствената си градина.

— Така — каза многозначително професорът. — Намерихте ли други, по-съществени основания, освен безвредните ѝ опити за нощни разходки?

— Да — отговори директорът, — мисис страда от манията, че е дъщеря на някакъв граф.

— Това е вярно — каза Ирма.

Настъпи смушение. Членовете на комисията се спогледаха, но никой не каза нито дума. Професор Бригтън пръв наруши мълчанието.

— Може би имате документи, с които можете да докажете произхода си?

— Не — отговори Ирма, — мъжът ми ги открадна.

— Защо?

— Защото се боеше, че ще го издам на полицията... Той беше встъпил незаконно в двубрачие — добави Ирма, като се изчерви.

Професор Бригтън се усмихна съчувствено.

— Ето, вие чувате сам — прошепна му директорът.

— И за да ме обезвреди напълно — продължи младата жена, — той не се поколеба да ме изпрати в една лудница, от която после бях освободена — продължи младата жена. — Отгоре на всичко загубих и детето си...

— Тя няма деца — прошепна директорът.

— Откъде знаете? — попита тихо професорът.

— Аз смятам тази история за женитба, дете и прочее за плод на болното ѝ въображение. Тя е дъщеря на един фермер и една нещастна любов я доведе в моята клиника. Родителите ѝ са спокойни, защото аз им обещах да положа всички усилия да излекувам дъщеря им.

Професорът поклати глава. Той вече беше въвн от всяко съмнение относно правотата на думите на своя колега — директора на клиниката. Обърна се към Ирма и ѝ каза кротко:

— Рано е още да напуснете клиниката. Имайте доверие в д-р Стивънс. Подчинявайте му се напълно и скоро ще бъдете напълно здрава.

Сълзи бликнаха от очите на Ирма. Тя искаше да помоли стария господин да я освободи от ужасната клиника, но срамът и гордостта я задържаха. Разбра, че всички членове на комисията погледнаха с недоверие на разказа ѝ.

Когато гостите, придружени от директора, напуснаха стаята, тя падна на един стол и закри с ръце обляното от сълзи лице. Струваше ѝ се, че небето и земята са се наговорили да я унищожат...

ОПИТ ЗА ПОХИЩЕНИЕ

Д-р Стивънс изпрати членовете на комисията и се върна в кабинета си. Наистина той успя да ги заблуди, но не беше напълно спокоен.

Някой почука и без да дочака отговор, влезе в стаята. Беше болногледачката.

— Без малко да си навлечем неприятности — каза злобно тя. — Не разбирам как можа този старец да зърне с късогледите си очи фигурата на прозореца! Дали някой не му е казал нещо. Може би д-р Кастър?

— И дума не може да става за него, защото той се интересува само от своите болни... Както и да е, най-после се отървахме от тези неприятни гости. А сега да поговорим за нашите работи.

Болногледачката седна неспокойна на един стол. Очите ѝ придобиха хитро изражение.

— Слушай — заговори отново д-р Стивънс, — с думи няма да изляза на глава с малката. Тя ме отблъсква и при най-малкия опит да се доближа до нея, а не мога да оставя работата да стигне до скандал... Тя е в състояние да вдигне на главата си цялата клиника с виковете си.

Болногледачката се засмя.

— Досега действах предпазливо, но не мога повече. Разбираш ли, всички жени, които съм имал, не са и наполовина толкова хубави, колкото нашата горда графиня.

— Да, тя е много красива — потвърди болногледачката. — О, ако познавахте всичките ѝ прелести, щяхте да полудеете напълно по нея.

Жената млъкна и една дяволска усмивка застина на устните ѝ. Очите ѝ следяха доктора. След малко тя продължи:

— Понякога хората спят толкова дълбоко, че нищо не е в състояние да ги събуди.

— Разбирам — отговори директорът. — Тогава тази нощ.

Ръката му безшумно отвори чекмеджето на масата и няколко банкноти се плъзнаха в ръката на подлата жена. Тя се надигна да си

върви.

— И така, в един през нощта по познатия ви път, защото тя сега заключва вратата на стаята си отвътре. Желая би приятно развлечение, докторе! Мнозина биха ви завидели!

Тя излезе от стаята. Директорът тръгна към стаята на болните.

Ирма се разхождаше нервно в своя затвор и търсеше начин да се избави от своите мъчители. Изведнъж погледът ѝ попадна на камината. През последните дни тя много пъти беше викала името на Мод, но не беше получила никакъв отговор. Тя реши да опита пак.

— Мод! — извика тя.

— Ти ли си, Ирма?

— Да. Защо не ми отговаряше толкова време?

— Забелязаха, че съм излизала от стаята си, и ми надянаха умирителна риза.

Тръпки побиха Ирма.

— А сега свободна ли си?

— Да, но съм толкова слаба и съсипана! Мисля, че преживявам последните си дни.

— Не говори така, Мод! Ти си ми единствената подкрепа! — каза Ирма и опипа малкото оръжие, което непрекъснато носеше у себе си.

— Идва ли днес при тебе комисията? — попита Мод.

— Да, но никой не повярва на това, което казах.

— Този демон, директорът, винаги успява да извърти така нещата, че да му повярват. Няма ли наказание за този подлец!

Последните думи звучаха отчаяно. Двете жени млъкнаха. Беше се мръкнало. Болногледачката почука на вратата, Ирма я пусна да влезе и тя сложи вечерята на масата.

— Боже мой, пак сте плакала! Защо? Тук никой не ви желае злото.

Ирма не отговори. Тя изпитваше истински ужас от тази жена.

— Желаете ли още нещо? — попита болногледачката.

— Не, благодаря — отговори Ирма и жената напусна стаята.

Известно време Ирма стоя замислена. После се приближи към масата, хапна няколко залька и поднесе чашата с чая до устните си. Тя моментално я отдръпна: чаят имаше странен сладникав вкус. Едно ужасно съмнение се породих в главата ѝ. Мисълта за съдбата на Мод я

държеше нащрек. Тя разгледа внимателно каничката и забеляза на дъното ѝ някаква зеленикава утайка.

Ирма изля съдържанието на чашата в един ъгъл на стаята. Когато надзирателката дойде да прибере съдовете, на устните ѝ се изписа тържествуваща усмивка.

След нейното излизане Ирма внимателно заключи. Вратата към спалнята тя остави отворена, но затвори здраво прозореца и сложи близо до леглото си свещ и кибрит. Така тя смяташе да се осигури срещу някое неочаквано похождение.

Полунощ отдавна беше минала, когато Ирма, надвила съня с огромно напрежение на волята си, чу някакъв лек шум. Отначало тя не можа да разбере откъде идва той, но когато очите ѝ се насочиха към огледалото, погледът ѝ застина в ням ужас. Ирма видя, че то постепенно се стесняваше, докато напълно изчезна. На неговото място зейна широк тъмен отвор.

Сърцето на младата жена заби усилено. Изведнъж от отвора се подаде тъмна сянка, която предпазливо се промъкна в стаята.

Ирма се овладя. За миг запали свещта. От устните ѝ се изтръгна тих вик. В стаята ѝ беше директорът.

— Прощавайте, мисис — промълви докторът, който в този момент най-много се страхуваше от това да не би крясъците на младата жена да привлекат вниманието на д-р Кастър, който бдеше над болните. — Извинете...

— Кой ви дава право да се вмъквате нощно време по такъв подъл начин в стаята ми? — извика младата жена.

— Минавах оттук и помислих, че може би буйствате насън. Понеже намерих вратата заключена, си послужих с този таен вход, известен единствено на мен. Надявам се, че най-последно разбрахте бащинските ми грижи към вас!

Като каза това, той с един скок се намери до тайния вход и го затвори. После тръгна към Ирма.

— Махайте се от тук! — извика тя с блеснали очи.

Болната никога не беше изглеждала на д-р Стивънс толкова хубава, колкото в тази минута.

— Веднага напуснете стаята! — извика Ирма и отвори широко прозореца.

— Проклятие! — каза през зъби директорът и тръгна към вратата.

— Защо не се върнете, откъдето дойдохте?

— Защото нямам намерение да издавам малките си тайни, мисис — каза подигравателно директорът и в следващия миг изчезна през вратата.

Ирма я заключи и отиде със свещта до огледалото. Макар че го разгледа най-внимателно, тя не откри никакъв секретен механизъм. Огледалото стоеше неподвижно, сякаш бе заковано.

Ирма бе обладана от мисълта, че трябва да избяга колкото може по-скоро. Наистина безсрамният опит за похищение не беше успял и поне тази нощ тя можеше да бъде спокойна. Но нямаше гаранция, че директорът няма да се опита и през следващата нощ, и тогава...

Ирма отново отчаяно започна да търси тайния механизъм на изхода зад огледалото.

ПОРЯДЪЧНИЯТ ЗЕТ

Настъпи денят за венчалния обред на капитан Уорънс и мис Луиза Сейнт Артай.

Във вилата кипеше трескаво оживление. Големият салон беше великолепно украсен. Една съседна на него стая беше подготвена за венчалния обред.

Капитанът се намираше в стаята си в хотела, препълнена с куфари. Хосе вече затваряше последния от тях.

Уорънс погледна часовника.

— Часът е вече осем — каза той на слугата. — Пренеси багажа на парахода и го предай за М., адрес Уилям Броун. Ако някой случайно те попита за багажа, кажи, че аз го изпращам на един мой познат, когото искам да посетя по време на сватбеното си пътешествие. След това ще се върнеш тук и ще чакаш да ти възложи друга работа.

Когато слугата излезе, Уорънс призна пред себе си, че е твърде неспокоен. Предчувстваше някаква неприятност. Наистина той разказа на бъдещия си тъст историята за наследството, което уж щеше да получи след няколко седмици, но за какво можеха да му послужат онези пет хиляди долара, които той му даде. Уорънс загуби голяма част от тези пари в игра. Не му оставаше друго, освен да поиска от стария още една голяма сума. Иначе рискуваше да се изложи.

Уорънс се сети и за Дъблай. Къде ли е изчезнал той? Защо този Дъблай му се беше изпречил на пътя? Наистина той беше наредил на Хосе да проследи този човек, но той изведнъж изчезна. Сигурно се е оттеглил някъде далеч след нещастieto в любовта си и се утешава с каквото и да е.

Върху красивото лице на Уорънс се изписа едно злорадо изражение.

— Трябва да се размърдам! — прошепна той.

В този момент на вратата се почука и влезе Хосе.

— Уредих всичко — докладва той.

— Добре. Помогни ми сега да се облека.

Хосе донесе от гардероба униформата на Уорънс. Съгласно едно старо правило в американската войска офицерите по време на отпуск или запас имаха право да обличат за определени празнични случаи военните си дрехи. Още повече че Сейнт Артай бе помолил Уорънс да дойде на венчавката, облечен във военна униформа.

Уорънс се облече. Той изглеждаше още по-красив и представителен в мундира, който му стоеше чудесно. Хосе, въпреки че знаеше кой е господарят му, искрено се възхищаваше и тихо отбеляза:

— Ще направите поразяващо впечатление!

— Добре. Ти си знаеш урока — отговори строго Уорънс, като си окачваше сабята. — Ако забележиш нещо подозрително, веднага ела да ми съобщиш.

Уорънс излезе от хотела, последван от слугата.

Съдържателят любезно изрази съжаление, че изгубва един такъв приятен клиент.

Уорънс бързо отиде при файтона, който трябваше да го откара. Хосе, облечен в скъпа ливрея, се качи на капрата и луксозният екипаж се отправи към вилата на Сейнт Артай.

Церемонията трябваше да се извърши след един час. Уорънс беше първият пристигнал.

— Добре дошъл! — посрещна го плантаторът. — Да поговорим малко двамата. Дамите още не са завършили с тоалета си.

Сейнт Артай хвана Уорънс под ръка.

— Ето така те харесвам! — каза той, като се любуваше на красивия офицер. — Ако беше възможно, щях да се влюбя в тебе. Ела да изпием по една чаша.

— Ах, ето ви! — извика в този момент мисис Боушъмп. Младата вдовица беше обаятелна в копринената си зелена рокля с широко деколте.

Сейнт Артай тръгна към хола, за да посрещне нови гости.

Залите постепенно се изпълниха с поканени за тържеството. Непрекъснато пристигаха файтони и каляски, които спираха пред красивия дом на плантатора.

По някое време един слуга се приближи до Уорънс и му пошепна нещо.

— Веднага! — отговори младоженецът и поиска позволение от мисис Боушъмп да се отдалечи.

Влезе в другия салон. Пред него стоеше Луиза в булчинска рокля от най-фин бял атлаз. Пред лицето ѝ, поруменяло и сияещо от щастие, като сребърен облак трептеше лек воал. Тя гледаше своя жених и в негово лице виждаше принца от някаква вълшебна приказка. Подаде му устните си за целувка.

— Колко съм щастлива! — прошепна тя, когато неговите горещи устни се откъснаха от нейните.

— Не повече от мене — отвърна той.

— Драги Джордж, нали ще направите Луиза щастлива? — попита мисис Сейнт Артай, като се приближи.

— Доверете ми се, мамо — отговори Уорънс усмихнат.

— Бог да ви дари с щастие! — промълви тя и прегърна и двамата.

Плантаторът се показва на вратата.

— Но къде сте, деца мои? Хайде, слизайте — целият свят ви чака с отворени очи!

Красивата двойка беше посрещната с овации. Бауригърд, Макдонъл и Луис бяха сред първите, които поздравиха младоженците.

— Как бих искала сега да бъда само с теб! — прошепна Луиза на Уорънс.

— Моля ви само за една минута, направете ми път! — прозвуча в това време някакъв глас.

Всички трепнаха и се обърнаха назад към вратата, за да видят този, който така силно викаше.

Един пощенски раздавач, пропуснат от слугите, които смятаха, че носи поздравления за сватбата, се промъкваше между хората и като стигна до Уорънс, му подаде една купчина телеграми.

— Господин Сейнт Артай — каза след това раздавачът. — Нося и една телеграма лично до вас. Поръчано ми е да я предам единствено във вашите ръце.

Като прие телеграмата, плантаторът доближи до младата двойка и каза:

— Ето, драги, още нещо за тебе — и подаде на Уорънс телеграмата. Той я взе машинално. Не беше видял, че раздавачът е предал на Сейнт Артай телеграмата с уговорка.

— Сигурно е за някаква сделка — отбеляза той.

Уорънс отведе годеницата си настрани, покани я да седне на един стол и започна да чете една след друга телеграмите на глас.

Когато отвори бързата телеграма и видя думите: „Отложете женитбата“С\$

той не каза нищо. Гласът му се задави, а лицето му пожълтя.

— За Бога, какво ви е? — попита Луиза, като стана от стола.

Уорънс бързо се овладя и като се направи, че чете от телеграмата, избърбори следния измислен текст:

„По случай женитбата на обичната ви дъщеря с ротмистър Уорънс ви изпращам най-искрените си поздрави и благопожелания.

Том Браун и съпруга.“

— Не ги познавам — каза плантаторът. — Може да е някой търговец, който е купувал вълна от мене. Браун... Браун... Не мога да си спомня.

Като каза това, Уорънс бързо прочете наум цялото съдържание на телеграмата.

Телеграмата беше от неговия смъртен враг, полицейския полковник Роджър, вечния му преследвач. Уорънс погледна щемпела. Името на града — Раймънд — не му беше познато.

Незабелязано от другите той пхна телеграмата в джоба си. После каза успокоително на Луиза:

— Не, мила, добре съм. За момент просто ми се замая главата.

— Ако не се чувстваш добре, можем да отложим венчавката — каза Сейнт Артай.

— Защо, добре съм. Никакво отлагане! — отговори Уорънс, който се намираше в отчаяно положение. Той със страх поглеждаше вратата и непрекъснато имаше чувството, че там е застанал Роджър.

Часовникът показваше десет и четвърт. Свещеникът още не беше дошъл.

— Ще отида да проверя — каза плантаторът, като забеляза безпокойството на зет си.

В този миг един слуга се приближи до Сейнт Артай и му подаде едно малко листче, на което той прочете:

„Повикаха ме при една умираща. Моля, отложете венчавката с един час.
Свещеникът“.

„Това е на лошо!“ — помисли си суеверният плантатор.
Уорънс стоеше като върху въглени. Всеки миг отлагане за него беше фатален.

Изведнъж той забеляза хитрото лице на слугата си Хосе.

— Може ли за минутка да отсъствам? — прошепна Уорънс на Луиза и се отдалечи, без да дочака отговор.

Като намери Хосе, той бързо попита:

— Знаеш ли селище на име Раймънд?

— Да.

— Къде се намира?

— Недалече от Джексън.

— Има ли наблизко железопътна гара?

— Не. Най-близката е на осем километра.

— На какво разстояние е станцията оттук?

— На около десет часа път с влак от Нови Орлеан.

Уорънс въздъхна облекчено.

— Благодаря ти много. Ела с мен!

СВАТЪБАТА

Уорънс се върна при годеницата си. Той се извини, но не беше напълно спокоен. Мислеше непрекъснато за разстоянието от тази станция до Нови Орлеан. Ако Хосе казваше истината, то Роджър щеше да пристигне едва вечерта, а дотогава Уорънс щеше вече да е напуснал Нови Орлеан и трудно щяха да го намерят. Беше му все едно какво щеше да стане с Луиза.

Ако Хосе се лъжеше и Роджър пристигнеше по-рано? Той погледна датата върху фаталната телеграма — подадена беше сутринта в девет без петнадесет.

Уорънс събра цялата си смелост, за да не издаде смущението си.

Когато свещеникът се появи, той отново си възвърна самоувереността.

Обредът започна. Свещеникът произнесе една тържествена проповед, от която Уорънс много малко разбра. В този миг той си спомни за една друга венчавка далече, отвъд океана — тази с младата и красива Ирма фон Хоенщайн.

Свещеникът благослови младоженците и ги попита дали са съгласни да свържат живота си.

— Да — прошепнаха и двамата.

След това започнаха безкрайни поздравления. Часът беше два след пладне.

Най-сетне Сейнт Артай покани всички на обяд.

— Ние трябва веднага да тръгваме! — каза Уорънс. — Ще изпратя Луиза да се приготви за път.

— Но, деца мои, елате първо да хапнете — възрази бащата. — Вие трябва непременно да обядвате с нас.

Уорънс прие с нежелание. Той отново зърна Хосе, скрит зад една от колоните. Още докато се опитваше да отгатне дали слугата не иска да му каже нещо, забеляза през прозореца едно купе, от което вече слизаха Роджър и Дъблай.

Сега вече на Артур Норт не му оставаше нищо друго, освен да бяга. Той тръгна към вратата, но пред него се изпречи Сейнт Артай.

— Но къде отивате? — извика му последният.

— Забравил съм си парите в хотела. Трябва да ида да ги взема. Те са ми необходими за пътя. Докато Луиза се преоблече, аз ще бъда вече тук.

— Остави това, аз ще ти дам пари.

— Но...

— Е, като си толкова нетърпелив, ето ти ключовете от моята каса. Иди и си вземи колкото ти трябва за път.

Уорънс взе ключовете и моментално изчезна.

Първата мисъл на Норт беше да захвърли ключовете и да избяга. Но като съобрази, че наистина в себе си няма пари, реши да вземе от касата, която сега беше на негово разположение. Още повече че алчността му заговори, след като той видя, че опасността се забавя.

Той влезе в кабинета на Сейнт Артай. В мига, в който се опитваше да отвори касата, усети, че някой застана зад него. Обърна се.

Беше Хосе.

— Повикаха Сейнт Артай в съседната зала. Това мога да кажа — съобщи метисът. После сложи две дълги пелерини и две широкополи шапки на един стол. Беше се погрижил навреме за бягството на господаря си.

Уорънс все още не можеше да отвори касата. Но вместо да изгуби самообладание и да изпадне в ужас, той упорито опитваше всички ключове и отвори. Смелостта му нарастваше заедно с увеличаването на опасността, която вече беше само на няколко крачки от него. Всеки друг на негово място щеше да се отчае и щеше да помисли за спасение чрез бягство. Уорънс обаче владееше всичките си чувства. Той бе човек, изключителен по своето хладнокръвие, ловкост и дързост. Най-сетне той успя да отключи касата и нареди на Хосе:

— Сега бързо пълни джобовете си!

— Имам нещо по-добро — ехидно се усмихна слугата. — Нося чувал.

Уорънс се усмихна злорадо и започна да хвърля в чувала всичко, каквото изваждаше от касата: чекове, акции, банкноти и торбички с монети.

Като свършиха тази операция, двамата бързо се преоблякоха. С дългите пелерини и широкополите шапки те бяха почти неузнаваеми.

Уорънс отвори прозореца — отвън бе спокойно. Той ловко скочи и пое чувала, който Хосе му подаде. Промъкнаха се под бухналите от зеленина дървета, като се оглеждаха внимателно наоколо.

Уорънс знаеше, че във високия зид на градината имаше малка вратичка, която се отваря само отвътре. Това бе единственият изход от градината, предназначен за прислугата. Той тръгна към нея. Вратичката се отвори лесно и двамата излязоха навън.

Изведнъж към Уорънс се спусна един човек и като железни клещи хвана и изви назад ръцете му.

— Сега те залових, мерзавце! — изръмжа той.

Беше Дъблай, който знаеше за този изход и беше причакал Уорънс, убеден, че той ще се опита да избяга именно оттук.

Метисът обаче се притече на помощ на господаря си и с ножа си нанесе силен удар в гърба на Дъблай.

— По дяволите! — извика той и падна издъхващ на земята.

Уорънс и Хосе бързо се отдалечиха по широката алея.

УЖАСНОТО РАЗКРИТИЕ

Когато Сейнт Артай се върна в салона, един от слугите приближи с бързи крачки до него и му каза:

— Сър, един непознат господин иска да говори с вас спешно.

— Само това липсваше днес — въздъхна той. — Къде е този господин?

— Чака отвън. Не си казва името.

— Кажете му да дойде утре.

Бащата се обърна към дъщеря си.

— Сега ще се върне съпругът ти. Ще можете да тръгнете след час.

Слугата отново се върна, този път доста обезпокоен, и доложи:

— Господинът не иска да си тръгне. Настоява на всяка цена да говори с вас.

— Ще ме накара да изгубя търпение! — извика Сейнт Артай и тръгна към вратата, за да се срещне с непознатия.

— С кого имам чест да говоря? — каза той сухо, като видя стройния мъж пред себе си.

— Позволете ми да се представя: Роджър, началник на полицията за обществена сигурност.

— И каква работа имате в моя дом?

— Да арестувам един престъпник.

— Как? В къщата ми? Защо? Кой е той?

— Не получихте ли телеграмата ми? — попита Роджър изненадано.

— Телеграма ли? Каква телеграма, какъв престъпник? Уважаеми господине, вие нещо грешите. Намирате се във вилата на Сейнт Артай, в моята вила.

— Точно така! Не получихте ли телеграмата, която аз изпратих лично до вас?

— Господине — извика Сейнт Артай. — Ако се шегувате, знайте, че сега не е време за шеги.

— Моля ви да не се гневите, а да ме изслушате. Разбирам, че телеграмата ми не е попаднала във вашите ръце. В такъв случай става дума за вашата чест и аз ви моля да отговорите на въпросите ми: вашият зет не се ли нарича Джордж Уорънс?

— Е, да. И какво от това?

— Тази сутрин ви телеграфирах да арестувате незабавно този човек. Той е един опасен престъпник, отдавна търсен от полицията.

— Но подобна шега не може да се приеме! Оставете ме на мира! Зет ми не е престъпник.

— Добре! Ако не вярвате, оставете ме поне да поговоря с него няколко минути.

— Не позволявам! Не желая да превръщам празненството на дъщеря ми в скандал. Не желая да разговарям повече с вас, свободен сте, господине!

— Като представител на полицията ще ме допуснете да си свърша работата във вашия дом, въпреки че сте Сейнт Артай.

Плантаторът най-сетне отстъпи, но помоли той да представи Роджър, за да се избегне скандалът и никой да не разбере какво става. Беше сигурен, че полицията ще се убеди в грешката си.

Двамата влязоха в салона и домакинят представи госта.

— Но защо Джордж не се връща? — обърна се Луиза към братовчедката си.

Вместо отговор двете видяха изплашеното лице на Сейнт Артай, който разговаряше с непознатия.

Най-сетне старият изгуби търпение и реши да потърси зет си в своя кабинет, където го беше изпратил. Отидоха заедно с Роджър.

— Джордж! — извика той, когато стигнаха до вратата.

Никой не отговори. Вътре нямаше никой. И единствено отвореното крило на прозореца се поклащаше от вятъра. Сейнт Артай забеляза това и докато търсеше обяснение, Роджър го попита:

— Каква работа имаше зет ви във вашия кабинет?

— Това е частна работа и аз не мога да ви отговоря — отвърна домакинят, силно разтревожен, и докато преценяваше какво друго да отговори на Роджър, бързо се насочи към касата си, която бе в дъното на кабинета.

Роджър оглеждаше стаята, когато чу вика на Сейнт Артай.

Плантаторът бе намерил касата отворена и празна. Той изведнъж осъзна истината: беше ограбен.

— Прозорецът... — говореше безредно той — там... Той е избягал... Пропаднах, загубен съм! — отчаяно говореше плантаторът в отговор на запитването на Роджър как е могъл Уорънс да отвори касата.

— Крадец! — извика извън себе си Артай.

— Не само. Сега вече можете да ми повярвате. Този човек е убил бащата на втората си жена, а сега се канеше да направи нещастна и третата, започвайки с ограбването на баща ѝ.

Роджър си спомни за Дъблай.

— Извикайте полицията! — каза той на слугата, който го беше последвал.

Роджър се върна във вилата.

Сейнт Артай крещеше от ярост:

— Върнете го! Заловете го!... Задушavam се, умирам!... — извика той и падна в ръцете на Роджър.

— Веднага лекар! — заповяда последният на слугите и като остави плантатора, се втурна към горния етаж, където го бяха извикали заради Луиза.

ВРЪХ НА НЕЩАСТИЕТО

В това време поканените гости очакваха с нетърпение завръщането на домакина. При това присъстващите започнаха да правят различни догадки относно целта на пристигането на непознатия за тях Роджър.

Минутите минаваха. Безпокойството и нетърпението нарастваха.

Изведнъж вратата на салона се отвори и през нея влетя мисис Боушъмп, която извика:

— Къде е моят Джордж?

Гостите взеха да се споглеждат учудено.

— Дайте ми моя Джордж! Искам го! Обичам го! Свещеникът чака, за да ни венчае. Джордж, ела при невестата си — аз съм твоята невеста!

Присъстващите разбраха, че жената е изпаднала в умопомрачение, още повече че в един момент тя започна да говори, че Уорънс може да се венчае и за нея, въпреки че вече се е венчал за Луиза, и че той можел просто да има две жени.

Сред гостите настъпи паника. Някои се страхуваха да не бъдат нападнати от полудялата и отстъпваха назад.

— Аз ще съм четвъртата ти жена! — крещеше нещастницата към отсъстващия Джордж. Тя дори хвана и започна да прегръща един офицер, когото очевидно беше взела за Уорънс.

Никой не можеше да си обясни кризата на мисис Боушъмп.

В това време с Луиза се случи нещо необикновено. Тя беше последвала баща си и Роджър и скрита зад вратата бе чула разговора между двамата. Така тя разбра какво представляваше мъжът, с когото току-що се бяха венчали. Луиза се почувства излъгана и жестоко омърсена. Тя реши, че животът за нея е невъзможен, изтича до писалището в стаята си и написа следното писмо до родителите си:

„Мили родители,

Простете на нещастната си дъщеря Луиза! Зная цялата истина за моя брак и съм съкрушена. Знаете колко много ви обичам, но за мене животът вече няма смисъл. Предайте на подлеца, който ме излъга, че му прощавам, защото него Бог ще го съди.

Сбогом и не забравяйте вашата измъчена дъщеря...
Луиза“.

После извади от чекмеджето малък револвер, който отдавна като гост във фермата на баща ѝ, ѝ беше подарил Дъблай, нейният добър приятел от прекрасното ѝ детство.

Изведнъж я стреснаха удари по вратата и виковете на майка ѝ:
— Луиза, дъще моя, отвори ми!... Отвори, Луиза!...

Майка ѝ беше дошла да спаси дъщеря си, но след всичко случило се тя не искаше да бъде спасявана. Животът ѝ се струваше незаличимо осквернен. Нейната чиста душа не би могла да понесе петното и мъката. И в този миг на неизразимо страдание тя насочи револвера към гърдите си, натисна спусъка и в стаята прозвуча силен гърмеж...

— Прост... ме... мамо... безчестието... — можа да промълви девойката и устата ѝ замлъкна завинаги.

Отвън майката неудържимо зариде.

Изплашени и разочаровани, гостите започнаха бързо да се разотиват от дома на нещастното семейство Сейнт Артай.

ОТНОВО ПРЕСЛЕДВАН

Уорънс и Хосе стояха притаени в храстите на една градина край булеварда до смрачаване. Едва тогава те можаха да тръгнат за брега на реката.

Тук те отново трябваше дълго да чакат, докато намерят удобен момент за преминаването ѝ.

За тяхно щастие по реката плаваше една лодка с вдигнати платна. До кормилото стоеше само един човек с огромна лула в устата си.

— Ей, приятел! — извика Уорънс. — Лодката твоя ли е?

Морякът изпусна няколко кълбета дим и лениво се изправи, за да види кой вика.

— Защо питаш? — през зъби процеди той. — Да не би да искаш да я купиш?

— Да — отговори Уорънс. — Колко ще искаш за нея?

При тези думи лодкарят се опита да огледа непознатия на брега и стана по-любезен. Сега той заговори ясно:

— Качи се на борда!

Норт скочи на дъската, която собственикът прехвърли като мост между лодката и брега.

С качването си на борда на тази лодка той започваше нов период от живота си. Той трябваше да скъса окончателно с името Уорънс, това име повече не можеше да го прикрива и дори беше опасно. В този момент този авантюрист отново бе просто Артур Норт поне пред себе си.

Но не и за хората. Той трябваше да измисли ново име, но какво?

Като мислеше за това, Норт внимателно разглеждаше лодката. Той притежаваше тази рядка способност да раздвоява съзнанието си между различни неща. Тази способност несъмнено би била блестящо качество, ако се използваше за добри дела. Уви! Норт бе гениален злодей.

Лодката беше доста голяма. Имаше удобна каюта подобно на изящните спортни яхти.

Лодкарят инстинктивно усети, че си има работа с преследвани хора.

— Петстотин долара — отсече той.

Норт извади портфейла и бързо му подаде парите.

Морякът вътрешно се ядоса, че не е поискал повече, но гласно каза:

— Вземете и мене, сър, макар че платноходката е вече ваша. Ще ви бъда полезен. Умея да управлявам много добре. Можете да ме използвате, както намерите за добре.

Норт бързо съобрази, че може да има нужда от помощник. Нито той, нито Хосе можеха да управляват добре платноходката срещу течението на реката.

Той само попита лодкаря:

— Какъв си по народност?

— Англичанин.

— Струва ми се, че си беглец.

— Да, отгоре на всичко изгубих и капитана си.

— Как се казваш?

— Боб Сандърс.

— Добре, Боб, вземам те със себе си, но ще ме слушаш.

— Да, сър!

Норт свирна на метиса, който веднага дойде при тях с чувала.

Когато той и Норт останаха насаме в каютата, Артур започна да разглежда откраднатото. Той преброи петнадесет милиона в банкноти, акции и облигации.

— Светът е наш! — възкликна той.

В същото време платноходката се носеше бързо и леко. Бреговете оставаха назад. Боб маневрираше много умело.

Норт се сети за Роджър.

— Трябва да му видя сметката! — каза полугласно той.

Хитрият Хосе разбра за кого става дума и ехидно отвърна:

— Аз ще ви помогна да се отървете от Роджър, сър!

— Но как? — попита Норт.

— Нали помните, че ми наредихте да преследвам Дъблай и ако е необходимо, да го премахна.

— Да, помня.

— Задачата не беше от леките. Малко невнимание от моя страна и планът щеше да пропадне. Но аз разбрах, че този Дъблай често пътува до Уиксбърг. Реших да го вдигна във въздуха.

— Не разбирам — каза Норт.

— Запознах се с един механик, който притежаваше взривно устройство със закъснител. Аз го купих и с него щях да хвърля парахода във въздуха.

— Е, и?

— Сега машинката е в един от вашите куфари.

Норт подскочи.

— Но тя може да избухне и да убие нас!

— Бъдете спокоен, сър, тя не е навита. Часовникът ѝ сега не върви. От мене зависи дали да го пусна в действие или не.

— И ти искаш да използваш тази машинка срещу Роджър?

— Защо не. Ще го проследя, ще го издебна и той ще изчезне заедно с машинката ми.

Беше се стъмнило съвсем. Сребристото тяло на луната искреше над горите покрай реката и меката ѝ светлина обливаше вълните.

Лодката пореше водата. Боб все така ловко я направляваше, но след като изминаха доста голямо разстояние, той реши да спрат в едно малко, удобно заливче.

По време на пътуването Норт поспя няколко часа, а когато се събуди, Хосе му подаде един моряшки костюм.

— Добре си се сетил — каза той на слугата си. — Така преобразен никой няма да ме познае.

След няколко минути не съществуваше вече Уорънс, а само един загорял от слънцето моряк.

Появи се Боб и съобщи, че е променил името на лодката.

— Какво е то сега? — попита Норт.

— „Мери“.

Заливчето се намираше недалече от Уиксбърг. По някое време по река Мисисипи премина голям пътнически параход и Боб отбеляза:

— Това място е много удобно — трудно могат да ни видят, докато ние имаме възможност да наблюдаваме всичко добре.

Боб завърза въжето на лодката и тъй като добре познаваше околността, отиде до някаква кръчма да купи нещо за ядене.

Хосе слезе на брега и по поръчение на Норт трябваше да замине с първия параход, за да прибере куфарите. Норт беше убеден, че никой не може да знае, че метисът и той са свързани. Освен това той беше оставил куфарите на сигурно място, и то под името Браун. Навремето той можа да се снабди с документи с това име и ето че дойде време да ги използва. Хосе щеше да се представи за негов пълномощник и да прибере багажа.

Америка обаче е страна на изненадите и на най-странните съвпадения. Единствено там, особено по това време, събитията можеха да се развият по един невероятен начин, както в случая с Ирма Хоенщайн, която по една тогава щастлива случайност срещна Норт, започна да го следи, а той, за да се освободи от нея, започна да води живот, изпълнен с опасности, да унищожава хора и да си спечелва врагове — неизбежно и фатално за него.

Един от заклетите му врагове беше Роджър, неговият преследвач, и бягайки от него, Норт трябваше да създава на себе си и на другите всички тези неприятности и тревоги. За Артур Норт вече нямаше спиране. Животът му не принадлежеше на него, а на престъпленията, които беше извършил. Те го тласкаха към шеметната неизвестност, по пътя към своето спасение, без нито миг спокойствие и отдих, той оставяше горещата следа на ужасните събития, с които бяха неразривно свързани съдбите на няколко души.

Стана така, че в страната на чудесата случаят помогна на всички едновременно: и на преследвания, и на преследвачите. Роджър твърде бързо откри следите на беглеца и тъкмо когато последният смяташе, че се е скрил, беше изненадан.

Бяха изминали едва няколко часа, когато Норт от прозорчето на каютата си видя как един човек слезе от току-що пристигналия на пристанището параход и тръгна по моста на брега. В този човек Норт позна самия Роджър. Престъпникът трепна. Колкото и да не му се искаше да повярва, че полицаят е тръгнал толкова бързо по петите му, толкова ясно беше, че това е Роджър.

Норт изсвири тихо на Боб и го повика при себе си.

— Виждаш ли онзи човек там?

— Да, сър — изръмжа морякът.

— Ще тръгнеш веднага след него и ще разбереш къде ще отседне. Ето ти сто долара за разноски.

— Дайте ми време.

Боб прибра банкнотата и дребните, като дъвчеше листа от тютюн, и излезе на брега и лениво тръгна към Роджър.

Норт остана сам в лодката. Той трябваше да чака завръщането на Хосе, което в най-добрия случай щеше да стане не по-рано от следващата вечер. Сега въпросът бе да не би полковникът да напусне града по-рано.

Боб се върна и събщи, че Роджър щял да стои в Уиксбърг няколко дни, тъй като търси някого, и след това щял да замине с парахода за М.

— Чудесно! — засмя се лукаво Норт.

ПОЖАРЪТ

Животът на Ирма продължаваше, изпълнен със страдания и зловещи изненади. Някогашното внезапно, неудържимо влечение по Артур Норт доведе младата жена до тези странни, бурни събития, от които не можеше да се освободи, защото веднъж беше постъпила неразумно.

Любовта е щастие и благодат, но тя лесно се превръща в безумие и заслепеност. Подобно безумие дълго време или дори завинаги държи онзи, които обича, във властта си.

Ако Ирма можеше да разсъди и да не върви след своето нещастие в лицето на Артур, да заживее нов живот в Европа, а не в Америка, където я доведе страстната любов към Норт, то тя щеше да се освободи навреме както от пагубното си чувство, така и от този демоничен човек, фаталното ѝ решение обаче безнадеждно да го следва и отново да се опита да го спечели я превърна от негов съдия в негова жертва.

Нейните страдания са един печален урок за онези жени, които харесват мъжете единствено по тяхната външност, които търсят силния и властен мъж, без да държат сметка за характера му. Милиони жени в края на живота си горчиво съжаляват, че са били в плен на красиви, привлекателни мъже, в които не са видели самия човек, който по законите на живота все пак стои над всичко или поне над своята външност.

Събитията оплитаха в своята мрежа Ирма, без да ѝ дават възможност нито за миг да си поеме дъх.

Младата жена стоеше пред тайнственото огледало, зад което вероятно се намираше тайният вход, от който води пътят към свободата. Опитите ѝ да открие някое копче, отвор и да задвижи механизма за отваряне бяха напразни. Младата жена вече губеше всякаква надежда за спасение. Директорът всеки миг можеше да се опита отново да осъществи чрез насилие позорния си план.

Отчаяна, Ирма за сетен път започна да разглежда огледалото. Тя се качи на един стол със свещта и опипа с ръка всеки милиметър от повърхността му, без да открие нещо. Когато понечи да слезе долу, тя се олюля, ръцете ѝ с инстинктивно движение се плъзнаха по стената, за да се заловят за нея. Те неволно се хванаха за един малък портрет, който висеше на стената. Това, макар и отчасти, олекоти падането на Ирма. Тя можа да запази равновесие и леко скочи от стола. Гвоздеят, на който беше закачен портретът, обаче се измъкна от дърпането и падна.

Ирма се изправи и видя, че нещо блесна на мястото, където беше портретът. Беше металически бутон. Тя го натисна, чу се леко изпращяване и огледалото започна да се отмества бавно настрани, като зад него оставаше един тесен проход, който завършваше на няколко крачки от някаква стълба, която водеше надолу.

Ирма се втурна в спалнята си, сложи шала на главата си и веднага се върна до отвора.

Но изведнъж тя спря смутена. Ами ако този коридор води до стаята на директора?

Тази мисъл не можа да накара Ирма да се откаже от намерението си. Тя реши, че ако срещне директора, ще има достатъчно време да избяга назад в стаята си. За целта тя остави огледалото отворено и като стъпваше внимателно, влезе в коридора. При стълбата спря и се послуша. Цареше гробна тишина.

Ирма заслиза по стълбата, като опипваше с крак всяко стъпало. Това спускане ѝ се стори безкрайно. По някое време тя видя отдясно в стената една врата без брава и без ключ. Може би това беше вратата, през която минаваше директорът.

Най-после тя стигна долу. Опипа с ръцете си цялата стена, но никъде не намери врата. Беше стигнала края на коридора.

Ирма понечи да се върне в стаята си, когато изведнъж напипа някаква брава. Натисна я, вратата се отвори и тя се озова пред една стълба, която се спускаше надолу.

Ирма тръгна внимателно по стълбата. Нямаше съмнение, че се намира в някаква изба. Тя напипа няколко бъчви, а краката ѝ често се натъкваха на хвърлени бутилки.

В тъмнината изведнъж зърна слаба светлина и като тръгна срещу нея, тя стигна до един прозорец. Той беше разположен твърде високо в стената и за да го достигне, Ирма се изкачи върху една от бъчвите

близо до него и се хвана за решетката. Тя не беше желязна и надеждата, че може да я строши, осени бедната жена.

Не ѝ беше трудно да измъкне решетката. Отвори прозореца и прекрачи през него, но с разочарование установи, че не излиза на улица, а в двора на клиниката. Зидовете бяха високи и не можеха да бъдат преодоленени.

Ирма щеше да заплаче от отчаяние, ако не беше чула един глас:

— Ирма!

— Мод! — отговори тя машинално, познавайки гласа.

— Как си дошла тук по това време? — попита другарката ѝ иззад решетката на друг прозорец.

Ирма ѝ разказа. Когато свърши, Мод я попита какво смята да прави.

— Ще се върна в стаята си — отговори Ирма.

— В такъв случай ти си изгубена.

— Мога да се отърва от него.

— Как?

— С това — каза Ирма и на лунната светлина в ръцете ѝ блесна ножът.

— Твърдо ли си решена?

— Да — отговори Ирма възбудено. — По-добре мъртва, отколкото жертва на този злодей.

Ирма понечи да тръгне.

— Ирма, кажи, обичаш ли ме? — прошепна тъжно момичето.

Тогава Ирма се върна и през решетката целуна нещастната Мод. Тя се разрида.

— Остават ми малко дни да живея. Смъртта ще сложи край на мъките ми.

— Бъди смела, не се отчайвай!

— Ела да се целунем още веднъж. Предчувствам, че се виждаме за последен път.

Ирма се наведе и отново обсипа с целувки лицето на измъчената девойка.

— Слушай — каза Мод, — ти още днес ще бъдеш свободна.

Ирма помисли, че Мод не съзнава какво говори.

— Вярвай ми, Ирма, не се самоубивай! Тръгни покрай стената и спри до голямата врата. Скрый се и когато я отворят, измъкни се и

бягай. Скоро ще я отворят!

— А ти, Мод?

— Не се грижи за мен. Няколко часа свобода няма да ми помогнат. Аз няма да живея дълго. Искам поне спокойно да умра. Целуни ме, Ирма, и върви, не губи време!

Двете приятелки се целунаха за последен път и се разделиха.

Ирма бързо се промъкна покрай зида, стигна до железния стълб и се притаи до него.

Не мина много време и в двора настана суматоха, няколко души изскочиха от помещенията и започнаха да викат:

— Помощ, помощ!

Ярка, червеникава светлина заливаше двора и зданията. Настана смут и паника. Из двора тичаха, крещяха и дори плачеха изплашени хора.

Голямата врата се отвори с трясък и през нея влезе пожарната команда.

Ирма се възползва от бъркотията и незабелязано излезе на улицата.

Женски писъци изпълваха нощта. Пожарникарите бяха обградили една група млади момичета, избягали по нощници от горящите стаи, и се канеха да ги отведат на безопасно място на улицата.

Един мъж обаче тичешком достигна групата и извика:

— Оставете ги! Оставете ги, те са луди!

Пожарникарите се споглеждаха смаяни.

— Назад! Те са луди и не бива да напускат клиниката! — крещеше директорът. После се спусна към жената, която беше най-близо до него, хвана я за ръката и я повлече към клиниката.

Един висок мъж обаче се изпречи на пътя му. Беше доктор Кастър, придружен от няколко полицаи.

— Стой! — каза той на директора. — Тези жени не фигурират като луди в списъците на клиниката.

Директорът се разяри.

— Те са ми поверени лично!

— Това ще се изясни после.

Директорът Стивънс разбра, че този път беше изгубен, и се нахвърли срещу младия лекар.

— Куче! Предаде ме!... Ще...

Но той не можа да довърши. Силният юмрук на лекаря го повали на земята.

— Арестувайте го! — извика той.

Един от полицаите посегна да хване Стивънс, но той се извъртя и хукна към близката врата.

— Хванете го! Хванете го! — викаха двама полицаи след него.

Директорът изчезна в горящото здание.

В това време други полицаи отвеждаха във файтони младите жени, наметнати с халати.

Само двама души не можаха да бъдат спасени и бяха намерени сутринта овъглени сред димящите развалини. Това бяха директорът Стивънс и Мод Алън.

АТЕНТАТЪТ

На следващата вечер Хосе се връщаше. Един носач носеше куфара му. Когато стигнаха до лодката, по изричната поръка на Хосе носачът внимателно сложи куфара на брега. След това Хосе и Боб предпазливо го занесоха в каютата на Норт.

Той ги чакаше.

— Е, какво е положението?

— Всичко е наред — отговори Хосе, след като Боб излезе.

— Имаме още двадесет и четири часа на разположение — засмя се Норт. — Полковникът тръгва от Уиксбърг утре вечер.

— В М. ли отива?

— Сигурно.

Боб беше разузнавал много умело.

Хосе беше испанец. Той също бе много ловък и хитър. Отвори куфара, разхвърля дрехите и извади едно малко сандъче. Отвори го извънредно внимателно. Отвътре то беше изпълнено с памук, сред който лежеше една метална топка, приличаща на будилник. Той посочи няколко тенекиени кутийки, които се намираха в сандъка.

— Това е всичко, което ни трябва — каза Хосе. — Часовникът се курдисва за определен час и минута. В съответния миг електрическата искра преминава по жица в кутиите, които съдържат експлозива.

— Това малко количество достатъчно ли е да унищожи парахода? — попита недоверчиво Норт.

— Целият параход. Нито една котка няма да може да се спаси. Сигурен съм в успеха.

— Ще видим — отбеляза Норт.

В това време полковник Роджър беше направил всичко необходимо, за да открие убиеца на Дъблай. Той се беше споразумял с полицията в Нови Орлеан. Всички кораби, които плаваха по реката, трябваше да бъдат претърсвани.

Най-напред той отиде в Уиксбърг, за да остави в полицията пълното описание и отличителните белези на преследвания. След това

той възнамеряваше да отиде в М. и К., предполагайки, че Норт ще се насочи към големите градове, където можеше да се укрие по-лесно.

Вечерните сенки вече се спускаха над реката, когато полковникът приближи до пристана, където чакаше току-що пристигналият параход. Освен него на пристана имаше още няколко души.

Спуснаха моста. Пътниците се качиха.

— Чакайте, вземете този багаж! — извика един мъж, приближавайки се с куфар в ръка.

— И ти ли ще пътуваш? — попита един чиновник от парахода.

— Не, само изпращам този куфар в М. — отговори непознатият.

— Добре, побързай! Но защо на куфара има етикет с думите: „Пренасяй внимателно!“?

— В него има скъпи фини порцеланови съдове. Бъдете внимателни!

Непознатият плати предварително таксата за превоз и слезе от парахода, който всеки момент щеше да потегли.

Роджър остана на борда и се любуваше на чудесната вечер. Той отиде на носа и се загледа в играта на вълните, които се разбиваха в стените на парахода. Дълго време стоя така неподвижен, докато внезапно някой го заговори.

— Извинете за безпокойството, мистър.

Той се обърна и видя пред себе си една млада жена с черни коси и тъмни очи, обляна в сълзи.

— Не ме безпокоите никак — отговори полковникът. — Кажете, мис, с какво мога да ви бъда полезен.

— Вие не ме познавате — каза младото момиче. — Аз съм ви виждала само веднъж при обстоятелства, които не мога да забравя.

— Къде точно?

— Във вилата на Сейнт Артай, в деня на венчавката на моята нещастна покойна приятелка.

Тя закри лицето си с ръце.

— Аз бях гувернантка на мис Луиза. В този ужасен ден напуснах дома на Сейнт Артай и отидох у мои познати, с чиято помощ се надявах да си намеря друга служба. После заминах в Уиксбърг, за да видя една моя възрастна роднина. За нещастие оказа се, че тя беше починала няколко дни преди това. Жената, у която живееше моята роднина, ме покани да остана у тях няколко дни.

— И сега искате да намерите роднините си?

— Да. Надявам се да ги намеря в М. Но не зная нищо за тях, нито дали въобще са там.

— Как се казвате, мис? Мисля, че знаете моето име.

Тя кимна и каза:

— Жанет дьо Мартон.

Полковникът се учуди.

— Съдбата ми не беше блестяща. Родителите ми произхождат от една стара благородна френска фамилия, но твърде много нещастия се струпяха върху главата на баща ми. Той изгуби имуществото си и умря от мъка. Скоро и майка ми го последва.

Полковникът погледна съчувствено момичето.

— Но исках да се обърна към вас за нещо друго — продължи тя.

— Едва ли бихте могли да предположите. Не ми се сърдете!

— Не, не! — усмихна се той.

— Предполагам, че искате да откриете онзи злодей, който стана причина за смъртта на Луиза. Затова ще ви съобщя и нещо за приятелите му.

— Аха! — извика Роджър зарадван.

— Представете си, господин полковник, вчера, като се разхождахме по брега с жената, за която ви говорих, срещнах един моряк, за когото зная, че е слуга на въпросния престъпник.

Роджър трепна.

— Виждала съм го няколко пъти. Той често посещаваше Сейнт Артай, като идваше от името на Уорънс, бившия годеник на Луиза. Винаги изпитвах страх от очите му. Те са толкова зли.

— Видяхте ли накъде тръгна?

— Да. Видях, че отиде при една платноходка на реката.

— Ах! Онзи разбойник е бил в нея! — извика Роджър. — Той ме е видял, без аз да зная, че е толкова близо до мене. Но сигурна ли сте, че това е бил слугата на престъпника?

— Да. Не вярвам да съм се излъгала.

— Но защо не отидохте веднага да заявите в полицията?

— Полицията вероятно не знаеше още нищо за случая, а и аз се чувствам толкова беззащитна...

— Да. Онези биха могли да ви премахнат. Така е по-добре. Но сега трябва да вървим!

— И аз ли? — попита боязливо младото момиче.

— Разбира се, аз не познавам слугата, вие трябва да ме придружите.

— Добре, ще дойда, така ще мога да помогна и аз с нещо на разследването в името на добрата ми господарка Луиза... Но... аз не мога да пътувам сама с вас.

— Бъдете сигурна, че имате работа с почтен човек — отговори Роджър.

После той отиде бързо до капитана на парахода и му каза:

— Трябва веднага да ми предоставите една лодка. Налага се незабавно да сляза. Става въпрос за залавянето на един престъпник.

— Ако ми платите... — отговори капитанът. — Но вие сам ще карате лодката.

— Да — съгласи се Роджър и веднага плати.

Той нареди на носачите да вземат неговия багаж и багажа на Жанет, двамата се прехвърлиха на лодката и след като моряците пуснаха въжето, тя бързо изостана назад.

Роджър започна да гребе, а Жанет управляваше с кормилото.

Не мина много време и на парахода избухна силен взрив. Захвърчаха греди и други части от парахода. Една дъска падна върху лодката на Роджър, тя се обърна и двамата с Жанет се намериха във водата. В същото време параходът потъваше, екипажът и пътниците бързо се прехвърляха на спасителните лодки. По вина на служителя, приел съмнителния багаж, без да го прегледа, на дъното на реката отиваше един от най-хубавите параходи наоколо.

САМА

В града още не беше преминала възбудата от пожара в клиниката на Стивънс. Мястото се пазеше от полиция, която не допускаше любопитните да се доближат до още горящите останки.

Междувременно в полицейското управление цареше трескава дейност. Разпитваха петте оцелели нещастни жени. Взеха показанията и на доктор Кастър, чието положение се оказа доста тежко.

— Не знаехте ли какво се върши на първия етаж на клиниката?
— попита го полицейският следовател.

— Имах усещане, че работите на директора Стивънс не са много чисти, но не разполагах с доказателства. Преди няколко дни заведението беше инспектирано и комисията не установи никакви нарушения — отговори той.

Кастър разбираше, че лесно може да бъде заподозрян в съучастничество.

На другия ден, след като го освободиха, докторът обиколи всички помещения, за да намери Ирма. Той не беше безразличен към красивата германка. Ирма Норт обаче беше изчезнала. Дали беше избягала, или самият директор я беше освободил? Това беше една загадка.

Всъщност Ирма не беше далече. След като се намери отново на свобода, тя повървя известно време напосоки из улиците и се скри край едно дърво, за да дочака утрото.

Какво ли щеше да стане с нея? Парите, с които разполагаше, можеха да ѝ стигнат за един-два дни. А после? Тя се замисли за някакъв изход и първата мисъл бе да заложи пръстена си. Намери една заложна къща и предложи пръстена.

Бижутерът, един чистокръвен янки, поиска документ, удостоверяващ личността на Ирма, като я гледаше хитро.

Когато тя заяви, че няма документи, той каза нахално:

— Защо искате да го заложите? Толкова ли имате нужда от пари?
Една толкова красива жена като вас би могла...

Ирма се почувства обидена от тази недоизречена мисъл на търговеца и понечи да си тръгне.

— Моля ви, почакайте! — извика мъжът, като разбра, че не бива да се шегува с нея. — Ще ви дам три долара.

— Но пръстенът струва пет пъти повече.

— Три. Ако желаете!

Ирма се съгласи, подписа разписката и като взе трите долара, бързо излезе.

Тя тръгна към крайните квартали, за да потърси някаква евтина стая. Дълго разпитва, често подложена на нахални закачки поради изключителната си хубост, и най-сетне намери една малка стаичка. Хазайката беше възрастна, но доста хитра жена.

— Ще останете доволна — каза тя на Ирма. — Сега ще платите по-малко, но по-нататък можете да дадете и повече.

И като огледа бедното облекло на наемателката си, добави престорено приятелски:

— Боже мой, с това красиво лице и с такова тяло можете...

Ирма я погледна, без да разбира намека ѝ.

— Е, не се стеснявай. В стаята си можеш да правиш каквото поискаш. Аз нищо не виждам, а нощно време спя като заклана.

— Не ви разбирам — каза Ирма.

— Нищо, ще се оправим. Сигурна съм, че ще разберете — намигна старата и излезе.

Като затвори вратата след нея, Ирма се тръшна на един стол и заплака. Нейната хубост ѝ беше причинявала толкова много страдания! И вместо с любовта си да печели обич, тя си навличаше единствено омраза, завист и безмилостно преследване.

Ирма се гледаше в огледалото. Някакъв глас ѝ говореше, че докато е красива, всички мъже ще я желаят, а жените ще я мразят и ще ѝ завиждат. Гласът ѝ казваше, че никога не ще намери почивка и покой. Това е проклятието на красотата. За бедната жена то е още по-страшно.

Ирма дълго мисли за своята съдба. Тя трябваше да потърси работа. Хазайката ѝ даде адреса на едно посредническо бюро.

Тя тръгна натам. Чиновникът я посрещна с изпитателен поглед. Хитрите му очи се криеха зад тъмни очила. Беше нисък на ръст и облечен в опърпани дрехи. Гласът му приличаше на лай на кученце.

— С какво мога да ви услужа? — попита той.

— Търся работа.

— Компаньонка, гувернантка, разпоредителка или нещо подобно?

Ирма кимна.

— Добре, ще го уредим. Ето ви един адрес. Ще отидете там. Ако започнете работа, ще ми давате десет процента от заплатата си.

Ирма се съгласи, подписа се на някакъв лист и като взе адреса, излезе.

На листчето тя прочете:

„Джек Ървинг, Боури стрийт 37“.

Скоро след като попита за улицата и номера, тя се озова пред една малка къща, приличаща по-скоро на развалина.

Позвъни и вратата ѝ отвори една млада жена с обезобразено от шарка лице. Попита я какво желае и я отведе навътре по коридора, който започваше още от главния вход. Погледът на жената беше злобен.

„Да, веднага ще приема тази — мислеше си жената. — Не ми изглежда много чевръста, но е красива. Като я види, старецът веднага ще пламне. Аз бях добра за него, докато тази болест не ме обезобрази. Сега той изобщо не се интересува от мене.“

Тя въведе Ирма в една стая и излезе. Скоро се чуха приближаващи тежки стъпки и леко покашляне. Вратата се отвори и един старец, който се подпираше на бастун, влезе. Малките му зеленикави очи се впериха в красивата жена.

Ирма стана и му подаде картичката от посредническото бюро.

— Казаха ми, че мястото на икономка във вашата къща е свободно. Бих искала да го заема.

Старецът с мъка се намести на едно кресло.

— Да, моята икономка иска да ме напусне — усмихна се той лукаво. — Не мога да я задържа, въпреки че служи от много време при мене.

Старецът оставяше у Ирма отблъскващо впечатление. Но тя трябваше да го изтърпи.

— Не знам дали ще мога да върша добре домакинската работа?

— Не е толкова важна домакинската работа — отвърна старецът и втренчи сладен поглед в Ирма. — По-важно е, че ти ми харесваш много. Нито ще готвиш, нито ще разтребваш. Има кой да върши това. А храната носят от кръчмата. Искам да кажа: ти ще си стоиш вкъщи до мене и ще ме гледаш...

Ирма долавяше смисъла на тези условия. Тя се огледа и погледът ѝ се устреми към вратата.

— Що се отнася до заплатата — продължи старецът, който не забеляза нейното нетърпение да си тръгне, — лесно ще се разберем. Колкото по-добра и внимателна бъдеш с мен, толкова по-щедър ще бъда аз. Разбираш ме, нали? — каза ясно той, разкривайки напълно картите си.

Той се усмихваше престорено приятелски и потриваше ръцете си.

Ирма не можеше да отговори. В нея се надигаше отвращение и страх.

— Ще спиш тук до мене... На онова легло — добави старецът, убеден, че мълчанието ѝ е знак на съгласие.

Ирма отстъпи назад и се обърна към вратата.

— Но какво правиш, къде отиваш? Остани, моля ти се! — извика старецът.

— Не мога, не мога! Оставете ме! — едва не се разплака Ирма и като хвана дръжката на вратата, бързо отвори и избяга навън, оставяйки стареца страшно разочарован.

БЕЗНАДЕЖДНОСТ

Ирма беше красива жена, но нямаше съзнание за някаква своя изключителност. Като младо момиче тя беше мечтала за прекрасния принц, който ще дойде, ще я вземе на ръце и ще я отнесе в онзи свят, който беше сътворила в мечтите си. Колко нощи беше мислила тя за себе си и за думите на майка си, че един ден ще се омъжи за някакъв граф или херцог. Постепенно в невинните ѝ момински блянове се изгради образа на този чаровен принц: едър, снажен, красив, с привлекателен глас. Тя живееше в този свят и мъжът, когото желаше, трябваше да отговаря на нейната представа.

Когато се появи Артур Норт и съвпадна с предварителния ѝ образ на любимия мъж, тя не помисли за неговите вътрешни качества.

Разочарованието дойде като страшен удар — зашеметяващ и безпощаден. Ирма още не можеше да се опомни. Единственото, което ѝ оставаше, беше отново само да мечтае. Тя желаше да срещне нов герой, но такъв не се явяваше. Пък и Ирма сега трябваше да се справя с хиляди други трудности, които обстоятелствата ѝ налагаха.

Тя отново се върна в посредническото бюро. Служителят изкриви недоволено лице и ядосано каза:

— Ако трудно се приспособявате и прекалено много избирате, едва ли ще можете да си намерите работа. Ето ви още един адрес. Идете там. Друг нямам.

Ирма взе картичката, прочете я и тръгна към адреса.

Артур Холидей живееше в най-богатия квартал на града. Името му бе издълбано върху малка медна плочка на входа.

Ирма позвъни, появи се слуга, на когото тя даде картичката си, и скоро беше въведена в един салон на богатата къща. Слугата я помоли да изчака стопанина няколко минути.

Вратата се отвори, влезе млад, хубав мъж и поздрави.

— Моля, заповядайте, седнете! — каза той учтиво и посочи едно кресло.

Като я огледа добре, той попита:

— Съгласна ли сте да гледате една болна жена и освен това да ръководите домакинството? Това може би не е толкова лесно, но...

— Съгласна съм — промълви тя.

На пръв поглед домакинът правеше добро впечатление. Изглеждаше вежлив и изискан. Единствено устните му бяха някак удебелени, а очите му искряха с особен, загадъчен блясък.

— Имате ли документи? — попита внезапно той.

Тя поклати глава отрицателно.

— Не държа много на формалностите. За мене е важно непосредственото впечатление — обясни той и хвърли изпитателен поглед върху Ирма.

Тя стана.

— Сега, ако обичате, ще ви заведа при съпругата ми — каза той и отвори вратата. — Тя трябва да ви види и одобри, аз само ви приех.

От тези думи Ирма заключи, че домакинът я бе одобрил, но тя трябваше да направи добро впечатление на болната.

Холидей отвори вратата, дръпна една тежка завеса и влезе в един луксозно обзаведен будоар, в дъното, на който имаше огромен, дълбок фотьойл. В него Ирма видя една нежна фигура с глава, облежната на меките възглавници.

Приближи се.

— Ето, скъпа Елен — каза Холидей тихо, — представям ти една млада жена, която желае да постъпи на работа. Моля те, поговори с нея, оставям я изцяло на твое разположение.

Красивият мъж се наведе ниско до жената и прошепна нещо на ухото ѝ. После напусна стаята.

Двете жени останаха сами.

— Моля ви, елате близо до мен, за да ви видя — каза жената със слаб, треперещ глас.

Ирма премести един стол близо до креслото на болната и седна до нея. Бледата като восък фигура се наведе към нея. Златисторуси коси се спускаха по раменете и две големи, сини и кротки очи се вгледаха внимателно в нея.

Ирма неволно трепна. Стори ѝ се, че от това лице говореше смъртта. Макар че то издаваше предишна повехнала красота.

— Имате ли нужда от нещо? — попита Ирма изплашено, смятайки, че болната е изпаднала в някакъв силен пристъп на

болестта.

— Не, мило дете, не се безпокойте. Искам да ви кажа само едно нещо: идете си веднага, колкото е възможно по-скоро напуснете тази къща.

Ирма погледна говорещата с изненада и вълнение. Тя се беше надявала, че в тази къща най-после ще намери подслон.

— Не трябва да оставате повече тук — повтори болната, като гледаше страховито към вратата. — Виждам, че сте американка... как се казвате?

— Ирма Норт.

— Ах, да! — въздъхна нещастницата.

— Омъжена съм — добави Ирма.

— Омъжена ли? Но защо не сте при мъжа си? Да не сте вдовица?

— Не — каза Ирма и накратко ѝ разказа за своя живот.

Болната я слушаше внимателно и доверчиво. Когато младата жена замълча, Елен за известно време остана замислена.

После ѝ направи знак да се приближи.

— Вие ми разкажете за нещастната си участ. Сега е мой ред да ви разкажа моята. Две години, откакто съм омъжена, и, убедена съм, всеки, който говори за мене, ми завижда. На пръв поглед всичко имам. Да, външно е така. Заобиколена съм от разкош и великолепиe и никой не е виновен, че се разболях... Уви, ако хората знаеха колко болки и страдания се крият зад тази бляскава външност, биха се смаяли. Аз дори за миг не вкусих от щастиято да имам съпруг, който да ми принадлежи, да имам едно вярно сърце, на каквото се радва всеки човек.

Тя се задъха, помълча и прошепна на ухото на Ирма:

— Мъжът ми е лош човек. Той ме взе само заради богатството ми. Щом го получи, веднага ме забрави... Един случай ме накара да разбера, само няколко седмици след венчавката, че той ми изневерява... Аз притаих болката си, но това ми костваше много. Разболях се. Лекарите твърдят, че съм болна. Вярно е. Умирам от сърдечна болка. Нищо друго не ми причинява страдания. Това е моята болест.

Сълзите започнаха да се стичат по бледите бузи на страдащата жена.

— Ето защо не бива да оставате тук — каза тя, след като помълча известно време. — Вие ми направихте добро впечатление още от пръв поглед, защото вие сте много хубава. Но аз виждам, че няма да мога да ви защита именно заради вашата красота. Забелязах пламналия поглед на моя мъж към вас. Преди да излезе, той ми пошепна да ви ангажирам на всяка цена. Аз зная какво означава това. Вие не трябва да попадате в ръцете на този подлец. Той няма да ви остави на мира нито миг с безсрамните си предложения. Жал ми е за вас и искам да ви спестя неприятните ситуации, в които бихте изпаднали и които някога преживях аз самата.

Ирма стана и целуна слабата ръка на болната.

— Бъдете здрава, желая ви здраве! — прошепна тя.

— Да, благодаря! Сбогом! Ако някога узнаете, че вече съм отишла в отвъдния свят, споменавайте ме в молитвите си!

Ирма излезе. В салона я посрещна Холидей.

— Ще останете ли у нас?

— Съжалявам, но трябва да се откажа от мястото — отговори тя студено. — Не бих могла да се справя със задълженията.

Холидей понечи да тропне с крак от яд, но се въздържа.

— Лъжете се — отвърна той бързо. — Тук ще имате много малко задължения, вие ще ги изпълнявате с лекота. Ще поговоря още веднъж със съпругата си. Моля ви, имайте добрината да ми дадете адреса си.

— Благодаря за любезността, но решението ми е окончателно.

И Ирма с изправена глава напусна салона. Холидей прехапа ядосано устните си.

— Проклятие! — каза той през зъби. — Каква хубава жена се изплъзна от ръцете ми. Кой знае какво ѝ е наговорила жена ми, за да я сплаши.

Ирма се върна в квартирата отчаяна. Положението ѝ беше тежко. Тя се хвърли на леглото и започна да плаче — за себе си и за своето дете. Нямаше пукната пара, за да тръгне да търси Лидия. Нямаше го и Шелер, за да я закриля. Дали той беше намерил момиченцето, или то бе загинало?

Гладът измъчваше Ирма.

ПРИЯТЕЛИ

— Хей, Ричард, за къде бързаш толкова?

— Имам много важна работа, Джеймс.

— Важна ли? Хайде де! Да не би да е някаква среща?

— Не, нали знаеш.

— Да, да. Ти си солиден младеж, Ричард, един от най-добрите в М. Изчервяваш се като рак, щом видиш някоя фуста. На твоите години аз просто не можех да помня всичките си любовни срещи.

— Не преувеличавай, драги! Разликата във възрастта ни не е толкова голяма!

— Моля, моля! Цели две години, Ричард. Тази разлика е от голямо значение... Но да оставим това. Да те придружа ли?

Този разговор се водеше между двама младежи на една от главните улици на град М. Те бяха добри приятели, но по темперамент се различаваха доста един от друг.

Ричард Кемпъл принадлежеше към една от най-благородните фамилии в града. Той беше единствен син на родителите си, с отлично възпитание. Разумното му държане и прямотата му към другите вдъхваха у всички негови познати доверие и уважение. Хубавите му черти бяха с лека отсянка на меланхолия, а черните му коси обкръжаваха едно широко и интелигентно чело. Малки, красиви мустачки украсяваха лицето му.

Беше около двадесет и четири годишен.

Неговият приятел Джеймс Дейвис беше кръгъл сирак, останал от най-крехката си възраст да се грижи сам за себе си в борба с големите трудности на живота, в който се опитваше да си проправи път. Това трая до деня, в който негов богат чичо почина, оставяйки му в наследство голямо имение.

Младежът се увлече в търсенето на удоволствията от живота. Докато приятелят му Ричард, въпреки че се обличаше елегантно, никога не изглеждаше добре, сякаш костюмите всеки път не подхождаха на телосложението му, Джеймс изглеждаше чудесно във

всяка една дреха поради съчетанието ѝ с бледото лице, големите очи и русата коса.

Джеймс беше приеман и обичан от всички. „Обичам живота!“ — това беше неговият девиз. Беше безгрижен и до известна степен безразличен към света, защото знаеше, че той не може да му предложи нищо ново.

— Защо не идваш вечер у нас? — попита Ричард приятеля си.

— По много причини — каза той. — Пък и, честно казано, вашите събирания вече ми омръзнаха.

— Не е кой знае каква беда.

— Зависи от коя страна ще погледнеш нещата — отговори Джеймс. — Остави сега това и ела да отидем някъде да се поразвлечем.

Ричард се нагласи, а Джеймс се засмя:

— Виждам, че вечер не си свободен да излизаш. Майка ти не ти отпуска пари. Но това не е пречка. Аз мога да ти помогна.

Ричард направи жест на отказ.

— Лъжеш се, Джеймс. Родителите ми нямат нищо против да излизам както сам, така и с тебе. Баща ми дори каза преди няколко дни, че не е хубаво младите да се крият като мишки вкъщи.

— Е, добре, тогава ела с мене!

— Не изпитвам удоволствие от шумните развлечения.

— Таралей! — каза на шега Джеймс. — Виждам, че трябва да те взема под мое ръководство. Довечера ще дойдеш с мене или по-добре аз да мина да те взема, защото иначе ще те чакам цяла седмица.

Ричард не беше очарован от предложението.

— И къде ще ме водиш? — попита той.

— Където е най-хубаво! Не се грижи за това! Щом си с мене, нищо неприятно не може да ти се случи! Ще отидем в „Уайт Касъл“.

— Не познавам това заведение.

Джеймс погледна изненадано приятеля си.

— Как? Нима не знаеш това чудесно заведение? Но, приятелю, ти като че ли си живял досега в гората! Роден си в М., а не познаваш „Уайт Касъл“! Много чудно!

Той тръгна, като клатеше глава, и пътем добави:

— Не забравяй: довечера в седем! Ще дойда да те взема! Облечи фрак... Да, да, говоря съвсем сериозно!

— Я кажи, Джеймс, „Уайт Касъл“ порядъчно място ли е? Знаеш, че не бих влязъл в съмнителен локал.

Джеймс се разсмя гръмогласно и няколко минувачи го изгледаха учудено.

— Искам да ти кажа нещо — каза той най-сетне, — но те моля: бъди умен, защото иначе ще ме разсърдиш. Можеш да дойдеш с мене. Гарантирам за невинността ти. Ще гледаме балет и нищо повече.

— А, значи театър! — въздъхна Ричард.

— Да, нещо подобно — смееше се Джеймс. — Довечера!

— Ще дойда. Довиждане!

Двамата приятели се разделиха. Джеймс Дейвис имаше право да се смее на неопитния си приятел, защото „Уайт Касъл“ бе място, където се събираше най-отбраното общество. Тук правеха срещи богатите хора, чието занятие беше развлечението и които се отегчаваха, отегчаваха и света наоколо.

Грамадното здание с фасада, облицована с мрамор, която светеше на слънчевите лъчи като огромен сребърен олтар, се издигаше при входа на парка в центъра на града. То беше построено от едно голямо акционерно дружество, което го беше дало под наем на предприемач.

Пред фасадата имаше специална алея за спиране на файтоните и екипажите, а безброй многото електрически лампи придаваха на площада вълшебен вид. На входовете на вестибюла бяха залепени червени афиши:

„ЛЮБОВ. Балетна фантазия“.

„УАЙТ КАСЪЛ“

От всички страни пред двореца „Уайт Касъл“, осветен като с дневна светлина, се събираха елегантни екипажи.

В една от тези каляски седяха и двамата приятели.

— Е, драги мой, най-после те измъкнах навън — каза Джеймс. — Я разтвори палтото си да видя дали си достатъчно шик. Да, добре е! Прилича ти! Да влезем.

— Скъпо развлечение, нали?

— Зависи от обстоятелствата. Парите играят важна роля. Колко носиш?

— Сто долара!

— Чудесно! Но днес си мой гост. Надявам се, че друг път ще бъдеш по-съобразителен.

Ричард замълча. Те стигнаха перона и слязоха.

Стъпиха във величествения вестибюл, украсен с екзотични растения. В средата му се издигаше статуя от стъкло, от която се изливаха в един басейн струи вода. Басейнът беше заобиколен с тропически водни цветя.

Джеймс отиде на касата и плати два билета за сто долара. Той прошепна на Ричард:

— Не задавай въпроси, а ме следвай. Не се чуди на това, което ще видиш и чуеш.

Влязоха във великолепия салон. Свят на блясък, море от огледала! Луксозни тапицирани канапета, мраморни маси.

— Тук има всякакви закуски, искаш ли?

— Не, благодаря — отвърна Ричард.

— Сега ела насам! Виждаш ли онзи наконтен господин там?

— Да, добре изглежда.

— Познаваш ли го?

— Не. Никога не съм го виждал.

— Той е идеалът на младежите от М. Германец. Барон фон Фалкенбург, кавалер в пълния смисъл на думата.

— Приятел ли си с него?

Внезапно звънецът в залата иззвъня.

— А, представлението започва. Да идем в театралния салон.

Влязоха в залата за зрители, украсена още по-изящно от предната. Ложите и балконите блестяха с позлатените си орнаменти и скулптури.

Великолепната музика унасяше слушателите.

Двамата приятели се настаниха в една ложа.

— Джеймс — каза Ричард, — тук има само мъже. Какво означава това?

— Имаш право, но почакай, след малко ще дойдат и дами.

— Откъде?

— От сцената. Балерините от балета ще дойдат в танцувалната зала.

— Нима?

— Да!

Завесата се вдигна. Лампите угаснаха и осветена остана само сцената. Тя представляваше райска градина с големи чашковидни дървета.

Изведнъж от гигантските чашки на тези дървета изскочиха нимфи. Те слязоха на сцената и под мелодичните звуци на музиката започнаха да танцуват.

— Имаш ли бинокъл? — попита Джеймс.

— Да — отговори Ричард.

— Тогава погледни момичето. Преди няколко месеца то беше мое. Виж как гледа към нас. Знае, че аз съм тук. Пред него богинята е зла котка. Има по четирима обожателя едновременно. Другата — подалече вляво — е божествена.

Ричард гледаше учудено Джеймс.

— Никога не съм те виждал с тях на улицата.

Джеймс едва не се изсмя.

В това време вратата в дъното на сцената се разтвори и от нея излезе група млади балерини. Скъпоценните камъни по върховете на шапките им отразяваха светлината като светкавици. Гърдите им бяха покрити с блестящи нагръдници.

— Чудесно — възкликна Ричард.

— Да — потвърди Джеймс, смеейки се. — Те са златни момичета и трябва постоянно да бъдат позлатявани.

В това време на сцената излезе богът на любовта Ерос и всички балерини коленичиха пред него. Балетът беше великолепен.

— Сега да идем в голямата зала — каза Джеймс и поведе Ричард.

ВЕЧЕРЯТА

Двамата приятели с труд се промъкнаха през множеството по коридора. Големият салон приличаше на дворец на маври. Колони с мозайки подпираха грамаден свод и образуваха отделни малки помещения, някои от които бяха закрити с тежки завеси от ориенталски тип. В много от тях се виждаха весели двойки. Това бяха елегантните бонвивани на М. Всеки от тях бе повел със себе си по едно хубаво момиче. Шумен смях се преплиташе със звъна на чашите с шампанско.

— Сега ще те представя на три дами — каза Джеймс на ухото на Ричард, — но ти не трябва да се чудиш и да ме питаш за нищо. Наредил съм отлично работата.

Джеймс повика един келнер и го попита къде е запазената лежа, означена в картата, която му подаде. Келнерът поведе двамата господа. Когато се настаниха в ложата, Джеймс поръча вечеря за петима.

Влязоха три момичета и завесата беше спусната. Когато останаха насаме с жените, Джеймс им представи своя приятел.

— Това, Ричард, са трите звезди на „Уайт Касъл“ — Мая, Азума и Приска.

Заловиха се с вечерята. Джеймс вдигна на здравица за щастието на всички.

— Тази среща тук е международна — обясни той. — Мис Приска е полякия, Мая е от Индия, а Азума — от родината на фараоните. Европа, Азия и Африка са си подали ръка.

Приска носеше хубав полски национален костюм. Коженото калпаче със сребърен монограм и кокетно перо отиваше чудесно на красивата ѝ глава. Очите ѝ блестяха. Широките ѝ ръкави бяха подплатени с коприна и откриваха чудно хубави ръце. Пояс, украсен с цветни фигури, стягаше тънката и талия. Бюстът ѝ също беше великолепен.

У Мая от пръв поглед можеше да се познае индийката. Големите ѝ сиви очи бяха увенчани с дълги клепахи. Нежните розови устни

приличаха на цветна пъпка. До нея беше изправена гордата фигура на египтянката Азума. От голямото ѝ черно чело, заобиколени с красиви черни къдрици, светеха очите ѝ с диви пламъци. Малкият ѝ правилен нос придаваше на лицето ѝ нещо пленително. Между разтворените ѝ устни блестяха бели седефени зъби.

И трите момичета бяха изключително съблазнителни.

Ричард, който седеше близо до Приска, ѝ прошепна нещо. Момичето изглежда снизходително неопитния младеж, но намери подходящ начин да му отговори, като го предразположи.

Разговорът им стана по-задушевен.

Азума и Мая говореха по малко на развален английски и това бе доказателство, че отскоро бяха напуснали своите отечества.

Джеймс спря погледа си върху Ричард и Приска. Радваше се, че приятелят му се забавлява. После се обърна към Азума и Мая.

— Защо не говорите? — попита ги той закачливо. — И защо не снемете мантиите си?

— Не е позволено — обясни Азума. — Костюмите ни бият на очи и затова ни забраняват да се събличаме.

— Странно! Удивително! — възкликна Джеймс. — Значи в „Уайт Касъл“ още държат на морала. Така да бъде! Но на мене ми се струва, че тук, в тази отдалечена лока, той не е задължителен.

— Не! Щом е забранено, ще го спазваме. Тук често идва полиция и притежателят на заведението е имал много неприятности с нея преди.

— Тогава нищо не можем да направим — отбеляза Джеймс. — Виждаш ли, Ричард, няма рози без бодли. Все пак не можете ли да ни позволите поне за няколко минути само да видим националните ви костюми? Келнерът донесе цялата поръчка и скоро няма да се върне.

Две от момичетата си пошушнаха нещо и станаха едновременно на крака. Мантиите бързо се свлякоха от тях. Лек вик на възторг и удивление излезе от устата на Ричард. Приска се смути. Само Джеймс остана спокоен. Той и друг път беше виждал подобни красоти.

Напарфюмиран ефирен плат покриваше нежното тяло на индийката. Широка пояса, обшит със сърма и скъпоценни камъни, опасваше тънкия ѝ кръст. По ръцете ѝ блестяха златни гривни. Облеклото покриваше като мъгла от рози формите на тялото.

Азума беше изправила гордата си осанка на египетска принцеса. Жакет с богата бродерия покриваше мускулестите ѝ крайници. Ръцете ѝ бяха покрити с безброй скъпоценности. Фигурата ѝ беше толкова внушителна, че би съблазнила всеки скулптор или живописец. Тя кръстоса с небрежно движение ръцете си на гърдите и покри с воала си откритите наполовина гърди. На пояса ѝ се закопчаваха широките шалвари от бял атлаз, също толкова изящно бродиран. Красивите ѝ боси крака бяха обути в бели копринени пантофки.

Двете жени на Ориента стояха така само няколко минути. След това отново се увиха в мантията си.

Ричард въздъхна.

— Халима! — прошепна той.

— Не бъди толкова чувствителен — забеляза Джеймс. — Спомни си старата пословица, че разходката под палмите не е безнаказана.

Ричард не отговори, а обърна поглед към Приска.

От съседната стая долитаха гласове, единият от които се извисяваше над другите.

— Това е барон Фон Фалкенбург, познавам го по гласа — каза Джеймс, като се заслуша.

— Ах, да, господинът, когото ми показва преди малко.

— Да, но сега замълчи!

В съседната стая се чу още един глас. Той беше остър и издаваше известна доза усилие. Искаше да накара другите да се вслушат в него.

— Е, и този познавам — забеляза пак Джеймс. — Това е Ууд. Той винаги се хвали с парите си.

— Да, господа, така е! Често не зная къде да вложа парите си, толкова са много — каза гласът.

— О, дайте и на нас нещо — обадиха се неколцина.

След минута някой извика:

— Какво правите, мистър Ууд, това са сто долара!

— Когато съм в компания, обичам да горя пари — извика гласът на Ууд.

После отново се чу баронът:

— Мистър Ууд, цигарата ви пак изгасна. Услужете си с моя огън!

— О, банкнота от хиляда долара! — възкликна Ууд.

— Възможно е. Дребна работа — отговори Фалкенбург с невъзмутимо спокойствие.

Отново настъпи мълчание.

— Изключителен човек — прошепна Джеймс в ухото на приятеля си. — Ето един пример за това, което ти говорех.

Ричард остана слисан. Помисли си за своите последни сто долара, които беше определил за тази вечер, и се почувства смешен.

— Да пием — предложи Джеймс.

Чашите звъннаха. Приска се наведе към Джеймс и му прошепна нещо тайно. Джеймс кимна одобрително.

— Да идем в салона — предложи той. — Преди това ще се отбием в игралната зала.

Полякинята се закани с пръст на Джеймс, смеейки се.

— Не, не, няма да играем.

Ричард изгледа учудено приятеля си.

— Дамите се страхуват, че ги жертваме заради играта — поясни той. — Те знаят, че в такъв случай ще ни загубят.

— Но аз въобще не играя — отвърна Ричард.

Полякинята го изгледа със съмнение:

— Е, добре! Ще ви чакаме само един час.

Трите момичета бързо напуснаха ложата.

— Ще ги видим ли после? — попита Ричард загрижен, като хвърли жален поглед към завесата, зад която изчезнаха момичетата.

— Как така? Защо задаваш такива въпроси? — учуди се Джеймс.

— Боя се, че може би други господа... Ти разбираш какво искам да кажа.

Джеймс погледна приятеля си.

— Момче, момче! Кога ще поумнеееш! Не се тревожи, ще ги намерим.

В ИГРАЛНАТА ЗАЛА

На горния етаж на замъка имаше великолепни апартаменти, в които щастливците шестваха, а пропадналите блуждаеха. Тук, около масите за игра, се събираха много хора и между шепота и гласовете на всички най-много се извисяваше гласът на крупието, което следеше за редовността на играта. Като далечно ехо се носеше звънът на златните монети, а доста често и раздразнените възклицания на играчите.

Джеймс и Ричард ходеха от маса на маса.

— Ето го барона — прошепна Джеймс на приятеля си. — Сега може спокойно да разгледаш този особняк. Не му върви много в играта, но изглежда, че притежава баснословно богатство, защото губи колосални суми, без да му мигне окото.

Ричард заразглежда тайнствения човек. Неговото красиво, обгоряло от слънцето лице привличаше веднага вниманието. Ричард не можеше да откъсне поглед от светлите, изразителни очи на барона. Добре подстриганите мустаци засенчваха правилните устни. На челото личеше дълга широка рязка, вероятно някакъв белег.

— Произхожда от аристократично семейство, едно от най-старите в Германия. Казват, че неговите либерални възгледи възбудили недоволството и омразата на роднините и близките му. По тази причина напуснал отечеството си и дошъл тук, в Америка. Във всеки случай е изключително богат.

В този момент баронът стана и като видя Джеймс, му подаде приятелски ръка.

— Барон Фон Фалкенбург — приятелят ми Ричард Кемпъл — представи един на друг двамата си приятели.

Те се поклониха.

— Виждам, че днес не ми върви — каза баронът. — Сега искам да опитам и на рулетката. Вие двамата ще играете ли?

Джеймс отказа.

— Тогава поне елате с мене — покани ги баронът. — Интересно е да се гледа как другите играят. Залагат се значителни суми.

Той поведе двамата си приятели към една многолюдна група, сред която от време на време се чуваше шум от въртящото се колело. Групата се раздвижи. Чу се шепот. Направиха място на германеца, когото познаваха много добре и завиждаха на славата му.

Баронът седна спокойно на стола. Ричард видя как той хвърли бърз изпитателен поглед върху лицата, седящи срещу него. Очите му спряха учудено върху дамата отсреща. Тя се беше облегнала небрежно в креслото и си играеше кокетно с коприненото ветрило. Зад нея няколко господа разговаряха тихо.

Жената беше пленителна. Нежното ѝ тяло беше облечено в копринена кремава блуза. Красивата ѝ глава, черните очи, пълни с огнен блясък, и гъстите вежди откриваха у нея южнячката.

До дамата стоеше възрастен човек, облечен елегантно. Очите му се бяха втренчили неподвижно в рулетката. Това беше мистър Блекбърн, собственикът на заведението „Уайт Касъл“, а красивата дама беше неговата съпруга, Мануелита Блекбърн, мексиканка по произход, с която старият американец се беше запознал по време на едно от своите чести пътувания. За красивия тогава джентълмен не беше трудно да спечели сърцето на страстното момиче, което го последва в неговата северна родина.

Ричард научи всичко това от Джеймс, който стоеше до него и отговаряше шепнешком на въпросите на любопитния си приятел. Междувременно той забеляза за втори път онзи тайнствен пламък в очите на благородния германец. Ричард проследи погледа му и видя, че младата жена, сякаш омагьосана от този поглед, обърна лице към барона. Стори му се, че между тях двамата имаше някаква обща тайна. Той сподели това с Джеймс.

— Не, лъжеш се! Не е така — отговори приятелят му решително. — Мисис Блекбърн е била дълго време на гости у своите родители в Мексико и днес е за пръв път в този дворец след дълго отсъствие. Що се отнася до барона, той е тук едва от шест седмици.

— Може би се познават още от Мексико — забеляза Ричард.

— Това е изключено. Баронът не знае нито дума испански. Преди да се ожени, мисис Блекбърн не знаеше въобще английски.

Ричард млъкна.

— Уверявам те, че виждаш несъществуващи неща. Баронът изобщо не се интересува от жени, освен това трудно би успял в случая,

защото мисис Блекбърн обича мъжа си.

Разговорът между двамата младежи внезапно бе прекъснат. Събори се някакъв стол и един от играчите избяга като полудял. Никой не обърна внимание на тази случка и дори не обърна глава, за да види кой беше избягалият.

Крупиято каза спокойно:

— Продължете играта!

— Какво се случи с онзи господин? — попита Ричард.

— Загубил е всичко — отвърна Джеймс с безразличие.

— За бога, той би могъл да се самоубие.

— И това става понякога — каза Джеймс невъзмутимо. — Но бъди спокоен, чиновниците ще го задържат.

— Какви чиновници?

— Чиновниците на казиното. Когато някой проиграе цялото си имущество, бива замолен любезно да мине към бюрото, където получава петдесет или сто долара, според размера на загубената сума. С тези пари той може поне да си отиде до дома. Но между жителите на М. няма такива, които да се оставят да изпаднат в такова положение.

— Намирам за много добро такова отношение от страна на игралния дом.

— Да, това обаче не се прави от съжаление или човеколюбие, а от немай-къде, защото, ако някой от отчаяние се застреля тук, в зданието или в парка, съдържателят би имал големи неприятности с полицията и ще направи много повече разноси, отколкото тези петдесет или сто долара.

— А, така ли?

— Разбира се, любезни приятелю! Напразно нищо не се дава. Дори и смъртта струва пари.

Барон Фон Фалкенбург стана от стола си и се приближи до човека, който държеше банката. След като го поздрави учтиво, той беше представен и на съпругата на банкера. Баронът зае мястото до нея.

Джеймс и Ричард също се приближиха.

— Е, господин барон, възвърнахте ли на рулетката загубата си от картите? — попита Джеймс.

Баронът махна небрежно с ръка:

— Да не ме мислите за умрелия Мамон! Богинята на щастието днес не ми се усмихна.

— Но вашата загуба е доста голяма, бароне — извика един от другите играчи. — Аз бях до вас и ви видях. Трябва да сте загубили повече от сто хиляди долара.

— Четиристотин хиляди! — отвърна баронът спокойно.

— За Бога! Това е огромно богатство!

— За ваша милост — може би, но за мен това е нищожна сума.

Като каза това, баронът се облегна на стола.

— Вие искате да ме посетите и да си кажете мнението за новите ми впрягове, нали, мистър Дейвис? Преди няколко дни купих още шест английски коня за препускане.

— Няма да пропусна да ви споделя тези дни — обеща Дейвис.

Баронът се обърна към мисис Блекбърн:

— Извинете ме, че не съм толкова галантен кавалер и ви отегчавах толкова време с празни работи. Ние, германците, все още сме полуварвари.

Погледите им се срещнаха отново и черните очи на красивата жена се втренчиха като привлечени от магнит в загадъчните очи на барона.

— Но какво правите, милостива госпожо? — извика баронът, смеейки се.

Мисис Блекбърн беше протегнала ръката си и малкият ѝ пръст докосваше неговата.

— Това е моята защита срещу лошите погледи — отвърна тя сериозно.

— Нима сте толкова наивна?

— Това не е наивност, а просто предпазване.

Силен шум и смях се разнесе около масата. Играчите обърнаха глави.

— Така е, уважаеми бароне — бранеше се жената, готова да заплаче от яд. — Баронът сам не знае как действат неговите погледи. Бръчката между веждите, особенният блясък на очите — това принуждава човек да се вглежда, без да иска.

Тя млъкна смутено. Мистър Блекбърн беше станал и милваше нежно косите на младата си жена.

— Но, Мануелита, баронът ще се засегне.

— Не! Не исках ни най-малко да го обиждам — извика мисис Блекбърн неспокойна. — Нали не ми се сърдите, господин барон?

— Но моля ви се, мисис! Изобщо не се сърдя, напротив, за мен е удоволствие.

Джеймс се приближи до Ричард.

— Хайде да си вървим. Нашите дами сигурно ни чакат вече горе.

Ричард трепна като събуден от сън.

— Хайде, Джеймс — молеше Ричард своя приятел, — нали ще можем да вземаме често полякинята. Искам постоянно да я виждам. Ти се познаваш добре с нея и ще можеш да ми издействаш една среща.

Джеймс се спря.

— На драго сърце, Ричард, но ако ми обещаеш, че няма да направиш някоя глупост. Бъди сигурен в мен! Познавам чувствителното ти и влюбчиво сърце. Тези момичета са като цветята — цъфтят за всеки. Разбираш ме, нали?

Ричард въздъхна, но не отговори.

Горе, в залата за игра, баронът се сбогува и тръгна към къщи. Красавиците от салона на празно бяха очаквали вниманието му. Мануелита Блекбърн стоеше, облегната на прозореца, когато каляската на барона потегли. Тя видя как той излезе от двореца и скочи в нея. „Погледът му вещае нещастие“ — промълви тя нечуто, все още неспокойна.

В ШАНТАНА

Лишена от всякакви средства, Ирма лежеше съкрушена на леглото си в стаята, разпъвана от пристъпите на глада, и плачеше. Ако тази нощ беше последната в нейния живот и ако тя беше сигурна, че наистина е така, би намерила незаменима утеха в края на мъките и страданията и би легнала спокойно, готова да приеме вечния сън.

Но животът не свършва толкова лесно. Тя бе осъдена от невидимия висш съд на живота да изпие до дъно горчивата чаша на страданието, за да изпълни изцяло земното си предназначение.

Съмна се. Ирма трябваше да напусне голата стая, за да опита още веднъж да си намери работа. Носеше в себе си последната си и единствена надежда. Очите ѝ шареха по безбройните обяви, залепени по стени и огради. Беше стъпила на една тиха улица. Изведнъж погледът ѝ бе привлечен от ярките цветове на една голяма фирмена табела. Тя прочете: „Централен музикален салон“.

На входната врата беше залепено известие: „Търсят се певици“.

Внезапен лъч на надежда проблесна в нея. Това беше лъч на надеждата.

От двора излезе срещу нея възстаричък господин, чието лице би разкрило един порядъчен човек, ако някакво неприятно примигване на очите не издаваше, че това е само маска, зад която се криеше истинският му вътрешен мир.

— При кого желаете да идете, мис? — попита той любезно.

Нейната красота го предразположи.

— Прочетох на вратата, че тук се търсят певици.

— Да, търсим. Заповядайте вкъщи да поговорим, ако желаете.

Той отвори една врата и покани Ирма да го последва. Тя се озова в доста обширна стая, в която не цареше особен ред. По всички столове лежах разхвърляни нотни листове. До прозореца стоеше старо пиано.

— Моля ви, изберете си някоя песен — каза старият господин и показва нотните тетрадки и листове. — Вземете наслуки някоя

композиция и да направим първото прослушване.

Той седна зад пианото, а Ирма затърси из нотните листове. Един от тях привлече вниманието ѝ.

— Добре, добре — каза старецът и даде тон от пианото.

Песента беше „Дом, сладък дом“. Старецът започна да свири и Ирма запя, но след миг трепна уплашена. Нима това беше нейният глас, така сладък и пленителен някога!

След като свърши, тя беше сигурна, че старецът ще откаже да я ангажира. Но той спокойно се изправи и каза:

— Доста хубаво! Трябва само да пеете малко по-силно, защото така не можете да стигнете до нотата. Иначе е добре. Отдавна ми липсваше една певица.

Ирма не знаеше какво да мисли.

— Можете да пеете още довечера — каза човекът. — Имате ли костюм?

Тя се смути.

— Нямам нищо друго, освен единствената си рокля.

— Но с нея не можете да пеете. Да не са ви изгорели дрехите в някои пожар?

Ирма се разплака.

— Е, не бива да плачете за това. Какво ли не се случва на човек. Обичам да помагам и мога да ви предложа моя гардероб.

Той извика по-силно:

— Катя, я ела насам!

На прага се появи една жена — съпругата му.

— Слушай, ангажирах нова певица. Има затруднения с облеклото. Иди и потърси подходящ за нея костюм в нашия гардероб — и като се обърна към Ирма, прибави: — Може да го преправите малко, ако не ви е по мярка.

Ирма кимна с глава, без да каже дума. Катя изчезна и скоро се върна с няколко костюма, които сложи на един стол, за да ги разгледа Ирма. Тя се изчерви. Старецът забеляза това.

— Струва ми се, че тези костюми са с много ярки цветове, уважаема мис — каза той замислено. — Като певица не бива да биете на очи.

След това се обърна към жена си и каза:

— Потърси друг!

Старицата замърмори и се отдалечи. След няколко минути се върна.

— Вярвам, че този ще ѝ допадне — каза тя и разгъна една от роклите, които донесе.

Ирма си избра тъмносинята. Старецът я сгъна и я уви в хартия.

— Заповядайте — каза той. — Вземете тази дреха. Не ви познавам, но ви имам доверие. Ето ви и два долара. Вярвам, че ще имате нужда от тях. Отначало ще ви плащам по двадесет долара на месец, а ако публиката ви хареса, ще увелича възнаграждението.

Той взе адреса на Ирма и тя напусна доволна къщата му.

Слава Богу! Беше намерила една малка подкрепа и голяма надежда. Макар че заплащането беше лошо, все пак беше по-добро от нищото, което допреди малко я гнетеше. Надеждите ѝ изведнъж нараснаха. Помисли си, че с тези пари би могла да преживее и да спести от тях, за да продължи да търси детето си.

Като стигна до дома си, Ирма разтвори роклята, за да я нагоди към талията си. Това не ѝ струва много усилия, защото тя сякаш беше направена за нея. Няколко малки поправки бяха достатъчни, за да се завърши с успех прекрояването.

Но тя се изчерви, когато пробва роклята, която се оказа доста деколтирана, така че не се решаваше да я облече.

Хазайката, която Ирма бе помолила да ѝ помогне за поправката, се изсмя и каза, че роклята ѝ стои чудесно, но тя отстъпи на настоятелните молби на Ирма и потърси едно атлазено парче, с което закриха голямото деколте.

Денят беше към края си и Ирма се подготви за трудната стъпка: да се появи на сцената. Колебливата надежда, че идват по-добри дни, ѝ даде сили и тя реши да изтърпи всичко и да надвие своя свян, само и само да може да живее, без да проси.

— Радвам се, че идвате толкова рано — каза старецът, като я видя. — Жена ми тъкмо казваше, че няма да дойдете. Приятно ми е, че не съм се излъгал.

Той потриваше доволно ръце.

— Младежите ще отворят ей такива очи, като ви видят. Досега не са виждали тук такава жена — каза той сякаш на себе си. И като сниши глас, продължи: — Може да се облечете в стаята на жена ми. При момичетата не е удобно.

Ирма прие поканата, без да каже нито дума. Щом се приготви, тя бързо събра нотните листове и се отправи към вратата.

— Чакайте, аз ще ви заведа — извика жената след нея.

Тя заведе долу Ирма по един дълъг коридор, после спря пред някаква врата, зад която се чуваше голям шум.

— Така — каза тя на Ирма, която беше доста изплашена, — наляво се намира сцената. Идете сама там. Ако искате, можете да стоите настрани. Но да ви кажа едно: когато на сцената се появи нова певица, публиката в залата става по-оживена. Не се стряскайте от това. Освен това самите певици, когато видят нова колежка, също вдигат шум и правят остри забележки. Ако ви обидят, кажете на съпруга ми.

Ирма гледаше мълчаливо старата жена. Шумът в залата ставаше адски.

— Бъдете смела, не се бойте. Младежите не са толкова лоши — каза жената и бутна Ирма през вратата. Тя се отправи, бледа и трепереща, към сцената. Разбираше добре къде се намира. Беше достатъчен само един поглед, за да се увери в това. Това беше най-долнопробен шантан. На сцената, облечени в най-ярки цветове и извънредно напудрени, седяха седем момичета. Залата беше изпълнена с цигарен дим и в нея царуваше невъобразима глъчка. Висок подигравателен смях посрещна Ирма, но тя се сдържа и спокойно изкачи стълбата към сцената.

— Я вижте новата певица! — извика едно от седемте момичета с нахален и див поглед.

— О, тя е много красива. Боб, налей ми малко уиски, да се успокоя, защото се уплаших — обади се друг глас.

— Може би мис желае нещо против кашлица — провикна се трети.

Викове и кикотенията на пияните момичета минаваха всякаква граница. От всички страни към Ирма се отправиха нахални погледи и тя вече трудно задържаше сълзите си. Само мизерията и страхът, че ще се наложи отново да проси, не й позволяваха да избяга.

— Колко далече стои от нас — каза една от певиците. — И колко е горда! Разбира се, ние не сме достойни за нея.

— Млъкнете, безобразници — извика един заповеднически глас отдолу.

Момичетата млъкнаха уплашени. Ирма хвърли признателен поглед към своя защитник. Той беше широкоплещест мъж с обгоряло от слънцето и вятъра лице и напукани от работа ръце. Изглежда, не беше миньор. Откритото му добродушно лице гледаше Ирма с приятно учудване. Личеше, че тази жена не беше никак подходяща за това заведение.

Най-после клавишите на пианото звъннаха и едно от момичетата стана от стола. Замаяно от виното, то се заваляше ту на една, ту на друга страна, като пееше с пресипнал глас също като някакъв стар пияница, търкалящ се из уличната кал. При всеки стих залата гърмеше от възгласи. След като свърши песента си, момичето слезе от сцената и се тръшна в коленете на един момък.

— Ура! Да живее Нели — завикаха миньорите наоколо.

Ирма беше като замаяна, слушаше като в просъница виковете и смеховете и всичко наоколо ѝ се виждаше като в мъгла. Изведнъж тя трепна. Един глас до нея извика в ухото ѝ:

— Твой ред е да пееш! Внимавайте, деца! Сега е ред на новата певица.

Тези думи бяха посрещнати с буен смях. Изведнъж Ирма придоби смелост и самоувереност. Взе нотите от ръката на пианиста и му подаде една немска песен. Пианистът се учуди.

— Внимавайте! Новата певица пее! Хи-хи-хи! — крещяха и се кикотеха пияните момичета.

— Тишина! — извика отново предишният глас. — Мълчете или ще ви дам да разберете!

Ирма стоеше на сцената като кралица. Започна песента — тъжна и бавна любовна песен. Чу се шумно кикотене, но една мускулеста ръка бързо възстанови реда. Ирма продължи. Тя съвсем забрави, че се намира в кафе-шантан. Стори ѝ се, че е в родината си. В съзнанието ѝ изникваха гигантските кули на замъка Хоенцайн, голямата гъста гора до него, от която долиташе дивна песен. Нея пееше сега Ирма.

В залата постепенно се въздвори мълчание. В много от миньорите се събуди споменът за далечната им родина, която отдавна бяха напуснали. Някои дори се просълзиха.

Когато Ирма свърши, тишината продължи още известно време. Веднага след това избухнаха одобрителни възгласи и бурни ръкопляскания, каквито в този салон никога не бяха се чували.

Ирма се поклони, но аплодисментите не преставаха. Другите певици, обикновени момичета, се топяха от гняв и завист. Те започнаха да хвърлят по Ирма топчета хартия. Дори една от тях, най-пропадналата, хвърли по нея малка табличка.

В този момент широкоплещестият мъж отиде при нея, избута я от сцената и я запрати долу, в публиката, като каза:

— Опитай още веднъж, ако смееш!

Ирма настръхна. Наказаната певица се примъкна към един як червендалест момък и започна да го предизвиква. Ирма избра друга тъжна песен, изпя я със същото старание и отново беше акламирана.

— Тази песен трябва да се чуе от всички наши хора. Всички миньори би трябвало да дойдат тук. Повечето сме немци, момчета — викна един от рудокопачите.

Всички отново изръкопляскаха одобрително. Малко встрани стоеше собственикът на шантана.

— Е — каза той на жена си, — не ти ли казвах аз! Тази жена ще напълни заведението ни с клиенти.

— Да, ако остане!

— Това остави на мен — изсмя се старецът. — Аз наистина трябва да се погрижа за това, защото виждам, че другите момичета са страшно настроени против нея.

— Да, да. Внимавай добре, защото иначе ще я изпуснем от ръцете си — каза Катя.

— Няма, защото тя, първо, подписа договора. Дадох ѝ една рокля и два долара, а след няколко дена ще и дам още пари. Ще ми бъде толкова задължена, че ще бъде обвързана завинаги към мене и няма да може да ми избяга. В случай че има такова намерение, ще я заплашим с полицията.

— Добре, добре, ще видим.

Катя млъкна и погледна към сцената.

— Ами къде е Маджия? — попита тя сърдито. — Стои повече в залата, отколкото на сцената. Иди я изгони навън, винаги е пияна.

— Ех, бих направил това отдавна, ако не беше тук любовникът ѝ Пати. Опасно е да се залавяш с този червендалест ирландец. Толкова е силен, че може да се бие с шестима наведнъж.

— Да, винаги се намесва някой от тези безобразници — промълви ядосана жената.

Буря от аплодисменти загърмя в залата. Ирма свършваше. Беше почнала ниско, но постепенно бе повишила глас, усещайки го както по-рано. Борбите и душевните терзания бяха я сломили само за малко. Сладкият и глас въздействаше на оскотелите от тежкия труд миньори. Мрачните лица на нейните слушатели, които с риск за живота си извличаха съкровищата, скрити в земните недра, се проясниха. Тук-там някои от тях повдигаха ръце към очите си и полека мълвяха песента, която отдавна бяха забравили и от която беше останал само слабият спомен от тяхната далечна младост.

Тази песен и тук запазваше силата на въздействието си.

Ирма изпя още една песен и седна. В този момент една червеникава и рошава глава с диво изражение скочи на сцената. Това беше ирландецът, при когото беше намерила убежище Маджия.

— Хей! — изкрещя той и се хвърли към Ирма. — Сега ще ти дам да разбереш. Тук всички момичета пият с нас. Бъди така добра да изпиеш една ракия с мене.

Той хвана грубо за ръката Ирма, която трепереше от уплаха.

— Долу, в публиката — викаше пияната Маджия. — Браво, браво, Пати! Доведи я насам.

Ирма се съпротивляваше с всички сили, за да се отърве от този човек. В салона се чува тежки стъпки — няколко души се спуснаха към сцената и скоро ирландецът беше отделен от Ирма и повален на пода.

Сцената, която произлезе, бе трудна за описване. Пияният нададе ужасен вик и се хвърли срещу противниците си, но отново бе повален. Ударите се сипеха като град върху него. Той се свиваше от болка и сигурно щеше да издъхне, ако един кротък и умоляващ глас не беше казал:

— Моля ви, стойте! Моля ви! Смилете се над този нещастник!

Това беше Ирма. Тя се хвърли между бореците се, за да защити клетника, който лежеше на пода.

Картината беше изключителна. Адският шум, завладял залата, разпаленото множество, което заплашваше да умъртви падналия, а пред тях красивата и бледа Ирма, молеща се за спасението на своя неприятел.

— Добре, мис! Ще подарим живота на този подлец, макар че той отдавна е изгубил правото си да живее със своите безобразия!

Този, който говореше, се обърна към Пати:

— А сега — вълн! Ако те видим още веднъж тук, да знаеш, че ще ти строшим кокалите.

Пати се надигна с върховно усилие и като хвърли поглед към Ирма, която стоеше настрани, напусна помещението.

В това време собственикът влезе и обяви края на програмата. Певиците, хвърлящи злобни и гневни погледи към Ирма, напуснаха сцената и се смесиха с тълпата миньори.

Ирма се възползва от настъпилата олелия при напускането на публиката, за да напусне незабелязано залата. Облече се бързо и излезе през една странична врата. На улицата обаче я облада ужасен страх. Някой я чакаше. Тя удвои крачките си, като от време на време се обръщаше назад, за да види дали непознатият я преследваше. И колкото пъти се обръщаше, го виждаше зад себе си.

Най-после стигна до дома си. Затвори бързо входната врата и изтича в стаята си. Беше съвсем изтощена от случилото се през деня. Тя се хвърли в леглото и веднага заспа.

МАЯ

Бяха изминали много дни от посещението на двамата приятели в „Уайт Касъл“.

Слънцето разпръскваше червеникавите си лъчи върху белите мраморни стени. Лъчите проникваха през прозорците на салона от горния етаж и преливаха в най-различни цветове по килимите, покриващи пода. В един от тези салони, подредени с изискан вкус, се намираха три млади момичета. Това бяха сърдечните приятелки на двамата. Те носеха и сега пленителните си костюми от онази вечер. Мая и Азума се бяха отпуснали небрежно на меките канапета, а Приска седеше на един стол до прозореца и наблюдаваше играта на слънчевите лъчи по килима.

— Дали ще дойде днес? — промълви тя.

Мая весело късаше цветя от един скъп букет, който се намираше до нея, и ги хвърляше на Азума. Индийката изтръгна букета от вазата и го запрати по един папагал, който се люлееше на някакъв обръч. Той хвана ловко букета и започна да скубе с човка и крака цветята едно по едно. Индийката се изсмя безгрижно, протягайки ръце, и каза:

— Ей, голяма скука наистина. Азума, нямаш ли намерение да кажеш нещо днес?

— Какво да ти кажа, мила — отговори красивата ориенталка.

Мая се изсмя гласно.

— Всичко, каквото поискаш — каза тя. — За любовника си, за това, за онова... Не виждаш ли, че умирам от скука.

При произнасянето на думата любовник египтянката трепна и се изправи. Пламенният поглед на полупритворените ѝ очи показваше, че в тази горда осанка трептеше любовно чувство.

— Ти нямаш никакъв любовник! — отговори тя лаконично и облегна глава на ръката си.

— Чули, Приска? — каза индийката през смях.

Полякинята обърна глава към нея, но не отговори.

— Не, не! Днес и двете сте нетърпими — каза Мая сърдита. Тя отмахна атлазената покривка, която я покриваше до половината. Само едно прозрачно облекло обгръщаше обаятелната ѝ снага.

— Хайде, Азума! — помоли се тя. — Вземи арфата. Искam да танцувам.

Азума стана мълчаливо, взе един малък струнен инструмент от онези, които държи в ръцете си всяка улична певица в Кайро или Александрия, и струните започнаха да напяват тъжна мелодия.

— Не, не! Нещо друго — засмя се Мая.

— Чакай, чакай! Много си нетърпелива — каза Азума.

Тоновете се усилваха и мелодията постепенно стана по-игрива. Мая отиде в средата на салона и хвърли пантофите, които носеше. Босите ѝ крака, чиито златни звънчета подрънкваха леко, започнаха да се движат в такта на музиката. Ръцете ѝ хванаха лекия воал, който обвиваше снагата ѝ, и с едно грациозно движение тя го махна, като откри гърдите си. Младата девица на индийското слънце пристъпваше ту напред, ту назад, като покриваше и откриваше главата си с летящите краища на воала. Движенията ѝ бяха леки и пъргави.

Песента постепенно утихваше, докато престана съвсем. Мая се хвърли на канапето и се покри с атлазеното покривало чак до шията. Черните ѝ очи погледнаха изпитателно Приска. Искаше да види какво впечатление беше направила гледката на полякинята.

Приска гледаше с удивление. Тя се приближи до индийката и седна на един стол до нея.

— Много добре, момиче! Танцуваш като нимфа. В детството си, когато дойката ми разказваше приказки, винаги съм желала да видя нощния танц на нимфите. Сега знам какво представлява тяхната игра.

— Мълчи! Не се подигравай — изсмя се Мая, като прикри с ръка устните си.

— Това индийски национален танц ли беше? — попита Приска.

— Не — отговори индийката. — Още когато бях в родината си, този танц се играеше в чест на Кришна, всесилния бог на света. Тогава аз бях баядерка в капището на Канпур.

И като видя изумения поглед на Приска, тя добави:

— Не бях баядерка от онези, които търсят прехрана в градовете на неверниците. Като баядерка от капището на мен гледаха като на светица, докато...

Тя млъкна.

— Разказвай по-нататък, Мая — молеше полякинята. — Разкажи ми за Индия, за пътя, по който си стигнала дотук. В замяна аз ще ти опиша моите перипетии.

— Да, добре — засмя се индийката весело, — но и Азума ще разкаже своите.

Египтянката кимна с глава в знак на съгласие. Тя стоеше неподвижна, както преди, само големите ѝ очи бяха широко отворени и откриваха един бездънен поглед.

— И така, слушайте — започна Мая и притегли нежно главата на Приска към себе си. — В коя провинция на своето отечество най-напред съм видяла светлината и какви са били родителите ми, не зная. Изглежда, че са принадлежали към някаква скитническа секта и са ме продали още много малка на свещениците от капището, понеже у нас се счита за най-голямо щастие да бъдеш пожертвана завинаги в капището. Стари свещеници, служители на бога с много глави, Кришна, бдяха над живота ми, научиха ме на свещените обредни танци и се грижеха с истинско бащинско усърдие за здравето ми. Да, тогава бях щастлива! Още от сутринта напусках мрачните стени на капището, за да отида до близкия поток, следвана от моята опитомена дива коза, която вървеше след мен като кученце. Папагалът също ме преследваше с лудешки скокове и шумно крякаше от дърво на дърво. После по цели часове седях под прохладните дъбрави и от пенливите вълни на потока ме поздравяваха лотосите, като че ли ме приканваха да се гмурна в тяхното кристално царство. И така, аз пораснах голяма, без каквито и да е грижи и тревоги, щастлива от вечно синьото небе и горещото индийско слънце.

Навсякъде ме съпровождаха удивени погледи, когато скачах и танцувах с другарките си около статуята на бога Кришна, обсипана със скъпоценности.

Един ден се принасяха големи жертви на Кришна. Тържеството привлече много гости в капището и трая няколко дни. Когато свърши, началникът на свещениците ме повика при себе си и ме попита: „Раджата от Локмар, който е тук, те е видял и понеже много си му харесала, те иска за жена. Желаш ли да го последваш?“. Аз забелязах, че старецът ме даваше при много тежки условия. Той толкова ме обичаше, че му бях като дъщеря. Когато ми зададе този въпрос, усетих,

че гласът му трепереше. Но аз малко обръцах внимание на неговата болка, като имах предвид великолепието и богатството, което ме очакваше като съпруга на принца. Приех с радост предложението. Тогава свещеникът ме благослови преди тръгване. Качиха ме на един слон, разкошно украсен с пъстри платове, и с шумна церемония ме заведоха в новото ми отечество. Там за пръв път видях бъдещия си съпруг. Той беше старец на годините на дядо ми. Но мен това не ме интересуваше.

Понеже бях още дете, не мислех за друго, освен за светлия живот, който ме очакваше. Започнаха големи приготовления за венчавката ми. Свещениците ме отведоха при съпруга ми, но преди още да бяхме стигнали от капището до двореца, където се венчахме, в носилката пред процесията, в която се намираше съпругът ми, се вдигна шум. Разнесоха се ужасни викове. Стана ясно, че старият раджа е получил апоплексия и внезапно е умрял. Вместо празник последва скръб и погребение.

Но не беше само това. Идваше най-страшното изпитание. Трябваше да последвам моя съпруг в гроба съгласно индийските закони. Да се кача с него на кладата и заедно да изгорим.

Молих се, плаках, исках милост, но напразно. Пазеха ме да не избягам. Най-сетне дойде денят, когато трябваше да прекъсна своя млад и крехък живот. Отново беше устроено тържествено шествие, както по-рано, и пак бях вдигната на такъв украсен слон, но този път всяка негова стъпка ме приближаваше към мястото на погребението.

Големият жертвеник беше вече пред мен, а горе, на върха му, в скъпи одежди и балдахин лежеше мъртвото тяло на моя съпруг. Свещениците вързаха ръцете ми отзад и ме повлякоха към кладата. Вцепених се от ужас. Близко до мъртвеца имаше греда, към която ме привързаха. Пламъците започнаха да се издигат нагоре.

В това време множеството, което се беше събрало за зрелището, изведнъж се разбяга. Конници в черни мундири излязоха от близката гора и започнаха да гонят насъбралите се зрители. Това беше едно отделение от английската войска, която беше научила за варварския обред, организиран от индийските духовници. Началникът на конницата, млад и красив офицер, скочи от коня върху кладата и с един замах разсече въжетата, с които ме бяха вързали. После се смъкнах по

горящите дървета. Поопърлих се, но бях спасена. Офицерът се качи на коня си.

— Ще ви заведа в Калкута — каза ми той приятелски. — Там имам познато семейство, което ще ви приеме с радост. За да не попаднете отново тук в нова опасност, трябва да тръгнете веднага. Иначе фанатиците свещеници пак ще ви изгорят.

Аз благодарих на избавителя си, който се отнесе кавалерски с мене. През нощта имах на разположение една особена шатра със стража пред вратата. След няколко дни път пристигнахме в Калкута, където намерих горещ прием в английското семейство. Моят избавител често ме посещаваше. От неговите погледи разбрах, че ме харесва, но аз не бях в състояние да отговоря на чувствата му. Да, да, смейте се! — каза Мая. — Никога досега мъж не е успявал да ми вдъхне симпатия и любов към себе си. Присмивала съм се на всички, които са ме заговаряли за това.

След кратко мълчание Мая продължи разказа си:

— След известно време младият офицер бе повикан в родината си. Той беше отчаян. Като че ли го виждам и сега: коленичил пред мене, молец се да го последвам и да му стана съпруга. Отблъснах го и му се присмях. Скоро след това той напусна Индия. От парахода, с който бе пътувал, получих писмо от него, едно пламенно писмо, с което отново ме молеше да се омъжа за него. Твърдеше, че не би могъл да живее без мен. Аз останах още една година в Калкута. След това моите приятели също заминаха за Англия и ме оставиха в едно американско семейство, което не се интересуваше много от мен. Един господин, който ме посети няколко пъти, ми направи различни предложения: да ме разходи из далечни страни, да ми намери работа в някоя богаташка къща. Приех предложението, защото и без това няхах родина. Той ми обеща, че след няколко години ще ме върне пак в Индия. На парахода, с който плавахме за Америка, всички се отнасяха с мене като с благородна дама и това ме правеше щастлива. Пътувахме дълго и с влак през високи планини, чиито върхове блестяха от бялата покривка на снеговете като нашите Хималаи. Моят покровител обаче излезе подлец. Тук той ме продаде и стигнах до това унижително положение. Отначало се чувствах много нещастна, виках, крещях, исках дори да си пръсна главата в стените на този затвор, но после се примирих. Знам добре, че за мен вратите към родината са затворени и

няма обратен път. Понякога си мечтая и се отдавам на спомени за родината и за ранните си детски години. Нощем се измъчвам от неосъществими копнежи по невъзвратимото. Виждам как палмите шумят около мен, а лотосите ме поздравяват тайнствено и ми шепнат сладко. Виждам пак капищата, синьото небе, което ми се усмихва, слънцето, което ме милва. То е блестящо, а тукашното е вяло и навъсено. Там то изгрява като грамаден, горящ, червен глобус и е за мен неизличим спомен от моята прекрасна Индия.

Мая свърши своя разказ. На очите ѝ се бяха появили сълзи.

СЪДБА НА ДВЕ ЖЕНИ

В салона настъпи дълбоко мълчание. Само папагалът крещеше, унищожавайки безмилостно останките от букета. Тихо, съвсем тихо се чуваше плисъкът на водата от водоскока, който се издигаше наред салона над няколко екзотични растения.

Виждаше се, че мислите на Азума летяха нейде далеко. С полупритворените си, загадъчни очи тя приличаше на сфинкс от далечния Египет, нейната родина. Само движението на полуголите ѝ гърди показваше, че в това тяло имаше живот.

Приска гледаше унесено Мая.

— Горкото момиче, колко много е страдало! Само веселият характер му е помогнал да превъзмогне страданията. Уви, ако аз можех да разкажа нещо за себе си, също бих казала, че не познавам, както и ти, своите родители. Родих се в замък от времето на рицарите феодали. Заобиколен отвсякъде с гъсти гори, където зиме вият вълци, замъкът отдалече прилича на крепост. Близо до него, край гората, е разположено селото. Често си спомням моя баща. Той беше истински поляк. Майка ми — висока жена с горд и меланхоличен израз на лицето. Тя винаги носеше траур за брат си, когото много обичаше. Той беше загинал за свободата на Полша по време на последното полско въстание срещу руското робство.

Аз рядко се срещах с други момичета от моя ранг, тъй като съседните на нас благороднически имения бяха на значително разстояние. Обичах да яздя и нямаше кон, който да не беше обзяден от мене. Често след някой лудешки галоп се връщах у дома вечер със скъсани дрехи и изподрани ръце от тръни и шубраци, през които се бях провирала. Майка ми се караше, но баща ми се гордееше с тези мои прояви, понеже твърде много обичаше палавата си дъщеря. Той често ме вземаше със себе си в гората и така се научих да боравя до съвършенство с оръжието. Колко пъти съм стояла по цели часове, свита до баща си в снега, с туптящо сърце, очаквайки някоя мечка да излезе от скривалището си ръмжаща и бушуваща из храсталака! Колко

пъти съм седяла в колата, докато баща ми препускаше силно и здраво държеше юздите на конете, а аз изпразвах сачмите от пушката си в блесналите очи на вълците, които ни преследваха.

По онова време бях навършила осемнадесет години. Изведнъж с нашия замък стана неочаквана промяна, която много ме обезпокои. Започнаха да ни посещават често благородници от съседните имения. През нощта до късно се съвещаваха. Всичко се пазеше в голяма тайна. Мама постоянно беше с насълзени очи, което означаваше, че предусеща приближаващата буря. Баща ми отклоняваше моите въпроси. Нямаше време да се занимава с мен.

Някои от благородниците оставаха в замъка по за няколко дни и в такъв случай нощуваха в едното му крило. Един от тях идваше по-често. Той беше красив момък с големи черни блестящи очи и демонстрираше особено внимание към мен. Често ме придружаваше в моите излети, говореше нежно и омайващо. Много пъти улавях погледа му да прониква дълбоко в мен. От своя страна аз малко държах на неговите изискани обноски, защото бях недодялана по природа, още повече че животът ми съвсем не приличаше на градския. Този младеж бе винаги с мен, когато ходех на лов — нещо твърде често в нашия дом, откакто той влезе в него. Момъкът беше чудесен ловец и изкусен стрелец. Никога не грешеше и винаги целеше точно, така че ние винаги се връщахме с богата ловна плячка. Обичах го като брат и бях неизмеримо горда, когато един ден свалих голям и силен глиган, излязъл ненадейно от едно блато, като застрашаваше със зъбите си моя приятел. Младият благородник не каза нито дума на благодарност, само хвана ръката ми, поднесе я до устните си и я целуна пламенно.

През една бурна нощ бяхме събудени внезапно. Около замък се вдигаше шум. Той беше обграден отвсякъде с руски войници. Предател беше издал заговора против угнетителите. Командирът на руската войска част се яви и поиска предаването на замък. Баща ми гордо го отпрати. Тогава войниците започнаха да обстрелват с оръдия замък. Запазих лоши спомени за тази нощ. Артилерийският огън святкаше зловещо в нощния мрак. Видях как донесоха баща ми, ранен тежко и вързан, как майка ми се хвърли върху него, плачейки.

Борбата се разпалваше все повече. Някакъв човек падна ударен до мен и чух един глас да казва:

— Приска!

Наведох се над падналия и видях лицето му. Покриваше го сянката на смъртта. Като събра последни сили, той хвана в ръцете си лицето ми.

— Мила моя — прошепна, — бъди здрава. Аз си отивам... Ще се видим горе.

Това бяха последните му думи.

Какво се случи с мен през следващите седмици, не мога да кажа точно. Родителите ми бяха откарани в затвора във Варшава. На мен властта не обърна никакво внимание. Събрах останките от мебелите, продадох скъпоценностите и златните накити. Отидох във Варшава, без да познавам никого, и се опитах да подкупя тъмничаря, но напразно.

Заговорниците бяха пазени строго.

След това дойде ужасният ден на присъдата. Чух как я прочетоха. Всички полски заговорници, борци за свободата на отечеството си, бяха осъдени до живот на заточение и каторга от руските кръволоци в ужасните, страшни за целия свят и за всички времена сибирски мини.

Не издържах и изгубих съзнание...

Последвах родителите си, конвоирани от озверели войници по замръзналите северни полета. Цели седмици вървах след конвоя в проста селска кола, докато най-после стигнах крайната точка на пътуването.

Приска спря. Тежките спомени потиснаха гласа ѝ.

— Майка ми — продължи тя — умря по пътя и я погребяха в малките църковни гробища на някакво бедно селце. Баща си не видях повече. Изпратиха го в една мина. Онзи, който влизаше като осъден в нея, никога повече не виждаше слънчевата светлина. Там, долу, има друг свят — царството на безкрайната мъка. Осъдените прекарват под земята останалите дни от живота си и единствено смъртта се смилява над тях и им дава покой, като склопява жадните им за светлинка очи.

Не мина много време и аз бях открита и подложена на разпит. Една вечер ме хвърлиха в една килия, после ме извадиха от там и ме изпратиха още по на изток, в Камчатка. След дълги перипетии можах да се освободя и понеже Камчатка бе по-близо до Америка — се озовах в Сан Франциско. Когато стигнах там, парите ми бяха свършили. Трябваше да си търся работа. Колко съм гладувала и

примирала от студ. Колко лишения и страдания, за да спечеля късче хляб. Дъщерята на един полски благородник не е подготвена за труд, защото никога не би помислила, че ще премине през такива изпитания. Но животът учи! Един ден срещнах мъж, който ми хареса, и жадна за човешки разговор, любов и нежност, аз се увлякох по него. Човек сляпо търси любовта, а често намира зад нея лъжи и измама. Искях да живея, без да страдам, да вкуся от безгрижния живот... и така стигнах дотук.

Това е краят! От всичко, което преживях, ми остана само едно: недоверие към живота и омраза към хората! Какво сме ние пред жестокостта на битието си! Търсим удоволствия и минутни наслаждения, а ставаме жертва на тъмни сили и заблуждения.

Приска нежно целуна Мая по челото. Погледите и на двете се отправиха към Азума, която беше изслушала мълчаливо разказа на своята приятелка.

— Ей, Азума, разкажи ни сега ти за твоя живот.

Египтянката кимна леко с глава и каза:

— Слушах ви, докато говорехте. Вие сте били добри момичета, заслужавали сте много по-добра участ за своите чисти души, но жребият на вашата орисница е бил жесток. Най-лошото е било, че сте били изтръгнати от родината. Моят разказ обаче ще бъде не само за страдания, но и за дива страст. Убедена съм обаче, че няма да ви достави удоволствие.

— Все пак ни разкажи, моля ти се — настоя индийката.

— Щом искате! — каза студено Азума. — От детството са ми останали само смътни спомени. Номадското племе, към което вероятно са принадлежали моите родители, е живяло може би в Арабия и покъсно в Египет, където колосите от черен камък, останали от минали векове, се оглеждаха във водите на Нил. Спомням си и сега онази нощ, когато безброй факли осветиха нашето селище. Банда разбойници нападна жилищата ни и изби мъжете, а жените и децата отведе в робство. Аз попаднах в харема на един паша. Там ме оставиха под надзора на стара и глупава негърка. Израснах сред това просташко общество. После бях слугиня на жените на пашата. Често слушах разговорите им и се чудех на тайнствените им шепоти, чужди и далечни за мен. Така изминаха много години на един пуст живот без радости и удоволствия.

Имах горещо желание да бъда свободна, да видя отново безбрежния небосвод на пустинята, където приятният волен живот е съвсем непонятен за чужденците и разбираем само за онзи, който се е родил там.

Напразни оставаха молитвите ми. Златните вериги на харема бяха също толкова безмилостни, както и грубите затворнически окови.

Най-после дойде времето, когато погледите на жените започнаха да се застояват върху мен. Аз не разбирах какво означаваха те, както не можех да проумея и техния смях. Тяхното внезапно внимание към моята особа беше загадка за мен. Пашата се беше впечатлил от красотата ми и беше решил да ме приравни със своите жени. Той току-що се беше върнал с богата плячка след грабеж в една западна област. Дворецът му ехтеше от радостни възгласи. В голямата танцувална зала жените боязливо сновяха около господаря си. Дивият властелин малко им обръщаше внимание. Неговият ястребов поглед се плъзгаше небрежно по тях и търсеше нова жертва. Изведнъж в очите му блесна мрачен пламък. Беше ме видял. Тържеството свърши и танцьорките изпадаха уморени по диваните. Аз исках да последвам моята настойница.

Но един роб се приближи и каза:

— Господарят желае да те види.

Настойницата ми се обърна зарадвана и се приготви да го последва, но той ѝ препречи пътя:

— Не говоря на теб, а на онази там, Азума.

Тя се отдалечи сърдито, а аз тръгнах след роба, без ни най-малко да се съмнявам в това, което ме очакваше. Слугата ме преведе през едни безкрайни коридори и най-после отвори някаква врата, украсена с барелефи, и ме пусна да вляза.

Озовах се пред пашата.

— Приближи се, дете мое — каза той ласкаво и посочи едно канапе до него. Аз обаче останах на мястото си.

— Защо не дойдеш при мен? — каза той ядосано.

— Какво искаш от мен, господарю? — попитах аз. Усещах, че ме грозеше опасност, но не знам защо не ме беше страх.

Пашата остана смаян от упорството ми. Той, който беше свикнал на робско подчинение от страна на своите жени, длъжни да бъдат

щастливи дори и от високомерното му благоволение, се смая от моето непокорство. Това бе нещо ново, неочаквано и изненадващо за него.

— Не считаш ли за свое най-голямо щастие моето желание да те приема сред моите жени, робиньо? — извика той.

Отговорих му с гордо вдигната глава:

— Не, не считам!

Той ме изгледа диво.

— Внимавай, докато е време! — гласът му се извиси и загърмя. — Ще те отрупам с разкош и богатство. Ще те обкича със скъпоценности, злато и рубини. Ти ще заповядваш на другите ми жени. За последен път те питам: съгласна ли си?

— И аз за последен път казвам: не!

Обърнах се и тръгнах към вратата. Зад мен изгърмя пресипнал зверски глас. Пашата се спусна след мене, хвана ме за ръката и със сила ме повали на пода.

— Не забравяй, че си робиня — крещеше той. — Ще те принудя да ми се подчиняваш.

Успях за момент да се откопча от него. Той отново се хвърли върху мен. За да се спася, хванах мекия килим от стената, към която ме беше притиснал, и го дръпнах силно. Чух как трофеите по него паднаха с трясък на пода. Пред очите ми проблесна някаква кама, взех я мигновено и като се извъртях, я забих силно в гърдите на насилника. Той падна на пода, без да извика. От раната му бликна кръв и обагри килима.

Стоях като вцепенена, когато чух шум. Слугите бяха подслушвали. Спуснах се по коридора и започнах да бягам. Те ме преследваха. По чудо стигнах вратата и изскочих на двора, след това на улицата. Тичах с всичка сила, защото ме гонеха, но постепенно се приближаваха все повече и повече към мен. Накрая се озовах на брега на Нил. В един миг разбрах, че в реката беше единственото ми спасение. Искях да се хвърля във водата.

В следващия момент усетих, че някой ме хвана за ръката. Когато се обърнах, видях, че това не беше някой от преследвачите ми, а един европейец.

— Какво мислите да правите? Преследвана ли сте?

Без да му отговоря, посочих с ръка към страната, от която се чуваше приближаването на слугите. Непознатият ме повлече към една

лодка, която стоеше на брега, и ме скри в кабината. След това скочи пак на брега и застана спокойно и невъзмутимо, докато дойдат слугите. Попитаха го не ме ли е виждал. Той ги изгледа учудено и небрежно им отговори, че съм избягала в обратната посока. Щом слугите отминаха, той се върна при мен и аз му разказах набързо всичко, което ми се беше случило. Непознатият одобри постъпката ми и още в същата нощ отплава с лодката си на север.

Той беше американец, дошъл в топлия Египет, за да лекува гръдната си болест. С най-голяма предпазливост, за да не ме издаде, ме отведе в Кайро и ме повери на едно английско семейство. Моят спасител ме посещаваше всеки ден и думите и погледите му издаваха любовта му към мен. Аз не изпитвах никакви чувства към него, но му бях признателна и бях готова да го последвам в родината му и да се омъжа за него.

През време на дългото пътуване по море за Америка обаче болестта му се изостри и когато наближавахме Ню Йорк, силен кръвоизлив сложи край на живота му. Така останах съвсем сама в чуждата страна, без никакви средства за препитание. Трябваше да работя, започнах да прислужвам по кафенетата. Мизерията ме душеше и аз отпадах все повече и повече.

Девојката от пустинята, която някога сама беше защитила честта си с кама в ръката, сега беше победена.

Азума произнесе последните думи с горчивина и негодувание, обърнала лице към стената.

Внезапно вратата се отвори. Приска се спусна към нея, като викаше:

— Ричард, най-после дойде!

НА ГРОБА

Беше облачна сутрин. Един невисок зид опасваше гробищата на града, в които Ирма водеше непоносим мизерен живот. Нощната роса още блестеше с хилядите си капки по мократа трева и лека мъгла покриваше върховете на върбите. Над гробищата властваше смъртен покой. Само някакъв човек работеше усърдно с лопатата — гробарят.

Близо до трапа, който копаеше, имаше могила с побит на нея малък дървен кръст. По нея нямаше трева и това бе доказателство, че гробът беше съвсем пресен.

Гробарят спря за минута работа, постави лопатата настрана и избърса потта от челото си. Вратата на гробищата се отвори и той погледна нататък. „Кой ли ще е пък този толкова рано?“ — помисли си той.

През вратата влезе млада и хубава жена, която носеше пъстър венец. „Изглежда чужденка“ — отбеляза гробарят. Посетителката се огледа наоколо, сякаш търсеше нещо.

— Можете ли да ми покажете гроба на Мод Алън? — попита тя със задавен от сълзи глас. Старецът ѝ показа могилата.

— Навярно питате за жената, която изгоря преди няколко дни в пожара на болницата, нали? Там е нейният гроб.

Ирма — защото това беше тя — трепна болезнено.

— Да, това беше голямо погребение. Величествена процесия! — каза старецът. — Целият град, научил за печалния край на момичето, се бе стекъл на погребението. Колкото до онзи мерзавец, който се хвърли в пламъците, за да се избави от правосъдието — хвърлихме го в ей онзи трап.

И като посочи рова в ъгъла на гробището, той пак се обърна към Ирма. Тя потрепери. Положи венеца на гроба, после коленичи пред кръста и прошепна няма, нечута молитва.

— Може би покойницата е ваша роднина? — забеляза човекът. — Бъдете спокойна. Аз няма да ви притеснявам. Свърших с копането. Сега ще вървя, трябва да поля много гробове.

Той сне шапката си и тръгна. Без да произнесе нито дума, Ирма остана на колене пред купчината пръст, която покриваше завинаги тленните останки на горката Мод. Ирма бе научила твърде късно за печалния край на своята приятелка. С малкото пари, които имаше, купи един венец. Това беше всичко, което можеше да поднесе на мъченицата.

Ирма облегна глава на грубия кръст, на който бяха изписа ни само две думи:

„Мод Алън“.

— Мод, моя обична Мод — заплака Ирма с глас. — Защо направи това? Едва сега разбирам загадъчните думи, които ми каза в онази ужасна нощ. Пожертвала си се за мен. О, мила Мод, твоята обич към мен е била толкова голяма, че е победила и самата смърт.

Ирма избухна в ридания.

— Ти намери смъртта си в пламъците — продължи да нарежда тя. — Огънят те погълна, за да прибере една благородна душа. Нямам нито сили, нито средства да ти благодаря за жертвата ти към мен. Уви, ти беше храбра девойка и не се страхуваше от смъртта, която те очакваше със зейнала паст и изгарящи очи. Какво са моите страдания пред твоята саможертва! Мод, ако виждаш отгоре, погледни ме. Моята свобода е платена с цената на твоята смърт. И на този, и на онзи свят няма да мога да ти се отплатя.

Тя закри лицето си с ръце.

След това мислите ѝ я отнесоха към Норт. Колко много беше обичала този мъж, но беше ли щастлива от това! Какво ѝ донесоха нейната вяност и преданост — само страдание! Съдбата беше ѝ отредила да рони горчиви сълзи, защото бе отдала сърцето си на човек, който изобщо нямаше нужда от нея. Нейна съдба беше това тя да бъде неразбрана и изоставена. А щяха да бъдат хубава двойка двамата, защото бяха красиви мъж и жена. Но колко се различаваха душевно!

Само детето беше ѝ останало! То беше единственото ѝ щастие и надежда. Бе споделило с нея нещастията и лишенията и само с един поглед на детските си очички ѝ бе връщало вярата и силите за борба с жестокия живот. Но къде беше то сега, живо ли е още?

Ирма беше отчаяна, тя хранеше слаба надежда да види някога отново своята дъщеря. В съзнанието ѝ изпъкваше грозната картина и ужасните сцени от последните две седмици, когато Лидия беше изчезнала в гората, гонена от глутница освирепели вълци.

— Уви, детето ми е загубено! — въздъхна Ирма и сви конвулсивно ръце. — Не е възможно едно толкова слабо същество да се защити от дивите зверове. Навярно те са го разкъсали!

След Лидия Ирма си спомни за Шелер. Той също беше изчезнал, когато тръгна да търси Лидия. Ирма напразно беше разпитвала за него. Вероятно той я считаше за загинала, или пък беше заминал кой знае къде, изгубил надежда да я открие.

Немилостивата съдба беше изхвърлила от нейния път най-добрите ѝ приятели и най-близките ѝ хора — майка, баща и дъщеря.

Спомни си онази фатална нощ срещу Коледа, когато с треперещо от студ дете беше почукала на вратата на родителите си. Видя се коленичила пред баща си, който ѝ съобщаваше с гневен глас за смъртта на нейната майка, съсипана от скръб заради неразумната постъпка на дъщеря си. Напразно се молеше тя на строгия си баща, който в онази зимна нощ ѝ беше показал безмилостно вратата.

Как се беше мъчила тя с малкото момиченце в премръзналите си ръце през виелицата и бе мечтала за едно легло от слама. И после този безконечен низ от лишения и беди, свързани с преплуването на океана, за да търси неверния съпруг, който така подло я беше изоставил. Ирма си спомни деня, в който го беше видяла за пръв път щастлив и богат, след като беше излъгал много други. Тя се бе увлякла в него и заплати за прибързаното си любовно чувство, което заплащаше и до днес със скитане по света. В паметта ѝ преминаха всички съдбоносни преживелици, които беше изтърпяла, докато следваше плана си да откъсне своя съпруг от втората му жена, хубавата и богатата американка. Едва когато опозна отблизо характера му, можа зад маската на неговото красиво, но бездушно лице да види, че той нямаше сърце, а беше воден от една безмерна жажда за богатство. Бе грабнал акта за брака им да се спаси от изобличение и после беше я пратил в лудница. Дори не се поколеба да направи опит да я отрови. И този човек тя беше обичала! Как беше възможно да не разбере още от първите дни на тяхното съжителство, че той е алчен егоист и лицемер, жесток към бедните.

Вместо да го отблъсне още в самото начало, тя сляпо и по детински вярваше в неговите омайващи, но подли уверения.

Той беше хитър и пресметлив. Тогава имаше нужда от парите ѝ и беше изплел хитра мрежа, за да я впримчи в нея и да я използва, след като беше напуснал и втората си жена. Горката Мери, тя също го беше обичала страстно.

Къде ли беше той сега? Дали Роджър беше още по следите му, или подлецът бе съумял на време да се измъкне от преследванията на полицията?

Пред очите ѝ се очерта мъжествената фигура на полковник Роджър. Колко много бе я молил да му даде ръката си! Колко труд беше положил, за да предаде Норт на правосъдието. Беше ѝ дал подслон и сигурно убежище, защото я обичаше искрено, а тя го беше отблъснала и напуснала жилището му. Колко неразумна е била!

Големите изпитания бяха отворили очите ѝ. Тя отново видя болницата на доктор Стивънс и нейните унизяващи тайни, младия и сериозен доктор Кастър, както и циничните лица на директора и надзирателката на лудницата. Ирма беше чела във вестниците, че тази жена е щяла да бъде разкъсана от разярената общественост и единствено усилията на полицията я спасили от това.

Всичко това беше минало. Сега Ирма всяка вечер трябваше да ходи в онова заведение, да се излага на похотливи погледи и да чува зад гърба си безсрамните подхвърляния на покварените и алкохолизирани момичета от шантана. И всичко това тя търпеше, за да спечели една нищожна сума, която едва покриваше ежедневните ѝ нужди. Само надеждата да узнае нещо за своето дете поддържаше жизнените ѝ сили.

Единствено собственикът на заведението понякога се намесваше, за да я защити от нападките на нейните пропаднали колежки, и я вземаше под свое покровителство. При все че беше любимката на публиката, клиентите на шантана бяха толкова груби с изразите си, че Ирма не знаеше как да избегне шегите им, въпреки че те бяха доброжелателни.

Тя със страх си спомняше за тайнствената фигура, която я преследваше всяка нощ, макар че никога не беше я заговаряла. Непознатият винаги я следваше от разстояние и никога не се

доближаваше съвсем. Когато стигаше до дома си, той изчезваше в мрака.

Ирма нямаше близък човек, с когото да сподели болките си. Хазайката ѝ досаждаше с неприлични намеци. Тази жена не можеше да разбере защо нейната квартирантка отблъскваше всички, които искаха да ѝ се представят. Само категоричното изявление на Ирма, че ще напусне веднага дома ѝ, ако бъде принудена да прави нещо лошо, възпираха тази жена да не пусне някой при нея.

Уви, беше загубила дори и добрата Мод, която толкова я разбираше. Да беше жива сега! Очите ѝ се насълзиха. Пред нея беше гробът на мъченицата. Мод най-последно беше намерила успокоение в него. На Ирма ѝ се искаше да разрови земята и да легне до мъртвото тяло на приятелката си, за да заспи заедно с нея вечния сън. С какво удоволствие би затворила красивите си очи, за да потъне там, където няма нито страдания, нито болка.

Но това беше невъзможно. Трябваше да живее, да страда и да се измъчва.

Старият гробар се приближи.

— Не стойте дълго на тревата. Мокра е, ще наистинете — предупреди я той доброжелателно.

Ирма стана.

— Видяхте ли покойната, дядо? — попита тя.

— Да. Дадох ѝ последна благословия там, в малкия параклис. Видях лицето ѝ, понеже ковчегът беше отворен. То беше бяло като сняг. Тя беше мила и нежна като дете. Просълзих се, като я видях. На устните ѝ беше застинала усмивка, като че ли искаше да проговори.

Ирма напусна гробището, без да сдържа сълзите си. Старецът я изпрати с поглед.

„Навярно е сестра на покойната“ — помисли си той и поклати глава.

Ирма реши, че последната усмивка на Мод, за която спомена гробарят, е била за нея, и тъгата по приятелката ѝ се усили. Образът и не я напусна и когато излезе от гробищата и тръгна през града.

ТАЙНСТВЕНА СИЛА

Фасадата на „Уайт Касъл“ отново блестеше от светлината на електрическите лампи. Цялото заведение беше препълнено с посетители.

В залата за игра беше тихо. Топлата лятна нощ проникваше във всички помещения и коридори.

Барон Фон Фалкенбург се разхождаше с мисис Мануелита Блекбърн. Те разговаряха за нещо маловажно, но неговите очи играеха и се взираха в дърветата на парка. Личеше, че той очакваше някого.

— Ходили ли сте някога в Мексико, господин барон? — запита внезапно мисис Блекбърн.

— Не — отговори той, — не съм ходил толкова на юг.

— Трябва непременно да го посетите. Според мен Мексико е най-красивият град на света.

— Вярвам ви, уважаема госпожо. Като ви гледам, все повече се убеждавам в това, което твърдите.

— Ах, вие — каза мисис Блекбърн и го удари леко по рамото с ветрилото. — Не ме гледайте така. Винаги съм казвала, че имате опасен поглед — прибави тя през смях.

— Не е вярно!

— Истина е! В очите ви има някаква демонична сила, която ме завладява, и трябва да свеждам очи, защото не съм в състояние да ви гледам дълго.

— Това е много интересно, мисис!

— Да, наистина, много интересно!

В това време се приближи мистър Блекбърн, придружен от друг господин. Баронът се възползва от това, за да се отдалечи. Беше видял човека, когото търсеше. Направи няколко крачки и се мушна незабелязано в гъсталака, където беше той.

— Е, Хосе, какви известия ми носиш? — прошепна баронът.

Метисът повдигна рамене.

— Казвай по-скоро. Нямам много време да стоя тук. Какво разбра? — попита мнимият барон, който бе не друг, а самият Норт.

— Според последните известия, които събрах, параходът е бил хвърлен във въздуха.

— Спасил ли се е някой?

— Никой от тези, които са били вътре — отговори Хосе.

— Е, значи всичко е минало добре.

— Не толкова добре, синьор! Разбрах и това, че малко преди да избухне параходът, повечето от пътниците са го напуснали.

— Но това е невъзможно... Там няма никакво пристанище, където може да се спре. Чак на М. има пристан.

— Така е, но тези лица напуснали парахода с лодка. Положих всякакви усилия, за да узная кои са били тези хора, но не успях да науча нищо. Като че ли са потънали в земята.

— Добре, добре! Иди сега у дома и довечера ме чакай там. Пак ще поговорим за това.

Метисът изчезна, а Норт излезе незабелязано на алеята на парка.

— Хубава работа! — скръцна той със зъби. — Има си хас именно Роджър да е бил между спасилите се. Пак ще тръгне по следите ми. Цяло нещастие! Беше ми добре досега. Но не всичко е загубено. Хосе трябва да внимава и в случай на нужда да отстрани враговете ми. Ще изпратя Боб в Ню Йорк, за да научи как стои въпросът с моето преследване. Сега не ми се ходи в никакъв М. Искам да съм до Мануелита. Трябва да я притежавам дори с риск за живота си. Но как да се стигне дотам! Тя прекалено обича съпруга си. Старият Блекбърн е неприятна личност, с която винаги ще си имам разправии. Впрочем ето една идея! Ще отидем с Мануелита, тя самата ми напомни, че погледът ми има непреодолимо въздействие върху жените. Ще опитам и тук силата му.

— Къде се изгубихте, господин барон? — извика Мануелита. — Моите кавалери ме изоставиха отново. В тази великолепна нощ не мислят за нищо друго, освен за пари и други прозаични неща.

Баронът направи няколко крачки към нея. Бяха само двамата.

— Извинете, че ви напуснах, мисис, но нещо ми влезе в окото — каза той шеговито. — Трябваше да изостана малко.

— О, по-добре ли сте сега?

— Не — каза той, като сложи кърпа на очите си, — още ме боли.

— Елате под фенера до онази пейка — предложи мисис Блекбърн.

— Вероятно искате да ми станете лекар.

— Може би е някаква мушичка. Лесно ще я извадя — каза младата жена.

— Ще ви бъда много признателен.

Те отидоха до пейката и баронът седна така, че светлината от фенера падаше точно върху очите му.

— Така удобно ли е? — попита той.

— Да, чакайте да видя. Отворете добре окото си.

Наоколо бе тихо. Мануелита се наведе над барона и внезапно дълбокият поглед на неговите очи я прониза като нож. Тя премигна и се огледа наоколо, после клепачите ѝ натежаха и мисис Блекбърн изпадна в някакво особено замайване. Беше хипнотизирана.

Тайнствената сила на внушението не е нещо неземно, защото е и тайна на човешкото сърце. Хората, които разполагат с тази сила, са в състояние да внушат чрез погледа си каквото пожелаят у обекта на своята хипноза.

Баронът постигна целта си. Той се огледа. Наоколо нямаше жива душа. Наведе се и целуна отпусналата се жена. „Колко е красива — помисли си. — Тя трябва да бъде моя, както толкова други преди.“ Той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Мануелита, чуваш ли ме?

— Да — отговори тя шепнешком.

Баронът тържествуваше. Красивата жена беше хипнотизирана чрез могъщата сила на неговия поглед и той можеше да я превърне в сяло оръдие на своите желания.

— Слушай ме — каза той. — Желая ти доброто. Обичам те и ще те направя щастлива чрез моята любов към теб. Ти ще се промениш, ще охладнееш към съпруга си и ще обичаш само мен, барон Фон Фалкенбург.

Чуха се стъпки. Като разтри с ръце лицето на мисис Блекбърн, баронът я изправи на крака, целуна я страстно по устните и бързо се отдалечи. Мануелита усещаше сладостни тръпки, изпаднала в унес, и помнеше само едно — че беше говорила с барона и той ѝ се беше признал в любов.

Някой идваше към нея. Това беше мистър Блекбърн, придружен от други господа.

— Сама ли си тук? — попита съпругът ѝ учуден. — Къде е баронът?

— Сама съм. Не знам къде е баронът. Може би е при приятелите си.

Блекбърн подаде ръка на жена си, но тя я отблъсна предпазливо.

— Какво става с тебе днес, дете мое?

— Толкова е горещо, че се задушavam.

Мануелита беше неузнаваема дори за себе си. Тя започна да разглежда съпруга си и намери в него маса неща, на които по-рано не беше обръщала внимание: побеляла коса, старчески вид въпреки елегантното му облекло, бръчки в ъгълчетата на очите и устата му. Започна да се убеждава в неговата грозота. Как бе могла да обвърже живота си с този човек тя, младата и жизнена красавица! Във въображението ѝ се изправяше младият, красив и горд барон Фон Фалкенбург. Всичките ѝ мисли бяха насочени към него. Очите ѝ напразно търсеха хубавото му лице между мъжете, които се бяха събрали на осветената тераса пред зданието. Той не се виждаше никъде.

Мануелита искаше да остане сама и се сбогува с гостите.

— Искаш да ме оставиш ли? Да не си болна? — попита мистър Блекбърн и загрижено хвана ръката ѝ.

— Не — каза тя, — нищо ми няма, добре съм.

Тя отдръпна ръката си, спусна се бързо към стълбата и се качи горе. Блекбърн гледаше учудено след нея.

— Какво ли ѝ е? — питаше се той. — Днес е много странна, направо неузнаваема.

Той не предполагаше, че чужда, нечиста ръка преди броени минути беше разрушила неговото щастие и един подлец бе скроил зловещ план да го погуби и да отнеме любимото му същество.

ИГРА НА КАРТИ

— В последно време нямате късмет, господин барон!

— Да, щастието е променливо нещо, то е капризна богиня. Кой знае с какво съм я обидил, мистър Люис!

— Причината е, че залагате винаги на валетата. Заложете поне веднъж на дама купа и ще видите, че ще спечелите — каза Джеймс, смеейки се.

— Добре, ще приема съвета ви!

— Защо играете с толкова големи суми?

— В това е магията на играта! Само когато на масата са сложени стотици хиляди, усещам удовлетворение. Само тогава изпитвам вълнение, а след това и радост, когато печеля.

Джеймс поклати глава.

— Почакайте, мистър Дейвис! Тази вечер искам да ви покажа как се играе в големите германски клубове. Днешните суми ще бъдат страхотни.

Джеймс последва барона в залата за игра с известно безпокойство. Посетителите там също се развълнуваха. Всички заобиколиха мистър Блекбърн, който беше седнал срещу барона и раздаваше картите.

Баронът бе последвал съветите на младия американец и залагаше постоянно на дама купа, но непрекъснато губеше. Изведнъж зрителите се оттеглиха настрани. Дойде Мануелита Блекбърн и седна до съпруга си. Лицето ѝ беше бледо, но от очите ѝ изскачаха искри. Тя тайно погледна барона, който седеше срещу нея и също така незабелязано отговори на погледа ѝ. В очите на Мануелита се отразяваше безпокойството на любовта. Баронът обръщаше малко внимание на колосалните си загуби. Той тържествуваше, защото бе успял да спечели и подчини красивата жена. Скоро обаче установи, че погледът ѝ издаваше тревога, насочена към самия него, който залагаше постоянно на дама купа, а тя му отказваше своето благоволение.

— Но заложете на друга карта, господин барон — каза някой от присъстващите.

— Не — отговори спокойно баронът. — Днес особено държа на дама купа.

Мануелита стана от стола си, отиде да наметне испанската си пелерина и пак се върна. Лицето на барона беше развълнувано. Постоянните загуби видимо го ядосваха.

— Петстотин хиляди долара! — извика той.

— Банката отговаря — каза Блекбърн спокойно.

— Един милион! — извика пак баронът.

Блекбърн отсече една карта. Баронът загуби.

— Пет милиона долара!

Сред зрителите премина шепот. Блекбърн се облегна назад.

— Не мога да приема такава голяма сума. Под въпрос става самото съществуване на банката.

Баронът скочи на крака.

— Оттеглям залога си — каза той, — но залагам отново осем милиона долара — цялото ми състояние.

— Залагам банката!

Зрителите се разшумяха. Вълнението се усили. Някои бършеха потните си чела.

Блекбърн устоя на напрежението. След малко той каза:

— Като приемам такъв залог, длъжен съм да отбележа, че въпросът вече не е в разоряването на банката при евентуална загуба, защото аз съм по-богат, отколкото си мислите.

Баронът прехапа устни.

— Давам време да си помислите, понеже залагате цялото си състояние. Все още можете да оттеглите залога си!

— Не! — извика баронът.

— Тогава съжалявам — каза Блекбърн. — Правя ви друго предложение. Банката залага четири милиона срещу толкова от ваша страна. Ако спечеля, ще сложа тези осем милиона като реванш за онези четири милиона долара, които ви остават. Ако спечелите, ще претендирам за дял от вашата печалба.

— Добре, приемам — отвърна баронът.

В залата се възцари дълбоко мълчание. Зрителите затаиха дъх. Най-после картата падна. Баронът изгуби. В този момент се чу гласът

на Мануелита:

— Аз ще тегля за последен път картите. Вярвам, че ще ми позволиш, нали? — обърна се тя към съпруга си.

Той наведе сърдито глава в знак на съгласие, понеже беше забелязал един от погледите, които Мануелита хвърляше на барона. Красавицата вдигна нежните си ръце изпод наметалото и бавно обърна картата.

Беше дама купа.

Баронът печелеше четири милиона долара.

— Вие ми донесохте щастие, мисис — каза той невъзмутимо.

Блекбърн прекрати играта и напусна игралната зала заедно със съпругата си. Премина с нея през салона и двамата влязоха в частния си апартамент, без да разменят нито дума. Блекбърн отвори една врата.

— Влез — каза той на жена си.

Затвори вратата след себе си и като направи нервно няколко крачки, се обърна към Мануелита:

— Загубата от четири милиона не е нещо страшно за мен. Скоро пак ще ги спечеля, но днес забелязах нещо, за което искам обяснение.

Той застана пред нея.

— Видях как тази вечер гледаше барона по начин, който не подобава на една омъжена жена. Какво означава това?

— Не те разбирам — каза Мануелита, без да се засегне особено. — Да не би да ревнуваш?

— Досега не съм имал повод за това — каза Блекбърн строго. — Но в този случай искам да знам всичко. Аз ще ти задавам въпроси, а ти ще ми отговаряш точно. Тази вечер те намерих сама на пейката. Малко преди това с тебе беше баронът и изведнъж изчезна. Това само по себе си е загадъчно. Твоят поглед също издаваше нещо, току-що преживяно дълбоко.

Тя мълчеше.

— Ще ми отговориш ли? — изкрещя Блекбърн и хвана ръката на Мануелита, като я дръпна от стола.

Тя изтръгна сърдито ръката си от неговата. В този миг нещо изпадна от пелерината ѝ. Мисис Блекбърн се опита с бързо движение да хване падащия предмет, но съпругът ѝ я изпревари и го вдигна. Беше една дама купа.

— Какво означава това?

Мануелита мълчеше.

— Сега разбирам — извика той яростно. — Ти си ми изменила. Съюзила си се с противника ми срещу мен в една нечестна игра.

Мануелита не бе настроена да слуша упреци и докато мистър Блекбърн се усети, скочи от мястото си и избяга. Той се затича след нея, но тя влезе в стаята си и бързо заключи вратата.

— Ще отвориш ли, безсрамнице — викаше той. — Ще разбия вратата и ще те удуша!

Блекбърн се успокои изведнъж и се оттегли. Не искаше да предизвиква скандал. Вместо да става за посмешище, реши, че ще е по-добре да накаже безчестния подлец.

Той се върна в салона. Баронът беше там и приемаше поздравления за голямата си печалба. Блекбърн се приближи към него.

— Моля ви — каза той на Фалкенбург, — искам да поговоря с вас за минута.

— На ваше разположение съм — отвърна баронът. — Извинете ме, господа!

Двамата се оттеглиха в една лежа.

— Господин барон — започна Блекбърн, — имам към вас един сериозен въпрос. Познавате ли това?

Той извади от джоба си една карта за игра.

— Какво искате да кажете? — учуди се баронът.

— Въпросът ми е ясен! Тази карта изпадна от жена ми и това ми дава основание да смятам, че е била в тайно споразумение с вас относно играта.

Баронът направи жест на протест. Той разбра, че Мануелита е била на негова страна. А тя беше излъгала съпруга си заради него, следователно го обичаше. Тази мисъл го зарадва.

— Не се оправдавайте — каза студено Блекбърн. — Не знам каква карта би се паднала, иначе бих поискал обратно четирите милиона. Сега обаче искам от вас друго удовлетворение.

— А именно?

— Призовавам ви на дуел. Оръжието ще реши спора.

— А ако не приема?

— Тогава ще ви ударя пред свидетели.

Баронът позеленя от яд.

— Добре, приемам предложението ви! Какво оръжие предлагате?

— Сабя. Доколкото съм чувал, вие сте майстор на нея. Аз също съм се упражнявал малко.

— Добре, приемам. Кога ще бъде дуелът?

— Утре рано сутринта в парка „Сейнт Шарл“. Първият влак тръгва в шест часа. В седем аз ще бъда на мястото.

— Кого да взема за секундант?

— Когото искате, моят секундант ще дойде още тази вечер в дома ви.

— Отлично, всичко е уговорено!

След това двамата излязоха от ложата и баронът отиде при Джеймс.

— Мистър Джеймс, позволете да ви помоля за една услуга.

— На драго сърце!

— Искате ли да ми станете секундант?

— Секундант ли? С кого ще се дуелирате?

— Ще узнаете по-късно. Сега ми отговорете съгласен ли сте?

— Да, съгласен съм!

— Утре в пет часа трябва да бъдете на източната гара.

— Добре, ще бъда!

Като се сбогува с Джеймс, баронът излезе в парка. Към него се приближи слугинята на Мануелита.

— Моля ви, елате веднага, господин барон — прошепна му тя.

Той я последва. Преминаха по странични алеи и се отправиха към един малък павилион.

— Влезте вътре, аз ще остана да пазя. Ако дойде някой, ще почукам три пъти на прозореца.

В павилиона беше свършено тъмно. Баронът влезе и затвори вратата след себе си. Две нежни ръце се обвиха около врата му, лъхна го упойващият аромат на парфюм и две пламенни устни се прилепиха до неговите.

— Скъпи — прошепна гласът на Мануелита, — какво, за Бога, говори мъжът ми с тебе? Много се безпокоях.

Баронът я притисна страстно към гърдите си.

— Кажи ми — настоя тя. — Заплаши ли те с нещо?

— Покани ме на дуел, мила моя.

— С какво оръжие?

— Сабя.

— Господи, той я владее до съвършенство. Не, този дуел не трябва да се състои, иначе си загубен.

Тя отново се притисна към гърдите му.

— Бъди спокойна, любов моя — успокои я баронът, — и аз боравя чудесно с това оръжие.

— Не... Впрочем... дойде ми наум една идея.

— Кажй я!

— Не, тайна! Ще ти кажа само, ако утре съпругът ми ти отстъпи правото да избереш оръжието си, избири онова, което ще има дълбока рязка на дръжката си. Обещай ми, че ще го направиш!

— Разбира се! Ще направя всичко, каквото пожелаеш!

— Не мога да живея без тебе. Стопих се, докато те чаках.

— Виждам го, любима! Виждам всичко онова, което правиш за мене — каза баронът и обсипа шията и лицето ѝ с целувки.

— Мълчи — прошепна тя и го придърпа към себе си на едно канапе.

— А съпругът ти? — попита той. — Ако узнае, че си тук?

— Няма. Той е сигурен, че в момента се намирам в стаята си, в която сама се бях заключила. Излязох през една тайна врата и по страничната стълба дойдох в градината.

— Ами слугинята? Имаш ли ѝ доверие?

— Мога да разчитам напълно на нея! Тя умее да мълчи. Не забравяй обаче онова, което ти казах за утре!

— Няма да забравя, бъди сигурна!

— И ще ме обичаш винаги, нали! Дори повече от живота си!

— До гроб, мила моя! — извика той и я прегърна страстно.

Около павилиона беше напълно тихо. Слугинята зорко бдеше за сигурността на двамата влюбени.

ДУЕЛЪТ

— Готови! Тръгвайте!

Свирката на локомотива изпищя оглушително в студената утрин. В единия от вагоните седяха барон Фон Фалкенбург и Джеймс Дейвис.

— Лицето ви е малко посърнало, господин барон — забеляза Джеймс.

— Така ли? Забелязва ли се? — попита баронът и подаде цигара на приятеля си.

— Видяхте ли Блекбърн?

— Да, качи се със своя приятел в съседния вагон.

Джеймс се замисли.

— Добре, че цялата работа се върши толкова тайнствено — забеляза той.

— Така трябва да бъде. Иначе би възбудило негодуванието на целия град. Злите езици щяха да започнат да дрънкат и всички щяха да научат за станалото.

— Да, взети са всички предпазни мерки. За бога, надявам се, че няма да се стигне до крайност — каза Джеймс уплашено.

Баронът вдигна рамене. След това всеки от тях потъна в мислите си.

Влакът летеше с голяма скорост.

— „Сейнт Шарл“ — провикна се кондукторът.

Единствените пътници, които слязоха, бяха противниците и техните секунданти. Всички отидоха на уговореното място. По предложение на Блекбърн оръжието избра баронът. Той взе сабята с рязка на дръжката, според указанията на Мануелита. По този начин той превземаше крепостта отвътре, защото острието на тази сабя беше намазано с отрова. Предателството на Мануелита помогна на барона и победата беше негова.

Мистър Блекбърн — добър, благороден и коректен в отношенията си към другите човек — загина, защитавайки своята семейна и човешка чест.

Дуелът поначало е една низост, завещана от минали времена. Няма по-гнушно, по-долно и по-отвратително нещо от това да бъде убит човек в името на някакво абстрактно понятие като чест. Тя е вложена в неговия живот и той се е появил на земята, за да живее. Няма нищо по-унизително за човека от това да се отнеме правото му на живот, храна и любов. Празните хора на средните векове, скучаещи от преситеност, измислиха забавлението да се убиват едни други в разни турнири и дуели, и то обикновено пред жени, за жени и заради жени.

По правило в дуела загива правият и оскърбеният. Убиецът затова е убиец, защото като безделник е имал достатъчно време да се упражнява във фехтовка и стрелба, за да може да убива себеподобните си. Това винаги са били най-опасните и най-излишните хора. Хиляди благородни души, водени през целия си живот от пламенната си любов към хората и към възвисяване на човешкия дух, са станали през вековете жертва на дуели. Този варварски обичай е изтрил едни от най-бляскавите имена на човешката история като Ласал, Пушкин, Лермонтов...

Жените, жертва на мъжките безобразия, често смятат победените в дуел за по-долна категория хора и дори се чувстват задължени да отдадат сърцето си на онзи, който е малтретирал и убил друг човек, при това понякога в тяхно присъствие.

Каква варварщина! В течение на векове жената, която по природа е по-човечна, е привличана да участва във вакханалията над измъчени, обидени и умъртвени хора. Постепенно са й внушавали, че дуелът се прави в нейна чест, че той е жертвоприношение на богове, някакво празненство, давано в нейна чест, някакъв житейски връх, постиган не чрез братски взаимоотношения между хората, а посредством кървава разправа.

И Мануелита не можеше да се откъсне от този дивашки предразсъдък. Тя прие убийството на съпруга си като нещо естествено и чувстваше в себе си готовността да се отдаде на неговия убиец, след като сама му беше помогнала.

СТРАСТ

Отбраното общество на М., както и всички редовни гости и посетители на заведението „Уайт Касъл“ бяха силно развълнувани. Всички бяха поразени от двете известия, които долетяха като гръм от ясно небе. Първо, Блекбърн, собственикът на „Уайт Касъл“, внезапно бе починал от апоплексия. Второ, щастливият печеливш на голямата сума от игра на карти, барон Фон Фалкенбург, бе взел заведението под наем. Колкото до Мануелита Блекбърн, вместо да се върне при родителите си в Мексико, тя остана в М. Всичко това даде повод за най-чудновати коментари.

Джеймс минаваше през игралната зала, пуста този ден, когато приятелят му Ричард бързо дойде при него. Той беше бледен, а красивото му лице — съвсем разстроено.

— Но, Ричард — извика Джеймс, — какво се е случило с тебе?

Ричард не беше в състояние да отговори. Той хвана конвулсивно Джеймс за ръката и го дръпна настрана.

— Ще ми скъсаш ръкавите, не ме тегли толкова силно. Виждам, че не си на себе си!

— Къде е? — едва проговори Ричард, като гледаше диво наоколо.

— Кой? Да не те е обидил някой?

— Къде е баронът? Искам да отида при него.

— Сега не можеш да го намериш, замина с файтон.

— Когато се върне, скъпо ще ми плати!

— Но успокой се, любезни, и ми кажи какво ти се е случило.

— Представи си, исках да отида при Приска, но слугата ме спря и каза, че докато баронът не разрешил, никой не можел да ходи при нея.

— Добре, разбери нещо чрез Мая и Азума!

— И това ми беше отказано.

— Е, какво от това в края на краищата. Господи, та ти можеш да си намериш друго момиче.

Ричард подскочи.

— Ти ме подценяваш, може би искаш да ме унижиш? Аз ще намеря този безсрамник, барона, и ще го накажа.

Той щеше да тръгне, но Джеймс го задържа.

— Не прави глупости, Ричард! Помисли за родителите си. Искаш да вдигнеш скандал, за да говори после целият град, че си се бил с барона заради едно леко момиче!

— Джеймс, не смей да наричаш така Приска. Кълна ти се, че...

Джеймс стана много сериозен.

— Значи дотам стигнаха работите — каза той. — Ричард, никога не бих повярвал! Бъди разумен! Вярно, че момичето е красиво, и не казвам, че няма добро сърце, но въпросът е в друго. Ти имаш други задължения. Принадлежиш към едно от най-благородните семейства в М. Искаш ли да издигнеш преграда между себе си и твоите родители, между тебе и дома на баща ти и майка ти, и то заради една паднала жена?

— Не мога да скъсам с нея — въздъхна Ричард.

— Съжалявам те. Мога да прибавя само едно: трябва много да се пазиш. Баща ти говори с мен онзи ден и ми се оплака, че вече не работиш. Стана ми много мъчно за стареца. Виждаш ли, ако знаех, че не си господар на себе си, никога не бих те довел тук. Сега се разкайвам за това, че те поканих да дойдеш с мене тогава.

— Добре — каза Ричард, — сега ти ми кажи как бих могъл да се избавя. Благодаря ти за добрите съвети.

Той тръгна опечален, без да се сбогува.

— Сега трябва да внимаваш — извика Джеймс след него, а после добави на себе си: — Сам трябваше да се накажа за глупостта си, задето доведох този младеж тук. Искях да му доставя малко удоволствие, а ето че сега се е влюбил до уши в едно леко момиче. Такива са последиците, когато човек съди за другите единствено по себе си.

Барон Фон Фалкенбург беше взел под наем „Уайт Касъл“. Той кроеше големи планове. Имаше намерение да вдигне категорията му и да направи заведението още по-великолепно и привлекателно. Повика при себе си стария надзирател и инспектор, който от дълги години служеше тук.

— Колко жени има в „Уайт Касъл“? — попита го баронът.

— Според списъка — триста и петнадесет — отговори инспекторът.

— Добре, вече дадох нареждане на агентите да удвоят това число. Искам тук да се съберат всички красавици на света.

— Вярвам, че са се погрижили вече.

— Вярваш ли! — отвърна баронът строго. — Прегледах балета. Доволен съм, но не забелязах нищо необикновено.

— Видяхте ли онези неразделни три грации? Те са нашата гордост!

— Не играят ли на сцената?

— Не. Покойният настояваше, но те не искаха.

— Това е нещо ново за мен. Къде прекарват времето си тези три дами?

— Винаги можете да ги намерите в така наречения син салон.

В същото това време тези три приятелки разговаряха помежду си. Някой почука на вратата на стаята им.

Приска се изчерви.

— Това е Ричард! — прошепна тя.

Вратата се отвори и влезе баронът. Той остана замислен няколко минути, после бързо се съвзе.

— Аз съм новият наемател на „Уайт Касъл“.

Момичетата се спогледаха и обърнаха учудените си погледи към красивия мъж, който беше седнал спокойно на един фотьойл и оглеждаше с изпитателен поглед всяко едно от момичетата.

— Имате ли да предявите някакви желания? — попита той любезно.

Трите момичета се спогледаха усмихнати, но не отговориха. Макар че не бяха щастливи, все пак би било глупост от тяхна страна да напуснат този оазис, където бяха осигурени с всичко. При това за тях не съществуваше друг свят, така че те не можеха да отговорят нищо на този човек, който ги порази с красотата си.

Той също не очакваше никакъв отговор от тях, усмихна се леко и излезе. Когато напусна стаята, започна да размишлява: „Сигурно съм бил сляп, за да не видя досега тук тези красавици! Какво е Мануелита пред тези момичета, пълни с живот и младост. Мога бързо да спечеля

тяхната благосклонност, защото са в ръцете ми. Ще пия от тях като от най-вълшебен извор. Сега, когато постигнах такова неочаквано щастие, когато имам предостатъчно пари, искам да изживея живота си сред най-красивите момичета в света, пред които великолепието на един ориенталски принц ще представлява само бледа сянка“.

Баронът заповяда веднага да бъде отказван всякакъв достъп на посетители до стаята на трите приятелки, нещо, което докара Ричард до отчаяние. Той напразно се опитваше да влезе във връзка с Приска чрез писма, тъй като слугите бяха неподкупни.

Повечето салони, гледащи към парка, бяха превърнати от личното ръководство на барона във феерични дворци. Синият салон бе определен за жилище на момичетата. Там баронът имаше намерение да прекарва в техните обятия вечерите си. Но беше забравил, че в „Уайт Касъл“ имаше едно същество, което вярваше, че притежава отпреди права над него, защо то беше пожертвало за него своя съпруг.

Мануелита действително бе привързана силно и страстно към барона. Но яростта ѝ бе безкрайна, когато научи от един слуга за намерението на барона. Това стана няколко дни след погребението на Блекбърн.

Тя поиска да бъде приета от барона, за да поговори с него. Младата вдовица седна до прозореца. Нейната красота чудесно хармонираше с черните ѝ траурни дрехи.

Баронът се приближи до нея и целуна ръката ѝ.

— Какво искате от мене, мисис? — попита той.

— Искан само да разбера вярно ли е, че си искал да направиш тук долу харем? — каза тя, едва сдържайки вълнението си.

— Какво от това, ако го направя? — отвърна спокойно баронът.

Мануелита скочи и се приближи към него с пламнали от гняв очи.

— Това ли заслужих от тебе! — извика тя. — Трябва ли да ти припомням, че спасих твоето състояние и че от любов към теб изпилих сабята на мъжа ми, които сигурно щеше да те убие, ако тя не беше се пречупила, докато своята намазах с отрова!

— Не се дразни толкова, Мануелита — каза баронът, като я притисна към гърдите си, за да я успокои. — Знам много добре какво ти дължа, но ти трябва да ми спестиш подобни сцени на ревност.

— Питам те вярно ли е това, което чух? — пресече го тя и се изтръгна от ръцете му.

— Но чуй какво ти говоря, дете мое. Виждаш, че аз съм човек, който има нужда от промени и развлечения. Ако обичах само тебе, скоро щях да ти се наситя. Казвам ти това, защото много добре те познавам. Ако покрай теб търся и друго развлечение, това не бива да те обижда, защото аз все пак ще се върна в обятията ти.

Тя го изслуша, без да каже дума, само очите ѝ святкаха. Той напразно се опитваше да ѝ повлияе с погледа си. Усети, че тук неговата хипноза не действаше.

— Нещастник — извика тя и стисна ядосано пестници. — Преди да ти позволя да направиш това, което си намислил, сама ще те смачкам. Опитай се само да осъществиш плана си и аз ще ти покажа какво значи отмъщението на една излъгана испанка.

При все това баронът остана спокоен и не трепваше пред заканите ѝ.

— Не-е, мили мой — добави Мануелита страстно, — ти сигурно си искал да ме уплашиш. Признай, че това е било само една теза от твоя страна.

Тя държеше главата му върху гърдите си и обсипа челото му с горещи целувки.

— Виждаш колко много те обичам! — каза тя през сълзи.

— Ще направя всичко, каквото искаш, ще прося заради тебе, но моля ти се, не ме оставяй! Остани при своята Мануелита!

— Добре, добре, дете мое. Ще изпълня волята ти, но сега те моля да се успокоиш!

— Само помни, че за тебе пожертвах всичко, дори и честта си. Помисли за това! Преди да те прегърне друга, предпочитам да забия камата в гърдите ти, а после сама ще се пробода над твоя труп.

„Тя е в състояние да ме разиграва — помисли си баронът. — По-добре ще е да се избавя от нея колкото се може по-скоро. Но как? Всъщност... Хосе ще се погрижи за това.“

— Защо не ми отговаряш, скъпи? — попита Мануелита, като го гледаше мило право в очите.

— Защото не мога, мила моя — отговори той, смеейки се. — Ти ме замая с твоите любовни признания.

— Да, защото съм испанка! — Тя вдигна гордо глава. — Когато ние, испанките, обичаме, подаряваме на любимия и земния рай, но и адът е в другата ни ръка. Готови сме да напъхаме в него онзи, който би ни напуснал.

Като видя, че баронът стана, тя каза:

— Искаш да излезеш ли?

— Имам да свърша нещо навън — извини се той.

Тя вдигна заканително пръст:

— Днес ти си мой и мисля, че каквато и бърза работа да имаш през този ден, сега, когато съм при тебе, можеш да я отложиш за утре. Днес очаквам от теб обяснение за много неща и като наказание за твоето несправедливо отношение към мен през целия ден ще бъдеш пленник на обятията ми.

— О, това наказание е ужасно — каза той шеговито.

Пламенните й устни потърсиха неговите.

— Да, така е. Ще стоиш при мен до Второто пришествие. Твоето място е или в рая, при мен, или във вечния огън на ада.

ДРУГА ЛЮБОВ

Нощта простираше тежкия си плащ върху просторния мраморен дворец. Всичко бе потънало в дълбок сън. Само в стаята на първия етаж откъм парка се забелязваше слаба светлина. Това явно беше някакъв знак, защото от сянката между дърветата се показва някаква фигура, която се огледа наоколо и тръгна към светлината. Тя приближи до къщата, като се заслушваше и оглеждаше зорко на всички страни. Най-после се наведе към земята, взе едно камъче и го хвърли по стъклото на осветения прозорец. Скоро след това на балкона до прозореца се появи друга фигура.

— Ти ли си, Ричард? — попита тя.

— Да!

— Дръпни се настрани.

Фигурата долу се прилепи до стената. Сянката от балкона се озърна за минута, после хвърли някакъв предмет, който се разви като змия от балкона до земята.

— Обтегни въжето — наредиха от балкона.

Ричард закачи края на въжето за един ъгъл на зида и го обтегна силно. После трескаво започна да се катери. Прескочи през парапета на балкона. Една нежна ръка хвана неговата и го поведе към стаята. Влюбеното момиче притисна любимия си. Двамата стояха прегърнати и развълнувано шепнеха:

— Приска!

— Ричард!

— Мили, уплаших се, когато се качваше.

— Бъди спокойна, ангел мой! Излагал съм се на по-големи опасности.

Той я гледаше в очите с блажена усмивка.

— Уви, Ричард, трябва да помислим за себе си.

Младежът се тръшна на канапето и притегли към себе си своята любима.

— Къде са Мая и Азума? — попита той.

— Спят.

— Тогава слушай, Приска! Струва ми се, че барон Фон Фалкенбург крои нещо за тебе и твоите приятелки. Заповядал е да не пускат никого при вас.

— Знам това — промълви полякинята.

— Е, добре, но аз не искам да служиш на капризите на онова надутото говедо. Трябва да избягаш.

— Къде?

— Ще ти приготвя сигурно място, ако ме обичаш. Ще изпълниш ли моето желание?

Приска замълча, после обгърна с красивите си ръце шията на Ричард.

— Ще ме оставиш ли да говоря? — попита бавно тя.

— Говори — отвърна Ричард.

Тя облегна глава на гърдите му.

— Ще стоиш така, докато свърша. Не гледай лицето ми! Искам да ми обещаеш!

Тя го целуна нежно.

— Знаеш добре, че положението ми в обществото не съответства на твоето. Всяко момиче със знатно потекло би се чувствало щастливо да стане твоя съпруга... Мълчи, не ме прекъсвай. Аз ти разказах моята съдба. Ти знаеш, че не съм стигнала лесно до това положение, в което се намирам сега, и че то стана възможно поради нещастно стечение на обстоятелствата! Аз съм бедно момиче, което няма нищо свое, дори и собствена чест. Единственото, което притежавам, е правото да прося. В твое лице познах любовта! Последните седмици ми донесоха много щастие и аз съм ти благодарна за това. Ти ми помогна да вкуся от блаженството. Но събуди в мен и гордостта. У мен се пробуди дъщерята на полския благородник и цялата ми енергия се пробуди наново. Сега мога да противостоя на всякакви удари... По тази причина не мога да тръгна с тебе, въпреки че те обичам толкова горещо и мисля постоянно за тебе. Не мога да ти бъда нито съпруга, нито любовница.

Ричард бързо повдигна глава, но тя закри очите му с ръце.

— И защо не можеш да бъдеш моя съпруга? — попита той твърдо.

— Не ми е позволено — отвърна тя кротко. — Ти имаш родители, които държат твърде много на своята чест и ще те отритнат, както ще отритнат и мен. Всичките ти приятели ще те напуснат. Тогава ще трябва да се махнеш от града, за да се спасиш от срама и подигравките... И всичко това заради мен — ниско падналата жена!

— Приска!

— Не, остави ме да довърша. Да, ако бях едно честно момиче... е, тогава бих склонила, защото те обичам повече от живота си. Бих работила заедно с тебе, бих търпяла глад, бих живяла с тебе в най-простата колиба и щях да имам пред себе си само една цел — да те направя щастлив.

— И искаш да останеш тук, където всяка минута те унижават? — попита той горчиво.

— Нали Мая и Азума са с мен — каза Приска весело. — Искаш да се разделя с тях ли? Ако това стане, бих ти показала как умира една полякиня.

Като каза това, тя извади изпод корсета си някакво шишенце с прозрачна течност.

— Дай ми го — извика Ричард и се опита да го изтръгне от ръката ѝ, но Приска веднага го скри пак.

— Искаш да ми отнемеш и последното средство за спасение!

— За бога, Приска, не ме докарвай до отчаяние! Никога не съм имал желание да те унижавам дотолкова, че да те направя моя любовница! Ти ще тръгнеш с мен само като съпруга. Имам познати далече на запад. Там никой не ме познава и ние ще живеем щастливо. Ще бъдеш само и напълно моя!

Гърдите на момичето се повдигаха учестено. То слушаше с пламнали очи думите на Ричард, но решението му бе неотменимо.

— Не, Ричард, не! Пак ти повтарям, че не мога и не ми е позволено. Обичам те твърде много, за да те направя нещастен. После би ме проклинал. Така, като не се свържа с теб, ще ти направя едно добро и един ден ти ще бъдеш благодарен за сегашното ми упорство.

— Не мога да живея без тебе — извика младежът и въздъхна тежко. — Смили се над страданията ми, които понасям вече толкова време. Няма да те напусна, докато не ме послушаш.

В душата на младото момиче кипеше борба. Още миг — и тя би разтворила обятията си и би извикала:

— Ще бъда твоя до гроб!

Но в последния момент се въздържа. Повдигна кротко главата на любимия си и го целуна нежно и дълго по устните.

— Приска — промълви Ричард, — няма да те оставя. Ти можеш да ме отблъснеш, но аз няма да си тръгна. Разчитай на мен. Няма да те оставя никога и ще те последвам дори и в смъртта.

— Ще имаш време да се разубедиш, Ричард. Утре, като размислиш по-спокойно, ще видиш, че тази вечер си действал прибързано.

— Ти нямаш сърце! Никога не си ме обичала!

— Не говори така — отвърна тя разпалено. — Искаш насила да отвориш раните, които вече са зараснали. Искаш още веднъж да изстрадам душевните бури от последните дни.

Ричард не отговори.

— Трябва да си вървиш — забеляза Приска. — Пазачът скоро ще мине и ще види въжето от балкона.

Ричард стана като замаян, олюлявайки се леко, и се отправи към вратата. Приска го последва мълчаливо. Изведнъж той се обърна, прегърна я и я целуна толкова горещо, че тя почувства, че ще се стопи в обятията му. Колко щастлива би била, ако можеше да умре така в прегръдките му.

Той я пусна и се сбогува. След това за миг се прехвърли през парапета на балкона и се спусна долу.

Приска развърза въжето и го захвърли, после се върна в стаята си. На следващия ден бе страшно потисната. Струваше ѝ се, че целият свят бе потънал в мрак, непрогледен, черен мрак.

СЪЗАКЛЯТИЕТО

Мануелита бдеше над барона със забележителна ревност. Тя не се отдалечаваше от него и пламенните ѝ погледи го преследваха навсякъде.

Една вечер тя седеше в игралната зала, когато някой се приближи към нея и я поздрави.

— Не ме ли познавате вече? — попита той.

Тя го изгледа внимателно. Чертите на лицето му ѝ бяха познати.

— Хуан Калдер, нали? — попита тя, като стана.

— Значи ме познахте — извика той весело. — Да, много време мина оттогава, когато заедно играехме.

— Да, тогава бях млада!

— Нима сега сте стара — забеляза той на шега.

— Сега съм вдовица — отвърна Мануелита.

Погледът на мъжа се плъзна по траурната рокля, която тя носеше.

— Чух, че сте се омъжили за възстарицьк мъж. Значи той се е поминал?

— Да, вече три седмици.

— Защо не се върнете в Мексико, където имате роднини и приятели? — добави той с ласкав поглед.

Мануелита замълча. Погледът и търсеше барона, който бе седнал зад масата на картоиграчите.

— Ще останете ли тук дълго, мистър Калдер? — попита тя.

— Зависи от работата, която имам да свърша. Представител съм на една сребърна мина в Сонора.

— Тази местност граничи с Мексико.

— Да! Сега правя опити да сформирам едно акционерно дружество, което да експлоатира тази богата земя.

— Как върби добивът в мината?

— Погледнете!

Той показва масивен къс сребро.

— Прекрасно! Рудата достатъчна ли е?
— Жилите се простират до големи дълбочини.
— Тогава ви пожелавам щастие!
— Благодаря, много благодаря! Дано пожеланията ви се сбъднат
— отвърна младият човек усмихнат.
— Навярно често ще идвате тук? — попита Мануелита, като хвърли доброжелателен поглед към своя висок и строен събеседник.
— Да, ако бих могъл да ви виждам по-често — отговори Калдер, като поглади черните си мустаци.
— Да, възможно е. Идвайте!
Калдер се поклони и се наклони да тръгне, но мексиканката го задържа.
— Къде ще отидете?
Той посочи масата за игра на карти.
— И вие ли играете? — учуди се тя.
— Страстно — бе отговорът.
— Внимавайте много добре — предупреди Мануелита.
Калдер се изсмя.
— Върви ми в играта. По-рано не обръщах внимание на жените и те също не искаха да ме знаят, затова сега в замяна щастието ми се усмихва в играта.
— Значи никога не сте обичали!
— Не, съвсем не... По-рано в Мексико, когато придружавах една млада жена да гледа коридата, малко се бях поувлякъл.
Мануелита закри лицето си с ветрилото и прибави:
— Тогава вървете! Не желая да ви задържам повече.
Мануелита напусна игралната зала и докато вървеше през дългия коридор, си шепнеше:
— Сега ще видя дали ме е излъгал. Ако предположението ми излезе вярно, той ще почувства отмъщението ми!
Тя се спря на вратата на синия салон. Слугата, когото баронът бе натоварил с надзора на салона, остана смаян, като видя бившата си господарка.
— Искам да говоря с момичетата — каза тя твърдо.
Слугата се подвоуми. Тя се сепна.
— Какво, и на мен ли е забранено да влизам тука?
— Не знам — смънка слугата.

Мануелита пусна в шепата му една златна монета.

— Баронът е в игралната зала. Не се плаши от него. Колкото до мене, никога няма да те издам.

Слугата кимна леко с глава и махна ръката си. Като влезе в салона, Мануелита остана изненадана, когато видя трите момичета, за които бе слушала да се говори, но не познаваше отблизо.

Като прикри с кърпа очите си, Приска отиде в съседната стая, Мануелита погледна учудено след нея.

— Тя плаче вече цял ден — обясни Мая, за да извини приятелката си. — Не иска да виждат опечаленото ѝ лице.

Младата вдовица седна на едно канапе и направи знак на Мая и Азума да се приближат.

— Новият ви господар, господин баронът, често ли ви посещава? — попита тя предпазливо.

Момичетата мълчаха, без да знаят какво да отговорят, и гледаха недоверчиво мексиканката.

— Не трябва да се боите от мен — забеляза тя. — Той омая и мен. Искам да ви направя добро, като сменя маската от лицето му. И така, кажете ми, моля ви, идва ли често при вас?

Мая потвърди, а Азума повдигна глава:

— Не се боя от този човек! Искате ли да ви кажа всичко?

Мануелита хвана ръката на красивата египтянка и каза:

— Ще ти остана признателна завинаги, но не ме мъчи! Кажи ми всичко, което става тук!

— Баронът идва почти всеки ден — започна Азума. — Приска го избягва и се затваря в стаята си. Той се отнася любезно с нея, дори сдържано, но не престава да се опитва да ѝ говори. Един ден, когато ни посети, Мая отиде след него в стаята на приятелката ни. Тя се уплаши от това, което видя. Баронът стоеше пред Приска, приведен над нея, а тя лежеше на канапето като мъртва. Мая, като индийка и бивша съпруга на свещеник, е запозната с магиите на индийските факири и веднага разбра, че Приска е хипнотизирана от барона.

Мануелита слушаше смаяна.

— Сигурно — намеси се Мая. — Веднага познах, че баронът притежава по рождение онази магическа сила в погледа си, с която у нас, в Индия, си служи всяко духовно лице. Изтичах до Приска и за няколко минути я свестих.

Мануелита си спомни сцената в парка. Тогава баронът я беше зашеметил по същия начин с демонските си очи.

— Продължавай да разказваш — помоли тя.

Азума продължи:

— Мая също притежава такава сила и си служи с нея, когато баронът ни посещава. Не го изпуска от поглед. Тя твърди, че е в състояние да отнеме съвсем съзнанието му и така да го омагьоса, че да отговаря на всичките ѝ въпроси и да изповяда всичките си прегрешения.

Очите на младата вдовица пускаха искри. Тя хвана индийката за ръката:

— Ще ти дам всичко, каквото имам, всичко — свобода, отечество, богатство, ако направиш така, че да присъствам и аз.

— А за Приска и Азума? — попита Мая.

— Да, и за тях... Аз съм богата, искайте, каквото желаете — отвърна Мануелита.

— Добре — съгласи се накрая индийката.

— И какво още искаше баронът от вас? — допълни вдовицата.

Мая се изчерви, очите на Азума станаха боязливи, но тя проговори със сподавен глас:

— Няма нужда от много думи, за да кажем какво искаше той. Говореше ни за някакви вълшебни звуци, които ни предлагаше. Ние трябваше да му угаждаме във всичко и да удовлетворяваме всичките му прищевки.

Мануелита се изправи.

— Това няма да стане — каза тя енергично. — Отсега нататък разчитайте на мен като на съюзница. Ще унищожа подлите му планове. Мразя го, защото ме измами. Ще дойда пак утре вечер, защото зная, че щом той спре да играе, веднага ще дойде насам. Ще стоя скрита тук, докато бъде победен от тайнствената сила. После ще му задам няколко въпроса. Сигурна ли сте, че ще можете да го хипнотизирате? — обърна се тя към Мая.

Индийката кръстоса ръце пред гърдите си.

— Напълно!

Мануелита излезе.

— Сега ще усетиш моето жило и ще видиш плода на твоята измама — шепнеше тя, докато крачеше бързо по коридора.

ВЕРЕН ПАЗАЧ

Тютюневият дим, дрънченето на чашите и оглушителната врява на тълпата измъчваха Ирма.

— Къде е красивата Ирма? — викаха от всички страни.

— Искаме тя да ни пее, стига вече мяукане — гърмяха гласове в салона.

— Тишина, господа, тишина — намеси се съдържателят.

— Вън тези грачещи животни! Хей, Джим, да живее красивата Ирма!

— Да живее! Да живее! — подеха и други.

Сърцето на Ирма биеше силно. След много молби собственикът на заведението ѝ беше позволил да се оттегля след всяко изпълнение, защото тя не искаше да остава насаме с пияните момичета. Той с мъка удовлетвори това нейно желание, защото някак си се чувстваше задължен да я уважава. Откакто Ирма бе започнала да пее, заведението се пълнеше до краен предел.

Гласът ѝ бе възвърнал възвишеното си звучене. Слушателите затаяваха дъх пред нейните песни и следяха възбудено бледата певица. Никой не смееше да я обиди с нещо. Вроденото превъзходство над тълпата и милият поглед на Ирма укротяваха и най-запалените глави.

Сега обаче я заплашваше друга опасност. Известието, че тя ще пее тази вечер, се разпространи извънредно бързо. В кафе-шантана започнаха да прииждат съмнителни личности, привлечени от красотата на Ирма, които досега се въздържаха от крайности пред миньорите. За последните дни Ирма получи много букети. В някои от тях имаше бележки с молба за среща.

Спокойна и сериозна, Ирма отблъскваше тези настойчиви покани, но те не преставаха да ваят. Опитите да бъде спечелена благосклонността ѝ се нижеха един след друг.

Силно чукане на вратата стресна Ирма. Появи се жената на съдържателя.

— Ваш ред е да пеете. Публиката ви чака с нетърпение — каза сухо тя.

Ирма стана, последва я мълчаливо и се качи на сцената. От всички страни загърмяха ръкопляскания, полетяха цветя и множеството бе обхванато от ентузиазъм.

Постепенно аплодисментите утихнаха. Ирма запя. В залата се лееха трепетните извивки на песента на божествената жена, сияеща в своята кротост, смиреност и нравствена чистота. В нейното лице по един прекрасен начин се сливаха чертите на истинската жена, на вечната майка и на царствената самка. Тя излъчваше онзи непостижим чар, който зашеметяваше и унасяше.

Но злото дебне и хубавото, и грозното. В дъното на залата седяха двама мъже, чието облекло издаваше обикновените посетители на заведението. Брадясалите им лица оставяха лошо впечатление.

Двамата разговаряха шепнешком.

— Слушай — каза единият, — нека бъдем по-внимателни. Знам, че тя си отива веднага след изпълнението си през една странична врата. Щом свърши последната си песен, ще я причакаме там, откъм улицата.

— И после?

— После ще ѝ поговорим и ще ѝ предложим да ни придружи в онзи ресторант, ти знаеш кой. Той се намира на улицата, по която минава тя. Ако не се съгласи, ще я завлечем насила.

Другият се изсмя цинично:

— Кой ѝ е виновен, че е толкова хубава.

— И щом птичката влезе в клетката, ще видим какво ще правим с нея. Зад ресторанта има стая, в която никой няма да ни безпокои.

Двамата си размениха съзаклятнически погледи.

В това време Ирма извиваше гласа си, без да подозира какъв съюз бе сключен срещу нея. Тя свърши пеенето, облече се бързо и се отправи към страничната врата.

На улицата цареше дълбока тишина. Ирма се огледа на всички страни, като търсеше с поглед своя преследвач, но никъде не го видя.

— Слава Богу — въздъхна тя.

Въпреки че досега той не ѝ беше направил никакво зло, тя се страхуваше от него и всяка вечер бягаше като подгонен звяр, щом видеше, че той е по петите ѝ.

Тази вечер тя крачеше по-бавно, унесена в мисли по своето дете, почти загубила надежда, че ще го намери. Изведнъж зад нея се чуха стъпки.

— Може ли да те придружим до дома, прекрасна девойко — каза нахален мъжки глас.

Ирма се обърна и трепна, но не отговори и ускори ход.

— Защо не ни отговаряш, госпожице? — попита пак мъжът.

Тя отстъпи малко в страни. Двамата мъже вече вървяха от двете ѝ страни.

— Благодаря ви — каза тя сдържано, — но мога сама да си отида до дома.

— Но, уважаема госпожице, искаме само да те придружим.

Ирма мълчеше.

— Елате с нас, добра госпожице — каза другият. — Да се почерпим по чаша вино. Хладно е, ще се стоплите.

Тя се спря.

— Още веднъж ви моля, господа, оставете ме!

Непознатите се изсмяха. Бяха стигнали до една къща със запален фенер на входната врата. Онзи, който я бе заговорил пръв, хвана ръката ѝ.

— Оставете ме — изпищя тя, — ще...

— И какво ще стане, ако не те оставим, миличка — отвърна дебелашки другият, като я хвана от другата страна и я повлече към входа на къщата. Тя се бореше, викаше за помощ, но гласът ѝ бе задушен, защото другият мъж запуши устата ѝ с ръка.

Изведнъж върху главата на единия от нападателите се стовари силен удар и той падна на земята, без да помръдне. Ирма се олюля и се притисна до стената.

Близко до нея се бореха двама мъже. От устата им летяха псувни и проклетия. След малко се чу глух удар и единият от двамата падна като труп на земята.

— Елате бързо — извика мъжът, който се беше справил с нападателите. Тя неволно го последва. Той я заведе до жилището ѝ.

— Как бих могла да ви се отблагодаря? — попита тя със задавен глас.

— Не е нужно, мис. Сега направих това, което вие направихте за мен тогава.

Ирма погледна изненадано своя избавител. Позна в него човека, който от толкова време я следеше внимателно, без да я доближава. Светлината на уличния фенер освети лицето му и по неговата червеникава коса тя позна ирландеца Пати.

— Да — забеляза той, окуражен от това, че Ирма го позна. — Аз съм този, когото вие защитихте тогава от тълпата. Виждате ли, когато ме изтръгнахте от ноктите на онези разярени хора, които със сигурност щяха да ме убият, аз се заклех да ви се отплатя, като ви пазя и ви защита, в случай че попаднете в беда. Сега се радвам, че днес ми се удаде да изпълня клетвата си.

Ирма му подаде ръка трогната.

— Много ви благодаря — промълви тя.

— Не трябва да ми благодарите, мис, наистина не трябва — отвърна мъжът и стисна ръката ѝ дотолкова леко, доколкото му позволяваше неговата груба длан. — Едно само искам да ви попитам. Защо работите в оня шантан? Можете да си намерите по-добро място.

Ирма се изчерви.

— Не мога да напусна — каза тя тъжна. — Съдържателят ме държи в ръцете си. Заплатата ми е съвсем малка и той ми е дал пари в аванс. Освен това ми направи дрехи, които пресмята толкова скъпо, че още дълго ще трябва да пея, докато ги изплатя.

— Въпреки това си потърсете друго място.

Тя го погледна учудено.

— Не, не — възрази енергично Ирма. — Обвързана съм с договор. Не мога да го наруша и да пренебрегна задълженията си.

— Съдържателят обаче е хитра лисица и ще ви държи така с години.

— Бог ще ми помогне — въздъхна Ирма.

— Вярвате ли в него? — попита Пати.

— Защо не, той ми е помагал във всички трудни моменти от живота ми. Той изпрати и вас насам в минутата, когато бях в опасност. Той е преобърнал сърцето ви и от мой враг, какъвто бяхте по-рано, би е направил мой пазител и защитник.

Пати млъкна.

— Когато бях дете, майка ми често ми разправяше за него — каза той след дълга пауза. — Аз се смеех на думите ѝ, защото работата ми беше тежка, а в непосилния труд няма Бог. Принудени сме да се

блъскаме в мината от сутрин до вечер и не ни остава минута време и възможност да мислим за него.

— Тогава идете в неделя на църква — каза доверчиво Ирма.

— Църква! — повтори учудено Пати. — Има повече от двадесет години, откакто не съм ходил на църква. Сега обаче, щом вие казвате, ще отида.

— Да, идете! Непременно идете!

— Имам още една молба към вас, мис.

— Каква?

— Да ви придружавам всяка вечер до дома. Няма да ви говоря, само ще вървя след вас. Ще ми позволите ли?

— Добре, съгласна съм — отвърна Ирма трогната.

Пати целуна ръката ѝ и бързо изчезна в нощния мрак.

ОТМИНАЛА ЛЮБОВ

Мануелита стоеше в стаята си, обладана от странно безпокойство. Тя нетърпеливо чакаше часа, в който баронът щеше да разкрие по неволя тайните на своя живот.

Слугинята влезе и доложи, че е дошъл един господин, който искал да говори с господарката. Мануелита взе визитната картичка на непознатия и прочете:

„Хуан Калдер“.

След това заповяда на момичето:

— Покани го вътре.

Вратата се отвори и господинът влезе, олюляващ се и бледен като мъртвец. Мануелита скочи уплашена:

— Боже мой, какво се е случило?

Мъжът се тръшна на един стол.

— Но говорете, какво е станало? — настояваше мексиканката.

— Загубен съм — отговори той глухо.

— Какво, с голяма сума ли играехте?

Той кимна с глава.

— Играх, играх... и загубих всичко. Всичко, каквото имах — въздъхна Калдер и зарови лицето си в длани.

— Бедни приятелю — каза Мануелита и се приближи към него, — аз ще ти помогна и вярвам, че няма да откажеш това на старата си приятелка от детството. Аз съм богата и ще...

Той скочи прав, очите му блестяха.

— Никога — извика засегнат.

— Но моля те...

— Повтарям: никога, Мануелита! — произнесе за пръв път той името ѝ. — Калдер не може да проси. Не мога да приема дори и да се намирам в най-голяма мизерия!

— Не мога да те оставя да си тръгнеш оттук в такова състояние — каза Мануелита.

— Защо? — попита той гордо. — Какво може да свързва сега мен, опропадения картоиграч, с младата и красива Мануелита! За мен няма друг път, освен към онзи свят, от който няма връщане.

— Няма да направиш това, Хуан — каза разтревожена красивата мексиканка.

— Сбогом — отвърна мъжът студено. — Всичко е свършено. Баронът ми взе всичко. Но преди да си тръгна, трябва да разкрия тайната, която носих толкова дълго време в себе си. Аз те обичах, Мануелита! Обичах те още когато бяхме деца. Напуснах Мексико, но изгарях от желание да се върна по-скоро, за да мога да ти създам едно сигурно бъдеще. Най-после успях и се върнах, но узнах, че си се омъжила за един много стар човек. Потиснах болката си и за да мога да я превъзмогна, започнах да играя на карти. Накрая те ме разориха. Такъв край ми е бил писан.

— Остани тук — извика Мануелита. — Не се опитвай да излезеш от тази стая. Няма да те пусна вече.

Красивата мексиканка сама не знаеше какво става с нея. Като че ли було беше паднало пред очите ѝ. Усещаше, че никога не беше обичала барона, че не е била нищо друго, освен жертва на демоничната му сила, която той притежаваше, и негово сляпо оръдие. В този момент на просветление в ушите и звучаха думите на Мая и виждаше, че този мъж, който стоеше пред нея и който предпочиташе смъртта пред срама и мизерията, наистина бе достоен за нейната любов.

Силата, с която баронът ѝ бе повлиял, ревността, която я бе измъчвала — всичко онова, което я бе гнетило, сега чезнеше пред нея.

— Мануелита — каза Хуан, — струва ми се, че се подиграваш с мен. Не сте ли в негласен съюз с барона?

— Не — извика веднага Мануелита, — мразя го и го презирам.

Мексиканецът не вярваше на ушите си, но тя обви ръце около шията му и го притисна силно в прегръдката си, отмаляла и развълнувана. Той чувстваше как се надигаха младите ѝ гърди и сърцето му биеше силно.

— Мануелита — прошепна ѝ той, — ако това е само сън, бих желал по-скоро да умра, отколкото да се събудя от него.

— Няма да умреш, не бива да умираш! Ще живееш само за мен!

Младият мъж усещаше как кръвта му закипява. Той обхвана кръшната ѝ снага и отговори на пламенните ѝ целувки. След това внезапно скочи и се опита да се отскубне от обятията ѝ.

— Не те пускам! Не знам какво искаш да кажеш: гордостта ти не позволява да приемеш нищо от мен.

— Моля те да ме изслушаш...

Тя заглуши думите му с целувки и го принуди да седне до нея.

— Сега ме чуй добре.

— Ще направя, каквото искаш, но няма да приема нищо от теб.

— Да знаеш, че ще ме разсърдиш, ако не млъкнеш. Отговаряй само на въпросите ми. На кого принадлежи мината в Сонора?

— На държавата — отговори Хуан учуден.

— А има ли намерение държавата да я продава?

— Да, тъкмо затова съм тук.

— И така, колко ще струва мината?

— Най-малко десет милиона долара.

Мануелита се престори, че пресмята нещо, и след минута в очите ѝ блесна демонски пламък.

— Щом е така, аз ще я купя — каза тя решително.

— Ти? Невъзможно!

— Да, ще я купя и ще бъда нейна собственичка. Но понеже съм жена и няма да мога да се справя сама с управлението ѝ, ще те назнача за неин управител.

— Мануелита!

— Мълчи, няма да ти давам нищо! Ще поемеш управлението на мината и ще ми плащаш наем според оценката. Така ще избегнеш унизителното положение да приемеш подарък от мен, горделиво момче такова!

— Ти си ангел!

— Хуан, не се плаши! Искам да стана твоя съпруга и да живея от това, което ти печелиш. Ще бъдеш ли доволен от такова разрешение на въпроса?

Тя го прегърна страстно.

— Ще тръгнеш още тази вечер. Ще ти дам необходимите пари за закупуването на мината. Аз ще тръгна след тебе, но по друг път.

— Как, няма ли да дойдеш с мене? — учуди се младият човек.

— Не! Баронът е много опасен човек. Би открил веднага следите ни. Като пътувам сама, по-лесно ще се избавя от преследванията му. Всеки американец се счита задължен да защити една жена, която пътува сама.

— Чувстваш ли се обвързана с нещо към барона? — попита Хуан.

— В известен смисъл! И още нещо — прибави Мануелита. — Няма да пътуваш сам, а с компания — три млади и красиви момичета, които ще водиш със себе си!

— Млади момичета ли?

— Да! Виждаш ли, аз не съм ревнива и имам пълно доверие в теб. Ще отидеш с тях в Мексико и там ще ги предадеш на няколко порядъчни фамилии. За тази цел ще ти дам известна сума за разноски.

— Но защо е всичко това?

— По-късно ще ти обясня всичко. Като направиш тази сделка, ще купиш мината, ще се установиш в Сонора, където аз ще стана завинаги твоя.

— Мануелита! — прошепна с обич Хуан и я прегърна.

— Сега трябва да се разделим. Погрижи се да намериш кола и поръчай да дойде до стълбите на входа, но така, че да не привлече вниманието на минувачите. След няколко минути, в девет часа, ще доведе твоите спътници.

Младата вдовица отиде към синия салон. Бе непоколебимо решена да се разплати скъпо с барона за измамата. Тя мислеше, че щом веднъж Мая го приспи в магически сън, ще може да узнае тайните му, да прибере парите му и да избяга.

Вече беше приготвила багажа си, а Хуан се беше наел да поеме момичетата, за да не паднат в ръцете на барона. Когато се събуди, баронът нямаше да бъде в състояние да потърси помощ от полицията. Щеше сам да предприеме преследването на Мануелита, но липсата на средства щеше да го затрудни.

Стъпят ли веднъж на мексиканска територия, Мануелита и Хуан щяха да бъдат вън от всякаква опасност.

РАЗОБЛИЧЕН

Когато Мануелита влезе в синия салон, Азума и Мая я посрещнаха със сълзи на очи.

— Но какво се е случило? — попита уплашено мексиканката.

— Приска си отиде — отвърна Мая натъжена.

— Не плачи! Тя пак ще се върне — утеши я Мануелита, която много се боеше да не би нещо да осуети плановете ѝ.

— Не — въздъхна Азума и ѝ подаде едно писмо. Мануелита го отвори и прочете:

„Скъпи мои приятелки,

Нямах възможност, нито необходимото спокойствие да дойда лично при вас и да си взема сбогом. Страхувах се, че като ви видя, сълзите ми ще бликнат и ще се разколебая. Не ме търсете и не пращайте да ме търсят, защото никой няма да може да ме намери. В мига, в който четете тези редове, аз ще бъда много щастлива. Благодаря ви от все сърце за верността и любовта ви към мен, както и за това, че подслаждахте горчивите часове, които преживях. Не ме забравяйте в молитвите си, както аз няма да ви забравя в моите.

Вашата вярна приятелка Приска дьо Сейнт... Ж.“.

— Явно е избягала — заключи Мануелита, след като прочете писмото.

— Мая се опасява от нещо по-лошо — забеляза Азума.

— Баронът скоро ще дойде. Готова ли си да изпълниш плана си? — попита Мануелита загрижено, като престана да мисли за бягството на полякинята.

— Да — отговори Мая.

Мексиканката леко въздъхна.

— Е, тогава пригответе дрехите си!

— Защо? — попитаха в един глас двете момичета.

— В девет часа всичко ще бъде свършило и баронът ще лежи в безсъзнание. Тогава аз ще ви върна свободата.

— Свободата ли? — възкликна радостно Мая.

— Да, ще ви направя малка услуга — каза Мануелита. — Един честен мъж ще ви придружи и ще ви предаде на добри семейства в моята родина. Освободени от грижи, ще вкусите от хубавия живот, който досега не познавахте, понеже хората ви бяха вкарали в истински ад.

— Хиляди благодарности! — извика Азума и обсипа с целувки ръцете на мексиканката.

— Не, аз трябва да ви благодаря — възпротиви се Мануелита.

Двете момичета отидоха в стаите си. За няколко минути приготвиха за път малкото дрехи, които имаха. След това се върнаха в салона.

— Тихо! — прошепна Мануелита. — Чувам стъпки.

Тя изчезна веднага в съседната стая. Мая и Азума седнаха на дивана.

Вратата се отвори и влезе баронът.

— Къде е Приска? — попита той веднага.

— Още спи — отвърна Мая.

— Толкова по-добре — каза баронът. Очите му пламнаха, когато видя пред себе си красивите жени. Ярките им облекла подчертаваха стройните им тела.

Той седна на един стол.

— Е, имате ли намерение да удовлетворите желанието ми? — запита баронът.

— Никога! — извика Азума.

Мая мълчеше и поклащаше бавно изящната си снага. Очите ѝ, полупритворени, се взираха в тези на барона. В неговите очи блесна демонски огън. В този миг обаче Мая вдигна дългите си мигли. Пламенният ѝ поглед, подобен на ярките лъчи на индийското слънце, срещна погледа на барона. Единствено очите на змия могат да се втрещават така в жертвата си, преди да се увие около нея.

— Аз... аз... ще... — измърмори баронът и главата му клюмна на гърдите. Беше срещнал достоен противник.

Мая скочи, лека като перо, приближи се към барона, а очите ѝ искряха като кратери на вулкани.

Баронът беше онемял.

— Елате бързо! — извика Азума към съседната стая, където се беше скрила Мануелита.

Мексиканката веднага изтича там.

— Чудесно! — извика тя радостно и злобно, като видя зашеметения барон. — Мая, разпитайте го подробно.

— Кой си ти? — зададе първия си въпрос индийката.

— Артур Норт — отвърна хипнотизираният.

— Значи не си барон, а само един авантюрист! — възтържествува Мануелита.

— Тишина! — прошепна Мая. — С какви намерения идваш тук?

Спящият изохка.

— Какво искаш, Ирма? Не мога да те последвам... тази ли е Мери... втората ми жена... Аз... Йохан Гулд... бягащият Йохан Гулд... Какво ще каже светът... Документите...

— Още, още! — настоя Мая.

— Картите ме опропастиха... Револверът... Спасение за мен... Моят тъст... спи сам... през прозореца до него... само един удар...

— А, значи си и убиец! — възкликна Мануелита, но в същото време един вътрешен глас ѝ нашепваше, че и тя е убийца, макар и косвено.

— Тихо! — прошепна пак Мая. — Говорете по-тихо!

— Трябва да бягам — продължи Норт като на изповед. — Те са по следите ми... полковник Роджър... Ирма! Ще те хвана... сега си в ръцете ми... пак избяга... Настигат ме... гората... спасение... най-сетне... Как блести златото...

След това гласът му премина в хъркане.

— Часът е девет, трябва да тръгвате вече — каза Мануелита. — По-бързо!

— Но той ще се събуди веднага — предупреди Мая.

— Тогава да го вържем, защото си имаме работа с убиец и престъпник. Ще известя веднага полицията — каза Мануелита и извади от джобовете на барона малка връзка с ключове.

Азума донесе няколко копринени шала и бързо върза с тях ръцете и краката на заспалия. След това, облечени за път, трите жени

излязоха навън. Файтонът стоеше пред входа на парка и в него ги чакаше Хуан.

— Но аз виждам само две жени? — прошепна той на Мануелита.

— Третата избяга — отговори тя. — Изчакай пет минути, сега ще се върна!

Тя изтича по стълбите и се спусна към стаята на барона. Знаеше добре мястото, където той държеше парите си. Отвори бързо един таен шкаф в стената и извади голям брой банкноти. После ги занесе в своята стая, където ги върза в пакет и прибави към тях друга купчина пари — нейното състояние. След това с пакета в ръце се спусна към изхода.

Когато намери Хуан, тя извика:

— Това е всичко, което имам! Знаеш какво да правиш, в това писмо ще намериш подробни наставления.

— Но нали и ти ще дойдеш с мен?

— Да, след няколко дни съм при тебе! — увери го тя и го целуна.

— Остани в Мексико, докато дойда. Оттам ще тръгнем заедно към Сонора.

Те си размениха още една целувка и файтонът тръгна.

Мануелита се върна в стаята, взе един лист и написа следното:

„Собственикът на заведението «Уайт Касъл» е същият онзи престъпник, за когото бе публикувано преди няколко дни, че се търси от полицията. Дегизиран е много умело, но си личи, че белегът на челото му е изкуствен. Повече от сигурно е, че барон Фон Фалкенбург е търсеният престъпник Артур Норт, или Йохан Гулд. Той е убиецът на своя тъст и, както изглежда, автор на много други престъпления. За да се избавя от отмъщението му, съм принудена да бягам, но ще изпратя полиция от Мексико, закъдето заминавам. Успехът за залавянето зависи от бързината на полицията, затова тя трябва да действа много оперативно, за да залови този дяволски ловък и хитър човек. Мануелита Блекбърн.“

Тя запечати писмото, даде го на слугинята и ѝ поръча:

— Иди веднага в полицията и предай там това писмо на първия старши полицай, когото видиш. Бързай, влакът заминава в единадесет часа.

Слугинята се отдалечи. Мануелита сгъна малко дрехи в един куфар, взе парите си, прибра скъпоценностите и извади от гардероба една пелерина.

Изведнъж се чуха тежки мъжки стъпки. Вратата се отвори и на прага се показа, бледен като призрак, баронът.

СЪДБА

Малко преди описаните събития Приска бе сполучила да напусне незабелязано „Уайт Касъл“. В този момент тя седеше в удобното купе на влака, пътуващ на север. В треперещите си ръце държеше билет, изпратен следобед по тайнствен начин. Четеше и някакво писмо, което беше я развълнувало, и по красивите ѝ очи имаше сълзи.

„Скъпа Приска, моя единствена любов! Подлецът, носещ името барон Фон Фалкенбург, демонът от «Уайт Касъл», който ти донесе толкова беди, опропасти и мен, като си послужи с измама в играта на карти. Изгубих една сума, която моят баща ми беше поверил. Не ми остава нищо друго, освен да умра. Не мога да понеса срама да ме сочат с пръст. Баща ми има в Олдам, на няколко километра оттук, малка вила, която по-рано посещаваше при лов. Там ще извърша онова, с което трябва да изкупя грешката си. Познавам баща си, той е строг и неумолим и няма да прости грях като моя. Тръгвам за там следобед и утре рано ще бъда на лов. През време на лова всичко ще свърши, и то така, че да прилича на нещастен случай. Искам само още веднъж да ти поговоря, но ми липсва сила и възможност.

Остани със здраве. Благодаря ти от сърце за часовете на неизказано щастие, които ти ми подари. Ако е рекъл Бог, ще се видим там горе. Не забравяй твоя обичащ те до смърт Ричард.“

„Трябва да го намеря и да умра заедно с него — бе единственото, което можа да си помисли Приска, след като прочете писмото. — Дали ще го заваря жив?“

В това време влакът пристигна в Олдам. Приска бързо слезе на гарата, приближи се до един чиновник и плахо попита:

— Можете ли да ми покажете вилата на фамилията Кемпъл от М.?

Служителят посочи с ръка:

— Тя е там, вижда се оттук. Хванете пътеката вляво, тя води право към вилата.

Приска се затича нататък, като че ли я преследваше някой, и това много учуди чиновника.

При настроението, в което се намираше Приска, пътят до вилата ѝ се стори извънредно дълъг. Вратата на къщата не беше заключена. Тя я отвори и влезе в стая, изпълнена с вечерен полумрак. Като се взря по-добре, тя забеляза човек, който седеше в дълбок фотьойл.

— Ричард! — извика тя изненадана и уплашена.

— Боже мой, Приска, ти ли си? Как си дошла дотук?

— Нали ти ми писа!

— Да, но за последен път, за да си взема сбогом с тебе!

Тя затвори вратата, заключи я и застана в средата на стаята.

— Какво правиш? — учуди се Ричард.

— Не искам никой да ни безпокои!

— Тук не идват хора.

Тя се приближи до него.

— Защо си толкова студен, не ме ли обичаш вече?

В гласа ѝ, задавен в сълзи, имаше много мъка.

— Приска, не се тревожи! Нима можеш да си помислиш, че не те обичам! Толкова дълго се борих за теб! Защо идваш в последния ми час?

— Идвам да умра заедно с тебе!

— Не! — извика Ричард. — Не! Не трябва да умираш и да свързваш смъртта си с моята. Още днес ще се върнеш в М. Писах на един мой роднина там да те прибере при себе си. Утре ще дойде да те вземе. В случай на нужда може да се прибегне до полицията. Не трябва да попадаш втори път в ръцете на барона.

Приска не обърна внимание на тези думи, а направо попита:

— Нямах ли някой близък, който да ти заеме сумата, която си изгубил?

— Може би, но вече е твърде късно. Баща ми разбра вече за това и ме прокле. Не ми остава нищо друго, освен да умра.

— Добре, но ти няма да умреш сам. Аз ще бъда с тебе!

— Не, искам да живееш! — извика младежът.

— Виждам, че не ме обичаш вече — каза глухо момичето.

Ричард стана, отиде при Приска и я накара да седне на фотьойла. След това коленичи пред нея и зацелува ръцете ѝ.

— Приска, съжали ме! — изстена той. — Искаш да ми отнемеш утехата в последния ми час! Не мога да допусна да страдаш, защото те обичам. Не мога да си позволя да те въвека в моето нещастие. Обожавам те и ти винаги си била в мислите ми. Моля те на колене, върни се при моя роднина в М. Там ще те приемат като своя дъщеря. Остави ме сам да свърша със себе си!

— Ричард — заговори Приска, като сложи нежната си ръка върху горещото му чело, — какво ще правя без тебе! Казах ти, когато се видяхме за последен път, че моят живот е само мъка и че не се боя от смъртта. Казваш, че ме обичаш, а искаш да отблъснеш едничкото ми желание: да умра заедно с теб.

— Не мога да гледам как умираш ти!

Тя го целуна по пламтящите от треска устни.

— Съгласи се, това е последното ми желание към теб! — молеше се тя.

— Не — каза той решително, — остави ме сам.

— Все едно, аз ще умра — каза момичето с мрачен блясък в очите. — Знаеш шишенцето, което е тук, в пазвата ми. Нося го до сърцето си. Ако пак ме отблъснеш, ще изпия смъртоносна отрова и ще те лиша от утехата да чуеш последните ми думи и да приемеш последната целувка от изстиващите ми устни.

Ричард стоеше неподвижен, само тежкото му дишане издаваше мъчителната борба в душата му.

— По-добре да не бях ти писал! Не допусках, че ще дойдеш тук.

— Любовта е виновна за всичко — отвърна Приска.

— Не мога да се примиря с подобна мисъл. Да загинеш толкова млада и толкова красива! Душата ми ще се скита без покой, като знае, че те е повлякла след себе си в гроба.

— Бог държи сметка за това — каза Приска тържествено. — Аз ще те последвам доброволно. Жената стои до мъжа, както през щастливите часове, така и в дните на страданието. Ричард, аз те обикнах от първата минута, когато те видях. Твоето приятелство ме преобрази. Станах съвсем друга, намерих смелост в себе си да се боря

и да противостоя на съдбата. Сега, след всичко това, искаш да ми откажеш да умра заедно с тебе!

Той се наведе, притисна я в прегръдките си и пламенно я целуна по устните.

— Помисли много добре, мила моя! Аз съм мъж, решението да умра не е толкова тежко за мен. Ти обаче си жена, имаш нужда от любов и след толкова страдания заслужаваш да намериш щастието си.

— Така да бъде — каза тя. — Още една целувка от теб — и си тръгвам.

Той я стисна още по-силно в обятията си.

— Бог да те благослови за решението, мила! Сбогом завинаги!

— Не завинаги, а довиждане там, горе!

Той каза:

— Моят роднина живее на Б... стрийт. Иди още тази вечер там. Писмото от мен ще бъде достатъчно, за да бъдеш приета както трябва.

Тя кимна с глава.

— Бог да те пази, Ричард!

Целуна го още веднъж, после той посочи вратата и обърна гръб. Тя направи няколко крачки, извади бързо шишенцето от пазвата си, изля половината от съдържанието в шепата си и като вдигна ръка до устата си, изпи течността. След това се обърна към своя любим:

— Ето, Ричард, това е за тебе.

После сложи шишенцето на масата. Ричард я изгледа, учудено. Тя се олюля и преди да падне, той я хвана в обятията си. Завладя го съмнение.

— Приска, нещастнице, да не си изпила отровата?

Очите му бяха разширени от ужас.

— Да, Ричард — тихо отговори тя, — изпих я. Не можах да те оставя, ти не искаше... сега умирам в прегръдките ти... Само няколко минути и всичко ще свърши... Ричард... мили мой... целуни ме още...

Красивата ѝ глава клюмна и очите ѝ се затвориха завинаги.

Ричард остана няколко минути като вцепенен, после се втурна към масата, взе шишенцето и се върна при мъртвото и тяло.

— Приска... скъпа моя... аз идвам.

След това жадно изпи отровата.

В малката стаичка настъпи тишина. Мракът ставаше все по-голям, нощта се спускаше, тежка и черна.

Откъм гората долиташе тракането на локомотива. По шосето, по което беше дошла Приска, препускаше с всичка сила някакъв конник. Жребецът се носеше като вихър към вилата. На гърба му нямаше седло. Вероятно беше впрегатен кон, защото хамутите бяха отрязани и се влачеха след него.

Конникът стигна запъхтян до вилата и скочи от коня. На един дъх дойде до вратата, удари я с рамо и се втурна по мрачния коридор. Вратата на стаята беше затворена. С един ритник я разби.

Беше тъмно като в рог.

Този конник беше Джеймс, който идваше да спаси своя приятел. Той се върна по коридора, влезе в друга стая, намери лампа и пак отиде в първата. Когато освети помещението, пред очите му се откри ужасна гледка. Кръвта замръзна в жилите му. Той потрепери.

— Ричард — извика и се спусна към приятеля си, лежащ неподвижен на пода. В следващия момент отстъпи назад потресен. Беше видял и трупа на жената. Прекрасното създание, което лежеше на пода, беше полякинята от „Уайт Касъл“ Приска, очаровала го много пъти с великолепните черти на лицето и гъстата си като смола мека коса.

Джеймс бе получил писмото и бе тръгнал веднага, за да предотврати нещастиято, но бе пристигнал много късно.

Димящата светлина на лампата озари лицата на покойните. По бледите им устни бяха замръзнали усмивки.

— Какво щастие в смъртта! — прошепна той.

Остана да бди, наведен над мъртъвците. Така го завари зората. Дневната светлина освети напълно влюбените, съединени навеки във вечен сън.

Джеймс страдаше и мъката му бе неизмерима. Той се разкайваше, задето бе запознал Ричард, този невинен младеж, с онзи демон, барон Фон Фалкенбург. Той беше погубил и него, и Приска.

Джеймс си мислеше, че този грях никога нямаше да му бъде простен.

ИРМА

От ранното си детство Ирма се отличаваше със смиреното си държане, почти безмълвното възприемане на случките в живота си, с доброто си отношение към всички около себе си. Баща ѝ я намираще твърде плаха и нежна, а майка ѝ виждаше в нея бъдещата добродетелна дама, каквато мечтаеше да бъде всяка жена.

Детето се развиваше добре. Момичето се разхубавяваше, но строгата майка никога не намеси в ласките към дъщеря си възхищенията от красотата на девойката.

Ирма имаше своята красота и прелестно лице за нещо естествено. Тя сякаш не забелязваше, че околните я считаха за избраница на живота, и нито веднъж не се изкуши да използва красотата си като оръжие срещу другите.

Не че не усещаше силата ѝ! Но майка ѝ я възпитаваше строго и смекчаваше всички избухвания на суетата, кокетството и горделивостта.

Като всяка пробуждаща се жена и Ирма чувстваше нуждата да бъде понесена от любовта, потопена в сладостни тръпки и отнесена като откъснато цвете далече от градината, в която беше израснала.

Всяко момиче чака ръката, която ще посегне към него. Важен е моментът, в който тази ръка ще се появи.

Един сластолюбец като Артур подбираше своите завоевания. Ирма не разбираше тези хитрувания. Тя само почувства близостта и надеждата на един мъж и когато отвори очи, видя красивия Норт. Това беше съвпадение, съдба, а не някакъв план или дълго обмисляна постъпка. Стана толкова естествено, от само себе си! Ирма се влюби с цялата чистота на седемнадесетгодишната си душа. Любовта на едно момиче, което за пръв път обича и което вижда само един мъж, когото дарява със своите ласки, е чиста и възвишена. Тази любов е всеотдайна, сляпа и крехка.

Когато Ирма се отдаде телом и духом на Артур, у нея още живееше девойката и продължи да живее дори до раждането на Лидия,

когато младото момиче стана майка. От този час обаче тя видя голямата лъжа, в която бе въввлечена от Норт.

Пробуждането бе мъчително. Тя се почувства унижена.

Една голяма рана се отвори в нея и като че ли тази рана щеше да потъне тя цялата. Любовта, която тя искаше да възкреси, когато намери Норт, изчезна съвсем при срещата им. Тя видя у него звяра, който не само не я обичаше, но и искаше да я разкъса.

В душата ѝ стана пусто. На мястото на една бездна се разтваряше извор от сълзи.

Но времето лекува. Ирма претръпна и се примири. Тялото ѝ си искаше своето, духът наложи своето право. Ирма беше жена, а тази жена трябваше да живее. Тя чакаше пак да бъде взета и отнесена в градината на новото си щастие. Но виждаше ли наоколо си мъжа, към когото нейното женско сърце да я поведе? Усещаше ли наблизото този, към който в един светъл миг щеше да почувства сладкия трепет на влечението и раждането на един нов блян?

Наоколо бе тъмно. Дълбок мрак царуваше в нея и само понякога като светкавици проблясваха беглите черти на един или друг образ, които я смуцаваха и я караха да потръпва.

Но пак оставаше празнина и гъста сянка падаше върху извора на любовта и го потапяше в мрак, от който не излизаше никакъв звук, никакъв отговор.

ЕДНО УЖАСНО ПРЕДПОЛОЖЕНИЕ

Ирма преживяваше тежки дни. От малкото спечелени пари трябваше да поддържа прилично облеклото си и да се храни. Всички други нужди бе потиснала и оставила настрана. Като отблъскваше с респектираща гордост всички доброжелателни предложения, които ѝ бяха правени, тя си лягаше вечер полугладна.

Хазайката ѝ мислеше, че тя се преструва, и се ядосваше на нейната необщителност. На няколко пъти тя бе ѝ дала да разбере, че очаква от Ирма друг род печалба, някакъв особен вид комисиона за стаята, която бе ѝ дала под наем.

Ирма прекарваше свободното си време съвсем сама, винаги под страх и в пълно уединение. Всяка вечер тя се качваше на сцената бледа и мълчалива и на страдалческите ѝ устни никога не се показваше усмивка.

От няколко дни обаче положението ѝ се бе влошило още повече. Колегите ѝ от сцената, които досега не смееха да я закачат и ругаят, започнаха да прибягват до други действия, за да изливат върху нея яростта, завистта и омразата си. Една вечер, докато пееше, Ирма почувства, че някой я закачи за роклята. Когато се прибра в стаята си, с ужас установи, че някой бе излял върху роклята ѝ киселина, така че на това място тя бе съвсем обгоряла. При все това Ирма трябваше да бъде благодарна, че течността не беше докоснала тялото ѝ.

Когато повикаха съдържателя и казаха за случилото се, тя вдигна рамене с безразличие и каза:

— Мъжът ми не е отговорен за това, ще трябва да купиш нова рокля.

— И да се обвържа още повече — отвърна Ирма разплакана.

— Много съжалявам, но не мога да направя нищо — заяви ѝ собственикът на заведението. — Плачът няма да ти помогне!

Вратата бе останала полуотворена и зад нея се чу глас:

— Е, какво става тук?

Това беше един възрастен миньор, когото другите посетители уважаваха. Съдържателят му обясни накратко какво се бе случило.

— Ще купите нова рокля на мис Ирма — каза твърдо работникът.

— Съвсем не ми е до купуване на нова рокля — отвърна онзи.

— Така ли? Добре тогава! Ако утре вечерта дойда и видя, че не си изпълнил искането ми, ще трябва да затвориш бараката си, защото нито едно от нашите момчета няма да стъпи повече тук. Трябва добре да разбереш това!

— Но аз не мога...

— Дръжте си устата! Ще го направите ли или не?

— Да — уплаши се съдържателят.

— Вие сте безсрамник, който експлоатира бедното момиче. То печели с толкова труд своите мизерни няколко цента. Друг път да не чувам подобно нещо!

Миньорът се приближи до съдържателя и тикна юмрука си под носа му. Последният отскочи уплашено назад и се отдалечи с бързи крачки.

От тази вечер собствениците на шантана бяха все мълчаливи и мрачни. Няколко дена наред те бяха зле настроени към Ирма.

Момичетата забелязаха това и станаха пак дръзки и нахални. Те често се съветваха помежду си тайно от Ирма и тя усещаше, че ѝ кроят нещо.

Една вечер в заведението имаше само няколко посетители. Беше още рано. Ирма току-що беше привършила изпълненията си, когато чу шум зад гърба си. Разместиха се столове и момичетата започнаха да си шушукат полугласно.

— Тази вечер пръстенът беше на ръката ми — каза Маджия, бившата любимка на червенокосия ирландец.

— Сигурна ли си? — попита я друга.

— Разбира се, как да не съм. Когато отидохме да се мием, го свалих от пръста си и го сложих на масичката.

— Тогава го потърси пак там.

Маджия отиде нататък.

Обикновено Ирма идваше по-късно от другите момичета и трябваше да минава през гримьорната. Те знаеха това и бяха намислили да го използват.

След няколко минути Маджия се върна.

— Е, намери ли го? — попитаха я другите.

— Не е там — отговори тя.

— Така ли? Той беше много скъп.

— Да, струва доста — каза Маджия.

— Тогава да го потърсим заедно. Ще огледаме навсякъде, дори и в нас самите.

— И във вас ли? Пази Боже! — възпротиви се Маджия. — Не мога дори да си го помисля. Познавам ви много добре.

— Но за да не се съмняваш в нас... — извикаха всички момичета в един глас.

— Я не говорете глупости — каза привидно разсърдена Маджия.

— Аз последна бях в гримьорната. След мен никой не е ходил там.

— Ами, струва ми се, че не е никой — обади се един глас.

— Кой?

— Новата певица, беднячката! Тя идва по-късно.

Момичетата започнаха да си шепнат възбудено и високо.

Ирма беше в своята стая и чакаше реда си за изпълнение. Внезапно чу приближаващи се стъпки. Внезапно вратата се отвори рязко и на прага застана Маджия, последвана от приятелките си.

— Какво търсите? — попита строго Ирма.

— Имаме само един въпрос — отвърна Маджия и очите ѝ светнаха от злоба.

— Кажете!

— Искам само да попитам дали не сте намерили някъде моя пръстен?

— Вашият пръстен ли? Не разбирам — учуди се Ирма.

— Оставих го в голямата гримьорна. Сега го няма там. Вие сте минали оттам последна.

Ирма се изправи пред безсрамницата. Погледът ѝ излъчваше гордост и решителност.

— Ако бях намерила каквото и да е, щях веднага да го предам на собственика на заведението. Не съм виждала никакъв пръстен. А сега бъдете така добри да се оттеглите!

Като каза това, тя посочи вратата на момичетата. Маджия се изсмя подигравателно.

— По-спокойно, любезна! Ние знаем, че тихата вода е най-дълбока. Искаме само да претърсим стаята.

— Нахалници! — извика Ирма ядосана. — Вървете си веднага или ще извикам съдържателя!

— Викай го, щом искаш. Ние ще си свършим работата.

Като по даден сигнал момичетата се втурнаха в стаята и се нахвърлиха към малкото мебели, като отвориха всички чекмеджета.

— Ще излезете ли от стаята ми или не? — викаше Ирма. Тя гледаше като обидена принцеса.

Изведнъж Маджия изпищя:

— Ето го!

Тя сочеше пръстена, сложен върху един шкаф.

— Това е моят пръстен — каза Маджия. — Как се е озовал тук, в твоята стая?

— Пръстен ли? Не знам нищо — отвърна Ирма.

— Този пръстен е мой — повтори Маджия. — Виж къде го намерих.

— Това е подлост! Безсрамен заговор! — ядоса се още повече Ирма.

Другите момичета бяха се струпали на вратата.

— Ей, виждате ли — обърна се към тях Маджия с явно злорадство в гласа, — хитрата нещастна преструвана е откраднала пръстена.

— Извикайте полиция! — извикаха няколко гласа.

Ирма се беше отпуснала безпомощно на един стол. Вълнението бе подкосило краката ѝ.

На вратата се появи униформен полицай.

— Тишина! — заповяда той строго.

Всички момичета сочеха с пръст Ирма, която седеше на стола, без да мръдне. Полицаят трепна. Погледът му се отмести от бледата и сломена красива жена върху разкривените и подпухнали лица на момичетата, които с нетърпението си да видят Ирма арестувана неволно издаваха някакво злорадство и преднамереност, които един полицай е длъжен да долови.

— Къде беше намерен пръстенът? — попита той след малко, като огледа внимателно стаята.

— Там, на шкафа. Приятелката ми го намери. И аз бях тук — каза Маджия.

Полицаят усещаше, че се разиграва някаква игра, но трябваше да изпълни дълга си. Той се приближи към Ирма.

— Съжалявам, но трябва да ме последвате в участъка. Там ще изясним всичко.

Ирма се олюля, но полицаят я прихвана внимателно. Той изпитваше едно необяснимо състрадание към обвинената.

Момичетата започнаха да се кикотят радостно.

— Направете място! — извика изведнъж силен глас. На вратата, привлечени от шума, се показаха и други посетители.

— Какво става тук? — попита някой.

Преди полицаят да отговори, Маджия изкрещя:

— Сега ще разберете какво става! Тази жена е крадла. Откраднала ми е пръстена. Намерих го тук, в нейната стая.

— Лъже! — прогърмя някакъв мъжки глас. Един млад миньор разбута насъбралите се зяпачи и застана пред полицая.

— Истина е! — отвърна Маджия, веднага след това нададе силен писък. Ръката на миньора я бе хванала за лакътя и я стискаше като с клещи.

— Пуснете ме! Помощ!

— Безсрамница! — извиси ядосано глас работникът. — Аз преди малко бях в коридора и те видях тук. Какво търсеше?

— Да — потвърди приятелят му, който също се беше промъкнал напред. — Така е! Маджия идва тук. И аз я видях! Помислих си, че тази стая е нейна, но сега разбирам, че е била чужда.

— Лъжа — извика Маджия, но младежът я бутна към стената.

— Нещастнице, ще кажеш ли какво търсеше тук? — обади се пак първият миньор. — Ще признаеш ли изобщо, че си идвала тук в отсъствието на тази жена?

Момичето подскочи като гумена топка от здравата ръка на мъжа.

— Пусни ме, пусни ме — викаше Маджия.

— Говори или ще ти извия врата!

— Да, бях тук — изпъшка тя. — Искях само...

Силна плесница изплющя по лицето ѝ. Полицаят хвана ръката на миньора.

— Така не може! Това е саморазправа.

— Така е, дявол да го вземе, но нима може да остане спокоен човек при такова нещо! Ако не бях дошъл, какво щяхте да направите на тази бедна жена!

Полицаят вдигна Маджия. Той трудно скриваше удовлетворението си, че интригантката беше наказана без неговата намеса.

— Пуснете я да се измие и ще я заведа в участъка — каза той. — Но какво стана с приятелката ѝ?

Съучастничката на Маджия, като видя, че работата взема неблагоприятен обрат, си плю на петите и бързо напусна заведението.

— Ще я намерим! — забеляза спокойно полицаят. Той избърса кръвта от лицето на Маджия, качи се с нея в един файтон и я отведе в полицейския участък.

Ирма още не можеше да се съвземе. Всички се събраха около нея и започнаха да я успокояват.

— Това е било просто шега, мис — каза нейният спасител. — Имахте късмет, че пристигнах навреме.

Ирма му подаде мълчаливо ръка в знак на благодарност.

— Мъчно мога да понеса този срам — каза тя с треперещ глас, все още сломена от обвинението срещу нея.

— Нищо, успокойте се. С хора от подобен род човек не бива да се церемони, нито пък да страда заради тях. Сега Маджия може да е доволна. Ще полежи за това няколко месеца в затвора.

Междувременно пристигна и собственикът на заведението.

— Виждате ли какви неприятности ми се струпват на главата? — заоплаква се той.

— Получавате, каквото заслужавате — отговори му миньорът, усъмнен в неговата искреност. — Къде бяхте досега? Бяхте длъжен да вземете отношение! Къде се крихте досега? Ако бяхте на мястото си като собственик на това заведение, нямаше да се случват подобни работи.

— Но какво да правя? — продължи да се оплаква съдържателят. — Долу, в салона, всичко е наопаки. Посетителите до един научиха за станалото.

— Толкова по-добре! Нека знаят с какви жени работите на сцената си.

— Това не може да се издържа повече! — каза отчаян собственикът. — Успокоявах ги, но те дори ме удариха, макар че не се разправях с тях. Клиентите ми хвърлят и чупят бутилки и чаши.

И наистина откъм залата долиташе страшен шум.

След като се успокоиха посетителите, в залата се разнесе песента на Ирма. Нежната мелодия окончателно уталожи страстите. Тази жена умееше да трогва и привлича и най-твърдите сърца с чистотата на своята душа.

Само едно тя не можа да направи — да победи злото в Артур. Но нима неговото сърце беше човешко!

КРАЯТ НА ПЕСЕНТА

Мануелита се приготвяше за път, считайки барона още за упоен. Но този физически силен човек, който дори в злините си умееше да увлича хората и да ги кара да му се възхищават, защото те често се впечатляват от силата, без да обръщат внимание на злото, което тя носи, бе успял благодарение на силната си физика да се съвземе и да се развърже сам. Сега искаше да иска сметка за това, което му се беше случило.

Единствената, която можеше да отговаря, бе Мануелита. И той се насочи към нея. Тя реши също да се защитава. Само присъствието на духа можеше да я спаси.

— А, ти ли си? Откъде идваш? — попита тя с привидно спокойствие. — Изглеждаш странен!

Погледът на красивата вдовица тайно се плъзгаше по барона, търсейки да разбере дали той знае, че тя е причина да бъде хипнотизиран. Като долови, че той нищо не подозира, въздъхна леко:

— Случи ми се нещо много странно!

— Какво, любопитна съм да разбера?

— Нещо необяснимо!

— Разкажи ми!

Баронът леко се усъмни и изгледа своята любовница с изпитателен поглед. Нейното лице остана непроменено.

— Тази вечер ходих в синия салон — каза той, като въздъхна силно.

— Аха! — възкликна Мануелита.

— Да, ходих в синия салон. Да не би да искаш да ме упрекнеш?

Тя не отговори.

— Не бях постоял и няколко минути, когато изведнъж се усетих обладан от някаква сила, която ме приспа, и изгубих представа за действителността.

— Кажи ми ясно, че просто си припаднал! — прекъсна го тя с лека ирония.

— Когато се свестих от припадъка, ръцете и краката ми бяха вързани с копринени шалове.

— Горкият!

— Бях вързан хлабаво, така че лесно се развързах, но онези три момичета бяха изчезнали.

— Изчезнали ли?

— Да, избягали!

— В такъв случай защо не се обадиш в полицията?

— За глупак ли ме мислиш! Не! Разпитите и разследванията ще станат съвсем тихо. Ти ще ми помогнеш в това!

— Аз ли?

— Да. Ще ми доставиш голямо удоволствие, ако тръгнеш незабавно. Ще изпратя още двама души, на които мога да се доверя, в други посоки.

— Е, и ако намеря момичетата, как ще ги доведа тук?

— Ако не искат да дойдат с тебе доброволно, ще отидеш в полицията и ще поискаш момичетата да бъдат доведени обратно, защото са ангажирани в заведението и са го напуснали преди изтичане на договора им.

— Чудесно! — промълви Мануелита.

— Можеш да вървиш още сега. Струва ми се, че ще трябва да тръгнеш към Ласпинас.

— И ти искаш да тръгна веднага и да те оставя тук сам?

— Разбира се! Трябва да остана тук сам, за да не се възбуждат съмнения.

— Добре, ще тръгна.

— Да ти дам ли пари?

— Остави, няма нужда — отвърна тя бързо. — Имам достатъчно у себе си.

— Не, не! Ще ти трябват доста. Ще ти дам една по-голяма сума. Той бръкна в джоба си.

— Къде ли съм оставил ключовете? Винаги ги нося със себе си. Той претърси всички джобове.

— Чудно нещо! — измърмори той и внезапно изскочи от стаята.

Мануелита остана сама със страха си. Най-много я плашеше точно това. Знаеше, че баронът има само един ключ, но се надяваше, че той ще се съгласи тя да замине без пари.

Изведнъж се чу трясък. Тя се затича към вратата, но някои хвана ръката ѝ.

Баронът ревна в лицето ѝ:

— Къде са парите ми? Кой е бъркал в касата ми?

— Не зная — смънка тя, като се мъчеше да се изкопчи от ръцете му.

— Ще отговориш ли? — извика той, задавен от ярост. — Само ти знаеш мястото. Къде ги скри?

Мануелита се отчая, но испанската кръв в жилите ѝ не ѝ позволяваше да се предаде веднага.

— Убий ме, ако искаш — каза тя твърдо, — но няма да ти кажа нищо.

Лицето на Артур стана бяло като восък.

— И ще го направя, ако не ми отговориш!

— Убий ме! Това няма да ти бъде първото убийство!

Той отстъпи крачка назад и за момент пусна ръката ѝ.

— Какво каза?

— Казах, че си убиец, бракоизменник и фалшификатор!

— Мълчи!

— Можеш да ме убиеш!

Той я изгледа диво.

— Откъде знаеш това, нещастнице?

— Знам всичко! Всичко! Откъде — това е моя тайна. Пронижи сърцето ми, смажи ме, унищожи ме като толкова много други твои жертви.

Очите на мексиканката устояха на заканаелните му погледи.

— Ще ми изповядаш всичко, ще кажеш как си научила всичко това, иначе ще съжаляваш! Говори!

Тя вдигна гордо глава.

— Не си прави труда напразно — отвърна Мануелита. — Една испанка не може да се моли за прошка на подлец!

Изведнъж баронът отскочи назад като ухапан от змия. Очите му бяха съгледали хора в униформи, които по няколко алеи идваха откъм градината. Бяха полицаи и неговата готовност и постоянно подозрение мигновено му подсказаха, че е в опасност. Той веднага съобрази, че къщата е обградена.

— Усойница! — изкрещя. — Ти си ме издала на полицията.

— Да — отговори тя със застрашителна студенина.

Мануелита стоеше спокойно като красива мраморна статуя. Погледът ѝ излъчваше дълбоко презрение към разобличения престъпник. „Сбогом, Хуан!“ — промълви тя на себе си.

Баронът се хвърли върху беззащитната жена, хвана я за косата и я повали на земята.

Мануелита не издаде никакъв звук.

Той я вдигна и я хвърли на канапето, стисна побеснял шията ѝ като с железни клещи и я държа така, докато я задуши.

Междувременно отвън, в коридора, се чуха стъпки и след миг някой почука силно на вратата.

— В името на закона, отворете! — извика силен глас.

Баронът не отговори, а отиде до прозореца и тихо го отвори, макар че не виждаше начин за спасение.

Тропането на вратата се повтори и цялата стена се разлюля от удари.

Той огледа всички ъгли на стаята и очите му изведнъж се спряха върху бездушното тяло на удушената.

Вратата пращеше от напора и нямаше да издържи дълго.

Баронът излезе през друга врата и се намери в стаята си, но и от нейните прозорци видя полицаи, сновящи из двора. Положението му беше критично. Трябваше да вземе решение и да предприеме отчаяно действие. Пусна някакъв предмет от джоба си, след това предпазливо откряна прозореца и скочи навън.

Настъпилият мрак го прикриваше. Той се хвана за корниза на покрива, след това се добра до улуците. Хвана се за онзи, който се спускаше надолу, и се плъзна по него. Отгоре се чуха заканаелни гласове и на прозореца се показаха черни сенки.

Баронът стигна благополучно земята, но понеже гладката бяла стена на зданието не беше никак сигурна, премина бързо свободното пространство пред себе си и потъна в тъмната сянка на парка.

— Стой! Стой! — извика някой след него и един човек препречи пътя му.

— В името на закона, вие сте арестуван!

Изтрещя изстрел от револвер и полицаят падна на земята. Последваха гърмежи от всички страни. Куршумите свиреха покрай зидовете на парка.

— Ето го тук! — извика един глас.

И наистина сянката на барона се открояваше горе, върху зида. Отново засвириха куршуми и сянката изчезна.

— Ударен е! — чуха се възгласи.

От другата страна на зида им отговори подигравателен смях. Когато полицаите излязоха извън парка, не можаха да открият никаква следа от престъпника. Той беше изчезнал.

Горе, в добре осветената стая, няколко служители от полицията намериха мъртвото тяло на нещастната Мануелита. Наведени над него, те напрегнато следяха усилията на лекаря да възвърне живота в него.

По лицето на лекаря ясно се четеше безнадеждният резултат.

— Вече няма смисъл.

Един от полицаите извади бележника си.

— Причини за смъртта? — попита той.

— Била е удушена — отвърна лекарят.

Конни патрули запретърсваха околността. Телеграфът работеше без прекъсване. Но всичко беше напразно. Престъпникът сякаш беше потънал вдън земя.

Заведението „Уайт Касъл“ беше затворено от полицията въпреки недоволството на хората, свикнали да живеят нашироко и да се развличат там.

Из града се носеха най-фантастични слухове за тайнствения човек, превърнал казиното в източник на мистерии и изчезнал безследно.

Много любопитни насочиха вниманието си и към мистър Кемпъл, но и неговият дом беше затворен. Казаха, че семейството заминало на север за известно време.

Скоро обаче животът започна да тече както обикновено и хората забравиха за станалото и за жертвите на печалното стълкновение.

МАГЬОСНИКЪТ

Тези жертви бяха четири.

Полицаят, когото Артур Норт застреля при бягството си, загина при изпълнение на служебните си задължения, рискувайки живота си. Въпреки смелостта си, той прояви и непредпазливост, заплатена скъпо срещу такъв ловък противник като Норт.

Приска стана жертва на своето любовно увлечение и на отчаяното си решение на всяка цена да свърже съдбата си с тази на Ричард Кемпъл. Красивата жена, тласната към фаталния край, стана невинна жертва на разигралите се събития. Но за нея най-много трябваше да се съжालява. Тя нямаше никакви близки, роднините ѝ бяха на десетки хиляди километри от чуждата Америка и нямаше кой да жали за нея. Най-близките ѝ приятелки, с които прекара много тежки и тревожни дни от своя земен път, нито знаеха, нито пък подозираха за печалния ѝ край.

В значителна степен самоубийството на Ричард Кемпъл бе заслужено. Той извърши два големи греха: проигра на комар и рулетка огромни суми и се обвърза с барон Фон Фалкенбург. Неговата вина бе в лекомислената подкрепа, която даде на авантюриста.

Има много хора, които лесно се увличат по външните качества на недотам познати им лица и така дават обществен кредит на ловки спекуланти и лицемери като барона.

Ричард бе от онези, които въведоха в обществото Фон Фалкенбург, възвеличиха го, очаровани от неговата външност и зяпнали глупаво в устата му, разтръбиха навсякъде, че той е рядък човек.

Авантюристи като барона има навсякъде, но за да се издигнат и да успеят, те винаги използват наивници от рода на Ричард. Лековерието на едните улеснява престъпленията на другите, затова и мнозина бяха склонни да считат, че Ричард е заслужил съдбата си.

Най-голямата жертва на барон Фон Фалкенбург бе Мануелита Блекбърн, но нейната участ беше и най-заслужена. Тя не само улесни

престъпника, но и участва в престъплението. Опомнянето дойде твърде късно. Тя бе помогнала в убийството на нейния добър съпруг, стария Блекбърн, и толкова се обвърза с убиеца, че когато се опита да се освободи и да се разкае за сторената грешка, това бе станало невъзможно и ѝ струва живота.

Такава е участва на всички съучастници, предатели и шпиони. Първо им обръщат гръб тези, на които са помогнали, и забиват ножа в тялото им като тъжна награда за подлата и коварна услуга.

Смъртта на Мануелита бе справедливо и заслужено възмездие за коварството ѝ. Сякаш изплъзването на барона въпреки нейната смърт от неговите собствени ръце бе оправдано от тежестта на нейното престъпление. И с деянието си, и със смъртта си тя улесни бягството му. И беше изиграна, защото бе надценила твърде много силите си и смяташе, че ще може да улови в примката си такъв хитър демон като Артур Норт.

Не! Той бе омагьосал толкова много хора, че те започнаха да се възхищават от поразите, които той, преднамерено или не, нанасяше наляво и надясно.

Силата опиянява. Артур Норт бе извънредно силен физически и душевно. Хората възхваляват боксьорите, борците, донжуаните, прелъстителите, насилниците — онези, които ги заставят да вършат или не нещо, и в това възхваляване има нещо трагично, някакъв култ към злото, което сякаш се харесва.

Хората пеят често хвалебствени песни на силата, без да подозират, че тя може да се обърне срещу тях. Така се случи и с Ирма, и с всички други, омаяни от Артур Норт. Той продаваше всички със силния си характер и жаждата да живее дори и в ущърб на другите.

Веднъж вече надникнахме в душата му. Сега отново трябва да проникнем във вътрешния му мир.

Артур Норт познаваше добре силата си, както и възхитата, която тя предизвикваше у наивните и чувствителните. На тази основа реализираше своите планове и действия. Видяхме как той се изплъзна в Ню Йорк, от парахода, плаващ по Хъдсън Рив, от фермата на Върмънт, спаси се от клопката на граф Джирарди, от хитростта на Макнийл, Шелер и Роджър, от дома на Сейнт Артай, от М. и „Уайт Касъл“.

Винаги безумно смел. Неуловим гений на злото.

Природата не създава само гении на доброто. Като че ли голямата ѝ цел е да създава завършени личности, независимо от това, дали стремежите им са насочени към творчество или към разрушения.

Читателите сигурно се чудят как успява Норт във всички случаи да избегне поставените му клопки, как винаги успява да се изплъзне, и то без да остави следа, и така лесно се преобразява, че веднага се появява като съвсем нов човек в коренно различна обстановка. Наистина, как ставаше това?

Отговорът е: защото имаше срещу себе си доверчиви и несъобразителни противници. Или по-точно казано — превъзхождаше противниците си по находчивост, бързина, ловкост, присъствие на духа, сила на волята, убедителност в говора, в изкуството да живее и да побеждава в борбата за живот. Той беше магьосникът Артур Норт — призрак, видение, неуловима сянка, дух, неспокоен и непобедим.

Жертвите му сами се предаваха. Старият Блекбърн, Сейнт Артай, Луиза, Шелер, Джеймс, Мануелита. Колко смешни изглеждаха пред него със своята непохватност и непрозорливост. Като джуджета пред великан! Затова Артур Норт продължаваше да побеждава, да живее, да граби, да убива умишлено или при самоотбрана. Защото срещу него не се изправи друг гигант, равен му по прозорливост, хитрина, сила и ловкост.

Не трябва да се забравя и това, че Норт действаше в Америка, страната на чудесата, на необятните поля и гори, на невероятните възможности за спечелване на грамадни богатства. А там, където има големи богатства, има и големи стремежи за притежаването им.

При такива условия хитреци като Артур Норт със страстта си към приключения и жажда за богатство трудно изпускат шанса си.

ТАЙНСТВЕНИЯТ ЧУЖДЕНЕЦ

— Добър вечер, г-н Донелсън! Добър вечер на всички!

Лицето, което влезе и произнесе тези думи, беше един пълничък господин с кротко изражение на гладко избръснатото си лице. Той свали шапката си и заедно с бастуна я подаде на келнера, който почтително ги взе. След това седна на една голяма дъбова маса, около която бяха насядали мъже, повече то от които бяха на средна възраст.

Заведението, в което се намираха, беше изискан клуб, луксозно подреден.

— Но защо идваш толкова късно? — попитаха новодошлия.

— Вярно е, че закъснях, но нямах възможност да дойда по-рано. Съпругата ми имаше гости и аз бях принуден да чакам, докато си тръгнат.

— Виждаш ли, Донелсън — смеейки се, каза един възрастен мъж, като остави на масата вестника, който четеше, — какво трябва да търпи мъж на твоята възраст, когато се ожени за млада и красива жена, която е гордостта на нашия Нашвил! Той не може да се радва на свободата си, защото винаги трябва да се съобразява с жена си.

— Може би имаш право — отвърна Донелсън, — но аз се чувствам великолепно! И трябва да знаеш, Филип, че никога не съм бил под чехъла на жена си.

— Не знам ще можеш ли да докажеш това.

— Можеш да ми се надсмиваш колкото искаш! — заяви леко ядосан Донелсън. — Моя работа е как живея и как се разпореждам в дома си.

Изисканият клуб, в който се водеше този разговор, беше на най-видните и богати жители на град Нашвил. В него те провеждаха и клубните си заседания.

— Какви новини има? — попита Донелсън, отпивайки от чашата си.

— Много по-интересни, отколкото можеш да предположиш.

— Кое е толкова интересно?

— Лично аз не зная нищо. Идва управителят на клуба и ще ни разкаже подробно всичко.

Управителят, висок мъж с приятна външност и изискани маниери, седна при тях.

— Представете си, господа — важно заяви той, — в хотелското крило на клуба гостува един пътник, който желае да покаже пред публика няколко сеанса от тайнствените си познания.

— Искате да кажете, че е магьосник или нещо подобно? — попита недоверчиво Донелсън.

— Не, господа! Но ви уверявам, че е много интересен човек. Казва се маркиз Дьо Ц. и показва изкуството си повече за удоволствие, отколкото за печалба. Маркизът не е магьосник, а изкусен гадател на мислите и чувствата на човека.

— Веднъж четох за нещо подобно — каза Филип, — но този вид изкуство за мен си е чисто шарлатанство.

— Не, уверявам ви, че в този случай няма никакво шарлатанство, а чудеса! Чудеса, които този човек показва в интимен семеен кръг.

— Дявол да го вземе! Любопитен съм да видя това! — извика г-н Донелсън.

— Благородният чужденец — продължи управителят — може да хипнотизира човек и след това да го накара да прави, каквото поиска: да лае като куче, да трака с клюн като щъркел, да подскача като жаба...

— Ха-ха, като жаба! — изсмя се Филип. — Пръв трябва да опита това нашият приятел Донелсън. Ха-ха, представете си, че той е жаба и подскача ли, подскача!...

Бурен смях избухна в стаята.

— Тогава ти, Филип, трябва да си представиш, че си щъркел — отвърна ядосан Донелсън. — С твоите дълги крака спокойно можеш да го имитираш.

Членовете на клуба отново се разсмяха.

— Интересното е, че тайнственият маркиз провежда сеансите си винаги с маска — заяви управителят.

— И тук ли дойде маскиран?

— Не. Но беше си вдигнал яката на палтото и нахлупил шапката си до ушите. Обаче на сеанса иска да бъде маскиран, защото имал много роднини навсякъде в Америка и по този начин се предпазвал от нежелани срещи с тях.

— Добре е да видим този интересен човек. Колко време ще остане в Нашвил?

— Само два дни. Утре ще изнесе лекция в малкия салон.

— Ще бъдат ли разпратени покани?

— Не — отговори управителят. — Маркизът иска да се изпратят покани само на висшето общество в града. Но тъй като в клуба членува точно това общество, едно съобщение тук е достатъчно.

— Непременно ще дойдем — извикаха членовете на клуба.

— Каква ще бъде цената на входа?

— Десет долара на човек.

— Не е много скъпо.

— Заповядайте точно в 9 часа, господа!

— Може ли да доведем и жените си с нас?

— Разбира се, че можете. Това зависи от вашето желание — отвърна управителят.

— Аз няма да доведа жена си — заяви Филип. — Възможно е по време на сеанса да бъде направено нещо неприлично. Тогава жена ми ще ми го напомня, докато съм жив.

Много от членовете на клуба се съгласиха с Филип.

— Знаете ли нещо за това тайнствено изкуство? — попита Донелсън управителя на клуба.

— В Ню Йорк съм виждал много пъти такива сеанси и мога да ви ги опиша накратко. Работата, господа, е твърде проста: хората, които се занимават с това, имат силни, властни очи и с тях фиксират очите на зрителя. От силата на погледа му те изпадат в състояние на хипноза и стават безучастни към околния свят. Дори ако бъдат убождани с игла, не чувстват болка.

— Но това наистина е интересно! — възкликна Донелсън.

— В такова състояние на приспаните се дават заповеди, които те, след като се събудят, трябва да изпълнят точно.

— Аз не вярвам в такива измишльотини! — твърдо заяви Филип.

— Ако присъствате на сеанса, ще се убедите в правотата на думите ми.

Донелсън изслуша мълчаливо всичко, като поглеждаше недружелюбно към Филип. Прякорът „Жаба“ съвсем не му харесваше и го вбесяваше.

— И аз мога да познавам човешки мисли — изведнъж каза той.

— Така ли? И какво мисля аз? — подигравателно попита Филип. Донелсън, който незабелязано беше погледнал часовника си, отвърна:

— Моят приятел Филип сега си мисли: „Дявол да го вземе! Часът е десет и половина, време е да си отиваме“. Така ли е, Филип? Тебе те чака някой. Аз знам това!

Филип го погледна изплашено, изведнъж скочи, взе пардесюто си и каза:

— Добре, и аз някой път ще разгадая твоите мисли!

И напусна клуба, изпратен от смеха на останалите членове, които продължиха да коментират тайнствения маркиз. Човек, който умее да внушава каквото си поиска на хората, наистина е една голяма загадка.

ЧОВЕКЪТ С МАСКАТА

На следващата вечер в клуба отново се събраха членовете му, шестнадесет на брой.

Всички очакваха с нетърпение появата на тайнствения маркиз.

— Всички ли сме тук? — попита Филип, който също беше дошъл.

— Не — отговори някой. — Донелсън го няма.

— Той непременно ще дойде, но не сам.

— Няма да бъде сам?

— Донелсън ще дойде с жена си — иронично заяви Филип.

— Аз не съм казал на жена си — каза един от присъстващите.

— Аз също не съм казал нито дума — добави спокойно Филип.

— Тихо, Донелсън идва!

Наистина в този миг Донелсън влизаше, придружаван от една дама. Филип имаше право в преценката си предната вечер. Г-жа Донелсън беше жена с предизвикателна красота. Черна коса ограждаше красиво бяло лице. Очите ѝ можеха да покорят всеки мъж. Гордо изправената ѝ фигура издаваше властната личност.

— Няма ли да има други жени? — попита тя тихо съпруга си.

Донелсън зададе същия въпрос на приятелите си. Всички намериха някакво извинение, че не са довели съпругите си.

— Въпреки че съм единствената дама сред толкова кавалери, аз ще присъствам на сеанса, господа — усмихната заяви красивата г-жа Донелсън.

Управителят влезе в салона.

— Всичко е готово, господа, последвайте ме.

Качиха се на горния етаж в салона, където трябваше да се състои сеансът.

Салонът бе тапициран с червен плат. На една малка естрада бяха подредени столове. Пред тях имаше масичка, покрита с черно покривало. На масичката горяха два свещника, а между тях беше поставен човешки череп.

Членовете на клуба, малко притеснени, заеха местата си. Донелсън и съпругата му седнаха на първия ред.

Настана дълбока тишина. Загадъчната обстановка толкова силно им беше подействала, че дори разговаряха шепнешком.

Изведнъж в дъното на салона завесата се вдигна и се появи добре сложен мъж, изискано облечен. Той се приближи с уверени крачки и вежливо се поклони. Къдрава кестенява коса красеше благородната му глава. Над устата се спускаха гъсти мустаци. Очите и малка част от челото бяха закрити с черна маска от кадифе. През отворите ѝ светеха две очи с такава сила, че г-жа Донелсън неволно се притисна до съпруга си.

Без да удостои никого с поглед, чужденецът с надменна походка се качи на естрадата и застана зад масата.

Няколко минути цареше гробна тишина. След това тайнственият маркиз каза със силен звънлив глас:

— Уважаема госпожо, почитаеми господа! Въпреки че, предполагам, нямате познания за загадките и тайните на човешката душа, дълбочини, неизследвани досега от науката, вярвам, че поне сте дочули за силата, която притежават някои хора. Те се наричат медиуми и са надарени, за разлика от обикновените хора, да проникват със силата на волята си в душевния мир на всеки човек. Аз дълги години се занимавах с разгадаването на тези тайни и най-после придобих способността да прониквам в тайните на човешката душа, да гадая съдбата на човешките същества. Изберете двама или трима господа, които да напуснат заедно с мен салона. След това скрийте в него някой малък предмет, който аз ще намеря с вързани очи.

Шепот на учудване се разнесе из редовете на присъстващите. Решиха да напуснат залата Донелсън и Филип. Тайнственият чужденец ги последва.

В един миг г-жа Донелсън почувства някакво безпокойство. Вдигна глава и видя маркиза, който беше спрял пред нея и я гледаше с пронизателен поглед. Това продължи няколко секунди, след това той бързо настигна Филип и съпруга ѝ.

В това време другите спореха какъв предмет да скрият. Най-после се спряха на една брошка.

— Но къде да я скрием?

— Позволявате ли да я забодем на вашата рокля, г-жа Донелсън?
— попита един от господата.

— Не! — отказа категорично тя. — Страх ме е от този човек. Предчувствам, че ме застрашава някаква опасност.

Най-после мъжете решиха да скрият брошката между зъбите на черепа, които беше на масата.

Скоро след това Донелсън и Филип се върнаха в салона, водейки маркиза за ръка. Когато стигнаха в средата на салона, той пусна ръцете им и се обърна към един от присъстващите, до когото случайно се допря.

— Бъдете така добър, подайте ми ръката си!

И като хвана лявата му ръка, започна да обикаля с него салона. В един миг забави стъпките си и се спря като човек, незнаещ какво да прави по-нататък.

Но изведнъж човекът с маската се обърна и направи няколко крачки към масата. После отново спря. Обръщаше глава ту към лявата, към дясната свещ, като същевременно не изпускаше ръката на мъжа. След това се наведе бързо, вдигна черепа и извади от него брошката.

Силни аплодисменти изпълниха салона. Маскираният мъж се поклони в знак на благодарност. След това от един цилиндър извади навита на руло хартия, разви я и я показа.

Беше голяма карта на Северна Америка.

— Това, което направих преди малко, сега ще се опитам да направя на тази карта. Изберете си, разбира се, без да го казвате, град или някоя област на тази карта.

Всички се събраха около нея и започнаха наум да четат хилядите написани имена.

— Трябва да изберем нещо, което е мъчно да се намери — прошепна някой.

— Да, но какво?

Най-после изборът падна не върху град или област, а върху едно почти пресъхнало блато в територията на Аризона, Ред Лак — Червеното езеро.

— Така! Уверен съм, че няма да може да го намери! Дори и името му на картата е напечатано с толкова малки букви, че едва се чете — заяви самонадеяно един от мъжете.

Тайнственият маркиз, който беше излязъл от залата, се върна, воден за ръка от двамата си водачи. Отново поиска от един от мъжете да му подаде ръката си и да го заведе пред картата.

И сега очите му бяха завързани.

Стиснал ръката му, той направи с нея няколко кръга над картата. Внезапно спря и с пръст посочи някаква точка на картата. Тази точка беше Ред Лак в щата Аризона.

— Избраното от вас място е Червеното езеро — каза той, без да сваля къпката, закриваща очите му.

Изненадата за всички беше голяма и те продължително го аплодираха.

— Това за мен е необяснимо! — прошепна Донелсън на Филип.

— Имай търпение. Много работи ще узнаеш, когато дойде редът ти.

Донелсън започна да се страхува.

— Само да не ме прави на жаба! — изпъшка той жално, поглеждайки към жена си.

Мъжът с маската сне къпката, с която беше закрил очите си.

— Това, което показвах, е само началото, обясняващо отчасти влиянието на някои фактори върху душевния мир на човека. Сега ще проведем друг сеанс с помощта на някои от вас. Те трябва да изпълнят точно това, което им заповядам, за да почувстват благотворното влияние на някои сили. Разбира се, няма да успея с всички господа, затова ще се огранича с няколко опита.

Повечето от мъжете, между които и Филип, предложиха услугите си за опитите. Донелсън благоразумно предпочете да се въздържа.

Маркизът премести няколко стола на естрадата и покани няколко от господата да седнат на тях. След това се вгледа в очите на Филип, който седеше най-близо до него, и направи няколко движения с ръце. В залата се разнесе шепот на изненада — Филип беше заспал веднага!

От петимата, които се бяха поставили в разположение на маскирания мъж, трима изпаднаха в доста дълбок сън. Той се наведе над тях и полугласно им даде някакви заповеди.

След тия заповеди Филип трябваше да повярва, че салонът няма нито врата, нито прозорци. Единият от останалите двама мъже трябваше да си мисли, че в салона горещината е 50 градуса, а другият — че температурата е спаднала под нула градуса.

Тайнственият мъж ги събуди с няколко движения с ръце и леко подухване в лицата им.

В салона цареше гробна тишина.

Събудените отвориха очите си и загледаха учудено, Филип пръв стана от стола, оглеждайки се на всички страни.

— Но какво е това? — извика уплашено той. — Къде се намирам?

Донелсън промърмори доволно нещо.

— За бога! — продължи Филип. — Къде е вратата?

И пак се огледа уплашено на всички страни.

— Няма нито врата, нито прозорци! Боже мой, как ще излезем оттук?

В това време единият от двамата мъже се спусна към прозореца. Беше разкопчал дрехите си и дишаше тежко.

— Каква е тази тропическа горещина? Задушavam се! — и отвори бързо прозореца.

— Какво правиш, луд ли си! — извика другият. — Защо отваряш прозореца в този студ? Къде ми е палтото?

— Всички тук ще умрем от глад! — извика Филип отчаяно.

Мъжът с маската се приближи и прикова поглед в тях. След това един след друг ги отведе до столовете им. След миг умореното им дишане показваше, че бяха заспали отново.

Аплодисменти гръмнаха от всички страни. Удивлението им от тайнствената могъща сила на чужденеца беше безкрайно. Той учтиво им благодари и каза:

— Това, което видяхте, може лесно да се обясни. Когато човек е заспал, не мисли, няма никакви грижи. Затова в това състояние вярва, че всичко, което му казвам, наистина съществува.

Госпожа Донелсън стана от стола си.

— Къде отиваш, скъпа? — попита я съпругът ѝ.

— Искam да видя дали и аз мога да бъда хипнотизирана.

— По-добре остане на мястото си.

— Не! Много съм любопитна да узная.

Красивата жена се приближи до маскирания, който стоеше неподвижно до приспаните членове на клуба.

— Искате ли да направите един опит и с мен? — попита го тя с чаровна усмивка.

В очите му като че ли блесна мълния.

— Защо не, милостива госпожо. С най-голямо удоволствие!

Скоро и съпругата на Донелсън спеше дълбоко.

Маркизът постоя около минута неподвижен, след това погледна лукаво към зрителите и решително се наведе към тримата спящи господа.

Този път не се чу нищо от това, което им каза. Заповедите бяха прошепнати на ухото на всеки от тях.

Тези трима господа биха били много учудени, ако можеха да разберат онова, което странният чужденец им заповяда. Всеки от тях получи следната заповед:

— Утре вечер ще дойдете на представлението. Трябва да донесете всичките си пари и ценни книжа, които имате в наличност. Ще ги оставите на мое разположение и ще се подчинявате на моите заповеди така, както се подчинявахте тази вечер!

Това беше странната заповед, която получи заедно с останалите и Филип.

След това маскираният мъж се приближи до госпожа Донелсън. Наведе се над нея и устните му ѝ прошепнаха:

— Хубава госпожо, утре вечерта точно в девет часа идете на северната железопътна гара. Ще си купите билет за Бентън. Когато пристигнете там, ще слезете на гарата и ще чакате в чакалнята, докато дойда и аз.

Той се вгледа с голямо любопитство в хипнотизираната жена. Лицето ѝ беше запазило спокойното си изражение. Тогава отново прошепна:

— Утре вечер ще откажете да придружите съпруга си на представлението, но ще настоявате той непременно да дойде. Всички скъпоценности, които имате, ще сложите в една чантичка и ще ги вземете със себе си.

След това докосна леко с ръце слепоочията на хипнотизираните и те отвориха очи.

Маскираният мъж бавно се приближи до масата и каза на зрителите:

— Последният ми опит ще надмине всичко, което видяхте досега. Заповедите, които дадох преди малко на тримата господа, приели така любезно да се подложат на моя експеримент, ще се

изпълнят точно в продължение на двадесет и четири часа. Вие ще видите ефекта на представлението утре вечер. Съжалявам обаче, че не можах да постигна същия ефект и с младата госпожа. Но и моята сила има граница! Довиждане, господа!

След тези думи маркизът се поклони и напусна залата.

— Ей, Филип, събуди се! — смеейки се, викаше Донелсън. — Ако знаеш колко беше смешен, когато казваше, че ще умреш от глад! А как тичаше отчаян, за да намериш изход от залата!

— Аз не помня нищо — заяви Филип объркано. — Не мога нищо да си обясня.

— Разбира се! Но аз съм много любопитен да видя какво ще се случи утре вечер. Вярвам, че всички ще дойдем пак.

— Разбира се.

— Значи се разбрахме! Довиждане.

ОСВОБОДЕНАТА

Ирма беше в стаичката, когато хазайката ѝ влезе.

— Безпокоя ли те? — попита жената.

— Не.

— Представете си, госпожице, какво ми се случи вчера! — избъбри приказливата старица.

Ирма я погледна въпросително.

— На горния етаж живее семейство Хонкинс. Вие май не го познавате, нали? Е, това няма значение. Вчера малкото им момиче тичаше по улицата. Изведнъж видях, че идва кола, конете, на която препускаха бързо, подплашени от нещо. Коларят не можа да ги спре и те стъпкаха детето. Сега то е на легло и има слаба надежда за спасението му. Ето какво правят неразумните деца!

Очите на Ирма се напълниха със сълзи от състрадание. Тя веднага помисли за своето дете, за малката Лидия.

— Да, такива са децата! — повтори старицата. — Излязат от къщи и човек не знае какво ще стане с тях. Може да ги премажат или пък да отидат толкова далече, че не знаят как да се върнат обратно вкъщи. Всеки ден във вестниците се съобщава за изгубени деца. Поминалата седмица едно било намерено от полицията и сега търсят родителите му.

— Къде, къде е намерено? — извика Ирма.

— Боже, не мога да си спомня добре къде е било това, защото измина цяла седмица оттогава... А, чакай... точно така... било е в Марвил... там е било намерено!

— Марвил! Трябва да е някой по-голям град. В кой щат се намира?

— В Колумбия, госпожице.

— В Колумбия ли? — извика изненадано Ирма. — О, Господи, това може да бъде моята Лидия!

Старицата я изгледа учудено, тръгна към вратата, мърморейки:

— Значи тя има и дете!

Ирма остана сама, изпълнена с тревога. Тя трябваше да намери какъвто и да е начин да отиде в Марвил и да разбере дали това не е нейното дете. А може би е съвсем друго? Голямото ѝ желание да намери Лидия я караше да вижда във всяко загубено, отвлечено или пострадало дете своето момиченце.

В тази минута си спомни, че беше обвързана с договор със собственика на заведението. А имаше и дългове, които беше направила, за да си купи рокли. Тези мисли я натъжиха още повече. Може би там нейната Лидия плачеше за майка си, може би имаше нужда някой да я защити от груби хора и тя със сълзи на очи протягаше ръце към майка си, която е толкова далече от нея! А тя не можеше да направи нищо, защото беше почти робиня и не можеше да спаси обичното си дете.

Откъде можеше да намери средства, за да се избави от това плачевно състояние? Какво можеха да помогнат нейните сълзи и молитви? Упоритият собственик имаше законно право и ако тя избягаше, полицията щеше да я преследва.

След един час тя трябваше да пее, да пее със сърце, препълнено от мъка. Трябваше да потисне разкъсващата я скръб и да застане усмихната пред публиката и да я развесели. Това беше прекалено жестоко. Въпреки това тя надви болката и отиде на работа.

След като с големи усилия изпя песните, тръгна към дома си.

Ирландецът Пати както винаги я чакаше на входа. Вървяха мълчаливо, но на светлината на един фенер той я погледна и попита:

— Плакала ли сте?

Ирма потвърди с кимване на глава.

— Да не ви е обидил някой? — прозвуча заканително гласът му.

Няколко минути Ирма се бори в себе си, но нуждата да сподели с някого мъката си надделя. Тя разказа със задавен глас своята съдба и съдбата на детето си.

След като изслуша разказа ѝ, ирландецът се замисли.

— Добре тогава — промълви той след дълго мълчание. — Ако тази вечер имате малко свободно време, запазете го за мен, мис. Нека да се поразходим малко. Искам да ви кажа нещо.

Ирма се съгласи и скоро се озоваха в една пуста улица.

— Днес ме виждате за последен път, мис! — каза Пати.

Тя го погледна изплашено. Кой щеше да я пази занапред?

— Да, днес ви съпровождам за последен път! — повтори той.

— Ще напуснете ли града?

— Не. Но днес мислих много. Реших, че вие вече нямате нужда от мен. Помните ли, мис, когато ме избавихте от хората, които искаха да ме пратят на оня свят. Тогава аз се заклех да ви закрилям като сестра. И удържах на думата си. Съжалявам, че не дадох по-добър урок на нехранимайковците, които ви нападнаха. И понеже ми казахте, че съдържателят ви държи в ноктите си, аз разбрах какво трябва да направя. Вие не само ме спасихте тогава, но направихте от мен порядъчен човек. Откакто ви познавам, не съм допрям чаша с ракия до устните си. А миналата неделя дори отидох и на църква.

— Това изпълва сърцето ми с радост — каза Ирма и му подаде ръката си.

Бяха стигнали до неговия дом.

— Сега ще се сбогувам с вас — каза Пати. — Досега не можехте да търсите детето си, защото нямате средства, а имате и дългове. Зная, че лесно не можете да се отървете от този подлец. И понеже искам да ви помогна, днес отидох при един адвокат и заедно с него отидохме при съдържателя. Поисках му да ви освободи срещу едно малко обезщетение. Сега вече няма нужда да се връщате там, където толкова страдате, и ще можете да потърсите детето си. Съдържателят ще ви изплати и една значителна сума.

— Но защо сте направили това? — извика Ирма. — Защо заради мен се лишавате от припечеленото с толкова усилия? Не мога да приема тази жертва.

— Въпросът вече е приключен, мис, Бог да ви благослови да намерите детето си!

Пати се наведе и целуна ръката ѝ. Веднага след това бързо се отдалечи. Напразно Ирма го викаше да се върне. Развълнувана и смутена, тя се прибра в стаята си и пак заплака. Но сега в скръбта ѝ имаше и малко радост. Вече можеше да отиде в Марвил.

СМЕЛО НАЧИНАНИЕ

Тайнственият чужденец, който толкова бе учудил висшите кръгове в Нашвил, седеше в разкошната хотелска стая и се усмихваше зловещо. Усмивката му означаваше тържество над хорската глупост и лековерие, а също така, че стои над всички, които поне за миг си помисляха, че могат да му се присмееят или да го надлъжат.

Сега беше без маска. Лицето му беше открито. Това беше истинското лице на човека със стоте маски: Норт, Гулд, Уилсън, Върмънт, Уорънс, барон Фон Фалкенбург.

От М. той избяга благополучно, като успя да вземе със себе си цялото си богатство. Помогна му Хосе. Двамата заличиха следите си и успяха да заблудят полицията. Артур се ужасяваше от мисълта, че може да бъде заловен. Това го принуждаваше да измисля най-различни планове в случай на бягство. Те бяха така гениално замислени, изпълнени с умение и смелост, че поставяха полицията в безпомощно състояние.

Надявайки се само на себе си, той успя да остави далеч зад себе си М. и когато се отдалечи много, намери град Нашвил за безопасен и реши да се установи в него. Хрумна му мисълта да започне да хипнотизира хората. Тази способност вече му се удаваше и беше нещо съвсем ново за него. А това го привличаше.

Затова сега, потънал в дълбокото кресло, самодоволно се усмихваше. Пръстите му потрепваха, предчувствайки предстоящия успех. Така потреперват пипалата на паяка, преди да хване своята жертва.

— Мисля, че ще успея — прошепна той. — Не съм напълно сигурен, но вярвам в щастието си. Досега то не ме е изоставяло никога.

Отново и отново преценяваше плановете си, магическата сила на очите си. Беше изучил едно страшно изкуство, за което науката и силата на волята му помогнаха. С първия сеанс има успех. Измислената титла на маркиз също улесняваше появата му сред изисканото общество.

Той мечтаеше да стане много богат. Сега отново можеше да постигне тази мечта. Но покрай нея се разгоря и старата му страст на ловец на жени.

Беше срещнал красива жена, която много му хареса, и кръвта му закипя. Звярът в него се пробуждаше, ставаше опасен в желанието си да се нахвърли върху богатата плячка. Той душеше, дебнеше, усещаше във въздуха уханието на нежна плът, на кръв. Очите му пламтяха, ръцете бяха готови да прегръщат сладострастно, зъбите бяха готови да разкъсат врага.

Кой можеше да устои на такъв противник? Кой можеше да устои на страстното му увлечение?

Г-жа Донелсън беше най-новата му плячка. Тя беше много красива и елегантна. Очите, косата — всичко в нея му напомняше Ирма.

Той не я беше забравил, все още я желаше. И сега, като видя жена, която много приличаше на нея, поиска да компенсира нейната загуба. Знаеше, че трудно можеше да намери жена, която да съперничи по красота с дъщерята на граф Фон Хоенщайн.

Да я спечели отново, за него това беше въпрос на живот и смърт.

Той се засмя самоуверено.

„Ще намеря Ирма на всяка цена. Дотогава други жени ще я заместят. Хосе и Боб чакат. Метисът е хитър. Ще го изпратя по следите на Ирма. Тя трябва да бъде пак моя, а сега не трябва да изпусна тази красива амазонка!“

Той мислеше и за Мери, която живееше уединено в Ню Йорк. Често кроеше планове да се приближи до нея, но бързо ги изоставяше. Налагаше се да бъде много предпазлив, понеже вестниците бяха отпечатали портрета му и имената Гулд и Норт бяха доста известни.

Но Америка крие и много тайни. Човек можеше да потъне в нея, без да бъде намерен. Това го спасяваше. В страната на динамичния живот бързо забравяха човека. Това щеше да спаси и него.

Той беше махнал от лицето си изкуствения белег, но все пак оставаха някои други отличителни черти, по които можеше да бъде разпознат от някой наблюдателен полицаи. Затова беше измислил да се появява пред хората маскиран.

Артур погледна към стенния часовник.

— Часът наближава — промълви той. — Скоро ще разбера дали опитът ми е успешен. Парите ми вече са на привършване.

Време беше да действа. Беше се разплатил с хотелиера. Багажът му, състоящ се от един куфар и един пакет, също беше готов. До тях бе оставил мантията и шапката си.

След като се увери, че всичко е наред, напусна стаята.

Членовете на клуба бяха вече в тапицираната в червено стая.

— Но къде е г-жа Донелсън? — попита Филип.

— Остана вкъщи — отвърна Донелсън.

— И те остави да дойдеш сам? Струва ми се, че тя много искаше да види сеанса.

— Не, не поиска да дойде с мен. Аз също не исках да идвам, защото помислих, че може да не ѝ е добре. Но тя не пожела да остана при нея, щом всички ще бъдат тук. Слушай, Филип! — смени изведнъж темата Донелсън, който беше касиер на клуба. — Трябва да платя наема на клуба. Можеш ли да ми развалиш хиляда долара?

— С удоволствие — отвърна Филип и извади портфейла си. Като го отвори, се видя ясно с какво е пълен.

— Дявол да го вземе! Защо си понесъл толкова много пари, ами ако го загубиш?

— Не се бой, ще си отварям очите.

В този миг завесата се вдигна и тайнственият маркиз се появи на естрадата.

— Тя не е дошла — каза си тихо той. — Струва ми се, че ще успее. След половин час влакът тръгва...

— Ще позволите ли — попита той с висок глас — да помоля господата, които благоволиха вчера да вземат участие в сеанса, да седнат отново на тези столове?

Филип и приятелите му от клуба отидоха и седнаха на столовете, които им бяха показани. След няколко минути бяха приспани.

След това мъжът с маската се обърна към зрителите:

— Ще имам честта да ви покажа един от най-интересните си сеанси и затова ви моля да си изберете място извън залата, където да се скриете. Тези господа по мои указания ще ви намерят дори и в най-потайните места. Моля, съгласни ли сте?

Всички се съгласиха и напуснаха залата, шегувайки се.

Щом излезе и последният от тях, мъжът отиде до вратата и я заключи. След това се отправи към спящите членове на клуба. Бързо пребърка джобовете им и извади портфейлите им.

Като прибра парите, които носеха, им каза бавно:

— Заповядвам ви да спите непрекъснато до утре сутринта! Никаква човешка сила не е в състояние да ви събуди.

Бързо отключи вратата и напусна клуба. След няколко минути беше в стаята си. Наметна мантията, нахлупи шапката до ушите си, скри маската в джоба си, хвърли последен поглед на стаята и излезе. Премина тихо през коридора и по стълбата за прислугата слезе в двора на хотела.

Като видя, че няма никой, се прехвърли през зида в съседния двор, след това в следващия и оттам на улицата...

В това време членовете на клуба си бяха избрали скривалища в най-затънтените места. Донелсън се бе свил под една мивка. Другите се бяха скрили под кревати, в скринове, на места, където смятаха, че трудно ще бъдат намерени.

— Е, няма ли най-после да ни търсят? — изсумтя ядосано Донелсън, след като измина близо час, откакто се беше скрил.

— Направо се схванах под тази мивка!

Другите също чакаха в скривалищата си около час, след това един след друг започнаха да излизат от тях.

— Никой не дойде при мен — каза един.

— При мен също — потвърди друг.

— Изглежда този път опитът му не успя — заключи Донелсън, като се присъедини към останалите.

— Да отидем отново в залата — предложи някой.

— Да отидем, повече не можем да чакаме!

Стигнаха бързо до залата, послушаха се предпазливо и като не чуха никакъв шум отвътре, отвориха бавно вратата.

— Ето ги и тримата! — извика Донелсън. — Но къде е маркизът?

— Няма и следа от него!

Дойде и управителят.

— Къде е човекът с маската? — питаха всички.

— Как, не е ли тук?

— Добре виждате, че го няма.

— Да не би да е в стаята си?

Изпратеният келнер се върна бързо.

— Почуках силно няколко пъти на вратата, но никой не отвори.

— Ще отида аз да проверя — каза управителят.

Тримата хипнотизирани още спяха. Блъскайки силно вратата, управителят се върна.

— Господа, той си е заминал!

— Заминал? Не е възможно!

— Сериозно ви говоря. И багажа му го няма, в стаята няма нищо негово.

Попитахте ли портиера?

— Не е видял да излиза никой през входа.

— Изглежда това е бил дяволът — пошегува се Донелсън, — щом е изхвъркнал през прозореца.

След това пораздруса Филип.

— Хей, стани да видиш чудеса!

Но нито той, нито другите се събуждаха. Направиха всичко възможно да ги събудят, но усилията им отидоха напразно.

Много разтревожени от състоянието им изпратиха да извикат лекар.

След като ги прегледа, лекарят попита:

— Кой ги е хипнотизирал?

— Хипноза ли? — учуди се Донелсън.

— Да. Този изкуствен сън е предизвикан от хипноза.

— Така, така!

— Аз ще ги събудя — уверено каза лекарят.

— Ще можете ли да направите това?

— Да. Това не е трудно. Бързо ще ги върна в нормалното им състояние.

Влезе човек от прислугата.

— Г-н Донелсън, прислужницата ви пита за вас.

— Дошла е тук да ме търси? — учуди се той.

Едно младо момиче се показва на вратата и разтревожено извика:

— Г-н Донелсън, елате бързо вкъщи!

— Какво се е случило?

— Госпожата си замина!

— Замина ли?...

— Да, да! Елате веднага!

— Но, за Бога, какво се е случило, къде отиде тя?

— Госпожата беше в някакво особено състояние — през сълзи каза момичето. — Взе и всичките си бижута...

— Защо не дойде да ми кажеш веднага? — ядосано я прекъсна Донелсън.

— Помислихме, че господарят и господарката са се поскарали, случват се такива неща понякога. И тя е решила да отиде за няколко дни. Около осем и половина попитах госпожата иска ли да я придружа до гарата, но тя въобще не ме и погледна.

— Какво нещастие! — простена Донелсън и се втурна навън.

Усилията на доктора бяха възнаградени.

— Къде съм? Какво се е случило? — извика Филип.

Разказаха му набързо какво се е случило по време на съня му.

— Значи той не е никакъв благородник, а обикновен мошеник!
— определи един от мъжете.

— Той си плати сметката — отбеляза управителят.

Изведнъж Филип извика:

— Портфейлът ми, къде е портфейлът ми?

— Може да е паднал някъде...

— Не може да бъде, а ми няма и часовника! Ограбен съм!

— Много ли пари имахте в него? — попита някой.

— Много! Около сто хиляди долара.

— Но защо сте носили такава голяма сума? — попита лекарят.

— И аз самият не зная! Нещо ме караше да взема в себе си всичките си пари — простена Филип.

— Няма съмнение, че този мошеник ви е внушил това, след като ви е хипнотизирал.

— Възможно ли е това?

— Да. Такъв подлец може да ви внуши да извършите и убийство.

— Но това е много опасно!

Събудиха се и другите. И те изживяха изненадата на Филип. И на тях им липсваха часовниците и портфейлите, в които имали големи суми пари.

— Къде отиде Донелсън? — попита Филип.

— Отиде си къщи. Жена му е избягала!

— Избягала?

— Може би измамникът е примамил и нея! — усъмни се някой.

— Твърде е възможно — потвърди лекарят.

— Но защо сте толкова уверен?

— Не беше ли и тя на сеанса? — спокойно запита той.

— Да.

— Така! А красива ли е? Извинете ме, питам това, защото не познавам мисис Донелсън!

— Много е красива — увери го Филип. — Тя е най-красивата жена в Нашвил.

— Участва ли и тя в сеанса?

— Да, беше приспана и тя.

— Тогава, господа, аз съм сигурен, че не става дума за малък семеен скандал. Този мошеник е принудил дамата да тръгне с него. Така е съчетал полезното с приятното.

— Това не е възможно! — отрече Филип. — В осем и половина той беше тук, а влакът тръгва в девет. Просто е нямал време да отиде до къщата на Донелсън, който не живее близо. А отгоре на всичко да убеди и мисис Донелсън, една много честна жена, да замине с него.

— Това не е било нужно — усмихна се лекарят. — Още снощи, на сеанса, той ѝ е заповядал да отиде на гарата и да го чака там или нещо подобно. Тя не е могла нищо да стори, просто под въздействието на хипнозата е изпълнила желанието му.

— Нима е възможно такава нещож?

— Всичко е възможно, мистър. Такива престъпници не се спират пред нищо, когато преследват някаква цел.

— Затова той покани на сеанса толкова малко хора. Ако имаше повече, би му било по-трудно да се изплъзне.

— Всичко е ясно — допълни един от мъжете, който също беше обран. — Тия мошеници хващат на въдицата си такива наивници като нас. Иде ми да се набия сам за глупостта си!

Тази нощ полицейските агенти в Нашвил с пълно право можеха да проклинат новата наука — хипнозата. Телеграфът работеше непрекъснато, околността беше претърсена.

Отчаяният Донелсън не можеше да си намери място и в гнева си изпъди цялата прислуга.

Всички издирвания претърпяха неуспех. Престъпникът и неговата жертва сякаш бяха потънали в земята.

БЯГСТВОТО

След като се изплъзна от хотела, Норт се отправи към гарата. Като пристигна там, си взе билет и бързо се качи в потеглящия влак.

В купето Норт преброи парите, откънати от наивниците от клуба.

— Близо четиристотин хиляди долара! — усмихна се доволно той.

Друг път такава сума би му се видяла недостатъчна, но сега имаше голямо значение за него. Спомни си за милионите, които притежаваше в М., доста, от които вече бяха изгубени. Мануелита бе занесла тайната в гроба.

Норт ядно скръцна със зъби, като помисли за голямото богатство, което притежаваше. Тогава имаше около двадесет милиона долара. И ако беше успял да прибави и имота на красивата мексиканка, колко богат щеше да бъде сега! Но — уви! Идеше му да побеснее от яд.

През главата му мина мисълта, че Хосе би могъл да разбере къде бяха изчезнали тези пари. Пред очите му изплува образът на мисис Донелсън. Ако опитът му е сполучлив, тя трябваше да се намира в същия влак. Но щеше ли да му бъде полезна в изпълнения с опасности авантюристичен живот?

Една сатанинска мисъл мина през главата му. Вече знаеше как да я използва.

— Да, точно така! — промълви той. — Тя подхожда за моите планове. Трябва да намеря начин да си върна богатството, което Мануелита скри от мен.

— Гара Бентън! — извика кондукторът.

— Отлично, пристигнах бързо! Може би вече са открили измамата ми в Нашвил и ще ме търсят по всички гари.

Той напусна бързо вагона и изчака, докато влакът отмина.

След това влезе в чакалнята. В един ъгъл видя дама с воал на лицето, облечена в пътнически костюм и мантия, която държеше в ръка малка пътна чанта.

— Тя е — зарадва се Норт. — Сега трябва да действам.

Напусна бързо чакалнята и излезе на перона.

— Познавате ли добре град Бентън? — попита той любезно един от гаровите служители.

— Разбира се.

— Къде мога да ангажирам един файтон за два дни?

— Пред гарата има доста файтони, които чакат пътници.

— Много добре. Благодаря ви!

След няколко минути Норт се споразумя със собственика на един файтон. Сега оставаше най-трудното: да успее да накара госпожа Донелсън да се качи във файтона.

Как да постъпи? Имаше вероятност хипнозата вече да не действа с такава сила. А той не можеше да допусне да стане някой скандал. Най-после реши какво трябва да направи и тръгна към чакалнята. Дамата все още стоеше в същия тъгъл, неподвижна като статуя. Той седна близо до нея и започна да я фиксира с очи. Изведнъж тя започна нервно да крачи в чакалнята. Норт разбра, че успехът е в ръцете му. Постепенно се приближи до нея, като не преставаше да я фиксира с очи. Щом приближи до нея, видя, че очите ѝ се затваряха.

— Следвайте ме! — прошепна ѝ властно той.

Пред гарата файтонът го чакаше. Норт помогна на красивата си спътница да се качи във файтона и затвори вратата.

След миг файтонът бавно се отдалечи от гарата.

По същото време в Нашвил, след като се установи измамата на Норт и изчезването на госпожа Донелсън, полицията вземаше мерки, за да открие престъпника. С нощния влак, идващ от юг, пристигнаха двама пътника и се настаниха в същия хотел, където се беше разиграла трагикомедията.

Управителят, все още зашеметен от случилото се, посрещна пътниците — строен, добре облечен мъж и една млада дама.

— Една стая за мен и една за племенницата ми, ако обичате.

— Разбрано, господине. Желаете ли да вечеряте?

— Да — отговори мъжът.

Управителят ги заведе в ресторанта, в който нямаше други посетители.

Като прие поръчката им, сервитьорът постави на масата тетрадката за регистриране в хотела. След като написаха имената си, я взе и я отнесе при управителя.

— Кой са новопристигналите? — попита той.

— Полицейски полковник от Ню Йорк, Роджър, и внучката му, Жанет дьо Мартон, също от Ню Йорк — прочете сервитьорът.

— Жалко, че не дойдоха няколко часа по-рано — съжали управителят. — Това не пречи да му разкажа какво се е случило тук.

— Какво правят сега, започнаха ли да вечерят?

— Още не.

— Тогава ще отида при тях.

Полковник Роджър беше малко блед, а челото му беше превързано с широка превръзка.

След като се приближи и се извини за безпокойството, управителят му разказа за произшествието, станало преди няколко часа, и се постара подробно да опише престъпника.

Полковникът го изслуша внимателно. След това каза:

— Това, което разправяте, е много заинтригуващо, възможно е тайнственият маркиз, когото описахте, да е престъпникът, когото и аз търся. Утре ще поговорим отново.

След като управителят ги остави сами, той се обърна към младата дама:

— Какво ще кажеш за всичко това, Жанет? Възможно ли е това да е престъпникът, когото търсим?

Момичето повдигна рамене.

— Възможно е. Много е възможно, той изчезна така бързо от М. Може да е бил изненадан и да е нямал възможност да вземе повече пари в себе си. Жалко, че никой не е видял добре лицето му!

— Много вероятно, много вероятно — потвърди и полковникът. — Цялата история изглежда много загадъчна от момента, в който намерихме удушената жена, и дава повод за много подозрения. Ако не бях ранен при експлозията в речния параход, този подлец щеше да е отдавна в ръцете ми.

Тя кимна в знак на съгласие с полковника.

— Дълга ти много, Жанет — продължи полковникът. — Ти ми спаси живота. Веднъж, когато ме предупреди да напусна парахода, и

втори път, когато бях ударен в челото. Ако ти не ме придържаше с всички сили, докато ни дойде помощ, аз бях изгубен.

— Не говорете така, господин полковник! — помоли притеснено момичето.

— Казах ти да не ме наричаш господин полковник, а вуйчо. Знаеш, че те представям за моя племенница. Аз те обичам като моя дъщеря и се надявам да мога да ти се отплатя.

— Желаете ли още нещо, господине? — запита приближилият се сервитьор.

— Не, нищо повече. Кажете да ни приготвят стаите. Имаме работа в града и ще се върнем късно. Предупредете за това и портиера.

— Ще бъде изпълнено, господине!

— Сега слушай, дете мое! Ако човекът, който е извършил тази голяма измама тук, е Норт, тогава ние все още сме по следите му. Скоро ще разгадаем тайната в М. Аз дори и сега не мога да си обясня защо този злодей е убил нещастната госпожа Блекбърн.

— Може би е помислил, че тя го е издала на полицията.

— Възможно е.

— Но откъде тя може да знае, че барон Фон Фалкенбург всъщност е търсеният от полицията престъпник Норт?

— Ето, това е възелът, който не можем да развържем. И аз самият се съмнявам, въпреки че има толкова улики и съвпадения. Може би тя го е шпионирала и така го е разкрила или той сам от непредпазливост се е издал — предположи Роджър.

— Смятам, че измислих начин, чрез който може да разберем дали авантюристът, който е бил тук, е Норт — каза Жанет, след като помисли малко.

— Любопитен съм да разбера как.

— Според мен една дама от висшето общество може да последва един такъв престъпник само чрез измама или чрез някакво друго влияние.

— Така е. Норт умее да подчинява жените на своята воля — забеляза полковникът.

— Дори да е така, той не е имал достатъчно време, за да покори сърцето на една честна жена. Една жена, съпруга на богат и уважаван мъж, няма да го напусне, за да последва един авантюрист, появил се случайно в живота ѝ.

— Понякога жените бързо се увличат.

— Въпросът е — продължи Жанет, — как е успял да я накара да тръгне с него. Всички го търсят, но въпреки всичко не са открили нищо нито за него, нито за жената. Това показва, че престъпникът е успял да заблуди полицията. Най-близкият град е К. и аз вярвам, че той е отишъл там. Наел е някоя вила и там се укрива с жертвата си, която се подчинява на волята му.

— Отлично разсъждаваш! — възхити се Роджър. — Виждам, че от теб може да стане много добър полицейски агент.

Момичето отново се изчерви.

— Какво би станало — продължи то, — ако, след като узная мястото, където се е скрил, отида там и поискам да ме наемат за компаньонка на жената. Такава дама има нужда от прислуга, все пак тя е от висшето общество. Ако ме вземат, ще мога да разбера дали това е Норт.

Полковникът остана дълго замислен.

— Идеята ти не е лоша, но е и много опасна. Ти ще имаш работа с престъпник, който не се спира пред нищо.

— Не се безпокой, ще се справя!

— Мислиш ли, че няма да те познае?

— Сигурна съм! Дори не ме е страх и от неговия слуга Хосе. Той почти не ме е виждал. Само така ще мога да изпълня клетвата си; да отмъстя на този подлец за срама и смъртта, които той причини на моята нещастна приятелка Луиза! — каза разпалено Жанет.

— Добре — съгласи се Роджър. — Планът ми се вижда добър. Аз ще бъда наблизо, за да мога да ти помогна, ако потрябва.

И той отново се замисли за нещо свое. Очите му гледаха тъжно.

— Какво мислиш? — попита Жанет.

Полковникът трепна изненадано.

— Мисля за една жена, която подлецът измами. Може би тя е станала жертва на неговите машинации, защото досега не съм чул нищо за нея. Сега аз ще отида в полицията да поискам някои сведения и утре ще тръгнем по дирите на престъпника. Ти ще отидеш да си легнеш.

Като остана сама, Жанет промълви:

— Горката Луиза! Тя пожертва живота си за този престъпник. Ще дойде ли денят, когато това чудовище ще изкупи злините си?

Роджър отново започна да вярва, че може да открие следите на убиеца Гулд.

Дълго време той не се появи в нашия разказ и читателят може да е помислил, че е загинал.

Но както злото, олицетворено чрез Артур Норт, не се оставяше да бъде победено, използвайки всички възможности, така и случаят спаси живота на Роджър.

Ние го оставихме в мига, когато той напусна речния параход с една лодка. Влачена от вълните греда обърна лодката и го рани.

Вълните го носеха към брега. С помощта на Жанет се спаси от удавяне. На брега ги изтеглиха двама рибари, които, като чува взрива, дойдоха на мястото на катастрофата и забелязаха давящите се мъж и жена. В тяхната колиба Роджър беше превързан и двамата с Жанет изсушиха дрехите си на огъня на бедните, но честни рибари. След като преспаха там, Роджър и Жанет събраха сили и тръгнаха към града. Той, въпреки че беше ранен, не преставаше да мисли за задачата, с която се беше нагърбил — преследването на Норт.

Вместо да се върне в Нови Орлеан, заедно с Жанет тръгна на север. Той беше уверен, че и Норт е тръгнал нататък, защото не можеше да рискува да се върне в Нови Орлеан, където лесно щяха да го разпознаят.

И така, Роджър тръгна по Мисисипи на север. След дълго пътуване стигна до Мемфис, голям град на Мисисипи в щата Аризона. Тук живееха богати френски колонисти и търговията процъфтяваше.

Роджър знаеше, че престъпниците се крият или в слабо населени райони, или сред тълпата в големите градове. Попадна в следите на Норт, след като той беше извършил своя удар в Мемфис, в заведението „Уайт Касъл“ под фалшивото име барон Фон Фалкенбург.

В Мемфис живееха много французи, преселници от някогашното френско владение Нови Орлеан. Това значеше, че Норт няма да вземе френско име, а немско или английско, които бяха по-малко разпространени тук. Само така можеше да се укрие.

И наистина предположенията на полицейския полковник се потвърдиха. Той успя да попадне в следите на Норт, макар и малко късно.

Бележката на Мануелита до Блекбърн разкри и новото му име — барон Фон Фалкенбург.

Когато той избяга от засадата на полицията в „Уайт Касъл“ в Мемфис, Роджър реши, че сега Норт ще смени посоката на бягството си, за да избегне преследванията на полицията. Затова се отправи за Нашвил, град на изток от Мемфис, до река Къмберланд в щата Тенеси. Като пристигна тук, Роджър се убеди, че наистина е по следите на Норт.

ПО ЖЕЛЕЗОПЪТНАТА ЛИНИЯ „ПАСИФИК“

Експресният влак „Тексас — Пасифик — Райл — Уей“, проточващ се като гигантски змей, изминаваше бързо безкрайните равнини, които разделят исполинските планини на северноамериканските съединени щати.

Влак, който трябва да пътува цяла седмица, за да измине разстоянието между Атлантическия и Тихия (Пасифик) океан, е един миниатюрен свят. В него има ресторанти, спални, вагони за игра, декорирани с изискан вкус.

В един вагон, подреден като сладкарница, седяха мъж и две дами в елегантни пътнически костюми, очертаващи прелестните им форми. Само един поглед бе достатъчен, за да се уверим, че това бяха нашите стари познати Мая, Азума и техният кавалер Хуан Калдер.

Превратностите на съдбата, коварните ходове на Артур Норт, планът на Мануелита Блекбърн да отмъсти на Норт, макар и ненапълно успял, ги бяха събрали в този влак, който летеше към далечно Мексико.

Двете момичета пиеха сутрешното си кафе, а Хуан Калдер, който ги придружаваше навсякъде, стоеше до прозореца и се любуваше на прекрасната природа.

Пътниците бяха престояли един ден в Литъл Рок, за да пазаруват. Сега им предстоеше преход от пет-шест дни, докато спрат отново в някое по-населено място.

След като напуснаха „Уайт Касъл“ в Мемфис, момичетата тъгуваха много за добрата си приятелка Приска, която изчезна безследно. Сега мъката им беше попреминала, а и бяха сигурни, че ги очакват много хубави изживявания.

Във всякакво отношение Хуан Калдер се оказа истински джентълмен. Той се стараяше да изпълни всички желания на момичетата, дори и най-капризните. Чрез неговото отношение Мая

отново възвърна доброто си настроение. Азума обаче беше винаги сдържана и мълчалива.

Мая още не можеше да свикне с модерния си костюм, защото беше свикнала да носи широки дрехи. Но на Азума новият костюм стоеше чудесно. Роклята в сиво правеше да изпъква хубавата ѝ глава и големите черни очи. Дългата ѝ светла коса беше модерно фризирана. Мая носеше косата си разплетена, както и преди.

— Е, госпожици — попита Хуан, — добре ли спяхте?

— О, сега спяхме добре, за разлика от първите дни — отговори Мая.

— Още малко ще потърпите и скоро ще бъдем в Мексико.

— Там не е ли много студено?

— Не, мило дете, в Мексико е топло като в твоето любимо отечество Индия.

Очите на Мая весело блеснаха.

— И какво ще правим там?

— О, в Мексико има много развлечения: борба с бикове, театри, балове, концерти... Няма да ви бъде скучно!

— И смятате, че хората там ще се отнасят добре с нас? — запита направо Азума.

И двете в този миг изглеждаха натъжени.

— Госпожици — започна да ги успокоява Хуан, — добре е, че ми зададохте този въпрос. Ще можем да приключим с тази тема веднъж завинаги. От Мануелита научих всичко за вас... Трябва да знаете, че отивате в земя, където все още властва старият испански дух на Кортес. Духът, който победи маврите и освободи Испания от арабския ярем, а хубавите испански момичета — от харемите. Испанските кавалери смятаха за голяма чест да получат ръката на тези момичета. Мексико е населено с потомци на герои с буйна испанска кръв. Тази страна ще стане ваше отечество, в тази страна на свободата с вас ще се отнасят като с всеки друг. Бих желал да видя испанец, който би дръзнал да отправи и най-малката обида към вас. Бога ми, след това едва ли би имал време да изрече последната си молитва!

Очите на Мая се просълзиха от признателност. Азума, която до този миг не помръдваше с втрънен в Хуан поглед, изведнъж коленичи пред него.

— За Бога, госпожице, какво правите? — извика той изненадан.

Но тя не му отговори, а взе ръката му в своята. Хубавата ѝ глава се наведе и устните ѝ опариха дланта му. С негова помощ тя се изправи. Очите ѝ бяха устремени към него с такава признателност и обич, че той трепна от дълбочината на този поглед.

Скоро влакът спря на една малка гара.

— Фултън! — извика кондукторът. — Време е за закуска.

Много от пътниците слязоха от влака. Хуан също слезе и донесе на своите дами закуски и разхладителни напитки. След това отново излезе на перона.

— „Ню Йорк Херълд“! — провикваше се едно вестникарче. — Само десет цента!

Хуан купи един вестник и се върна в купето, за да прочете новините. Момичетата бяха отишли в съседното и той седна до прозореца. Още не можеше да забрави очите на Азума, затова погледът му скачаше от заглавие на заглавие, докато изведнъж се прикова от заглавие, написано с едър шрифт.

„ТАЙНСТВЕНО УБИЙСТВО В МЕМФИС“

Зачете статията с невярващи очи. Не можеше да повярва, въпреки че я прочете два пъти.

Мануелита убита!

Пред очите му притъмня. В този миг се върнаха Мая и Азума и останаха смаяни от сломения вид на Хуан. Мая се засуети и заплака, Азума веднага разбра, че се е случило нещо лошо.

Той отново разтвори вестника и прочете зловещата новина. Пред него изплува образът на Мануелита и очите му се изпълниха със сълзи. Едва беше намерил своята любима приятелка от детинството си и я загуби, този път завинаги.

Първата му мисъл беше да се върне в Мемфис, но скоро се отказа от нея, защото беше трудно осъществима.

Но какво трябваше да прави сега? Спомни си за писмото, което Мануелита му беше дала при тръгването. Отпрати се към спалния вагон, където беше багажът му. Двете момичета гледаха изплашени

след него. Хуан намери веднага писмото в един голям плик. Върна се при момичетата и им обясни какво се е случило. Мъката им беше голяма. Мая и Азума се прегърнаха и заплакаха, защото за кратко време Мануелита бе спечелила сърцата им.

Хуан разпечата плика и извади от него голям изписан лист, подпечатан с печат. Младият мексиканец бавно го прочете:

„Мили мой Хуан!

От няколко дни ме измъчват мъчителни предчувствия. Струва ми се, че ми остава да живея много малко, затова съм много тъжна. Може би ще се смееш на писмото ми, но ние сме слаби човешки същества. След няколко дни трябва да бъда при теб, мили. Но за всеки случай направих завещанието си и ти изпращам нотариално заверено копие.

Аз мога свободно да разполагам със своето имущество. И като познавам гордостта ти, знаейки, че не ще приемеш нищо от мен, обявих за мои наследници нещастните момичета, които придружаваш. В случай че умра, ти ставаш изпълнител на моето завещание.

Ще купиш мината, за която ми говори, на името на тези три момичета и ще я разработиш. Твоята непоколебима честност е достатъчна гаранция, че ще изпълниш последната ми воля.

Бъди здрав. Желая ти всичко хубаво!

Твоя Мануелита“.

— Уви! Това ужасно предчувствие се сбъдна — с мъка издума Хуан.

Взе вестника и отново прочете тъжната новина. Очите му съгледаха още една трагична статия.

„НЕОБЯСНИМО САМОУБИЙСТВО“

В нея се разказваше за самоубийството на двама влюбени — Ричард и Приска. Хуан никога не беше виждал младата полякия, затова предпочете да скрие от момичетата известието за смъртта на обичната им приятелка. В този тъжен час младият мъж реши да прекара живота си в тежък труд, за да задуши по този начин болката от загубата на обичаната от него жена.

Изведнъж се чуха силни викове. Погледнаха към прозореца. Хоризонтът аленееше, като че ли беше огнено море. Имаше пожар в прерията. Пламъците бяха високи като кули. Лошото беше, че вятърът ги носеше към влака, който засили скоростта си.

— Бързо закрийте прозорците с мокри дрехи или покривки! — завика кондукторът.

Персоналът на влака донесе веднага мокри покривки и закриха с тях прозорците откъм страната на пожара.

— Главното е вагоните да не се запалят отвътре — обясни кондукторът. — Отвън огънят бързо ще угасне, но вътре е опасно, защото димът може да ни задуши и всички да умрем.

Влакът летеше с голяма скорост. Явно машинистът правеше всичко възможно да избягат от тази опасна зона. Прозорците бяха закрити, злокобните отблясъци от пожара изпълваха вагона.

Мая бе коленичила на земята, трепереща от страх. Азума я повдигна и я накара да седне на канапетото. Със смелото си държане успя да я окуражи.

В това време бързината, с която се движеше влакът, се увеличи още. Повечето служители от персонала на влака отидоха при локомотива, за да могат да помогнат на машиниста в този решителен миг. Всички разбираха, че влакът ще трябва да премине през пламъците. Това щеше да трае няколко минути, но те бяха съдбоносни и решителни, понеже за това време огънят можеше да унищожи влака.

Хуан погледна навън и се уплаши. И най-смелият човек би се стреснал при вида на исполинските пламъци, които се издигаха само на няколко метра пред влака.

Най-после влакът навлезе в този грамаден горящ облак. Чуваше се пращенето на запалена тръстика, пламъците обхванаха вагоните. Въздухът в тях се нажежи. Азума взе една мокра покривка и зави с нея неподвижното тяло на вцепенената от страх Мая.

Хуан не се отместваше от прозореца.

— Синьор Калдер — каза египтянката тихо, — моля ви, минете на отсрещната страна на вагона.

Мексиканецът я погледна и твърдо каза:

— Оставам тук. Ако падне някоя покривка, трябва да я поставя отново на мястото ѝ.

Изведнъж няколко стъкла се пръснаха от високата температура, Хуан скочи веднага към застрашената страна, Азума следеше всяко негово движение.

От всички вагони се чуваха викове за помощ. Тежки минути бяха настанали за всички пътници. Строшиха се още няколко стъкла, една покривка падна и пламъците се промъкнаха във вагона. Хуан се спусна веднага и постави отново покривката, която беше доста тежка. Азума му се притече на помощ.

— Махнете се от прозореца, госпожице! — извика той. — Огънят може да стигне до вас.

Но египтянката не помръдна.

Изведнъж вълна от пламъци нахлу през прозореца и блъсна Хуан. Той се олюля и падна на пода. Азума се хвърли върху него и той почувства нежното ѝ тяло, което го закриляше от голямата опасност.

След това изгуби съзнание.

ПРОСЯКИНЯТА

Един летен следобед слънчевите лъчи грееха силно над шосето, което свързваше Файствил и Стивънсън.

Докъдето можеше да стигне човешкият поглед, не се забелязваше признак на живот. Цялата местност бе покрита с памук и ниски храсталаци.

Пустото шосе като че ли нямаше край. Под оскъдната сянка на единственото дръвче край шосето се виждаше някакво човешко същество.

Беше жена, явно смазана от умора, защото лежеше на земята, подпряла главата си на стъблото на дървото. До нея стоеше вързоп със стари дрехи.

Жената имаше красиви черти. Но многото изпитания и гладът бяха развалили фигурата и лицето ѝ. На благородното бяло лице светеха две тъжни очи, които сякаш надаваха вик за помощ.

Това беше Ирма — голямата мъченица, изкупителната жертва на доброто, нещастната майка и съпруга!

Силите ѝ съвсем я бяха напуснали и тя беше принудена да прекъсне пътуването си. Беше пътувала много дни. Въпреки че похарчи всичките си пари за пътуването по влака, не можа да стигне до Марвил. Затова, след като остана без пари, тръгна пеш към целта си.

Хората, които срещаше, ѝ показваха вярната посока, в която трябваше да върви, защото и най-коравите сърца трепваха при вида на тази нещастна жена.

Днес беше вървяла дълго, без да спира. Слънцето грееше силно и тя едва се крепеше на подбитите си крака. Устните ѝ бяха пресъхнали, но очите ѝ никъде не виждаха вода. Гладът също я измъчваше, защото от два дни не беше хапнала нищо.

Беше бедна, толкова бедна, че нямаше дори и един цент, с който да си купи късче хляб. Нито един цент!

Какво щеше да стане с нея? Дали не беше обречена да издъхне на това самотно място? Тя, Ирма фон Хоенщайн, живяла сред богатата

обстановка на бащиния замък. Тя, чието детство беше една непрекъсната верига от щастие и блясък под грижите на грижовната майка и гордия баща. В мечтите си те виждаха княжеска корона на главата ѝ.

Уви! Всичко това изчезна като сън. Остана само грозната действителност.

Единствената наследница на милионите на богатия графски род Хоенщайн в този миг лежеше примряла от глад край едно пусто шосе в далечна Америка, сред прерията на Тексас, на хиляди километри от златната си люлка. Трябваше ли да умре в този забравен от Бога край, така близко до детето си? Да умре, без да може да види поне още веднъж скъпата си рожба, да я прегърне и да успокои измъченото ѝ сърце?

Не, това не трябваше да стане! Колкото и да беше измъчена, тя трябваше да върви напред!

Опита се да се изправи, но не успя. Очите ѝ се изпълниха със сълзи на безсилие. Нима Бог ѝ беше определил такава съдба?

Изведнъж ѝ се стори, че някакъв шум достига до нея. Повдигна натежалите си клепачи и видя нещо черно, което идваше по шосето.

Към нея се приближаваше файтон, каран от едър брадат човек. В него седяха две жени, едната доста възрастна, и оживено разговаряха.

Ако конят не беше се подплашил от лежащата до пътя жена, едва ли пътниците щяха да я видят. Кочияшът веднага дръпна юздите.

— Защо спря? — попита по-възрастната жена.

— Под дървото лежи някакъв човек — отговори той, като сочеше с камшик.

— Но това е жена! — възкликна тя.

— Виж колко е красива, мамо! — забеляза по-младата жена.

— Да, хубава е. Сигурно е просякиня. Пътищата са пълни с такива като нея.

— Ама така ли ще я оставим?

— Ти да не искаш да я вземем при нас?

— Не виждаш ли колко е изморена? Сигурно не може да върви повече.

— Да я вземем, но какво ще каже съпругът ти?

— Няма да каже нищо лошо, знаеш колко е добър. Ние ще я закараме най-много до Стивънсън.

Когато файтонът спря, по-младата жена бе взела парче хляб, намазано с масло, за да се подкрепи, и все още го държеше в ръката си.

Очите на Ирма се впиха в хляба. Гладът бе съкрушил гордостта ѝ. С молба в очите тя протегна ръка.

— Боже мой — каза младата жена, — тя е гладна.

Бързо слезе от файтона, отиде при Ирма и ѝ подаде парчето хляб.

От срам лицето на Ирма почервения и тя простена:

— Не, не! По-добре да умра, отколкото да прося.

— Но не се стеснявайте, това не е просия. Моля ви, вземете хляба!

— До това положение ли трябваше да стигна! — простена Ирма и заплака.

— Моля ви, бъдете благоразумна и вземете хляба! Представете си, че съм ваша сестра, нима тогава бихте ми отказали?

Ирма не можеше повече да се противи и взе срамежливо хляба.

В това време към тях се приближи и по-възрастната жена. Огледа изпитателно Ирма и бързо се убеди, че пред нея не стои просякиня.

— Ще ви вземем с нас, не можете да останете тук през нощта. Трябва поне малко да си отпочинете. Къде отивате?

— В Марвил — отговори Ирма.

— Роднини ли имате там?

— Не, търся детето си, момиченце. Казаха ми, че е там.

Възрастната дама почувства съжаление към измъчената жена. Наведе се и се опита да вдигне Ирма, но не успя.

— Ърнест! — обърка се тя към кочияша. — Ела да вдигнеш тази жена и да я занесеш до файтона.

— Идвам, госпожо.

Кочияшът бързо скочи на земята и се наведе да вдигне изнемошялата жена. Изведнъж обаче отстъпи назад и изненадано извика:

— Господи, не ме ли лъжат очите ми! Нима това е графиня Фон Хоенщайн? За Бога, графиньо, как сте попаднали тук?

Ирма закри лицето си с ръка. Отново силна мъка обля сърцето ѝ. Защо тъкмо сега, в най-голямото ѝ нещастие, просеща парче хляб, се намери човек, който да я познае?

Нямаше ли да свършат безкрайните ѝ страдания?!

— Боже господи! — извика пак кочияшът. — Не е възможно да се лъжа, това е графинята! Толкова малко се е променила, че веднага я познах. За Бога, какво се е случило с вас?

— Просякиня! — огорчено продума на себе си Ирма.

Настана мъчително мълчание. Двете дами не можеха да повярват, че тази окъсана, съсипана от път жена е от благороден произход. По ирония на съдбата кочияшът, който беше германец и беше работил дълго време в конюшната на граф Фон Хоенцайн, сега виждаше отново бившата си господарка при тези трагични обстоятелства. Очите на двете жени се изпълниха със сълзи от тази тъжна картина. Дъщерята тихо каза на майка си:

— Каква нещастна съдба! Колко ли е страдала досега тази измъчена жена?

С помощта на кочияша Ирма бавно се надигна и стигна до файтона, където я настаниха удобно. След това файтонът потегли. Кочияшът от време на време поглеждаше към жените и всеки път си казваше:

— Гледай какво било писано да ми се случи! Много пъти ми е домъчнявало за моята родина и винаги съм си казвал, че сгреших, като напуснах добрата си служба при графа. И сега, след толкова време, да намеря дъщеря му, просеща на пътя.

И в яда си, че вижда бившата си господарка в това уничително положение, удари с камшика конете.

Слънцето почти залязваше, когато файтонът спря пред една хубава къща. Пред нея стоеше едър мъж, който учудено се взря в непознатата. Младата жена с няколко думи обясни на съпруга си какво се беше случило. Като разбра коя е тя, той я погледна състрадателно и каза:

— Пригответе ѝ стая. Преди всичко тя трябва да си почине.

И с помощта на кочияша отведоха Ирма в къщата.

След като двете жени настаниха удобно измъчената графиня, отидоха във всекидневната.

— Как се чувства новата ти приятелка? — попита младият мъж съпругата си, като прекъсна разговора, който водеше с кочияша.

— Господи, тя едва се държи на краката си, толкова е изнемошляла!

— Не се съмнявам, че е била и много гладна.

— Дадохме й супа и мляко.

— Добре сте направили.

Мъжът пак се обърна към кочияша, като го помоли да продължи разказа си за графинята просякиня.

— Хоенщайн са много богати хора, господарю. Освен замъка притежават много земя, ферми, мелници, къщи. Този стар род е най-благородният в цялата провинция.

— И ти си сигурен, че жената, която намерихме, е наистина дъщерята на граф Фон Хоенщайн? — попита възрастната жена.

— Да, госпожо! Мога да се закълна в това. Бил съм на работа при тях около три години и помня добре младата графиня.

— А защо не остана там?

— Защото и аз бях един от тези, които вярвах, че в Америка гълъбите летят опечени и влизат сами в устата ти — усмихнато отговори кочияшът.

— Какво ще правим сега с нея? — обърна се мъжът към съпругата си.

— Не можем ли да пишем на баща ѝ?

— Според мен би трябвало първо да говорим с нея. Кой знае какво ѝ се е случило. Възможно е нещо да е прегрешила и баща и да е заповядал да напусне дома му.

— Това не е възможно! — възрази кочияшът. — Който познава графиня Ирма, не би повярвал, че тя може толкова да прегреша пред баща си, че да я изгонят от къщи. Може би някакво друго нещастие е преживяла.

— Добре, тези неща ще ги уточним утре — заключи фермерът. — Аз ще разговарям с нея, за да разбера как можем да ѝ помогнем.

Но на другия ден намериха стаята на Ирма празна. На масата имаше оставено писмо.

„Поднасям искрените си благодарности за помощта, която ми оказахте в този тежък час. Не намирам думи, с които да ви благодаря за вашата добрина, благодарение на която се спасих от гладна смърт.

Но срамът, че съм паднала толкова ниско, че бях принудена да протягам ръка за късче хляб, не ми позволява

да остана повече тук. Благодаря ви още веднъж за сърдечния прием, който ми оказахте.

Не ми се сърдете за начина, по който напускам къщата ви: без да се обадя, без лично да ви изкажа благодарностите си.

Бог да ви благослови за добрината, която ми направихте!

Ваша признателна Ирма Х.“

— Струва ми се, че ще изляза прав — каза фермерът, след като прочете писмото. — Какво ли се е случило, че тази жена е била принудена да напусне дома си?

Никой не можеше да отговори на този въпрос.

Кочияшът Ърнест след много колебания написа през нощта едно дълго писмо, за което не каза на никого. При първия удобен случай той отиде в града и пусна писмото в пощенската кутия.

На плика беше изписан следният адрес:

„До негово превъзходителство
граф Фон Хоенщайн
при Б-н...
Германия“

ЮНОНА

Въпреки че беше уморена, Ирма не пожела да остане повече в къщата на гостоприемните фермери. Рано сутринта, без да се обади на никого, тя отново тръгна на път. Лишенията и гладът отново щяха да бъдат нейни спътници. До Марвил, града, в който се надяваше да намери Лидия, имаше още много дни път. Но за майчиното сърце и майчината любов няма непреодолими препятствия.

Пътят, по който вървеше, не беше така пуст, както през първите дни. Вървеше край хубави фермерски къщи, край необятни поля, засети с памук. Около обяд седна на сянка под едно дърво. Трябваше да почине, за да може да продължи пътя си с нови сили.

Изведнъж трепна уплашено. До ушите ѝ достигнаха тъпи удари, след това въздухът се раздра от вик, молещ за милост. Ирма скочи и се затича към мястото, откъдето идваха писъците. Заедно с тях чу и злобен мъжки глас:

— Бен, вземи тази тояга и ѝ строши главата! Няма кой да плаче за тази ревла!

— Прав си, дай я тук! — отговори друг глас.

Нов вик от болка разцепи въздуха.

Пред Ирма се разкри ужасна картина. На земята се гърчеше млада полугола негърка, а няколко мъже стоварваха удар след удар върху слабото ѝ тяло. Това беше едно човешко същество, което расовите предразсъдъци поставяха на по-долно стъпало, без никой да може да обясни защо. По тази причина много от белите хора се отнасяха към тях с жестокост, каквато не проявяваха дори и към животните.

Един от разярените мъже отново вдигна тоягата, за да удари черното момиче.

— Стой, стой! — спусна се към него Ирма.

Всяко насилие и унижение над друго човешко същество е нетърпимо за благородните души. Само безчувствени хора могат да гледат спокойно как бият и измъчват човек. Благородното сърце на

Ирма не можеше да гледа страданията на друго човешко същество, без да издигне глас против зверското насилие.

Мъжете гледаха учудено непознатата жена, която протягаше умолително ръце към тях.

— Моля ви, не я бийте, съжалете се над това нещастно момиче!

Човекът, който държеше тоягата, неволно я пусна на земята. Красотата на Ирма, молбата, която се четеше в очите ѝ, го накараха да се почувства неловко. Мъката, която бе изписана по лицето ѝ заради страданието на момичето, укроти подивелите мъже. В този миг в осанката ѝ имаше нещо величествено, сякаш беше божи пратеник, изпратен да прекрати това срамно дело.

— Добре, мисис! — съгласи се мъжът. — Заради вас ще пуснем на свобода тази мърла. Но тя не го заслужава, защото е крадлива като сврака.

Обърна се отново към момичето, което все още лежеше на земята, подритна го и каза:

— Хайде, махай се оттук! И помни, че ако още веднъж те хванем да крадеш, с теб е свършено!

Стенейки от болка, негърката се изправи и бавно се отдалечи.

Ирма благодари горещо на мъжете. След това се сбогува и продължи пътя си, изпратена от все още учудените им погледи. Вървя, докато почувства, че силите я напускат. Намери удобно място за почивка, легна на земята и скоро потъна в дълбок сън.

Когато се събуди, трепна от изненада — до нея стоеше млада негърка, облечена с къса рокля и платнена блуза, явно непрани скоро. Шията и ръцете ѝ бяха открити. Поуспокоена, Ирма я разгледа внимателно. Момичето беше високо на ръст, със стройно тяло, което спокойно можеше да служи за модел на някой скулптор. Косата му беше черна и къдрава, а черните му очи излъчваха мъка. Между пълните устни блестяха бели зъби — нещо характерно за черната раса.

— Какво искаш? — попита Ирма.

— Да види мисис — отговори тя на малко смешен английски.

— Вярвам, че си ме разгледала хубаво досега, така че вече можеш да си вървиш.

— Юнона няма къща — отговори негърката. — Юнона свободна и иска придружава мисис.

— Искаш да ме придружаваш? — попита Ирма учудено.

— Да! Юнона иска бъде робиня на мисис! — потвърди момичето. — Мисис спаси Юнона от лоши хора. Юнона вече не напуска мисис.

— Но аз не мога да те взема със себе си, момиче — отвърна спокойно Ирма.

— Защо не? Юнона свободна, може отиде където иска.

Ирма беше доста затруднена. Какво да прави с черното момиче? То наистина би могло да ѝ бъде полезно, ако го вземеше за прислужница, но как да го направи, като самата тя нямаше пари и дори често гладуваше.

— Не мога да те взема със себе си, Юнона, защото съм много бедна.

— Юнона може да се грижи за всичко — засмя се тя безгрижно. — Да тръгваме тогава!

Като повървяха малко, Ирма попита:

— Защо те биеха онези мъже, Юнона?

— Хората от фермата не дават на Юнона яде и тя трябва краде. Краде всичко — храна, тютюн... Затова бият!

И като се засмя, показва откраднатата кесия с тютюн.

— Но кражбата е забранена, не знаеш ли!

— Така ли, кой забранил?

— Бог е забранил! Ти не знаеш ли заповедите му?

— Юнона не познава бога. Кой е той? Негри няма бог, бог за бели хора!

Ирма много се изненада от богохулството на черното момиче, но реши засега да не спори с него и продължи мълчаливо да върви. Гладът отново почна да я мъчи. Както вървяха, Юнона спря внезапно, погледна я изпитателно и попита:

— Мисис не е ли гладна?

И преди Ирма да отговори, я хвана за ръката и я заведе да седне под едно дърво в близката горичка.

— Ти чакаш тука! Юнона донесе нещо за ядене.

Ирма я задържа:

— Не ти позволявам да крадеш, Юнона! Ако се опиташ да го направиш, няма да вървиш с мен!

— Юнона не краде! — отвърна категорично тя. — Ти вижда, тук няма къщи, градини, няма какво краде. Аз отива.

След около половин час Юнона се върна. В ръцете си носеше две яребици. Ирма се учуди:

— Но откъде ги взе?

— Убих ги с камък! — тържествуващо заяви момичето. — На края на полето има ято яребици, аз пълзи в трева, издебва и... хваща.

Ирма се изненада от сърчността ѝ, но я очакваха още изненади.

— Мисис има ли кибрит или огниво? — попита негърката.

— Не, нямам.

— Няма нищо. Юнона прави огън без тях — засмя се тя, доволна от смайването на Ирма. — Ти само гледа!

От едно дърво отчупи здрав клон, преви го и завърза с канап двата му края. Ирма учудено гледаше и се питаше за какво щеше да ѝ послужи този лък. Юнона го остави на земята и обели от близкото дърво няколко сухи кори. Събра и сухи листа и съчки. Уви края на лъка около суха пръчка, която опря върху кората, оставена на земята. Улови с лявата си ръка горния край на пръчката, а с дясната почна да движи лъка напред и назад. Чрез това движение на лъка пръчката, поставена на кордата като стрела, се движеше много бързо. Скоро сухата кора задимя, после се появиха искри, а след това и малки пламъчета. Юнона бързо хвърли още сухи листа и съчки и огънят стана достатъчно голям, за да се опекаат на него птиците.

— Това бъде вечерята — каза негърката. — Сега Юнона донесе още нещо за ядене.

Тя изчезна пак от очите на Ирма и след няколко минути се върна с две дини и няколко кочана царевица.

— Не са крадени — побърза да каже момичето, като видя, че Ирма я погледна въпросително. — Диви са, от гората.

Огънят се беше разгорял силно и Юнона запали още един, по-малък, върху един камък. Ирма беше много гладна и докато следеше действията на негърката, започна да яде от едната диня. Юнона изкопа с ръце малко трапче. След това с един остър камък разряза на две яребиците и изчисти вътрешностите им. Големият огън беше почти загаснал. С една пръчка негърката събра въглените в трапчето, сложи над тях няколко сурови пръчки и върху тях постави яребиците. Покри ги със зеленчуци, които беше набрала отнякъде, и ги зарови в жаравата.

— Така след час Юнона и мисис имат вкусна вечеря — заяви доволна от уменията си негърката.

— През това време можеш да изядеш другата диня, Юнона.

— После — отговори тя лаконично.

Махна нагорещения камък от огъня и върху него наслага царевични зърна, които бързо се опекоха и станаха на пуканки.

— Ти си била чудесно момиче, Юнона! — похвали я Ирма. — Много съм ти признателна за грижите, които полагаш за мен!

— Мисис не трябва да благодари. Без мисис Юнона можеше сега да е мъртва. Юнона вече е робиня на мисис и никога няма да напусне мисис.

Негърката се хвърли в краката на Ирма и зацелува ръцете ѝ.

Ирма благодари на бог, че в този тежък за нея час ѝ беше пратил чернокожото момиче, вече не съжаляваше, че напусна гостоприемната фермерска къща, защото в такъв случай нямаше да срещне тази вярна прислужница.

— Къде отива сега мисис?

— В Марвил. Знаеш ли къде е този град?

— Юнона не знае, но ще разбере — отвърна уверено момичето.

— Кога ще тръгнем отново? — запита Ирма.

— Сега. Ще вървим само сутрин и вечер. По обяд е много горещо, затова тогава ще почиваме.

Ирма се чувстваше много уморена от продължителното ходене предния ден. Беше позалъгала глада и жаждата си с динята и водата от близкия извор и легна да си почине. Като се събуди, видя Юнона да вади от трапчето опечените яребици. На места кожата им беше изгоряла, но Ирма я изчисти с малкото си ножче. За чинии им послужиха няколко големи листа, които негърката откъсна. Ирма не можеше да не признае, че приготвеното по този начин месо имаше много приятен вкус.

След като се нахраниха, събраха грижливо остатъците и тръгнаха на път. До залез-слънце изминаха доста голямо разстояние.

— Къде ще спим тази нощ? — попита Ирма.

— Спала съм много пъти на полето — отговори спокойно Юнона. — Колибите, направени от царевични стъбла, са много удобни.

Тя хвана за ръка Ирма и я заведе сред голямо поле, засадено с царевица. Там Юнона приведе няколко високи царевични стъбла и ги

привърза едно към друго. В така оформената колиба натрупа листа и направи мека постеля за Ирма. Това, разбира се, не беше легло, но беше по-добре, отколкото да се спи на гола земя. Юнона комично се поклони и каза:

— Спалнята на мисис е готова!

Ирма не можа да сдържи смеха си, но веднага след това си спомни за луксозната си спалня в замъка на родителите си, застланото с белоснежни чаршафи легло, гувернантките, които веднага задоволяваха и най-капризното ѝ желание... А сега трябваше да спи в колиба от царевични стъбла, за легло ѝ служеше купчина сухи листа, а гувернантка ѝ беше едно черно момиче, свързало неочаквано живота си с нейния!

Вече се беше стъмнило. Звездите бяха обсипали небето и само песента на щурците нарушаваше нощната тишина.

— Юнона, какво правиш?

— Пуша, мисис — потвърди предположенията ѝ негърката.

— Но защо?

— Всички негърки пушат, мисис — отговори момичето, подръпвайки от луличката си от червена пръст.

— Е, прави каквото искаш. Аз ще спя. Лека нощ, Юнона!

— Лека нощ, мисис!

Ирма скоро потъна в дълбок сън. След малко и Юнона заспа до входа на колибата.

НАДЕЖДА И ИЗМАМА

— Мисис, мисис — извика изведнъж Юнона, — пред нас е Марвил!

Сърцето на Ирма радостно трепна. Най-после беше стигнала до така желания град. Дали най-после щеше да види дъщеря си? Така ѝ се искаше да прегърне любимото си дете.

— Благодаря ти, Господи! — промълвиха устата ѝ.

След това погледна с благодарност към Юнона, която вървеше весело до нея и пушеше от луличката си. Това жизнерадостно момиче, което не отстъпваше пред никакви трудности и винаги намираще начин да я нахрани и да се погрижи за съня ѝ, беше нейното спасение. Без помощта ѝ Ирма може би щеше да умре някъде по пътищата. Благодарение на нейните грижи тя можа да стигне дотук.

— Идвала ли си друг път по тези места, Юнона? — попита Ирма.

— Може да съм идвала, мисис. Юнона е ходила на много места наоколо.

— И какво правеше при тези пътешествия?

— Крадях, мисис! — отвърна тя и усмивката откри белите ѝ зъби.

— Крадяла ли си? Но защо? — продължи да пита наивно Ирма.

— Юнона искаше да яде, мисис. Искаше да има рокли, шапка с перо, слънчобран и копринени пантофи — дяволито отвърна негърката.

— И откъде крадеше тези неща?

— Дрехите не се намират по пътя, мисис. Но аз крадях пари, за да си купя дрехи.

— Къде са ти дрехите тогава? — попита Ирма, оглеждайки полуголата негърка.

Тя стисна малките си юмруци и отговори:

— Когато Юнона дойде в града, в магазина господарят я пита: „Какво искаш, негърко?“. Юнона тогава казва: „Искам да купя дрехи“.

Той пак пита: „Имаш ли пари, негърко?“. Юнона му показва парите. Тогава господарят вика: „Проклетата негърка, тези пари са крадени!“. След това взе всичките пари на Юнона, наби я и я изхвърли на улицата. Така Юнона няма нито пари, нито дрехи.

Като свърши комичният разказ, Ирма неволно се засмя, но след това и каза сериозно:

— Разбра ли, че крадените пари не носят щастие! Вярвам, че след това не си крала повече.

— Съвсем не е така, мисис! — засмя се и момичето. — Юнона краде пак, но вече по-умна. Тя дава пари на един работник и му казва да иде в града да ѝ купи хубави дрехи. Той слага парите в джоба и казва: „Добре, ще го направя!“. Но се връща от града мъртвопиян. Юнона го пораздрусва и пита: „Къде са ми дрехите? Къде са ми парите?“. А той вика: „Проклетата черна котка, какво искаш от мен? Сега ще ти дам едни дрехи!“. Така Юнона пак загуби парите, загуби дрехите и отгоре на това яде и бой. И то какъв бой!

Този път Ирма не се усмихна. Огорчи я съдбата на това нещастно момиче. Кой имаше право да ѝ търси отговорност за начина ѝ на живот, щом никой не ѝ протяга ръка за помощ. От малка захвърлена и изоставена, малтретирана заради цвета на кожата си, тя просто нямаше избор. Обществото не се интересуваше от нея, затова тя по свой начин му бе обявила война.

— Юнона издра очите на пияницата, мисис. Всички го питаха от какво са белезите по лицето му. Той казваше, че се издрал в храстите. Но това не беше истина. Юнона му остави хубави белези.

Скоро стигнаха първите къщи на Марвил. След като научи къде е домът на съдията, Ирма остави Юнона в една къща да я чака. Когато наближи жилището на съдията, сърцето ѝ заби силно. Дали намереното момиче беше нейната Лидия? С треперещи ръце дръпна звънеца на външната врата. Отвори ѝ спретнато облечена слугиня.

— Мога ли да говоря с господин съдията? — попита Ирма.

— Да, влезте, моля!

Ирма я последва до една стая, която вероятно беше кабинетът на съдията.

— Седнете, мисис! — покани я прислужницата.

След малко вратата се отвори и в стаята влезе възрастен човек с открито, засмяно лице. Ирма развълнувано му обясни защо го търси.

— Вярно е, че има намерено момиченце, отговарящо на бележите, които вие описахте.

— Къде е то? За бога, кажете ми къде е, господин съдия! — извика Ирма с пълни със сълзи очи.

Съдията каза с нотки на съжаление в гласа:

— Бих могъл да ви кажа, ако бяхте дошли преди осем дни.

— Боже мой, кажете ми истината, каквато и да е тя. Искам да зная всичко! Да не би детето ми да е мъртво?

— Успокойте се! — опита се да я утеши съдията. — Доколкото зная, за момиченцето са се грижили много добре. Но вече не е тук.

— А къде е? Искам да отида при него! — извика Ирма.

— Слушайте какво ще ви кажа, мисис! Преди всичко вие трябва да се уверите дали намереното момиченце е наистина вашето. Аз ще ви дам адреса, останалото ще разберете там.

И след като помълча малко, смутено продължи:

— Сега се обвинявам, че не взех детето при себе си, както бях решил в началото. Но понеже семейството е почтено, отстъпих на молбите им. Преди няколко дни поисках да разбера как е детето и за моя голяма изненада разбрах, че семейството е заминало.

— Но вие знаете къде са заминали, нали? — попита пребледняла Ирма.

— За Солт Лейк Сити, в щата Юта.

Нещастната майка изплака:

— Боже мой, как ще стигна дотам?

След малко събра всичките си сили и се обърна към съдията:

— Благодаря ви от цялото си сърце, мистър! Бог ще ми даде сили да продължа да търся детето си!

— Вярвам ви, мисис! Съветвам ви обаче да бъдете внимателна.

— Вие криете нещо от мен! Моля ви, кажете ми цялата истина!

Ирма се приближи до съдията и улови ръката му. Съдията почувства голямото страдание у тази красива жена, видя честните ѝ очи, пълни със сълзи, и разбра, че е длъжен да ѝ обясни подробно всичко.

— Ако действате предпазливо, сигурно ще можете да си върнете момиченцето. Семейството, което го е взело със себе си, е...

Той замълча. Ирма веднага нетърпеливо запита:

— Какво искате да кажете, мистър?

— Те са мормони, мисис! Научих това едва след заминаването им.

За Ирма това беше голям удар. Тя се олюля и само ръката на съдията я задържа да не се свлече на земята. След малко, като се посъвзе, тя промълви глухо:

— Значи моето дете е попаднало в ръцете на мормоните! В ръцете на хора, които тъпчат с краката си светата религия! И това ли трябваше да се изсипе върху нещастната ми глава! О, Господи, защо ме наказваш така!

— Но, мисис — опитваше се да я успокои съдията, — може това момиченце да не е вашето дете.

— Чувствам, че това е моята Лидия — отвърна Ирма. — Не знаете колко жестока е съдбата към мен! Вярвах, че сега ще видя детето си, но тя отново ни раздели. Трябва да тръгвам, мистър!

— Ето адреса, на който трябва да отидете. Господ да ви помогне да намерите детето си, мисис!

Отчаяна, Ирма напусна къщата на съдията. Въпреки болката си тя разбираше, че не биваше да се отпуска. Трябваше да намери детето си и да го изтръгне от ръцете на тези ужасни хора. На картичката, която и беше дал съдията, прочете:

„Джоун Уилмингтън, земеделец“.

Съдията и беше казал, че в Марвил живее още едно семейство със същата фамилия, далечни роднини на въпросните Уилмингтън, които със сигурност не били мормони. Ирма реши да отиде и при тях. Може би те знаеха нещо за съдбата на детето ѝ.

АПОСТОЛЪТ НА МОРМОНИТЕ

Семейство Уилмингтън направи добро впечатление на Ирма. Мъжът обясни, че дълги години е бил управител на търговска къща, но вече се е оттеглил от работата. Съпругата му явно беше сърдечна жена, защото се отнесе с разбиране към Ирма.

— Направи ни кафе — нареди ѝ Уилмингтън.

— Сега! Вие, мисис, седнете на канапето. Не се безпокойте, ще ви разкажем всичко, което желаете!

В този миг на вратата се почука.

— Влез! — извика Уилмингтън.

Вратата се отвори и в стаята влезе висок, снажен мъж.

— О, мистър Уолстън! Радваме се, че ви виждаме!

Изглежда, гостенинът беше много уважаван в този дом.

— Нали ще изпиете едно кафе? — покани го Уилмингтън.

— Благодаря, с удоволствие — прие Уолстън.

— Нали знаете, че винаги сте желан гост в този дом.

Още с влизането си Уолстън погледна Ирма.

— Мисис Норт — мистър Уолстън — представи ги Уилмингтън един на друг.

След това всички седнаха около масата. Ирма огледа любопитно новодошлия. Беше облечен в черен костюм, който стоеше добре на снажната му фигура. Тъжните черни очи го правеха още по-привлекателен. Дълга черна брада красеше благородното му лице. Тя падаше чак на гърдите му и това придаваше нещо патриархално на целия му външен вид. Той също се вгледа с интерес в Ирма, която разговаряше с Уилмингтън.

— Вие сте виждали момиченцето. Смятате ли, че това е моята Лидия?

Уилмингтън повдигна рамене.

— Виждах я няколко пъти, но не мога да ви кажа как се казва. Нито аз, нито съпругата ми сме питали за името ѝ.

— Моля ви, опишете ми я как изглеждаше? — примоли се Ирма.

— Ами както всички момиченца на четири-пет години. Имаше черна коса и черни очи. Виждаше се, че не е американче, защото знаеше само няколко английски думи. Постоянно повтаряше, че иска да отиде при майка си.

— Това е моята Лидия! — възкликна болезнено Ирма.

Тя зададе още няколко въпроса за външния вид на детето.

Отговорите окончателно я убедиха, че това е било нейното момиченце.

— Но защо Алис не носи кафето? — обърна се Уилмингтън към жена си.

В този миг вратата се отвори и влезе едно момиче.

— Това е дъщеря ни Алис — представи я Уилмингтън на Ирма.

Момичето поздравя и постави на масата поднос, на който имаше чаши с кафе. След това седна до родителите си.

— Какво мислите да правите сега, мисис Норт? — попита Уилмингтън.

— Единственото, което трябва да направя, е да тръгна за Солт Лейк Сити.

— Но той е доста далече оттук и това ще ви струва много скъпо.

— Нямам никакви пари, но вярвам, че бог ще подкрепи една нещастна майка в трудния ѝ път — заяви решително Ирма.

Уолстън я погледна изпитателно, но не каза нищо. Ирма изтри с кърпата насълзените си очи и не забеляза заговорническите погледи, които си размениха двамата мъже.

— Днес ще останете у нас, а утре ще обсъдим с какво можем да ви помогнем. Поговорката казва: „Добрият съвет идва сам на следващия ден“ — отбеляза Уилмингтън.

— Не мога да приема гостоприемството ви! — възрази Ирма.

— Защо не, мисис? Настоявам да останете тази нощ! Алис ще пригответи за вас стаята за гости.

В този миг Ирма си спомни за Юнона.

— Водя и една негърка, мистър — каза смутено тя.

— Ваша прислужница ли е? — запита мисис Уилмингтън.

— Срещнах я по пътя и тя пожела да тръгне с мен. Честно казано, много съм ѝ задължена.

— Знаете ли, не мога да ги понасям тези негри. Въпреки това ще преспи и тя тук — разбира се, в помещението за прислугата — реши

Уилмингтън. — Ще наредя да я доведат, мисис.

Алис стана от масата, за да предаде на прислугата нарежданията на баща си, и те продължиха разговора си. Ирма не вземаше участие в него, защото мисълта за Лидия не я напускаше.

След известно време на вратата се почука и влезе една прислужница.

— Е, намери ли негърката? — попита Уилмингтън.

— Да, мистър, в моята стая е — отвърна малко сърдито прислужницата, — но аз не мога да спя с нея в една стая.

— Така ли? Защо да не можеш?

— Защото е много мръсна! Всички хора, които ни срещаха по пътя, ни се подиграваха. Като дойдохме тук, ми изпи кафето, мистър. Аз ѝ направих забележка, а тя ми удари такъв шамар, че паднах на земята!

Ирма се почувства доста неудобно от разказа.

— Моля да ме извините за неприличното държане на негърката! С ваше позволение ще отида да я видя.

Намери Юнона в стаята на прислужницата, легнала на леглото ѝ. По веселото ѝ лице се четеше, че е доволна от развитието на нещата.

— Как можа да направиш това, Юнона! — упрекна я Ирма.

— Прислужницата получи това, което заслужаваше — невъзмутимо отвърна тя.

— Но не можеше ли да не я удрияш?

— Юнона не е виновна! Видях кафето и помолих прислужницата да даде и на мен. Тя си взе кафето и извика: „Проклетата негърка!“, а след това удари Юнона. Тогава Юнона отвърна и тя получи един хубав удар по главата.

В този момент в стаята влезе Алис и каза:

— Мисис, стаята ви е готова! Можете да си починете — това ще ви подейства добре.

Момичето беше много любезно, а сините му очи излъчваха доброжелателство. То беше разбрало трагедията на нещастната майка и искаше с гостоприемството си да разсее тъгата ѝ. Ирма, трогната ѝ благодари и Алис я поведе към стаята за гости.

В салона бяха останали само Уилмингтън и Уолстън. Домакинът дори беше заключил вратата, за да разговарят спокойно.

— Е — попита след продължително мълчание Уилмингтън, — какво ще кажеш за този случай?

— Кажи ми истината, Уилмингтън! Наистина ли намереното момиченце е дъщеря на тази жена?

— Сигурен съм в това!

— Много добре!

— Не разбирам какво искаш да кажеш? — учуди се Уилмингтън.

— Ще ти обясня — отговори самодоволно Уолстън. — Я ми кажи как възприемаш тази мисис Норт? Или, по-точно казано, как я възприемаш като жена?

— Хубава е! Доста е хубава!

— Хубава! — изгледа го гневно Уолстън. — Тя е красавица, драги, това е жена с изключителна красота!

— Ако не го бях чул с ушите си, не бих повярвал, че ти, апостолът на сектата ни, все още имаш влечение към женските прелести — каза иронично Уилмингтън.

— Тя е истински ангел — промълви с пламтящи очи Уолстън, — изпратен от бога за нашия пророк!

За да добият ясна представа читателите за сектата на мормоните, би трябвало да разкажем за нейното създаване. Тези така наречени „светци на върховния ден“ създадоха това религиозно общество през 1805 г. То беше ръководено от Джоу Смит, който написа мормонската библия. През 1840 г. мормоните построиха в щата Илинойс град, който беше разрушен от противници на мормоните, а пророкът Смит беше убит. На негово място мормоните избраха за пророк Бригъм Янг и построиха града Солт Лейк Сити в щата Юта. Новият пророк въведе многоженството (полигамията). По това време в щата Юта имаше около двеста и петдесет хиляди мормони.

Уолстън беше един от така наречените апостоли, които мормоните изпращаха в източните щати, за да печелят нови последователи. Но този път той имаше и друга цел.

Уилмингтън беше таен привърженик на сектата. За това не знаеха нито съпругата му, нито дъщеря му. Уолстън беше го склонил да се пресели заедно със семейството си в Солт Лейк Сити. Алис беше определена да стане втора жена на Уолстън, който беше един от

влиятелните мормони. Уилмингтън се надяваше, че дъщеря му ще се примири със съдбата си, а и Уолстън беше обещал, че тя ще живее с него в охолство. Той каза на семейството си, че е купил в Юта голямо имение на ниска цена, продаде къщата в Марвил и сега цялото семейство заедно с Уолстън трябваше да замине за Солт Лейк Сити.

— Взех решение да вземем с нас и мисис Норт! — твърдо заяви Уолстън.

— Само ако тя иска да дойде с нас — отвърна Уилмингтън.

— Лесно ще я убедим! Ще дойде като компаньонка на Алис, пък и нали иска да намери детето си. А когато пристигнем, ще мога да изпълня и моята мисия.

— Каква е тази мисия? — поинтересува се Уилмингтън.

— Трябва да намеря нова съпруга на нашия пророк.

— Нова съпруга? Та той вече има шест жени!

— Истина е, но те вече не са толкова млади.

— Разбирам, разбирам... — засмя се Уилмингтън.

— Само трябва да внимаваме да не подуши нещо полицията, докато пристигнем в Солт Лейк Сити. След като тя стане съпруга на пророка, никаква човешка сила не може да я накара да напусне дома му. Убеден съм, че и ти знаеш стария американски граждански закон: „Моят дом е моята крепост!“.

— Но дали ще успееш?

— Трябва да успея, нямам право да разочаровам пророка!

— Ами негърката, която мисис Норт води със себе си? Какво ще правим с нея?

— Тя не ни трябва, затова ще остане тук — отвърна Уолстън.

— Но дали мисис Норт ще се съгласи? — усъмни се Уилмингтън.

— Сигурен съм, че желанието ѝ да види детето си ще надделее.

— Може би си прав. Искам пак да ми се закълнеш, Уолстън, че моята Алис ще живее в охолство!

— Дори раят не е по-привлекателен за божите избраници! А и ти ще живееш добре. Имението ти се намира близо до Солт Лейк Сити. За разноските няма нужда да се грижиш, защото аз ще ти дам значителна сума мормонски пари.

— Това е добре, но как да кажа на жена си? — изпъшка угрижено Уилмингтън.

— В края на краищата тя ще се съгласи.

— На тебе ти е лесно, но питаш ли мен? Друго би било, ако Алис ти ставаше законна съпруга... Това би убедило жена ми, но сега...

Уолстън поклати глава.

— Не! Законите на правоверните не могат да се променят. Каквото е решено, това и ще стане! Време е вече да тръгвам, Уилмингтън. Поздрави от мое име дъщеря си и мисис Норт.

Уолстън се сбогува и напусна къщата. Нито един от хората, които го виждаха по улицата, не би могъл да предположи, че под изисканата му външност се криеше желязна воля, която преди малко беше решила съдбата на две невинни сърца.

ПРОДАДЕНИ

Привечер, след като си беше починала, Ирма влезе в салона. В него беше само мистър Уилмингтън.

— Отпочинахте ли си, мисис Норт? — попита я той учтиво.

— Не намирам думи, с които да ви благодаря за доброто отношение към мен — отвърна Ирма.

— Да не говорим за това, мисис. Искам да ви кажа нещо, което може би ще ви заинтересува.

— Любопитна съм да чуя какво е то.

— Мисис Норт, след няколко дни аз и семейството ми напускаме Марвил. Имах намерение да изживея тук последните си часове, но в източните щати земята е много по-евтина, така че имах възможност с парите от продажбата на тази къща да закупя много по-голям имот.

Докато говореше, очите му внимателно наблюдаваха Ирма.

— Аз винаги съм се разбирал с братовчед си, който отиде там заедно с вашето момиченце. Бъдете уверена, че той е порядъчен човек. Няма да живея в Солт Лейк Сити, а в едно имение, което се намира само на няколко мили от града.

Ирма тъжно въздъхна, но Уилмингтън се направи, че не забелязва нищо, и продължи:

— Сама разбирате, че за едно момиче, каквото е Алис, самотният живот в едно извънградско имение не би бил много приятен. Затова реших да взема компаньонка за дъщеря си.

Ирма го слушаше преbledняла. Сърцето ѝ биеше неспокойно.

— И понеже дойдохте точно навреме — каза Уилмингтън, — реших да ви предложа да дойдете с нас като компаньонка на Алис. Аз ще поема разноските по пътя. Когато пристигнем, ще се спогодим за вашето възнаграждение. Така и вие по-спокойно ще можете да търсите детето си!

Ирма стисна прочувствено ръката му и пламенно му благодари:

— О, мистър, вие сте толкова благороден човек! Бог ще ви възнагради за вашата доброта, а аз до края на живота си ще ви бъда

признателна за това, което правите за мен!

Уилмингтън я прекъсна:

— Оставете това, мисис! Аз и моята дъщеря храним добри чувства към вас. Виждам, че нямате близки хора тук, затова искам да ви помогна.

— Прав сте, аз съм толкова самотна!

Всичките нещастия и неволи, които беше преживяла през последните месеци, я накараха много да страда, но сега всичко можеше да бъде забравено. Най-важното беше, че вероятно скоро щеше да види детето си.

— И така, разбрахме се — каза Уилмингтън. — Докато тръгнем, ще останете в нашия дом. Ще се погрижим за всичко, от което имате нужда. Сега ще отида да съобща тази новина на жена си.

Той се отправи към вратата, но като че ли се сети изведнъж за нещо, защото се върна обратно при нея.

— Струва ми се, мисис, че негърката, която доведохте, може да попречи на плановете ни. Искам да бъда откровен с вас. В щата Юта не посрещат с добро негрите. Освен това и аз самият не мога да ги понасям. Какво ще кажете по този въпрос?

Този въпрос беше доста неприятен за Ирма. Вярното черно момиче неуморимо се беше старало да угоди на новата си господарка и вършеше всичко, което можеше да облекчи трудното пътуване. А сега Ирма трябваше да я изостави.

— Аз ще поговоря с нея — каза тя мрачно. — Може би ще трябва да се върне обратно.

— Така би било най-добре — отвърна Уилмингтън. — Тогава всичко ще бъде наред!

Той излезе от стаята. След малко излезе и Ирма, за да потърси Юнона. Откри я да замеря с камъчета кучето на двора. Животното сърдито лаеше, дърпаше веригата, сякаш искаше да я скъса и да се нахвърли върху негърката.

— Не прави такива глупости, Юнона! — извика Ирма.

Негърката погледна хитро господарката си.

— Във фермата, където Юнона живееше, кучетата тичаха свободно. Работниците ги насъскваха срещу Юнона, кучетата я хапеха за краката. Сега кучето е вързано — не може да хапе, само лае. Това много харесва на Юнона.

— Слушай, Юнона! Ще трябва да се разделим.

Очите на негърката пламнаха.

— Да оставя моята господарка сама! Никога! Юнона ще дойде с нея!

— Не мога да те взема със себе си! — каза тъжно Ирма.

И ѝ предаде разговора си с Уилмингтън. Юнона остана замислена няколко минути, после радостно възкликна:

— Много добре! Мисис тръгва — и Юнона тръгва!

— Но как ще вървиш след мен? Ти не знаеш колко надалече отивам!

— О, няма значение! — извика безгрижно негърката. — Юнона е хитра, мисис не трябва да има грижа за нея. Юнона ще остане завинаги при своята мисис!

Въпреки това Ирма не можеше да бъде спокойна. Но момичето си знаеше своето.

— Мисис няма никакви грижи. Господарката отива където иска, Юнона ще я следва навсякъде.

Когато Ирма се върна в къщата, видя Алис, която радостно възкликна:

— Любезна мисис, толкова съм щастлива, че ще ни придружите! Татко ми каза това преди няколко минути.

— Аз съм много задължена на вашия баща за великодушното му предложение, защото то помага на мен, бедната и нещастна жена, да намеря детето си!

— Вие ми станяхте много симпатична — въодушевено продължи Алис, — още от мига, в който ви видях. Печалната ви съдба много ме развълнува и аз дълго мислих върху това. Колко ли много бих страдала, ако изживеех и аз подобно изпитание...

— Да ви пази бог от подобни изпитания!

— Не се ли намери някой, който да ви вземе под покровителството си? Вие сте толкова млада, толкова хубава...

Ирма се изчерви.

— Не... оставете това!

— Но вие наистина сте много красива! — възкликна Алис. — Най-красивата девойка в нашия град е Бриджит Уинтърс. Но и тя не може да се сравнява по хубост с вас.

Ирма не ѝ отговори, само си помисли, че досега красотата ѝ беше причинила само страдания.

— Как искам и аз да имам черна коса и черни очи! — каза Алис.

Ирма се вгледа в сините ѝ очи, погали златистата ѝ коса и бавно каза:

— Такава като вас някога беше Мод.

— Коя е тази Мод?

— Моя добра приятелка, която направи много жертви за мен, преди да я загубя окончателно. Вярвам, че сега я намерих отново.

Алис се хвърли на шията на Ирма.

— Да, права сте, аз ще се опитам според силите си да заместя приятелката, която сте загубили! — прошепна тя горещо.

Вечерта мормонският апостол отново дойде в къщата на Уилмингтън.

— Наред ли е всичко? — попита Уолстън.

— Да.

— Къде можем да разговаряме необезпокоявани?

— Ела в кабинета ми, там няма кой да ни безпокои.

След като се настаниха удобно, Уолстън попита:

— Мисис Норт ще тръгне ли с нас за Юта?

— Да, като компаньонка на дъщеря ми. Надява се там да намери детето си.

— Не се ли усъмни в нещо?

— Не. Даже се сприятели с дъщеря ми.

— Това е добре. А с негърката какво ще правим?

— Мисис Норт ще ѝ каже да се върне обратно.

— Добре. Сега да поговорим за нашите работи — продължи Уолстън и извади портфейла си. — Ще ти дам пари за разходите по пътуването. Погрижи се мисис Норт да се облече елегантно, за да изпъкне още повече красотата ѝ. През време на пътуването избягвай разговорите с хора от Юта, които може да ме познават. Това е много важно за мен!

— Но ти няма ли да дойдеш с нас? — изненада се Уилмингтън.

— Не! — отговори Уолстън. — Не трябва да събуждаме никакви съмнения. Аз ще тръгна един ден след вас, защото недоверието към

мормоните е много голямо. Това се вижда и в Марвил. Повече няма да идвам у вас, за да не се провалят плановете ни.

Уолстън стана и подаде ръка на Уилмингтън.

— И така, ще се видим в Солт Лейк Сити.

ПРИКЛЮЧЕНИЯ ПО ВРЕМЕ НА ПЪТУВАНЕТО

На гарата в Марвил семейство Уилмингтън се сбогуваше с приятели, които бяха дошли да ги изпратят. Ирма не познаваше никого и стоеше малко встрани, като се оглеждаше с надеждата да види Юнона. Беше облечена с хубава сива рокля, на главата си имаше шапка с воал. Любопитните погледи оглеждаха красивото ѝ лице, освежено от мисълта за близката среща с детето ѝ.

Прозвуча последният звънец преди тръгване.

— Качвайте се, качвайте се! — извика кондукторът.

Ирма влезе натъжена във вагона, защото никъде не видя Юнона.

— Горката! — продума тя тихо. — Сигурно се е изгубила някъде.

Уилмингтън ѝ беше дал пари за облекло. От тях тя бе спестила малко, за да купи рокля за Юнона. Затова мисълта, че може би няма да я види повече, много я наскърби. А негърката толкова въодушевено твърдеше, че ще я последва навсякъде...

Влакът се движеше бързо. През прозореца се редуваха чудни южни пейзажи. Спираха само на по-големите гари. Ирма често слизаше от вагона и се оглеждаше с надеждата, че ще види Юнона, но досега беше напразно.

Часовете летяха и влакът скоро щеше да спре на гара Лексингтън, където се срещаха влакове, пътуващи в различни направления. Когато най-после спряха на гарата, кондукторите веднага отвориха багажния вагон. Носачите започнаха да изнасят багажа за тази гара. Бяха останали още няколко големи сандъка, когато един от носачите извика уплашено:

— Дявол да го вземе! Нещо мърда зад сандъците!

— Виж какво е! — каза друг.

— Нещо черно и голямо!

— Да не е мечка! — присмя се колегата му. — Най-много да е някой скитник. Я да видим!

Дойдоха и няколко кондуктори, въоръжени с бастуни и тояги. Изведнъж някой извика:

— Ето го! Хм, това е някакъв негър!

Черната фигура се показва между сандъците. Това беше Юнона!

— Не е лоша тази негърка! — забеляза някой.

— Така ли! Май започнаха да ти се виждат хубави негърките — измърмори някакъв стар кондуктор.

— Казвай как си влязла тук! — кресна друг.

— Юнона сгрешила... Юнона спала... и стигнала във вагон...

Юнона спала...

— Я ги разправяй на друг тези глупости! Трябва да си платиш билета!

— Юнона няма пари — отвърна тя лаконично.

— Тогава ще те заведем в участъка — извика кондукторът ядосано.

— В участъка ли? Добре, но Юнона вече я няма!

И тя бързо побягна към сандъците.

— Ще ти дам да разбереш, нещастнице! — затича се след нея и кондукторът.

— Внимавай! — завикаха другите. — Ето я зад сандъка!

Но в мига, в който железничарят стигна там, Юнона бутна един куфар върху крака му. Кондукторът изрева от болка и закуца обратно. Привлечени от шума, надойдоха и други служители на гарата, които подгониха Юнона, но голямата бъркотия и помогна да се измъкне незабелязано на перона.

— Дявол да го вземе! — кресна някой. — Няма я, сигурно е избягала.

— Да, но аз такъв ѝ стоварих, че ще ме помни дълго! — самодоволно каза един от кондукторите.

— Глупак такъв — кресна му друг, — ти удари мен, а не нея!

Пътниците трябваше да чакат около половин час, докато влакът потегли отново. През това време Ирма се разхождаше по перона. Изведнъж някой я хвана за ръката. Обърна се и видя с изненада лицето на Юнона. Негърката се показва само за миг и бързо изчезна отново. Ирма замръзна на място в смайването си.

— Значи Юнона е тук! — промълви тя радостно.

В този момент пристигна и влакът от юг. Пътниците се струпаха по пероните. В последния вагон започнаха да товарят багажа.

— Внимавайте, момчета! Преди малко някаква негърка се била скрила в багажния вагон на влака от север. Вижте хубаво навсякъде!

Най-после багажът беше натоварен и всички се убедиха, че никой не се беше скрил във вагона. Влакът тръгна отново. Започваше да се мръква. Пощенският чиновник разпределяше писмата и колетите по предназначение.

— Айдахо... Оумъха... Канзъс...

В този миг влезе един железничар.

— Изпраща ме кондукторът. Каза да огледате вашия вагон. Някой се е скрил вътре.

Всички започнаха да претърсват вагона, но не откриха нищо. Един от тях влезе в малкото помещение, където държаха дрехите си, и изведнъж извика:

— Елате, тук има някой! Някаква негърка.

— Какво ще правим с нея?

— На най-близката гара ще я предадем на полицията — каза най-възрастният от железничарите. — Дотогава ще я пазим внимателно.

— Това няма да помогне! — присмя им се негърката. — Юнона ще отиде с влака до края.

— Ще видим, ще видим! — закани се кондукторът, който я беше открил.

— Ще видим, ще видим! — повтори след него Юнона.

Минаха часове, докато влакът спре на следващата гара.

— Балмънд! — викаха кондукторите.

Ирма се събуди. Въпреки че беше тъмно, къщите и дърветата се различаваха. Близко до гарата се виждаше покрив на къща.

Това беше вилата, в която живееше Норт.

Ирма не подозираше колко близо беше до своя палач. Очите ѝ се втренчиха в къщата, подтиквани от някаква тайнствена сила. Тревожно предчувствие обзе душата ѝ.

— Балмънд! Престой петнадесет минути — повториха кондукторите.

— Защо е толкова дълъг престоят? — поинтересува се един нетърпелив пътник.

— Сигурно трябва да чакат влака от К. — предположи друг.

В същия миг Юнона беше свалена от влака. Двама едри кондуктори я поведоха към канцеларията на началника на гарата. Негърката не се противеше. Изглежда се беше примирила със съдбата си, но изведнъж се дръпна рязко, освободи се от кондукторите и побягна.

— Дръжте я! — изкрещя единият от конвоиращите я.

Другият беше закрил очите си с ръце.

— Дявол да я вземе, издра ми лицето! Тази негърка е истински дявол! — изпъшка той.

Два червени фара се приближаваха към гарата. Обвитият в пара влак премина като огнено чудовище, носено от вятъра, край чакащия на гарата влак. След като отмина, влакът на Ирма отново потегли. В К. престоят беше кратък, защото машинистът бързаше да навакса изгубеното време. На излизане от гарата влакът все още се движеше бавно. Изведнъж се чуха изсвирвания, скоростта намаля още и след малко спряха.

— Какво стана? — чуха се учудени гласове.

— Има нещо на релсите — обясниха накратко кондукторите.

Машинистът беше видял на светлината на фаровете едно голямо дърво върху релсите. Сред пътниците се надигнаха тревожни викове. Това дърво можеше да стане причина за дерайлирането на влака!

Скоро препятствието беше махнато и влакът бавно потегли отново. Никой не забеляза черната фигура, която бързо се вмъкна в кулата за кондуктора на един от вагоните.

ХИТРОСТИТЕ НА ЮНОНА

Часовете отлитаха един след друг. Фаровете на локомотива блестяха в тъмната нощ като очи на огромно чудовище. Най-после небето започна да изсветлява. От изток се появи слаба светлина и огря върховете на дърветата. Вече се разсъмваше.

Влакът спря за няколко минути в Парксън. Пътниците слязоха от вагоните, за да изпият по чашка ободряващо кафе. Към кондукторите, останали във влака, се приближи носач и попита подигравателно:

— Откога дирекцията на железниците ангажира за кондуктори и негри?

— Негри ли? Какви негри? Ти да не си пиан?

— Съвсем не съм пиан! Горе, в кулата, има негър.

— Дявол да го вземе, сигурно е пак онази натрапница! — предположи един от мъжете.

— Тя наистина е рожба на дявола — съгласиха се и другите.

В този миг бе даден сигнал за тръгване и влакът бавно потегли.

На платформата на вагона тримата кондуктори продължиха да спорят какво да правят с негърката.

— Ще я хвърля долу! — извика един от тях.

— Не! По-добре да изчакаме следващата гара и там да я предадем на полицията — предложи друг.

— Да, но тя може да избяга и пак да се качи незабелязано във вагона. По-добре да я изхвърлим.

Тримата изкачиха тясната желязна стълба, която водеше до кулата. Вратата обаче беше залостена. Един от мъжете погледна през прозорчето и извика:

— Вътре е! Хайде, излизай бързо!

Самодоволната физиономия на Юнона се показва на прозорчето, без да продума нещо. Кондукторът се опита да отвори, но не успя. Явно негърката подпираше вратата от другата страна. Останалите наблюдаваха с интерес какво ще направи колегата им.

— Отваряй вратата! — извика ядосано той.

— И през ум не ми минава! Юнона добре тука.

— Момчета, елате да помогнете! Не мога да отворя сам.

Кондукторите се изкачиха на тясното пространство пред кулата.

— Хайде, бутайте силно, но внимавайте да не паднете!

Мъжете натиснаха вратата с всички сили. Юнона не можа да устои на обединените им усилия и вратата се отвори. Негърката се защищаваше с всички сили, драскаше и удряше като побесняла.

— Блъснете я долу! — извика яростно един от мъжете.

Послушаха го, но при падането си Юнона ловко се хвана за едно от въжетата, което свързваше вагоните. Чу се продължително изсвирване, влакът рязко намали скоростта си и спря. Юнона скочи на земята и изчезна. Пътниците, изплашени от внезапното спиране, също слязоха. Черната гратисчийка се смеси с тълпата, но очите ѝ внимателно търсеха нещо.

Изведнъж тя съзря жертвата на своя план. Близко до нея стоеше някаква жена, която гледаше изплашено към локомотива. В ръката си държеше билет. Юнона тихо се приближи към нея и грабна светкавично билета от ръката ѝ. Докато изненаданата жена се обърне, негърката потъна сред другите пътници.

— Билета ми — извика отчаяно жената, — откраднаха ми билета.

— Качвайте се, влакът тръгва! — завикаха кондукторите.

Пътниците забързаха към вагоните, а заедно с тях и Юнона. Тя влезе в един вагон с шестима негри. Между хората от малцинствата обикновено съществува голяма солидарност. Те се защищават и подкрепят един друг в трудни моменти. Така се случи и сега.

Кондукторите проверяваха билетите на пътниците. Ограбената жена се вайкаше, защото трябваше отново да заплати билета си, и то с глобата, защото никой не ѝ вярваше, че са ѝ откраднали билета. Кондукторите изискват от пътника да има билет, а ако го загуби, това остава за негова сметка. Скоро проверката стигна и до вагона с негрите.

— Билетите за проверка! — каза кондукторът.

Юнона подаде смирено откраднатия билет.

— До Честър — уточни служителят, след като го провери.

Честър беше последната по-голяма станция преди гарата на известния град Сейнт Луис.

Ирма не преставаше да се тревожи дали Юнона е все още във влака.

Скоро пристигнаха на гара Честър и Юнона слезе.

— Я вижте! — извика един от кондукторите. — Не е ли това негърката, която се беше вмъкнала в кабината?

— Възможно е, но не е сигурно — отвърнаха му. — Всички негри си приличат като две капки вода.

— Вижте как се оглежда. Внимавайте да не се качи пак на влака.

— Този път няма да стане!

След като се усъмниха в това, кондукторите вече не я изпускаха от очи. А и на гарата нямаше полицейски участък.

— Хей, Бил, внимавай да не се вмъкне пак в багажния вагон!

— Бъди спокоен! Тук няма да може да влезе.

Юнона се чудеше какво да прави. В този миг дадоха сигнал и влакът потегли. Изглежда кондукторите този път победиха, защото никой не видя негърката да се качва във влака.

— Видяхме я в края на композицията — каза един от тях, — но момчетата си отваряха добре очите.

— Слава Богу, отървахме се от нея!

До Сейнт Луис имаше само малки гари, на които влакът не спираше. В момента, в който последният му вагон преминаваше край една от тях, железничарите от гарата замахаха с ръце към кондукторите, правейки им някакви знаци.

— Какво ли искат? — учуди се един.

— Кой ги знае, може някое въже или нещо друго да се е закачило и влакът да го влачи... Голяма работа! — отговори му небрежно друг.

Тези знаци се повториха и на други гари, на които влакът не спираше, но кондукторите не им обърнаха внимание. Най-после пристигнаха в Сейнт Луис.

Семейство Уилмингтън и Ирма слязоха от влака. Смятаха да останат тук няколко дни, за да видят свои роднини. Ирма вървеше до Алис, но очите ѝ непрекъснато шареха наоколо. За съжаление никъде не видя Юнона. Уилмингтън реши да отседнат в един хотел до гарата.

След като се настаня в една стая, Ирма се приближи до прозореца и погледна към улицата. Изненадата ѝ беше голяма. Под дърветата на алеята пред хотела видя Юнона. Негърката също гледаше към хотела. Ирма не беше много сигурна, че това е тя, затова реши да

провери предположението си. Когато наближи, се увери, че не е сбъркала.

— Боже мой, не мога да повярвам на очите си! Юнона, това си ти!

— Да, мисис — плачейки от радост, каза негърката, — Юнона е тук!

— Но как е възможно такова чудо! Ти със същия влак ли пристигна? — не преставаше да се чуди Ирма.

— За Юнона всичко възможно! — тържествуващо каза момичето. — Юнона пътува много добре.

— Просто не мога да повярвам, че си тук! Хайде, разкажи ми как дойде дотук!

— Много просто, мисис. Юнона се скри във вагона за багаж, пътува много, много... После мъжете намерили Юнона. Един от тях гони Юнона, но тя бутна голям куфар върху краката му. Мъжът вика: „Ау! Ау!“ и подскача смешно. После всички искат ударят Юнона с бастун, но ударили себе си, ха-ха-ха...

Негърката се смееше така, че чак сълзи се показаха на очите ѝ. Ирма също се усмихна.

— Е, и после... Продължавай!

— Юнона се качва на друг вагон, но я намират бързо. Искат водят в полиция, но Юнона бяга далече пред влака, много далече... Слага голямо дърво върху релсите и влакът спира.

— За бога! — извика Ирма. — Та ти можеше да избиеш всички, ако влакът беше излязъл от релсите!

— Не, мисис! Юнона щеше да махне дървото, ако трябва. Влакът спря и Юнона се качи в малката къщичка върху вагона... Стояла много там... После я видели... Идват мъже, хващат Юнона и я хвърлят долу.

Ирма изплашено трепна.

— Юнона хваща голямото въже — продължи негърката, — машината свири силно и влакът спира. После Юнона грабва билета на една жена и... пак се качва на влака...

Ирма едва сдържаше смеха си.

— После дойдоха хора и казват на Юнона: „Тук ще слезеш“. Юнона стои на гарата. Не може да пътува нататък, защото мъжете викат: „Проклетата негърка, този път ще останеш тук!“. Но Юнона пак пътува с влака.

— Но какво направи? — попита Ирма.

— Когато влакът тръгва, Юнона отива в края. Чака да не я видят и скача на влака.

— Но къде стоя през цялото това време?

— На буфера на последния вагон, но дошла дотук! — заяви доволно Юнона, горда със своя подвиг.

ИЗГУБЕНА И ОТНОВО НАМЕРЕНА

Да се върнем отново при Норт. Читателите си спомнят, че той пътуваше в един файтон към К. заедно с мисис Донелсън, която го беше последвала под влияние на тайнствената му сила.

Нощта беше тъмна и конете препускаха по неравния път. Норт седеше близо до свилата се в ъгъла жена. Тя не помръдваше от мястото си, но когато той се опитваше да я доближи, го спираше с бързо движение на ръката си.

Изведнъж се чу някакво изпращяване и файтонът силно се разлюля. Кочияшът изруга конете, удари ги с камшика и те спряха. Норт отвори вратата и отиде при него.

— Защо спря? — попита го той.

— Счупи се оста, мистър. Цялото шосе е осеяно с трапища. Само дяволът може да върви по него.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Да, подръжете конете малко. Аз ще се опитам да позакрепя оста. Вярвам, че ще издържи до Мансфийлд.

— Така ли се казва градчето, което се вижда пред нас?

— Да, мистър!

— Но аз искам да отида по-надалече. Не можеш ли да замениш счупената ос с нова? — попита неспокойно Норт.

— Едва ли. Ковачът няма да е станал по това време. Но хотелът е добър, можете спокойно да пренощувате там.

Норт ядосано удари с крак земята. Беше рисковано да предложи повече пари на кочияша, за да продължи на всяка цена, защото той можеше да се усъмни. Затова реши, че е по-разумно да се съгласи с него.

— Добре, така да бъде! Но се погрижи да тръгнем колкото може по-бързо.

Норт се качи във файтона. Скоро след това тръгнаха бавно към града. След около половин час кочияшът извика:

— Пристигнахме, сър!

Норт хвана внимателно ръката на мисис Донелсън, но тя веднага я издърпа. Той се опита да я хипнотизира отново, но това не му се удаде във файтона.

— Къде съм — извика тя изведнъж.

— Успокойте се, госпожо! — умоляваше я Норт, който се страхуваше, че излезлите да ги посрещнат служители на хотела ще я чуят.

— За бога, какво се е случило с мен? — продължаваше да вика уплашената жена. — Помощ! Помощ!

Управителят на хотела и слугите, разбрали, че става нещо нередно, забързаха към файтона. Уплахата на Норт също беше голяма, но той не искаше да се откаже от тази красива жена.

„Ще кажа, че е луда! — съобразяваше бързо той. — Да, така мога да се спася от това неприятно развитие на нещата!“

Смяташе, че ще успее да ги накара да му повярват. Но се случи нещо неочаквано. Управителят се беше приближил достатъчно, за да огледа посетителите, и изведнъж извика:

— Боже, вие ли сте, мисис Донелсън?

— Спасете ме, моля ви, спасете ме! — извика тя и скочи от файтона.

Норт разбра, че всичко е изгубено. Грабна чантичката със скъпоценностите на мисис Донелсън, отвори вратата и се изгуби в мрака. След него се чуваха викове, но той не спираше да бяга. Беше побеснял от яд, задето изпусна тази хубава жена, но животът му беше по-скъп.

Скоро отмина последните къщи и тръгна по разбитото шосе. От време на време се спираше и се заслушваше, за да разбере дали не го преследват. Не се чуваха нито човешки стъпки, нито конски тропот. Изглежда и този път се беше изплъзнал от преследвачите си.

Вървеше, без да забавя ход. Струваше му се, че тази нощ нямаше край. Най-после взе да се развиелява. В далечината се показаха къщи и той възкликна радостно: в този град все щеше да намери къде да се подслони за известно време. Започна да среща и празнично облечени хора.

— Ще ми кажете ли как се нарича този град? — попита той някакъв мъж.

— Падика — отговори той учудено.

— Но защо всички са облечени празнично?

— Защото има панаир, мистър.

Късметът на Норт отново беше проработил. Сред толкова много хора щеше да бъде в безопасност. Скоро намери приличен хотел и се настани в него. Чувстваше се много уморен, затова веднага си легна и след няколко минути заспа.

Панаирът беше довел доста хора в градчето. На площада бяха опънати много шатри. В общия шум се открояваха пресипналите от викане гласове на продавачите, които разкриваха достойнствата на стоката си пред очите на зяпачите. Голяма тълпа се беше събрала и пред огромната шатра, на която имаше нарисувано хубаво момиче, заобиколено от различни диви зверове, с които то си играеше. До шатрата беше забит висок пилон, по който се катереше някаква едра котка. Няколко папагала се люлееха насам-натам в обръчите си. Два големи надписа се набиваха в очите. На единия беше изписано:

„Цирк Независимост
Аризона — Мисури
Сейнт Луис“.

И вторият, който беше изписан под фигурата на момичето:

„Мис Зенобия
Млада и красива дресьорка на лъвовете
Чудеса на човешкия дух и смелост“.

Рядко се случваше да дойде пътуващ цирк в градчето, още повече с красива дресьорка, и навалицата ставаше все по-голяма. Скоро шатрата се изпълни с любопитни хора. Всички с голямо нетърпение чакаха да започне представлението.

Около обяд Норт се събуди. Събитията от изминалата нощ му се струваха като ужасен сън. „Какъв идиот съм! — упрекуваше се той. —

Как съм могъл да заспя толкова дълбоко! Ако ме бяха открили, нямаше да мога да окажа никаква съпротива.“

Облече се набързо и слезе в ресторанта на хотела. Залата беше празна. Поръча си обилен обяд, защото не беше ял от предния ден. Сервитьорът веднага изпълни поръчката му.

— Голямо оживление цари днес в града ви — заговори го Норт.

— Да, мистър, навсякъде е препълнено.

— Защо тогава ресторантът ви е празен? — учуди се Норт.

— Така е винаги по време на панаира. Всички се трупат пред шатрите, особено сега, когато е дошла някаква хубава дресьорка на лъвовете. Всички са полудели по нея. Смятам и аз да отида да видя красивата Зенобия.

— Зенобия ли?

— Така се казва дресьорката на лъвовете. Казват, че е страшно красиво момиче.

Норт не се интересува много от това, защото го вълнуваха други мисли. Но следващите думи на сервитьора му бяха много неприятни:

— Пък и доста полиция има. Струва ми се, че търсят някого.

Норт не издаде уплахата си, а спокойно довърши обяда си.

След това се качи в стаята.

Какво трябваше да предприеме сега? Да остане ли, или да бяга? Струваше му се, че и двата варианта са опасни. Може би нямаше да могат да го открият сред толкова много хора. За всеки случай извади скъпоценностите на мисис Донелсън от чантата и ги сложи в джоба си. След това слезе отново в ресторанта.

Сега имаше няколко посетители. Той седна по-близо до тях. Взе един вестник, за да се прикрива зад него, преструвайки се, че чете, и се заслуша в разговора на мъжете.

— Не можете да си представите колко бързо разкрива полицията някои случаи в днешно време — каза един от тях. — Ето, тази сутрин дойде полицията от Мансфийлд, за да търси някакъв опасен престъпник. Агентите били сигурни, че се укрива някъде тук.

— Но какво е направил? — любопитстваха останалите.

— Не зная точно. Престъпникът бил разпознат в Мансфийлд, но успял да избяга. По-интересното е, че не е бил сам. Придружавала го е една дама!

— Дама ли? — онемяха всички.

— Да, но тя започнала да вика от файтона и хората, които се притекли на помощ, познали в нея съпругата на един доста известен гражданин от Нашвил. Престъпникът се уплашил и избягал.

— Ами дамата?

— Тя била много отчаяна. Изглежда, че не е тръгнала доброволно с него, а е била принудена по някакъв начин.

Норт страшно се ядоса, като чу това. Загубата на красивата жена го вбесяваше. В този миг вратата на ресторанта се отвори и се чуха тежки стъпки и звън на саби. Норт погледна иззад вестника и доста се изплаши, като видя няколко полицаи. Единият от тях се приближи към управителя и попита:

— Имате ли гости в хотела?

— Не. От девет часа снощи не е идвал никой.

Сервитьорът се приближи и му прошепна нещо.

— Извинете ме, но съм забравил, че тази сутрин дойде един мъж.

— Тази сутрин? Къде е той?

— Сигурно е на панаира — отвърна управителят.

— Не е! — обади се сервитьорът. — Седнал е на онази маса.

Норт почувства, че кръвта нахлува в главата му. Помисли си, че с него е свършено. Само хладнокръвието му можеше да го спаси. Полицаяте се приближиха към него.

— Извинете за безпокойството, мистър! Имате ли документи за самоличност?

Норт винаги беше подготвен за такива изненади. Освен парите беше взел от портфейла на мистър Филип и документите му. Извади ги и ги подаде на агента.

— Мистър Джеймс Филип, притежател на мини — прочете високо агентът. — Извинете, мистър!

Норт махна небрежно с ръка и прибра документите.

— Какво? Джеймс Филип ли? — учуди се един от посетителите и се приближи към полицаите. — Познавам добре мистър Филип от Нашвил. Тук има нещо нередно, този човек не е Джеймс Филип.

Норт разбра, че е разкрит. Само бягството можеше да го спаси. Единственият свободен изход беше прозорецът и той се спусна към него. Скокът оттам не беше опасен, защото ресторантът беше на

първия етаж. Докато агентите се съвземат от изненадата, Норт скочи през отворения прозорец.

— Дръжте го! Дръжте го! — викнаха те и се втурнаха след него.

ПРЕСЛЕДВАНИЯТ ПРЕСТЪПНИК ИЗВЪРШВА ОТЧАЯНИ ПОДВИЗИ

Норт имаше малка преднина пред преследвачите си. Той побягна към панаирджийските шатри, където имаше много хора. Надяваше се да се скрие сред тълпата. Агентите тичаха след него и викаха да спре, но той бягаше с всички сили, пробивайки си със сила път през тълпата. Отгоре на всичко се намериха и хора, които се опитаха да го спрат, но железните му юмруци го спасиха. Въпреки това полицаите, които тичаха безпрепятствено след него, го настигаха. Още малко и той щеше да попадне в ръцете им.

Изведнъж някаква голяма шатра препречи пътя му. От двете му страни имаше хора, а зад него тичаха агентите. В мига, в който ръцете им се протегнаха да го хванат, Норт се наведе, надигна чергилото и пропълзя в шатрата. Агентите се зарадваха, че престъпникът сам е влязъл в капана — това беше шатрата на цирка. На всички изходи застанаха полицаи, а няколко от тях влязоха в претъпканата със зрители шатра.

Норт се промъкна в нея, но скоро разбра, че не може да се изправи от наблъсканите един до друг зрители.

— Ей — извика някой, — кой се вмъкна тук? Май не иска да си плати входа.

Норт не можеше да помръдне. Натискаха го от всички страни. В този миг се чуха и гласовете на агентите:

— Хванете го, хванете го! Този човек е престъпник!

Норт беше избутан напред. Някои се опита да му хване ръцете, но той се дръпна с всичка сила и успя да се освободи. Обръчът около него се затягаше и той започна да нанася удари на всички страни, но напразно. Изведнъж почувства, че кракът му напипва някакви стъпала. Той се заизкачва заднишком по тях, защитавайки се с юмруци от тълпата. Гърбът му опря в някаква стена. Тълпата го притискаше, блъскаше и изведнъж опората зад гърба му изчезна и той политна назад.

Изведнъж настана пълна тишина. Ужасените погледи на всички присъстващи се насочиха към мястото, където беше попаднал престъпникът.

Той се намираще в клетката на лъва.

Изтласкан от тълпата, се беше опрял на вратата на клетката, която не беше добре затворена. След като Норт падна вътре, вратата отново се затвори.

Мълчанието продължи само няколко секунди. Изведнъж се нададоха панически викове:

— Викайте пазачите!... Лъвът ще го разкъса!... Къде е дресьорката?

Норт с ужас осъзна положението, в което се намираще. Лъвът, който лежеше в ъгъла на клетката, се изправи. Беше величествено животно. Гъста грива покриваше врата и част от гърба му. Очите му светеха като разпалени въглени, а размаханата му опашка се удряше в стените на клетката. С глухо ръмжене, последвано от ужасяващ рев, той показа, че е забелязал жертвата си.

Норт стоеше прав до вратата, без да може да я отвори. Погледът му се впи в страшния противник.

Мъже от тълпата отидоха да донесат колове, с които да се опитат да държат лъва настрани от жертвата му. Но повечето от хората, замръзнали от ужас, очакваха края на престъпника.

Ужасният звяр прилекна, готов за скок, железните му мускули се изпънаха, от огромната раззината паст излезе вцепеняващ рев.

Изведнъж стана нещо неочаквано.

Норт знаеше, че има само една възможност да се спаси. Очите му се впиха в очите на лъва. И чудото стана. Лъвът отстъпи пред силата на Норт. Мускулите му се отпуснаха и той зави тихо като малко кученце. След това, влачейки се едва-едва, отиде в ъгъла, където лежеше преди.

Всички гледаха онемели чудото, което се случваше пред очите им. Какво беше принудило разяреното животно да се откаже от жертвата си?

Няколко от пазачите с труд се промъкнаха през тълпата. Един от тях извика на Норт:

— Сега ще дойде мис Зенобия и ще ви изведе от клетката!

Норт се намираше в доста неприятно положение. Наистина силата на погледа му укроти лъва, но ако дойдеше дресьорката, той щеше да излезе от клетката и да попадне право в ръцете на полицията. Внезапно в главата му проблесна спасителна мисъл. Погледна към лъва, който боязливо следеше всяко негово движение, след това — към желязната врата, която беше в основата на плана му. После бавно откряхна вратата. Агентите помислиха, че ще излезе от клетката, затова се приближиха към нея, за да го заловят.

Норт обаче не помръдна от мястото си. Очите му отново се впиха в очите на лъва. От силата на погледа му животното потрепери, изправи се и се приближи бавно до вратата.

— Назад! — извика заплашително Норт. — Назад или ще пусна лъва!

Викове и писъци изпълниха залата. Хората се втурнаха към изхода, като повлякоха със себе си и агентите.

— Бягайте, бягайте! Лъвът идва!

По земята падаха хора, но никой не им обръщаше внимание. Всички се мъчеха да достигнат спасителния изход. Лъвът ревеше яростно и отново приклезна за скок. Пребледнели от страх, хората се блъскаха и тъпчеха сред писъците на премазаните. Лъвът стоеше готов за скок, сякаш избираше жертвата си. Норт също беше застанал неподвижно до него.

Изходът малко се поосвободи. Много от хората успяха да избягат, но и много останаха да лежат на земята, премазани при паническия бяг. Изглежда лъвът си беше избрал жертвата, защото се приготви за скок. В този миг се чу ясен и звънлив глас:

— Назад, Джоу! Назад!

Разяреното животно трепна, нададе силен рев и се върна в ъгъла на клетката. На вратата бе застанала красива девойка.

Това беше дресьорката Зенобия.

ДРЕСЬОРКАТА

Норт, замръзнал на мястото си, се наслаждаваше на прелестната фигура на мис Зенобия, забравил за миг опасното положение, в което беше изпаднал. Момичето наистина беше зашеметяващо красиво.

Инцидентът с Норт се случи преди номера на дресьорката. Когато пазачът дотича при мис Зенобия за помощ, тя беше облякла артистичния си костюм, подчертаващ разкошните форми на нейното младо тяло. Сив копринен корсет, украсен с бродерии, покриваше гърдите ѝ. Ръцете ѝ, голи до раменете, изглеждаха като изваяни от слонова кост. Трико с цвят на човешка кожа подчертаваше тънката талия. Беше обута с малки изящни ботушки.

Но всички тези прелести оставаха на заден план, щом се погледнеше главата ѝ, кокетно поклащаща се на деликатната шия върху белите и като сняг рамене. Чуплива коса ограждаше красивото лице с малък чип нос и червени като корал устни. Големите черни очи бяха най-хубавото, което ѝ беше дала природата. Меланхоличният ѝ поглед влудяваше мъжете. В дясната си ръка мис Зенобия държеше голям камшик, чието заплашително плющение караше лъва да изпълнява желанията ѝ.

Норт продължаваше да се възхищава мълчаливо на красотата ѝ. Мис Зенобия му заповяда рязко:

— Напуснете веднага клетката, мистър!

Норт веднага се подчини. Тя излезе след него и затвори внимателно вратата.

— Как влязохте в клетката?

Норт не отговори на този въпрос, но тя продължи да разпитва:

— Някакъв бас ли трябваше да изпълните?

Норт потвърди с жест. Този вариант беше добър за него.

— И заради някакъв бас излагате живота си и живота на други хора на опасност? С това причинихте доста неприятности. Ще ви помоля да напуснете залата!

И без да погледне към него, се отправи към задния вход на шатрата.

Норт гледа дълго в посоката, в която тя изчезна, след това бързо се отдалечи...

Навън цареше паника. Чуваха се викове:

— Лъвът е излязъл от клетката, бягайте!

В желанието си да се спаси тълпата беше съборила бараки, продавачи напускаха сергиите си, по дърветата се катереха хора... Погледите на всички бяха отправени към шатрата на цирка.

— Сигурно сега разкъсва някой от тези, които не успяха да избягат — предположи един.

— Напълно е възможно. Щом не се показва, може да е заситил глада си с човешко месо — отговори друг.

Най-после няколко човека се показаха до входа на цирка. Те направиха знак на хората, че всичко е приключило успешно.

— Всичко се оправи, лъвът е затворен в клетката!

Това успокои останалите и те започнаха да напускат скривалищата си. От всички страни се появяваха хора с изпокъсани дрехи. Много от тях бяха ранени в паниката, някои бяха със счупени ръце и крака, с рани по главата. Наложиха се да повикат лекар.

В това време полицията развиваше трескава дейност. Площадът беше основно претърсен, но не намериха престъпника. Сега полицаите бяха сигурни, че човекът, попаднал в клетката, бе маскираният хипнотизатор от Нашвил. Това се доказваше и от пристигналите телеграми с точното му описание. А и той сам се беше издал с документите на Филип.

Понеже не успя да залови Норт, полицията стовари яда си върху невинната дресьорка. По заповед на полицейското управление няколко агенти отидоха при нея. Намериха я да успокоява раздразненото животно в клетката, говорейки му галовно. Един от агентите ѝ връчи заповедта на полицейския началник. Тя пребледня, но лицето ѝ остана спокойно. Разгъна заповедта и бавно прочете:

„Като се взе предвид, че редът и спокойствието на панаира са били нарушени заради вашия номер, а и възможността това да се повтори и да донесе големи

неприятности, ви се нарежда да напуснете град Падика в срок от 12 часа!

За полицейското управление на гр. Падика:
Джим Опоусън“.

— Ще се съобразя със заповедта — заяви тя спокойно.

— Би трябвало да се застреля този лъв. Такива зверове са опасни.

Мис Зенобия пребледня.

— Този лъв, мистър, е цялото ми състояние. Ако ми го отнемете, ще ме лишите от средство за прехрана. Аз съм го опитомила, а и той стои затворен в клетка. Не е моя вината, че някакъв престъпник се е вмъкнал в нея.

— Може да е така, но властта е отговорна за спокойствието на гражданите, затова е длъжна да вземе мерки.

След тези думи агентите оставиха мис Зенобия сама. За минута тя се замисли, след това отиде при пазачите и им каза да се подготвят за път. След няколко часа циркът напусна града.

СТРАСТ И СИЛА

Изминаха няколко дни от описаните събития. Циркът на мис Зенобия спря в едно градче близо до К. Хубавата девойка предизвикваше голям интерес и привличаше много публика. Тази вечер също трябваше да играе. Оставаха още няколко минути, след които завесата беше дръпната и мис Зенобия се появи на арената. Посрещнаха я бурни аплодисменти. Тя се поклони грациозно, след това отиде до клетката, отвори вратата и влезе при лъва.

Лъвът изръмжа радостно, като я видя. Отиде до нея, изправи се и сложи предните си лапи на раменете ѝ. Тя едва издържаше голямата тежест, но се усмихваше пред публиката. Направи знак с ръка и лъвът свали лапите си, после легна на земята. Мис Зенобия грациозно легна на гърба му, прегърна го и зарови лице в разкошната грива на царя на животните.

Гледката беше прекрасна — величественият лъв, покорен от красотата на лежащата на гърба му девойка, притворила очи и усмихваща се като спящо невинно дете. Зрителите бяха затаили дъх. След това мис Зенобия накара лъва да скочи през два горящи обръча. Лъвът послушно изпълни всичко.

Накрая тя отвори голямата му уста и положи главата си в нея, после бавно я извади от зиналата паст. После накара лъва да легне и излезе от клетката. Публиката я посрещна с бурни аплодисменти. Тя се поклони грациозно и напусна сцената.

Зрителите започнаха да се разотиват. Само един мъж стоеше и не помръдваше от мястото си с поглед, втренчен в завесата, зад която се скри красивата дресьорка. Той като че ли чакаше нещо, но никой не се появи. Тогава бавно се изправи и тръгна към изхода, мърморейки си нещо.

Този човек беше Норт.

В деня, когато се спаси от лъва, той успя да се изплъзне и от агентите. В суматохата се измъкна от шатрата заедно с тълпата. Полицайте не го забелязаха, защото предполагаха, че е още вътре.

Така, докато те го чакаха да излезе, той вече беше намерил един кон, чийто собственик го беше загубил в паниката, и бързо го пришпори. След един ден беше далече от опасността и спря да отдъхне в едно малко градче. По някаква случайност тук пристигна и мис Зенобия и веднага започна представленията си.

Красивата девойка беше направила голямо впечатление на Норт, но въпреки това той не смяташе да се обвързва с нея за продължително време. Искаше да засити страстта си към хубавата жена, а след това щеше да я захвърли, както и другите си жертви. Помъчи се да спечели благоволенieto й, като й изпрати няколко букета в знак на възхищение от нейното изкуство. В букетите постави и картичка с ново фалшиво име, но мис Зенобия отказа да ги приеме. На слугата, който ги донесе, тя заяви, че не приема подаръци от непознати.

Но Норт не се отказа, а прибави към цветята и един златен пръстен. Беше сигурен, че той ще привлече вниманието й. Но и този букет беше върнат. Красавицата категорично бе отказала да го приеме.

Подобно нещо не се беше случвало друг път на Норт. Той беше свикнал да печели лесно жените и съпротивата на Зенобия дразнеше самолюбието му. След като поразмисли, той предположи, че момичето нарочно постъпва така. Целта й според него беше да се продаде на по-висока цена. Разсъждаваше така, защото нямаше високо мнение за морала на артистките. Не можеше да се примири с мисълта, че след като беше притежавал жени като Ирма, Мери, Луиза, Мануелита, сега го отблъскваше някаква циркова артистка. Трябваше да действа по-смело, уповавайки се на привлекателната си външност.

Поразпита за Зенобия и разбра, че е наела стая в една къща и че хазаинът й често отсъстваше. Норт построи плана си именно на тази основа. Отвори кутийката със скъпоценности, открадната от мисис Донелсън. В нея имаше брошки, пръстени и огърлица от брилянти, големи колкото грахови зърна. Норт избра една брошка. С нея смяташе да купи сърцето на красивата дресьорка.

Реши да използва отсъствието на собственика на къщата и да посети на следващия ден мис Зенобия. Вече не се съмняваше в крайния успех.

ИЗКУСИТЕЛЯТ

Мис Зенобия беше в стаята си, която се различаваше от жилищата на други артистки, в които обикновено цари голямо безредие. В нейната всяка вещь беше на мястото си. Дори най-дребните предмети бяха грижливо подредени. В една чаша имаше букет от полски цветя. От пръв поглед се виждаше чистотата и вкусът към хубавото.

Тя току-що се беше върнала от цирка. Свали пелерината си и я прибра в гардероба. Под нея беше с артистичния си костюм. Някой почука на вратата и веднага отвори. Зенобия се обърна и позна във влезлия мъжа, който беше влязъл в клетката на лъва. Изненадата ѝ се смени с гняв.

— Как си позволявате да идвате в стаята ми! — извика тя.

— Дойдох да ви изкажа възхищението си от вашето изкуство, мис Зенобия.

— Не го приемам! — отвърна тя рязко.

— Но защо? Да не би да е някакво престъпление, ако някой се възхищава от вас! Това не е обидно, уважаема мис! — продължи невъзмутимо Норт.

Разгневената жена, с блеснали очи и повдигащи се гърди, беше пленителна гледка за Норт. Зенобия беше в неизгодно положение, защото хазаинът ѝ го нямаше, а ако извикаше за помощ би предизвикала скандал, нежелателен за нея.

— Повтарям ви още веднъж, че не се нуждая от вашето възхищение. Опитите ви да се сблизите с мен няма да успеят. Това е, което имам да ви кажа!

Тя мислеше, че тези думи бяха достатъчни, за да разубедят Норт, но той не беше свикнал да губи.

— Разбирам вашата неприязън към мен. Вие не можете да ми простите, че влязох в клетката с лъва. Това е вашето отмъщение за моята грешка.

— Лъжете се, мистър! — прекъсна го Зенобия. — Разбира се, че бях ядосана от необмислената ви постъпка и особено от това, че си играехте с живота на толкова хора. Но повтарям: това не е причината за моето отношение към вас. Аз не ви мразя, просто не желая да имам нищо общо с вас!

— Тогава какви са намеренията ви към мен? — попита хладнокръвно Норт.

— Но не разбирате ли, че нямам никакви намерения към вас! — извика гневно момичето.

— Нима? — попита иронично Норт.

— Напуснете стаята ми! — извика момичето и му посочи вратата с хубавата си ръка.

— Но защо толкова се ядосваш? — премина на „ти“ Норт. — Не искам нищо друго, освен да поговоря няколко минути с теб.

— Не разбирате ли, че не желая да разговарям с вас! — извика Зенобия.

— Но аз желая, защото ти си различна от жените, които досега съм познавал.

— Много добре се разбира какви жени си познавал! — иронично подхвърли момичето.

Норт седна без покана на един стол. Очите му жадно обгръщаха лицето на прелестната жена, изправена пред него.

— О, грешиш! Аз съм живял във висшето общество. Там съм срещал жени, с които ти нямаш нищо общо, защото те не са от твоя кръг.

— Какво разбираш под „кръг“? — прекъсна го бързо Зенобия.

— Разбирам цирковите артистки — иронично отговори той.

— Ясно ми е за какво намекваш. Може да има в нашето съсловие жени, които по волята на съдбата да са пропаднали нравствено, но аз нямам нищо общо с тях! — заяви с пламнало лице тя.

Гневът, който беше изписан на пламналото ѝ в червенина лице, и хвърлящите искри очи я правеха още по-привлекателна. Въпреки страстта, бушуваща в него, Норт продължи спокойно:

— Виждам, че не познаваш достатъчно хората. Аз имам достатъчно доказателства за това, което казвам.

— Не! Ти нямаш никакви доказателства, а подхвърляш измислени подозрения срещу мен и срещу жените въобще... Всичко,

което казваш, е лъжа. Не искам да знам какво говорят негодниците като теб за нас!

Норт изглежда студено развълнуваното момиче.

— Ако вярваш, че е така, защо не изкарваш прехраната си по честен начин?

— Смяташ, че моята професия е непочтена? Какво непочтено има в моите представления? Хората могат да мислят каквото си искат. Аз обаче знам защо се занимавам с тази опасна професия. Ще ти го кажа не за да се оправдавам пред теб, а да се опитам да променя мнението ти за презираните от теб артистки. Говориш за честен труд — продължи тя с болка в гласа. — В основата си всеки труд е честен. Аз трябваше да печеля повече пари, за да издържам скъпи за мен хора. Затова станах артистка. С тази професия мога да помагам на сакатата си майка и на стария си дядо. От дете познавам унижението да си беден. Оттогава до днес не съм имала щастлив ден.

Хубавите ѝ очи бяха пълни със сълзи, когато спря да говори. Норт иронично забеляза:

— Тази история наистина е трогателна. Само че не е истинска. Много добре си я измислила!

— Мистър! — извика момичето с блеснали от гняв очи.

— Мис! — имитира я подигравателно Норт. — Хайде да не се караме. Аз не ти желая злото. Чувствата ми към теб са открити и доброжелателни.

Зенобия не отговори и той продължи:

— Щом си толкова непорочна, как можеш да се показваш пред публиката с този костюм?

Момичето се огледа за някаква дреха, с която да покрие голите си рамене от погледите на натрапника, и отвърна решително:

— Професията ми го изисква. В това няма нищо срамно!

— На мен пък ми се струва, че не е само заради професията. Мисля си, че пред други мъже не си така сдържана — безочливо прецени Норт.

— Махай се от тук! — изкрещя Зенобия.

— Не викай толкова силно! — посъветва я той. — Може да те чуе някой, да дойде и ще бъде много интересно да види мъж в стаята на непокварената Зенобия.

Тя въздъхна тежко. Разбираше, че ако някой я види в това положение, репутацията ѝ би била накърнена.

— Благодарим на бога, че моят годеник не е тук! Той би ме защитил достатъчно добре.

— Защото си сгодена ли си толкова недостъпна? — засмя се недоверчиво Норт. — Е, и това няма да ни попречи.

— Как смееш да ми говориш така? — отново повиши глас Зенобия.

— По-тихо, по-тихо, момиче! Сега ще ти обясня защо говоря така!

ОТПЛАТА

— Много добре знам какво представлява така нареченият годеж в кръга на артистките! — продължи Норт. — Не мисли, че не разбирам от тези неща. Тези годежи не са нищо друго, освен средство за постигане на целта. Разбира се, нужни са и някои подаръци.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — промълви Зенобия.

— Ти — не се сърди, че ти говоря на „ти“ — не си толкова недостъпна, даже и да си сгодена. Уверен съм в това! Дори и годеникът ти да е богат, аз ще те спечеля, независимо от цената, която ще трябва да заплатя.

— Годеникът ми не е богат. Той е също толкова беден, както и самата аз.

— Беден ли? И с какво се занимава?

— Жонгльор е в цирка.

— Така ли? Е, тогава спокойно можеш да се откажеш от тази връзка.

— Връзка ли? Аз обичам моя годеник, защото е честен и порядъчен човек. И той като мен печели парите си с тежък труд се грижи за възрастен човек, който го е отгледал. Сега събира пари, за да може в скоро време да ме направи своя законна съпруга.

— Честен труд ли? Бедните не могат да бъдат честни, защото тяхната честност винаги може да се купи от богатите! Вярно, разказът ти е трогателен, но е твърде старомоден — подигравателно заяви Норт.

— Подигравките ти не ме обиждат — отвърна твърдо Зенобия. — Няма да изневеря на мечтата си за скромно семейно огнище! Моля да напуснеш стаята ми, безсмислено е да разговаряме повече!

— Така ли мислиш? Я погледни какво има тук!

Норт извади една кутийка от джоба си и я отвори. В нея имаше чудесна брошка. Брилянтите, с които беше обсипана, блеснаха на светлината на лампата.

— Представи си, че можеш да я притежаваш. Тя ще подчертае още повече красотата ти — изкушаваше я Норт.

— Тази скъпоценна вещ не може да ми замени щастието — отвърна Зенобия.

— Щастието идва, когато една жена може да си позволи такива украшения — каза бързо Норт. — Ако ме слушаш, тази брошка и много други скъпоценности ще бъдат твои.

Той стана от стола и тръгна към нея, но тя бързо се дръпна назад.

— Отново настоявам да не ме обиждаш с подобни подаръци! — каза твърдо тя.

— Да те обиждам ли?

— Точно така! Обидно е да се поднасят такива подаръци на момиче, което не притежава нищо друго, освен неопетненото си име. Целта ти ми е ясна, но ти никога няма да я постигнеш!

— А защо не — извика възбудено Норт, привличан все повече от красотата на момичето.

— Защото неопетненото ми име е единственото богатство, което имам! Защото не искам да го загубя и защото те презирам!

— Престани с тези преструвки и пазарлъци! Признавам, че тази цена е малка за твоята благосклонност. Вземи брошката, а утре ще получиш бижута, достойни за принцеса.

Той пристъпи към Зенобия и ѝ подаде брошката.

— Не искам нищо от теб! — изкрещя яростно тя и блъсна ръката му.

Брошката падна на земята и от удара брилянтите, с които беше украсена, се разпиляха. Тя веднага се наведе и започна да ги събира.

— Остави ги! — каза пренебрежително Норт. — Не си прави труда да събираш тези камъчета, ще получиш по-хубави.

— Събирам ги, защото искам в стаята ми да няма нищо твое!

Норт стоеше до Зенобия. Пламналите му очи се впираха в прелестната ѝ фигура. Посегна към нея и сложи ръката си върху белите и рамене, но тя рязко се дръпна, изправи се и извика:

— Мръсник! Как смееш да ме пипаш!

— На празно викаш, скъпа — изсмя се безочливо той. — Знам как да постигна целта си.

— Ако не напуснеш веднага стаята ми, ще викам за помощ!

— И да викаш, няма кой да те чуе — отвърна иронично Норт. — Хазаинът ти не е тук, затова ще е по-добре доброволно да ми дадеш това, което искам.

— Никога, подлецо! — извика тя с отвращение. — Предпочитам да умра! Още първия път, когато те видях, разбрах, че си мръсник!

— Затвори си устата! — извика Норт побеснял. — Чуй за последен път какво ще ти кажа! Ще изпълня всичките ти желания, ще живееш богато и в разкош, но трябва да бъдеш моя!

— Не, никога!

— Щом не искаш доброволно, ще получа насила това, което искам!

Норт я хвана здраво с двете си ръце, притегли я към себе си и впи устните си в нейните. Тя се опита да се защити, но не й стигнаха силите. А и не беше само това. Допирът с красивия мъж й действаше пагубно. Той я побеждаваше не само с физическата си сила, но и с мъжкия си чар, на който малко жени биха устояли. Женската й природа я тласкаше към него, караше я да отвърща на целувките на човека, който допреди минута беше неин враг. В повечето случаи жената не се трогва от нравствените добродетели на мъжа. Тя се увлича от мъжествената му външност. Затова понякога харесва повече хамалина, отколкото учения, предпочита престъпника пред честния човек. Тази стара истина, свързана с женската й същност, сега действаше против нея. Повече не можеше да устои на пламенните целувки на красивия Норт. Потъна в прегръдките му и се отдаде на опиянението на страстта...

След като Норт, тръпнещ от изживяното удоволствие, я освободи от прегръдката си, тя се почувства раздвоена. Любовта и омразата се смесваха в нея по някакъв странен начин. Изведнъж Зенобия грабна камшика си и удари силно Норт по лицето. Той остана смаян и щеше отново да се нахвърли върху нея, за да ѝ покаже превъзходството си, но дочу стъпки и реши, че е по-благоразумно да напусне бързо стаята.

ИЗМАМЕНИ НАДЕЖДИ

— Мисис Норт, мисис Норт, нося ви новина!

С тези думи Алис Уилмингтън влезе в хотелската стая на Ирма в Сейнт Луис. Тя нетърпеливо и даде знак с ръка да продължи.

— Представете си, вуйчо ми също се намира тук. Преди малко говорих с него.

Ирма не разбираше добре какво искаше да каже момичето, затова бързо попита:

— Кой вуйчо?

— Вуйчо Карлос — същият, който е взел момиченцето ви. Сега е в Сейнт Луис, ще продължи пътуването си след няколко дни.

Радостната вест изненада Ирма. Тя пребледня и притисна с ръце разбушувалото се в гърдите ѝ сърце.

— Но аз трябва да отида веднага при него! — успя да каже тя след кратка пауза.

— Разбира се — съгласи се Алис, — аз ще ви заведа!

Ирма взе чантата си и двете излязоха. По пътя нещастната майка се разкъсваше от съмнения. Ако това беше нейното дете, дали мормонът щеше да се съгласи да ѝ го върне? Тя не притежаваше никакъв документ, чрез който да докаже, че по закон детето е нейно. Реши, ако откажат да ѝ върнат детето, да се обърне към полицията.

Ирма и Алис стигнаха бързо до хотела, в който бяха отседнали роднините на Уилмингтън. Ирма тръпнеше в очакване. Един прислужник ги отведе до стаята. Ирма прекрачи прага с някакво лошо предчувствие. Нещо ѝ тежеше и така притискаше гърлото ѝ, че едва си поемаше дъх.

В мига, в който видя роднините на Алис, тя призна пред себе си, че си е съставила погрешна представа за мормоните. Очакваше да види груби фанатици, а те се оказаха най-обикновени хора, които се отнесоха добре с нея. Алис ги беше предупредила, че ще доведе при тях майката на детето, затова те не бяха изненадани, когато видяха Ирма.

— Това е майката на нашето момиченце, жено — каза мъжът, като поздрави любезно Ирма, и продължи: — Ние много го обикнахме, но ако наистина е ваше, веднага ще ви го върнем.

Мъжът отвори вратата на съседната стая и извика:

— Ема, ела за малко при нас!

Ирма с туптящо сърце очакваше появата на Лидия. Момиченцето се показа на вратата и в този миг отчаян вик отекна в стаята. Ирма се свлече на най-близкия до нея стол.

Детето, което стоеше пред нея, не беше Лидия!

Ирма напусна съкрушена хотела. На празно Алис се мъчеше да успокои наранената ѝ душа. Рухването на надеждата, че най-после ще види детето си, я убиваше. Въпреки всичко мисълта, че трябва да продължи да търси детето си, не я напусна.

След като се върнаха в хотела, Алис разказа на баща си какво се беше случило. Уилмингтън беше видимо развълнуван и външно съчувстваше на Ирма, но вътре в себе си беше недоволен, защото случилото се можеше да попречи на плановите му.

— Въпреки това вие ще дойдете с нас, нали, мисис? — попита той загрижено.

— Моля ви, мистър, оставете ме да се върна обратно! — изплака тя. — Знам, че ви дължа много, твърде много, но аз ще намеря работа и ще ви се разплатя!

— Невъзможно! — отговори Уилмингтън твърдо.

— Но защо, татко — намеси се в разговора Алис.

— Мисис Норт се съгласи да дойде с нас като твоя гувернантка и ние направихме много разноски по нея. Сега излиза, че трябва да търся друга подходяща жена. Съжалявам, но мисис Норт ще трябва да удържи думата си!

— Моля те, татко, забрави за парите и я освободи от задължението ѝ! — помоли го Алис.

— Имайте милост към мен! — извика и Ирма. — Представете си, че вашата дъщеря се изгуби. Влезте в положението на една нещастна майка!

Уилмингтън упорито мълчеше. Алис се приближи до Ирма.

— Успокойте се, мисис Норт! Аз ще уредя този въпрос е баща си.

Уилмингтън се намираше в затруднено положение. Всъщност той нямаше никаква изгода Ирма да идва с тях. Правеше го заради Уолстън. Пък и не можеше да задържи Ирма насила, защото можеше да предизвика някои неприятен скандал.

— Така да бъде! Не искам да ви принуждавам. Ще трябва да търся друга гувернантка. Но трябва да ви кажа, че не постъпвате много правилно, защото такава хубава работа не се намира всеки ден — каза Уилмингтън и напусна стаята.

На следващия ден Ирма се сбогува сърдечно със семейство Уилмингтън и напусна хотела. Алис дори успя да убеди баща си да не иска от Ирма парите, които бе похарчил за нея, но тя не се съгласи да приеме такова подаяние. Помоли Уилмингтън да ѝ даде адреса си и обеща да му върне сумата веднага щом има възможност. Тя не знаеше, че тези пари бяха част от цената за закупуване на нова жена за пророка на мормоните. Само една случайност я беше спасила от тежката участ, която я очакваше.

На улицата с нетърпение очакваше господарката си Юнона. Ирма ѝ подаде малката пътна чанта, в която беше събрала оскъдния си багаж. По настояване на Алис тя се съгласи да приеме известна сума пари, за да могат с Юнона да се върнат с влака в К. За краткото време, през което бяха заедно, момичето се беше привързало към Ирма и сега правеше всичко възможно, за да ѝ помогне.

Във влака, пътуващ на юг, Ирма се обърна към негърката:

— Разкажи ми как живея през тези няколко дни в Сейнт Луис, Юнона?

Негърката се зарадва на загрижеността на Ирма и отговори усмихната:

— О, много добре си живях!

— Да не би пак да си откраднала нещо? — погледна я изпитателно Ирма.

— Юнона да краде! — удиви се тя, сякаш никога не беше го правила. — Няма нужда да краде. Юнона винаги имаше достатъчно ядене и пиене.

— Така ли? Ами къде спеше?

— Юнона стоеше на улицата. Тогава дойде един човек, огледа хубаво Юнона и каза: „Ела с мен, ще получиш ядене и пиене и малко пари!“.

— Какъв беше този човек? — попита Ирма, разтревожена, че негърката е попаднала в лоши ръце.

— Не зная. Той заведе Юнона в една голяма зала, там имаше много господа и всички те пишеха. Юнона трябваше да се качи на масата и да си вдигне ръцете. Стоя така дълго, дълго, а хората постоянно я гледаха и пишеха. После облякоха Юнона с една тясна дълга рокля и тя пак стоя много дълго с вдигнати ръце. Най-сетне се умори и скочи от масата. Тогава всички викат: „Чакай! Чакай!“. Юнона пак трябваше да се качи на масата... Всички много се смяха!

Погледът на Ирма се задържа на стройната фигура на негърката. Чудесните ѝ форми наистина можеха да служат за модел. Ирма се успокои, защото разбра, че Юнона е била попаднала при художници.

— След това дадоха на Юнона много за ядене — завърши доволно негърката. — Юнона изяде всичко, а хората я гледаха и се смееха, че Юнона може да изяде толкова много.

Ирма също се усмихна, защото познаваше добре лакомията на момичето.

Най-после влакът пристигна в К. и те слязоха на гарата. Докато си пробиваха път през тълпата, Ирма изведнъж се спря. Какво беше това? Дали очите ѝ не я лъжеха? Имаше чувството, че ѝ се мярна лицето на Норт, който я гледаше със страшните си очи. Спря се и се огледа наоколо, но никъде не го видя.

НОВИ ПЛАНОВЕ

Норт се чувстваше зле. Раните по лицето му от камшика, който завършваше с оловни топчета, боляха нетърпимо. Лекарят много се учуди на тези белези, но Норт не обясни как ги е получил. Когато се погледна в огледалото, самият той се уплаши от вида си. Нима това беше неговото лице!

Отново си спомни Зенобия. Тя беше напуснала градчето. Дори намери в стаята ѝ парчета от счупената брошка. Явно искаше нищо да не ѝ напомня за него, а това го дразнеше. Въпреки че постигна чрез насилие целта си, Норт не беше доволен от себе си. Това беше първият случай, когато го бе отблъснала жена. Него, Норт, за когото се бяха принесли в жертва такива красиви жени!

Отново образът на Ирма изплува пред очите му. Тя бе най-скъпоценният бисер в огърлицата от победите му над жените. Още не беше срещал по-красива и благородна жена от нея. Къде ли беше сега?

В този миг, вратата се отвори. Норт трепна, но като видя влезлия, извика радостно:

— Хосе!

— Боже, какъв вид имате! — изненада се Хосе.

— Нищо страшно, бих се с един. Но ти как попадна тук, как ме намери? — заразително той испанеца.

— Съвсем случайно. Тръгнах след вас, но в Нашвил изгубих следите ви. Преди няколко дена ми се стори, че ви видях тук. Затова разпитах много внимателно във всички хотели.

— Добре, много добре! Какво се говори за мен в Нашвил? — попита нетърпеливо Норт.

— Целият град е развълнуван. Трябва да призная, че сте изиграли много добре ролята си.

— Жената, която бях отвлякъл, върна ли се при съпруга си?

— Разбира се! Само че сега той я е обградил с цяла рота слуги, да не би да бъде отвличена отново.

— Може да бъде спокоен, повече няма да стъпя в този град. Има ли други новини?

— Има, но първо най-интересната — каза бавно Хосе. — Роджър е наблизил!

— Роджър ли? — сепна се Норт.

— Да, Роджър! И според мен би трябвало да се пазите много от него.

— Дявол да го вземе, та нали той загина при експлозията в реката!

— Не, за съжаление не е загинал! Здрав и читав е и се намира в Падика.

— Бъди сигурен, че ще се избавя от него! — заканително процеди през зъби Норт. — С това обезобразено лице съм неузнаваем. Казвай, надуши ли още нещо?

— Забравихте ли, че ме изпратихте да открия вашата съпруга Ирма? — запита Хосе.

— Не, не съм забравил. Какво откри?

— О, доста много работи!

— Хайде, говори по-бързо! — подкани го нетърпеливо Норт.

— Търсих на много места, докато попадна на сведения за нея. Най-после научих, че е била в един град, където лежала болна, а след като оздравяла, започнала да пее в един шантан. След известно време се отказала от ангажимента си и заминала. Скоро след това била видяна да се скита по пътищата с някаква негърка.

— С негърка ли? — попита гневно Норт.

— Да, мистър, с негърка! По-късно била в Марвил. Казала, че изчезналото ѝ дете било намерено от някакво семейство в този град, което за нещастие тъкмо било заминало нанякъде. Тогава тя заедно с някакви техни роднини тръгнала да го догони.

— В каква посока?

— Това не можах да разбера, мистър.

— Това не е хубаво. Трябваше да имаме някаква следа, по която да тръгнем — каза недоволно Норт.

След като помисли малко, той каза:

— Ще бъда принуден да остана още малко тук. Имаш ли предвид подходящо място в някой град, където да бъда сигурен, че няма да ме открият?

— Разбира се! — отвърна веднага Хосе. — Познавате ли Балмънд, мистър?

— Балмънд ли? Не! Къде се намира този град?

— Това е колония от вили близо до град К. Там ще бъдете в пълна безопасност.

— Добре, ще ти дам пари, за да наемеш една вила за мен. Но трябва да бъдеш много внимателен при избора ѝ.

— Ще останете доволен от мен, мистър! — увери го Хосе.

На източната страна на хълмовете, които обграждаха амфитеатрално град К. се намираше колонията от вили на гара Балмънд, една от най-прекрасните местности наоколо. Хълмовете бяха покрити с гъста гора. В края ѝ беше разположена усамотена вила, която се ползваше с лоша слава.

Вилата беше построена от някакъв учен, който се беше оттеглил от шумния живот, за да пише на спокойствие научните си трудове. Това обаче продължило кратко време. Един ден той бил намерен убит в леглото си. Убиецът не беше открит. По-късно някакъв богат търговец купил вилата от наследниците на учения. Но и него го постигнала съдбата на предшественика му. След като и третият притежател на вилата загинал по същия начин, вече никой не искаше да живее в нея, защото хората започнали да говорят, че в нея живеят зли духове. Даже нощем се чували стъпки и писъци. Затова удивлението на жителите на Балмънд беше много голямо, когато разбраха, че вилата има нов собственик.

Като пристигна в Балмънд и огледа вилата, Хосе прецени, че близостта ѝ до гората е доста изгодна за тях, а слуховете за зли духове щяха да ги пазят от любопитни посетители. След него пристигна и Норт, чието лице беше неузнаваемо от превръзките, които все още носеше. На гарата острите му очи видяха Ирма, която слизаше от влака. Той бързо извика Хосе, показва му бившата си жена и нареди:

— Проследи я и разбери къде ще се установи. Щом разбереш, веднага ела да ми кажеш!

— Ще бъде изпълнено, мистър! — отговори лаконично Хосе и се скри в тълпата.

С помощта на хитрата Юнона Ирма нае една стаичка в град К. Беше отчаяна, защото не знаеше в каква посока да продължи издирването на момиченцето. Обявите във вестниците не дадоха никакъв резултат. Не ѝ оставаше друго, освен да се надява на случайността.

Една вечер, когато беше останала сама в стаята си, вратата се отвори и вътре се втурна Юнона.

— Мисис, има писмо за вас!

— Кой ти го даде? — учуди се Ирма.

— Юнона не знае. Както стоеше на улицата, изведнъж видя това писмо в ръката си. Чудна работа!

Ирма отвори плика и внимателно прочете писмото. Като стигна до подписа, лицето ѝ посърна. Тя прочете отново с треперещи ръце:

„Предлагам ти да се върнеш доброволно при мен. Една великолепна къща ще бъде на твое разположение. В нея ще намериш най-скъпоценния бисер в своя живот — нашето дете. То е при мен и тъжи за майка си. Ела! Тримата ще бъдем щастливи и бързо ще забравим неприятното минало.

Очаквам да отговориш веднага на писмото ми. Изпрати отговора чрез негърката. В 10 часа мой доверен човек ще го вземе от нейната ръка.

До скоро виждане!

Артур Норт“.

Писмото падна от ръцете ѝ и Ирма потъна в мрачни мисли. Норт я беше открил и отново я принуждаваше да се върне при него чрез любимото ѝ дете. Но дали наистина Лидия беше при него, или това бе поредният капан? Тя добре знаеше, че Норт е способен на всякакво престъпление, а лъжата е едно от най-малките. А може би наистина беше намерил Лидия, защото възможностите му бяха много големи? При тази мисъл сърцето ѝ тревожно заби.

Нямаше друг изход, освен да отговори на писмото. Взе перото и написа:

„Получих писмото ти и ти отговарям, но не мога да изпълня условието, което ми поставяш. Дори да сложиш в краката ми всички земни съкровища, пак няма да се върна при теб — при човека, който ме направи толкова нещастна и когото мразя и презирам!

Пишеш ми, че Лидия е при теб, но ти си ме лъгал толкова пъти, че вече не мога да ти вярвам. Зная, че за теб няма нищо свято, и че за да постигнеш планове си, ти си в състояние да извършиш всякакво престъпление. Ако Лидия действително се намира при теб, нещо, от което само бог може да я опази, аз вярвам, че с негова помощ ще мога да я спася от твоите нечисти ръце.

Спомни си старата поговорка: «За всеки грях на земята има възмездие на небето!». Аз предпочитам да живея в лишения, отколкото да живея богато, но от плодовете на твоите престъпления.

Това е последното ми решение!

Ирма“.

После постави писмото в един плик и повика Юнона.

— Наближава десет часът. Ще излезеш на улицата и ще се разхождаш с това писмо в ръка. Някакъв човек ще се приближи и ще вземе писмото от ръката ти. Огледай го внимателно, за да ми го опишеш, като се върнеш! Разбра ли всичко, което ти казах?

Юнона потвърди с глава и бързо излезе от стаята.

Голямо вълнение обземаше Ирма. Плашеше я съдбата, която отново изпречваше Норт на пътя ѝ. Мислеше, че повече няма да го види, и само мисълта за него ѝ беше омразна, но по някакъв тайнствен начин той отново я беше открил и беше готов да нанесе удар изотзад. За нея той беше геният на злото и при мисълта за сатанинските му планове потръпваше от ужас. А и вероятността Лидия да е при него ѝ беше непоносима. С нетърпение и тревога очакваше тя завръщането на негърката. Юнона скоро се върна и Ирма веднага попита:

— Казвай, взеха ли писмото? Какво представляваше човекът, който го взе?

— О, мисис, Юнона вървя много. Изведнъж един човек идва и пита: „Носиш ли писмо, негърко?“. Юнона отговаря: „Преди да дам писмото, трябва да видя кой си. Мисис така заповяда!“. А той наметнат с голяма мантия, с качулка на главата. Юнона пак казва: „Покажи си лицето!“. Той казва: „Никога!“. И пак иска писмото. Тогава Юнона скача върху него, дръпва качулката и вижда лицето му: черноок като индианец! Той удря Юнона, тя удря него, голям смях, мисис! Накрая Юнона дава писмото, той тръгва и вика: „Проклетата негърка, следващия път ще ти скъсам врата!“.

— Добре — каза Ирма. — Сега иди да си легнеш. Не се знае какво ще ни донесе следващият ден.

По-късно и тя си легна, но дълго не може да заспи. Молеше се на всевишния да я спаси от омразния Норт, да ѝ помогне да намери детето си. Едва късно през нощта умората затвори очите ѝ.

Тя още спеше, когато на следващия ден Юнона влезе в стаята, подскачайки. В ръката си размахваше като трофей ново писмо.

— Ето още едно писмо, мисис!

— Видя ли кой го донесе?

— Не, мисис. Някой хвърли писмото през прозореца и уплаши Юнона.

Ирма скъса плика и прочете:

„Значи искаш война? Толкова по-зле за теб! Щом не желаш да дойдеш доброволно при мен, чуй моето решение.

Кълна ти се, че Лидия е при мен! Ако тази вечер не дойдеш, ще я убия! Ти ме познаваш добре и знаеш, че ще изпълня заканата си. Ще те чакам и съм сигурен, че ще дойдеш. Не се опитвай да ме търсиш по други пътища, защото тогава с детето ти е свършено!

Ще те чакам тази вечер в 9 часа на първия кръстопът по шосето за Блекли, под голямата топола. Разчитам на благоразумието ти. Помисли за детето си!

Артур Норт“.

Съдържанието на писмото ужаси Ирма. Тя знаеше, че този демон ще изпълни закана си. Пред очите ѝ изплува случаят, когато Норт насочи параходчето към скалата и стреля в нея. Той беше толкова коравосърдечен и безмилостен, че нямаше да му мигне окото да убие едно невинно дете, пък било то и неговото собствено. Никакви молби не биха умилостивили каменното му сърце.

За Ирма имаше само един път — да жертва себе си заради своето дете. За да го избави от смъртната опасност, трябваше да се остави в ръцете на своя заклет враг. Ако можеше само да разбере дали Лидия наистина се намираше в ръцете му! На неговите клетви и обещания тя не можеше да вярва. Норт беше в състояние да престъпи всяка клетва. В главата ѝ постоянно се въртеше мисълта, че това е някакъв капан, който Норт бе измислил, за да я хване отново в ръцете си.

Междувременно Юнона си беше намерила интересно занимание. Беше обвила около лявата си ръка въже, дълго около двадесетина метра, а в дясната държеше края му, завършващ с примка. Това беше ласо — страшното оръжие на американските каубои. В дъното на двора беше забила висок тънък кол.

— Сега ще видим дали Юнона може още да хвърля — промърмори негърката.

Изви тялото си назад, размаха въжето и хвърли примката. Тя падна точно върху кола. Едно силно дръпване — и Юнона го изтръгна от земята.

— Добре, много добре! — кимна доволно с глава негърката и нави ласото около кръста си. — Ако мъжът дойде пак, няма да се отърве. Юнона ще го хване.

— Юнона, къде си, Юнона? — извика Ирма от прозореца.

— Тук съм, мисис, сега ще дойда!

След ужасна душевна борба Ирма реши да отиде на срещата с Норт. Надяваше се да го убеди да ѝ върне детето. Смяташе да не казва нищо на негърката, защото не искаше да излага на опасност и нея. Но Юнона, макар и примитивна натура, почувства, че Ирма крие нещо от нея, и след като я наблюдава известно време, промълви тихо, на себе си:

— Мисис иска да прави нещо, което Юнона да не знае. Добре! Юнона хитра, прави се, че не знае нищо, но скрито ще тръгне след нея. Така ще види какво ще прави мисис.

Часовете минаваха един след друг. Безпокойството, измъчващо Ирма, растеше всяка минута. Струваше и се, че времето върви много бавно. Най-после очакваната с толкова тревога вечер настъпи. Тя се наметна с мантията и повика негърката.

— Юнона, аз трябва да изляза за малко. Ако се забавя, не ме чакай, а си легни.

— Добре, мисис — отговори тя. — Аз ще остана тук и ще чакам мисис да се върне.

Когато Ирма излезе, вярната негърка я последва, като умело се прикриваше в сенките на къщите и дърветата. Не губеше нито за минута от погледа си любимата си господарка.

Най-после Ирма стигна до шосето, което водеше за Блекли. Младата жена закричи смело по пустия път. Скоро стигна кръстопътя и се огледа за тополата. Там наистина имаше едно голямо дърво и тя тръгна към него. Сърцето и туптеше така силно, сякаш всеки миг щеше да се пръсне. Изведнъж ѝ се стори, че чу някакъв шум. Обърна се, но не видя нищо.

Юнона, която беше проследила господарката си, беше легнала бързо в крайпътния ров. От това място негърката можеше да следи зорко какво прави господарката.

Тополата беше наблизко и Ирма, след като се поуспокои от внезапния шум, погледна към дървото. Там нямаше никой. С тревога си помисли, че може да е сбъркала мястото. Направи още няколко крачки към дървото. В този миг зад него се показа една черна сянка.

— Ти ли си, Ирма? — позна тя гласа на Артур.

— Аз съм — отвърна тихо тя.

Двамата съпрузи се изправиха един срещу друг.

ДВАМА СЪПРУЗИ

Ирма не можеше да види добре лицето на Норт, но ѝ се стори, че той имаше някаква превръзка на него. След кратко мълчание Норт прекъсна тягостната тишина.

— Не сме се виждали отдавна, Ирма — каза той и ѝ подаде ръка.

Тя не отговори и се престори, че не е забелязала жеста му.

— Е... ще дойдеш ли при мен?

— Не! — отговори категорично Ирма.

— Не искаш ли? Спомни си, че Лидия е в ръцете ми!

— А истина ли е това? — попита Ирма напрегнато.

— Да, истина е! — повтори бавно Норт, като натъртваше на всяка дума. — Аз се заклех, че е така.

— Много пъти си се клел лъжливо — отбеляза иронично Ирма.

Без да обърне внимание на забележката ѝ, той продължи:

— Предупредих те каква участ ще сполети детето, ако не изпълниш желанието ми. Трябва да ти е ясно, че ще направя това, което съм казал!

— Това не е възможно! Как може един баща да убие собственото си дете?

— Аз мога! — заканително процеди Норт. — Аз мога да направя всичко.

— Да, зная, че нищо не може да те уплаши.

— Хубаво е, че го знаеш — самодоволно каза Норт. — Сега слушай какво съм решил да направя, щом станеш отново моя жена...

— Не, това никога няма да стане, никога! — прекъсна го Ирма.

— Така ми каза и на параходчето — продължи той спокойно. — Но тогава полковник Роджър беше наблизко. Сега си изоставена от него, а и от всички други.

— Не е истина! — реагира остро тя. — Той не ме е изоставил. Ако знаеше къде съм, веднага щеше да дойде при мен.

— Може да е било така преди, но сега се съмнявам, че ще дойде.

— Той е благороден и добър човек!

— Точно затова и няма да те потърси. Човек като него няма да се занимава с някаква кръчмарска певица!

— И това ли знаеш, подлецо!

— Аз знам всичко — тържествуващо се усмихна Норт. — Дори и това, че си скитала по пътищата заедно с някаква негърка.

Нещо прошумоля в мрака. Норт веднага застана нащрек.

— Сама ли дойде? — попита строго той.

— Да.

— Истината ли казваш?

— Няма защо да лъжа. Нямам този навик, за разлика от други хора — отвърна презрително Ирма.

— Имам ли право — продължи по-спокойно Норт, — като казвам, че си скитала по пътищата?

— А кой е виновен за това? Кой ме натика в тази мизерия? — извика Ирма. — Нали ти ме накара да напусна къщата на родителите си, а след това подло ме предаде, като ме остави на произвола на съдбата! И то заедно с нещастното ми дете!

Норт не отговори нищо.

— Да, ти разсипа живота ми — продължи обвиненията си тя. — Стигнах дотам да протягам ръка за парче хляб, защото умирах от глад. Единствената причина за това си ти! Но ще дойде ден, когато ще отговаряш пред небесния съд за греховете си, за нещастията, които причини на мен и на невинното ми дете!

— Защо тогава не се върна при мен? Предлагах ти богат и щастлив живот, на ръце щях да те нося!

— Щастлив живот ли? — изсмя се горчиво Ирма. — Нима може да се намери щастие при един престъпник? При един мъж, който разкъса святата брачна връзка, а животът му е верига от престъпления!

— Зная, че сгрехших. Но ако ти беше до мен, това нямаше да стане. Отношенията ни все още могат да се оправят. Ела при мен, бъди мой ангел покровител и ме изведи на правия път!

— Не мога! — възрази сухо Ирма. — В сърцето ми угасна и последната искрица любов, която изпитвах към теб. И то по твоя вина!

— Помисли за Лидия! — напомни отново Норт.

— Не вярвам, че детето е при теб! — отчаяно изплака Ирма. — Използваш този предлог, за да ме накараш да дойда.

Норт мрачно се усмихна.

— Мисли каквото искаш, но знай, че Лидия е при мен. Ако продължиш да ми отказваш, тя ще умре!

— Боже, запази детето ми! — през сълзи прошепна Ирма.

— Решавай! — заповяда Норт.

— Но какво искаш от мен? Не разбираш ли, че вече не те обичам? Не мога да живея с човек, към когото изпитвам омраза и ужас.

— Но аз искам да те имам! — извика той. — Ти няма да принадлежиш никога на друг!

— Но нали ти сам ме изостави и се ожени отново!

— Не исках да живееш в мизерията, до която бях стигнал. Но никога не съм те забравял!

— Не е вярно! Ако бях умряла от глад, това щеше да бъде добър изход за теб, защото тогава нямаше да имаш никакви пречки да осъществиш планове си.

— Това не е истина! Винаги съм обичал само теб, винаги! Другите жени за мен не бяха нищо друго, освен една временна играчка. Никакви чувства не съм изпитвал към тях.

— Другите жени ли? — повтори Ирма учудено. — И други жени ли си ощастливил по същия начин? Значи има и други жени?

На Норт му идваше да си отхапе езика от яд.

— Аз говорих така... изобщо... — смутено продума той.

— Не, вече не можеш да ме излъжеш! Познавам добре черната ти душа. Господи, като си помисля за другите нещастници, които си измамил...

— Не можеш ли да ми простиш?

— Ако е за прошката, отдавна съм ти простила. През последните месеци изпадах в такива положения, че си мислех, че е настъпил краят на земния ми път. За кратко време изтеглих толкова много. Бях преследвана от мнозина и на всички простих, простих и на теб. Надявам се, че и на мен ще ми прости всевишният!

Норт пристъпи бавно към нея.

— Назад! — извика тя. — Не ме докосвай!

— Но... нали ми прости?

— Простих ти, но пътищата ни се разделят. Моля те, върни ми Лидия и се откажи от мен!

— Не, това никога няма да стане! — изкрещя той.

— Моля те, върни ми детето! — изплака Ирма. — Каква полза ще имаш, ако убиеш детето ми? След него ще умра и аз, защото без Лидия животът няма смисъл за мен.

— По-добре да умреш, отколкото да те видя в обятията на друг! — злобно изрече Норт. — Тръгваш ли, или обричаш детето си на смърт?

— Тогава убий и мен, звяр такъв! — извика извън себе си Ирма. — Забий камата си в сърцето ми, за да ме избавиш от мъките на този живот!

— Ти няма да умреш — каза Норт, — а ще живееш заради мен! За последен път те питам: да или не?

Сърцето на Ирма се обливаше в кръв от мислите, които бушуваха в главата ѝ. След дълга борба със себе си тя решително каза:

— Не!

Тогава Норт изсвири с уста. От тъмнината се появи някакъв човек и двамата се нахвърлиха върху Ирма.

— Щом не искаш да ме последваш доброволно, ще дойдеш насила. Така ще взема това, което по право ми принадлежи! — процеди през зъби Норт.

Изплашена до смърт, Ирма завика за помощ, но напразно... Нямаше кой да чуе молбите на нещастната жена.

СПАСЕНА

Двамата мъже повлякоха към близката могила Ирма, която се защищаваше отчаяно. Зад могилата чакаше файтон. Те я вкараха насила в него. Качи се и Норт и с помощта на Хосе се опита да я завърже. Изведнъж се чу вик:

— Мисис, Юнона е тук!

Норт видя тичащата към тях негърка и заповяда на Хосе:

— Качвай се на капрата и карай! Бързо!

Метисът скочи на капрата, хвана юздите и удари с камшика конете. Юнона тичаше като антилопа, но постепенно файтонът спечели значителна преднина. Въпреки това тя все още чуваше шума от колелата. Изведнъж извика радостно, защото видя, че шосето правеше голям завой. Тя прескочи канавката и затича направо през полето, за да пресече пътя на файтона, който беше намалил скоростта си без видима причина.

Негърката тичаше с всички сили през полето. Вече виждаше добре колата, но отчаянието изведнъж я обзе отново, защото прецени, че файтонът ще завие, преди тя да успее да пресече пътя му, а това означаваше, че господарката ѝ е загубена. Юнона се спря, разви бързо ласото, навито около кръста ѝ, и отново се затича.

Вече беше близо до файтона, който след малко отново щеше да вземе преднина по правото шосе. С бързо движение тя размаха ласото. Чу се вик... и една черна сянка изхвъркна от капрата. Ловко хвърленото ласо бе съборило Хосе на земята.

Норт, зает със съпротивляващата се Ирма, не разбра какво се е случило. Внезапно конете спряха и той викна ядосано:

— Какво правиш, Хосе? Хайде, карай!

Никой не му отговори. В този миг до вратата на файтона се мярна някой. Норт помисли, че е метисът, и отново извика:

— Защо спря файтонът?

В този миг усети, че го хванаха здраво две силни ръце.

— Юнона докопа тебе, ти иска открадне мисис! — извика някакъв глас в ухото му. — Пусни веднага мисис!

— Сега ще ти дам да разбереш! — изкрещя Норт, опитвайки се да се спаси от прегръдката на Юнона. С неимоверни усилия успя да освободи едната си ръка, извади револвера от джоба си и го насочи към негърката. Чу се изстрел.

— Отървах се от теб, мръсна негърко! — извика тържествуващо Норт.

Ирма нададе отчаян вик, защото помисли, че Юнона е мъртва. Но радостта на Норт продължи малко. Изведнъж негърката отново застана пред него. В последния момент тя бе приклепнала и успяла да избегне куршума. Юнона се изсмя пренебрежително и каза:

— Маса не може стреля добре!

Норт се опита втори път, но тя, бърза като котка, изтръгна револвера от ръката му и го подаде на Ирма.

— Мисис, вземи револвера и бягай! Юнона идва след тебе.

Артур, който се бореше с негърката, не можеше да попречи на Ирма да изскочи от файтона. Юнона така здраво го стискаше за врата, че той едва дишаше.

— Чакай, ще видиш какво може Юнона — ръмжеше черното момиче и продължи да стиска шията му, докато усети, че той престана да се съпротивлява. Тогава силно го отблъсна и той грохна на земята.

Хосе още лежеше полузадушен и хъркаше ужасно. Примката на ласото беше обвита около шията му. Юнона я развърза и силно го удари с въжето по лицето, след това му нанесе още няколко удара с ръце и крака. Хосе остана да лежи, потънал в кръв.

— Мисис, мисис! — провикна се Юнона.

— Тук съм! Сега ще дойда — отвърна Ирма.

Докато тя дойде, негърката отново нави ласото като пояс около кръста си.

— Дай револвера, мисис! — каза тя на пристигналата Ирма.

Взе го и го затъкна в импровизирания пояс.

— Сега бързо да бягаме! Мисис и Юнона трябва да се скрият.

Скоро зоркият поглед на негърката откри малка горичка от гъсти храсти встрани от пътя. Решиха да се скрият там, защото Ирма беше доста изморена.

— Юнона — прошепна Ирма, — не знам как ще ти се отблагодаря!

— Мисис не трябва да благодари на мен. Тихо, тихо! — отвърна, ослушвайки се черното момиче.

В това време Норт, който беше само зашеметен от силните ръце на Юнона, дойде на себе си. Той бързо се изправи и видя Хосе, седнал на земята, да държи главата си с ръце.

— От капрата ли падна? — попита го Норт.

— Не съм паднал! Мръсната негърка ме свали с ласо! Малко остана да се задуша.

— Имаш ли револвер? Аз изгубих моя.

— Ето, вземете — каза Хосе, подавайки оръжието си.

— Хайде, ставай! Трябва да ги настигнем!

Норт бързо влезе в купето, а Хосе се качи отново на капрата и пришпори конете. Месецът осветяваше местността и това им позволяваше да виждат надалече.

— Няма ги по шосето — извика Хосе от капрата.

— Я спри! — извика Норт. — Може да са се скрили в онези храсталаци. Трябва да ги претърсим!

— И аз мисля така, мистър!

— Слушай, Хосе! Ако ги намерим, ти завеждаш жена ми до файтона, а аз ще видя сметката на негърката. Ще я застрелям като бясно куче! — процеди през зъби Норт.

— Добре, мистър, но внимавайте с ласото! — предупреди го Хосе.

— Бъди спокоен, в храстите тя не може да го използва!

Ирма и Юнона, които бяха наблизо, чуха планове на двамата мъже.

— Юнона ще застреля и двамата! — прошепна негърката. — Юнона стреля добре, мисис ще види.

— Не прави това, Юнона! Моля те, не убивай никого заради мен!

Послушната Юнона прибра револвера в пояса си, но след малко попита:

— Добре, но какво правим ние? Как защитим себе си? Лоши хора намерят нас и убият!

— Бог ще ни спаси! — уверено каза Ирма.

Негърката тихо се изсмя.

— Бог не помогне, ние сами помогнем! Юнона има чудесен план. Мисис много ще се учуди.

Щом наближиха храсталаците, Норт и Хосе се разделиха. Единият тръгна наляво, другият — надясно.

— Мисис, пълзи тихо след мен, ама много тихо! — прошепна Юнона.

Храсталаците се простираха чак до шосето. Докато Хосе и Норт ги претърсваха усърдно, Ирма и негърката стигнаха пълзешком до пътя.

— Чувам някакъв шум. Внимавай, Хосе, трябва да са някъде тук! — извика Норт.

— Добре, мистър, гледам внимателно — отговори метисът.

— Сега какво ще правим, Юнона? Ако тръгнем по шосето, веднага ще ни видят — тревожеше се и Ирма.

— Сега мисис разбере какво прави Юнона. Ето файтона на лоши мъже. Качвай се бързо, мисис!

Ирма влезе в купето, а Юнона отвърза пръхтящите коне. Помилва ги успокояващо и като се качи на капрата, извика:

— Сбогом, маса! Сега видим дали хванете нас. Сега отива ме у дома с файтона на маса, защото вие големи хапльовци!

Бурният ѝ смях бе посрещнат с гневни викове. Норт и Хосе се втурнаха като полудели към шосето. Веднага разбраха, че ги бяха изиграли. Норт беше бесен! Стреля с револвера след файтона, но не улучи нито конете, нито жените. Напротив, изплашени от гърмежите, конете препуснаха още по-бързо.

Юнона седеше на капрата като бронзова статуя и управляваше файтона с неочаквано за Ирма майсторство. Негърката не пропусна възможността да се подиграе отново на Норт.

— Много хубаво препускат конете ти, маса! — смеейки се, извика тя. — Юнона никога не се возила така добре. Хайде, маса, стигни ни, ако можеш!

Норт и Хосе напразно тичаха с всички сили. Файтонът все повече се отдалечаваше и скоро изчезна от очите им.

Ирма се беше свила в единия му ъгъл и той сякаш летеше по шосето. Тя протегна ръце към небето и отправи гореща благодарствена молитва към провидението, което и този път я избави от голямата беда.

Не след дълго стигнаха в К. Юнона скочи от капрата и отвори вратата на купето.

— Ще благоволи ли мисис да слезе? — попита тя усмихната и се поклони ниско. — Добре дошла, мисис! Юнона чака заповеди на мисис.

Негърката се опитваше да играе ролята на лакей на дама от висшето общество. Правеше го така комично, че Ирма, отметнала назад глава, се заливаше в буен смях.

ЕДНО НОВО ПРЕДПРИЯТИЕ

На следната сутрин Ирма стоеше опечалена в стаята си. Премеждието, което изживя през нощта, владееше напълно съзнанието ѝ. Капнала от умора, беше заспала за малко, но изведнъж скочи, събудена от кошмарен сън. Сънува, че Норт е влязъл в стаята и я насилваше отново да тръгне с него. Мисълта за Лидия също не ѝ даваше покой. Дали думите на Норт бяха измислица, или детето наистина беше при него, дали наистина би изпълнил заката си? Уви! Нямаше никаква възможност да разбере истината.

В стаята влезе Юнона.

— Мисис, взеха файтона, но Юнона видя човека.

— Кой човек? — запита уплашено Ирма, като си помисли веднага за Норт.

— Човекът, когото Юнона хвана с ласото за шията. Той ме видя и се закани, но Юнона сложи ръка на ласото и извика: „Юнона хване още веднъж!“. Тогава той бързо избягал. Голям смелчага, нали, мисис? — засмя се негърката.

— Ти много се забави — забеляза Ирма. — Вече бях започнала да се безпокоя за теб.

— Мисис не трябва да има грижа за мен. Юнона много хитра! Тя ходи след човека с файтона и сега знае откъде дошъл той.

— Наистина ли? — учуди се Ирма.

— Юнона научи всичко. Човекът, който Юнона хвана, живее с един по-важен мистър недалече оттук. Юнона знае къщата.

Сърцето на Ирма радостно трепна.

— Искаш ли да ми направиш една голяма услуга, скъпа Юнона? — попита развълнувано тя.

— О, мисис, не една, много услуги иска прави Юнона!

— Благодаря ти! Искам да разбереш дали моето момиченце живее в тази къща.

Ирма вече беше разказала на негърката, че търси изгубеното си дете, затова тя много се зарадва, че може да помогне за откриването

му.

— Да, мисис, да! Юнона веднага отива и ще научи дали детето там.

— Но бъди много внимателна! — предупреди я Ирма. — Ти не знаеш колко опасен е този човек!

— Юнона няма страх! Този човек опасен, но Юнона много хитра — заяви самоуверено негърката.

Щом се стъмни, тя излезе от къщата и тръгна да изпълни молбата на господарката си.

След като Ирма остана сама, отново я обзеха нерадостни мисли. Вероятността Норт да посегне на детето я съсипваше. Ако това се случеше, за нея животът щеше да изгуби смисъла си. Но имаше и малка надежда. Норт беше твърде хитър, за да унищожи единственото средство, с което можеше да я изнудва. Тези мисли не й даваха покой и тя с разтуптяно сърце чакаше завръщането на Юнона. Само негърката можеше да отговори сега на тези въпроси.

Юнона се промъкваше предпазливо към жилището на Норт. Той бе наел няколко стаи в една къща в близост до квартирата на Ирма. Той искаше постоянно да я държи под око, а от вилата в Балмънд това беше невъзможно, понеже тя беше извън града.

Времето беше мрачно, а небето, отрупано с облаци, подсказваше, че може би щеше да има буря. Негърката се промъкна като котка в сенките на къщите и стигна до един изоставен обор. Прецени, че той става за скривалище.

— Сега ще видим кой е по-хитър — промълви тя, — негърка или бял човек!

Тя остана свита с часове в един ъгъл на обора. До нея от време на време долитаха гласове от къщата. Най-после светлината угасна. Изглежда, наемателите бяха легнали да спят. Юнона се изправи, намести револвера на пояса си и напусна скривалището. Много внимателно се промъкна към вратата. Изведнъж се чу глухо ръмжене.

— Така, вързано куче — промълви тя. — Юнона ей сега ще те хване.

Бързо разби навитото около кръста си ласо. Кучето тръгна плахо към нея, влачейки дрънчащата верига, с която беше вързано. Ласото литна във въздуха, кучето се опита да го избегне, но не успя дори и да излае. Примката стегна шията му. Юнона дръпна силно въжето и след

малко кучето беше мъртво. Негърката се огледа, за да види дали някой не е чул хриптенето на умиращото животно, но навсякъде беше тихо. Тогава тя свали примката от врата на жертвата и отново нави ласото около кръста си. Приблужи се тихо към вратата, но тя беше заключена.

— Няма значение — промърмори негърката. — Юнона може да се катери като котка.

Започна да обикаля къщата, за да намери откъде да влезе вътре. Най-после видя един отворен прозорец на първия етаж. Къщата не беше висока, а по стените ѝ се виеше дива лоза на тънки колове. Те можеха да помогнат на Юнона. Като внимаваше да не вдига шум, тя ловко се изкачи до прозореца и влезе в къщата.

Тръгна дебнешком по коридора. По него имаше няколко врати. Леко натисна бравите им, но всичките бяха заключени. Не се чуваше и никакъв шум. С острия си слух негърката би го доловила веднага. Явно в тях нямаше никой. Продължи по коридора и изведнъж трепна, защото забеляза, че под последната врата излизаше слаба светлина. Чуха се и гласове. Тъй като от двора не беше видяла никаква светлина, Юнона разбра, че прозорците на тази стая имаха плътни завеси. Приблужи се до вратата и се заслуша. След малко позна гласовете на мъжете, които искаха да отвлекат Ирма.

— Идва ми да полудея! — чу тя да казва Норт на Хосе. — Отсега нататък ще бъде много трудно да я отвлечем, защото тя ме видя и ще се пази.

— Като е така, ще успеем с хитрост — каза метисът. — Аз имам план!

— Кажи го! — заповяда лаконично Норт.

— Още не мога, защото не е напълно готов. Щом уточня някои неща, ще ви го кажа.

— Ако момиченцето беше наистина тук — скръцна със зъби Норт, — тя щеше да дойде, но сега съм с вързани ръце.

— Значи детето не е в него — зарадва се Юнона. — Това голяма новина за мисис.

Но за всеки случай реши да провери и на партерния етаж. Тогава със сигурност щеше да знае дали детето е тук. Юнона слезе бързо по стълбата. Отиде до външната врата, за да провери дали ключът е на вратата.

— Чудесно! — зарадва се негърката. — Ключ тук, Юнона после отключи и излезе навън.

При една от вратите ѝ се стори, че чува дишане на спящ човек. Натисна леко бравата и вратата се отвори. Стъпвайки на пръсти, негърката се промъкна в стаята. В дъното имаше друга отворена врата, водеща към по-голяма стая, от която се чуваше шумно дишане. Явно там спеше някой, вероятно възрастен човек. Но в малката стая близо до нея Юнона дочу и друго, едва доловимо дишане. Поопипа наоколо с ръце и за малко не извика от радост. Натъкна се на малко креватче, на което спеше дете. Веднага помисли, че Норт е излъгал и това е детето на Ирма.

ГРЕШКАТА НА ЮНОНА

Реши бързо да се върне при Ирма и да ѝ съобщи радостната вест. Но изведнъж в главата ѝ дойде друга идея. Черното ѝ лице радостно светна.

— Аз ще занеса детето на мисис, тя ще се радва много. О, Юнона много хитра!

Предпазливо, защото и най-малкият шум можеше да я издаде, заопипва в мрака, за да намери нещо, с което да завие детето. Най-после откри една голяма вълнена покривка. Взе я и се върна при креватчето. Повдигна внимателно детето и го уви в нея, като постоянно се заслушваше да не се събуди спящият в другата стая. Страхуваше се също да не би детето да се събуди и да извика, но за нейно щастие то спеше дълбоко. След малко с детето на ръце Юнона излезе от стаята. Като стигна до външната врата, остави детето на пода и отключи вратата. Окрилена от успеха си, тя се чувстваше способна на всичко.

— Ще те науча аз, мръсничко! — шепнеше си негърката. — Ти крадеш дете на мисис... аз дам на тебе друго дете... ха-ха-ха!

Юнона отвори вратата, отиде бързо до колибата на кучето и взе убитото животно.

— Така! Сега ти бъдеш дете — каза му тя. — Как ще се изненадат тези, които взеха детето на мисис. Жалко, че Юнона няма да бъде тук, за да се посмее хубаво!

Върна се отново в къщата, положи кучето на детското легло и го зави презглава, за да не се вижда муцуната му. След това, довольна от себе си, напусна къщата заедно с детето.

Улиците бяха пусли и Юнона стигна, необезпокоявана от никого, до къщата, където Ирма я чакаше нетърпеливо. Прозорецът ѝ още светеше.

— Мисис още будна, това много добре — каза си тя доволно. — Ах, как ще се зарадва, когато види детето!

Изкачи бързо стълбите и почука на вратата. Ирма ѝ отвори, видя вързопчето в ръцете ѝ и я попита учудено:

— Какво носиш, Юнона?

— Сега мисис сама види — засмя се негърката — и много ще се радва.

Тя махна вълнената покривка настрани. Показа се детска главичка. Ирма погледна с удивление непознатото дете и попита:

— Къде намери това дете, Юнона?

— Това не е ли детето на мисис? — разочаровано отвърна негърката. — Юнона мислеше, че това дете е на мисис, и го взе от лош човек.

Тя набързо разказа на Ирма какво беше направила през нощта, както и за разговора между Норт и Хосе.

— Подлец! — извика ядосано Ирма. — Правилно съм се съмнявала, че Лидия е при него. Знаеше, че в противен случай нямаше да се срещна с него.

Сега обаче не беше ясно дали Норт щеше да се откаже от плановите си. Тя го познаваше добре и знаеше, че той ще направи всичко възможно, за да я принуди да се върне при него. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да напусне колкото се може по-бързо град К. Само по този начин можеше да се спаси от преследванията на бившия си съпруг.

— Сложи детето на леглото — каза Ирма. — Сутринта ще трябва да го върнеш.

— Това не е толкова лесно, мисис.

— Няма да влизаш отново в къщата. Ще ти дам пари, с които да заплатиш на някого, за да занесе детето на родителите му.

В този миг Юнона весело извика:

— Мисис, детето не е момиченце, а едно сладко момченце!

Ирма тъжно се усмихна, защото веднага помисли за своето дете, което едва ли щеше да намери.

Рано сутринта Юнона взе детето и тръгна към къщата, от която го беше взела. Отново се промъкна в обора, където се беше скрила през нощта. Обаче къщата не беше така спокойна, както през изминалата нощ. Ясно се чуваше женски глас, който през сълзи нареждаше:

— Детенцето ми... Боби, миличкият ми Боби!

— Ах, видели са, че детето го няма! — промълви Юнона.

Плачът и вайканията ставаха все по-силни. Прозорците на съседните къщи започнаха да се отварят, показваха се сънени лица, които се чудеха какво става. Някои от съседите отидоха при плачещата жена.

— Детенцето ми, мъничкото ми детенце! — проплака тя. — Някой го е откраднал през нощта.

— Откраднали са ти детето? Но как е възможно това? Кой може да го е откраднал? — чудеха се съседите.

— Не зная — отговори жената. — Бях го приспала в съседната стая и оставих вратата отворена. Той често се буди нощем и започва да плаче. Затова рано сутринта, щом се събудих, се учудих, че не съм го чула да плаче. Още беше тъмно, затова запалих една свещ и отидох до креватчето. И какво да видя! Боби го няма, а в креватчето му лежи кучето!

— Да не би кучето да го е изяло? — предположи някой.

— Не може да бъде! — извика жената. — Кучето беше мъртво.

Юнона се огледа, за да намери човек, на когото да повери детето. Едно момиченце на около четиринадесет години се отдели от тълпата. Сигурно си отиваше вкъщи, за да разкаже какво е научило.

— Момиченце! — повика го тихо негърката, щом като то наближи обора. — Искаш ли да спечелиш петнадесет цента?

— Разбира се, че искам! — зарадва се момичето.

— Ела бързо при мен и ще ти кажа какво да направиш, за да ги спечелиш!

Момичето влезе в обора и Юнона му даде петнадесетте цента, след това и посочи детето и каза:

— Намерих това дете пред къщата. Това е Боби, занеси го веднага на майка му!

Момичето кимна в знак на съгласие и се отправи към къщата, а Юнона побърза да изчезне, за да няма неприятности. Отдалече чу радостните викове на майката и доволно се усмихна.

Като изслуша разказа ѝ за връщането на детето, Ирма ѝ каза да се приготви за път, защото след един час ще тръгнат.

— Добре, мисис, с влака ли ще пътуваме?

— Не, Юнона — притесни се Ирма. — Ще трябва да ходим пеш. Останаха ми малко пари и трябва да бъдем пестеливи.

— Много добре, мисис! — успокои я негърката. — Ще си живеем като преди. Юнона ще лови яребици, ще прави колиба, ще се грижи за всичко!

Ирма се изчерви, като си спомни срама от скитническия живот.

— Не, Юнона, сега сме по-добре, защото имаме поне малко пари. Най-важно е да се спасим от моите преследвачи и да намерим детето ми.

Те събраха набързо багажа си и напуснаха къщата, като се отправиха на юг. Но заминаването им не остана незабелязано.

Облечен като местните селяни, с нахлупена до ушите шапка и фалшива брада, която го променяше до неузнаваемост, след тях тръгна верният слуга на Норт, метисът Хосе.

ПО ПЪТЯ

Беше още рано, когато отминаха последните къщи на К. На Ирма й направи впечатление, че Юнона постоянно се обръща назад.

— Какво има, Юнона? Да не би да ни преследва някой? — уплашено попита тя.

— Юнона не знае какво да каже за човека, който непрекъснато върви след нас — отвърна със смях на съмнение в гласа негърката.

Ирма също погледна назад и видя на известно разстояние от тях да крачи спокойно по шосето мъж, облечен в селски дрехи.

— Но, Юнона, това е обикновен селянин, който се връща от града. Не го познаваме, но ми се вижда добър човек.

— Юнона хем не го познава, хем го познава — замислено проговори негърката. — Юнона май го виждала някъде.

— Така ти се струва, не виждаш ли, че не ни обръща никакво внимание.

Двете жени продължиха мълчаливо пътя си. Изведнъж Юнона посочи към полето и извика:

— Виж там, мисис! Цяло ято яребици, има и диви пуйки. О, те са много вкусни, Юнона знае това отдавна! Да хване ли една?

— Недей, Юнона! — отвърна Ирма. — Не трябва да губим никакво време. Трябва да се отдалечим колкото се може повече от двамата лоши мъже.

— Този човек продължава да върви след нас — забеляза негърката, поглеждайки назад.

Скоро стигнаха до един крайпътен хан, в който отсядаха селяни и каруцари, когато пътуваха по шосето. От горещината и дългия път, който изминаха, жените бяха доста изморени, затова решиха да починат в него. След като почукаха няколко пъти, на вратата се показва възрастен мъж и ги покани да влязат. Ирма му поръча да им донесе нещо за ядене. Той изсумтя недоволено и отиде в съседната стая. След малко се чуха стъпки и на вратата се показва пътникът, който вървеше

след тях. Той не влезе вътре, а седна на една маса пред хана. Юнона крадешком се приближи до прозореца и извика:

— Мисис, погледни бързо!

Ирма отиде при Юнона и видя ханджията и непознатия селянин, които разговаряха оживено.

— Юнона мисли, че те говорят за нас — каза негърката.

— Внимавай да не забележат, че ги наблюдаваш! — предупреди я Ирма.

— Ето, селянинът даде нещо на ханджията — каза Юнона. — Ханджията бързо го сложи в джоба и погледна към нас. Може би те имат някакви лоши намерения? Сега селянинът става и си тръгва.

Интересното беше, че странният пътник не продължи пътя си, а се върна обратно. Ирма започна да се безпокои. Дали отново нея преследваха, или този селянин нямаше нищо общо с преследвачите им? Вратата се отвори и една прислужница им донесе храната. Ирма и Юнона обядваха бързо, защото искаха да напуснат хана колкото може по-бързо. Влезе ханджията и Ирма го попита колко струва обядът.

— Другите ще платят — отговори той. — Почакайте само да дойдат.

— Какви други? Не разбирам какво искате да кажете! — разтревожено попита Ирма.

— Не зная. Знам само, че вие трябва да останете тук, докато дойдат да ви вземат!

Ирма се изправи и се приближи до ханджията. Сърцето ѝ туптеше силно от уплаха.

— Струва ми се, че има някакво недоразумение — опита се да говори спокойно тя. — Аз не чакам никого и не желая да оставам повече тук! Трябва да заплатя обяда и да си тръгнем.

— А на мен ми е все едно дали искате да си тръгвате! — отвърна иронично той.

Ирма му подаде един долар.

— Вярвам, че с това заплащам повече, отколкото струва обядът. Хайде да тръгваме, Юнона.

— Не чухте ли какво ви казах? Няма да напускате хана! — изкрещя ханджията.

— Нямате право да ни задържате тук! — извика и Ирма.

В този миг вратата на кухнята се отвори и слугинята плахо погледна към тях.

— Заклучи тази врата, Марта! — заповяда ханджията.

Момичето бързо изпълни заповедта. Мъжът тръгна към външната врата, явно искаше да заключи и нея, но Юнона скочи след него и го хвана през кръста. Като видя кой го държи, той изкрещя:

— Пусни ме веднага, черна гарго, или ще взема камшика!

— Мисис, излизай бързо! — извика негърката. — Юнона ще се справи с този мръсник.

Ханджията се съпротивляваше, но Юнона го държеше здраво и го събори в дъното на помещението. Той проклинаше и се заканваше, но Юнона го пусна, след като видя, че Ирма напусна хана. Тогава тя също тръгна към вратата, но в този миг вратата на кухнята се отвори и слугинята подаде на господаря си един револвер.

— Сега ще видиш, гарга проклета! — извика злорадо той. — Удари последният ти час!

Но той дори не успя да насочи оръжието срещу нея. Юнона скочи като пантера върху него, измъкна револвера, който беше взела от Норт, и го насочи към главата му.

— Остави оръжието! — заплашително извика тя. — По-бързо или ще стрелям!

Ханджията се разтрепери от страх, а слугинята избяга обратно в кухнята.

— Юнона брои до три — каза негърката, — после ханджията ще бъде мъртъв! Едно... две!

Ханджията пусна револвера на земята.

— Сега се махай! По-бързо или... едно... две...

Мъжът побягна. Юнона прибра и неговия револвер и смеейки се, излезе от хана. Ирма не знаеше какво е станало вътре, затова, щом я видя, извика уплашено:

— Бързо, Юнона, този мерзавец може да ни проследи!

— Мисис няма никаква тревога. Юнона знае как да се справи с такъв човек. Той искаше да застреля Юнона, но...

— За Бога, по-бързо да бягаме! — прекъсна я Ирма.

— Спокойно, мисис! Той няма да дойде. Юнона по-пъргава от него, скача и слага своя револвер до челото му. Той от страх го пуска на пода и Юнона сега има два револвера.

Тя извади револверите и ги показа на Ирма.

— Но, Юнона, ти изглеждаш като...

— Като главатар на разбойници! — изпревари я гордо Юнона.

Слънцето напичаше силно и двете жени, след като повървяха малко, се отбиха в една малка горичка, където можеха да полегнат на сянка. След няколко часа се събудиха и отново тръгнаха на път. От време на време срещаха някоя каруца и Юнона попита един от каруцарите има ли село наблизо.

— Днес ли искате да стигнете там? — попита той учудено.

— Разбира се — отвърна негърката.

— И през нощта едва ли ще стигнете. Аз тръгнах тази сутрин от Луисбърг и както виждате, съм стигнал едва дотук. И то не пеш като вас! По пътя няма да намерите нито къща, нито хан, където да си починете, дори и цяла нощ да вървите. След около час ще стигнете до гора, която се простира чак до Луисбърг.

— Е, няма нищо, ще видим какво ще правим — отвърна безгрижно Юнона и се затича след Ирма, която беше отминала напред.

Негърката не каза на Ирма какво е говорила с каруцаря. Тя беше щастлива, че ще бъдат в гората през нощта. В нея, това дете на природата, не се страхуваше от нищо. Не я плашеха дори и дивите зверове. След около час пътят, по който те вървяха, наистина навлезе в гората.

В ГОРАТА

Като повървяха известно време, започна да се мръква.

— Струва ми се, че тази гора няма край! — каза Ирма отчаяно.
— Смрачава се, а не се виждат нито хора, нито къщи.

— Няма страшно, мисис! — уверено отговори Юнона. — През нощта ще спим в гората, аз много пъти съм спала в нея.

Ирма въздъхна тежко. Първобитният живот не ѝ доставяше удоволствие, но при тези обстоятелства не можеше да направи нищо.

Юнона погледна встрани. Гората беше рядка и между дърветата се виждаше, че околните хълмове също са покрити с гори.

— Там ще намерим подслон — каза негърката и сви от пътя.

Ирма последва Юнона, която я заведе на един малък хълм. Зад него се издигаше друг, още по-висок, така че долината между тях оставаше запазена от вятъра.

— Мисис нека почине, докато Юнона построи една горска къща — засмя се негърката. — Мисис ще спи много добре в нея.

Юнона се покатери на едно дърво и отчупи със здравите си ръце няколко дебели клона. После ги заби в земята под едно борово дърво. Изви по-дългите клони и ги привърза към забитите в земята. След това с чувство на удовлетворение разгледа работата си.

— Така, къщата е готова. Сега Юнона ще направи леглата и после ще потърси нещо за ядене.

Негърката направи легла от суха трева и листа, които натрупа на земята. Леглото, което беше по на завет, бе предназначено за господарката. Върху него постла една рокля на Ирма, а отгоре сложи мантията ѝ, която щеше да ѝ послужи за завивка.

— Леглата са готови! — извика тя доволно. — Сега Юнона ще потърси нещо за вечеря. Но преди това ще си направи лък.

Ирма си спомни за начина, по който негърката беше запалила огън по време на предишното им пътуване, и ѝ каза:

— Ако искаш да накладеш огън, няма нужда да се мъчиш. Имам огниво и кремък.

— И Юнона има — отговори тя. — Този лък трябва за друго.

Извади от джоба си ножчето и издяла няколко стрели. На краищата им сложи птичи пера.

— Така, сега мисис чака! Юнона ще се върне бързо.

Ирма гледаше с любопитство след нея. Негърката се приближи предпазливо до един ред върби, които в тъмнината наподобяваха черни вълни. Ирма видя как Юнона вдигна лъка, обтегна кордата и една стрела литна към дърветата. Няколко подплашени птици излетяха, но една от тях падна на земята. След малко негърката се върна при Ирма с голяма птица в ръката.

— Юнона уби див пуяк! — извика тя гордо. — В гората ги има много. Страшно вкусен, Юнона яла безброй пъти.

— Но ще мине доста време, докато се опече — забеляза Ирма.

— Няма, мисис, веднага ще се опече. Ядат се само гърдите му.

Негърката разряза пуяка, нарязва гърдите на парчета и ги посоли със сол и пипер от една торбичка, която носеше на кръста си. След това накладе малък огън, кръстоса няколко сурови пръчки и сложи месото да се опече, като го обръщаше от време на време. Скоро във въздуха се понесе приятната миризма на печено месо, която караше гладната Ирма да преглъща жадно. Големи кръгли листа заместиха чиниите. Изпеченото месо наистина беше много вкусно и Ирма похвали Юнона за нейната сръчност и майсторство.

— А вълци има ли по тези места? — попита след малко Ирма.

— Не, мисис, няма вълци. Има само сърни, катерички, бухали...

Ирма се успокои. Тя си спомни старата гора в Колумбия, където я бяха нападнали дивите зверове. Изведнъж Юнона трепна.

— Тихо! — прошепна тя. — Юнона чува нещо.

Ирма също се послуша, но не долови нищо, освен шумоленето на разлюлените от вятъра листа. Негърката долепи ухо до земята и след миг скочи на крака.

— Чух добре, идват трима конника.

— Да не би да се лъжеш, Юнона? — попита Ирма, на която не ѝ се искаше това да е истина.

— Не, мисис, не се лъжа. Юнона чува много добре. Ще отида да видя какви са тези конници.

— Няма защо да ходиш, сигурно са обикновени пътници.

— Не, тук има нещо. Те яздат съвсем бавно, а и се спират много често. Чакай малко, мисис, Юнона ще се върне скоро!

Негърката тръгна бързо към пътя, който беше само на стотина метра от лагера им. Не беше толкова тъмно, защото звездите бяха изгрели, и пътят се виждаше добре. Юнона скоро се увери в предположението си. Откъм града, от който бяха дошли те двете, идваха трима конника.

Юнона се скри в сянката на едно дърво и започна да ги наблюдава. Те скоро приближиха мястото, където тя се беше скрила. Изведнъж Юнона се сепна. Сред конниците беше и човекът, който искаше да отвлече нейната скъпа мисис, придружаван от слугата си, а третият беше ханджията, с когото се бяха спречкали. Негърката дори чу какво си говорят.

— Вярвам, че и през нощта можеш да откриеш следите на тези жени, Хосе. Но ми се струва, че са отишли по-далече, защото са вървели до късно през нощта.

— Възможно е, мистър — отвърна Хосе. — Но вярвам, че ще мога лесно да ги открия по следите, оставени от тях. Босите крака на негърката оставят ясни отпечатъци.

— Ценя високо индианските ти познания, но нека не се бавим повече. Ще пояздим така около час и след това отново ще търсиш следите им — каза Норт.

— Както заповядате, мистър! — отвърна Хосе и пришпори коня.

Скоро тримата конника изчезнаха в далечината.

— Тези хора много хитри — прецени негърката, — но Юнона по-хитра от тях! Те няма да намерят мисис.

Тя се върна при Ирма и набързо ѝ разказа какво е видяла и чула. Ирма много се изплаши. Хосе беше истински метис, а тя познаваше уменията им.

— Какво ще правим сега, Юнона?

— Мисис трябва да дойде веднага с мен. Ще походим четвърт час, след това лошите хора няма да ни открият.

Без да каже нещо, Ирма последва негърката, която тръгна към пътя. Щом стигнаха до него, Юнона се спря и каза:

— Сега Юнона трябва да носи мисис известно време. Юнона после ще каже защо, сега трябва да мълчим.

Тя вдигна господарката си на ръце и тръгна напред. След като стигна средата на пътя, негърката се спря, огледа се и след това пусна Ирма на земята.

— Сега трябва да бързаме! — каза тя.

Двете се затичаха по пътя, като внимателно заобикаляха следите, оставени от конете. След десетина минути спряха. Юнона вдигна отново Ирма на ръце и я понесе, този път наляво, към гората.

— Така! Сега да се върнем назад — каза негърката.

Скоро стигнаха до мястото, където бяха влезли в гората, и преминаха от другата страна на пътя.

— Така, сега добре! Мисис ще се върне в колибата, след малко ще дойде и Юнона.

Ирма обаче остана на мястото си, като наблюдаваше учудено действията на Юнона. Негърката се върна отново на пътя и го пресече заднишком. След това двете се върнаха в колибата.

— Юнона, не можах да разбера каква цел преследваше с това сноване напред-назад? — попита Ирма. — А и защо ходеше заднишком?

— Това проста работа — отговори негърката. — Нашите стъпки водели в гората вдясно от пътя и така лесно можели да ни открият. Но Юнона хитра. Тя направила следи, вървейки заднишком, за да се мисли, че сме вляво от пътя. Ако хората се върнат, ще тръгнат по тези стъпки. Ще влязат в гората и ще ни търсят, но няма да ни намерят!

— Ами следите от краката ни, когато влязохме в гората отдясно?

— Юнона ги изтри с листа и вече ги няма.

Ирма обаче не можа да се успокои напълно. Тя съзнаваше, че в много отношения Юнона беше права, дори се учудваше на качествата, които притежаваше това черно момиче. Знаеше, че Юнона ще направи всичко възможно, за да ѝ помогне в бедата. Но какво можеше да стори едно момиче срещу трима мъже? Тази мисъл не ѝ даваше покой.

— Сега мисис трябва да си легне. Юнона ще бди, за да чуе, ако конниците се върнат. Утре рано ще тръгнем отново.

Ирма влезе в колибата и легна на импровизираното легло, направено от Юнона. Беше много уморена от изминатия път и скоро потъна в дълбок сън. Негърката остана будна край огъня, който почти загасваше. И най-малкият шум нямаше да остане нечуто, но засега всичко беше спокойно.

НАПАДЕНИЕТО

Призори Ирма усети, че някой сложи ръка на рамото ѝ. Тя трепна уплашено, но гласът на Юнона я успокои.

— Шшт! Тихо! Мисис трябва веднага да става!

Ирма бързо скочи, наметна мантията си и излезе от колибата.

— Мисис само слуша и не говори! — прошепна Юнона.

Някакъв крясък наруши изведнъж нощната тишина. Ирма така се изненада, че забрави заповедта на Юнона.

— Какво е това? — попита тя тихо.

— Бухали — отвърна негърката.

Този крясък се повтори глухо още два пъти. Отговори му друг, който се чу близо до колибата.

— Мисис чува ли?

— Като че ли друг бухал отвърща на първия.

— Това не бухали, мисис! — заяви категорично негърката. — Това човек, крякащ като бухал. Но Юнона не могат да излъжат!

Крясъците се чува пак и по тяхната сила можеше да се прецени, че са близо до колибата. Юнона бързо влезе вътре и изнесе целия им багаж.

— Юнона взе всичко, да бягаме! — прошепна тя, хвана Ирма за ръка и я повлече след себе си.

Изкачиха се на високия хълм срещу колибата, но не спряха да тичат. Юнона непрекъснато дърпаше Ирма напред. Превалиха и следващия хълм, който беше най-висок. Най-после Юнона спря до една голяма елха. От този хълм се виждаше голяма част от осветената от луната гора. Крясъците на бухалите се чуваха все по-близо. Изведнъж Юнона посочи нещо с ръка.

— Гледай, гледай, мисис!

Ирма погледна в посоката, в която сочеше негърката, и видя двама мъже, които вървяха през гората.

— Това същите хора... Хитри хора! Те открили следите ни... Скоро ще стигнат колибата! — промълви разочаровано Юнона.

Ирма потрепери при мисълта, че сега щеше да бъде в ръцете на Норт, ако негърката не беше бдяла така зорко през цялата нощ. Отново се чува крясъци на бухал.

— Вече открили колибата. Сега търсят наоколо. Юнона мисли, няма да стигнат далеч. Щом съмне хубаво, веднага тръгваме!

— Дано не ни открият дотогава! — продума едва чуто Ирма с пресъхнали от страх уста.

— Юнона знае какво трябва прави — успокояваше я черното момиче. — Сега чакаме спокойно. Чакаме, докато разсъмне.

Седнаха на земята, като се стараеха да доловят всеки шум, който би им подсказал, че хората, които ги преследваха, се приближават. Наоколо бе тихо. Дори крясъците на мнимите бухали не се чуваха вече.

Звездите върху небесния свод започнаха да избледняват. Зазоряваше се. От влажната земя се вдигаше лека пара и обвиваше гората с прозрачен воал. По върховете на дърветата пъргаво подскачаха катерици, сърните пасяха спокойно свежата трева. Това беше сигурен признак, че никой не се приближаваше към скривалището на Ирма и Юнона. Време беше да тръгнат отново на път.

— Пак по пътя ли ще вървим? — попита Ирма, след като се спуснаха в долината под хълма.

— Не, мисис! През гората. Когато бъдат далече, Юнона и мисис отново тръгват по пътя.

Юнона беше доста опитна в намирането на пътеки през гората. Благодарение на това за кратко време изминаха доста голямо разстояние. Изведнъж се чу силно изсвирване. Двете пътнички бързо се скриха зад едно дърво.

— Много късно, мисис! Вече ни видели. Сега на мисис трябва сигурно скривалище.

Пред тях стърчеше голям дънер от пречупено от буря дърво. Негърката каза на Ирма да се скрие зад него.

— Какво смяташ да правиш, Юнона? — попита Ирма.

— Юнона ще се бие! — отвърна твърдо тя. — Хитростта вече не служи за нищо.

Пречупеното дърво, зад което се прикриха двете жени, беше много удобно, защото хълмът оставаше зад тях и така нямаше опасност да бъдат нападнати в гръб. Затова Юнона съсредоточи цялото си внимание към долината, откъдето трябваше да дойдат нападателите.

По едно време тя видя единия от мъжете, който пълзеше като змия по земята. Като се вгледа внимателно, тя позна в него Хосе. Изправи се и разви навитото около кръста си ласо.

— Ей, гледай тук! — извика тя на метиса. — Юнона хваща пак, а?

Вместо отговор прозвуча изстрел. Ирма изпищя от ужас.

— Мисис не трябва да се страхува! — каза спокойно нейната защитничка. — Този човек много лош стрелец. Сега идва ред на Юнона!

След няколко минути се чу тропот от конски копита.

— Идват на коне, става сериозна работа! Но Юнона внимава, а мисис трябва да стои спокойно — каза негърката.

Тримата конници се показаха между дърветата.

— Назад! — извика силно Юнона.

Норт се изсмя подигравателно на това предупреждение и каза на Хосе:

— Трябва да стъпчем с конете си този черен дявол. Наведете се ниско, за да се предпазите от ласото й. И застреляйте тази мръсна негърка, не я щадете.

Ханджията и Хосе се изсмяха злорадо. Те не подозираха, че Юнона имаше два заредени револвера.

— Ирма! — извика силно Норт. — Питам те за последен път: ще дойдеш ли доброволно с мен? Така или иначе ще паднеш в ръцете ми, но ще си платиш скъпо!

— Мисис не трябва да отговаря! Юнона ще оправи всичко.

Като не получи отговор на въпроса си, Норт изкрещя гневно:

— Напред! И се пазете от ласото!

Тримата пришпориха конете. Животните се изправиха на задните си крака и препуснаха напред.

— Ханджията начело — промълви негърката. — Добре, той пръв получи, каквото трябва! Още четиридесет крачки... тридесет... Ето награда, мръсничко!

Чу се изстрел, последван от предсмъртния вик на ханджията. Норт и Хосе видяха как той падна от коня и остана да лежи неподвижно на земята. Докато се опомнят, се разнесе втори изстрел, този път срещу Норт. Куршумът не го улучи, но рани коня му. Животното се свлече на земята и затисна Норт под себе си. Хосе

веднага скочи, за да му помогне. Това го спаси, защото точно в този момент Юнона стреля по него и куршумът изсвири над главата му. Като се прикриваше зад коня си, метисът отиде до Норт, който не можеше да помръдне. Взе го на гръб и бавно се върна назад.

Юнона се приближи към Ирма. Замаяна от престрелката, тя беше заровила лицето си в тревата.

— Съвземи се, мисис! Всичко свърши!

Ирма не можеше да откъсне очи от трупа на ханджията.

— Кой е този? — попита тя тихо.

— Човекът, който не искал да пусне мисис и Юнона от хана. Той бил пръв и Юнона трябвало да го убие.

Ирма потръпна ужасена и тръгна към пътя, следвана от негърката. Далече напред по него видяха конник, който яздеше бавно към К. Това беше Хосе. Той придържаше Норт, който си беше изкълчил крака при падането. Следваше ги конят на убития ханджия.

Двете жени тръгнаха в противоположната посока — към град Луисбърг.

НА ЕЗЕРОТО МИЧИГАН

Събитията отново взеха такава посока, че вместо да доведат до успешен край, подготвяха нови неприятни изненади за Ирма. И сега главен двигател на нейните нещастия щеше да бъде Норт. Несполуката му в гората беше за него само един епизод от голямата игра. А на Ирма това щеше да струва много страдания, докато успееше да влезе в следите на своята изгубена дъщеря.

Норт успя да се спаси и от полковник Роджър. Дейната натура на Артур не му даваше миг покой. Откъдето и да минеше, той гребеше с пълни шепи от живота, заплиташе нови интриги чрез хора и събития и носеше само страдания за много човешки същества, имащи неблагоприятното да се докоснат до неговата демонична натура. Сега съдбата бе пожелала театърът на неговите действия да бъде пренесен на север.

Големият и известен град Чикаго щеше да бъде свидетел на новите му подвизи. Близко до този град, на езерото Мичиган, имаше чудесен морски курорт. Прогонено от тропическите горещини, там се събираше отбраното общество на западните области. Сезонът привършваше и курортистите вече мислеха за връщане по домовете си. Изисканото общество на града отново щеше да се отдаде на обичайния си охолол живот и да убива скуката си с различни забавления.

При езерото този кръг от хора си устройваше излети по суша и вода, които завършваха вечерта с блестящи балове. Само една семейна двойка не вземаше участие в тези забавления. Жената се казваше Джана Уотсън, младата и привлекателна съпруга на вицегубернатора на щата И. Съпругът ѝ я обожаваше. За негово голямо съжаление не можеше да ѝ посвети цялото си време. Губернаторът на щата беше болен и цялата работа легна върху плещите на неговия заместник, а тя беше толкова много, че Уотсън бе принуден да напусне курорта преждевременно и да се върне в града. Съпругата му остана сама на езерото.

Всички знаеха, че Уотсън е много богат човек, разполагащ с неограничени възможности, които му позволяваха да осигури на своята съпруга блясък и разкош. Той я остави в луксозна вила на самия бряг на езерото, заобиколена от многобройна прислуга. От пръв поглед ставаше ясно, че мисис Уотсън е сред избраниците на съдбата. Беше единствена дъщеря на много богато семейство, а и природата я беше надарила с голяма красота. Имаше красиво бяло лице, руса коса и искрящи сини очи. Изящната ѝ глава чудесно хармонираше с прелестните форми на стройното ѝ тяло. Джана Уотсън, чиято красота се признаваше и от най-завистливите в Уайтхол, бе силно привързана към съпруга си и репутацията ѝ беше безупречна. Тя странеше от многобройните забавления и макар че някои се дразнеха от това, всички я уважаваха и не говореха против нея.

По същото време любопитството на това общество бе възбудено от някакъв мъж, пристигнал в курорта преди няколко дни. Въпреки че бяха направили опит да го привлекат в средите си, той постоянстваше в уединението си.

Мъжът беше доста красив. По вида му можеше да се прецени, че е на около 35 години. Бледото му лице беше украсено с добре поддържана черна брада. Големите му тъмни очи излъчваха някаква притегателна сила, но едновременно с това и плашеха. Една червеникава рязка започваше от лявата му вежда и се спускаше до средата на лицето му. При най-малкото раздразнение белегът ставаше тъмночервен. Този извънредно елегантен и представителен мъж се казваше маркиз Ролан и твърдеше, че произхожда от благородна френска фамилия.

Но хора, които вече го бяха срещали, веднага биха познали в негово лице големия престъпник Артур Норт.

Той дойде на брега на езерото Мичиган, привлечен от града на най-големите авантюристи, убийци и главорези — Чикаго. Белегът, оставен върху лицето му от ръката на Зенобия, въпреки всичките му усилия не можа да бъде заличен. Лекарят препоръча баните в Уайтхол като лек за изкълчения му крак. Норт и без това не се чувстваше в безопасност в град К. Никой не можеше да му гарантира, че Ирма няма да издаде на полицията скривалището му, за да се отърве от него. Освен това имаше и друга причина: парите, които беше задигнал чрез хипнозата на наивниците в Нашвил, бяха на привършване, защото

беше свикнал да харчи разточително. Не смееше да продаде и скъпоценностите на мисис Донелсън, защото чрез тях можеше да привлече вниманието на полицията. Затова продаде вилата в Балмънд за нищожна сума и тръгна за Уайтхол с надеждата, че щастието ще му се усмихне и ще му помогне да напълни джобовете си.

Норт, или маркиз Ролан, както се представяше сега, беше забелязал с проникателния си поглед красивата мисис Уотсън. Беше разбрал също така, че тя притежаваше голямо богатство. Това го накара да си състави веднага един опасен и дързък план. Той искаше да притежава тази жена не само заради красотата ѝ, но и заради богатството на съпруга ѝ.

Като начало трябваше най-напред да се запознае с красивата дама. След това се надяваше да завладее сърцето ѝ, благодарение на изисканите си маниери. Това обаче се оказа доста по-трудно, отколкото си мислеше.

Джана Уотсън беше прекалено горда, за да обръща внимание на някого извън тесния кръг лични познати. Краят на сезона наближаваше и маркизът беше доста отчаян с несполучливите си опити за запознанство с мисис Уотсън. Но случайността отново застана на негова страна.

Един ден по време на езда съвсем наблизо край него профуча елегантният впряг на мисис Уотсън. Тя седеше във файтона заедно с компаньонката си. Конете се бяха подплашили, кочияшът беше изпуснал поводите им и те препускаха така бързо, че имаше опасност да преобърнат файтона. Маркизът пришпори коня си и настигна подплашения впряг. Улови поводите със силната си ръка и успя да спре конете. После галантно поздрави изплашените жени и препусна в галоп.

Маркиз Ролан тържествуваше. Отдавна жадуваната стъпка беше направена. Чувстваше, че помощта му ще изиграе решаваща роля. Тази рицарска постъпка не можеше да не направи впечатление на дамите, особено на Джана Уотсън.

На другата сутрин точно пресметнатата случайност го бе извела на разходка по крайбрежната алея, когато чу зад себе си нежен женски глас. Той го очакваше. Още преди да погледне нататък, знаеше, че това бе желаната от него жена. Обърна се бавно и си придаде учуден вид.

— Вчера не можах да ви благодаря — каза мисис Уотсън, — вие така бързо си тръгнахте.

В тона ѝ се долавяше ясно благоразположението ѝ към Ролан. Тя добави:

— Ще трябва сама да ви се представя: мисис Джана Уотсън.

— Маркиз Ролан — поклони се учтиво Норт.

— Благодаря ви най-горещо за вашата смела намеса!

— Не си струва да говорим за това, мисис Уотсън. Аз само изпълних дълга си!

— Ние бяхме в много неприятна ситуация. Йохан бе изтървал поводите. Можеше да ни се случи голямо нещастие.

— Поставете ме в деликатно положение, мисис. Щастлив съм, че можах да ви направя тази малка услуга, и не претендирам за никаква благодарност от ваша страна.

Докато говореше, Ролан се беше приближил до нея и се вглеждаше изпитателно в красивото ѝ лице.

— Били ли сте друг път в Уайтхол, маркизе?

— За пръв път почивам тук. Но вече съжалявам за това, защото щях да имам щастието да ви познавам от по-рано!

Мисис Уотсън леко се изчерви.

— Аз идвам тук всяка година. Преди придружавах родителите си, а от няколко години с мен е съпругът ми. Ние живеем доста уединено, понеже не намирам никакво удоволствие в повърхностните развлечения, които предлага този курорт.

— Същото мога да кажа и за себе си — потвърди маркизът. — Аз съм съвсем самотен и живея като отшелник.

— Позволете ми да се оттегля, маркизе! — прекъсна го Джана Уотсън. — Идва компаньонката ми с някакви хора. Сигурна съм, че още днес ще започнат да коментират срещата ни. Още веднъж ви благодаря най-горещо!

И като му кимна за поздрав с красивата си глава, тя се отдалечи с грациозна походка, а маркизът се върна замислен в хотела си.

Най-трудното от неговия план беше извършено. Джана Уотсън сама беше направила първата стъпка, като го беше спряла, за да му благодари за кавалерската постъпка. Засега това беше достатъчно. Малко жени биха могли да устоят на притегателната сила на такъв интересен мъж. Но споменът за белега от камшик помрачи мислите му.

Той често му напомняше, че все пак такива жени съществуваха. Този път трябваше да бъде по-дипломатичен и да улови по-изкусно жертвата си. Пленителната красота на мисис Уотсън, както и парите, който се надяваше да получи от нея, го привличаха неудържимо. Злорада усмивка изкриви лицето му, като си спомни богатствата, които му бяха донесли неговите предишни жертви. Сега му предстоеше нов лов: красивата Джана Уотсън трябваше да бъде следващата му плячка!

ЕДНО СМЕЛО РЕШЕНИЕ

Още същата вечер всички летуващи в Уайтхол знаеха, че непристъпната Джана Уотсън бе разговаряла насаме с маркиз Ролан. Поводът за тази среща обаче не беше известен на обществото и започнаха да се разпространяват слухове, нямащи нищо общо с истината. Разнесе се мълвата, че маркизът бил обожател на мисис Уотсън и уединението ѝ било само предлог, за да може да се среща спокойно с красивия си любовник.

Тези слухове не стигнаха до младата жена, понеже тя не се събираше с никого и продължаваше да живее усамотено. Само когато се разхождаше сутрин със своята компаньонка, не пропускаше да размени няколко приятелски думи с маркиза. Срещаха се на широката крайбрежна алея, която беше любимо място на почиващите тук. Маркизът идваше при дамите, поздравяваше учтиво и продължаваха заедно разходката. Той умееше да разговаря духовито и увлекателно — нещо, което винаги се е харесвало на жените, — а също така и да прави комплименти, които, поднесени галантно от привлекателен мъж като него, не се схващаха като обикновено ласкателство. Мисис Уотсън така и не усети как бе оплетена в мрежите на маркиза. Тя започна да чувства болезнено отсъствието му и чакаше с нетърпение да дойде сутринта, за да го срещне отново. Убеждаваше сама себе си, че интересът ѝ към този мъж е невинен и че в срещите ѝ с маркиза няма нищо неморално.

Случи се така, че един ден тя излезе сама на разходка. Компаньонката ѝ имаше леко главоболие и беше останала във вилата. Маркизът се приближи за обичайната среща.

— Сама ли сте днес, мисис? — попита той, след като я поздрави с изискан поклон. — Това се случва доста рядко.

Сърцето му биеше радостно. Най-после имаше възможност да поговори с красивата жена насаме.

— Компаньонката ми има мигрена — отвърна тя.

— Тогава позволете ми да ви предложа моята компания за по-дълго време днес!

— Вашето внимание ми е приятно — отвърна младата жена, — но трябва да ви кажа, че тук дори и най-невинните връзки се подлагат на остри критики. Хората се интересуват по най-недостоеен начин от всяка дума, от всяка стъпка на другите.

— О, съжалявам много за това, но се надявам, че нашите срещи, които се изчерпват единствено с приятелски разговори, не дават никакъв повод за одумвания.

— Кой знае! — усмихна се тя. — Вие още не познавате нравите в Уайтхол. Който попадне в устата на хората, е загубен.

— Може би в такъв случай ще е по-добре, мисис, ако отделяме вечер около час за нашите разговори — предложи сериозно Ролан.

— Съжалявам, но това е невъзможно, маркизе! — отговори решително младата жена.

— Но защо да е невъзможно?

— Разберете, аз съм омъжена жена! Тук ме познават дори и децата. И ако ни виждат всяка вечер заедно, ще тръгнат какви ли не приказки.

— Както желаете, мисис. В такъв случай ще се ограничим със сутрешните ни срещи.

— Така е най-благоразумно! За днес стига, нали? — запита усмихната Джана Уотсън. — Довиждане, маркизе!

Маркизът остана на мястото си. Той не очакваше, че ще срещне такава сериозна съпротива. Дали щастieto, което досега му се усмихваше, го беше напуснало? Нима той, всесилният покорител на женските сърца, щеше да претърпи неуспех? Нямаше никакво време за губене. Сезонът скоро щеше да свърши, Джана Уотсън щеше да си замине и той нямаше да има никакво право да я последва. Внимателните му опити да се доближи до нея не му донесоха успех, а ако рискуваше с по-решителни действия, можеше да стане така, че тя да не иска да го вижда повече.

Но неговата страст го караше да я спечели на всяка цена. Маркизът вярваше в своя чар и беше сигурен, че тя ще бъде негова. Беше забелязал, че Джана Уотсън му отделяше повече време, отколкото на другите мъже. Но трябваше да остане сам с нея, за да има шансове за успех. Да отиде във вилата ѝ беше невъзможно, защото там

беше пълно със слуги. Премисляше различни варианти, но на всичките намираще някакви недостатъци. Докато случаят пак му дойде на помощ.

Една сутрин той срещна компаньонката на мисис Уотсън да се разхожда сама по алеята.

— Мисис Уотсън няма ли да идва днес? — учуди се той.

— Не, мистър! Трябва да пише писма, а е заета и с приготовленията по заминаването ни.

— Вече си тръгвате?

— След няколко дни.

Ролан беше неприятно изненадан от това, което чу.

— Досега не бях виждал светска дама, която да живее толкова уединено — подхвърли той.

— Мисис Уотсън не обича шумните развлечения.

— Мистър Уотсън в Чикаго ли е?

— Да. Беше тук няколко дни, но имаше важни въпроси за уреждане и си замина. Като вицегубернатор има много работа и дори няма възможност да дойде да вземе съпругата си.

Маркизът си поотдъхна. Все пак имаше на разположение още няколко дни, в които да се опита да промени развитието на нещата.

— Това ли е обичайният начин на живот на мисис Уотсън?

— Тя много обича съпруга си. Бракът ѝ с него е голямо щастие за нея — отговори момичето. — Обича да бъде сама, но тук, в Уайтхол, човек трудно го постига.

— Но не и вечер под бледата светлина на луната!

— Така е, мистър! Мисис Уотсън обича да прекарва вечерите си в някои усамотен, тих кът. Често ходи в любимия си павилион на брега на езерото.

— Павилион ли? Какъв павилион?

— Една малка къщичка в градината ни.

— Вие сигурно я придружавате и двете заедно мечтаете в лунните нощи? — попита закачливо маркизът.

— Не. Аз рядко ходя там — отвърна компаньонката. — Предпочитам да свиря на пиано или да чета.

Ролан едва успя да скрие радостта си. Без да иска, момичето му бе разкрило важна за него тайна. Сега знаеше къде може да намери сама Джана Уотсън.

— Предайте моите поздрави на мисис Уотсън — сбогува се той.
— Съжалявам много, че не дойде днес, но се надявам утре да я видя.

Ролан беше доволен. Сега вече можеше да изненада жертвата си в това усамотено място и да ѝ каже всичко, което бе намислил, без да рискува да бъде видян от някого.

Той огледа предпазливо вилата на мисис Уотсън. Тя беше построена сред голям парк, заграден от три страни с нисък зид. Единствената незаградена страна гледаше към езерото. Там беше разположено и павилиончето, отдалечено доста от вилата. Маркизът реши да не прескача зида, защото можеха да го помислят за крадец и да си има неприятности, а да наеме една лодка и под предлог, че се разхожда из езерото, да се отправи към павилиончето. Там щеше да скрие лодката под надвесените над водата клони край брега и да чака. Дори Джана Уотсън да не дойдеше тази вечер, това щеше да стане на следващата или на по-следващата и тогава ще ѝ разкрие любовта си към нея.

Ако тя отговореше на чувствата му, лесно щеше да стигне и до парите ѝ. Трябваше да се действа бързо, защото сметката му в хотела растеше с всеки изминат ден, а неговите средства бяха на привършване. Можеше да изчезне, без да плати, но това означаваше плановите му по отношение на Джана Уотсън да пропаднат, а той не беше човек, който бързо се примирява с неуспеха. И в най-критични моменти не губеше присъствие на духа. И най-смелите планове за него бяха осъществими, защото го водеше девизът „Рискувай и печели!“.

СТРАСТ И ДЪЛГ

Беше вълшебна звездна нощ. Водите на езерото Мичиган блестяха на лунната светлина, вълните се преливаха като живи в чудновати форми. Наоколо не се виждаха никакви хора. Само плясъкът на рибите във водата нарушаваше величествената тишина.

Във вилата на семейство Уотсън също цареше дълбок покой. Джана Уотсън крачеше замислено по осветения от луната коридор. Отиваше в любимия си павилион, за да изпита благотворното влияние на усамотението, което особено ѝ допадаше във вечер като тази. От няколко дни младата жена се чувстваше раздвоена. Мислите, които я вълнуваха, се лутаха между обичания от нея съпруг, който я чакаше в града, и един друг образ, който все повече завладяваше съзнанието ѝ. Красивият маркиз ѝ беше направил голямо впечатление с кавалерските си обноски и тя често си мислеше с тъга, че след като замине оттук, няма да може да го вижда повече.

Мисис Уотсън излезе от вилата и тръгна по алеята. Скоро стигна до павилиона. Влезе вътре, седна до прозореца и се загледа в играещите вълни.

Изведнъж чу стъпки по плажа. Някой влизаше в павилиона. Страхът я сграбчи за гърлото и тя извика глухо.

— Не се плашете! — успокои я познат глас и след миг видя пред себе си маркизът. Това я изненада много.

— Как може да идвате тук в толкова късен час? — попита тя строго.

— Моля ви, първо ме изслушайте, а след това ме съдете!

— Постъпката ви никак не е кавалерска!

— Моля да ме изслушате! — повтори Ролан. — Разхождах се с лодката и ви видях да влизате тук. Прииска ми се да си поговорим малко, оставих лодката на брега и дойдох при вас.

— Ами ако ви е видял някой? — разтревожи се Джана Уотсън.

— Не се страхувайте, на брега нямаше никой. Моля още веднъж да ме извините!

— Мога да ви извиня само при едно условие.

— Какво е то, мисис?

— Да си отидете веднага, маркизе!

— Не е ли възможно да смекчите това строго наказание, мисис! Позволете ми да ви кажа само няколко думи и след това ще ви оставя сама.

Джана Уотсън се двоумеше. Ако някой беше видял маркиза, добрата ѝ репутация беше загубена.

— Съжалявам, но трябва да помисля преди всичко за доброто си име, затова ви приканвам отново: веднага си вървете! В противен случай бих могла да имам неприятности. Освен това смятам, че въобще не трябва да се виждаме повече, защото след два дни се връщам в Чикаго.

— Добре ли ви разбрах? — възкликна маркизът. — След два дни ще заминете и аз няма да ви видя повече? О, нека да ви погледам още малко!

Младата жена беше поставена пред огромно изпитание. Но след кратка вътрешна борба тя заяви:

— Не, така е по-добре! Сбогом, маркизе! Благодаря ви за приятните часове, които ми подарихте!

Докато изричаше тези думи, гласът ѝ трепереше. Това не убегна на Норт, който внимателно я наблюдаваше. Той разбра, че не всичко е изгубено.

— Моля ви на колене, мисис — каза той с отчаяние. — Не си отивайте толкова скоро! Това ще ме направи най-нещастния човек на земята!

— Разберете, че най-добре е да се разделим още сега. Обещавам ви, че ще запазя хубав спомен за вас!

— Това решение е много жестоко за мен — настъпваше маркизът. — Нима ще отблъснете човека, който само при един ваш знак е готов да се хвърли в краката ви?

— Не искам нищо от вас! Моля ви да се разделим като добри приятели! — каза развълнувано младата жена. — Защо искате да хвърлите сянка върху приятните часове, които прекарахме заедно?

— Уви, вие не искате да ме разберете! — тъжно изрече маркизът. — Изглежда, не представлявам нищо за вас, щом се отнасяте с такава

безразличие към молбите ми. Разбирам: след няколко дни дори няма да си спомняте за мен.

— Лъжете се, маркизе! — опита се да го убеди Джана Уотсън. — Бъдете уверен, че често ще си мисля за вас. А сега трябва да вървя. Сбогом и не мислете лошо за мен!

Тя тръгна, но той направи крачка след нея, хвана я за ръката и я обърна към себе си. Джана Уотсън извика ядосано:

— Пуснете веднага ръката ми!

Той се подчини, но застана пред нея.

— Пуснете ме да мина! Как си позволявате такова отношение, маркизе?

— Не искам да ви причиня нищо лошо, мисис. Не ви задържам, искам само да ме изслушате. Разберете, че аз не мога да живея без вас!

— Забравяте, че съм омъжена — студено заяви мисис Уотсън. — Пуснете ме веднага!

— Не мога! — въздъхна той. — Оставете ме да умра в нозете ви, не ме отблъсквайте!

— Маркизе, забранявам ви...

Маркизът коленичи пред нея и впи очите си в нейните.

— Имайте милост към човека, който така силно ви обича!

Младата жена беше изненадана от страстта, с която маркизът говореше.

— Моля ви, станете! Няма смисъл да говорим повече.

— Няма да мръдна от мястото си, докато не ме изслушате! Вие трябва да бъдете моя!

— Обиждате ме! — почти изкрещя мисис Уотсън.

— Но как може любовта ми да ви обижда? Нима сърцето ви не се трогва от моите страдания? Дайте ми поне искрица надежда!

— Това никога няма да стане! Аз обичам своя съпруг и не мога да забравя задължението си към него. Станете, маркизе! Ще ви простя безумията, които ми наговорихте, но трябва да знаете, че това е последната ни среща.

Норт продължаваше да стои на колене пред нея. На бледата светлина на луната лицето ѝ изглеждаше още по-красиво. Приличаше на нимфа, току-що излязла от водите на езерото. Маркизът не сваляше очите си от лицето ѝ. В русата коса, която ограждаше като венец главата ѝ, блестеше златен фуркет, украсен с брилянт. Скъпоценният

камък разпръскваше разноцветни отблясъци, сякаш беше звезда, поставена от небесната ръка на главата на тази възхитителна жена. Тя сложи ръка на рамото му и каза съчувствено:

— Успокойте се, маркизе! Много цветя ще цъфтят за вас! Забравете ме! Убедена съм, че щастието тепърва ви предстои.

— Каква стойност може да има то за мен, щом няма да мога да ви виждам. След като ви намерих — вас, единствената, която обожавам, — вие ме отблъсквате с такова безразличие. Трябва да знаете, че ме обричате на безкрайни страдания! — каза той тъжно и наведе глава.

Джана Уотсън почувства съжаление към коленичилиия пред нея човек, но беше решила да бъде твърда, за да не подхранва напразни надежди у него.

— Сбогом, маркизе! — каза тя и поиска да мине край Ролан.

Той веднага скочи на крака и отново я хвана за ръката.

— Вървете си, щом желаете смъртта ми! За мен няма живот, щом не мога да ви притежавам! Вие имате каменно сърце, без капчица милост към нещастник като мен!

Джана Уотсън се опита да освободи ръката си, но той я стисна още по-здраво.

— Не, няма да ви пусна! — извика отчаяно Ролан. — Съжалете ме, бъдете моя!

Той се опита да я привлече към себе си, но тя успя да се освободи от него.

— Злоупотребявате с доверието ми, маркизе. Това никога няма да ви простя! Изглежда, съм се излъгала горчиво, като съм повярвала в искреността на вашето приятелство.

Като каза това, младата жена напусна павилиона с гордо вдигната глава. Този път маркизът не се опита да я спре със сила. Все пак тя беше известна дама, а не дресьорката Зенобия, и той трябваше да се съобрази с това. А и нещо друго привлече вниманието му. На земята лежеше фуркетът, който Джана Уотсън носеше в косата си!

— Все пак това обезщетение не е малко — довольно каза той, прибирайки украсението в джоба си. — Интересно каква е цената му. Надявам се да не е малка. Вярно, че ме отблъснаха, но жените обичат да ги молиш и да им се кланяш. Изглежда, ще имам работа с много упорита жена, но съм сигурен, че съм й направил впечатление. След

по-продължителна обсада и тази крепост ще падне. Утре ще намеря отново начин да поговоря с нея и да я умилоstitвя. Това е пътят към парите ѝ!

Той закрачи бързо към скритата на брега лодка. Мислено вече си представяше как ще последва тази красива жена в Чикаго и накрая тя ще отстъпи пред силата на страстта му.

Когато се наведе да отблъсне лодката от брега, от джоба му изпадна някакъв лист. В този миг в главата му се роди една идея.

— Точно така! — възхити се от себе си той. — Няма начин тя да не ми повярва. Лека нощ и сладък сън, скъпа моя! Довиждане до утре!

Маркизът влезе в лодката и загреба енергично с веслата.

>НОВА ЖЕРТВА

На другата сутрин във вилата на семейство Уотсън кипяха трескави приготовления. Слугите събираха багажа на Джана Уотсън, която имаше намерение на следващия ден да отпътува за Чикаго, където я очакваше съпругът ѝ.

— Не си ли виждала фуркета с брилянта, Ана? — попита тя с тревога в гласа камериерката, която прибираще бижутата ѝ.

— Не, мисис.

— Струва ми се, че вчера бях с него. Може би е опакован с останалия багаж. Дано не съм го загубила, защото няма да си го простя. Подарък е от съпруга ми.

— Сигурно сте го сложили в друга кутия, мисис. Да проверя ли?

— Не си губи времето, имаш достатъчно друга работа.

Влезе един слуга, който носеше на сребърен поднос някаква визитна картичка.

— Заповядайте, мисис. Посетителят желае да го приеме!

Джана Уотсън взе картичката, но като прочете името, написано на нея, каза строго:

— Кажи на този мъж, че днес не приемам никого!

— Той предупреди, че няма да си отиде, докато не разговаря с вас — уточни прислужникът. — Настоява да му отделите няколко минути, за да ви говори по някаква важна работа.

Това незачитане на желанието я ядоса. Тя се нареди да повтори заповедта си, но в този миг на вратата застана маркиз Ролан. Първата ѝ мисъл беше да покаже изхода на дръзкия маркиз, но една такава постъпка можеше да предизвика съмнения у слугите. Тя им заповяда да напуснат стаята и строго смърми посетителя:

— Аз ви мислех за кавалер, маркизе. Съжалявам, че трябва да променя мнението си. Как си позволявате да влизате без покана в стаята ми?

— Извинете ме, мисис! — поклони се ниско маркизът и продължи развълнувано. — Позволих си да дойда, за да изпрося

извинение за вчерашното си държане. Моля ви да извините неразумното ми поведение! Признавам, че се отнесох некоректно към вас.

— Добре, прощавам ви — каза тя по-спокойно, — но при едно условие!

— Какво е то? — прекъсна я нетърпеливо маркизът.

— Искам никога повече да не произнасяте думите, с които прекращавате границата на нашето приятелство! Обещавате ли ми?

— Това условие разбива сърцето ми, но се подчинявам на вашето желание.

— Тогава и аз ще забравя обидното ви държане снощи.

— Да, вчерашният ден беше един от най-нещастните в живота ми, и то не заради вас.

— Не разбирам какво искате да кажете? — полюбопитства тя.

— Случи ми се една неприятност, но не бих желал да ви занимавам с нея — започна той, като че ли с цялото си същество искаше да отклони темата на разговора. — Тази загуба засяга само мен.

— Но моля ви, да не би аз да съм причина за нещастиято, което ви е сполетяло? — не преставаше да пита красивата мисис Уотсън.

— Не, вие нямате никаква вина. Но щом настоявате ще ви кажа, защото не е кой знае каква тайна — изгубих си портфейла.

— Къде, в парка ли?

— Не, в езерото, като се наведох да взема греблата, портфейлът падна от джоба ми и потъна във водата.

— Съжалявам много, маркизе! Имаше ли нещо ценно в него?

— Няколко маловажни писма и известна сума пари.

— Голяма ли беше?

— Не много, около 50 000 долара.

— Петдесет хиляди долара! Но това е цяло богатство! — възкликна мисис Уотсън.

— За мен не е — отвърна спокойно маркизът. — Неприятното в случая е, че бях определил тази сума за разноски по пребиваването си тук.

Безразличието, с което маркизът говореше за такава голяма сума пари, направи впечатление на Джана Уотсън. Явно маркизът беше

много богат, щом можеше да си позволи да похарчи толкова пари, и то за толкова кратко време.

— Значи загубата на тези пари ви поставя в неудобно положение? — прецени тя.

— Може би — отговори маркизът. — Ще телеграфирам веднага да ми изпратят пари, но докато ги получа, ще мине поне седмица.

Мисис Уотсън помисли малко и след това каза:

— Аз имам известна сума в себе си. Не желая да ви поставям в неловко положение, но позволявате ли ми да ви я предложа?

Маркизът се възмути:

— Но, мисис, как мога да приема от вас пари!

— А защо не? Нали ще ми ги върнете. Това е просто обикновен заем, услуга, която може да ви направи всеки приятел.

Маркизът въздъхна дълбоко.

— Твърде много ме задължавате! — продължи да се преструва той. — Дойдох да ви поискам извинение, вие ми прощавате и отгоре на всичко ми помагате в този неприятен инцидент. Как да ви се отблагодаря за вашето благородство, мисис?

Той се наведе и целуна ръката ѝ. Тя веднага я отдръпна, но не така рязко, както друг път. Беше ѝ мъчно да гледа как този красив мъж страдаше заради някакви дребни неприятности. Тя излезе за момент и след малко донесе малка чантичка, от която извади пачка банкноти.

— Ето, тук има десет хиляди долара. Вярвам, че ще ви стигнат, маркизе.

— Благодаря ви от цялата си душа за вашето отношение към мен, мисис! — прочувствено каза маркизът и прибра парите в джоба си. — Ще ви върна парите в Чикаго. Надявам се, че ще ми позволите да ви посетя.

— Не, това е доста трудно! Но ще можете да ме срещнете в клуба. Там често се устройват приеми, на които съм задължена да присъствам поради положението на моя съпруг.

— Значи там ще мога да ви видя? — прошепна радостно той.

— Да, но не забравяйте какво ми обещахте!

— В мое лице ще намерите един съвършен кавалер, скъпа мисис Уотсън! — увери я маркизът, сбогува се и тръгна спокойно към хотела си.

Този път беше успял! По-важната част от плана му беше изпълнена. Наистина за него десет хиляди долара не бяха много пари, но те щяха да му помогнат да напусне курорта и да отиде в Чикаго. А там се надяваше с хитрост да измъкне по-големи суми от тази наивна жена, за да продължи охолния си живот.

Когато влезе в стаята си, погледът му се спря върху сметката за престоя му в хотела. Едва ли беше оставена случайно на масата. Това го вбеси, защото управителят на хотела правеше това за трети път. Явно бяха започнали да се съмняват в платежоспособността му, защото дължеше на хотела над 2500 долара. Позвъни на звънеца и след малко управителят на хотела влезе в стаята. Маркизът хвърли небрежно три хиляди долара на масата и високомерно каза:

— Това е за сметката, рестото раздайте на персонала! Изпратете прислужника да събере багажа ми, защото довечера заминавам.

Управителят се поклони ниско и напусна стаята.

— Само как се учуди този глупак! — доволно си каза маркизът. — Богинята на щастието, колкото и да е своенравна, отново се смили над мен.

Беше в добро настроение, защото и близкото бъдеще се очертаваше добро, ако планът му успееше. Освен това Боб му беше съобщил от Ню Йорк, че втората му жена, Мери, живее съвсем уединено в имението си близо до Олбъни. Норт знаеше, че Мери бе получила голямо наследство, затова в главата му се зароди нов смел план, чрез който се надяваше да вкуси нещо от това голямо богатство. Самоуверената му усмивка показваше, че беше сигурен в дяволския си план.

След малко влезе слугата. Той получи нареждане да събере веднага багажа на маркиза и да купи един билет за първия параход, заминаващ за Чикаго. Още същата вечер Норт напусна Уайтхол и се отправи към милионния град, който щеше да стане арена на новите му подвизи.

НАРУШЕНОТО ПРАЗНЕНСТВО

Ирма и Юнона пристигнаха благополучно в Луисбърг. Там бързо намериха евтин хотел и в него наеха една малка стая. Тъй като бяха много изморени, Ирма реши да останат няколко дни в градчето.

Юнона се радваше, че прозорецът на стаята гледаше към пазара, защото можеше да стои на него по цял ден и да наблюдава пазаруващите хора. Както стоеше облегната на прозореца, тя попита:

— Мисис, оттатък пазара има някаква особена къща. Постоянно влизат и излизат хора. Дали няма някакво празненство? Ето и сега, тичат като луди, влизат вътре и после излизат, махат с ръце. Има нещо там, мисис!

Ирма стана от канапето и се приближи до прозореца. Зад пазара наистина се виждаше фасадата на някаква красива сграда. Пред нея имаше доста хора, които се вълнуваха от нещо. Ирма се вгледа в тълпата, но не можа да разбере причината за вълнението им.

— Юнона, ти сигурно си гладна. Хайде да отидем в гостилницата и да хапнем.

— Юнона винаги гладна — зарадва се негърката. — Много обича да яде!

Ирма се усмихна, но през главата ѝ веднага премина мисълта, че парите им бяха на привършване.

Когато влязоха в гостилницата, тя беше празна, но масата за хранене беше сложена, което показваше, че има и други клиенти. Откъм коридора се чуха разни гласове и Ирма изпрати Юнона в стаята за слугите, защото познаваше добре американските предразсъдъци спрямо негрите. В този миг шумът отвън нарасна и в салона влязоха няколко човека. Между тях беше и управителят на хотела, придружен от съпругата си.

— Ще ви помоля за малко тишина! — извика той. — Ако продължаваме да говорим всички едновременно, няма да можем да се разберем. Хайде, разкажи какво се е случило. Тя ще дойде ли или не?

— Не, няма да дойде! — каза мъжът, към когото се бяха обърнали. — Когато й телефонирахме и настоятелно я помолихме да приеме поканата ни, тя отвърна, че няма желание. След това се извини, че е болна, а последния път не даде никакво обяснение.

— Това е голяма беда! — изохка жената на управителя. — Благотворителното празненство може да се провали.

— Така е — потвърди мъжът. — Концертът е немислим без нея.

— И какво мисли комитетът за това? — попита управителят.

— Че концертът трябва да се отложи.

— Да се отложи няколко часа преди началото на празненството? Това е невъзможно, публиката ще недоволства!

— Но кой няма да дойде? Нищо не мога да разбера! — намеси се един от присъстващите.

— По-видните граждани тук отдавна искат да последват примера на големите градове и да направят благотворителен концерт в полза на бедните — обясни управителят. — За тази цел се създаде организационен комитет, който с много усилия успя да убеди една от прочутите певици на Съединените щати да участва в концерта. Но точно днес, в деня на концерта, тя отказва да дойде. Това е направо катастрофа!

— В този случай вината е на комитета — каза мъжът.

— Донякъде е така, затова кметът се чуди какво да направи. Ако не е съпругата му, която е много енергична жена, да се е скрил в миша дупка.

Този разговор направи впечатление на Ирма. Хрумна ѝ, че тя би могла да замести певицата, която беше отказала да дойде. Но дали ще можеше да задоволи вкуса на тукашната публика? Щеше ли да бъде в състояние да пее пред много хора, след като толкова време не беше пяла пред публика? Тези мисли я притесняваха. От друга страна, тя помисли за бедните, които щяха да бъдат излъгани в надеждата си да получат някаква помощ, ако концертът не се състоеше. Реши, че трябва да опита, затова стана и отиде при жената на управителя. Поздрави я любезно и попита:

— Как бих могла да разговарям със съпругата на кмета?

— Със съпругата на кмета ли? Страхувам се, че сега е много заета — отвърна ѝ тя.

— Разбирам това, но аз искам да ѝ съобщя нещо във връзка с концерта, който трябва да се състои тази вечер — обясни кротко Ирма.

— Така ли? — учуди се жената и погледна през прозореца. — Виждате ли онзи висок господин, който минава през площада, придружен от една дама?

Ирма потвърди, като кимна с глава. — Това са кметът и съпругата му — продължи жената. — Докато сервират обяда, можете да отидете и да разговаряте с нея.

Ирма ѝ благодари и напусна бързо ресторанта. Настигна кмета и съпругата му, които разговаряха оживено. Лицето на кмета беше червено от гняв. Виждаше се, че и съпругата му е не по-малко ядосана, но се мъчеше да го успокои.

— Не зная какво да правя — говореше кметът. — Въпросът е как да успокоя публиката, и то няколко часа преди концерта. Какво ли ще направят, като разберат истината!

— Но какво си виновен ти, че певицата е отказала няколко часа преди концерта?

— Не разбираш ли, че това никого не интересува! Аз съм организаторът на това празненство, следователно съм единственият отговорен. Ох, по-добре никога да не ми беше минавала през ума тази злополучна идея!

Съпругата му не отговори. Тя добре разбираше, че това е истината. Той продължи ядосано:

— Ти си виновна за всичко! Толкова настояваше за този концерт! Кой знае как ще свърши всичко това?

— Извинете ме, ако ви безпокоя — звънна до спорецките приятен женски глас. — Не бихте ли ми отделили две-три минути?

Двамата съпрузи се обърнаха. Пред тях стоеше Ирма, която се бе приближила, без те да я забележат. Кметът вдигна шапка за поздрав, любувайки се на красивото лице на непознатата.

— Случайно научих за затруднението, в което се намирате — каза Ирма предпазливо. — Аз съм певица. Може би бих могла да заместя певицата, която ви е отказала да дойде?

Съпругата на кмета я изгледа недоверчиво и бързо попита:

— Певица ли сте по професия? Как се казвате?

— Не бих желала да се знае името ми. Пяла съм във Филадельфия пред отбрано общество, затова мисля, че ще мога да задоволя вашия

вкус.

— Дамата, която за нещастие ни отказа, е първокласна певица. Публиката я познава и я очаква с голямо нетърпение. Смятате ли, че ще можете да я заместите достойно? — изгледа я недоверчиво съпругата на кмета.

Ирма не отговори. Кметът дръпна жена си встрани и ѝ каза:

— За бога, нека да опитаме. Важното е да пее горе-долу прилично. Освен това е красива и външният ѝ вид ще отвлече вниманието на публиката. Направи поне един опит!

Жената кимна с глава и се обърна към Ирма.

— Добре, приемаме предложението ви! Но позволете ми да ви попитам имате ли подходящ тоалет?

— Не съм очаквала, че ще трябва да пея, затова не съм много подготвена — смутено каза Ирма.

— Това няма значение — каза невъзмутимо жената. — Ще ви изпратя една рокля и шивачка, която да я преправи. Къде живеете?

— Тук, в хотела.

— Благодаря ви! Най-късно след час шивачката ще бъде при вас с роклята.

Ирма се поклони леко и си тръгна, а кметицата каза на съпруга си:

— Изпълних желанието ти, но дали няма да се изложим тази вечер? Може да е някоя непрокопсаница, щом живее в хотела. И да е пяла някакви песни пред общество, което според нея е изискано. А сега си въобразява, че може да замести такава известна певица.

— Нищо не можем да направим. И аз мисля, че ще се изложим, но главното е да се състои концертът. Ако пее лошо, негодуванието на публиката ще се излее първо върху нея, а след това върху нас.

— Но представяш ли си, че ще станеш за смях, ако тя наистина не може да пее?

— Пак ти казвам: главното е, че е красива. Така че, ако не бъде задоволен слухът на публиката, ще се насладят поне очите ѝ.

Съпругата му го изгледа ревниво и каза ядосано:

— Какво пък толкова хубаво виждаш в нея? На мен не ми трябва красавица, а певица. Аз си умивам ръцете, изборът е твой.

„Наистина е така! За първи път и ти да изпълниш мое желание!“ — каза си наум кметът, но не посмя да отвори уста.

— Сега се прибирам, за да изпратя рокля на тази чужденка — продължи жена му, — а ти иди и дай необходимите нареждания за довечера.

Кметът се отправи с широки крачки към залата, където щеше да се състои концертът. Един слуга тъкмо разлепваше някакво съобщение, а до него стояха членовете на комитета с недоволен вид.

— Стойте, не залепвайте това съобщение! — тичешком се приближи кметът. — Нося ви една добра новина: концертът ще се състои!

— Нима певицата е решила да дойде? — запитаха едновременно няколко човека.

— Не, няма да дойде! Ще я замести друга певица, преди малко говорих с нея.

— Как се казва?

— Не мога да ви кажа, защото тя не желае да се съобщава името ѝ. Мога само да ви кажа, че е изключително красива жена!

— Кмете, внимавай да не те чуе жена ти! — предупреди го на шега един от мъжете.

— Щастлив съм, че концертът ще се състои! — радостно заяви кметът, без да обръща внимание на забележката. — Ще ви помоля да бъдете точни довечера.

— Не се безпокойте! Точно в седем часа всички ще бъдем тук — увериха го членовете на организационния комитет.

Мъжете бързо се сбогуваха, защото горяха от нетърпение да съобщят по домовете си, че известната певица ще бъде заместена от някаква непозната чужденка.

БЛАГОТВОРИТЕЛНИЯТ КОНЦЕРТ

В седем часа няколко члена на комитета дойдоха в хотела. Ирма беше наметнала мантията си, за да бъде готова за излизане. Тя отказа файтона, който ѝ предложиха, защото залата беше на стотина крачки от хотела, и последвана от Юнона, прекоси мълчаливо площада, придружена от представителите на комитета. Имаше още половин час до концерта, затова и предложиха една малка стая, в която да изчака началото му.

Сърцето на Ирма биеше неспокойно. Тя разбираше, че трябва да пее пред публика, очакваща среща с именита певица. Започваше да се притеснява дали ще успее да спечели симпатиите на публиката. Само мисълта, че всичко, което правеше, беше за бедните, ѝ даваше сила и вяра, че ще може да се справи. В стаята беше доста топло и тя свали от раменете си мантията.

— О, мисис много красива! — извика негърката. — Юнона не може да се насити да гледа мисис.

Ирма наистина беше прекрасна. Зелената копринена рокля обгръщаше изваяното ѝ тяло. Ако някой я срещнеше на морския бряг, би помислил, че е нимфа, излязла от морските дълбини. Аристократичните ѝ ръце и лебедовата шия бяха открити и без никакви скъпоценности. Едва ли някой би забелязал тяхната липса, защото тя самата беше едно рядко бижу. Красивото лице, големите тъжни очи, великолепното тяло биха привлекли всеки.

— Не ме гледай така, Юнона! — помоли тя негърката.

— Мисис казва да не гледа, но Юнона не може. Юнона иска гледа постоянно мисис. О, мисис много красива! — плесна възхитено с ръце черното момиче.

Отвън, в коридора, вече се бяха събрали членовете на организационния комитет и разговаряха помежду си.

— Кажете ми наистина ли е толкова красива, както казва кметът? — питаше един от тях.

— Имаше качулка на главата и не можеше добре да се види лицето ѝ, но и това, което успях да видя, показваше, че е доста красива.

— Дали да погледнем през ключалката на вратата и да се убедим? — предложи друг.

— О, аз вече опитах, но ключът е в бравата и нищо не се вижда.

— Щом е така, не ни остава друго, освен да чакаме. Нали ще трябва да излезе от стаята, за да отиде на сцената!

— А кога ще дойде нейният ред? — попита нетърпеливо някой.

— Най-напред ще пее мистър И., след това ще има изпълнение на цигулка, после дует на сестрите Л., след това ще пее хорът и най-накрая — тази чужденка.

— Сигурен съм, че ще се изложи!

— Откъде сте толкова сигурен? — запитаха едновременно няколко гласа.

— Вярвате ли, че една прочута певица би живяла в този малък хотел. Кой знае откъде идва, а и никой не е наясно певица ли е изобщо или не. Според нейните думи е пяла някъде в източните щати, неизвестно пред каква публика. Така че според мен не бива да очакваме много от нея!

В този миг започнаха да пристигат файтоните на по-видните жители на градчето. Концертната зала беше препълнена със слушатели. Името на прочутата певица беше привлякло много хора от Луисбърг и околностите му. Всички те бяха платили високите цени на билетите със съзнанието, че съчетават полезното с приятното. Слухът, че звездата все още не беше пристигнала, се разнесе с бързината на мълния и причини голямо недоволство от комитета. Но хората бяха и любопитни да чуят как пее чужденката, която трябваше да замести известната певица.

Първоначалният ентузиазъм на кмета беше спаднал. И него го тревожеше каква ще бъде реакцията на публиката. Като погледна още веднъж часовника си, той даде знак да започне концертът. Музикантите изсвириха една увертюра, но тя не привлече особено вниманието на зрителите. В залата беше шумно, а това не предвещаваше нищо добро за кмета, който от напрежение беше плувал в пот. Съпругата докосна треперещата му ръка и прошепна:

— Стегни се малко, какво си се разтреперил! Излагаш се пред хората.

— Ти не разбираш ли — отвърна той, — че ако чужденката не им хареса, всичко ще се стовари на моята глава?

— Не мисли сега за това — успокояваше го жена му. — Няма да ти отрежат главата!

След увертюрата започна изпълнението на цигуларя. Младият човек беше посредствен музикант, но от известно семейство и публиката остана спокойна. А и той нямаше никакви големи претенции по отношение на способностите си. Докато аплодираше края на изпълнението му, публиката коментираше непознатата певица.

— Но откъде е тя? Дали може да пее поне сносно?

Тези въпроси се чуваха отвсякъде, без да има кой да им отговори.

Отново настана тишина, защото на сцената излязоха две млади жени. Ако изпълнението на цигуларя беше посредствено, то техния дует заслужаваше само съжаление, защото пееха доста фалшиво. Но публиката се отнесе благосклонно и към тях, все пак и те бяха от известна фамилия.

След тяхното изпълнение имаше кратка пауза, в която кметът трябваше да произнесе реч и да съобщи за отсъствието на известната певица. Той отиде при един свой приятел, който също беше член на комитета, и го помоли:

— Направи ми удоволствието да подготвиш публиката за промяната в програмата! Аз не мога и две думи да кажа, нещо ми се е схванало гърлото.

— Съжалявам, но не желая да съдят мен заради твоите грешки. Търси начин да излезеш от това неприятно положение, вместо да хитруваш.

Другите членове на комитета се приближиха и един от тях се обърна към кмета:

— Хайде, мистър, качете се на сцената и говорете на публиката!

С тяхна помощ, примрял от страх, кметът се изкачи на сцената.

— Уважаеми съграждани! — замънка той. — Съжалявам, но трябва да ви съобщя нещо неприятно. Непредвидени обстоятелства попречиха на прочутата певица Б. да участва в благотворителния ни концерт.

В залата се възцари мъртва тишина. Кметът изтри потта от челото си и продължи:

— Една певица, която случайно се намира в нашия град, благоволи да замести мис Б. Но тъй като времето за подготовка беше кратко, моля да проявите снисхождение към нея и да мислите повече за благотворителната цел на този концерт.

Кметът се поклони и напусна сцената. Вярваше, че най-тежката част от неговата задача е изпълнена. Но публиката зашумя още повече, коментирайки изказването му. Чуваха се различни мнения от всички страни:

— Хубава изненада! Кой я знае как е попаднала тук!

— Каква певица е, щом живее в третокласен хотел! Би трябвало да освиркаме и кмета, и нея!

— Какво ще правим с венците, подготвени за певицата Б.? — попита една дама, която беше направила огромен венец и не искаше да го дава на някаква неизвестна певица.

— От листата ще направим една салата за кмета! — присмя се някой.

Раздразнени от това, че няма да видят известната певица, зрителите се настроиха враждебно към Ирма. Членовете на комитета отново наобиколиха кмета.

— Мистър, време е певицата да излезе пред публиката! Кой ще я изведе?

— Аз ще отида! — въздъхна кметът и тръгна към стаята на Ирма с походката на човек, когото са осъдили на смърт.

В стаята си Ирма вече съжаляваше, че бе приела да пее на този концерт. Притесненията, ще я харесат или не, не излизаха от главата ѝ и тя с трепет очакваше да я повикат на сцената.

Някой почука на вратата. Юнона отвори и кметът застана пред Ирма.

— Извинявам се, че ви безпокоя, но вече е време да излезете на сцената!

И той подаде учтиво ръка на Ирма.

Членовете на комитета, които ги посрещнаха, останаха поразени от красотата на Ирма. Кметът беше удовлетворен от тяхната реакция и гордо изведе Ирма на сцената, след което отново се върна зад завесите.

Тя остана сама пред публиката. Шумът в залата стихна, чуваше се само шепот на възхита:

— Но това е божествена хубост!

— Същинска богиня!

Пианото отрони първите тонове. Ирма запя малко несигурно, но постепенно самочувствието ѝ се възвърна. Кристалночистият ѝ глас изпълни залата. Публиката заслуша внимателно тъжната песен на непознатата певица. Ирма пееше, притворила очи. Гласът ѝ се издигаше високо, изведнъж падаше ниско долу, раздиран от тъжни тонове, след това отново зазвучаваше като мощна стихия, повличаща всичко след себе си.

Когато свърши първата песен, тишина остана да властва в салона. Ирма се поклони и кметът излезе да я изведе.

Изведнъж всеобщо въодушевление обхвана публиката. Избухна буря от аплодисменти, каквито не бяха чувани в тази зала. Лицето на кмета сияеше от доволство. След изживяния страх, този миг беше един от най-щастливите в живота му.

Залата замлъкна отново, защото Ирма се появи на сцената за втората песен. Игривата увертюра повдигна настроението на публиката, а забележителният глас на красивата певица покоряваше сърцата на всички. Със своето изпълнение тя беше надминала звездата, отнесла се така недостойно към хората от градчето. Публиката прехласната гледаше и слушаше Ирма. Още малко — и всички биха се хвърлили на сцената, за да ѝ изразят възхищението си. Взрив от аплодисменти и викове „Браво!“ изпълниха залата и след втората песен.

Между ценителите на музикалното изкуство, седнали на първите редове, беше и един от най-известните критици на Америка, който се ползваше от правото да дава оценка от последна инстанция, но за съжаление трудно можеше да бъде удовлетворен от някой изпълнител. Стоящите около него поискаха мнението му за певицата.

— Доволен съм — отвърна важно старецът.

Думите му веднага направиха впечатление, защото всички знаеха, че той рядко одобряваше нещо.

Лавровите венци отново бяха донесени и поднесени на Ирма. От стеснение страните ѝ пламнаха като божури. Очите ѝ блестяха от щастие, защото от всички страни ѝ подаваха букети и кошници с цветя.

Ирма не можеше да повярва, че е спечелила до такава степен уважението на публиката.

В това време членовете на комитета бяха заобиколили кмета и говореха един през друг:

— Гледай го старата лисица! Преструваше се, че трепери от страх, а през цялото време е знаел, че е довел първокласна певица. Казвай: как се казва тя, откъде е?

Но кметът само се усмихваше и мълчеше. Все пак след малко отговори весело:

— Бога ми, не зная коя е! Тя не иска да си каже името.

Ирма пък беше заобиколена от ценителите на музикалното изкуство. Те всичките ѝ изказваха възхищението си.

Мъжете от организационния комитет полагаха всички усилия да получат някакви сведения за Ирма. Един от тях се сети:

— С нея има някаква негърка. Да отидем и да я разпитаме.

— Тази идея наистина не е лоша — съгласиха се останалите и тръгнаха към стаята на Ирма.

Юнона спокойно очакваше господарката си, когато изведнъж вратата се отвори и мъжете нахлуха вътре.

— Кажи ни, момиче, откъде е господарката ти, как се казва?

— Ето, вземи тези пари да се почерпиш! — опитваха се да я подкупят те.

Юнона невъзмутимо прибра парите в джоба си и после попита наивно:

— Какво иска маса да знае?

— Да ни кажеш коя е господарката ти! — в един глас извикаха членовете на комитета.

— О, това голяма тайна, Юнона не може да каже! Но господарката пяла много... във всички големи градове... пред графове и принцове!

Мъжете разтвориха широко очи. След кратка пауза един от тях продума дълбокомислено:

— Всичко е ясно! Тя пътува инкогнито, затова се е настанила в третокласен хотел.

След това отново дадоха пари на Юнона и я попитаха:

— Къде е пяла напоследък господарката ти?

— О, тя била в Ню Йорк, после Филадельфия, Нови Орлеан, Сейнт Луис — излъга негърката.

— Изглежда е някоя много известна певица, но ние ще научим всичко за нея! — заключи един от мъжете и се обърна към Юнона. — Ела с нас, за да прибереш венците и цветята, които господарката ти получи.

Юнона ги последва, сияеща от щастие. Дори няколко човека ѝ помогнаха да пренесе цветята в стаята на Ирма, като не преставаха да я отрупват с въпроси. Но Юнона беше достатъчно хитра, за да не се хване на въдицата им. Само прибираще парите, които ѝ даваха, и обясняваше с намеци колко велика певица е господарката ѝ и колко щастливи трябва да бъдат те, че е приела да пее в такова малко градче.

Възбудата в залата не намаляваше. Ирма изведнъж беше станала център на кръг от ценители на изкуството, както и на други, които не разбираха толкова от музика, но разбираха от красота. Всички те се надпреварваха да ѝ изкажат възхищението си от нейния глас.

Като видя съпругата си, кметът веднага отиде при нея.

— Е, какво ще кажеш за моя избор? — попита той самодоволно.

— Не забравяй, че изборът беше мой! — възрази остро тя.

— Добре, така да бъде! — съгласи се веднага той. — Важното е, че публиката не остана излъгана в очакванията си.

— Дори бих казала, че певицата надмина очакванията им.

— Все пак ми е интересно да разбера коя е тя!

— Защо? Напротив, тази неизвестност я прави още по-интересна — прецени жена му.

— Имаш право! — одобри идеята ѝ кметът.

ТРИУМФЪТ НА ПЕВИЦАТА

Най-после страстите позатихнаха и концертът можеше да завърши. Публиката обаче малко се интересувахе от другите артисти, очите на всички бяха отправени към красивата певица, която разговаряше с кмета и съпругата му.

Официалната програма беше свършила, но зрителите, завърнали се по местата си след бурните аплодисменти към Ирма, сякаш очакваха нещо.

Кметът прошепна нещо на Ирма, тя кимна утвърдително и кметът с грейнало от радост лице се обърна към публиката:

— Скъпи съграждани! След моята настоятелна молба нашата гостенка благоволи да изпее още една песен. От името на всички нас ѝ благодаря за този жест!

Бурни аплодисменти и възгласи потвърдиха думите на кмета. Този път нищо не притесняваше Ирма. Тя беше щастлива от топлия прием на публиката и запя една тъжна песен. В нея изля болката от загубата на детето си, от страданията, които и беше поднесла съдбата. Тъгата, която бликаше от изстрадалото ѝ сърце, заля публиката и я прикова по местата. Никой не помръдваше. Всички бяха вперили очи в певицата и в много от тези очи блестяха сълзи.

Като завърши песента с едно трогателно кресчендо, Ирма се остави на бурята от аплодисменти, които заляха залата. Тя не можеше да познае тази хладнокръвна, спокойна публика, пред която бе застанала със страх само преди половин час. Не беше очаквала, че песните, които изпя, ще имат такова въздействие. Много от тях се втурнаха към сцената и само намесата на кмета спаси Ирма от ентусиазираната публика.

Първенците на града бяха предвидили след концерта малък прием и кметът с грейнало от радост лице поведе Ирма към залата, в която щеше да се състои тържеството. След тях вървяха и другите поканени, които естествено бяха от висшите среди на градчето.

Ирма беше настанена на почетно място, украсено с цветя. Кметът и съпругата му седнаха до нея. Известният критик беше поставен отляво на певицата. Старецът я наблюдаваше с любопитство и съжеляваше, че никога досега не бе слушал тази знаменитост, която сигурно имаше сериозни причини да пази в тайна името си. Възхитен от пеенето ѝ, той не се въздържа дълго и я заговори:

— Поднасям ви моите възхищения! Вие ни доставихте истинска наслада. Трябва да ви призная, че от първата песен бях изненадан, втората ме заинтересува, а третата направо ме плени. Това е наистина много за мен, защото аз, меко казано, съм доста претенциозен.

Ирма се изчерви и наведе красивата си глава, благодарейки с такава мила усмивка, че старецът беше трогнат до дъното на сърцето си.

— Стойка на богиня, лице на ангел и този божествен глас — прошепна с удоволствие критикът. — Трябва да внимавам птичката да не изхвъркне.

Старият мъж почувства непреодолимо влечение към красивата си съседка и той, от устата, на когото много рядко се чуваха похвални думи, започна да гали хубавата жена с думи и погледи.

Приятелите го наблюдаваха и бяха много учудени от неочакваната промяна. Те с радост забелязаха, че в него е изчезнал някогашният безпощаден критик и отрицател.

Енергичната съпруга на кмета не можеше да го възпре да гледа със захласнат поглед красивата Ирма. Той стана тържествено и чукна с чашата си по масата, за да привлече вниманието на гостите.

— Почитаемо събрание — започна той, — днешният ден ще остане незабравим за мене, защото в навечерието на концерта получих съкрушителното известие, че в последната минута певицата, която ни беше обещала своето сътрудничество, ни е изоставила и отказала да вземе участие в концерта, устроен с толкова голям труд и старание в полза на бедните в Луисбърг. Концертът можеше да не се състои и ние да се провалим. Обаче провидението помисли и за нас. Помощта дойде неочаквано. На върха на опасността, на отчаянието, когато аз вече бях готов да съобщя, че концертът се отлага, ние бяхме спасени.

Уважаеми дами и господа! Да ви описвам ли впечатлението, което ми направиха тези песни, които като че ли идеха от небето. Не, не мога да ви го опиша!

Нашата нова певица, която ни дари с такава готовност своята подкрепа, ще остане незаличима в спомените ни. Виждам, че не е възможно да изкажа от името на комитета, организирай днешното празненство, дълбоката и искрена благодарност, но кой би могъл да изрази напълно тези отлични впечатления!

Ние трябва да заплатим хилядократно за тази благосклонност, която ни извади от това положение, надминала всички наши очаквания, очакванията на слушателите. Преизпълнен с радост, вдигам чашата и пия за щастието на нашата нова звезда.

Наздраве! Наздраве!

С шумно одобрение гостите, станали на крака, повториха наздравицата.

— Никой да не пие вече от тази чаша! — извика кметът въодушевено, като хвърли чашата си на земята.

— Но ти съвсем си си изгубил ума! — прошепна жена му, на която той се струваше неузнаваем.

Гостите от всички страни се трупаха около Ирма, за да се чукнат с нея и да се полюбуват на хубавото ѝ лице.

Юнона стоеше в съседната стая сред цветята и венците. Тя също бе заобиколена от група почитателки, които я разпитваха постоянно.

Негърката не знаеше какво да прави от радост. Тя се стараеше да дава колкото е възможно по-неясни и тайнствени отговори, за да възбужда още повече любопитството на слушателите си. Изпитваше удоволствие да говори пред много хора.

— Няма никакво съмнение — промълви един от по-будните, — че въпросът стои така. Певицата се е ангажирала с някои договор и се крие тук под чуждо име, за да се избави от неприятности. Негърката знае това и не издава нито дума.

— Да, но тя ми каза преди малко, че певицата наскоро е пяла у една високопоставена личност! — възрази друг. — Възможно е да е било пред самия председател. Много пари трябваше да дам на тази негърка, докато ни каже нещо. Много е лакома за почерпки.

— Това се разбира от само себе си, свикнала е да получава само едри подаръци — отговори друг.

В това време Ирма напусна за минута залата и отиде да види какво прави Юнона. Изведнъж чу след себе си шумолене на рокля.

Съпругата на кмета вървеше след нея. Двете влязоха в една странична стая, където нямаше никой.

— Ах, извинете ме, мисис! — каза съпругата на кмета. — И аз съм задължена от своя страна да ви благодаря от името на комитета, понеже и дамите взеха участие в устройването на концерта. Тази благодарност ние искаме да изразим чрез един малък подарък. Заповядайте!

Съпругата на кмета подаде на Ирма малка изящна кутийка.

Певицата отказа с жест.

— Приемам на драго сърце благодарността на дамския комитет — каза тихо тя. — Но най-категорично отказвам да приема подаръка, понеже аз приех да пея по собствено желание, безвъзмездно и в полза на бедните. Моля да ме извините, но не мога да постъпя другояче.

— Но това е само един подарък, а не някакво възнаграждение — обясни съпругата на кмета.

— Добре, приемам го — каза Ирма. — Но ви моля да употребите съдържанието на тази кутийка в полза на бедните в Луисбърг.

Учудена, съпругата на кмета отстъпи крачка назад.

— Позволете ми един въпрос. Изглежда, че сте много богата, щом, без да мислите много, правите такъв подарък на бедните.

Ирма се усмихна тъжно.

— Моля ви, избавете ме от този отговор. Повтарям, че не съм певица по професия. Радвам се само, че можах да ви бъда полезна с моите скромни възможности.

Съпругата на кмета не беше чувствителна натура, но жертвата и предаността на тази жена я трогнаха.

— Ще постоите ли още известно време в този град? — попита тя.

— След няколко дни ще замина надалече — отговори певицата.

— Тогава изпълнете ми поне една молба. Много ви моля до деня на тръгването си да останете наша гостенка.

Ирма прие с благодарност поканата и отиде при Юнона, а съпругата на кмета се върна с кутийката в залата.

Негърката беше в съседната стая и изръмжа от радост като видя своята господарка.

Ирма разказа на черното момиче за успехите си през деня.

— Юнона е много благодарна — отговори негърката. — Всички хора идват при Юнона и питат коя е тази мисис. Юнона им разказа разни неща. И сложи в джоба много пари за почерпка. Сега Юнона много богата.

Тя бръкна в джоба си и раздрънка парите, които бяха вътре.

— Вижда се, че добре си лъгала хората с хубави приказки — каза Ирма усмихната.

— Разбира се, разказах им много! Какво ли не! Юнона им каза, че мисис принцеса! Само че предрешена. Всички вярват, каквото казва Юнона. Те питат постоянно и дават за почерпка. Това много хубаво!

Певицата се върна в залата, където я очакваха с голямо нетърпение.

След като покани всички да седнат, съпругата на кмета стана и каза:

— Като председателка на дамския комитет трябва да поднеса на нашата уважаема певица нашите искрени благодарности. Почетният подарък от 5000 долара, който бе й поднесен и предложен от името на комитета, тя отстъпи доброволно на бедните от град Луисбърг. Колкото хубав и чист бе гласът ѝ, толкова благородни, великодушни и чисти са нейните чувства. Подаръкът, за който ѝ благодаря от името на дамския комитет, предавам на благотворителната комисия и поканвам уважаемите присъстващи да извикат заедно с мен в чест на щедрата дарителка едно дружно и прочувствено „Да живее!“.

Невъзможно е да се опишат аплодисментите, които последваха тези думи, казани от съпругата на кмета. Гостите заобиколиха певицата. Кметът с големи усилия можа да я спаси да не бъде отегчавана повече от любопитните. Благотворителната комисия, която също присъстваше, остана много учудена от подаръка и благодари сърдечно на певицата от името на бедните.

— Поканих я — пошепна кметицата на мъжа си. — Ще остане няколко дни у нас.

Кметът едва се въздържа да не извика от радост.

— Стаите за гости разчистени ли са? — попита той.

— Разбира се — отговори съпругата му. — Изпратих веднага човек у дома и заповядах всичко да бъде приготвено.

— Ние скоро ще станем от масата — каза кметът. — Не се съмнявам, че нашата звезда е много уморена.

Дойде време гостите да се разотидат. Кметът с мъка извади Ирма от кръга почитатели, които се бяха струпали около нея.

Певицата наметна бързо мантията си и се сбогува с гостите, които я бяха наобиколили, за да я канят да ги посети в домовете им.

Кметът беше ангажирал два файтона и в единия се качи Юнона с венците и букетите.

Множеството чакаше във фоайето пред залата.

Най-запалените стояха с часове, докато се покаже певицата. Избухнаха нестихващи възгласи, когато Ирма се качи във файтона с кмета и съпругата му.

Всички се трупаха около тях, за да хвърлят още един поглед на певицата. Кочияшът седеше на капрата и не знаеше накъде да потегли, тъй като конете не можеха да мръднат от хората.

— Ние ще теглим файтона! — извика един гръмлив глас. — Разпрегнете конете, момчета!

Кметът, също така разчувстван, се опитваше да успокои множеството, но всичко бе напразно. Новината за щедростта на певицата и за благородния ѝ жест се бе разнесла със светкавична бързина.

В това време младежите разпрегнаха конете и ги изтеглиха настрани.

— Ура! Да живее! Ура! Ура! — викаше тълпата.

Файтонът потегли, движен от впрегналите се доброволно млади мъже.

— Боже, само да не ни преобърнат! — извика кметът уплашен. Улицата слизаше надолу и можеше да се случи нещастие.

Множеството заобикаляше файтона и образуваше шпалир от двете страни.

Въодушевлението не стихваше.

Най-после това лудо пътуване свърши. Файтонът влезе през отворената врата на красивата вила, в която живееше кметът.

Слугите срещнаха големи трудности при задържането на тълпата извън входната врата. Ирма бе внесена почти на ръце в къщата.

Най-после портата се затвори и хората се разпръснаха.

Ирма беше отведена от съпругата на кмета на първия етаж на вилата, където се намираха разкошно мебелираните стаи. Една от тях

бе определена и наредена за нея. На Юнона бе дадена една малка стаичка и тя чакаше радостна пристигането на младата си господарка.

Съпругата на кмета се оттегли и Ирма остана сама с Юнона.

— Щастлива съм днес — каза Ирма на негърката. — Чувствам се твърде уморена от вълненията, които преживях и които ме изтощиха.

— Да, и хвалбите понякога причиняват ядове и грижи — каза негърката хитро. — Мисис трябва да отиде сега да си легне. Това легло не е като онова в гората.

— Само моите преследвачи да не разберат, че се намирам тук! — загрижена промълви Ирма.

— Не бой се, мисис! — утеши я негърката. — Юнона е тук. Тя ще пази мисис. Всякога. Мисис може да спи спокойно. Юнона е винаги при тебе и бди.

В ЧИКАГО

— Вие ли сте наистина, уважаема мисис? Вече се бях отчаял напълно, че някога ще ви видя.

С тези думи маркиз Ролан поздрави мисис Уотсън, Джана Уотсън, която бе дошла, придружена от съпруга си, на едно празненство в централния клуб в Чикаго.

В своя бял бален костюм и розови страни младата жена изглеждаше като розова пъпка.

Тя подаде приятелски ръката си на маркиза и го попита за здравето и заниманията му.

От своя страна мисис Уотсън каза:

— Съпругът ми бе много зает. Едва сега можем да поотдъхнем малко и да изпълним обществените си задължения. Вярвам, че няма да откажете да дойдете на нашите приеми, г-н маркиз?

— Искате ли питане, уважаема мисис! Разбира се, че ще дойда, щом на мен, един нещастник, подарявате тази милост и това благоволение.

— Мълчете! Спомнете си за обещанието и елате сега да ви представя на моя съпруг.

Мистър Уотсън беше млад и много красив мъж. Неговото сериозно лице бе украсено с малка брада. Големите му и силни очи имаха остър и проницателен поглед.

— Съпругата ми вече ми е говорила за вас, г-н маркиз! — каза Уотсън, след като бе представен и леко се поклони. — Надявам се, че ще имам удоволствието да ви видя и поздравя в дома си.

— Няма да се откажа да ви поднеса моите сърдечни поздрави и да приема с признателност доброжелателната ви покана! — отговори маркизът. — Позволявате ли ми да ангажирам вашата съпруга за следващия танц?

— С удоволствие! — отговори вицегубернаторът с изискана любезност. — Аз не танцувам и съм принуден да препоръчвам на съпругата си благосклонното внимание на господата.

Маркизът отведе мисис Уотсън в залата за танци.

— Знаете ли, мадам, че се чувствам много нещастен! — пошепна той на мисис Уотсън.

— Но, г-н маркиз, вашето обещание!

— Аз държа на обещанието — съвсем друго ме прави нещастен.

— Да нямате някоя нещастна любов? — попита мисис Уотсън на шега. Виждаше се, че този въпрос не е от сърце.

— И това не е. Вие помните, струва ми се, мадам, сумата, която ми дадохте в Уайтхол.

— Ах, моля, не ми говорете за тази дребна работа — каза мисис Джана Уотсън и въздъхна облекчено, понеже изпитваше жив интерес към този красив мъж.

— Да, представете си какво е моето нещастие — продължи маркизът с престолено учудване. — Нотариусът, който е натоварен да управлява в мое отсъствие имуществата ми във Франция, ми писа, че е изразходил значителна сума за купуването на едно имение. Чрез него той е искал да увеличи доходите ми. Но днес получих друго писмо, в което ми съобщава, че е срещнал големи трудности. Следователно за мен не остава друго, освен да се върна незабавно във Франция и да уредя сам работите си.

Мисис Джана Уотсън се уплаши.

— И после ще се върнете ли пак? — попита тя, като задържа за малко дъха си.

— Това зависи от обстоятелствата. Мисля, че тази възможност не е много голяма.

Младата жена не отговори. Нейната мисъл потъна в неприятната перспектива, че вече няма да може да види маркиза.

— Моля ви да ми дадете адреса на някоя вярна приятелка — продължи маркизът, — на която да изпратя взетата от вас сума, тъй като искам да се издължа веднага след връщането ми във Франция.

— Но, моля, не споменавайте повече за тази дреболия! — прекъсна го Джана Уотсън енергично. — Наистина ли ще заминете? Това кажете! — зададе повторно тя въпроса рязко.

— Трябва да напусна Чикаго, мисис, тъй като друго не ми остава да правя. Средствата едва ще стигнат за връщането ми, а докато пристигне друга сума, трябва да минат цели седмици, може би и месеци.

Мисис Джана Уотсън погледна надолу замислена. След това тя изправи красивата си глава и се вгледа в сериозното лице на маркиза.

— Останете! — каза тихо тя. — Не ни лишавайте от вашето присъствие! Аз ще ви оставя на разположение каквато сума искате.

В очите на маркиза блесна светкавица — отражение на тържествуваща скрита мисъл. Той вече усещаше, че постига целта си.

— Но, мисис — каза той, преструвайки се на уплашен. — Как мога да приема такова предложение. Позволете ми да тръгна.

— Но ако аз ви помоля да не тръгвате? Ако ви помоля да останете? — каза тя бавно. — Не искате да изпълните желанието ми?

— Всичко ще изпълня. Ако ми заповядате да умра, пак ще се подчиня. Но не мога да приема предложението ви.

— Мълчете! Ако не приемете парите, ще ме обидите — каза мисис Уотсън. — Искате да ме разсърдите, така ли?

— Не, не — изпъшка маркизът. — Но помислете си в какво положение се намирам пред вас. Не смея да си повдигна очите и да ви погледна.

— Значи ще изпълните молбата ми? — попита младата жена.

— Да, при все че ми беше невъзможно, ще се подчиня — отговори маркизът.

След като се раздели с мисис Уотсън, Норт си пошепна:

— Така, сега вече си моя. Сега пак ще имам пари.

От тази минута маркизът стана постоянен посетител в дома на Уотсън.

Вицегубернаторът, претоварен с държавни работи, се радваше, че елегантният кавалер забавлява младата му жена и че отнема и разпръсква скуката през дългите вечерни часове, когато той беше принуден да стои и да работи в кабинета си до късно.

Бедният мистър Уотсън нямаше никаква представа какъв злодей се бе вмъкнал в къщата му. Един демон, който не преследваше друга цел, освен да причини нещастие на двамата съпрузи.

Съвсем неусетно маркизът спечели доверието на красивата мисис Уотсън. Не минаваше и вечер, в която той да не е в салона или клуба и през която той да не забавлява дамата си по най-изкусен начин, с най-остроумни шеги и духовитости.

Полека-лека той се осмели да си присвои един по-интимен тон, а като видя, че не е отблъскван вече така сурово, както някога в Уайтхол,

стана дързък. Бавно, но сигурно маркизът се приближаваше към целта си.

Жената, още доста неопитна, му даваше една след друга все по-големи суми, които авантюристът изразходваше по стар навик много бързо.

Страстта му към игра на карти, надбягвания с коне поглъщаха твърде бързо парите, които получаваше от нея.

Иначе той беше най-любезният другар и събеседник на младата жена. Толкова ѝ бе приятно да бъде с него, че едва дочакваше минутата, когато трябваше да се срещнат.

Мистър Уотсън твърде рядко беше у дома си, но ако това се случеше, маркизът биваше неизчерпаем в разговорите си. Той бе кавалер „*comme il faut*“, извънредно увлекателен в разказването на разни истории.

Младата жена обаче от ден на ден губеше веселия вид на лицето и крехкостта на осанката си. Тя ходеше из къщи печална и отговаряше отрицателно на въпросите на загрижения си съпруг.

Много пъти нейният поглед се спираше пълен с укор върху маркиза. Последният обаче даваше вид, че не забелязва това.

Той продължаваше предишния си начин на живот и златото на мистър Уотсън се топеше в ръцете му като сняг от топлия пролетен вятър.

Неочаквано маркизът започна да идва по-рядко.

Мисис Джана Уотсън му беше дала една голяма сума, прибавяйки, че е последната, с която разполага. Маркизът бе получил тогава сто хиляди долара и бе обещал, че ще ѝ върне заема след няколко седмици.

Тя се бе усмихнала любезно и му бе казала тихо, че не бърза особено за връщането на парите.

Оттогава бяха изминали само няколко дни.

Джана Уотсън седеше сама в салона, понеже съпругът ѝ работеше в кабинета си в губернаторския дворец.

Тя се беше облегнала на креслото, навела уморена глава над стола. По бузите ѝ личаха следи от сълзи.

В тази минута влезе слугинята и извести за пристигането на маркиза.

Младата жена повдигна леко глава.

— Помоли г-н маркиза да влезе! — каза тя сдържано.

Маркизът беше твърде разгневен и с разкривено лице. Той се тръшна небрежно на един стол и загледа печално пред себе си.

Настъпи мълчание. То продължи доста време. Никой не искаше да започне пръв разговора.

Най-после след дълго колебание мисис Джана Уотсън каза:

— Виждам ви, г-н маркизе, твърде сърдит. Да не ви се е случило нещо неприятно?

— Познахте. Случи ми се! — отвърна той престорено тъжен.

— Вярвам, че не е много лошо.

— Както го преценим! — отговори той студено.

— Плашите ме! Моля ви, защо не искате да ми кажете точно какво ви е сполетяло. Виждам ви много измъчен днес, от какво е това?

— Да, имате право да ме питате — възрази маркизът. — Кръвта ми ври.

Тя скочи изведнъж на крака.

— Двубой ли?

— Не. Играх... и загубих!

Джана Уотсън падна на стола си.

— Играхте ли? И се заклехте да платите с честна дума?

— Да — каза той със задавен глас. — В разстояние на двадесет и четири часа трябва да платя петдесет хиляди долара.

— Но, г-н маркиз, как сте могли да бъдете толкова безразсъден?

Той я погледна учудено.

— Няма друг изход. Аз трябва да имам тази сума, защото иначе съм загубен.

— За бога! Какво искате да правите? — извика мисис Уотсън уплашена.

— Едничкото нещо, което ми остава да направя, е да си отворя път към царството на сенките.

Тя мълчеше, но сълзите започнаха да текат по алените ѝ бузи, а устните ѝ се свиха в болезнени гънки.

Дали Джана Уотсън, предана на своя съпруг, можеше в този момент да укори себе си?

Дали не бе опетнила с нещо името си на честна жена? Какво се бе случило с нея?

В душата ѝ се водеше борба.

Тя бе направила вече една съдбоносна крачка и не бе съвсем чиста пред съвестта си.

Втората крачка идваше с неотразима фаталност.

— Бих ви дала нужната сума, г-н маркизе — каза тя след дълга пауза, — но аз вече не притежавам нищо. Всичките пари, с които разполагах, дадох на вас. Ръцете ми вече са празни.

— Аз ще ви върна парите, разчитайте на кавалерската ми дума! — отвърна маркизът с убедителността на своя тон. — Направих необходимите разпореждания, в случай че не остана жив, вие да не претърпите никакви загуби.

Тя стискаше ръцете си, измъчвана от съмнения и угризения на съвестта.

— Боже! Боже! — заговори, плачейки. — Не виждам никакъв изход, никакво спасение.

Маркизът посрещна със студенина страданията на своята жертва.

— Не можете ли да получите пари от съпруга си, мадам? — попита той предпазливо.

— Това е невъзможно — промълви тя. — Ако желаете, сам се обърнете към моя съпруг. Може би ще успеете да получите от него сумата, която ви трябва! — прибави Джана, вътрешно убедена, че това е безнадеждно.

— Но това не може да стане! — отговори маркизът унесен. — Аз вече взех от мистър Уотсън близо 20 000 долара. Едно второ поискване сигурно ще бъде посрещнато с отказ от негова страна, твърде деликатен вероятно, но решителен. Именно затова напоследък идвах толкова рядко у вас.

— Уви! Ето моите предчувствия! — изпышка нещастната жена.

— Аз бих могъл да чакам още една седмица! — извика маркизът, като извади един лист от джоба си. — Ето писмо от моя нотариус, с което ми съобщава, че дотогава ще ми изпрати 100 000 долара. Тогава ще бъда избавен от всички затруднения.

— Не може ли да се отложи изплащането на дълга ви от играта? — попита мисис Джана Уотсън.

— Невъзможно е да се отложи нито за минута повече от определеното време, защото иначе съм загубен.

И двамата замълчаха.

После маркизът каза:

— Не можете ли вие да ме снабдите с тази сума?

— Но, господи! От къде искате да я взема? — извика Джана Уотсън. — Аз вече нищо не притежавам.

— Това е много лошо! — каза замислен маркизът. — Представете си колко е критично моето положение, че трябва да си отнема сега сам живота! Казах ви вече, че съм взел за това нужните мерки. Смъртта променя и поправя много работи. В такъв случай моите заеми към вас не биха могли да бъдат изплатени и вашият съпруг ще узнае всичко.

— О, Боже! Защо ме измъчвате до смърт? — изстена нещастната жена.

Маркизът я измери с едно око.

— Не се съмнявам, че съпругът ви ще има някъде скрити пари в дома си. Сигурно. Не можете ли да потърсите, да претърсите и да ми ги дадете. Каквато и да е сума. След осем дни ще ви я върна.

Мисис Уотсън скочи от стола.

— Господин маркиз! Вие ме обиждате! Мислите, че съм способна да ограбя своя съпруг!

Сълзи започнаха да текат по страните ѝ.

— Но защо се плашите от една дума, мисис? — отвърна той спокойно. — Това няма да бъде кражба, а само едно малко улеснение. След една седмица ще сложите пак парите на мястото им, съпругът ви няма да забележи нищо и работата ще бъде наред.

— Чувствам се безсилна — промълви Джана Уотсън. — Моля ви, оставете ме сама, г-н маркиз! Кога трябва да платите вашия дълг?

— Утре в десет часа!

— Добре! Елате утре при мен! Ще се опитам да ви намеря парите, но с положителност нищо не мога да обещаая.

Той целуна ръката ѝ, която тя бързо издърпа, и напусна салона с демонична усмивка.

ЖЕРТВАТА НА БЕЗСЪРДЕЧНИЯ МАРКИЗ

На следващата сутрин мисис Уотсън влезе бледа като платно в стаята на своя съпруг.

Той бе повикан рано сутринта в двореца на губернатора и бе съобщил, че ще се върне чак вечерта.

Младата жена се отпусна върху стола пред писалището.

Хубавите ѝ очи бяха загубили блясъка си и погледът ѝ бе станал блуждаещ като на нервно разстроен човек.

Сега ѝ предстоеше да ограби съпруга си, когото обичаше толкова много и който отговаряше със същата топлина на чувствата ѝ.

И това трябваше да направи заради един чужд човек! Заради маркиза, който така дръзко и настойчиво искаше това от нея.

Сега тя дълбоко съжеляваше за минутата, в която бе предложила на този демон в човешки образ да се разходи с нея по алеята на Уайтхол и когато му бе благодарила за малката кавалерска услуга, която той бе ѝ сторил.

Какво беше донесла тази първа среща? Една страшно заплетена история!

Побиваха я тръпки, ужасни и студени, когато си помислеше как всичко се обърка така лошо.

Вчера маркизът бе произнесъл открито една закана. Уви! Колко горчиво се бе излъгала в сляпата си вяра към този мъж.

Започваше да се съмнява дали той е онова, за което се представяше.

Джана бръкна с ръката си, трепереща и студена, в чекмеджето на писалището, в което се намираха ключовете на съпруга ѝ, и натисна един бутон. Отвори се скрито чекмедже.

Халката с ключовете беше тук. Съпругът ѝ не беше ги взел, както и предполагаше тя.

Отиде до касата с парите, която се намираше зад една врата, и бързо я отвори.

Мистър Уотсън явно беше много богат човек, защото в касата бяха натрупани грамадни суми.

Младата жена знаеше, че съпругът ѝ рядко проверява парите си. Той беше много зает чиновник и трябваше да се занимава с по-важни въпроси от това да проверява касата си.

Тя знаеше също, че той няма да забележи липсата на тези 50 000 долара поне за няколко седмици. Жената извади банкнотите и ги сложи на масата. Трябваше ли да ги даде на маркиза? Той можеше да изпълни заканата си и да сложи край на живота си.

Но ако съпругът ѝ узнае за изчезването на парите?

Силни тръпки я побиваха само като си помислеше за подобна възможност.

Отчаяна, тя кършеше ръце и не знаеше да довърши ли започнатото или не.

Най-после мисис Уотсън взе окончателно решение. Ще даде на маркиза тези 50 000 долара, но при условие, че той обещае да ѝ ги върне в осемдневен срок. Тя считаше, че това е последният заем, който му дава. След него би предпочела да се откаже от своето имущество, вместо да си позволи още веднъж да направи подобен опит.

Тя заключи касата и се върна в стаята си.

Вечерта към осем часа известиха за пристигането на маркиза.

Мисис Уотсън седеше бледа и уморена в салона и отговори на вежливия му поздрав с едно леко кимване с глава.

Маркизът тържествуваше. Той знаеше, че жертвата му вече беше приготвила исканата сума, и очакваше само няколко дребни упреци. Седна до красивата жена и погледна в нейните дълбоки, кротки очи, като изучаваше лицето ѝ, загубило през последните два-три дни твърде много от младежката си руменина.

— Не се ли чувствате добре, мисис? Да не би моята молба да ви е затруднила много?

— Повече, отколкото мислите, г-н маркиз — отвърна жената със спотаен укор. Тя се бе почувствала обидена от начина, по който маркизът започна разговора.

— Аз взех сумата. Тя е тук, у мен — продължи мисис Уотсън.

— О, благодаря ви! Благодаря ви хиляди пъти! — извика маркизът. — Вие ми спасявате живота.

— Това бе един от мотивите, които ме накараха да действам — каза Джана Уотсън по-спокойно. — Но имам две условия, за да я получите.

— Ще ги изпълня, преди да ги произнесете! — каза маркизът бързо.

— Трябва да ми върнете тези 50 000 долара в срок точно от осем дни. Надявам се, че този път ще удържите думата си и ще ми донесете наистина парите в уречения час. Трябва да ви кажа с най-голямо съжаление, че отсега нататък няма да мога да ви бъда повече в услуга и че ще ми е невъзможно да ви помагам с каквато и да е сума.

Мисис Джана Уотсън се усмихна печално. Тя се безпокоеше. Мислеше за съпруга си, който не се съмняваше в нищо и нищо не подозираше. Уви! Ако бе разбрал нещо, това би я съкрушило. Тя познаваше добре съпруга си — беше внимателен човек, имаше добро сърце и обожаваше красивата си жена. Но тя знаеше също, че ако мистър Уотсън разбере за нейната постъпка, би избухнал в страшна ярост.

Маркизът прекъсна мислите ѝ.

— Вярвам, че сега ще мога да се оттегля, любезна мисис. Искам да отида в клуба и да изплатя дълга си. Ако мога, ще дойда утре да ви известя.

Той излезе със самодоволна усмивка на уста. Сега държеше измамената жена в ноктите си. Държеше я толкова здраво, че я накара да пожертва за него и последния долар на съпруга си. В това положение можеше вече да свали маската и да се покаже в своя истински лик пред излъганата жена, която вече предчувстваше ужасната действителност. Тя не можеше да го издаде. Страхът от съпруга ѝ я държеше нащрек и в плен на Норт. Сега тя беше робинята, която му даде толкова много от желаните съкровища и те му осигуриха живот, пълен с удоволствия. Джана Уотсън беше поредната жертва, която той щеше да захвърли безмилостно, след като я изцеди съвсем, и след това нямаше да я погледне.

Нейното богатство, което тя му бе дала с такова доверие, отдавна вече беше разсипано. Последната ѝ помощ идваше навреме, понеже Норт бе направил навсякъде дългове и се спасяваше от кредиторите си само чрез добре скроени лъжи и хитри извъртания.

Брошката с брилянти на мисис Донелсън отдавна вече бе стигнала в ръцете на лихварите. Норт не притежаваше вече никакви скъпоценности. Дори и конете му за яздене, които бяха много скъпи, също бяха заложени.

Маркизът прекарваше времето си в една къща с лошо име, в която пилееше големи суми за любовни срещи. Красиви, но лекомислени момичета служеха за развлечение и ограбваха посетителите, които не можеха в нищо да се усъмнят. Тези момичета пипаха много ловко.

Тук Норт беше добре познат и добре гледан, понеже харчеше много пари.

В деня, когато излезе с доларите от вилата на Джана Уотсън, той се отправи към същия този вертеп.

Когато влезе, маркизът беше поздравен с радостни викове от цяло ято необуздани момичета.

— Ах... маркизът! Бързо! Колко бутилки шампанско можем да получим?

— Мисля, че днес аз ще бъда вашата дама. Нали мога да се надявам на тази чест, г-н маркиз? — каза едно от момичетата.

Мъжът отблъсна групата от момичетата, които се трупяха около него, и се отправи към залата за игра.

Изведнъж той се почувства уловен от две меки ръце. Обърна се чевръсто и видя една девойка със светли очи и пленително лице.

Красивото момиче притегли маркиза към себе си.

— Имаш още доста време до играта. Сега искам да принадлежиш на мен! — каза тя. — Защо отдавна не си идвал тук? Тъкмо бях решила да си взема друг любовник!

Той я погали по пламналите бузи.

— Не бъди толкова нетърпелива! Тези дни имах много работа и ми беше невъзможно да дойда при тебе.

— Вземи и мен на надбягванията — каза момичето галено. — Утре е последният ден. Вземи ме със себе си. Тоалетът ми е изряден. Няма да те посрамя.

— Добре! — каза маркизът. — Утре ще те взема, но гледай да не се облечеш много предизвикателно. Не трябва да дразним хората. Сега ме остави! Отивам в залата за игра.

Момичето плесна радостно с ръце и се отдалечи.

Маркизът нямаше успех в играта. Късно вечерта, когато се върна с разпалена глава и възбуден в квартирата си, той бе загубил по-голямата част от сумата, която му беше дала мисис Уотсън.

ДЕМОН В ЧОВЕШКИ ОБРАЗ

Изминала бе една седмица от дните, когато се развиха тези събития.

Маркизът още не бе ходил в жилището на Уотсън. Той бе изпратил визитна картичка, с която се извиняваше за отсъствието си под предлог, че е неразположен. Мисис Уотсън бе бледа като листата на перуника и ходеше за голямо удивление на слугите като обезумяла из целия дом.

Вицегубернаторът не забелязваше всичко това, тъй като сега имаше работа повече от всякога. Шефът му бе болен и цялата тежест на служебните дела падаше върху него.

Трапезата току-що бе вдигната, когато известиха за идването на маркиза.

— Най-после — промълви мисис Уотсън. — Значи все пак удържа думата си.

— Как сте, мисис? — попита галантно маркизът веднага щом влезе в стаята. — Виждам ви много бледа. Страдате ли от нещо?

— Не — отговори мисис Уотсън и се вгледа в очите на маркиза.

Той наведе погледа си надолу, което трябваше да изразява смущение.

— Очакваните пари не пристигнаха, за голямо мое нещастие! Отчаян съм от това закъснение.

Мисис Уотсън пребледня.

— Да, много съм нещастен — продължи маркизът. — Писах днес отново и настоях да ми изпратят парите незабавно. Може би ще пристигнат след няколко дни. В близките две-три седмици аз ще ги притежавам.

— Но, за бога! — извика мисис Уотсън. — Вие ми дадохте честна дума, обещахте тържествено, че на всяка цена ще ми върнете парите днес. Заклехте се дори! Какво значи това сега?

— Да, зная — отговори маркизът. — Но какво мога да направя аз срещу бавенето на нотариуса. Намирам се в голямо затруднение и в

твърде заплетено положение.

Мисис Уотсън като че ли съвсем не разбра и не обърна внимание на последните му думи.

— Да, в най-заплетено положение — повтори маркизът, като натъртваше на всяка дума и гледаше право в очите на мисис Уотсън.

— Вярвам ви! — промълви тя.

— И в това заплетено положение се обръщам още веднъж към вас с пълно доверие! — каза маркизът, като натърти на последните си думи.

Мисис Уотсън скочи на крака.

— Към мен ли? Какво означава това? Обяснете ми добре!

— О, с радост! — отговори маркизът спокойно. — Искам да ви помоля още веднъж да имате добрината...

Той прекъсна.

Джана Уотсън бе станала права и идваше бързо към него.

— Да не би да искате да ви заема пак някоя сума, господин маркиз? — строго попита тя.

— Ако бъдете пак така добра, ще съм ви много признателен — отвърна спокойно мъжът.

Мисис Уотсън се олюля. Трябваше да се хване за един стол, за да не падне на пода.

— Уви! Господи, ти си прав! Аз заслужавам това наказание — промълвиха треперещите й устни.

Маркизът очакваше нейния отговор с нетърпение.

— Аз имам вашето обещание, че повече няма да ми искате пари. При това не мога да ви дам нито цент повече — отвърна мисис Уотсън с възвърнато спокойствие.

— Само сега, мисис! Необходима ми е една голяма сума.

— Голяма сума ли?

— Да, сто хиляди долара. Вярвам, че ще ми стигне.

Бледото като мрамор лице на мисис Уотсън стана мораво.

— Мисля, че нашият разговор е приключил, господин маркиз! — каза Джана Уотсън със студен тон и се обърна, за да излезе от стаята.

Норт изтича след нея и застана на прага.

— Аз трябва да имам тези пари! — каза той твърдо. — Утре вечер ще дойда да ги взема!

— Ще заповядам на слугите да не ви пуснат да влезете!

— Така ли? Да не искате да се обърна към вашия съпруг? — възрази иронично маркизът.

— Правете каквото искате! — отговори Джана Уотсън с отпаднал глас.

Маркизът видя, че бе отишъл твърде далеко.

— Но след няколко седмици вие ще си получите парите обратно, мисис — каза той, като искаше да успокои разтревожената жена.

— Не ви вярвам вече! — възрази тя на свой ред. В гласа ѝ звучеше голяма нескрита мъка. — Вие ми дадохте честна дума, че ще ми донесете онези 50 000 долара, които трябва да върна там, откъдето съм ги взела. А вместо да ми ги донесете, вие искате нова голяма сума. Какво да мисля след всичко това?

— Можете да разчитате на моята дума, уверявам ви. Ще ви се издължа най-късно след две седмици.

— Съжалявам — отговори мисис Уотсън. — Не мога да ви дам нищо повече.

Маркизът погледна мрачно надолу. Младата жена се измъчваше. Тя мислеше за съпруга си, който не знаеше нищо, не се съмняваше в нищо дори когато тя нагло го бе излъгала.

С какви терзания нещастната жена трябваше да заплаща заблудата си.

Маркизът се вбеси — неговата жертва проявяваше неочаквана съпротива. Той я изгледа с убийствен поглед.

Мисис Джана Уотсън се бе облегнала на вратата, лицето ѝ се беше изменило напълно. Красивите ѝ очи бяха загубили своя блясък и като че ли бяха угаснали.

— И така, значи вие искате вашият съпруг да узнае всичко, така ли? — попита тихо маркизът.

Измъчена, жената трепна.

— Не мога да ви въздържа от това — щом искате, направете го! — каза тя. — Може би тогава на моите страдания ще се сложи край.

Маркизът хвърли гневен поглед към нея.

Не, това не трябва да се случи. Той искаше да запази още своята сила и влияние — тя трябваше да му дава пари.

Добре щеше да бъде да я остави на мира и да дойде на другия ден да вземе парите. В такъв случай тя имаше достатъчно време да

размисли добре и да отстъпи още веднъж. И после постоянно да я използва, докато не ѝ остане нищо.

Дали Норт не се беше излъгал? Беше ли мистър Уотсън наистина толкова богат, колкото го считаше обществото? Това маркизът искаше да знае с положителност.

— Може би аз постъпих несправедливо към вас, мисис! — каза той с ирония. — Може би средствата на вашия съпруг вече са се изчерпали! В такъв случай на мен няма да ми е трудно да ви заплатя всичко.

Хитростта му бе твърде прибързана, но мисис Уотсън се намираще в толкова лошо състояние и бе толкова разстроена, че не забеляза нищо друго, освен насмешката в очите му, която нарани дълбоко сърцето ѝ.

— Лъжете се, г-н маркиз — каза тя студено. — Моят съпруг е твърде богат. Но аз ви се заклевам, че няма да взема повече нито цент от неговите пари.

— Значи вие сте взели сумата от 50 000 долара от парите на вашия съпруг! — извика радостно маркизът.

Младата жена се изплаши. Без да иска, тя се беше издала. Развълнува се много. Обхвана я силен гняв. Приблужи се с поглед, изпълнен с омраза, до демона в човешки образ, който бе гледал хладнокръвно нейното отчаяние.

— Не съм длъжна да давам сметка за постъпките си нито на вас, нито на някой друг, г-н маркиз! — каза тя с достойнство.

— И въпреки това? — добави той с ирония.

— Не! — извика тя. — Не искам да отстъпвам вече под никакъв предлог на желанията ви, защото вашите обноски не подхождат на един истински кавалер. Вие престъпихте клетвата си, нарушихте честната си дума. Сега вече загубихте и моето доверие. Аз не мога вече да ви вярвам. Вие сте един безчестен човек.

Маркизът се изправи и тръгна към нея.

— Не смейте да ме докосвате! — извика тя, като протегна ръка към шнура на звънеца. — Искате да повикам слугите ли?

— Няма да го направите! — каза Норт с гневен поглед.

— Излезте! — изрече бързо тя. — Оставете ме! Вие злоупотребихте с моето доверие! Разбихте спокойствието и щастието на моя брак. Аз пожертвах всичко, което притежавах, за вас...

Гласът ѝ се задави.

Очите на маркиза блестяха демонски. Той мислеше, че неговата жертва вече е готова да отстъпи.

— Но изпълнете последното ми желание! — предложи той пак.

— Никога! — извика мисис Уотсън. — Това, което казах, остава. То е невъзвратимо. Не се мъчете напразно да ме разубеждавате, защото няма да получите нищо, нито цент.

— Въпреки всичко пак ще ми дадете, красива госпожо! Довечера в девет часа ще бъда пак тук и се надявам, че ще намеря приготвени тези 100 000 долара, които са ми необходими. В противен случай вие самата ще бъдете причина за това, което ще последва.

Маркизът взе шапката си и се отправи към вратата.

— И така, довечера в девет часа! Моля, милостива мисис, не забравяйте!

Тя не му отговори, дори не го погледна, докато той напускаше стаята. Силна болка разтърси нежното ѝ тяло. Сега разбираше, че бе попаднала в ноктите на демон в човешки образ, от когото не можеше вече да се избави. Демон, който я измъчваше денем и нощем без милост и който напругаше всички свои сили, за да я унищожи напълно.

Къде ли можеше да намери спасение от заплетеното положение, в което той я бе поставил.

Никъде! Тя беше загубена!

Ако съпругът ѝ забележеше липсата на тези 50 000 долара?

Тя скочи като ужилена при тази мисъл и едва не извика от страх. Трябваше да намери тази сума и да я върне на мястото ѝ, така че съпругът ѝ да не узнае, че жена му го бе ограбила, и то заради един авантюрист!

Мисис Уотсън се сети за родителите си, които живееха в Мемфис. Дойде ѝ наум да им пише и да им поиска тези пари.

Беше убедена, че баща ѝ ще ѝ изпрати желаната сума, която бе незначителна за неговото състояние. Боеше се обаче, че той ще иска от нея обяснение защо са и тези пари.

След това ѝ хрумна друго. В Чикаго живееше един неин чичо, който я обичаше твърде много. Старецът бе вдовец и нямаше деца. Той бе много богат и това богатство тя трябваше да наследи един ден.

Джана реши да отиде при него и да му опише положението, в което се намира. Тя знаеше, че чичо ѝ ще ѝ даде веднага тази сума и ще запази дълбоко мълчание по случката.

Мисис Уотсън мислеше да сложи парите веднага в касата на съпруга си и след това да стане недостижима за маркиза, да не го приема повече вкъщи.

Ако работите достигнеха до крайност и нежелателен развой, тя трябваше да предпочете смъртта пред срама. Съпругът ѝ не трябваше нищо да узнае и нямаше да узнае, защото и самият маркиз беше принуден да мълчи.

Горчиви сълзи потекоха от красивите и очи. Тя с мъка си спомни миналите хубави времена, щастливите дни и с тревога ги сравняваше със сегашните си преживявания, от които не намираше и не виждаше изход.

Когато гувернантката ѝ, една доверена жена, влезе в салона, намери своята господарка простряна на канапето. Тя употреби много усилия, докато възвърне самообладанието на бедната мисис Уотсън.

ГРЯХ И ПОКАЯНИЕ

— Имам да ви съобщя една новина, милостива госпожо — каза гувернантката, гледайки тъжно в очите нещастната си господарка, която плачеше неутешимо.

— Какво искаш да ми кажеш, Бети? — попита мисис Джана Уотсън със слаб изнемощял глас.

— Миналия ден ми бяхте заповядали да науча нещо за маркиза — отговори гувернантката. — Сега знам много неща и мога да ви дам за него доста сведения. Но мислите ли, че сте достатъчно твърда, за да изслушате моя разказ.

— Да, да, искам да зная всичко, всичко! — извика горката жена, като стана бързо.

— Първо, портиерът на къщата, в която живее маркизът, може да ви увери, че никога никакво писмо не е пристигало от Франция на адреса на маркиза.

— Уви! Аз предчувствах това! Усъмних се! — въздъхна тежко мисис Уотсън. — Разказвай по-нататък!

— После говорят, че маркизът бил голям прахосник. Ибраел на комар с големи суми и при това нямал късмет в играта. Поддържал връзки с много леки жени. Имал и една постоянна метреса. Онзи ден бил забелязан с нея на конните надбягвания.

Страдащата жена покри лицето си с ръка. После събра силите си и каза:

— Донеси мастилницата, перо и хартия!

Жената бързо изпълни нареждането.

Джана Уотсън седна на масата и написа бързо и нервно следното писмо:

„Господине!

Вие отровихте моя млад живот. Унищожихте моето щастие. Нарушихте покоя на моята душа, направихте ме

нещастна завинаги.

Току-що научих това, което трябваше да зная, за да разбера що за човек сте били.

Сега вече зная кой сте и че сте ме лъгали най-нагло още от първата минута на нашето познанство.

Отказвам се от парите, които ви дадох, за да удовлетворите порочната си страст. Ще върна на моя съпруг ония 50 000 долара, но ви забранявам отсега нататък да прекрачвате прага на моето жилище.

Спомнете си честната дума, която ми дадохте и която вие безсрамно нарушихте. Вие злоупотребахте с доверието, което ви гласувах. Вие ме излъгахте и ме изкушихте така, че ме накарахте да ви дам всичко, дори и моята съпружеска чест. Дълбоко съжалявам за всичко и особено за тази моя постъпка. Съжалявам, че вие ловко ме увлякохте, за да я направя. Ще се опитам обаче да поправа греха си чрез едно голямо покаяние, което ще извърша заради съпруга си. Ще избягвам светските удоволствия, за да изплатя прегрешенията, които сторих.

Ако съпругът ми узнае моята вина, тогава ще сложа край на живота си, за да бъде спасена завинаги от тези безконечни мъки, които вие ми причинихте, и ще намеря в гроба толкова желани сега покой.

Вас обаче, демон в човешки образ, един ден ще ви постигне проклятието на една нещастна жена, на която вие отнехте всичко. Моето проклятие ще ви последва до най-отдалечените краища на земята, то ще ви оглуши в оня момент, когато дойде краят на вашия живот, то ще ви смаже и ще бъде един тежък камък и една тежка присъда на върховния съдия, като оправдае мене и осъди вас — един подлец!

Джана Уотсън“.

Младата жена сложи писмото в един плик и го даде на гувернантката си, като каза:

— Иди в жилището на маркиза и му предай лично това писмо. Ако не е у дома си, поискай да ти кажат точно часа, когато ще се върне, и донеси писмото обратно.

Гувернантката изглежда разстроено лице на господарката си и каза:

— Добре! Но не искате ли да си починете малко, мисис!

— Да, ще отида в стаята си. Но нямам нужда от никого. Иди бързо у маркиза.

Гувернантката напусна салона с писмото в ръка. Но когато минаваше по коридора, тя се закова на място. Мистър Уотсън идваше насреща ѝ. Тя поиска да скрие писмото в джоба си, но господарят, който имаше твърде остър поглед, бе забелязал смущението ѝ. През главата му мина мигновено съмнение.

В последните дни той бе забелязал явната промяна, която бе настъпила у съпругата му. Дали това внезапно смущение на гувернантката нямаше връзка с онова, което преживяваше жена му?

Мистър Уотсън се изправи пред гувернантката и попита решително:

— Какво имаш там в ръката си, Бети?

— Нищо, господарю — отговори момичето, криейки писмото в пазвата си.

— Искам да видя писмото, което скри! — каза вицегубернаторът със заповеднически тон.

— Това е едно мое писмо до годеника ми — излъга тя.

— Лъжеш, Бети — изгърмя гласът на мистър Уотсън. — Виждам по очите ти, че лъжеш. Ще ми дадеш ли писмото или не?

Момичето изгуби присъствие на духа.

— Не! — каза то.

Яростта на Уотсън се събуди.

— Как? Не искаш да се подчиниш? — извика той. — Дай писмото тук!

Бети, уплашена, опита да скрие писмото и да го скъса, но напразно.

Уотсън я хвана за ръката с такава сила, че тя изпищя, и изтръгна злокобното писмо.

Той тикна момичето в една стая. То трепереше цялото от страх.

— Ще стоиш тука, докато прочета писмото!

Гувернантката плачеше и кършеше ръце от отчаяние.

Господарят ѝ скъса плика, отвори писмото и хвърли бърз поглед върху написаното.

Една минута той мълча намръщен, със свити вежди. После изведнъж нададе страшен, грозен вик. Уотсън трепереше като вейка. Лицето му беше бледо и разкривено.

— Дали не сънувам? — промълви той. — Не! Не! Не сънувам! Това е истина, не може да не бъде истина това, което е написано тук! Черно на бяло... Джана! Уви, аз, нещастникът!

Той се върна при гувернантката и извика:

— Кой е адресът?

Бети поиска да избяга, но Уотсън се хвърли върху нея, хвана я за шията и я привлече към себе си.

— Кажи кой е получателят, иначе си загубена!

— Милост, господарю, милост!

— Казвай! Кой е получателят на това писмо? — извика повторно Уотсън, този път по-диво. — Маркизът ли?

— Да... О, Боже! Задушавам се! — промълви Бети с отпаднал глас.

Той поразхлаби ръцете си.

— Къде живее маркизът?

— На VII алея, №26 — прошепна момичето.

Лицето на Уотсън светна от изблика на енергия.

— Най-напред нея! — каза той на себе си. — После ще накажа оня подъл мерзавец.

Отиде бързо в кабинета си, отвори едно чекмедже от писалищната маса и извади револвер. След това скри оръжието в джоба на редингота си и се отправи към стаята на съпругата си.

Спря се за минута на вратата и се послуша. Ръцете му трепереха. Този железен човек водеше страшна борба със себе си.

— Трябва! — каза той решително и отвори вратата.

Мисис Джана Уотсън легеше простряна на канапето и държеше една картичка пред зачервените си от плач очи.

— Върна ли се, Бети? — попита тя, без да усети, че не е момичето.

— Не е Бети, а Джеймс — каза Уотсън строго.

Тя стана бързо.

— Ти ли си, откъде идваш?

— Не се чувствах добре и тръгнах от двореца на губернатора, за да си дойда у дома — каза накратко мистър Уотсън.

— Нахрани ли се? Ще наредя веднага да сервират яденето.

Едно мъчително предчувствие я облада. Видът и тонът на съпруга ѝ бяха необикновени.

— Не! Остави това сега! — каза той сурово. — Трябва да говоря с тебе по една много важна работа.

Джана пожълтя като восък.

— Какво има? — попита тя.

— Познаваш ли това писмо? — каза мъжът ѝ с необикновено спокойствие и извади писмото от джоба си.

Само един поглед бе достатъчен да убеди нещастната жена, че фаталното писмо е попаднало в ръцете на нейния съпруг.

Тя изпищя и падна на канапето. Уотсън я улови и я вдигна.

— Отговаряй! — извика той. — Ти ли писа това писмо?

— Прости ми! — промълви тя. — Всичко ще ти разкажа.

— Значи е истина! — избухна той. — Безобразна жена.

— Послушай ме! — замоли се Джана. — Накажи ме, изгони ме от дома си, убий ме! Ще претърпя всичко, но те моля да ме изслушаш!

— Не искам да чуя нищо! — извика Уотсън гневно. — Всичко е ясно, то е написано тук, върху листа. Уви, аз, нещастникът... Ти ли си жената, която ми се закле пред светия олтар във вечна любов и вярност? — говореше той, обладан от отчаяние и лудо настървение. — Аз те обичах, обожавах те! И за благодарност на всичко това ти ми изневери с един безчестен мъж, с един подлец, на когото си давала и пари, крадени от твоя излъган съпруг.

Тя се сниши над канапето, очакваща неговия удар.

— Нещастнице! — извика мъжът рязко. — Пригответи се да умреш. Малко е за това, което си извършила. Би трябвало да изплащаш греховете си в безкрайни мъки.

— Заслужавам смъртта си — промълви тя. — Но преди да ме убиеш, изслушай ме!

— Не! — извика той. — Не бих могъл да ти повярвам. Ти ме измами, подигра се с мен. Как мога сега да ти вярвам? Не мога. Ти си изгубена жена.

— Имай милост, остави ме да говоря! — молеше Джана отчаяно съпруга си. — Обичала съм те винаги, но сгреших, станах жертва на един страшен мерзавец! Изпълни последното ми желание!

— Не искам! — изрева мъжът разярен. — Никаква прошка не може да има за тебе вече. Ти ме измами, ти ми изневери, сега умри.

Гръм разтърси стаята, чу се писък... Куршумът беше улучил в гърдите нещастната жена.

— Прости ми — молеше се умиращата, — за да мога да умра спокойно... Прости ми! Господи! Господи!

— Не! Не! — извика той диво. — Проклинам те! Ще изтръгна от сърцето си напълно твоя образ. Иди при любовника си, който ще те последва скоро.

— Аз никога не съм го обичала! — отговори жената с отслабнал глас. — Той злоупотреби с мен чрез една демонична сила, срещу която не можех да се боря. Аз съм обичала само тебе, само теб ще любя и отвъд, в гроба.

Трепет премина по челото ѝ. Това бе последният гърч на живота.

— Джана! — извика сега Джеймс Уотсън. — Джана! Чуваш ли? Прощавам ти!

Една нежна усмивка се появи на нейните безмълвни устни.

Дали тя бе чула прошката му?

Уотсън я гледа дълго. Старата любов се запали наново в сърцето му. После целуна изстиналите ѝ устни, които не можеха вече да му кажат нито една дума.

— Сега е ред на прелъстителя! — извика той. — Сега и подлецът ще умре.

В съседната стая всички слуги трепереха от страх. Те бяха чули гърмежа и уплашените им погледи бяха устремени към вратата, зад която се беше разиграла ужасната сцена.

— Файтонът ми! — извика Уотсън силно.

Слугите се затичаха уплашени.

След няколко минути вицегубернаторът пое към къщата на VII алея, №26.

Когато пристигна пред жилището, той скочи мигновено и се изкачи до вратата.

— Маркиз Ролан горе ли е? — извика мъжът на портиера.

— Да — отговори слугата. — Току-що се върна.

Мистър Уотсън бързо изкачи стълбата.

Пред стаята на Норт стоеше Хосе.

— Искам да говоря с господаря ти! — извика гневно вицегубернаторът и поиска да блъсне настрани метиса.

Хосе обаче се изправи пред вратата.

— Нямам заповед да ви оставя да влезете! — каза той.

Мистър Уотсън извади револвера си.

— Куче, ще те застрелям! Махни се от пътя ми!

— Бягайте, г-н маркиз — извика силно Хосе, за да може да бъде чул през вратата.

Норт чуваше всичко от стаята си. Той и без това бе нащрек. Знаеше, че бе изгубен, ако Уотсън го видеше. Не му оставаше нищо друго, освен подло да избяга. Маркизът премина от стая в стая и този път успя да се отърве без възмездие.

Мистър Уотсън улови с яката си ръка Хосе и го блъсна безмилостно настрани. После се втурна с револвер в ръка в стаята, във втората, в третата, но напразно... Подлецът бе изчезнал. Той бе успял да избяга през задната стълба.

Запнен от ярост, Уотсън се върна, за да хване слугата. Но и Хосе бе успял да изчезне в малкия промеждутък от време.

Мистър Уотсън остана сам в празното жилище. Ужасни душевни терзания го измъчваха, а яростта, че не можа да хване мерзавеца, го задушаваше. Той се залюля и този силен душевно и телесно човек падна безчувствен на прага на къщата на този, който му бе отнел щастието и бе разрушил живота.

СЛЕД МУЗИКАЛНОТО ТЪРЖЕСТВО В МАЛКИЯ ГРАД ЛУИСБЪРГ

Да се върнем пак при Ирма, която оставихме в оня момент, когато тя стана героинята на деня и гостенка на кмета на Луисбърг.

На другата сутрин след забележителния благотворителен концерт Ирма се събуди от музика, идваща от един оркестър. Това бе градската музика, която свиреше точно под прозорците ѝ в нейна чест.

Юнона дойде в спалнята, като тананикаше, щракаше с пръсти и махаше с ръце като разглезено дете.

— О, мисис! Чуваш ли, мисис? Нали е хубаво, така е много хубаво! Това всичко става в чест на мисис за хубавите песни.

Ирма напусна меките постели и се облече бързо. Когато нейното красиво лице се показва на прозореца, музикантите и тълпата, която се бе насъбрала около тях, нададоха радостни викове. Последваха ръкопляскания, развяваха се кърпи във въздуха, а оркестърът свиреше без прекъсване.

Най-после Ирма се отдръпна от прозореца, понеже Юнона ѝ беше съобщила, че кметът и съпругата му я чакат за закуска. Двамата съпрузи посрещнаха певицата с голямо настроение.

— Днес няма да бъдете оставена на спокойствие — каза кметът, като посочи една сребърна табла. На нея бяха натрупани визитни картички. Притежателите на тези визитни картички бяха известили своето желание да посетят певицата. Кметът прибави: — Всички господа искат да ви поздравят и да се осведомят за вашето здраве.

— Съжалявам много, че ви безпокоя толкова.

— Безпокоите ли? Каква идея, за бога! — протестира кметът. — Аз съм много горд, че мога да бъда посредник на тези поклони, които ви се поднасят. Тези акламации към вас оставят отзвук и в моя дом и го изпълват с жизнерадост.

Кметът не се беше излъгал. Към единадесет часа вилата се изпълни с много посетители, които не се уморяваха да изказват на певицата своите удивления и да ѝ правят най-различни комплименти.

Мина много време, докато всички тези словоохотливи гости си отидат и Ирма можа да си отдъхне от многобройните запознанства.

— Сега е ред на специалните визити! — каза усмихнат кметът, който за учудване на неговата съпруга не се отделяше нито за минута от Ирма.

— Навярно сега ще дойдат вашите роднини? — попита тя.

— Не всички! — отговори кметът. — Следобед ще ви се представи един специалист по музика, агент представител на един голям театър. Също така и моят племенник ми обеща, че ще дойде, а пък надвечер ще пристигне и мой братовчед, един от най-богатите мъже в града, щата и околността.

Кметът не преувеличаваше. Думите му показваха вярно действителността.

Тъкмо бяха станали от закуската, когато беше оповестено за пристигането на агента Моргън.

Ирма беше сама в елегантно мебелирания салон и отговори на поклона на посетителя с грациозно движение на главата си.

Мистър Моргън носеше черна дреха, която още по-добре открояваше бледото му лице. Във физиономията му личеше някаква хитрост. Тя разкриваше един човек, който никога не губеше своя собствен интерес и който говореше само онова, което има практическа стойност.

— Мадам — започна той спокойно, сядайки, след като Ирма му даде знак да заеме един фотьойл. — Позволявате ли да ви направя едно предложение?

— Да, разбира се! — отвърна певицата приятелски. — За какво се отнася вашето предложение, мистър Моргън?

— Слушах ви вчера, когато пеехте — започна агентът, без да наруши спокойния израз на лицето си, — и трябва да ви призная, че вашите постижения ме изненадаха безкрайно. Те бяха за мен удоволствие, което рядко съм изпитвал в живота си. Аз бях доскоро импресарио на една прочута певица — продължи Моргън. — Тя бе красавица. Едно високопоставено лице се влюби в нея, взе я за съпруга и сложи край на обещаващата ѝ кариера. Убеден съм, че и вие в една обиколка, която бихте направили из Съединените щати, бихте пожънали големи успехи. Не трябва да пеете повече от два-три пъти в

седмицата и аз ви гарантирам 10 000 долара на месец, в случай, че бихте се ангажирали с мен.

— Много съжалявам, мистър Моргън, но в този момент аз имам известни задължения, които изискват моето присъствие на друго място.

— Позволете ми да ви попитам във връзка с пеенето ли са тези задължения?

— Не! Това са мои семейни дела — отговори Ирма.

— Щом е така, предлагам 20 000 долара на месец.

— Много съм ви признателна, мистър Моргън, но повярвайте ми, че не мога да...

— 30 000 долара на месец — каза агентът с непоколебимо спокойствие.

— Но, мистър Моргън!

— 40 000 долара! — отговори той.

— Не искам да ви дам отговор, който би приличал на отказ. Възможно е да пея още няколко пъти. Това зависи от някои обстоятелства.

— 50 000 долара — каза агентът и стана.

— Утре ще имате окончателния отговор — тя бе помислила за Лидия и затова отблъсна предложението на Моргън.

За нещастие Ирма вече почти нямаше пари, но чрез пеенето си можеше да спечели значителни суми, които щяха да улеснят търсенето на Лидия. Тогава тя би могла да пътува с влак, да печата обяви из вестниците, та дори и да ангажира полицията, за да я открие.

— Добре, утре следобед ще дойда — каза агентът, като се поклони дълбоко и напусна салона.

Юнона влезе в салона, като се смееше и скачаше, и се изправи пред господарката си. Тя бе подслушвала зад вратата.

— Това е чиста машина! — извика тя, като правеше едни движения, с които искаше да имитира човека, който беше преди малко тук. — Той каза така: „20 000 долара! 40 000 долара!“ и постоянно същото лице! Трябва да е твърде хитър!

Зная добре какво търси той и какво му се иска...

— Е! Юнона, иди си на мястото — каза Ирма, — защото сега ми предстои друго посещение — внука на кмета, някой си мистър Бърнс, който ми прави честта да беседва с мен.

Негърката веднага изчезна зад вратата.

След няколко минути мистър Бърнс влезе в салона.

Ирма щеше да се изсмее, когато този човек се показа на вратата и пристъпи, като държеше в дясната си ръка един голям колкото колело букет.

По всичко личеше, че мистър Бърнс е още много млад човек. Той се поклони няколко пъти, извади ръкавиците си, после ги сложи в джоба и предпазливо остави бастуна си в един ъгъл на салона. Бастунът бе дебел колкото стъблото на младо дърво.

Внукът на кмета беше облечен в модерен костюм, с голяма вратовръзка. Панталоните му бяха много широки, грижливо запретнати отдолу. Под тях се виждаха големи обувки, толкова големи, че човек можеше да си помисли, че това са уреди за преминаване на реката Мисури. Една грамадна яка заобикаляше дългия му като на щраус врат. Голям монокъл обезобразяваше лицето му, което беше без определено изражение.

— Милостива госпожо! — започна той със своя папагалски глас. — Спахте ли добре, милостива госпожо, след снощното вълнение? Ах, то беше невероятно, феноменално, удивително, ах, Господи!

Той се тръшна на един стол, с израз на доволство се вгледа с влюбен поглед В Ирма.

Изведнъж в стаята нещо изтрещя. Ирма трепна, а мистър Бърнс скочи стреснат. Неговият бастун беше се търкулнал на пода.

— Мисис, това е една малка неприятност, вярвам, че не сте се уплашили много, нали?

Той вдигна падналия бастун и го сложи на една маса.

— Малко е тежичък, но се носи — отбеляза Бърнс. — Това е последната, свършено последната мода.

Младият човек се върна на мястото си, влачейки своите големи чепици.

— Благодаря за вашия букет, много сте любезен, мистър Бърнс — каза Ирма, като с голямо усилие сдържаше смеха си и сочеше с пръст големия букет, който бе поставен на прозореца и почти го закриваше.

— Радвам се, че с избора си съм могъл да задоволя вкуса ви — каза мистър Бърнс, като се приближи до нея заедно със стола си. — И той е от последната мода, малко големичък, но феноменален, нали?

Той се огледа на всички страни, погледна вирнатите върхове на чепиците си и отново започна да хвърля нежни погледи на красивата си събеседничка.

— През цялата нощ не затворих очи — уверяваше я той, като я гледаше с поглед, пълен с желание. — Милостива госпожо, защо ми причинихте такива мъки? Вие разстроихте много сърца, в това число и моето, разбира се.

— Но аз се надявам, че опасността няма да е толкова голяма! — възрази Ирма усмихната.

— О, да, мисис! Тук сега лежи една дълбока болка.

И мистър Бърнс посочи с патетичен жест на ръката гърдите и после сърцето си.

Ирма едва успя да се сдържи да не се разсмее. Пот течеше от челото на мистър Бърнс. Той се измъчваше от нещо и с една копринена разноцветна кърпа избърса лицето си.

Кърпичката беше чудесна. На нея в чудна хармония по линии и цвят бяха изобразени множество фигурки и животни. Един носорог, който гледаше високо над другите изображения представляваше центърът на групата.

— Нали е хубава тази кърпа? — попита мистър Бърнс разглежено, тъй като Ирма се беше загледала удивена от красивата бродерия. — Съжалявам, че много късно можах да узная, че се продават такива хубави кърпи, и успях да взема тази с носорога. Но, пардон, мисис, забравих да кажа нещо. Впечатлението, което вие ми направихте, е колосално. Неизпитвано досега от мен към никой друг човек. Слагам сърцето и ръката си пред краката ви. Аз съм ваш пленник и ваш смирен слуга...

— Съжалявам, уважаеми мистър Бърнс — отговори Ирма, — че моето снощно представление е нарушило душевното ви спокойствие. Сега очаквам още няколко посещения. Вярвам, че ще се видим отново.

— Навярно имате право, мисис — каза глупавият човек и стана. — Свърши се с моето спокойствие, дяволът ми го взе, пардон, исках да кажа, че го загубих завинаги. Позволявате ли ми, милостива госпожо, да ви посетя утре?

— Да, за мен ще бъде удоволствие.

И Ирма направи знак на Юнона, която се показва зад вратата.

Слугинята бързо се отправи към другата врата и я отвори с дълбок поклон.

Самоувереното конте хвърли жален поглед към желаната от него жена, взе си бастуна и се отдалечи.

Юнона придружи мистър Бърнс в коридора. На излизане той бръкна в джоба си и даде на негърката един долар за почерпка.

— Я слушай, черно момиче! — обърна се той към нея. — Не е ли възможно да кажеш на господарката си, че аз я обичам с цялата сила на душата си.

Юнона поклати глава и протегна отново ръката си.

— Ето!

И един долар отново се търкулна в джоба на ненаситната негърка.

— Вие добре ли сте, мистър? — попита тя с престорена наивност.

— Ах, аз я обичам страстно! — извика лекомисленият млад човек. — Бих желал да я гледам постоянно.

— Това е лесно за маса — пошепна Юнона.

— Ах! — възкликна мистър Бърнс. — Ако ми кажеш какво да правя, ще те възнаградя богато.

— Добре, но по-напред би ли казал маса дали е хубава Юнона.

Мистър Бърнс погледна учудено негърката, като не знаеше какво да каже.

Истина е, че Юнона беше красива. Снагата ѝ бе пълна, формите на гърдите — изящни. Главата ѝ бе малка, а очите черни, бляскави; носът, правилен и отмерен, устните — червени и не много дебели. Всички тези правилни черти на лицето и фигурата придаваха на тази дъщеря на Африка изящност и красота, достойна да съперничи с тази на някоя европейка.

— Да, ти си много красива! — отговори мъжът.

— Така, така! Юнона ще каже сега нещо на маса. Маса казва, че иска да вижда мисис често — това е много лесно, щом Юнона е красива. Маса може да се ожени за Юнона, тогава ще вижда мисис постоянно, всеки ден. Искан ли маса така?

И като каза това, чернокожата простря ръцете си към него, като че ли искаше да го прегърне.

— Проклета черна канала! — извика излъганият, като се отдалечи колкото се може по-бързо, а след него зазвъняха шумните извивки на смеха на негърката.

СТАРОСТТА НЕ МОЖЕ ДА ОПАЗИ ЧОВЕКА ДА ВЪРШИ ГЛУПОСТИ

Юнона влезе в салона и заливайки се от смях, разказа на Ирма как беше подиграла Бърнс.

— Как? Мисис не видя ли как този мъж бягаше, когато Юнона искаше да го прегърне. Той хукна като бесен, много смешен бе! — обясни тя на господарката си онова, което ѝ се бе случило.

Ирма се чувстваше добре. Тя очакваше само посещението на мистър Хоукинс, след което цялата вечер щеше да бъде свободна.

Не се мина много време и мистър Хоукинс, братовчед на кмета, пристигна. Той беше мъж на около петдесет години и имаше увехнало лице, което изглеждаше, като че ли е лежал десет години под земята и през това време не е виждал дневна светлина.

Модерният салонен костюм, който той носеше, показваше кокалестата снага на този мъж. Личеше, че е от далечно място, не от този щат и имаше вид на скотовъдец от южните щати.

Мистър Хоукинс притежаваше голямо богатство, но понеже беше ерген и никога не бе могъл да се реши да се ожени, живееше уединено в един от чифлиците си близо до Луисбърг, щата Тенеси.

Този стар човек също носеше голяма китка в ръка. Той се приближи до Ирма и ѝ направи отличен комплимент.

— Ето — каза той, като ѝ предложи букета. — Това нещо е за вас.

След това се обърна и обиколи стаята, като оглеждаше всички стени.

— Дявол да го вземе, не виждам тук закачалка, където да окача пелерината си.

След дълги търсения Хоукинс намери за най-удобно да сложи своя цилиндър на една маса.

Ирма го покани да седне. Мистър Хоукинс изтегли един стол, като гледаше с недоверие тънките му крака.

— Не вярвам, че тази кукла ще може да ме удържи — забеляза той, — но да видим!

Той седна и продължи:

— И аз бях снощи на концерта. Беше много хубаво, това не може да се отрече. Не разбирам много от музика, но щом всички са във възторг, наистина трябва да е било хубаво.

— Благодаря ви за доброто мнение и отзива, които давате за мен — отговори Ирма.

— Хубаво, много хубаво — каза разнеженият старец. — Иначе и не можеше да бъде. Добре е направил моят братовчед, че веднага е намерил заместничка. Наистина, той трябваше добре да размисли и да покаже на публиката добра певица, защото иначе бих му извил врата.

— Вие се шегувате — каза Ирма усмихната.

— Аз ли да се шегувам? — извика старият човек с гърмящ глас, който накара Ирма да трепне. — Не, мисис! Аз говоря сериозно. Старият Хоукинс никога не се шегува!

Той с удоволствие опъна краката си. Но в това време се чу едно изпращяване и за голямо учудване на самия Хоукинс той се намери на земята и до него столът — строшен.

— Не казах ли аз още от началото, че тази кукла няма да ме удържи! — извика мъжът, като се ядоса и захвърли парчетата от строшения стол в един ъгъл на салона с такава сила, че няколко стъкла от прозорците се спускаха и строшиха.

— Ако ми позволите, ще седна тук на писалищната маса — каза Хоукинс, като оправяше панталоните си.

Ирма поднесе кърпичка пред устата си, за да прикрие смеха си.

Старият господин седна на края на масата и отпусна с облекчение краката си надолу, за да се люлеят.

Краищата на сюртука му се допираха до някакви порцеланови фигури и статуйки.

— Но моля ви се, мистър Хоукинс, внимавайте! Тези фигурки могат да се строшат! — забеляза бързо Ирма, като видя движенията на стария господин.

Без да се безпокои, той дръпна краищата на сюртука си, за да запази статуйките, но с това, вместо да помогне, направи беля и свали няколко от тях. Господинът се ядоса, събра късовете и ги хвърли в ъгъла на салона при останките от строшения стол.

— Е, това не е голяма загуба за братовчед ми — каза Хоукинс спокойно. — Защо слагат нещата така, че човек лесно да ги бутне.

Ирма се ядоса на този варварин и не можа да скрие гнева си.

— Букетът е много красив — каза тя, за да пренесе разговора върху друга тема.

— Да, да! — каза Хоукинс. — Сега ми дойде наум за това, което ме доведе при вас. Ах, да, мисис! Искате ли да станете моя жена?

Ирма го изглежда, без да разбере добре смисъла на думите, но схващаше, че той не се шегува, тъй като лицето му бе набръчкано.

— Сериозно ли говорите? — попита тя предпазливо.

— Разбира се — отвърна старият ерген. — Да говорим направо. Не исках да се женя, защото, ако взема жена вкъщи, все ще стане нещо: или устата ѝ няма да млъкнат цял ден, или пък ще е болна и тогава по цял ден ще тичаме за лекари и лекарства. С вас обаче работата ще бъде съвсем друга. Пари, слава, богатство! Вие ще имате всичко. Аз също имам всичко толкова много, че никога няма да имате случай да се притеснявате за нещо. Можете да ходите лятно време на бани, да купувате колкото си искате рокли. Също ще можете да пеете, макар че аз самият не мога да понасям песните. Животът във фермата не е отегчителен и грозен. При мен всичко върви по стар обичай: за всички случаи — бой. Който не слуша — бой! Разбира се, това вас не ви засяга. Не се плашете, мисис! Вижте ме, за бога! Аз добре налагам и обелвам кожата на моите негри. Имам един камшик, олеле — мале! Какви чудеса прави! За вас той ще е тежък и вие няма да можете да го въртите, но аз ще ви направя един по-лек. Ще видите какво удоволствие ще ви достави, когато нашибате някой канала, които не ви прави път... няколко изплющявания и веднага след това бяга и ви прави път.

Старият човек говори много и гласът му бе пресипнал. Той гледаше Ирма напрегнато. Но преди Ирма да отговори, Юнона, която бе чула разговора, се озова веднага пред Хоукинс.

— Да се опита маса да направи подобно нещо с Юнона! — извика тя яростно. — Тогава Юнона ще покаже какво може.

— Мълчи, Юнона! — заповяда Ирма. — Аз ще отговоря на мистър Хоукинс.

— Това е хубаво, мисис — каза старикът, — стоварете ѝ една токата, но здравата, да усети добре. Дяволи, дяволи, проклети

създания!

— Мистър Хоукинс — започна Ирма. — Много съжалявам, но по ясни и разбрани съображения аз не мога да приема вашето доброжелателно предложение.

По бузите на стария човек изби червенина.

— Как, вие не искате да ми станете жена? — извика той.

— Не, отказвам се от тази чест! — каза спокойно певицата.

— Така да бъде! Аз не ви принуждавам със сила! — извика мистър Хоукинс ядосан. — Виждате ли? Срещу всеки пръст, който е на ръката ми, аз мога да имам по десет жени, ако искам.

Той взе цилиндъра си и ядосан, бързо излезе от стаята. Юнона поиска да се втурне след него, но Ирма я спря.

— Остави го, Юнона! Такива хора биват наказвани повече с презрение, отколкото, с каквото и да е друго.

— Той твърде малко чувства презрението — извика Юнона ядосана. — Хвани тази стара канала с каиша за врата и го души, докато обещае, че ще се поправи, ще стане по-добър и че няма да бие вече нещастните негри. Така е най-добре да се постъпи с него.

Кметът и съпругата му влязоха в салона, за да поканят Ирма на разходка с файтон. Кметът се смееше със силен глас.

— Този Хоукинс, като си отиваше, извика силно в ушите ми, че сте му отказали, и това много ме радва. Старецът е нетърпим. Да не би да ви е разсърдил с нещо, мисис?

— Не — отговори Ирма, — не мога да кажа подобно нещо. Но възгледите на стария господин ми се виждат много чудни.

— Да, той е една испанска мечка, няма никакви човешки обноси, затова отначало аз не исках да го пусна да влезе.

— Какво пак е строшил? — попита съпругата на кмета неспокойно.

Ирма показва към парчетата от фигурите и строшения стол.

— Е, това вече не може да се понася! — изпъшка кметицата. — Половината от нещата вкъщи ще станат негови жертви.

— Елате, мисис, файтонът ви чака! — каза кметът, като услужливо отвори вратата.

Беше се мръкнало, когато кметът се връщаше с двете жени от разходка.

— Пригответе се за една изненада, която ви очаква — каза той на Ирма в минутата, когато тя искаше да се оттегли в стаята си.

— Изненада ли? — попита певицата. — Но, господин кмете, вие ме отегчавате с толкова много и чести доброжелателства.

Той триеше ръцете си доволно.

— Всичко това е един малък знак на признателност за незабравимото удоволствие, което ни доставихте! — добави мъжът, като отвеждаше Ирма в стаята ѝ.

Не мина много време и звуковете на военната музика, която се приближаваше към къщата, зазвъняха. Ирма се затича заедно с Юнона към прозореца, през който проникваше червеникава светлина. Звуковете на оркестъра ставаха по-ясни. Мястото пред вилата бе осветено като през деня. Едно важно шествие с факли се приближаваше към жилището на кмета. Процесията спря и стотина факли със запалени глави осветиха зданието. Кметът влезе бързо в стаята на Ирма.

— Народът иска да ви види, уважаема мисис. Позволявате ли ми да ви придружа до долу?

Ирма прие с радост и слезе, придружена от кмета, по главната стълба, която водеше към главния вход на улицата.

Червената светлина на факлите осветяваше вълшебно лицето на красивата певица, която беше посрещната с бурни аплодисменти от множеството. Председателят на благотворителния комитет на бедните се приближи и похвали с пламенни думи великодушието на Ирма, която бе отказала почетното възнаграждение и бе подарила тази твърде значителна сума за бедните в Луисбърг, щата Тенеси.

— Не мога да намеря думи, с които мога да обрисувам вашето великодушие, и манифестацията, която виждате пред вас, е един слаб израз на нашата признателност, която ни доведе тук. Но това, което вие ще отнесете със себе си, уважаема мисис, и което ще ви съпровожда завинаги във вашия живот като неоценимо богатство, това е благословията и благодарността на всички бедни от Луисбърг.

Ораторът млъкна. Ирма, дълбоко трогната, стисна ръката на достойния мъж и множеството избухна във възторжени одобрения.

Живата светлина на факлите бе за Ирма като сиянието на една зора. Красивата жена, която бе облекчила страданията на бедните, приличаше сега на богиня, на истинска богиня.

СВИЖДАНЕТО

Развитието на нашия разказ ни принуждава да напуснем за известно време приключенията, станали в последните дни, и да обърнем поглед към Ню Йорк, където двигателят на преплетените събития, Артур Норт, отново се появи.

Той така замесваше в своята съдба живота, мислите и страданията на другите, с които имаше вземане-даване, че ги влачеше след себе си от място на място и им се изпречваше тъкмо когато те най-малко го очакваха.

След като се спаси от смърт в Чикаго и остави след себе си от дома, където го бяха приели така благосклонно, едно пепелище, той се насочи на изток, в Ню Йорк, втората столица на северноамериканските Съединени щати, гигантския град, в който живеят най-големите разбойници на света.

Там живееше Мери, втората жена на Артур Норт. След изстраданияте мъки по смъртта на баща си и безобразието на мъжа си тя се уедини и постепенно се успокои в своето усамотение, отказвайки се от всякакви развлечения и връзки с външния свят.

Сътресенията, които бе преживяла, бяха оставили дълбока дияра в душата ѝ. Лятно време тя живееше в едно голямо свое имение близо до Хъдсън, откъдето се разкриваше чуден изглед към американска Швейцария.

Това имение ѝ бе останало в наследство от нейния баща.

Единственото лице, с което Мери се срещаше, и то много рядко, беше Бърнард. Той изпитваше съчувствие към тази нещастна млада жена, която в един ден бе загубила всичко, което бе обичала. Но той не беше в състояние да я утеши, защото тя не приемаше никакви състрадания.

Мери го питаше винаги за Норт, Ирма, полковник Роджър, но Бърнард не можеше да даде задоволителен отговор на нейните въпроси, тъй като той не знаеше нищо за тези трима души.

Един ден той беше при нея, в нейния салон. Гледаше загрижено красивото и печално лице на страдащата жена и се спираше на пълните ѝ с мъка очи.

— Нямате ли още никакви известия за тези хора? — попита тя Бърнард, облегната на стола.

— Не. Като че ли потънаха в земята! Има вече няколко месеца, откакто Роджър ми писа за последен път от Олбъни. След това и неговата диря се загуби.

— А може ли да отсъства толкова дълго време?

— Да! Той си взе продължителен отпуск — отговори Бърнард. — Този отпуск изтича наскоро и аз очаквам полковника да си дойде тези дни.

— Когато дойде, ще ми съобщите ли?

— Разбира се! — увери я Бърнард. — Ще ви известя веднага за пристигането на градоначалника.

Бърнард се оттегли, а Мери остана задълбочена в мислите си. Младото ѝ сърце, което бе знаело да люби с такава горещина, но и да мрази също така силно, се обливаше сега в кръв при спомена за краткото щастие, което бе вкусила от съвместния живот с Норт. Тя мразеше Ирма затова, че беше разрушила нейното щастие. Мери си спомняше с голяма мъка за сладките милувки и прегръдки на Артур — Йохан, в когото беше толкова силно влюбена.

Уви, да знаеше поне къде се намираха те двамата! Всякакви следи от тях бяха изчезнали.

До нея не достигаха никакви сведения. Тя се надяваше, че един ден съдбата ще я постави пак в близост с тези хора.

Тъкмо се бе мръкнало, когато Мери стана и се наметна с една мантия. Тя не си позволяваше друго удоволствие, освен това да се разхожда вечер с файтон, тъй като избягваше всякакви срещи със своите познати и приятели. Младата господарка бе уволнила многобройния персонал, който в момента на нещастieto се намирал на служба в двореца ѝ, и го беше заменила само с няколко по-стари и мълчаливи слуги.

Мери чу файтона, който спираше пред входа, и слезе бавно по стъпалата. Тя искаше да си направи малка разходка.

Коридорът бе слабо осветен, но жената можа да види, че един мъж влизаше и се отправяше бързо към стълбата. Тя трепна. Кой ли

може да е този нощен посетител?

Тъкмо когато стъпваше на последното стъпало, човекът се показва в светлината на лампата в коридора, така че тя веднага можа да познае лицето.

Силен вик се изтръгна от гърдите и хубавата жена се олюля.

Дали това не бе някакво видение, или наистина очите ѝ не я лъжеха?

Мъжът, който се намираше отпред и простираше ръцете си към нея, беше Артур Норт, нейният съпруг и убиецът на баща ѝ.

Той се спусна бързо към Мери, която едва не бе припаднала от страх, и я отведе горе, придържайки я любезно, като се оглеждаше внимателно встрани да не бъде забелязан от някого.

Никой не се показва. Викът на Мери не бе чул от никого.

Норт бързо отвори една врата и въведе жената в стаята.

Но изведнъж тя пак нададе вик и се изтръгна от ръцете му, като избяга на отсрещната страна на стаята.

Сега тя съвсем ясно видя и разбра, че това не е видение, а действителност. Самият Норт беше в стаята ѝ.

Ужасът я омаломощи. Пръстите ѝ конвулсивно търсеха бутона на електрическия звънец, който водеше в стаята на слугите.

— Подъл убиец! — извика тя с треперещи устни. Големите ѝ широко отворени очи гледаха с ужас и отвращение този красив мъж, който се приближаваше към нея.

— Назад, назад! — извика тя.

Ръката ѝ бе намерила бутона на звънеца.

— Спри се, Мери! — замоли я Норт. — Невинен съм, ако повикаш слугите, ще станеш моя убийца.

Младата жена стоеше вцепенена в ъгъла на стаята с ръка над звънеца.

— Невинен съм. Мери, заклевам ти се! — продължаваше да се моли Норт. — Дойдох тук, в Ню Йорк, само за да те видя и да те убедя в моята невинност.

— Ти си убиецът на моя баща! Аз намерих доказателства! — извика Мери с пламнали очи. — Заклех се в гроба на обичния си баща да отмъстя за неговата смърт. Този път не ще можеш да се избавиш от ръцете на правосъдието.

И като каза това, Мери постави пръста си на звънеца, за да извика за помощ.

— Само една минута! — извика Норт. — Искам да ти докажа, че съм невинен. Не съм виновен за смъртта на твоя баща. Недей натоварва съвестта си с нов смъртен грях. Нима искаш да предадеш в ръцете на правосъдието и да качиш на ешафода един човек, който страда и който попадна под подозрение поради фатално стечение на обстоятелствата?

Мери виждаше, че Норт беше отпаднал, защото той закри с ръце лицето си и падна съкрушен на един стол.

Тя стоеше нерешителна. Лъжа ли или истина бе това, което чуваха ушите ѝ? Та нали тя сама бе намерила доказателствата за виновността му! Тогава?

— Не ти вярвам — отговори жената след малко колебание, — понеже самата аз намерих доказателства за убийството! Намерих ги в чекмеджето на твоята писалищна маса, намерих окървавената риза и ножа, с който си отнел живота на моя баща.

— Да, поставени там от друг човек, с цел да ме погуби — отговори Норт с глух глас.

— Друг човек ли? А кой е той?

— Кой ли? Жената, която ме преследва постоянно, която унищожи моето щастие, защото завиждаше и не искаше ти да бъдеш моя жена. Тя! Тя е истинската убийца на твоя баща — заяви Норт.

— Говориш за моята бивша компаньонка, за твоята жена ли? — каза Мери студено.

— Тя не е била никога моя жена. Тя беше демон, който ме преследва, и понеже я презирах, искаше да ме погуби. Както и да е, тя постигна целта си.

Мери не отговори.

— Готов съм да умра, защото виждам, че всички уверения за невинността ми не те задоволяват. Викай, ако искаш твоите слуги, аз няма да се противя! Предай ме на властта, за да свърши моят живот и да се радваш, че си предала в ръцете на палачите твоя собствен невинен мъж — отвърна Норт, като си даваше вид, че много страда.

— Но как е могла онази слаба жена да убие баща ми? — попита Мери, измъчвана от съмнения.

— Тя не е извършила престъплението сама — каза Норт бързо, — имала е свой съучастник.

— Кой е бил този съучастник?

— Един човек, с когото тя сега скита и с когото живееше незаконно — обясни Норт.

— Но като знаеше всичко това, ти защо избяга? — запита отново Мери.

— Защото нямах желание да стоя цяла година в затвора и да бъда осъден като невинен — възрази енергично Норт. — Дълго време аз преследвах и двамата и малко ми беше останало да уловя тази престъпна двойка, но в последната минута те успяха да се измъкнат и изчезнаха безследно.

— Ами кървавата риза? Ножът? — попита пак Мери.

— Те са били сложени в моята писалищна маса от онази жена, която имаше достъп до всичките ми стаи. Това не е било нищо друго, освен пресметнат ход от нейна страна и средство да заличи подозрението от себе си и от своя съучастник. О, техният план е бил скроен добре и с голямо майсторство и така дяволски нагоден, че ако не бях успял да се избавя в последната минута, щях да бъда загубен. Само бягството ме избави от една срамна смърт.

— Но ти и пред мен се яви с фалшиво име! Ти се казваш Артур Норт, а не Йохан Гулд.

— Това е единствената ми вина, за която мога да понеса упрек. Когато бях в Германия, вземах участие в политически агитации и това ме принуди при започване на преследванията срещу либералните среди от страна на правителството да избягам. По-късно осъзнах грешката си и понеже не исках да бъда познат от някогашните ми другари, които се бяха установили в Ню Йорк, промених името си. Това беше безвредна и благородна лъжа. Иначе Гулд е фамилното име на майка ми.

— Ами първата ти жена, Ирма Норт, не беше ли твоя законна съпруга? — попита Мери настойчиво.

— Не, тя не ми е съпруга — защити се Норт. — Слушай ме, ще ти разкажа всичко.

Мери заслуша с раздразнение разказа на Норт, но пръстът ѝ постоянно беше над електрическия бутон. Животът или смъртта на мъжа пред нея зависеха само от лекото движение на ръката ѝ.

Тя се колебаеше, измъчваха я страшни съмнения.

ВЪРХЪТ НА ЛЪЖАТА

— Тази Ирма, графиня фон Хоенщайн, както тя обича да се нарича — започна да разказва Норт, — е много подозрителна и опасна личност. Тя е била дълго време затворена в една лудница в Германия. Дъщеря е на един наистина порядъчен гражданин, някога известен и богат, но после изпаднал поради собствените си грехове. Аз посещавах къщата им, но скоро прекъснах гостуванията си, понеже тя започна да ме отегчава с любовните си предложения. Преследваше ме денем и нощем със своите странни желания и нямах миг спокойствие, щом ме зърнеше.

— Все пак ти си се оженил за тази жена! — възрази Мери ядосано.

— Не! Не е истина! Заклевам ти се, че не е истина! — извика Норт с престорено отчаяние. — Тя ме гонеше и си беше втълпила, че не трябва да обичам никоя друга жена, макар че бях отблъснал с презрение нейните досадни любовни признания. Преследваше ме и тук, отвъд океана, и се намеси в нашето семейно щастие.

Когато разбра, че с нищо не може да ме привлече, и след като я изпратих в лудницата, тя измисли една нагла клевета. Набеди ме, че съм убиец на твоя баща.

По-късно нейният любовник я освободи от лудницата и избяга с нея.

— А детето не е ли твое? — попита Мери, едва дишаща от възбуда.

— За Бога, Мери! Как можеш да помислиш подобно нещо? Ти искаш съвсем да ме съсипеш, да ме отчаеш, да ме убиеш! Как ти хрумна, че такова нещо може да бъде истина? Приказката за детето не е нищо друго, освен поредната лъжа. Всичко, което е разказвала тази неуравновесена жена, е измислица, плод на болното ѝ въображение. Ако детето беше наистина нейно, трябваше да ѝ послужи, за да ме принуди да се върна при нея. Ти знаеш, че има жени безплодни, които много искат да имат деца. И тъй като не могат да имат, изпадат в

истерия, загубват разум и започват да си въобразяват, че имат дете. Бог да пази онова дете, което тя нарича свое! Такава истерична жена е и тази Ирма. И естествено маниите на такива хора са най-разнообразни.

Тя ми попречи да се върна при тебе и направи всичко възможно да ни раздели.

Когато избягах от Ню Йорк — продължи Артур, — аз дълго преследвах престъпната двойка, за да я разоблича, а след като я изгубих от очи, случаят ми помогна да разбера за голямо съжаление, че ти си била болна. От тази минута вече аз не можех да бъда спокоен ни денем, ни нощем. Твоят образ бе винаги пред очите ми. Накрая реших да опитам всичко, да изложа себе си на хиляди опасности, само и само да те видя, мила моя!

И така дойдох в Ню Йорк.

Мери не казваше нищо. Само неспокойното дишане издаваше борбата, която се водеше в душата ѝ.

Недоверието още я измъчваше. Тя мислеше за лошото минало, което бе имала с този мъж.

Питаше се: „Истина ли е всичко това, което чувам?“.

Жената погледна в хубавите очи на този неотстъпчив човек, когото по-рано бе любила с такава топлина.

В очите на този демон, които я гледаха умоляващо, тя искаше да отгатне истината. Състрадание заигра в душата ѝ, но тя бързо задуши това чувство.

— Защо не ми писа и не ми обясни причините за твоето бягство? — попита тя внезапно.

— Исках преди това да разоблича престъпниците и после да се върна при тебе чист и освободен от всякакви подозрения. Ти не можеш да повярваш колко много страдах и мислех за тебе. През цялото време ти беше единствената ми мисъл, през всички тези минути на мъки, на страдания. Претърпях оскъдица и нищета, дори съм гладувал. Нито един ден, откакто те напуснах, устните ми не можеха да се усмихнат, единствена моя любов!

— Истина ли е това, което говориш? — попита Мери с треперещ глас.

— Да, истина е. Бог ми е свидетел! — извика Норт. — Аз ти се заклех, че съм невинен, че не съм бил друго, освен жертва на онази интригантка, от която пропищя светът, че е моя законна жена и която

ме преследваше като демон. Скитах се, борех се с нищетата, докато чух, че моята единствена обична жена и спътница в живота била болна на легло. В един миг забравих всички опасности, които ме застрашават. Но ето, идвам си у дома и какво виждам! Уви! Боже, моята съпруга ме обвинява в убийството на собствения ѝ баща!

Норт закри лицето си с ръце и започна да плаче с глас.

В стаята настана мъртва тишина.

Най-после Артур се изправи. Той действително имаше вид на съкрушен човек.

— Остани със здраве, Мери! — пошепна мъжът с умело подправен глас. — Ти няма да ме видиш повече. Ти беше единствената ми надежда. Сега ме отблъскваш! Да! Това е смъртен удар. Получавам го от тебе, моя любима!

Той говореше убедително и се отправи, олюлявайки се към вратата.

— Остани! — извика изведнъж Мери.

Норт се обърна. В очите му се появи тържествуващ блясък. Той се спря.

— Какво искаш още? — попита я с глух глас. — Искаш да продължиш страданията ми?

Мери пристъпи няколко крачки към него.

— Истина ли е всичко това, което ми казваш? — попита тя спокойно.

— Всяка дума е вярна. Но само ти не ми вярваш — каза Норт с отчаяние.

— Закълни се в паметта на своята майка! — каза Мери, като се приближи близо до него.

— Заклевам се! — отговори той решително.

— Сега ми отговори на няколко въпроса.

— На всички, които ми зададеш, любима Мери, ще знаеш всичко, което искам!

— Не си ли давал някога обещание на онази мръсница, на онази Ирма? — попита младата жена.

— Не, никога. Тя бе полудяла. Считах, че обикновената усмивка и вежливото обръщение са знак на благосклонност от моя страна и са някакво признание в любов. Не отричам, че отначало това момиче ме интересуваше в известна степен. Но всичко бе несериозно и

за много кратко време. Веднага се оттеглих, когато узнах, че е имала много любовници.

— И тази нещастница те преследва чак до Ню Йорк? — попита гневно Мери.

— Да, както виждаш! И тъкмо това обстоятелство може да обясни някои работи, които са те изненаждали и учудвали — потвърди Норт с ненадминато спокойствие. — Бащата на Ирма е един изпаднал човек, той беше от същата партия, към която и аз някога принадлежах в Германия. Щях да избегна приятелството му, ако бях узнал навреме неговите планове. След арестуването му узнах в какво опасно общество съм попаднал. Неговата дъщеря, която подробно познаваше плановите на баща си, поиска да се ожения за нея. Заплаши ме, че ако не се съглася, ще ме предаде на властта като съучастник в заговора на баща ѝ. Когато разбрах опасността, която ме застрашаваше, не ми оставаше друг начин за спасение, освен бягството, и то колкото се може по-скоро.

— Но ти ми я представи като дама компаньонка — отвърна Мери.

— Да, но аз не бях я виждал в Ню Йорк, тя ми бе препоръчана от един приятел като дама компаньонка. Беше си сменила името и се бе променила така, че едва можах да я позная, когато ме заговори на стълбата!

— Мръсница! — извика Мери.

— Не исках да смущавам душевния ти покой с всички тези печални случки от миналото — продължи Норт. — Затова предпочитах да мълча, което за мене бе много мъчително. Аз обаче укорих тази жена за нейното отношение към мен. Но изглежда, че моите укори не помогнаха, напротив, тя стана по-дръзка, по-нахална и толкова се самозабрави, че поиска дори да се разведе с тебе и да се ожения за нея. Разбира се, с ярост и възмущение отблъснах това предложение. Ти сама присъства на сцената, когато тя ме нападна и като че ли побесня, след което се наложи да я заведа в лудницата! Но преди това тя беше извършила с помощта на своя любовник убийството и търсеше начин да ме погуби, като ме направи съучастник. Само бягството ми помогна да се спася и да проваля безсрамния ѝ план.

— Изглежда, че тя е тази, която е взела и ключа от вратата? — каза Мери, като поразмисли малко.

— Сигурно — съгласи се той успокоен. — Тя беше свободна да влиза във всичките ни стаи. Следователно не ѝ е било трудно да извърши подлост и да унищожи със злодейската си ръка нашето семейно щастие.

— Ужасно! — извика Мери. — Само един демон може да скрои такъв план.

— Кажи, моля ти се — каза Артур, радостен, че е спечелил наново доверието на съпругата си и че я е убедил достатъчно, — какви поводи бих могъл да имам аз да убивам баща ти, когото обичах толкова много? Защо?

В гласа му зазвуча престорена болезненост.

— Нямах никакъв мотив, който да ме принуди да пристъпя към подобно ужасно дело.

— Да! — отговори Мери, попаднала отново под влиянието на Норт. — Тази мисъл често ме е занимавала и ми се е струвала неубедителна.

— Убиецът е бил ядосан за нещо, той явно е искал да ограби покойния ти баща! — извика Норт. — Но понеже не е успял в това, е скроил своя план за моето погубване и е скрил в чекмеджето доказателствата, с които да бъде уличен.

— Да! — извика Мери. — Така трябва да е било!

Норт стана и взе в ръка пардесюто си.

— Къде отиваш? — попита Мери.

— Отивам там, където ме зове моят дълг — да преследвам убийците. Няма да мога да се успокоя, докато не хвана престъпниците и не ги принудя да признаят вината си.

— Искаш да ме оставиш?

— Трябва, скъпа моя! Заклех се да намеря онези негодници. Само съобщението, че ти си болна, ме накара да дойда. Искях толкова много да бъда при тебе и да ти помогна. Но не бива да забравям и моята цел, само когато я постигна напълно, ще мога спокойно да се върна при теб.

— А ако не ги намериш? — попита Мери с интерес.

— Ще ги намеря дори ако трябва да преобърна всички пътища на земята! — отвърна Норт. — Остани със здраве, любов моя, и мисли постоянно за своя съпруг, който трябва да се скита без почивка, докато докаже невинността си.

Той се отправи към вратата, но преди да стигне, усети топлината на две меки ръце. Горещите и треперещи устни на Мери потърсиха неговите и се сляха с тях в една гореща целувка, тъй отдавна жадувана.

Норт се отдръпна внимателно и поиска да махне ръцете ѝ.

— Мери! — каза той. — Аз съм под подозрение. Аз съм нещастен човек! Остави ме!

— Не! Няма да те оставя, мили мой! — пошепна Мери. — Ти си мой! Аз ще те утеша с любовта си и с нея ще излекувам болките, които си претърпял. Искам пак да има щастие за нас. Онази жена е безсилна да ни раздели.

— Мери, помисли добре. Ако някой дойде и ме види, аз съм погубен завинаги — каза Норт, като я милваше нежно.

— Зная едно място, където не ще те намери никой, скъпи мой, и където ще бъдем сигурни и ти, и аз — прошепна Мери, упоена от щастие, и притегли своя обожаван съпруг към себе си.

В ЛЮЛКАТА НА ЛЮБОВТА

Дълго време младата жена прегръщаше страстно своя съпруг, когото неочаквано и непредвидено бе намерила отново.

Удари осем часът. Мери трепна.

— Трябва да побързаме, време е! — каза тя.

Норт погледна учуден.

— Какво искаш да кажеш, мила моя? — попита той. — Да не те чака някой? Видях файтон навън!

— Трябва да те заведе още днес на онова място, където никой няма да те открие — отговори Мери. — Да бързаме, защото иначе може да не успеем. И така, да вървим! Излез сам! Наеми файтон, който да те закара на станцията Дон стрийт, където съм сигурна, че няма много хора. Ще отидеш с влака до Далбъри и оттам ще поемеш пътя през гората, който води до имението, където ще те чакам и където сме ходили толкова често заедно.

— Ти ще бъдеш там преди моето пристигане, така ли? — попита Норт недоверчиво.

— Да, аз ще отида със същия влак, но щом пристигна в Далбъри, ще се кача на файтона си, който ще ме чака. Иначе пеша много се обикаля. Докато ти дойдеш, аз ще приготвя всичко. В девет часа ще бъдем отново заедно, сигурна съм.

— И никой няма да ме види там, нали? — попита Норт, като стана.

— Не се грижи за това, мили мой. Любовта ми към теб ще ми вдъхне сили да намеря начин да те скрия — каза Мери с любовен трепет и му подаде устни за целувка.

След няколко минути Норт, който напусна жилището на своята жена, седеше в един файтон и пътуваше към станцията Лонгстрийт.

— Е, това не беше шега! — каза на себе си Норт. — Без малко щях да попадна в ръцете на полицията. Наистина и аз сам не вярвах, че работата ще се окаже толкова трудна. Едва можах да я успокоя!

Норт заслужаваше да бъде поздравен за своя успех. Чрез много лъжи той бе успял да разубеди напълно Мери и да я спечели изцяло на своя страна. Младата жена без малко щеше да повика слугите си и да им предаде Норт в ръцете. Неговото положение тогава беше критично. Само любовта, която Мери още носеше в сърцето си към този мъж, беше задържала ръката и да не натисне бутона на електрическия звънец. Тя го слушаше отначало с ярост, после с недоверие, а най-накрая неговият разказ събуди у нея съжаление, особено когато ѝ описа опасността, на която се излага само за да дойде да я види. И когато той поиска да я напусне, старата обич избухна отново и без да може да се възпре, тя притегли в обятията си този обожаван мъж.

Норт беше постигнал целта си. Той можеше да чака тук спокойно случай и да присвои богатството на излъганата жена. Норт никога не бе обичал Мери, за която се бе оженил само заради парите ѝ. Дори и сега не чувстваше влечение към нея и я бе излъгал. А тя го прие с разтворени обятия, защото все още искрено го обичаше.

Той не беше човек, който да отстъпи пред каквито и да е трудности, дори и непреодолими.

Беше убил бащата на Мери и бе хвърлил с цинизъм и хладнокръвие това убийство върху една съвсем невинна жена.

Беше се отказал от своето собствено дете и бе представил своята законна съпруга като престъпница и всичко това бе скроил пред Мери с клетвено уверение, макар че отначало тя трудно вярваше на тези измислици.

Норт искаше да тръгне пак по пътя на своите авантюристични планове, след като ограби Мери, и да търси отново Ирма, която не желаше да му се покори, но която той искаше да притежава, докато ѝ се насити. А след това щеше да предприеме нови авантюри.

Целият свят беше отворен за този красив на външен вид човек. Жените и момичетата му се покоряваха без съпротива.

Норт беше загрижен само за това, дали Мери имаше достатъчно пари, за да може да се добере до тях и да ги получи. Той не се задоволяваше с малко. Неговите планове бяха винаги мащабни.

Артур Норт разбираше, че в Ню Йорк не можеше да остане повече, а ако не намереше пари в чифлика, новото му начинание би било неуспешно.

Той трябваше в най-скоро време да узнае къде са парите. Спомни си за дните, преживени в Чикаго, където едва се беше спасил от револвера на разярения вицегубернатор. Малко преди това беше дал една значителна сума на Боб, защото старият моряк не можеше да търпи въздуха на сушата и искаше да живее по море. Затова сега Боб не беше с него. Метисът Хосе бе оставил в Синсинати.

Норт имаше намерение да постави верния си слуга близо до Ирма, но не разполагаше с достатъчно парични средства. Той беше дошъл в Ню Йорк, с цел да ограби Мери, а след това да мисли за преследването на Ирма.

Файтонът спря на станцията в Лонгстрийт. Норт сложи шапката си и излезе на перона.

Той не чака много време, защото влакът започна да маневрира. Стори му се, че видя Мери в едно дамско купе. Само след няколко минути влакът напусна станцията и се отправи за Далбъри, където стигна след половин час.

В минутата, когато щеше да напусне влака, Артур видя, че Мери се качи в един файтон, който тръгна бавно. Тогава той пое по шосето и после зави по пътя към гората.

Тази пътека му беше позната. Беше минавал много пъти по нея заедно с Мери. В миналото на това място красивата жена шепнеше най-сладки думи на обичния мъж, убедена, че той принадлежи единствено на нея.

В този момент Норт си спомни и за друга пътека далече, отвъд океана, където високи и едри стволести тополи издигаха върховете си нависоко и покриваха земята с дебела сянка. Той беше минавал и по нея с едно мило момиче, което, чисто и невинно, му доказваше с погледи онова, което устните не смееха да кажат.

Това бе девойката, която той истински бе любил, едничкото създание, за което неговото непостоянно сърце наистина бе туптяло. Това бе младата графиня Ирма фон Хоенщайн.

А сега не минаваше нито час, без той да не клевети тази девойка, негова истинска съпруга, като ѝ приписваше най-грозни престъпления.

Пътят през гората се извиваше. Докато Норт се изкачи на височината, откъдето се виждаше вилата, вече се беше стъмнило. Порано той идваше много пъти с Мери в това уединено и мълчаливо място, понеже тя се чувстваше само тук щастлива заедно с него.

Мери живееше често пъти тук съвсем уединена. Това бе дало повод да се мисли, че в тази вила тя държи много пари.

Норт бързо се отправи към зданието, което може да различи добре въпреки нощната тъмнина. Изведнъж нещо се приближи до него и една мека ръка улови неговата.

— Ти ли си? — попита гласът на Мери.

— Да, мое съкровище! — пошепна Норт. — Много съм щастлив, че те намерих.

— Ела с мен! — пошушна младата жена, която отвеждаше мъжа си към една тайна портичка в градината. Тя я отвори много предпазливо.

— Ще отидем през градината до вилата, а после през една скрита врата ще влезем така, че никой да не ни забележи — каза тихо Мери, като го водеше за ръка.

Двамата пристигнаха до къщата и се вмъкнаха през една малка врата на коридора. Мери бързо я отвори, след това поведе съпруга си вътре и заключи вратата внимателно. После отвори друга врата, която водеше в тъмния вестибюл, и от него влязоха в осветена стая, същата стая, в която Норт бе живял някога.

— Благодаря на бога, че пак те имам, единствен мой! — извика Мери, като прегърна страстно Артур.

Норт я отведе на едно канапе, сложи я да седне и се постара да я успокои и разнежи чрез най-страстни и успокояващи милувки.

— Сега тук си в пълна безопасност — каза жената, след като премина огънят на първите трепетни прегръдки, — слугите не знаят нищо за миналото. Целият персонал тук се състои от един стар прислужник, една готвачка и една камериерка. Ще имам грижата да те запазя така, че да не те видят.

— Но, Мери, как ще се храня? Невъзможно е ти да изпълняваш ролята на слугиня. Така ти би пожертвала спокойствието си. Предпочитам да се оттегля и да си отида, отколкото да ти създавам труд и неприятности. Може и сам да се храня.

— Не! Ще се храним двама заедно и аз ще се грижа за теб — каза тя и се изчерви леко. — Аз съм твоя съпруга, а ти си страдал и търпял много досега. Сега е мой ред да ти възвърна удобствата и да поправа до нейде негодите. О, ще видиш колко добре ще прекараме тук заедно! Колко хубаво е, че те намерих най-после.

Масата беше сложена, водата в самовара вреше и пееше чудесна приспивна мелодия. Норт гледаше усмихнат как деликатните ръце на Мери приготвяха яденето и колко щастлива беше тя, че обичният ѝ съпруг се бе доверил на нейните грижи.

Най-после се нахраниха.

Мери легна в прегръдките на съпруга си, като гледаше със страстни очи красивото му лице.

— Откъде е тази рана? Тя се простира почти по цялото ти лице. Сега я виждам за пръв път!

— Получих я по време на преследването на онези мерзавци — отговори Норт намръщен.

Той пак усети в себе си оня гняв, който го обземаше винаги когато си спомняше за красивата Зенобия, отпечатала върху лицето му знака на своята похитена чест и възмутено целомъдрие.

— Колко е лоша тази рязка — каза Мери.

— Нима? — попита Норт недоволен.

— Когато гледаш гневно, изглежда лоша. Щом погледнеш любовно, рязката не се забелязва.

Норт знаеше, че белегът се виждаше добре, но той употребяваше всевъзможни козметични средства, за да го заличи.

— Ето сега аз съм пленник, а пък ти си надзирателката на моя затвор — каза Норт шеговито, като гледаше Мери в лицето, което радостта от срещата бе зачервила и направила много мило.

— Да. Имаш право — отговори тя, като гледаше и галеше кичурите хубава коса по красивото чело на Норт. — Обещавам ти, че ще бъда много горда и че ще мога да те пазя. Като наказание и възмездие за дългата раздяла всеки ден ще получаваш от мен безброй целувки и всеки ден моите ръце ще те притискат и обгръщат нежно. Нали ще останеш завинаги при мене, Йохан? — попита Мери.

— Но, мило мое дете, ти искаш постоянно да ме държиш под едно непоносимо напрежение и съмнение — каза Норт.

— Ако е рекъл господ, твоята невинност скоро ще бъде доказана — каза младата жена. — Вярвай ми, че аз не бих имала покой и утеха, ако ти ме напуснеш отново, и то толкова скоро. Защо те е страх от другите, нали имаш мен?

— Да, права си — забеляза хладнокръвно Норт, като притегли Мери към гърдите си.

— Вярвай ми, мили мой, аз искам да живея само за тебе. Останалото в моя живот няма никакво значение за мен. Аз искам да ти доставя земния рай. Сутрин ще се събуждаш от моите милувки и галения, а вечер ще заспиваш, когато ще те целувам за последен път. Искам да бъда само твоя и ти да си единствено мой.

Норт я остави да изживее този изблик на страст към него. Той не вземаше участие в това излияние на нежности, понеже мисълта и намеренията, които го бяха довели тук, бяха съвсем други.

— Но как да те наричам сега? — попита тя на шега. — Йохан или Артур?

— Наричай ме с последното име — отговори Норт усмихнат.

— И така, Артур! Това име ми харесва повече, отколкото Йохан. От последното не получавам никаква наслада. То никога не ми е харесвало. Артур, любими мой, Артур! — говореше тя, като го целуваше постоянно и ненаситно. — Така! А сега трябва да те оставя сам за една минута, скоро ще се върна — каза Мери и излезе, за да даде някои нареждания на слугите си.

Изтегнат на канапето, Норт потъна в мисли.

Ясно бе, че той иска да измами тази жена, която сляпо му се доверяваше.

Лесно можеше да я излъже и да я накара да изкаже всичките си тайни. Но той трябваше да узнае с какви средства разполагаше тя сега. Дали има тук, във вилата, голяма сума пари? Тогава, когато Мери отидеше някъде, той можеше да се възползва от нейното отсъствие, да я ограби и да избяга, за да започне отново живот на страстен и необуздан картоиграч и любовник.

Две кадифени ръце внезапно закриха очите му.

— Коя съм? — извика Мери с наивен детски глас.

— Ах, не е много трудно да се отгатне! — отговори Норт престорено весел.

Тя покри неговите устни с нежни целувки. В този момент нямаше по-предана жена на света от Мери. Тя имаше само една цел — да направи съпруга си щастлив и доволен.

— Изкачих стълбата тичешком — каза тя усмихната, — защото ми се стори, че няма да те намеря вече. А ти си тук... Сега си вече мой, напълно мой и само мой, завинаги!

В ЗАМЪКА ХОЕНЦАЙН

Беше сутрин.

Гъста мъгла плуваше през обраслите с елхи скали и чукари, които обграждаха един грамаден кръг. От няколко дни сиви облаци на гъсти маси покриваха небосклона и предвещаваха настъпването на мрачни дни.

Есента се приближаваше с бързи крачки.

Колкото печална беше тази сутрин, толкова тъжни бяха и мислите на граф Фон Хоенцайн, който стоеше във великолепно мебелирания си кабинет.

Грижите бързо бяха посребрили косите на бащата на Ирма, силите на неговата младост обаче още не бяха съкрушени. Това доказваше неговата фигура и доброто здраве, запазената стойка на този благороден старец, който беше издържал много тежки изпитания в живота си и бе запазил с достойнство бляскавата гордост на кралското знаме, под което бяха служили неговите прадеди.

Графът живееше съвсем уединен в своя замък. Той не поддържаше никакви връзки със съседите си, които съжаляваха искрено това, че той ги отбягваше.

Граф Фон Хоенцайн страдаше извънредно много. Мисълта за прогонената му дъщеря го измъчваше денем и нощем.

В часове на отчаяние той беше проклинал прибързаната си строгост, с която изгони Ирма през онази нощ срещу Коледа с дете на ръце в зимната виелица. Той се беше разкалял за своята непреклонна гордост спрямо дъщеря си.

Напразно на другата сутрин бе изпратил всичките си слуги да търсят прокудената жена. Даже бе обещал възнаграждение на онзи, който би могъл да намери дирите ѝ и самата нея.

Без съмнение графът допускаше, че както майката, така и детето са умрели още тогава, замръзнали някъде в снега. Загинали без гроб и без следи, изтрити от жестокия вятър.

При тази мисъл и този спомен графът винаги нервно ставаше. Той скочи и сега. Обхващаше го лудост при мисълта за неговото сурово дело.

Бащата бе решил да прости на своята дъщеря. Искаше да я намери и отново да я прегърне в своите обятия.

Мъглата правеше чудесни фигурки под големия прозорец, групираше ги заедно, те се преливаха едни в други, появяваха се нови, изчезваха, като простираха заканително своите фантастични ръце и като че ли искаха да му извикат: „Напразни са твоите надежди. Всичко е напразно!“.

Вратата на кабинета се отвори и един слуга, облечен във великолепа ливрея, влезе и сложи пристигналата кореспонденция на масата на графа.

— Желает ли още нещо господин графът? — попита лакеят внимателно.

— Не. Йохан, благодаря — отговори фон Хоенщайн любезно.

Старият слуга се оттегли почтително, а господарят започна да преглежда кореспонденцията.

Освен писмата, отнасящи се до работата му, която бе значителна поради многото му имоти, графът получаваше много рядко по някое лично писмо от страна на бившите си бойни другари от войната — ценни спомени за него.

Той прочиташе бавно купчината от писма, които съдържаха в по-голямата си част докладите на управителите на неговите имения. От време на време графът слагаше по някое писмо настрана, за да отговори по-скоро поради спешния му характер.

— Но какво е това? — възкликна учуден той. — Писмо от Америка?

Той се вгледа в него. В ръката си държеше един голям плик, на чиято лицева страна адресът беше написан с почерк, който ясно показваше, че ръката, която го е писала, отдавна не е хващала перо.

Граф фон Хоенщайн отвори плика и извади от него една голяма кола от книга, писана на четирите страни.

Той погледна бързо към подписа на писмото.

— Ернст Крюгер! — промълви той. — Кой ли ще да е този човек? А, да, спомням си сега! Да, така се казваше моят оръженосец, който замина за Америка. Какво ли иска този човек от мене?

Графът отвори писмото и прочете:

„Господин графе,

Измина доста време, откакто напуснах замъка Хоенщайн, и не знам дали г-н графът може да си спомни за мен, въпреки че той беше един добър господар.

Аз не съм забравил стария си добър господар и въпреки че преминах океана, за да търся щастието си в свободна Америка, много пъти си спомням за него.

Често съжалявам за това, че съм напуснал замъка Хоенщайн, където съм живял толкова добре. Такива господари като господин графа не се намират лесно.

Аз бях благодарен за грижите към мен, но когато се появи агентът, който събираше емигранти за Америка, бях сред първите, които повярваха на лъжите на този човек, обещаващ ни златни планини отвъд океана.

Да, а после трябваше да страдам много за тази си постъпка, която тогава толкова лекомислено предприех.

Можете да ми повярвате, господин графе! С пътуването по вода бях горе-долу добре, макар че люлеенето на океана не бе много приятно. Но когато стигнахме обещаната земя, цялото ѝ великолепие бе изчезнало. Мъчно се печелеха пари и аз бях много благодарен, ако можех да си легна вечер отчасти нахранен или с няколко цента за утрешния ден“.

— Ех! — каза си графът. — Казвал съм му го много пъти, но той не слушаше. Сега сигурно ми пише това писмо, за да моли пак да го приема на служба и да го избавя от бедствието му. Горкият, беше порядъчен и трудолюбив човек!

Графът зачете по-нататък:

„Уви! Колко пъти вие ми повтаряхте това: «Ернст, остани в отечеството си и печели хляба си честно. Не

всичко ще блести в злато.» Но аз не послушах, не исках да зная за нищо и тръгнах!

После трябваше много пъти да заплащам скъпо и горчиво за това свое вироглавство. Като работник надничар, като преносвач и възлищар се налагаше да работя тежка работа и едва можех да спечеля толкова, колкото да поддържам мизерното си съществуване. Това бе за наказание, че не послушах навремето вашите съвети.

И когато често нощем седях на кревата замислен, винаги пред мен изпъкваше замъкът Хоенщайн, където преживях толкова щастливи дни, тъй като там всички бяха добри с мен — г-н графа, г-жа графинята и особено графинята Ирма. Тогава тя беше още много млада, едва бе хвърлила детските си обувки. И днес като че ли виждам пред себе си нейния образ, особено когато яздеше: възседнала своето малко конче и последвана или придружена от мен.

Аз я поглеждах често пъти крадешком и винаги изпитвах удоволствие да виждам нейното ангелски красиво лице. Простете ми, господин графе, казвам това нещо, но истината е, че аз обичах добрата графиня, защото тя винаги е била любезна към всички нас.

След като изкачвахме напречния път до скалата, графинята тръгваше в галоп между елхите в гората, за да може да се любовува на дивната красота. Тогава аз винаги си спомнях приказката за вълшебната княгиня, която ми беше разказвала много пъти. Наистина нашата графиня беше чудна като принцеса от приказките и аз никак не бих се учудил, ако я видех да изчезва като вълшебна нимфа в недрата на планината“.

Графът сложи писмото на масата.

— Ернст има право — промълви той с мъка. — Моята Ирма беше хубава като пролетен ден. Но защо трябваше да има такава съдба. Той пое отново писмото и зачете по-нататък:

„Моите работи започнаха да отиват на добре. Намерих място като келнер и можех да печеля толкова, че да се снабдявам с най-необходимите неща. Но не бях щастлив и когато в свободните си часове виждах, че минават по улиците красиви файтони, теглени от чудесни коне, аз си спомнях за миналите времена и проклинях моята глупост, която ме докара тук.

Ала неволите и страданията имат понякога край. Един ден дойде фермер от Тенеси, започна разговор с мен и когато му разказах съдбата си и той научи, че разбирам от гледане на коне за впрягане и езда, ме попита дали искам да отида да служа при него. Приех с готовност неговото предложение.

След няколко дни тръгнахме заедно и стигнахме най-после фермата, в която се намирам и сега. Новият ми господар е твърде умен човек. При него се живее добре. Службата не е тежка и аз скоро забравих всички страдания, които бях претърпял.

Бих свършил тук моето писмо, ако не се бе случило едно приключение, което всъщност е причина да напиша това писмо.

Малко след постъпването ми на служба моят господар се ожени. Майката на младата господарка живее също в нашата ферма. Измина доста време оттогава. Един ден младата господарка дойде при мен и ми каза да приготвя файтона за сутринта, понеже искали да отидат в града да пазаруват нещо.

Тръгнахме рано на следващия ден, понеже градът се намира на няколко мили от фермата, и след като стигнахме, младата господарка, която беше взела и майка си, напазарува всичко, каквото ѝ трябваше.

По обяд поехме пак към дома. Госпожите искаха да се върнат, скоро поради усилената работа във фермата.

Беше топло, защото в Южните щати, където съм аз, слънцето грее много по-силно, отколкото в Германия. Конят вървеше леко и младата ми господарка се канеше да си похапне нещо, защото в града нямахме време за това.

Бяхме вече на средата на пътя. Докъдето ни се простираха погледите, не се виждаше жива душа.

Изведнъж моят кон спря на място: погледнах напред и видях една млада жена, легнала на пътя.

Трябва да знаете, господин графе, че в северноамериканските щати има много просяци, защото мизерията в Америка е по-голяма, отколкото в Германия. Стана ми много жал, когато видях нещастната жена простряна, без да може да мръдне, под сянката на едно дърво.

Господарката ми също я бе видяла и ми заповяда да спра файтона. След това тя започна да разговаря с майка си и се виждаше, че иска да прибере падналата жена, за да не се измъчва по пътя и под страшния пек. Майката отстъпи на молбите на дъщерята и господарката ми слезе от файтона, за да отиде при нещастницата. От капрата аз не можех да видя лицето на жената, но забелязах само, че бе много окъсана. До нея имаше малък вързоп. После видях, че моята господарка ѝ подаде хляб, защото трябва да е била много гладна. Отначало тя не искаше да приеме нищо, но господарката ми е същински ангел на добродетелта и благочестива християнка и успя да я убеди да приеме хляба. Жената яде и се подкрепи с храната.

Накрая младата господарка поиска да вдигне горката жена, но това не беше лесно, защото тя бе много изтощена.

Тогава майка ѝ ме извика да отида и аз да помогна. Хвърлих юздите в ръцете на старата, скочих долу от капрата и отидох да вдигна горката жена и да я донеса във файтона. Изведнъж извиках изненадано. Що да видя! Гледам по-отблизо, вирам се. Боже мой! Никакво съмнение. Падналата жена на пътя беше самата наша обична графиня Ирма!“.

Страшен вик се разнесе в работния кабинет. Граф Фон Хоенцайн скочи от стола си. Ръцете му трепереха. Писмото се изхлузи и падна на земята.

— Боже мой! — извика той. — Възможно ли е? Моята обична Ирма! Моята дъщеря е още жива! О, небе, благодаря ти! Тя е жива!

Радостната новина, че толкова дълго търсената дъщеря е жива, че нейните дири са намерени, възвърна силите на графа. Всичките му мисли се съсредоточиха към нея.

— Трябва незабавно да тръгна! — извика той в радостта си. — Искам да отида при нея. Искам да прегърна моята Ирма! Ах! Това е твърде много! През какви тежки изпитания е трябвало да мине горката! А аз съм толкова далеко от нея и не зная къде се намира! О, такава е била волята на Господа, че тъкмо Ернст е трябвало да я срещне.

Графът взе отново писмото от пода и зачете по-нататък.

„Аз съм твърда и спокойна натура, господин графе. Но когато вдигнах графинята, плаках като дете. После я сложих на файтона и погледнах нейните хубави и големи очи, които гледаха отчаяно. Като се взрях в бледното ѝ лице, не можах да въздържа вълнението си.

Горката графиня, в изпокъсани дрехи наред пътя! Взех вързопчето, в което бяха скътани всички вещи на графиня Ирма, и го сложих на капрата.

Младата господарка и майка ѝ бяха развълнувани и много изненадани, като чуха, че тази бедна и съсипана жена е била дъщеря на граф.

Сега моят кон трябваше да плати скъпо яростта ми, защото той не бе получавал никога такива удари, както при това пътуване. Ние поехме с голяма бързина по прашния път, за да можем да стигнем колкото е възможно по-скоро у дома. Докато пътувахме, аз често поглеждах назад във файтона и трябваше да затварям очите си от болка, когато виждах красивото лице на графиня Ирма толкова бледо и толкова изтощено. Струваше ми се невероятно, че съм намерил своята господарка — графиня Ирма, тук, в Америка, сред степта, съсипана от глад и в такова окаяно положение.

Най-после стигнахме в чифлика. Младата господарка сложи незабавно графиня Ирма да легне, а пък аз разказах на господаря подробно коя е намерената жена.

Той не показва, че ми вярва, но аз останах с убеждението, че не се лъжа, че това е графиня Ирма. Но не можех да си обясня по никакъв начин, как е попаднала тя именно там, наред пътя, и какъв е нейният сегашен живот.

Младата господарка излезе от стаята, където беше настанила графиня Ирма, и каза, че твърде малко е научила от нея. Тя каза още, че жената търсела своето дете, което била загубила преди няколко месеца.

Тогава господарят реши, че трябва да се е случило нещо съдбоносно, и разпреди на другия ден младата господарка да разпита подробно графиня Ирма и ако е възможно да ѝ се помогне.

Но на сутринта стаята бе намерена празна. Графинята беше оставила една бележка, в която благодареше на домакините за оказаното ѝ гостоприемство, и се извиняваше, че повече не може да остане в техния дом.

Добре схванах нейните преживявания! Срещата е била много мъчителна за нея. Това и за мен бе едва поносимо.

Графиня Ирма беше се подписала под записката с името Ирма Н., но мога да се закълна, че беше тя. На моята господарка тя казала само, че искала да отиде в Марвил, където предполагала, че се намирало нейното дете. Друго нищо не можахме да научим.

Но никога не ще забравя голямата нищета, в която я видях, дори да бих живял още сто години. Толкова много плаках и я съжалявах. Затова и написах писмото.

А сега, господин графе, извинете ме, че се осмелих да ви разсъдя с това писмо. Но аз не можех да постъпя другояче. Бях длъжен да ви пиша. В мига, когато довърших писмото, почувствах, че голям камък падна от сърцето ми. Вече мога да бъда пак напълно спокоен.

Сбогом, добри ми графе.

Приемете моите почитания

Ваш покорен слуга Ернст Крюгер
Б., Тенеси 1869 г.“

Графът беше прочел набързо до края това толкова тежко писмо. И този твърд като камък човек наведе глава съкрушен на стола си.

Той мислеше за своята дъщеря и за безбройните страдания, които е трябвало да изтърпи, прогонена от неговата строгост и жертва на измамник.

Граф Фон Хоенщайн постоянно проклинаше часа, в който се бе показал безпощадно суров към Ирма. Но ако той би могъл да я намери, щеше да поправи злото, което бе сторил на детето си.

Неговата собствена дъщеря сега страдаше от строгостта му. Нежната деликатна Ирма е трябвало да търпи сурови несгоди, а пък той, нейният баща, живееше в своя великолепен замък, заобиколен от разкош и изобилие, без да може да приюти при себе си едничкото си страдащо чедо.

Графът започна да плаче като дете. Болките на бащинското му сърце бяха смекчили и пречупили твърдия му характер.

Той пъшка дълго, докато се съвземе отново, и със силна ръка дръпна звънеца.

Яви се слугата.

— Пригответи ми незабавно багажа за едно много дълго пътуване! — каза той на мъжа, който остана смаян от това, което му заповяда неговият господар. — Ти също ще ме придружаваш. Пригответи и твоя багаж. Довечера заминаваме — прибави графът.

Старият слуга тръгна, но графът го повика отново назад.

— Йохан — каза той, — ти си ми служил много години. Разделял си радост и скръб с мен. Прекарах време на големи грижи, прекара го и ти. Но надявам се, че скоро всичко ще бъде добре. Ще вървим сега отново заедно.

Слугата погледна загрижено развълнуваното лице на господаря си.

— Трябва да направим едно много дълго пътешествие — каза графът тежко. — Ще заминем за Америка!

— За Америка ли? — промълви Йохан.

— Да, искам да доведа оттам един човек, който ти познаваш много добре и когото си носил често на ръце. Искам да доведа дъщеря си Ирма!

— Тя в Америка ли е?

— Да, там е!

— О, Господи! — извика слугата и очите му се просълзиха.

Каква радост изпита той, когато чу, че ще види пак своята господарка Ирма! Той запита възбудено:

— Вярно ли е, г-н графе, наистина ли нашата графиня е там?

— Да, добри ми Йохан — отговори графът, — и ако е рекъл бог, ще се върне с мен в отечеството си.

От този момент съдбата на графиня Ирма фон Хоенщайн тръгна в друга посока. Една нова сила се намеси в нейния живот и стрелката се измести към добро. Бащината помощ вече се насочи към нея.

За колко ли време щеше да я настигне?

Това щеше да покаже бъдещето!

ПЪТУВАНЕТО ПРЕЗ ОКЕАНА

Великолепният параход с разкошен салон, на който се бе качил граф Фон Хоенщайн заедно със стария си слуга, за да отиде в Ню Йорк, цепеше вълните на Атлантическия океан и летеше бързо към крайната точка на своето плаване, докъдето му оставаха още цели двадесет и четири часа.

Възрастният граф се разхождаше на кувертата заедно с един друг елегантно облечен господин.

Граф Фон Хоенщайн бе завързал познанство с този човек на борда на парахода. Господинът бе един богаташ от Ню Йорк.

Фон Хоенщайн бе научил от него много подробности, които можеха да му послужат при издирването на Ирма.

Графът се ядоса много, като научи, че Артур, или Йохан Гулд, както се бе прекръстил Норт, в Ню Йорк се бил оженил втори път за Мери Шмит.

Американецът познаваше всички подробности по тайнственото убийство и онова, което бе писано за лицата, свързани с него.

От рентиера американец графът научи, че Мери живеела сега в Ню Йорк, и затова реши да я посети веднага щом слезе на сушата.

Американецът му разказа още, че Норт бил хванат, но че успял да избяга пак от ръцете на полицията и след това така се скрил, че изчезнал съвсем и заличил след себе си всякакви следи, по които някои би могъл да го открие.

Що се отнася до Ирма, понеже американецът не я познаваше и нейното име не бе преплетено в аферата, той не можеше нищо положително да каже и не знаеше дали тя е била някога в Ню Йорк.

— Утре по това време ще влезем в нюйоркското пристанище! — каза американецът.

— Да, нашият параход е извънредно бърз — потвърди графът. — А колко време е трябвало някога на параходите и корабите, за да преплават този път между двата материка!

— Дружеството плаща големи премии за всеки час, с който капитанът би успял да пристигне по-рано в пристанището — отбеляза господинът. — Освен това разните мореплавателни дружества смятат за голяма чест да притежават най-бързите параходи. Борбата между параходните дружества за съревнование по морето прилича много на съревнованието в търговията.

— За нещастие, да — възрази графът. — Това е вечната борба за съществуване.

Часът за обяд наближаваше. Слънцето се беше издигнало високо. Горещите му лъчи падаха почти отвесно по платната, обтегнати на кувертата.

Горе на командния мостик стояха капитанът, комендантът на парахода и един стар морски вълк, неподвижен като статуя, а пък стражевият офицер близо до него предаваше неговите заповеди чрез тръбата за говорене в машинното отделение.

Кувертата на парахода беше пълна с групи от пътници, които се разхождаха и разговаряха. Всички очакваха с нетърпение да дойде часът за слизване на брега.

Изведнъж оживените и шумни разговори престанаха. Смеховете стихнаха. Силно люлеене разтърси целия параход. Бързото движение на машината показваше, че се бе случило някакво нещастие.

— Боже, изгубени сме! — завикаха мнозина пътници, като побледняха и започнаха да се трупат към спасителните лодки.

Офицерите напразно се опитваха да успокояват множеството. Хората се бяха изплашили ужасно. Те изтикаха офицерите настрани, като все повече се домогваха до спасителните лодки.

Изведнъж един силен глас изгърмя от командния мостик.

— Всички по местата си! — изрева капитанът. — Витлото има малка повреда, скъса се, но няма никаква опасност!

Думите бяха напразни. Изплашените пътници изтласкаха със сила офицерите и се опитваха да спуснат спасителните лодки.

Капитанът видя голямата опасност. Ако множеството се спуснеше с лодките, всички щяха да бъдат погубени.

Той слезе бързо долу.

— Назад от лодките! — извика мъжът на отчаяните пътници. — Нямате нито причина, нито право да напускате парахода!

Но уплашените пасажери бяха изгубили присъствие на духа. Офицерите не можеха да отидат на помощ на коменданта, който се намираше на кувертата.

Накрая капитанът извади револвер, какъвто всеки капитан на параход носи на кръста си скрит и добре пазен.

— Ще застрелям първия, който се приближи до лодките! — извика той заплашително.

Но и този вик не бе чул.

Граф Фон Хоенщайн беше разбрал опасността, в която се намира капитанът. Той бе слезъл в кабинета си и беше взел няколко револвера.

— Хайде веднага горе! Да помогнем на капитана! — извика графът и даде на американеца един револвер. — Като минем през командния мостик, ще можем да стигнем до него.

Графът и американският милионер изкачиха стълбата тичешком и се вмъкнаха през струпаната тълпа.

Капитанът още стоеше на своя пост. Отчаяните изплашени хора го бяха затиснали до една лодка. Беше крайно време да му се окаже помощ.

Няколко офицери се затичаха след двамата смели пътници, с помощта, на които най-сетне множеството беше успокоено и постепенно се отказа от намерението да навлезе в лодките.

Комендантът се приближи до граф Фон Хоенщайн и до американския богаташ.

— Длъжен съм да ви благодаря най-горещо, господа! — и той вдигна ръката си, за да отдаде чест. — Вашата смела и храбра намеса предотврати ужасна катастрофа.

— Аз само изпълних дълга си — отговори графът с тежест и достойнство. — Надявам се, че паниката няма да се повтори и навярно случилото се няма да има лоши последствия.

— Само да не бяхме толкова близо до сушата — забеляза комендантът загрижено. — Не можем да използваме платната, понеже няма никакъв вятър. А пък течението носи кораба бързо и сега той не може да се управлява. Близо сме до опасните брегове на Хатерас. Много подводни и крайбрежни скали има насам.

— Това наистина е лошо — каза граф Фон Хоенщайн. — Но в случай на опасност има достатъчно време да влезем в лодките.

— Тогава ще се повторят предишните сцени — каза комендантът на парахода отново загрижен. — Съществува само един начин за спасение — случайно да срещнем по пътя си някой голям параход, който да ни завлече до Ню Йорк.

— Не би ли могло с ред и постепенно да се влезе в лодките? — попита внимателно графът.

— При влизането в първата лодка е възможно операцията да се извърши спокойно — обясни капитанът. — Но след това пътниците пак ще се изплашат и останалите биха помислили, че ще бъдат изоставени. Ще се повтори предишната паника, защото не можем да разчитаме на моряците много в подобни случаи. Аз се доверявам само на няколко офицери в такива ситуации.

— Ще потърся между пътниците няколко истински мъже, на които вие ще можете да разчитате — заяви графът сериозно.

— Ще ви бъда много признателен, ако можете да ми окажете такава услуга — каза комендантът и стисна ръката на благородния герой. — Това би било наистина единственото средство за избягване на нова паника, защото плаваме много близо до брега.

През целия следобед на небосклона не се показва нито един параход.

Граф Фон Хоенщайн бе спечелил на своя страна голям брой пътници, които бяха изявили готовност да предложат на коменданта своите услуги за помощ в случай на нужда. Това ято от доброволци имаше по-скоро грижата да успокои уплашените жени и деца, които плачеха и със своите викове и писъци още повече увеличаваха паниката.

Всички платна вече бяха обтегнати, но моряците напразно очакваха вятъра, който бе напълно утихнал.

Инженерите работеха трескаво, за да направят ново витло, но оста се бе строшила на две места. Докато привършат тази трудна работа, параходът рискуваше да бъде разбит в скалите на Норфък, към които бе тласнат от силното течение на водната маса.

— След два часа ще напуснем парахода — каза капитанът тихо на граф Фон Хоенщайн.

— Аз ще остана последен на борда. Ще напусна парахода заедно с вас — отговори графът. — Ще ви помогна при настаняване на пътниците в лодките.

— Моите благодарности! — възкликна капитанът със сърдечен тон. — Задължавате ме завинаги.

Времето летеше бързо. Комендантът искаше вече да даде командата за спускане на първата спасителна лодка в морето.

В същата минута от върха на фокмачтата се разнесе вик:

— Вижда се параход!

Този знак бе дал стражевият моряк.

Капитанът погледна с далекогледа и наистина откри към северозапад зелен и червен фенер.

— Пускайте ракети! — заповяда той. — Три пъти подред: бяло — червено — бяло!

Не измина много време и ракетите се издигнаха нагоре в спокойното и чисто небе.

Видяният параход отговори на знака и след няколко минути една лодка се приближи до изпадналия в беда съд.

— Внимание! — извикаха моряците отдолу. — Дръжте въжето!

В това време на парахода падна едно черно кълбо.

— Параходът „Линкълн“ идва от Западна Индия и отива към Ню Йорк — викаха от лодката. — Ще ви вземем на буксир. Къде искате да отидете?

— Към Ню Йорк! Много добре, вземете ни! — извика комендантът.

— Тогава теглете въжето към вас, хванете го, ние го хвърлихме с шпринга.

Моряците теглеха здраво и се изпотиха, защото въжето беше много дебело и тежко.

Сирените на двата парахода свиреха постоянно и си подаваха звукови сигнали. Светлинната сигнализация също беше в ход.

Още една ракета беше изстреляна нагоре. След това параходът „Линкълн“ тръгна бавно напред. Влачейки след себе си повредения параход.

Един невероятен изблик на радост оглуши парахода. Пътниците бяха щастливи, че промеждиято мина без сериозни последствия и че не стана нужда да бъдат прехвърляни в спасителните лодки. Всички се успокоиха, след като бяха гледали с напрежение подготвителните работи по спасяването.

Но след като видяха, че техният параход, теглен от другия, пое на северозапад към Ню Йорк, радостта им мина границите и те започнаха да пеят и танцуват.

ИСТИНА ЛИ Е, ИЛИ Е ЛЪЖА?

Мери се беше завърнала в двореца си в Ню Йорк, където прекара два дни. Тя искаше от време на време да се връща в града, за да не събужда подозрение нейното продължително отсъствие.

Слугите бяха учудени от промяната, която откриха в господарката си. Нейната бледност изчезна от лицето и отново на устните ѝ заигра приятна усмивка.

Мери беше пак щастлива. Щастлива, защото бе намерила отново своя съпруг, толкова обичан и желан. Тя чакаше с нетърпение времето, когато пак щеше да отиде във вилата, за да се хвърли в обятията на мъжа си и да заспи там сладък сън.

В същата тази сутрин Бърнард беше идвал при нея. Добросъвестният чиновник бе отчаян, че Роджър бе пресрочил своя отпуск, и виждаше в това нарушение някаква връзка с Ирма.

Тъкмо това искаше и Мери. Тя затвърди съмненията на Бърнард спрямо Ирма, като му разказа предпазливо всичко, което ѝ беше говорил Норт, и заплете със своя убедителен разказ мислите на този мъж в един възел, от който трудно би могъл да се освободи, освен с най-ясни опровержения.

На тръгване Бърнард обеща на Мери, че ще разпита за Ирма и в случай че узнае къде се намира, ще заповяда незабавно да я арестуват поради подозренията срещу нея, посеяни така изкусно от Норт.

Сега Мери седеше в стаята си тържествуваща. Тя вярваше, че ще успее да избави своя любим съпруг от насоченото срещу него ужасно обвинение и тогава можеше да се представи пред света с него, както подобава на съпруг и съпруга.

Тъкмо бе заета от тези мисли и от съставянето на един план, когато слугинята извести, че един господин иска да разговаря с нея.

— Граф Фон Хоенщайн от Германия — прочете тя учудена на визитната картичка.

Къде беше чувала това име? Да, спомни си! Бившата ѝ компаньонка, която беше убила обичния ѝ баща, претендираше, че е

дъщеря на граф Фон Хоенщайн. Ето сега тази среща бе точно навреме. Пред него тя би могла да изобличи престъпницата. Може би и самият граф идваше да ѝ даде сам обвинителни сведения срещу мнимата си дъщеря.

Тя лично излезе в салона и помоли графа да заповяда в стаята ѝ.

— Извинете ме, мисис — каза учтиво граф Фон Хоенщайн след първия поздрав, — че ви смущавам. Аз идвам при вас по един труден въпрос, във връзка с една неприятна работа, но вярвам, че вие с удоволствие ще ми дадете необходимите сведения, които ще ви поискам, още повече че се касае за едно престъпление и за един престъпник, който измами и вас, и мен.

— За кого говорите, г-н графе? — попита Мери възмутена.

Младата жена беше раздразнена много и без малко щеше да се издаде, но съумя да се успокои навреме.

— Струва ми се, че се лъжете, господин графе! — каза тя студено.

— Как? Не беше ли Артур Норт ваш съпруг? За бога, извинете ме тогава! — извика старият граф изненадан.

— Артур Норт е моят съпруг — каза Мери твърдо, като натърти на думата „е“.

— Как? Вие наричате още ваш съпруг онзи подлец? — попита графът учуден и ядосан.

— Моля ви да ме изслушате, господин графе! — каза спокойно Мери. — Струва ми се, че сте събрали сведения за съпруга ми от негови неприятели. В последно време положението се измени и аз започнах да се убеждавам, че моят съпруг е жертва на зловни интриги.

— Интриги ли? — извика графът. — Не разбирам какво искате да кажете с това. Един мъж, който се е женил два пъти, с две жени, без да се разведе с едната, е един престъпник, който не заслужава никакво съжаление.

— Не! Моят Артур не е извършил никакво престъпление, нищо подобно! — извика Мери. — Това, което вие твърдите, не е истина. Аз съм неговата законна жена. Всичко друго е само слухове, зловни измислици, лъжа.

— Преди да разберем това, аз моля, за да съм сигурен, че не се касае за грешка, да се уверя дали няма в случая смесване на имена на

лица, за които ще разговаряме. Онзи Артур Норт, когото аз познавам и за когото говоря, е роден в Германия и по професия е инженер.

Мери поклати глава.

— Един мъж, много красив и представителен, с широко лице, с големи светли очи, с черна и къдрава коса — добави графът.

— Добре го описвате — потвърди Мери. — Той е моят съпруг.

— И същевременно съпругът на моята нещастна дъщеря, с която е венчан по-рано в Германия — каза графът с болезнена въздишка.

— Една дама, която се казваше Ирма и която претендираше, че е жена на моя мъж, беше известно време моя дама компаньонка — каза Мери. — Тя беше много красива жена, с разкошна кестенява коса и с големи тъжни очи.

— Тя е моята дъщеря! — извика графът, като скочи. — Къде мога да я намеря?

— Моят съпруг нареди да затворят тази невменяема жена в една лудница. Разбрах, че тя е успяла да избяга от там.

Графът губеше своето спокойствие. Той вече не беше в състояние да говори с отмерен тон.

— Тя е единствената моя дъщеря — каза той с видима мъка — и съпруга на Норт, когото също търся.

Мери се уплаши от тона на графа. Но вярата ѝ в Норт още не бе разколебана.

Думите на Норт, които ѝ бе казал относно Ирма, че е била дъщеря на политически съзаклятник, не ѝ дойдоха в тази минута наум.

— Имате ли доказателства, че вашата дъщеря е била първата жена на мъжа ми?

— Това ми е казала самата тя, моята дъщеря — заяви графът много спокойно.

— И вие, разбира се, сте повярвали безусловно на това, което тя ви е казала — отвърна Мери презрително.

— Моята дъщеря Ирма никога не лъже! — извика старият граф с тон, в който имаше закана.

— Но това може да бъде някоя фиксидея на болна жена — забеляза жената, като се мъчеше да успокои и разубеди графа.

— Не! — каза граф Фон Хоенщайн. — Такова предположение е изключено. В такъв случай мога лесно да узная мястото, където са се

венчали, и след това да се снабдя с нужните документи, които да ви представя.

Мери пак се уплаши. Тя виждаше, че граф Фон Хоенщайн е съвсем сигурен в това, което говореше. В нея се породиха леко недоверие към Норт.

Но тя се въздържа да издаде своето настроение. Норт се беше заклел пред нея, че всичките негови твърдения са верни. Как трябваше сега да възприеме разобличенията на графа? Той ѝ се беше показал още от първата минута на разговора симпатичен, беше ѝ направил внушително впечатление и тя неволно го съпоставяше с Норт. Как трябваше сега да схваща неговите уверения, че Ирма е негова дъщеря и първа жена на Норт?

— И така, поддържате ли, че бившата ми дама компаньонка е наистина ваша дъщеря, господин графе? — попита Мери, като си спомни, че Норт ѝ беше казал, че момичето, което го е преследвало, е било дъщеря на обикновен гражданин. Да не би тук именно да се състои недоразумението?

Тогава графът отвори един портфейл и извади от него една снимка.

— Ето портрета на моята дъщеря. Тя е фотографирана още като беше момиче — каза той и подаде на Мери снимката.

— Да, тя е! — извика младата жена. — Дъщеря ви не се е изменила много.

Мери върна снимката на графа. Смътен страх я облада. Защо Норт не ѝ бе казал, че Ирма е дъщеря на граф? На кого трябваше да вярва тя сега? Но дали наистина човекът, който седеше пред нея, е самият граф Фон Хоенщайн?

Графът забеляза нейните недоверчиви и издаващи съмнения погледи. Това го озадачи и същевременно наскърби.

— Мадам, аз не зная какви сведения имате вие за дъщеря ми и кой ви ги е дал — каза той с достойнство. — Но ако вие имате и най-малко съмнение в това, което ви говоря, можете да се обърнете към германското посолство и то ще може да ви даде всички желани сведения и референции. Посланикът, граф Х., е мой приятел още от ранно детство и...

— Но моля ви, господин графе — прекъсна го Мери смутена. — Вярвам във всичко, но вашите изявления бяха доста изненадващи за

мен и аз съвсем не бях приготвена да ги посрещна.

Мери беше убедена, че граф Фон Хоенщайн бе говорил истината. Но как трябваше тя да се отнесе към уверенията на своя съпруг? Той се бе заклел пред нея във всичко най-свято, каквото има, че Ирма не е била никога негова жена.

Граф Фон Хоенщайн не бе забелязал преживяванията на Мери. Той имаше свои мисли.

— О, спомням си сега — прибави той след кратко мълчание, по време на което бе напрягал паметта си, — че венчавката на дъщеря ми с Норт се е извършила в един малък провинциален градец. От този град тя ми изпрати писмо, с което ме молеше да ѝ простя, че се е венчала за своя прелъстител. Това беше през май 186... Аз ще пиша веднага в Германия да ми изпратят това писмо и тези документи.

Мери прежълтя. Нямаше никакво съмнение, че графът беше твърдо уверен в това, което говореше.

— Знаете ли, г-н графе, че вашата дъщеря има едно дете? — запита Мери.

— Да, то е от онзи мерзавец — каза графът яростно.

— Сигурен ли сте в това? — попита Мери загрижена.

— Да, мисис. Повтарям ви още веднъж, че дъщеря ми никога не лъже! — извика графът. — Иначе и по този въпрос мога да ви представя съответните документи, ако е нужно, но след като намеря моята Ирма, което е по-важно и което ще улесни и другото.

— Но вашата дъщеря е заподозряна в убийство — каза високо Мери.

Графът скочи раздразнен и извика:

— Кой е посмял да твърди и поддържа това?

Гласът му трепереше от справедлив гняв.

Мери му разказа това, което бе научила от Норт, като скри, разбира се, автора и източника на тези обвинения.

Старият граф се изсмя сърдито и с презрение, когато тя свърши.

— И вие, мисис, вярвате на тази басня? — добави той с горчив тон. — Моята Ирма, която с кротостта си е всеизвестна и която не може да стори никакво зло никому, може да бъде замесена в насилие, и то убийство? Това е абсолютно изключено!

— Но, господин графе, вие не знаете до какви постъпки може да доведе необузданата любов!

— Любовта може да е способна да направи всичко — каза той непоколебимо. — Но Ирма никога не ще се остави да се заблуди дотам, че за удовлетворение на своята любов да извърши престъпление. Аз отгледах моята дъщеря и много добре познавам нейната чиста душа. Тя не е способна дори да излъже, не може да извърши нищо долно и подло. И зная, че тя е останала чиста дори и сред най-голямата подлост. Една дъщеря на Фон Хоенщайн предпочита да умре, отколкото да опетни името си със срам и безчестни дела. В своята любов — продължи той — тя се отдаде чисто и доверчиво и стана жертва на онзи измамник. Но тя му стана законна съпруга и въпреки че аз я изгоних, сърцето ми се смекчи и впоследствие се разкаях. Аз простих прегрешението ѝ, простих ѝ и тъкмо затова сега искам да я имам при себе си и да я заведа в бащиния ѝ дом.

— Но знаете ли, господин графе, къде се намира сега дъщеря ви? — попита Мери състрадателно.

— Не зная къде точно е сега, но зная откъде да започна моите издирвания! Уверявам ви, мисис, че ще я намеря!

Графът стана от стола си, поиска да си вземе сбогом с Мери.

— Позволявате ли ми да ви помоля да ми окажете една любезна услуга? — попита жената решително и бодро.

— Без съмнение! — отговори той, като се поклони кавалерски пред нея.

— Искате ли да дойдете вдругиден у дома по това време? Може би тогава ще бъда в състояние да ви съобщя нещо, което, вярвам, много ще ви интересува.

— Добре, ще дойда — отговори графът, покланяйки се учтиво.

Мери остана дълго неподвижна сред салона с очи, втренчени във вратата, през която беше излязъл графът.

Тя беше напълно уверена, че Норт я бе излъгал, като беше и казал, че Ирма е дъщеря на един прост гражданин.

Но той беше ѝ се заклел! Можеше ли да се допусне, че се е заклел лъжливо?

На нея не ѝ оставаше друг изход, освен още на следващия ден да отиде във вилата и да разпита основно Артур. Ако той откажеше да говори истината или пък излъжеше, тогава тя беше решена да покани

граф Фон Хоенщайн да отиде с нея в Далбъри и при очна ставка да повтори своите твърдения пред нейния съпруг.

Страхът, който я беше обхванал по-рано, сега отново се появи и тя се безпокоеше, че пак ще се случи нещо фатално.

ИЗЛЪГАНАТА СЪПРУГА

Ако Мери знаеше за ревностните претърсвания, които в нейно отсъствие Норт бе предприел, недоверието ѝ към него би се затвърдило окончателно.

Веднага щом тя напусна вилата и тръгна за Ню Йорк, Норт се зае да прерови всички стаи, за да намери мястото, където Мери съхраняваше парите си. Действията му бяха бързи и умели.

Той бе подразбрал, че съпругата му държеше в дома си значителни суми, но, изглежда, ги съхраняваше в секретна каса, зазидана в стената, защото Норт въпреки опитния си поглед не можа да открие мястото, където се намираха парите.

Престъпникът вече няколко пъти се бе опитвал по доста заобиколен път да доведе разговора до този въпрос, но Мери не разбираше неговите намеци и той се въздържа от по-подробни разпитвания, защото можеше лесно да възбуди подозренията ѝ.

Сутринта на същия ден, в който граф Фон Хоенщайн бе посетил Мери в Ню Йорк, Норт ровеше усърдно из будоара на съпругата си. Нито един скрин, нито един шкаф не беше останал непретърсен, но всичко беше напразно.

Отчаян от безрезултатното търсене, вече беше тръгнал да излиза, за да отиде в малкия салон, когато изведнъж му хрумна една идея — да опипа още веднъж внимателно с ръце стените. Почука старателно с пръст надлъж и на шир по всички стени, но никъде не се чу кълтене на кухо, което би могло да укаже наличието на някакво скривалище. Най-после се приближи до последната стена и стъпи на канапето, за да може да я опипа по-високо. Стори му се, че звукът от удара беше различен. Той почука повторно. Нямаше съмнение, че звукът бе метален. Свали бързо картината от стената и издаде радостно възклицание. От мазилката се подаваше брава. Скоро се убеди, че тя принадлежеше на желязна каса, чиято врата беше скрита зад тапета и се сливаше с цвета на стената.

Тъй като със сигурност само Мери имаше ключове за тук, Норт не можеше да направи нищо друго, освен да разбие касата при първия удобен случай. Той беше подготвен за такова нещо още при идването си в Далбъри и при първа възможност да го извърши и да избяга с плячката.

В този ден беше невъзможно да го направи, защото Мери щеше да дойде всеки момент. Като погледна часовника си, той се увери, че разполага с твърде малко време, за да започне операцията си и да заличи след това всички следи.

Не след дълго в двора се чу тропот на файтон и след няколко минути Мери влезе в стаята. Норт бързо се спусна към нея и я прегърна; но тя се изтръгна от обятията му и го отблъсна ядосано.

— Но какво се е случило, мила моя? — попита я Норт. — Днес си съвсем променена. Кажи ми какво ти е? Да не съм те обидил с нещо?

Мери свали шапката и палтото си и изгледа строго своя съпруг:

— Днес имах посещение — каза тя. — При мен беше един господин, който те познава отпреди. Той те представи в светлина, съвсем различна от тази, в която ти се представи пред мен.

Норт се уплаши. Кой можеше да бъде този човек? Полковник Роджър? Вицегубернаторът Уотсън? Той веднага си помисли за тях, но съумя да прикрие вълнението си и изгледа изпитателно Мери.

— Не мога да се сетя кой би могъл да бъде! — каза той спокойно.

— Граф Фон Хоенщайн от Германия! — отговори Мери, като наблюдаваше внимателно лицето на Норт.

Великият авантюрист беше подготвен за всякакви изненади. Той много добре знаеше, че съдбата е капризна и може да му изпрати точно онзи, когото съвсем не очакваше. Изражението на лицето му остана непроменено. Напротив, той си даде вид, като че ли не подозираше за съществуването на такъв граф, но той силно го е заинтересувал.

— Граф Фон Хоенщайн ли? — повтори той. — Не си спомням човек с такова име.

— Той е баща на Ирма, моята бивша компаньонка — отвърна Мери рязко.

Норт се изсмя снизходително.

— И ти се остави да те излъжат? Как можеш да повярваш на лъжите на един непознат пред клетвените уверения на собствения си съпруг.

— Този непознат се легитимира достатъчно правдоподобно пред мен. Той е истинският граф Фон Хоенщайн, посланикът е негов приятел от детството — настоя Мери.

— Не вярвам — отсече Норт. — Как би могъл да завърже такова приятелство.

— Графът е готов да представи документи, които доказват, че ти действително си се венчал за Ирма. Той ще изиска дубликат от тях от града, в който се е извършила венчавката, и тези документи могат да пристигнат тук за няколко седмици — извика енергично Мери.

Лицето на Норт оставаше спокойно. Той веднага съобрази, че докато тези компрометиращи го документи пристигнат, той ще бъде вече много далече оттук.

— Ако ти вярваш на този мним граф повече, отколкото на мен, който ти се клех във вярност и любов, тогава ще е по-добре да те напусна — каза той наскърбен и стана от стола си.

— Не, Артур, не, за бога! — извика Мери уплашена и се хвърли в обятията на Норт. — Вярвам ти, но ти видя, че тези доказателства дойдоха за мен малко изненадващо и неочаквано.

— Ти се съмняваш в моята искреност — каза ядосано Норт. — Време е да те оставя и да докажа своята невинност. По-добре би било, ако не бях се върнал!

— Остани, Артур, остани! — изплака Мери. — Ако заминеш, това ще означава смърт за мен. Прости ми! Вече никога няма да се съмнявам в теб.

— Твоето недоверие се появява периодически — отговори Норт и тръгна към вратата. — Аз съм огорчен, защото съм се излъгал в твоята любов. Ако ти държеше на чувствата си към мен, както твърдиш, никога не би повярвала на такива зловни клевети. Затова е най-добре да се разделим. След няколко часа ще напусна твоята вила.

Мери изпищя отчаяно и се опита да задържи любимия си човек със своите снежнобели ръце.

— Артур, прости ми! — молеше тя с глас, задавен от сълзи. — Не се съмнявам в тебе! Аз... аз... ти вярвам във всичко. Обещавам ти

занапред нито една дума на подозрение да не излезе от устата ми. Ето, на колене ти се моля: прости ми! Прости ми!

Тя коленичи пред него и вдигна към лицето му красивите си очи, пълни със сълзи.

Норт я взе на ръце и я занесе на едно канапе.

— Понеже много те обичам, ще ти простя — каза той накрая. — Прощавам ти и съвсем необоснованите подозрения, които ме разстроиха. Надявам се в бъдеще да не обръщаш повече внимание на никакви клевети против мен, от когото и да идват те. Ще идва ли пак при тебе онзи самозван граф?

— Да, каза, че утре пак ще ме посети.

— Попитай го само с какво може да докаже, че действително е този, за който се представя — каза Норт подигравателно. — Ще се убедиш, че не трябва да се вярва на неговите твърдения, а на онова, което аз ти говоря. Днес ще се върнеш ли в Ню Йорк?

— Ще остана при теб — отговори Мери и склони глава любовно на гърдите на Артур. — Ще замина утре, с първия влак.

— Много се радвам, мила моя — стисна я силно в прегръдката си Норт.

На следващата сутрин Мери се раздели със съпруга си и замина за Ню Йорк. Веднага щом се увери, че файтонът е заминал, Норт изтича в спалнята и се върна оттам с един обемист пакет. Развърза го бързо и изсипа съдържанието му на масата. Избра една доста голяма бургия с особена форма, която завършваше с дървена дръжка. С помощта на едно хитроумно приспособление при най-малкото завъртане бургията правеше няколко оборота около оста си.

Слугите не притесняваха Норт. Те живееха на долния етаж на вилата и не се качваха никога на горния етаж в отсъствието на Мери. Той влезе в будоара на съпругата си, сне картината от стената и опря бургията в желязната стена близо до бравата. След това започна да пробива. Работи неуморно повече от половин час, докато инструментът премина през стоманената повърхност, като направи в нея една малка дупка колкото грахово зърно. В разстояние на три часа той направи шест такива дупки, разположени в квадрат, близо една до друга. Погледа със задоволство извършеното от ръцете му и се върна в спалнята. От пакета с инструментите извади едно малко и доста остро

трионче, съобразено точно с широчината на дупките, и започна да реже металната плоскост от една дупка до друга.

Когато Мери отсъстваше от вилата, Артур трябваше да се задоволява със студени ястия, понеже слугите не трябваше да подозират за неговото пребиваване във вилата. Но този ден, при все че от челото му течеше пот вследствие на голямото физическо напрежение, той не усети глад. Мери щеше да се върне привечер, а дотогава той трябваше да вдигне плячката и да избяга. Времето беше скъпо и налагаше да си спести храната.

Най-после довърши работата си с триончето. Извади бавно отрязаната част и бръкна с ръката в получилия се отвор.

— Касата е много дълбока — ядоса се той. — Ще трябва да строша преградите.

Отвори едно малко сандъче, в което имаше малки тръбички с особено устройство, пълни с избухливи вещества. Взе една от тях, обви я с дълъг фитил, после провря ръката си в дупката и постави взривното устройство до една от преградите.

Най-сетне сполучи да го постави точно там, където трябваше, и сложи една къса табла на мястото, за да приглуши гърмежа. Чу се глух гръм и вратата на желязната каса зейна.

Норт едва не извика от радост, но изведнъж трепна и се послуша. Чу стъпки и гласове. Явно слугите бяха чули гърмежа. След малко те започнаха да блъскат по заключената врата.

Нямаше време за губене. Артур отвори желязната каса и погледна вътре. В долното отделение имаше пакет банкноти, на който беше написано: „\$500000“.

— Твърде малко за такава рискована акция — измърмори той недоволно и пхна банкнотите в джоба си.

Шумът навън продължаваше. Слугите напразно се опитваха да влязат в заключената стая. Норт щеше да извика от ярост, когато видя, че в касата има и едно секретно отделение, което трябваше да изостави, защото нямаше никакво време. Навярно Мери криеше там ценностите си, а пакетът с банкнотите беше оставен в предното отделение само временно. Така Норт трябваше да си тръгне с почти празни ръце. Какво бяха за него петстотин хиляди долара. Той беше свикнал да разполага с милиони.

Като хвърли още един гневен поглед към заключеното съкровище, той напусна стаята. Наметна мантията си и се послуша. Зад вратата на неговата стая владееше пълна тишина. Но в същата минута от съседната вляво от нея се чуха гласове. Нямаше съмнение, че го обграждаха. Трябваше да бяга, без да губи нито минута.

Отвори много внимателно вратата и премина бързо през вестибюла, после по коридора. На няколко скока слезе по стълбите и стигна до входната врата, която беше отворена. В този момент чу зад гърба си женски глас:

— Помощ! Крадец!

Зад него отекваха стъпки. Той се затича през градината и изчезна в близката гора. Слугите, които го преследваха, се спряха в нерешителност.

— Трудно ще го уловим — каза един. — Такъв може да ни убие, без да му мигне окото.

— Как ли е влязъл вътре? — питаше се слугинята и чупеше ръце от възмущение.

— Кой знае! Никой не го е видял.

— Вижте, господарката идва — извика след малко слугинята, като показва уплашено файтона, който се приближаваше към вилата.

Слугите се върнаха бързо назад. Когато стигнаха в двора, файтонът тъкмо спираше пред портата.

ЛЮБОВ И ОМРАЗА

Мери беше помолила граф Фон Хоенщайн да дойде в единадесет часа, така че не се наложи да чака много дълго.

Тя се намираше в особено деликатна ситуация. Макар че Норт бе успял да я успокои и заблуди, Мери не можеше да намери в себе си повод да обвини стария граф в измама или фалшификация.

Беше наистина чудно, но винаги така се случваше. Колкото пъти напускаше Артур, толкова пъти недоверието се надигаше у нея и тя искаше веднъж завинаги да свърши с това ненормално положение, като разбере каква е истината. Ключът беше в Артур. Той трябваше да разреши загадката. Виждаше се, че благородният граф не можеше да бъде лъжец. Как би могла да приеме твърденията на стария господин за неверни! С какви думи би си послужила, за да му изкаже своето недоверие към онова, което той казва?

Граф Фон Хоенщайн сам ѝ дойде на помощ. Още с пристигането си той внимателно подхвърли:

— Вчера се снабдих от нашето посолство с един документ. Когато започнах да издирвам дъщеря си, сметнах, че ще имам нужда от него. Позволявате ли ми да ви го покажа?

Той извади от джоба си един голям лист хартия, сгънат добре, и го подаде на Мери.

Младата жена се изчерви. По един деликатен начин, свойствен за благородните и образовани хора, графът бе доловил нейните колебания и сега искаше тактично да ѝ докаже верността на своите твърдения.

Погледът ѝ бързо премина по редовете на документа и от прегледа му тя разбра добре, че този, който стоеше пред нея, бе наистина граф Фон Хоенщайн.

Все пак от честолюбие тя не искаше да отстъпи веднага.

— За мое голямо съжаление, господин графе, аз не можах да науча нищо за онова, което ви интересува. Истината ще се установи напълно, когато видим актовете, потвърждаващи брачните отношения между моя съпруг и вашата дъщеря.

— Аз писах още вчера за това — отговори графът. — За четиринадесет дни ще ви ги представя. Утре заминавам за Марвил, където според досега събраните сведения дъщеря ми е била видяна за последен път преди известно време.

— И какво ще правите, след като намерите дъщеря си и получите документите?

— Актовете, за които става въпрос, ще трябва да оправдаят дъщеря ми пред обществото — каза графът. — А що се отнася до брака, той, разбира се, ще бъде разтурен. Двубрачието е доказано и това улеснява развода.

Мери трепна, но любовта ѝ към Норт беше толкова голяма, че му бе простила дори и това, само да би могла да се освободи от подозрението ѝ по убийството на баща ѝ. В същото време в нея се пробуди и гордостта, защото чувстваше, че няма да ѝ бъде позволено да остане съпруга на човек, потъпкал най-светия съюз — брачния. „Клеветите“ според Норт се очертаваха все по-истински и тя не можеше повече да му вярва.

Най-после графът я извади от мъчителните мисли, в който се беше потопила.

— Уви! Колко бих желал да се срещна лице в лице с този Норт! — каза той. — Може би този подлец знае къде се намира дъщеря ми, но крие от хората, за да не се объркат плановите му.

Мери рязко стана от стола, на който седеше спокойно досега. От очите ѝ изскачаха искри. Не беше ѝ минавала през ум мисълта, която графът току-що изказа. Тя не можа да сдържи възбудата си, когато взе едно толкова важно решение.

— Аз ще ви срещна с моя съпруг, господин графе — заяви тя високо. — Зная къде се намира Артур Норт.

Това известие дойде като гръм от ясно небе за стария граф, който не очакваше такова решително действие от страна на Мери.

— Можете ли да ме заведете веднага при него? — попита той бързо.

— Да, но само при едно условие — каза замислено Мери.

— А именно?

— Да ми дадете честната си дума, че няма да съобщите на никого мястото, където се намира той. Върху него тежи подозрение за престъпление, което той не е извършил, затова е принуден да се крие.

Мери произнесе тези думи с треперещ глас, защото сама не беше убедена в това, което казваше.

— Давам ви моята честна дума! — произнесе тържествено възрастният джентълмен.

— Благодаря ви! Ако сте готов, можем веднага да тръгнем.

Мери нареди да впрегнат конете във файтона. Нито тя, нито графът говореха по време на пътуването до Далбъри. Всеки от тях бе зает със собствените си мисли.

Граф Фон Хоенщайн с нетърпение чакаше минутата, в която щеше да се срещне лице в лице с подлеца, докарал толкова нещастия на дъщеря му. Норт бе загубил предварително, ако почнеше пак да плете мрежа от лъжи, защото джентълменът бе готов да отмъсти за честта на дъщеря си по всякакъв начин.

Колата, която бяха взели на последната станция, най-после спря пред вратата на вилата. Старият граф скочи от файтона с младежка пъргавина и кавалерски подаде ръка на Мери, за да ѝ помогне да слезе.

Слугите, преследвали преди малко Норт, се спуснаха към господарката си, която вече влизаше с графа в преддверието.

— Госпожо, какво нещастие! Един разбойник се беше вмъкнал във вилата и навярно ви е ограбил — извикаха в един глас двамата и започнаха да се вайкат, страхувайки се, че господарката им ще ги укори.

— И защо не го хванахте? — попита графът.

— Всичко стана много бързо. Аз бях в стаята на слугите, понеже готвачката си беше отишла, когато Бети влезе уплашена в стаята и извика: „Страх ме е... горе има някой!“. Като чух това, веднага скочих и заедно с момичетата изтичах горе. Чуваше се ясно, че някои работеше с някакъв инструмент в стаята. После настъпи тишина и малко след това се разнесе гръм. Започнахме да викаме и двамата, защото доста се изплашихме. След това раздрусахме вратата, но беше заключено. Миг по-късно в коридора горе се отвори една врата — онази на стаята, съседна с вашия салон. Един човек изскочи навън и слезе като стрела по стълбите. После премина през градината и изчезна в горичката. Не беше възможно да го уловим. Беше много добре облечен.

Граф Фон Хоенщайн усети изведнъж как Мери се облегна безсилна на ръката му. Той погледна лицето ѝ — то беше съвършено

жълто.

— Уплашихте ли се? — попита той съчувствено.

Мери поклати глава.

— Елате, господин графе — помоли го тя. — Да отидем горе. Дано даде господ моето предположение да не излезе вярно. Останете тук — нареди тя на стъписаните слуги. — Ще позвъня, ако имам нужда от вас.

Мери толкова бързо изкачи стълбите, че графът с мъка можа да я последва.

— Почакайте ме, и аз искам да дойда, мисис — извика той загрижен. — Може да има още разбойници там.

Графът извади револвера си, но Мери се възпротиви.

— О, не вярвам, че ще има нужда от оръжие — каза тя. И прибави на себе си: — Съжали ме, Господи! Не позволявай да изпия и тази горчива чаша. Тя ще бъде смъртоносна за мен!

Младата жена извади връзка ключове и отвори една врата, след това премина в съседната стая.

— Артур! — извика тя отчаяно, но не последва никакъв отговор.

Старият джентълмен бе изненадан от откритието, което направи. Явно Мери съзнателно и грижливо беше крила в тази стая един подлец и престъпник.

Тя се върна бързо.

— Заминал е! — изкрещя тя неистово. — Тръгнал си е! Уви, по-добре да не бях идвала никога тук, господин графе! Избягал е, понеже се е страхувал от вас!

— Но успокойте се — каза графът. — Защо ще бяга, когато изобщо не знае, че аз идвам насам?

— Да, имате право — съгласи се Мери. — Извинете ме, толкова съм нещастна. Едва го бях намерила, и отново го загубих.

— Как тогава е станало така, че слугите са го помислили за разбойник? Не са ли го виждали никога?

— Не — извика отчаяна Мери. — Никой, освен мен не знаеше за неговото присъствие тук. Аз го криех, понеже е мой съпруг и едничкият човек, когото обичам на този свят.

Графът я гледаше смаян. Колко голяма трябва да е била любовта на тази жена, за да приюти заподозрения си в убийство съпруг, проявявайки такива трогателни грижи.

Мери най-после се съвзе.

— Елате, господин графе — каза тя с болка в гласа и поведе благородника към салона. — Може би съпругът ми скоро ще се върне, защото за мен все още е загадка причината, която го е накарала да напусне това сигурно убежище.

Двамата Влязоха в салона. Графът учудено огледа желязната каса, която зееше отворена, и инструментите, разхвърляни върху масата. Откъм стената, зад касата, излизаше гъста струйка дим и се издигаше до тавана.

Но графът нямаше време да си обясни добре видяното и да разгледа по-обстойно касата, защото Мери, която също бе видяла похищението, изтича към него и се хвърли в обятията му. Той я заведе до едно канапе и повика слугите, които, издавайки всевъзможни възклицания, се заловиха да свестяват господарката си.

В това време възрастният благородник отиде до разбитата желязна каса, погледна непипнатото отделение и се върна при Мери, която вече беше отворила очи и се оглеждаше замаяна.

— Оставете ме — заповяда тя на слугите, които се суетяха около нея. — Излезте веднага от салона.

Те се отдалечиха, като кършеха ръце, а графът гледаше Мери и се питаше това ли беше жената, която само преди няколко минути му бе говорила за своята безпределна любов към съпруга си.

— Господин графе — каза Мери с отпаднал глас, — вие видяхте всичко! Вече нямам какво да крия от вас! Може би ще разберете всичко. Сега съм сигурна, че той уби баща ми. Измами ме по един нечуван начин, след което е дошъл тук само за да ме ограби.

— Скъпоценностите ви не са пипнати — каза граф Фон Хоенщайн, като гледаше загрижено нещастната жена.

— Не са ли? — извика Мери и скочи на крака. — Значи този мерзавец не е успял да задигне друго, освен половин милион долара, които бяха извън ковчежето. Но и да беше ме ограбил съвсем, нямаше да може да постигне целта си, защото аз щях да продам земите си, да пожертвам всичко, за да намеря този подлец и да си отмъстя.

Тя извади от джоба си един особен ключ и отвори с него ковчежето. Граф Фон Хоенщайн се смръзна. В това сандъче беше струпано колосално богатство — богатство, струващо много милиони.

Мери тържествено му показва това съкровище.

— Ще пожертвам всичко, което виждате тук, само и само да мога да хвана онзи подлец. Ще го следвам ден и нощ, заклевам ви се!

Мери се бе преобразила. Онази любеща и смирена съпруга се бе превърнала в демон, който с блестящи от омраза очи търсеше човека, причинил му толкова злини.

— Нищо не разбирам — каза графът. — Обяснете ми, моля ви, как е попаднал тук Норт и защо изобщо сте го крили! Всичко това е една загадка за мен.

Мери разказа набързо как Норт я беше излъгал, как беше я измамил с лъжливите си клетви, докато спечели наново доверието и любовта ѝ.

— Вече няма никакво съмнение — заключи графът. — Този мръсник никога не е търсел от вас друго, освен парите ви. Иначе не би се върнал.

Мери не отговори. От очите ѝ изскачаха искри и това показваше, че в нейно лице Норт си беше спечелил нов, непримирим враг. И наистина, ако можеше той да разбере, че повече не трябва да очаква милост от нея! Защото бяха засегнати най-светите ѝ чувства.

ВСЕ ПО-НАГОРЕ

Голямата нужда от пари за препитание, както и за да продължи издирванията на Лидия, принуди Ирма да приеме предложението на агента и да се върне отново на сцената.

Тя го помоли да запази името ѝ в тайна — нещо, което той прие на драго сърце. С това той дори печелеше, като създаваше умело една тайнственост около певицата, правеше я интересна и загадъчна, а с това рекламата за нея ставаше по-ефикасна и по-силна.

Успехите на Ирма бяха удивителни. След всяко явяване на сцената тя жънеше лаври и печелеше симпатиите на слушателите. Сцените от Луисбърг се повтаряха постоянно. Билетите за нейните концерти достигаха много високи цени, защото всички искаха да видят и чуят красивата певица.

От няколко дни Ирма се намираше в Синсинати, където Норт бе оставил своя слуга Хосе, но той бе намерил за по-благоразумно да чака господаря си в една къща в крайните квартали, така че само случайността можеше да го срещне с Ирма и Юнона.

Агентът ѝ, мистър Моргън, беше съвършен джентълмен. Той никога не противоречеше на Ирма и се обръщаше към нея само по чисто комерсиални въпроси. Този американец бе толкова зает с приготовленията, които бе поел, че много рядко намираше свободен час, който да посвети на покровителстваната от него красавица.

Ирма живееше в Нюпорт, където богатите граждани на Синсинати имаха свои богато уредени вили. Господин Моргън ѝ беше намерил жилище у една възрастна жена, а той живееше в града и идваше само когато трябваше да вземе Ирма за някои концерт.

Понеже щяха да останат три седмици в Синсинати, Ирма имаше добрата възможност да се любува заедно със своята хазайка на чудесните околности на града. Тези чести разходки ѝ се отразяваха много добре. Бледото ѝ лице доби приятен свеж вид, което я правеше още по-красива.

Сутрин двете дами седяха на верандата, а Юнона, облегната на парапета, наблюдаваше движението по доста оживената улица.

— Какво е онова интересно здание? — попита Ирма, като посочи едно кубе, подобно на онези върху храмовете, което се издигаше сред множество дървета.

— А, не познавате ли индийската къща? — каза хазайката. — Тя е много интересна!

— Не съм чувала нищо за нея — отговори Ирма. — Може ли да се разглежда?

— Сигурно! Мистър Уинслоу се радва, когато хората се любуват на неговата колекция от произведения на изкуството. Чудя се как досега не ми е дошло наум да ви заведа там. Добре ще бъде да опитаме да направим следобед едно посещение там — пропуснали сме много.

— Не знам дали ще е удобно — поколеба се Ирма. — Може би ще е по-добре да се откажем.

— Но, мис, защо да не разгледате този дворец, той е един истински музей. Няма да бъдем единствените посетители в него. Там не живее никой. Притежателят му, мистър Уинслоу, обитава друга, помалка вила на края на един чудесен парк, засаден само с тропически растения.

— В такъв случай ще ми бъде приятно да ви придружа — каза Ирма.

— Собственикът, мистър Уинслоу, е живял дълго време в Индия — поясни хазайката. — Той е млад, неженен и е истински джентълмен. Постоянно посещава вашите концерти и е сред най-запалените ви почитатели. Цял свят знае това и се учудва на неговото упорство. Винаги идва, придружен от своя братовчед.

Ирма често канеше на своите концерти хазайката си. Тя беше страстна любителка на музиката и часовете, прекарани в концертната зала, бяха едни от най-хубавите в нейния живот.

— Мистър Уинслоу седи в предната ложа заедно с братовчед си — допълни старата жена. — Виждах го вече няколко пъти. Неговият братовчед е офицер, с блестящата си униформа е много привлекателен.

— Аз никога не гледам зрителите — каза Ирма.

— Да, тъкмо затова ви се удивляват всички — отговори хазайката. — Когато пеете, сте много сериозна. Но не трябва да се смущавате от това, че погледите на всички са вперени във вас. Никой

не е виновен, че сте толкова красива и имате божествен глас. Всъщност по-добре е да си мълча, защото знаая, че не обичате да ви хвалят.

— А защо собственикът на индийската къща живее сам? — попита Ирма, за да обърне разговора в друга посока.

— Да, това е тайна! — отговори хазайката. — Казват, че годеницата му умряла преди венчавката и това много го разстроило. Други разправят, че на един дуел убил свой роднина, но това са само слухове. Никой не знае нищо положително.

— Мистър Уинслоу отдавна ли живее в Нюпорт? — попита Ирма.

— Вече близо две години, но и по-рано е бил понякога тук. Казват, че е най-богатият човек в Синсинати.

След малко старата жена се извини и се отправи към вилата. Ирма погледна към Юнона и видя, че негърката се беше скрила зад едно растение, откъдето с голямо внимание наблюдаваше нещо на улицата.

Певицата стана от мястото си и понечи да отиде при Юнона и да я попита какво означава всичко това, но негърката извика:

— Не идвай насам, мисис! Юнона каже веднага какво видяла.

Ирма се огледа изплашено. Първата ѝ мисъл беше, че пак се е появил Норт.

Юнона най-после напусна прикритието си и дойде при Ирма, която изслуша много внимателно онова, което негърката ѝ разказа.

— Юнона видя слугата, който по-рано хвана с ласото. Той мина по улицата.

Ирма се уплаши, защото знаеше, че където е слугата, там трябва да бъде и господарят.

— Само да не те е видял — каза тя с разтревожен глас. — Ти знаеш с какво усилие се избавихме тогава от техните преследвания.

— Затова Юнона тук — произнесе негърката самоуверено. — Юнона бди. Тя готова да се бори и срещу двамата. Мисис не трябва да се бои от нищо.

Хазайката се върна и прекъсна разговора им, но спокойствието на Ирма бе изчезнало. Мислите ѝ се въртяха все около Норт. Тревожеше я това, че нямаше никакви изгледи да се избави веднъж завинаги от този свой заклет враг.

Следобед двете дами, придружавани от Юнона, се отправиха към индийската къща.

Висок зид обграждаше имението и пресичаше достъпа до него откъм улицата, както и любопитните погледи. Чудесната градина, която се простираше върху голямо пространство и заобикаляше като гора зданието, бе едно рядко творение на градинарското изкуство. Сред нея блестеше като видение разкошната постройка. Палми и бананови дървета изпълваха парка.

Ирма и хазайката ѝ оставиха Юнона пред зданието, което приличаше на храм, и влязоха в едно преддверие. Това бе предна стая, чиито стени бяха покрити с безброй цветни изображения. Множество коридори, потънали в тайнствен полумрак, водеха към чудесно уредени стаи, във всяка от които имаше наредени различни предмети от приложното и изобразителното изкуство. Погледите на посетителите биваха привличани от скъпоценните картини и от разнообразните мозайки. Високи статуи от мрамор и гипс, изобразяващи войници и офицери от различни народности и от далечни времена, с великолепно облекла и най-чудновати оръжия, красяха стаите. По подовите бяха постлани скъпоценни килими. Скъпи съкровища, ковчежета, кутии от слонова кост, разни цветни метали и минерали, творения на индийското изкуство допълваха мебелировката и украсата.

Ирма беше смаяна от чудесата, които видя в този дом. Нейната приятелка, която бе посещавала вече няколко пъти този музей, даваше подробни обяснения за всеки предмет.

Нямаше още никой в салона и доколкото можеше да се разбере, двете дами бяха единствените посетители. Затова, когато чу зад себе си един звънлив мъжки глас, Ирма изтръпна.

— Ах, да! Не се лъжа. Аз наистина имам удоволствието да поздравя в моя дом нашата мис Екселсиор!

Ирма смутено вдигна поглед. Пред нея стоеше красив мъж със загладено лице и черни очи, които вдъхваха доверие. Тя се поклони на непознатия. Той от своя страна направи кавалерски поклон.

— Поздравявам ви с добре дошли в индийската къща — каза той приятелски — и понеже ви дадох име, позволете ми и аз да се представя. Уинслоу!

— Но защо Екселсиор? — попита Ирма учудено. — Аз се явявам на сцената под името мис Б.?

Лека усмивка пробяга по сериозното лице на мистър Уинслоу.

— Ние ви наричаме така, мис, тъй като не знаем истинското ви име, освен това не можахме да намерим по-подходящо от Екселсиор. Само по себе си то много ясно говори за вас.

Ирма се изчерви. Младият господин придружи двете дами през салона, приемайки доброволно ролята на гид.

Не мина много време и певицата откри, че ѝ доставя голямо удоволствие да разговаря с този високообразован човек, притежаващ блестящо остроумие и духовитост, допълващи широките му познания. След многото комплименти, които ѝ се правеха всеки ден, тя можеше най-после да изслуша сериозните бележки на този човек, който вървеше до нея и много рядко си позволяваше да хвърля по един бърз поглед към своята красива събеседничка. Но зад тези редки погледи, пълни с възхищение и плахост, чистата душа на Ирма лесно можеше да види, че този сериозен човек не би отстъпил пред никакви трудности, за да достави удоволствие на известната певица.

Ирма, придружена от хазайката си и мистър Уинслоу, напусна индийската къща и тримата тръгнаха през чудесния тропически парк.

— Боже, забравих слънчобрана си в един от салоните — сепна се старата жена.

Мистър Уинслоу предложи да го донесе, но понеже не можеше да определи къде точно го е забравила, хазайката реши да го придружи, като помоли Ирма да я почака под сянката на някое дърво.

ПАЗАЧКАТА

Ирма седна под едно високо бананово дърво. Чувстваше се великолепно под сянката на широките светлозелени листа. Слънчевите лъчи не можеха да проникнат през тях и отдолу беше приятно и хладно.

Певицата се любуваше на живописната гледка, която се разстиляше пред нея. Чудесният пейзаж я пренасяше далеч на изток, в страната на Шехерезада.

Наоколо стройни и величествени палми издигаха високите си клони и образуваха свод, под който се издигаше малък водоскок, заобиколен от тропически храсти. Струйка кристална вода изхвъркваше нагоре и разпръскваше хиляди капки, разнасяни като бели мъхове от порива на вятъра.

По клоните на дърветата бяха накацали красиви пауни и от време на време разперваха своите дълги, пъстроцветни опашки. Край водоскока стояха неподвижно бели като сняг пеликани. Едно пурпурночервено фламинго се приближи до Ирма и я заразглежда с любопитство.

Изведнъж пауните се разпръснаха с крясъци, пеликаните изчезнаха в храстите. Пясъкът по алеята съскаше под тежестта на човешките стъпки, приближаващи се към мястото, където седеше Ирма. Човекът беше млад хубавец в униформа на пехотен офицер. Той крачеше бързо, оглеждайки се на всички страни. Щом видя Ирма, очите му блеснаха. Тя се изправи.

— Значи слугата е имал право. Нашата славна звезда наистина се намира в индийската къща — каза офицерът, като се поклони ниско. — Хари Уинслоу от 51 полк — представи се той. — Аз съм братовчед на вашия домакин.

Ирма кимна леко с глава. Тя се почувства притеснена от погледа на непознатия мъж, който явно се опитваше да изрази с мимики възхищението си.

— Чакам моята придружителка — обясни Ирма. — Тя се върна с мистър Уинслоу да потърси слънчобрана си, който забравила в един от салоните.

— Великолепна, прекрасна! — промълви Хари. — Вие не сте жена, а ангел! Много съм слушал за вас. Бил съм и на концертите ви. Всички офицери от нашия полк са очаровани от вас и говорят само за вашите песни.

— Трогната съм от това внимание и съм ви признателна — отвърна Ирма.

— Следващата седмица организираме излет. Ще присъстват много дами. Аз съм натоварен с изготвянето на поканите. Вие също ще получите покана.

— О, моля ви се, не се притеснявайте за това, мистър Уинслоу — прекъсна го Ирма. — Тази покана би била излишна, тъй като аз се въздържа от всякакви развлечения.

— Излетите на нашия офицерски клуб винаги се превръщат в чудесни приключения — каза гордо офицерът. — Нашата местна аристокрация счита за голяма чест да участва в тях и много рядко се случва някой да откаже.

Офицерът натърти нарочно на последната дума, за да разбере Ирма, че поканата към нея е голяма чест, оказана ѝ лично.

— Съжалявам — отговори тя рязко, — че няма да мога да дойда и че съм принудена лично да откажа поканата.

Челото на офицера леко се набръчка в някаква скрита закана. Такова нещо не му се бе случвало досега. Питаше се дали красивата певица държеше чак толкова на своето реноме, че отказваше да вземе участие в блестящото празненство на недотам изтънчената според нея военна аристокрация, или си имаше някакви други причини. На нея, мислеше си Уинслоу, ѝ плащат като на всяка друга артистка, а се осмелява да откаже поканата, и то само с няколко думи. Да, трябваше да плати за това си държане.

— Извинете ме — каза той, — но чрез този отказ вие си навличате неприятности, много по-големи, отколкото може би си представяте!

— Не ви разбирам! — отговори Ирма смаяна.

— Нашето офицерство ще счете вашия отказ за обида, а това ще стане достояние на цялото общество и вашите концерти ще пострадат.

— Но това прилича на закана! — възкликна Ирма. — Нима е кавалерско да внушавате на една дама подобни неприятни перспективи?

Офицерът вдигна рамене. Очите му се впиваха в Ирма.

— Повтарям ви, че нашето офицерство ще погледне на вашия отказ като на тежка обида — повтори той настойчиво. — Вие ще почувствате последствията от това още на следващия си концерт.

— Какви последствия, Хари? — попита изведнъж един сериозен глас.

Офицерът се обърна бързо. Зад тях стоеше мистър Уинслоу.

Ирма потърси с поглед своята придружителка, но не я видя никъде. Тя искаше да се отдалечи, но едно особено чувство, което не можеше да си обясни добре, я задържа.

— Чух края на разговора ти с мис Б. — обърна се Уинслоу към своя братовчед. — Ти я заплашваше с някакви неприятни последствия, свързани с нейния отказ. Така ли е или не?

— Така изглежда — отговори навъсено офицерът. — Отправих към уважаемата дама една покана от името на офицерството, но тя отказа.

— А другарите ти упълномощиха ли те, в случай на отказ от нейна страна, да я заплашваш? — запита мистър Уинслоу.

— Това е моя работа, Робърт — сопна се офицерът, — и не се отнася до теб.

— Отнася се, и то повече, отколкото можеш да си помислиш! Ще поискаш веднага, в мое присъствие, извинение от тази дама и ще потвърдиш пред нея, че само младежкото ти увлечение те е подбудило да говориш така!

— Няма да направя това! — извика Хари.

— Веднага, момче, повтарям ти го! — викна на свой ред Уинслоу. Гласът му беше твърд, а изразът на лицето му не предвещава нищо добро за своенравния му братовчед.

Ирма се спусна към него.

— Моля ви, мистър Уинслоу, простете на вашия братовчед и не го заставяйте да се извинява. Аз му прощавам на драго сърце, не се сърдя и ви моля да не се карате заради мен.

— Съжалявам, миледи — каза мистър Уинслоу, — че не мога да изпълня вашето желание. То само доказва вашата доброта и

чистосърдечност. Ето защо пак настоявам моят братовчед да ви се извини.

— Не, никога! — извика офицерът извън себе си от ярост. — Да искам извинение от една певица, която...

— Нито дума повече! — прекъсна го мистър Уинслоу. — Ще трябва да дадеш сметка за своето държане.

— И то веднага, ако искаш — кресна Хари и улови дръжката на сабята си.

— Позволи ми само да заведа миледи при нейната придружителка и после съм напълно на твое разположение — каза мистър Уинслоу. — Разрешете ми да ви отведа — обърна се той към Ирма.

Тя бе изслушала думите на разярените мъже, обзета от смъртен страх. Беше прежълтяла като восък, а очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Не, няма да тръгна — възпротиви се тя. — Не и преди да се уверя, че сте сложили край на злощастната препирня. Моля ви от душа, господа, помирете се, иначе и аз няма да се успокоя дори за минута.

— Не мога да позволя да бъде обиждана една дама в моето имение! — настоя мистър Уинслоу. — Елате, мис!

Ирма обаче не чу какво ѝ се говореше. Тя знаеше само, че ако си тръгне, двамата мъже щяха да се бият жестоко. Беше отчаяна, защото виждаше, че горчивините и нещастията я следваха на всяка крачка.

Ирма нямаше представа колко по-красива ставаше в отчаянието си. Погледите на двамата мъже бяха приковани като под въздействието на магическа пръчка в пленителното ѝ лице.

В този момент ѝ дойде една спасителна идея. В своя нещастен живот беше правила много жертви, готова беше да се жертва и сега. Тя се спусна бързо към офицера, който измерваше своя братовчед със заканителен поглед.

— Изслушайте ме — замоли се тя. — Заклевам ви във всичко свято на този свят — помирете се с вашия братовчед. Не искам да ми се извинявате. Аз вече ви простих. Помислете само за страха и душевните терзания, които ще претърпя, като знам, че аз съм тази, която, без да иска, разбира се, е направила заклетите врагове двама братовчеди. Помислете и за вашите майки.

Младият офицер хвърли мрачен поглед към своя братовчед, който стоеше зад гърба на Ирма и слушаше замаян нежния глас на тази божествена жена. След това погледът му се спря върху певицата. Видя чудесните и очи, които го гледаха загрижено, и сключените ѝ ръце, които се протягаха умоляващо към него. Най-послед се реши да пристъпи към нея.

— Моля за извинение, мис. Простете ми, това се дължи на моя жив темперамент, който се прояви повече, отколкото бе нужно.

Младият офицер се поклони и целуна нежната ръка, която Ирма му подаде щастливо усмихната. След това тя улови неговата и го отведе при мистър Уинслоу, който стоеше, облегнат мълчаливо на една палма. Нито едно трепване на лицето му не издаваше вълнението, което го бе обзело.

— Е, доволен ли сте? — попита го Ирма.

Той протегна десницата си, без да каже нищо, и стисна ръката на братовчедата си, който също отговори със сърдечност на това ръкостискане.

Младият офицер промълви още няколко извинения и бързо се отдалечи.

— Уплашихте ли се, миледи? — осведоми се мистър Уинслоу, като гледаше загрижено бледото лице на Ирма.

— Да, страхувах се много — отговори тя. — Но сега всичко тръгна пак добре.

— Така е — отвърна Уинслоу. — Моят братовчед е твърде млад и като всеки млад човек прибързва. Буйната кръв, която ври в него, го тласка към необмислени постъпки. Иначе той има добър характер и ще стане съвършен мъж.

Ирма не отговори. Тя вървеше до мистър Уинслоу по тихите алеи, покрити с листата и цветовете на чудесните екзотични цветя.

— Харесва ли ви паркът, миледи? — попита пак Уинслоу, който забелязваше, че погледите на Ирма са пълни с любопитство и удивление.

— Човек може да си помисли, че сънува — отговори певицата тихо. — В този чудесен парк посетителят неволно се пренася на изток. Като че ли това е къщата на Фатима, а пък индийската къща е магическият дворец, в който невидимата господарка на духовете крие съкровищата си.

Мистър Уинслоу потвърди мислите ѝ, после се спря.

— Само след няколко крачки ще стигнем при входа на парка. Там ви чакат вашата хазайка и слугинята. Аз живея уединено, не съм виждал много на този свят и рядко ми се случва да срещна наистина човешко сърце сред това гъмжило от суетни и лицемерни хора. Само в моето обично отечество намерих няколко такива скъпоценности. Затова и засадох тук този парк — да ми напомня за моята родина. Когато вие говорихте за магическия дворец на Фатима, на мене ми се струваше, че нейната горда осанка вървеше близо до мен. Нещо повече, днес аз видях в дома си самия ангел. Бъдете здрава и Бог да ви благослови.

Мистър Уинслоу улови ръката на Ирма и допря до нея горещите си устни. След това се отдалечи.

Ирма се отправи замислена към изхода, където я чакаха хазайката ѝ и Юнона.

ПОСЛЕДНИЯТ КОНЦЕРТ НА КРАСИВАТА И НЕДОСТЪПНА ПЕВИЦА

На другата утрин агентът Моргън се представи на Ирма, за да приеме някои разпореждания.

— Колко концерта още ще имаме в Синсинати? — попита Ирма, докато американецът нервно чукаше с пръсти по масата.

— Само един — отговори Моргън. — Получихме много други ангажименти и предложения.

— В такъв случай това е последната вечер, в която ще пея — каза твърдо Ирма.

Агентът трепна.

— Последна вечер ли? Да не се шегувате? Защо се отказвате от един богат източник на средства?

— Моето решение е безвъзвратно — каза Ирма. — Една лична и неотложна работа изисква цялата ми енергия и внимание, както и цялото време, с което разполагам.

— Мога ли да ви поздравя? — попита живо Моргън, мислейки, че се касае за женитба.

— Лъжете се в предположенията си — уточни Ирма, като се изчерви. — Едно голямо и неотменимо задължение налага присъствието ми на друго място.

— Е, добре, както желаете — заключи агентът. — Полага ви се възнаграждение, от приблизително 150 000 долара и тази сума ще вложи при един банкер в града.

— Но това е огромна сума!

— О, вие бихте я увеличили стократно, ако се съгласите да продължите концертите си — каза Моргън горчиво. — Вашата популярност расте с бързината на светкавица. Хората се бият за билети.

Но Ирма не го слушаше вече. Тя винаги можеше да излезе на сцената, като намереше Лидия, и да си изкарва прехраната с пеене, за да осигури себе си и бъдещето на своето дете.

— И така, днес ще пея за последен път — повтори тя на агента.

— Щом не желаете повече, добре — отговори той. — Аз разгласих, че това е последният концерт в Синсинати, и залата сигурно ще бъде препълнена.

Щом агентът си замина, веднага се показва къдравата глава на Юнона.

— Ела — повика я Ирма, — вече съм сама. Виждала ли си пак слугата на Норт?

— Юнона още веднъж го видя. Проклетият черноок, изглежда да е много зле.

Ирма въздъхна леко. Тя помисли, че Норт се е разделил завинаги със своя слуга, защото иначе не можеше да си обясни бедственото положение на метиса.

— Само да не ни е видял — каза тя печално. — Ако наистина е така, лесно ще се избавим от преследванията на нашите гонители, понеже още сега ще напуснем Синсинати. Аз отивам да търся детето си.

— О, това е добре! — извика Юнона радостно. — Юнона пак може да тича из гората, да търси детето на мисис. Това е много хубаво, отколкото да седим тук, в града.

— Добре тогава, започни да приготвяш куфарите — каза Ирма. — Ще отидем най-напред в Колумбия, където ще наредя да търсят навсякъде, да проверят всяко изгубено дете. Може би господ ще се съжали.

Времето за приготвяне отне малко време. Същата вечер, прощалната, Ирма облече най-хубавата си рокля от коприна. Тя прилепваше идеално по талията ѝ и чудесно подчертаваше прелестните форми на тялото ѝ.

Огледалото отразяваше цялото изящество на нейната стройна и благородна фигура. Но Ирма не се любуваше много на себе си. Тя бе печална. Пред нея се откриваше нов път на страдания и мъки.

Тя си спомни появата си в шантана, където бе изпила до дъно горчивата чаша на унижението. Дори и тук, където беше известна като голяма певица, не бе избавена от неприятности. Случката в индийската къща бе ясно доказателство за това.

При все че Ирма отблъскваше упорито букетите и другите подаръци, те ѝ се поднасяха с грамади. Юнона от своя страна хвалеше

своята господарка и разказваше за нея какви ли не легенди. Само чрез тези хвалби и примиреното си поведение Ирма обезкуражаваше клеветниците си. Тя не носеше никакво украшение или скъпоценност по себе си. Каква полза от украшения, когато душата ѝ бе тъжна. Нейната красота ѝ бе достатъчна. С нея тя навсякъде бе приемана радушно и с удоволствие. Отбягваше накитите и в противовес на другите певици се появяваше на сцената само с една роза на гърдите.

Юнона прекъсна размишленията ѝ, като съобщи, че някакъв слуга чака с голям букет в другата стая.

Певицата отначало искаше да откаже да го приеме, както правеше винаги преди концерт, тъй като това я притесняваше и ѝ пречеше да се съсредоточи върху музиката, но сега забеляза прикрепената към букета визитна картичка, която и беше предадена заедно с едно писмо, върху което тя прочете името: „Робърт Уинслоу“.

Ирма почувства, че за него е длъжна да направи едно изключение. Отиде лично в предната стая и прие букета с няколко думи на благодарност. Това бе една голяма китка от екзотични цветя, произведени с голям труд на чужда земя, отраснали с голям риск на чужда почва, които пръскаха чудесен аромат около себе си.

Певицата отвори писмото и прочете:

„Почитаема мис,

Зная, че отказвате в дома си всякакви поклони и демонстрации на уважение, но се осмелявам да ви изпратя букет цветя, които ви моля учтиво да приемете. Представете си, че с тези цветя аз се сбогувам с вас. Те са от градината, която вчера посетихте.

Но аз отивам твърде далече. Знам, че ще напуснете скоро нашия град и че тази вечер ще се появите на сцената за последен път. Днес за последен път ще ми бъде позволено да се наслаждавам на чудния ви глас. След това ще се оттегля в уединение, тъй като съм един от онези, които могат да живеят само чрез своите спомени. Затова ви поднасям днес своето последно «сбогом» и ви моля да приемете незначителния ми подарък, който е скрит между цветята.

Това е спомен, носен от една личност в Индия, която някога съм обичал повече от себе си, от живота си, едно същество, което много прилича на вас, един ангел на красотата, добродетелността и себеотрицанието. Тя вече не е на този свят, в който живя много кратко време.

Подарявам ви малката скъпоценност, която тя бе свикнала да носи върху своята черна коса, като спомен от мен и като малък израз на внимание от моя страна. И тя горе ще види, че вие сте чиста и светла душа.

Ваш Робърт Уинслоу“.

Ирма бе дълбоко трогната от тези няколко реда, които показваха благородния характер на автора им. Тя взе букета и намери в средата му, забодена в едно цвете, малка блестяща игла за коса. Това беше антика, украсена с блестящи камъни — произведение на изкуството на старите индийски майстори. Ирма я отвори предпазливо и я забодде в гъстата си коса. След това написа едно кратко благодарствено писмо и го прати по Юнона в индийската къща.

Негърката се върна след няколко минути и веднага донесе на господарката си широката мантия, за да я приготви за път. Файтонът чакаше долу, пред вратата.

Голямата концертна зала беше задръстена от посетите ли, когато Ирма се появи на сцената с букет в ръка и изпя една тъжна песен. Гласът ѝ никога не бе звънял така хубаво, както тази вечер. Това потвърдиха и бурните ръкопляскания, които избухнаха след това.

Тя се канеше да благодари за приветствията и очите ѝ се насочиха към ложата, където обикновено седеше мистър Уинслоу. Той беше там, но сам. Братовчед му не го придружаваше.

Робърт Уинслоу трепна, когато видя Ирма с букета в ръце и иглата, която блестеше в косата ѝ. Тя погледна случайно в неговата лежа. По устните му се отразяваше меланхолична усмивка, а очите му гледаха неподвижно тази, която ентусиазираната публика аплодираше.

Ирма беше трогната дълбоко и така напусна сцената. Тя не обърна внимание на множеството, което се трупаше около колата ѝ и я аплодираше. Мислите ѝ летяха към онзи мълчалив мъж, който не бе

получил щастието, което му бе отредено, понеже бе изгубил съпругата си, преди да я притежава.

Ирма приличаше на нея. Тази мисъл породи дълбоко състрадание в нейното чувствително сърце. Защо съдбата не бе подарила малко щастие на този добър и благороден човек!

Немилостивата съдба го беше сразила и захвърлила сам в света, с незаздравяла рана в душата.

С тези тежки мисли в главата Ирма неусетно стигна до жилището си, придружена от Юнона. Тя се изкачи по стълбите и се отправи към своята стая. Тук натопи грижливо букета в една ваза и сне иглата от главата си. Сега можеше да разгледа подробно малката скъпоценност, която я заинтересува много с чудноватата си форма, наподобяваща магическо око. След това я сложи в една кутийка и я прибра в куфара си.

Ирма не мигна почти през цялата нощ. Сънят все не идваше. Заспа едва на разсъмване. Щом затвореше очи, пред нея се явяваше сериозното лице на Уинслоу. То я гледаше с големите си, печални очи наскърбено, но и със съчувствие.

ИЗЛЪГАНА

Мистър Моргън, импресариото на Ирма, бе обещал да дойде преди обяд, за да уреди сметките си с нея. Тя искаше да замине веднага, още същата вечер.

Но приближаваше обяд, а агентът не се появи. Тя го чакаше с нетърпение. Мина и дванадесет часът и към три Ирма реши да отиде в Синсинати, за да узнае причините за отсъствието на Моргън.

Хотелиерът поздрави приятелски Ирма и се осведоми за нейното желание.

— Предайте на мистър Моргън, че го моля да дойде при мен — каза тя.

— Мистър Моргън ли? — зачуди се хотелиерът. — Но той си замина тази сутрин.

— Замина ли си? — извика Ирма и пребледня.

— Да! Как, вие не знаете ли? — попита хотелиерът, който забеляза уплахата на Ирма.

— Не! — отговори певицата. — А не остави ли нещо за мен?

— Не, абсолютно нищо! Каза ми само да съобщавам, че е тръгнал, на всеки, който се интересува от него. Но извинете ме, мис, аз виждам, че този човек ви е излъгал! Вие сте бледа като мъртвец.

— Да — пошепна Ирма с отпаднал глас. — Този човек наистина ме излъга. Отнесъл е всичко, което бях спечелила тук.

Хотелиерът отведе залитащата Ирма в една стая и повика съпругата си, за да утешава певицата. Жена му много се ядоса, като научи новината.

— От самото начало не ми харесваше този човек — каза тя, — но не можах да ви предупредя, защото нямаше повод. Но оставете го да върви по дяволите, мис — утеши я хотелиерката. — Аз ще ви предоставя залата за утре. Публиката веднага ще узнае за станалото и аз ви уверявам, че залата ще бъде препълнена.

— Не! — каза Ирма твърдо. — Ще замина още тази вечер.

Отказът ѝ разочарова собственика на хотела, който се надяваше да спечели доста от този спектакъл.

— Благодаря ви за добрината — каза Ирма, като стана. — Дължа ли ви нещо?

— Не, всичко е платено — отвърна печално съдържателят и стисна няколко пъти ръката на Ирма за сбогом.

Певицата се върна в Нюпорт, обзета от тревожни мисли. Бе принудена да отложи отново издирването на Лидия, понеже с няколкото стотици долара, които ѝ оставаха, беше немислимо да предприеме нещо голямо. Лесно би могла да намери друг импресарио, ако решише да се появи отново на сцената. После можеше и сама да събира приходите и да възстанови загубеното. Но в този момент не се чувстваше способна да извърши подобно нещо. Беше охладняла към света и хората, които ѝ се струваха противни и лицемерни.

Ирма пристигна в квартирата си и се отправи към стаята на Юнона, но тя беше излязла, за да приготви нещо за път. Силите на нещастната жена се изчерпаха. Тя седна на един стол и заплака.

— Горкото ми детенце! — нареждаше тя с глас. — След толкова страдания и изпитания се надявах, че ще имам достатъчно средства, за да търся скъпото си момиченце, а един подлец ми отне всичко. Лидия, Лидия! Дали ще видя някога пак твоето лице!

Ирма избърса сълзите си и събра цялата си решителност. Трябваше да се бори за Лидия въпреки всичките опасности и жертви.

Когато Юнона се върна, много се учуди, като намери господарката си в стаята, и като чу това, което тя и разказа, се заразхожда ядосано из стаята.

— Сега мисис ще пее ли пак? — попита негърката, когато се успокои малко.

— Най-напред ще отидем в Колумбия — каза Ирма. — Имаме още около петстотин долара, които ще ни стигнат за път. А ако там не науча нещо за Лидия, ще видим какво ще правим по-нататък.

Юнона излезе от стаята, като измърмори няколко неразбрани думи по адрес на мистър Моргън.

Ирма искаше да замине с вечерния влак, за да избегне всякаква шумна раздяла с почитатели. Тя поръча на Юнона да занесе багажа на гарата на Нюпорт.

Всичко бе готово за тръгване и Ирма се канеше да вечеря, когато Юнона влезе и съобщи, че е дошъл някакъв господин, който иска да говори с господарката по една твърде важна работа. Върху визитната картичка, която непознатият бе представил, пишеше само: „Управител Кери“.

Ирма постоя една минута в недоумение. После помоли Юнона да го покани вътре.

Управителят Кери бе човек на възраст, с поддържана външност, което показваше, че е преживял много на този свят.

— Моля за извинение, че ви безпокоя в този късен час — започна той, — но научих, че искате да заминете още днес, и дойдох незабавно при вас.

Ирма се поклони в знак на благодарност от вниманието му.

— Днес научих от хотелиера, който ви е предоставял залата си за концерти, че ви е сполетяло нещастие и че този шарлатанин, вашият импресарио, е избягал с парите, спечелени от вас.

— О, вие може би идвате от страна на управлението — прекъсна го Ирма.

— Не — усмихна се мистър Кери. — Аз съм управител на един голям театър в Карлстоун, щата Южна Каролина. Мога да ви гарантирам сигурност и възнаграждение по такъв начин, че да не може да се случи онова, което е станало вчера с вас.

— За съжаление аз не съм театрална певица — каза Ирма.

— О, това няма значение — възрази управителят. — Аз избирам такива опери, в които главното е песента. Достатъчно е да пеете веднъж в седмицата. Гарантирам ви месечно възнаграждение и други извънредни приходи.

— Една неотложна лична работа ме зове в Колумбия — обясни Ирма. — След шест-седем седмици може би ще бъда в състояние да ви дам задоволителен отговор, но в този момент не съм господарка на своите решения.

— Може би тази лична работа би ви отдалечила завинаги от публиката.

Ирма се усмихна, защото същото и бе казал по-рано и Моргън.

— Не, мистър Кери, дори и ако тази работа се реши в моя полза, тя няма да окаже никакво влияние върху моите бъдещи явявания на сцената. Въпросът е в това, че сега не мога да ви дам никакъв

положителен отговор. Измамата, която претърпях днес, ми подготви горчиви дни и ми показва как една беззащитна жена може да бъде ограбена от първия шарлатанин, който я среща.

— С мен нямате причини да се боите от подобно нещо — каза управителят. — Ще ви плащам възнагражденията всяка седмица, ако поискате. Освен това съм готов да ви дам и един значителен аванс. Моля ви, определете сумата, която желаете.

Като каза това, управителят Кери извади от джоба си един портфейл с чекове.

Ирма категорично отказа да приеме каквото и да е.

— Не претендирам за никакъв аванс — каза тя, — тъй като имам още достатъчно средства, а и не знам дали изобщо ще мога да пея повече на сцената. Но ако в бъдеще ще работя с вас, заявявам ви, че името ми трябва да остане в тайна.

— Разбира се, както желаете — побърза да се съгласи Кери.

Ирма се замисли. Тя знаеше, че Карлстоун не е далече от Колумбия. Ако нейните издирвания там останеха безплодни, щеше да има интерес и нужда да се съгласи с офертата на управителя Кери. Понеже щеше да бъде ангажирана веднъж седмично, можеше да продължава издирванията си.

— Само опери ли представя вашият театър? — попита тя.

— Да. Но аз имам толкова превъзходни примадони, че мога често да сменям изпълнителите на главните роли. Певицата, която сега е звезда на моя театър и любимка на публиката в Карлстоун, вече много пъти се оплаква от преумора. Затова реших да ангажирам още една певица от същия ранг.

— А сигурен ли сте, че аз ще мога да задоволя вкусовете и претенциите на вашата публика?

— Разбира се! В това мога да ви уверя — каза управителят Кери въодушевено. — С вашата красота успехът е гарантиран. А когато публиката чуе и вашия глас, ще остане напълно доволна.

— Благодаря за предложението, което ми правите така благосклонно, мистър Кери. Но в този момент не мога да се ангажирам. Почакайте един месец. След това ще се разбере ще мога ли или не. Съгласен ли сте на това?

— Като няма друга възможност, трябва да се задоволя и с това! Но аз все пак бих ви посъветвал — това е във ваш интерес — да

приемете моето предложение. За кратко време ще спечелите състояние.

Ирма въздъхна. Тя си спомни за парите, с които я бе излъгал Моргън. Директорът Кери отгатна мисълта ѝ.

— Случаи като този с Моргън при мен е изключен. Аз изисквам много от своите певици, но заплатата е достойна за заслугите им и съответства на постиженията им.

Когато мистър Кери се раздели с Ирма и си тръгна, беше почти сигурен, че след като свърши „личната си работа“, певицата ще дойде при него. „Истинско щастие е за мен, че агентът Моргън я е излъгал и си е плюл на петите — мислеше си той. — Разбрах го още с първите ѝ думи. Тя е красива като богиня, а това е най-главното. Моята Тереза започна вече да ме ядосва със своите претенции. Освен това остарява и е време да я сменя. Тази е напълно достойна да я замести, защото една жена с такава рядка красота трябва дълго да се търси, а понякога изобщо не може да се намери.“

Ирма запази грижливо адреса на директора Кери. Тя не виждаше опасност за себе си, ако приемеше предложението, което той ѝ беше направил. Но мисълта да намери Лидия не ѝ даваше покой.

Приготовленията за път привършиха и Ирма се сбогува със своята хазайка.

— Ако отидете пак в индийската къща — каза ѝ тя — и срещнете мистър Уинслоу, поздравете го, моля ви, от мен и му кажете, че винаги ще си спомням за посещението в неговия дом. Никога няма да го забравя.

След това се качи с Юнона във файтона и той бързо ги понесе към гарата.

Нощта спускаше все повече своите черни крила. Влакът отнасяше надалече Ирма и оставаше все така неизвестно какво ѝ готвеше бъдещето. Какви ли изпитания ѝ бяха отредени за идните дни! Непрогледният мрак не даваше отговор на тези мъчителни въпроси.

РАЗБОЙНИКЪТ

И вътрешният, и външният облик на Норт го определяха като представител на една категория хора, които във всички свои деяния и помисли забравят, че трудът е в основата на живота, на човешкото съществуване.

Той се страхуваше за бъдещето си. И като се безпокоеше, че може би няма да има достатъчно средства, за да води разточителен и охолан живот, както беше свикнал, не му идваше наум мисълта, че след като безделието не може да го направи богат, има само един изход, едно спасение да живее, макар и скромно.

Но Норт не мислеше така. Поради възпитанието, традициите, миналото и разни други причини той си бе създал друг мироглед — да граби, да използва своята сила, умения, знания, находчивост, за да ограбва плодовете на чуждия труд, без да вложи най-малкото усилие в него.

Убийството на Шмит той извърши, воден от тези подбуди, но то беше само началото. Сега идваше ред на постоянното, на навика.

За него не съществуваше скромният, добродетелен начин на живот. Отдалечаването от труда дава път на алчността.

Норт беше алчен. Алчността му стигаше до ужасяващи, свирепи размери.

Едно само му липсваше — възможността да изповяда открито тази алчност.

Немалка вина за този начин на живот, за тези му възгледи имаха и жените. Жените — със своето кокетство, със своята повърхностност, караща ги да търсят не добри и трудолюбиви, а само красиви и външно привлекателни мъже.

Това лошо влияние на женския нагон е по-разрушително от много други мъжки слабости и мъчно може да се прости.

Такъв беше Норт. Красотата го заслепяваше. Достоевски казва, че тя ще спаси света, но когато е одухотворена от нравствеността.

А Норт се самозабравяше. От случаен убиец, крадец, прелъстител, картоиграч той ставаше все по-опасен. Това го доведе в пряк допир с полските разбойници по пътищата. От тяхна жертва той се превърна в техен водач.

Стана разбойник като тях.

Тежко на този, който отсега нататък щеше да попадне на пътя му.

КАУБОИТЕ

Оставихме Норт, когато бягаше с плячката си, напускайки вилата на съпругата си Мери, за да потърси нов театър за своите подвизи. Не се боеше от преследване, защото Мери го беше крила в дома си и нямаше да посмее да го издаде. Неговата кражба не бе напълно сполучлива, но все пак се беше сдобил с една голяма сума, с която можеше да продължи своя обичаен живот на авантюрист.

Така си мислеше той, когато стигна до гарата и се качи във влака за Синсинати. Имаше намерение най-напред да вземе слугата си Хосе, когото бе назначил привидно на работа. Слугата му бе предупреден да го чака всеки момент.

Първата му работа бе да намери Хосе и наистина го намери. Не минаха и няколко минути и метисът се появи.

Юнона имаше право. Слугата наистина изглеждаше съсипан. Както всички метиси, за него бе невъзможно да свикне да работи и като нямаше какво да краде, той бе гладувал до пристигането на господаря му. При заминаването си Норт не му бе оставил никакви пари, защото и самият той нямаше.

— Тъкмо навреме съм дошъл — забеляза Норт усмихнат и даде на Хосе няколко банкноти по сто долара. — Иди сега незабавно в хотел „Юниън“ и нареди всичко, както ти бях поръчал по-рано. Тази вечер ще тръгнем.

— Имам да ви съобщя нещо важно, синьор — каза метисът на ухото му. — Тя беше тук.

— Кой? Ирма ли?

— Да, тя, съпругата ви! Даде тук няколко концерта, които събраха много публика, но аз все нямах пари и не можах да присъствам на нито един от тях!

— Дявол да го вземе! — извика Норт. — Кажи ми бързо къде е тя сега!

— За нещастие не успях да разбера — отвърна слугата. — Съпругата ви живееше в предградието на Нюпорт заедно със своята

негърка. Видях я там случайно и я проследих няколко пъти. Замина преди два дни, но никой, дори хазайката ѝ, не можа да ми каже къде е отишла.

— Тук не се чувствам сигурен — каза Норт. — Отличителните ми белези са известни на всички полицаи. Портретът ми излезе във всички вестници. Трябва да заминем надалече, в западните щати, поне в Мисури. Мисля, че там ще бъда поне за кратко време по-спокоен.

— Какво ще правите там? — попита Хосе с тон на слуга, комуто са поверени всички тайни на господаря му.

Норт вдигна рамене.

— Засега нямам никакъв план. Трябва да се уверя, че съм в безопасност.

Няколко дни след този разговор Норт седеше в един салонен вагон на влака, който пътуваше за Мисури. Авантюристът въртеше небрежно около пръстите си цигара и размишляваше върху нови възможности, които биха го направили пак милионер.

Хосе беше в съседния вагон.

Норт гледаше замислен пейзажите, които се редуваха с изумителна бързина край прозорците на вагона и постепенно преминаха в поле с по-див и запустял вид. Най-често сред обработените ниви се виждаха романтичните възвишения на планински вериги, пресечени на места от долини, в които пасяха многобройни стада едър добитък. Животните гледаха изненадано и уплашено прелитация пред очите им влак. Норт обаче не се възхищаваше от гледката.

Той беше спокоен. Никакво угризение на съвестта не го тормозеше за нещастиято, което бе причинил преди няколко дена в Ню Йорк на човека, който го обичаше.

Само преди няколко часа влакът бе преминал край град К., откъдето Ирма едва бе успяла да се избави последния път от неговите преследвания. Споменът за красивата жена, която някога бе притежавал и която бе напуснал, разпали отново страстта му. Той беше обичал Ирма години наред със силата на първата любов и сега не можеше да я забрави и да се примири със загубата ѝ.

Мери, Луиза, Мануелита, Джана Уотсън бяха наистина красиви, но тяхната красота не можеше да съперничи с тази на Ирма. В нея имаше нещо божествено и същевременно много земно, докато другите съблазняваха единствено като обект за плътски удоволствия.

И същата тази Ирма той бе обрекъл на страшна мизерия. В домогванията си към тази красива жена Норт бе подтикван не само от необузdana страст, но и от едно непреодолимо влечение. Така, търсейки постоянно начин да бъде до нея, той ѝ поднасяше най-горчивите часове от живота ѝ.

Изведнъж Норт се сепна. Наблизо се чу изстрел. След това влакът намали хода си. Последваха още няколко изстрела и влакът постепенно спря.

— Какво се е случило? Нещастие ли? — питаха се пътниците и се трупаха по прозорците, за да погледнат навън.

— Всички по местата си! — извика силен глас.

Флегматичният американец, който седеше до Норт, стана и отбеляза хладнокръвно:

— Сега ще се избавим от няколко излишни долара. Каубоите спряха влака.

Жените започнаха да пищят и да се вайкат.

— Успокойте се, госпожи! — опита се да ги утеша американецът. — Нищо лошо няма да ви се случи, абсолютно нищо. Каубоите са добри и галантни момчета и са особено внимателни към дамите и госпожиците.

— Да, да! Галантни! — извика една стара дама, като прегръщаше дъщеря си, която бе скрила своето красиво лице в пазвата на майка си.

— Повтарям ви, че няма да ви сторят никакво зло — продължи американецът. — Сами ще се уверите. Ето ги, идват.

Вратата се отвори и във вагона влязоха младежи в красиви испански костюми. Облеклото на тези скитници се състоеше от вълнена риза, панталони от дебел цветен шаяк, големи лъскави ботуши с мексикански шпори и широки пояси от кожа, на които висяха ножове и револвери. На раменете си носеха красиви къси наметала в съчетания от най-разнообразни цветове. Техните мургави лица бяха увенчани от широкополи сламени шапки с пъстри подбрадници.

Единият от тримата каубои носеше кошница с букети от полски цветя. И той, и другарите му държаха револверите си готови за

стрелба. Неканените гости поздравиха с учтивост, странна за случая, и дори направиха комплименти на дамите, които се намираха в салонния вагон. След това онзи с букетите излезе напред и каза високо:

— Дами и господа! Ние не сме от онези разбойници, които обират от пътниците всичко! Ние сме весели момчета, останали за момент без ракия и тютюн и някои други неща от първа необходимост. Нашият водач Ред Карли, когото ние всички почитаме, реши да разиграе една малка търговийка, за да можем да се снабдим с това, което ни липсва. Аз зная, дами и господа, че не носите уиски и тютюн в себе си. Затова искам да ви предложа да си купите по един букет. Значи всеки ще купи по един букет. А за да не остане някои онеправдан, молим ви най-почтително да покажете портфейлите си, защото стойността на всеки букет е различна и се определя по съдържанието на кесиите!

Това ставаше в Америка. Американецът вече бе извадил от джоба си своя портфейл и го беше разтворил.

— Най-послед — продължи ораторът, замълчал за минута и измерил всички със своя пронизателен поглед — съветвам ви да се съсредоточите добре, да не би по невнимание вместо портфейлите и кесиите си да извадите оръжие, защото двамата ми другари, които ме придружават, са добри стрелци и техните куршуми улучват муха в полет. Сега — внимание! Започваме!

Старата дама отвори чантата си с треперещи ръце.

— Оставете, миледи — каза ѝ човекът с цветята, — от дамите не искаме нищо. Но госпожицата няма причини да се крие. Ето един букет за вас, мис!

И младият каубои подаде на госпожицата един букет, придружен с изискан комплимент.

— Боже! Оставете момичето ми! — молеше се майката в страха си. — Тя нищо не може да разбере. Аз съм бедна вдовица и това е едничката ми дъщеря.

Каубоят започна да се смее с глас.

— Успокойте се, миледи! Никой не мисли да отнема вашата дъщеря.

Той сложи букета на коленете на майката и мина при американеца, като разгледа съдържанието на портфейла му.

— Ето един букет, струва двеста долара!

Без да мигне, американецът извади две банкноти и ги подаде на чудноватия продавач на цветя, който ги хвърли в кошницата. Другите четирима господа във вагона също бяха поканени и ограбени по същия начин.

— Ще посетите ли и другите вагони? — поинтересува се американецът.

— Нашите другари са заети със същата търговия. Ние сме около четиридесет души и локомотивът ще остане в плен, докато си свършим работата. Машинистът е говедо. Трябваше да спре влака веднага щом чуе изстрелите. Тогава всичко щеше да мине добре. Но той закъсня, затова бяхме принудени да му забием няколко куршума в кожата, докато се вразуми.

Дамите изтръпнаха и се огледаха изплашено. Те се възряха в красивото лице на младия оратор, който беше извънредно спокоен и говореше, като че ли въпросът бе за нещо, което се разбира от само себе си.

— Ей, сър — каза каубоят, като се спря пред Норт, — къде е чантата ви? Нямате ли пари в себе си?

Норт не отговори, само се вгледа яростно в лицето на каубоя.

— Отместете се! — нареди последният и насочи цевта на своя револвер към авантюриста.

— Не искам — отговори Норт студено.

— Охооо... ще видим тогава — извика каубоят. — Я елате насам, момчета, единият — вдясно, а другият — вляво, и опрете дулата на револверите си в ушите му.

Другарите на красноречивия каубой изпълниха заповедта му светкавично. Дамите изпищяха и закриха лицата си с ръце, за да не гледат ужасната екзекуция.

— Не се съпротивлявайте! — прошепна американецът на Норт. — Животът ви е в опасност.

Норт беше скръстил ръцете си на гърдите и гледаше хладнокръвно револверите. Каубоят, който държеше кошницата с цветя, извади от джоба си часовник.

— Давам ви една минута, сър — каза той спокойно. — Секундарникът ще я отмери точно. Веднага щом стигне шестдесет, животът ви няма да струва пукната пара.

Той поднесе часовника пред очите на Норт така, че да може да вижда добре секундарника.

— За Бога, сър, отстъпете! — извика американецът.

— Имате още четвърт минута — каза каубоят сериозно.

— На шестдесет ще стреляте, момчета!

Двамата бандити кимнаха утвърдително и се разбраха с поглед.

— Четиридесет и пет... четиридесет и шест... четиридесет и седем... — броеше каубоят. — Ние не се шегуваме, сър! Петдесет и четири... петдесет и пет... петдесет и шест...

Другите двама сложиха пръсти на спусъците.

— Стойте! — извика в този миг гръмлив глас откъм вратата.

Каубоят, който държеше кошницата с цветята, вдигна очи.

— Една минута, Ред Карли — каза той, — искам да пратя този твърдоглавец на онзи свят.

— Не! Почакайте. Аз сам ще произнеса неговата присъда — обяви човекът, когото нарекоха Ред Карли. Той беше облечен като другите бандити, но неговите дрехи бяха по-чисти, по-запазени и малко по-пъстри. Поясът му беше украсен с богати сребърни обшивки. Той бе човек в силата си, с лице, опърлено от слънцето. Очите му имаха решителен и спокоен поглед.

— Какво има? — попита той другарите си.

— Този човек не иска да покаже кесията си и да даде парите си — отговори един от каубоите.

Водачът на бандата — Ред Карли, отиде при Норт, който стоеше неподвижно на мястото си и гледаше пред себе си, като че ли онова, което ставаше наоколо, не се отнасяше до него.

— Покажете чантата си! — нареди му Ред Карли.

— Не искам — отговори Норт студено.

Главатарят на разбойниците от изненада отстъпи крачка назад.

— Рискувате живота си, сър — каза той.

— Правете каквото искате — отговори Норт, спокоен и непоколебим. — Аз няма да отстъпя и поддържам отказа си.

Ред Карли измери авантюриста с изпитателен поглед. След това се оттегли и прошепна няколко думи на другарите си. Те се спуснаха като светкавици върху Норт и вързаха ръцете му с каиши. При все че той бе много силен и се защищаваше като бесен, накрая бе победен и вързан от разбойниците.

— Така! Сега — напред! — заповяда главатарят на бандата.

Двамата каубои хванаха Норт от двете страни и го тласнаха към вратата на вагона. Тя се отвори мигновено и пленникът веднага бе заобиколен от група каубои, които се качиха на конете и сред общия вик изпразниха револверите си във въздуха.

— Добра работа свършихме! — викаха те на своя главатар. — Да живее Ред Карли! Хип-хип-хип! Ура!

Норт бе вдигнат веднага на един кон. Някакъв каубой се качи зад него, за да го крепи да не падне, понеже беше вързан.

— А, ама кого виждаме тук! — изреваха няколко души, когато видяха един човек да върви след тях.

— Да ни убие господ, ако това не е Хосе! Откъде се появи пък ти?

Това наистина беше Хосе, слугата на Норт, който, като видя опасността, в която се намираше неговият господар, бе тръгнал след него.

— Аз съм слуга на онзи господин — каза Хосе и посочи Норт.

— Така ли? Ела тогава и ти с нас! Нашият стан не е далеко, там ще можем да си поговорим спокойно. Но господарят ти, струва ми се, няма да остане дълго на краката си. Той се възпротиви на Ред Карли, а нашият главатар не прощава на никого такава обида.

Един от каубоите отиде бързо до локомотива на влака, където стоеше машинистът с вързани отзад ръце и гледаше към разбойниците.

— Сега можеш да тръгнеш — извика му той, след като отвърза ръцете му. После се метна на коня, за да настигне другарите си.

В СТАНА

Четата конници премина в галоп. Радостните викове на бандитите по случай бляскавата победа и успешния обир не преставаха и огласяха местността.

Конникът, седнал зад гърба на Норт, беше възстар човек с обгоряло от слънцето лице. Той мърмореше нещо неразбрано, от което Норт успя да долови само: „Да го обесят с главата надолу!“ и „Да го опека на огъня!“.

След едно лудо препускане, което трая около половин час, конниците най-после стигнаха на определеното място. Диви викове загърмяха в скрития стан, където останалите каубои очакваха завръщането на своите другари.

Станът бе разположен в подножието на едно възвишение и Норт видя няколко жени, които се движеха около безбройните огньове.

Конете бързо бяха разседлани. След това каубоите образуваха кръг около своя главатар.

— Претърсете добре пленника и ми донесете всички пари, които намерите в него! — заповяда той.

Хванаха Норт за двете ръце. Един каубой отвори чантата му.

— Дяволе! Тази чанта е украсена порядъчно! — възкликна каубоят и се затича към главатаря, за да му занесе чантата.

Ред Карли седеше неподвижен на мястото си и пое мълчаливо чантата.

— Така, изпразнете всичко от него и го струпайте тук!

На посоченото място се образува цял куп банкноти и разни златни и сребърни монети. Когато главатарят на четата почна да брои парите, настана дълбока тишина.

— Всичко около пет хиляди долара! Много малко! — каза най-после главатарят. — Ние сме шестдесет човека. На всеки от нас ще се паднат по осемдесет долара.

Каубоите се раздвижиха. Те не бяха доволни от разпределението на плячката и започнаха да викат от всички страни:

— Защо не ни позволи да грабим, както ние си знаем? Можехме да вземем всичко, каквото намерим. Никой нямаше да се възпротиви. Ние сме глупаци! Какво е това — да получим по няколко долара!

— Тишина! — извика Ред Карли високо. — Ние не сме горски разбойници! Казвал съм това винаги, повтарям го и сега. Кой ще се осмели да каже още нещо?

Всички млъкнаха и наведоха очи към земята. Никой не дръзваше да отвори уста. Ред Карли хвърли доволен поглед върху успокоените си другари. В този момент очите му се спряха върху чантата на Норт, която още не беше претърсена.

— Стойте! — извика ред. — Тук има още нещо — парите на нашия пленник. Я да видим!

Той отвори чантата и измъкна удивен банкнотите. След това подскочи от радост и изкрещя:

— Момчета! Тази плячка е превъзходна. В чантата има към половин милион долара!

Радостни викове съпроводиха това откритие. Каубоите заскачаха от радост и затропаха така силно с крака, че земята потрепери. В този момент един каубой се приближи до Ред Карли и му прошепна нещо на ухото.

— Как, Хосе тук? — възкликна главатарят. — Не съм виждал това момче цял век. Прати го веднага при мен.

Когато каубоят отиде да изпълни заповедта, той бързо събра парите.

— Разпределението ще се извърши след един час — обяви Ред Карли на другарите си. — Елате всички, защото всеки от вас ще получи по няколко хиляди долара. С тези суми ще можем да прекараме чудесно цели седмици.

Норт чуваше всичко това и се пръскаше от яд, като разбра как се разпореждат с неговите пари, но той тактично се примири с положението си, понеже предчувстваше, че няма да бъде осъден на смърт.

Хосе вече се бе представил на самия главатар, който води с него таен разговор на четири очи. Каубоите познаваха слугата на Норт, понеже той бе живял между тях дълго време, преди да замине за Нови Орлеан. Хосе се бе скарал с един от другарите си и го бе наранил по време на свадата. След това бе забягнал, понеже се страхуваше от

отмъщението на другите. Там бе намерен от Норт, който търсеше тъкмо такъв човек.

Хосе умееше да се приспособява към всяка ситуация, желана или не. Той отначало се изненада, когато позна старите си сподвижници, които спряха влака и обраха пътниците, а раненият от него бе жив и дори вече нямаше никакви следи от раната. Като видя, че всичко е забравено, Хосе започна да се ръкува с всички бивши свои съратници по безчинство, както и с ранения някога бандит.

Норт се беше вдълбочил в нерадостни мисли, когато при него дойде Хосе.

— Капитанът ви вика веднага — каза той на господаря си. — Направих всичко, каквото можах, и вярвам, че няма да ви се случи никакво зло.

Той развърза каишите, с които бяха вързани отзад ръцете на Норт, и му показва колибата, в която бе Ред Карли. Норт отиде бавно дотам. Главатарят на бандата вече го чакаше.

— Седнете, сър — покани го вежливо капитанът и му посочи едно столче, покрито с мечешка кожа. — Говорих с вашия слуга Хосе, когото познавам много добре — продължи той, след като Норт седна. — Аз ще взема вашите пари. Не знам дали те наистина са ваши и ми се струва, че и вие сте ги отнели отнякъде.

— Какво ви каза Хосе за мен? — попита Норт рязко.

— Каквото и да ми е казал, достатъчно е за мен, за да зная, че имате право да бъдете върху земята, а не на няколко метра в нея — каза главатарят. — Нямайте причини да се сърдите на слугата си. Той винаги ви е желал доброто и това, което узнах от него, е достатъчно да ви гарантира живота. Иначе отдавна щяхте да бъдете мъртъв.

Норт искаше да възрази, но като размисли, замълча.

— Добре правите, че мълчите — одобри Ред Карли. — Ако се противите, нищо добро няма да ви сполети. Когато ви се удаде случай заедно с нас да спечелите някоя значителна сума, ще бъдете възнаграден за сегашната загуба. Но ние не сме безогледни разбойници. Освен това тук, по Мисури, сте на сигурно място много повече откъдето и да е другаде. Във всеки вестник човек може да се запознае с вашата външност. Убеден съм, че ако ние не ви бяхме взели, щяха да ви арестуват на първата станция. До вагон салона имаше

отделение полицаи, които възнамеряваха да претърсят всички вагони. Не знам откъде са получили сведения, че вие пътувате със същия влак.

Норт се стресна. Значи е бил на ръба на пропастта и беше цяло щастие, че е попаднал в ръцете на каубоите. Само да не бяха му отнели всичките средства. Сега нямаше никакви пари и не знаеше как ще преживява.

— Сега няма причина да бъдете толкова угрижен — опита се да го успокои Ред Карли. — Вашите пари ще разделим помежду си, но и вие ще получите една част, ако се съгласите да станете наш приятел занапред.

Норт трепна. Какво искаше да каже Ред Карли с последните си думи?

— Виждате ли, приятелю — продължи главатарят след кратка пауза, — нашата операция не донесе големи резултати и затова момчетата са малко неспокойни. На мен ще ми бъде трудно да ги утеша, защото онези неколкостотин долара ще стигнат за кратко време. Наистина днес ще получат малко повече, но то няма да остане за дълго в кесиите им. Те харчат разсипнически всичко, каквото вземат. Като видях днес колко спокойно гледате дулата на пистолетите в момент, когато едно малко дръпване на пръста можеше да ви прекъсне живота, аз си казах: „Този човек е наш брат, той е от нашата черга и ние трябва да го вземем в редиците си“. Какво бихте казали, сър, ако станете наше ухо. Като си промените външността, ще отидете в съседния град и ще разузнаете кога пак ще има транспорт с пари или керван със стока. От само себе си се разбира, че ние ще приемем всичко, което ни бъде предложено, макар и не доброволно. Момчетата чакат плячка. Ако щастieto ни се усмихне, и вие ще получите свой дял от плячката и така ще възстановите сумата, която загубихте сега... Приемате ли?

Норт се замисли. Отначало той се бе зарадвал, че остана жив, но влизайки в средите на разбойниците, щеше да получи възможност да им отмъсти за насилието върху него и за ограбването му. Те нямаха представа на каква опасност се излагаха, като вземаха със себе си този лукав, коварен, хитър и безкрайно злопаметен и отмъстителен човек, освен това той беше толкова ловък, че можеше да ограби и самите грабители — разбойниците. Имаше преимуществото, че се изплъзна от ръцете на полицията, а предложението на Ред Карли му даваше възможност да живее в големите градове и да се развлича както му е

угодно. Така ставаше пак елегантен кавалер, чиито доходи и източници на препитание никой не можеше да узнае.

— Добре — каза той и в знак на съгласие подаде ръка на главатаря на каубоите. — При тези условия аз съм твой човек!

— Знаех, че такъв ще бъде отговорът ти — отбеляза доволно Ред Карли и стисна сърдечно ръката на Норт, без да има представа каква змия пуска в пазвата си.

— Ти отговаряш напълно на условията, които се изискват за такава мисия, защото имаш външност на джентълмен и притежаваш изтънчени маниери. Ще останеш няколко дни при нас, докато полицията загуби следите ти. След това ще можеш да вземеш със себе си Хосе и да го прашаш при нас винаги щом научиш нещо. Той ще бъде свързката. Ще делим по равно плячката. Твоята част ще бъде равна на моята, а тя винаги е била значително по-голяма от на другите.

— А сигурен ли си, че твоите хора няма да ни предадат? — попита на свой ред Норт, доста окуражен от чутото току-що. — Преди малко видях няколко жени около огньовете.

— Не се страхувай от тях — отвърна весело Ред Карли. — Мога да се закълна във верността на момчетата ни, освен това те са потайни, отколкото много мъже в градовете.

— Тогава съм спокоен — каза Норт. — От кой град ще започнем най-напред?

— Засега можеш да опиташ щастието си в Литъл Рок. Там твърде често пристигат пари от източните щати, за което се предизвестява няколко седмици по-рано. Ние ще преместим нашия стан на по-удобно място, в близост до града, така че Хосе да стига бързо до нас.

— Това няма да бъде трудно за него, той е несравним ездач — отбеляза Норт.

— Да, един от най-добрите ездачи, които познавам — потвърди със задоволство главатарят. — Затова много съжалявах, когато избяга от нас заради едно скарване със свой другар. Сега ще ти дам двадесет хиляди долара. Имаш нужда от пари, защото трябва да се представиш като благородник и да влезеш във връзка с богатите семейства. Сумата не е голяма, но ако свършиш добре работата, тогава всички ще бъдем богати.

— Колкото до мен, никога не ще имаш случай да се оплачеш — каза Норт, докато събираше банкнотите.

— Надявам се, че знаеш как се дели между приятели — вметна главатарят с усмивка. — Всяка плячка се разделя на четири равни части, три, от които са за момчетата, а четвъртата остава за нас двамата.

Норт си припомни онова славно време в Нови Орлеан, когато с помощта на Хосе ограбваше своите другари от клуба. Предложението на Ред Карли бе в основата си по същата система.

— Ще останеш доволен от мен — повтори той още веднъж. — Ако се представи сгоден случай да се предприеме нещо извънредно и опасно, тогава също можете да разчитате на мен. Аз съм виртуоз в опасните и смели нападения.

— Браво! Обичам да чувам такива неща — извика Ред Карли весело и стисна силно ръцете на Норт. — Така, а сега трябва да се прибереш! Хосе ще ти покаже зад бараките една колиба, в която ще намериш всичко. Аз ще ти пратя няколко шишета вино, каквото друг път не си имал случай да вкусиш.

Норт излезе от колибата на капитана, намери Хосе и му предаде накратко резултата от разговора си с главатаря на каубоите.

— Аз дадох на капитана тази идея — каза Хосе, като се усмихна хитро. — По този начин вие ще сте свободен и независим. След като съберем достатъчно пари, ако този занаят не ни хареса, ще го изоставим.

Хосе отведе Норт в една колиба, в която имаше маса, стол и дървено легло, покрито с кожи. В това време един каубой донесе виното, което капитанът бе обещал.

— Ще видя дали мога да намеря нещо за ядене — каза Хосе и излезе.

Норт тръгна с него.

В стана на бандитите навсякъде горяха огньове и над тях в големи казани се приготвяха вкусни ястия. Край едно огнище Хосе забеляза някаква жена.

— Слушай — каза и той, — можеш ли да донесеш нещо за ядене. Ужасно сме гладни!

Момичето се сепна. След това се взря в лицето на Хосе и като нададе радостен вик, неочаквано се хвърли в обятията му.

— Какво, не ме ли познаваш вече, Хосе — извика тя. — Аз съм твоята Лучия.

— Наистина! — възкликна радостно Хосе и целуна някогашната си любовница.

— Ама и ти си един! Избяга и не се поинтересува повече за мен! — упрекна го момичето.

— Сигурно си си намерила през това време друг любовник. Освен това не съм първият мъж, когото си оцастливила с горещата си любов.

— Колко си лош! — каза Лучия, като гледаше с крайчеца на окото си красивия мъж зад гърба на Хосе, който беше ням свидетел на тази неочаквана среща.

— Донеси ни сега бързо нещо за ядене, защото сме много гладни. След като се нахраним, ще си поговорим. Какво ври там на огъня?

— Една много хубава супа. Вместо хляб има качамак като злато. Ще ви донеса веднага няколко порции!

И Лучия се затича към огъня.

— Това момиче сигурно е било твоя любовница, когато си живял преди сред каубоите? — осведоми се Норт.

— Да — отговори метисът. — Много красиво момиче, но малко лекомислено. Днес е с един, утре — с друг. Особено си пада по такива, които могат да пеят. Обожава песните.

Лучия скоро се върна и донесе толкова много ядене, че биха могли да се нахранят предоволно шестима души. Паници, чинии, сервизи и блюда нямаше и храната трябваше да се изгребва направо от тенджерата. Норт яде с голям апетит, а Лучия разменяше горещи любовни погледи с Хосе, който седеше малко по-настрани.

— Сега трябва да се върна при Бен, защото е много ревнив — обясни Лучия. — Добро момче е, но е беден и има сприхав характер. Трябва да се пазиш от него и да бъдеш внимателен, когато искаш да разговаряме.

— Бъди спокойна, Лучия — засмя се Хосе. — Ние няма да оставаме тук, защото имаме да вършим друга работа. Ще идвам само от време на време, за да ви видя.

По лицето на момичето мина сянка на тъга.

— Тогава няма да е много приятно. Аз не съм те забравила и ще те чакам. Щом дойдеш, дай ми знак и аз ще намеря по няколко минути за тебе.

— Лучия! Къде изчезна! — извика един груб глас откъм огъня.

— Ето ме! Идвам! — извика момичето, като размени с Хосе една бърза целувка.

Нощта закри съвсем романтичния лагер на каубоите разбойници. Надалеко се чуваше само плющенето на камшиците и веселите подвиквания и подсвирквания на каубоите, които прибираха добитъка си в оборите. Това бе картина не за гледане, а за изживяване, пълна с настроение и отмора за душата, която при такава обстановка става мека и мечтателна. В нея се ражда поезия и любовта измества всички притеснения и съображения от ежедневието.

Само Норт не се оставяше да бъде пленен от тази загадъчна хубост. Смелият авантюрист мислеше за друго. Той кроеше нови планове, чрез които да обезщети себе си за загубата, която беше претърпял в този съдбоносен ден. Виждаше, че с една такава шайка от шестдесет смелчаци, каквито изглеждаха тези каубои, можеше да се извършат чудеса. Чувстваше, че те трябва да бъдат активизирани от един още по-смел човек. Такъв бе той самият.

Опитът му подсказваше, че трябва да ги завладее за своите собствени цели. Той умееше да лъже, да създава миражи, да подхранва горещи надежди. Трябваше да им обещае голяма плячка и да подготви удар, от който би извлякъл най-голяма печалба. Но той не забравяше и насилието, което упражниха върху него онези, които държаха револверите до ушите му, както и онзи, който шепнеше отзад, че трябва да бъде обесен и опечен.

Когато звездите се пръснаха по небето, Норт си легна, доволен, че бе начертал в общи линии своя план. Трябваше да се заеме с осъществяването му внимателно и постепенно, за да стане отново богат и да заеме мястото на Ред Карли. Три неща на този свят не се управляват със съдружници: кораб, жена и разбойническа банда.

Борбата започваше. Ред Карли бе слаб да се бори с такъв злодей, какъвто бе Норт. Съдбата на бандитите беше решена. Те щяха да опознаят един разбойник от най-висока класа.

Вярност, другарство, хуманност при разбойниците не съществуват. Там човешкият живот се ражда с убийство и завършва с убийство.

В ЛИТЪЛ РОК

— Ей, Хенри, най-после те видях! Вече бях повярвал, че отдавна си изгнил някъде.

— Виждаш добре, Едуърд, че съм още жив, слава богу! Какво прави твоята годеница?

— Пст! Не говори толкова високо! Ние наистина се сгодихме, но генералът настоява първо да получи чин капитан и чак след това да обявим официално годежа.

— Какъв проклет човек е твоят тъст! Какво иска още от тебе? Ти си хубавец, млад, храбър и имаш състояние. Обещавах да направя блестяща кариера!

— Както и да е, аз скоро ще стигна чина, който желая. Записан съм пръв в списъка за производство. В най-близко време генералът, моят тъст, щял да ми повери някакво важно поръчение и след неговото изпълнение ще бъде повишен в чин капитан.

— Моите поздравления, Едуърд! Желая ти щастие.

Този разговор се водеше между двама офицери от втори артилерийски полк, който квартируваше в Литъл Рок. Тези младежи бяха верни приятели и си приличаха твърде много, така че полкът бе нарекъл единия Кастор, а другия — Полукс.

Едуърд Суантън се беше сгодил тайно преди няколко седмици с Мейбъл, дъщерята на генерал Брендшоу, но тя не искаше да има годеник с по-нисък чин от капитан. Годечът на младата двойка още не беше оповестен, въпреки че старият генерал обичаше Едуърд като свой собствен син.

Хенри Клей, който работеше във военното министерство, твърде рядко се отдаваше на вечерните развлечения, които се устройваха в двореца на генерала. Той оглеждаше с любопитство всички гости на тазвечерното празненство — блестящото общество, събрано във великолепните салони на генерал Брендшоу.

— Едуърд, кой е онзи красавец, който в момента разговаря с твоя тъст? — поинтересува се Хенри.

По лицето на Едуърд премина сянка. Той обясни:

— Капитан в оставка, казва се Роден. Служил е в германската армия, но е напуснал поради някаква малка неприятност. Това е, което знам.

— Струва ми се, че този капитан е в доста приятелски отношения с твоя тъст. Нашият генерал рядко се отнася така любезно със своите познати. Той е затворен човек.

— Виждам — каза Едуърд, като хвърли един съвсем неприятелски поглед към бившия германски офицер.

— Виждам, че никак не ти е симпатичен — забеляза Хенри, който бе уловил недружелюбния поглед на своя приятел.

— Не мога да го понасям! Намирам го много високомерен и дързък. Постоянно преследва моята годеница с погледи и комплименти и аз се радвам, че Мейбъл също споделя моите антипатии към него.

— Как е попаднал чак тук, в Литъл Рок?

— Има претенции, че се интересува твърде много от нашия арсенал, и съумя да се представи на генерала и да го учуди със своите познания, които не струват и два цента.

— Генералът сигурно знае как да се държи с него и да се предпази от издаване на военни тайни пред този германец. Струва ми се, че ти робуваш само на предположения, Едуърд, и че твоите опасения се коренят в ревността ти, особено спрямо този човек, който се любовува на твоята красива годеница — нещо, което никой не може да му забрани.

— Но аз не искам да ѝ се любовува — възрази Едуърд рязко. — Забележа ли го още веднъж, ще го привлече под отговорност и ще ме помни, докато е жив.

— Но, Едуърд, защо викаш толкова силно? Не виждаш ли, че всички ни гледат. Не забравяй, че сме сред хора — каза Хенри, като отправи към приятеля си поглед, пълен с упрек. — А, ето най-последва и самата Мейбъл — извика той радостно, като видя младото момиче, което идваше към тях.

Мейбъл, дъщерята на генерал Брендшоу, бе извънредно красива. Погледът на нейните черни очи галеше мило лицето на годеника ѝ. Тя подаде приятелски ръка на неговия приятел.

— Капитан Роден пак е седнал при баща ми на разговор — каза Мейбъл със звънливия си глас. — И двамата говорят за работи, които

не разбирам. Затова дойдох при вас.

— Моите почитания, мис — каза Хенри развълнуван. — Зная, че ще бъдете много щастлива с бъдещия си съпруг, защото познавам Едуърд като себе си.

— Благодаря ви — произнесе Мейбъл тихо, без да откъсва поглед от годеника си.

— Пак ли те е раздразнил този германец със своето високомерие? — попита Едуърд също толкова тихо своята годеница, като мина заедно с нея и Хенри в залата и се огледа.

— Той едва ме поздрави днес — отговори Мейбъл. — Почувствах облекчение, когато го видях толкова хладен. Но ми се струва, че той задържа баща ми, за да му говори само за себе си.

— Все ми е едно, нека стоят и говорят колкото искат — каза Едуърд и прегърна Мейбъл.

— Едуърд, скъпи мой, ако ни види някой! — извика момичето уплашено.

— Не се бой! Хенри бди и ще ме предупреди — успокои я младият офицер и целуна влажните й устни.

— Колко си лош! Чакаш само удобен момент! — възпротиви се на шегата Мейбъл и му върна целувката.

Влюбената двойка се раздели. Старият генерал влезе в залата.

— Разбира се! Когато търсиш, все ще го намериш с Мейбъл! — каза той благоразположено. — Сега ела с мен, Едуърд, имам да ти съобща нещо.

Генералът влезе в една съседна стая. Едуърд го последва, като гледаше след Хенри, който в това време подаваше ръка на Мейбъл, за да я отведе в салона. Когато вратата се затвори след генерала и бъдещия му зет, в залата влезе капитанът в оставка Роден, като се оглеждаше наоколо.

— Не са тук — промълви той тихо. — Но аз трябва да разбера за какво се касае. Доверчивият генерал ми каза, че скоро ще пристигне транспорт със значителна сума пари, предназначена за арсенала на артилерийската част. За нещастие не можах да узная часа на пристигането, а това беше най-важното.

Вратата към съседната зала, в която бяха влезли генералът и Едуърд, беше останала полуотворена и капитанът в оставка, който беше не друг, а нашият герой Артур Норт, можа да подслуша техния

разговор. Той тържествуваше. В очите му светеше зловещ блясък, докато следеше разговора между генерала и Едуърд. Неговите предчувствия не бяха го излъгали, те говореха за работа от голяма важност за него.

— Получих неотдавна телеграма, с която ми известяват, че парите са готови в М., и че се очаква да пристигне офицерът, който ще ги приеме — казваше генералът на Едуърд. — Реших да поверя на теб тази отговорна работа. По това можеш да съдиш колко те ценя и какво доверие имам в теб. Паричният контрол е конвоиран досега само от един висш офицер. Но понеже аз определям хората за конвоя, реших да изпратя тебе. Като възнаграждение за тази отговорна работа ще получиш чин капитан.

— Много съм ви благодарен, че ме натоварихте с такава важна мисия, татко. Ще се постарая да оправдая вашето доверие — каза младият офицер. — Сумата голяма ли е?

— Много, защото е предназначена за изработване на нови оръдия. Има десет милиона долара в злато и банкноти.

— Колосална сума! Кога трябва да я приема?

— Ще тръгнеш утре с първия влак за Мемфис. Предаването на парите ще трае най-много един час, така че ще можеш да се качиш с конвоя на обедния влак.

— Да взема ли войници с мен? — попита Едуърд.

— Ония десет артилеристи, които отделих за тази цел, още тази сутрин са пристигнали в Мемфис. За да избегна привличането на каквото и да е внимание върху тази експедиция, ги пратих напред, защото трябваше да бъде много внимателен, още повече като имам предвид несполучливото нападение онзи ден върху транспорта. Войниците са въоръжени със саби и револвери и добре боравят с тях.

— Знае ли Мейбъл, че аз ще донеса парите? — поинтересува се офицерът.

— Да, любезни мой. От дъщеря си не крия нищо и нямам никакви тайни, защото тя умее да мълчи като гроб. Но ти не трябва да говориш с нея по този въпрос, защото човек никога не може да е напълно сигурен, че не е подслушван или следен от някого. Иначе утре пак ще бъдеш в Литъл Рок.

Норт беше чул достатъчно. Той се отдалечи бързо от вратата и се върна в салона, където намери Мейбъл и започна да ѝ отправя

всевъзможни комплименти в присъствието на Хенри.

Сериозната натура на Мейбъл не можеше лесно да се поддаде на такова ласкателство. Мисълта ѝ бе насочена към Едуърд и тя с безпокойство гледаше към залата, където се бяха усамотили генералът и Едуърд. Най-после на девойката ѝ дотегна и тя се отправи към залата, придружена от Хенри. След няколко минути капитанът в оставка Роден дойде пак при нея и продължи да ѝ досажда с думи и погледи.

Мейбъл хвърли умоляващ поглед към Хенри, който разбра какво трябва да направи като приятел и кавалер и ѝ подаде ръката си, за да я отведе в салона.

— Вашите обноски, господин поручик, са съвсем лишени от тактичност! Явно е, че искате да прекъснете моя разговор с милата госпожица — каза капитанът в оставка с тон на обиден, като се изпречи пред тях и им препречи пътя.

Очите на офицера пламнаха.

— Не съм свикнал да търпя такива забележки, мистър Роден, и се налага да ви помоля най-настойтелно да избягвате подобни отношения.

— Аз съм капитан, господин поручик! — отговори Норт остро.

— Това, което сте били в Германия, за мен няма никакво значение — отвърна Хенри студено. — Вие нямате никакъв чин в американската армия, затова за мен сте обикновен гражданин.

Роден прехапа устни и се обърна към Мейбъл, която напразно се опитваше да успокои младия офицер.

— Позволявате ли ми да ви предложа ръката си, мис Брендшоу? — попита той вежливо, като хвърли заканителен поглед към Хенри.

В тази минута звъннаха шпори и се чуха бързи стъпки. Появи се Едуърд. Младият офицер явно бе чул края на спора, защото беше блед и гледаше с ярост капитана, който стоеше до Мейбъл и не преставаше да опипва със страстен поглед красивото лице на момичето.

— Позволете да ви попитам колко и до каква степен сте близък с госпожицата, че си позволявате да я хващате под ръка, без предварително да ѝ поискате разрешение за това? — осведоми се германският капитан в оставка студено и надменно.

Едуърд бе готов да избухне, но се въздържа, защото разумът му подсказваше, че трябва да се овладее.

— Не съм длъжен да давам обяснения на никого за постъпките си — каза той гордо и поведе Мейбъл към вратата на салона.

— Попитам само защото виждам, че не можете да запазите хладнокръвие. Освен това исках да знам дали генералът би одобрил една такава свобода от ваша страна — произнесе капитанът остро.

— Ако искате да станете вестоносец на генерала, можете да го сторите. Идете в салона, там ще го намерите — отвърна Едуърд презрително и мина с Мейбъл в другия салон.

Капитан Роден поиска да го спре, но Хенри му се изпречи на пътя и го измери с такъв заканаелен поглед, че Роден бе принуден да се оттегли, за да не стане скандал.

— Искате ли още нещо от мен? — попита Хенри студено.

Мнимият капитан обърна гръб на младия офицер и хлътна зад един цветарник. Хенри остана на мястото си, докато капитанът се скри съвсем, и едва тогава последва своя приятел в салона.

— Чакай, момче! — мърмореше си Норт. — Ще направя така, че да ме запомниш добре.

Престъпникът със своята изискана представителност, чрез умелата промяна на физиономията и главно чрез елегантното си облекло се беше вмъкнал лесно във военните кръгове в Литъл Рок. Той научи много подробности относно паричния транспорт и веднага състави план, по който можеше да сложи ръка на колосалната сума. С привлекателната си външност биваше приет навсякъде. Като инженер и бивш пруски юнкер той имаше добри познания по военното дело и успя да спечели доверието на генерал Брендшоу, който освен това беше германofil и хранеше сляпа вяра в германците, които му бяха голяма слабост.

След като се сдобил със сведенията, Норт трябваше да отиде в стана на каубоите, за да се споразумее с Ред Карли и да разработят в подробности изпълнението на смелия и опасен план, без да се излагат на риск. Красивата Мейбъл бе разпалила у него поривите на любовта и бе засегнала чувствата му на сладострастник, които експлодираха при вида на всяка хубава жена. Освен плана за обира той изработи и друг, по който да спечели младото момиче за себе си, а ако то му откаже, да му нанесе удар така, че да разкъса любовта му към годеника и да го направи жертва на тази любов. Яростният поглед, с който бе измерил

Едуърд, бе ясно доказателство за настроението му, а мрачният пламък в неговите демонски очи предвещаваха само беди, гибел и смърт.

Норт си отиде по най-бързия начин, без да се сбогува дори с генерала.

В дома му го чакаше Хосе.

— Веднага оседлай конете — заповяда му той. — След половин час най-късно трябва да тръгнем. Паричната пратка за арсенала тръгва от Мемфис с назначение за Литъл Рок и трябва да я заловим по пътя. Носят десет милиона долара.

— Дали няма да има голям конвой? — попита от своя страна слугата, чиито очи блеснаха, като узна за голямата плячка.

— Ще бъдат един офицер и десет души артилеристи. С тях ще се справим лесно — каза Норт надменно.

— Само толкова ли? — учуди се Хосе. — Да не би тука да се крие някаква изненада. Струва ми се, че има нещо нередно.

— Знам с положителност, че конвойът ще се състои от толкова души, колкото казвам — отсече Норт.

— Добре. Ще разберем от Ред Карли как стоят работите — каза Хосе. — Той има опит в тези неща.

НАПАДЕНИЕ, В КОЕТО ПРЕДВИДЛИВОСТТА И НЕБРЕЖНОСТТА СИ ДАДОХА СРЕЩА

Слънцето отдавна беше изгряло, когато Норт и Хосе пристигнаха в стана и скочиха от конете си, облени в пот и пяна. Хосе поведе конете към обора, като се оглеждаше да види Лучия, а Норт се отправи към колибата на Ред Карли, който го посрещна със сърдечно стискане на ръката.

— Сядай! — каза главатарят. — Предчувствам, че има нещо извънредно, понеже идваш лично. Разкажи в какво се състои работата.

— Да, наистина, отнася се до една огромна сума, която ще прекарат днес с вечерния влак — цели десет милиона долара.

По лицето на Ред Карли се очерта недоверие. Той каза:

— Ще трябва да се откажеш от нея.

— Защо? — попита Норт. — Боите се от няколко войници, които съпровождат конвоя?

— За мен това няма значение. Могат да бъдат и три пъти повече. Те са страхливи като зайци, които ще избягат още при първия изстрел. Но това няма значение. Друго нещо тук е същественото.

— Кажи го и на мен! В какво се състои трудността? — Норт не можеше да скрие раздразнението си, че такава голяма сума ще се изплъзне от ръцете им.

— Да — продължи Ред Карли. — И друг път съм се опитвал, когато транспортът носи такава голяма сума. Ние не можем да спрем влака между Мемфис и Литъл Рок.

— Ако извадим релсите и предизвикаме дерайлиране?

— Не можем — защото нямаме такива инструменти, освен това железопътната линия се проверява на всеки час. Релсите на новата линия са свързани с траверси. За да ги разглобим, ни трябва специални инструменти, каквито ние нямаме. Наличните няма да ни послужат за такава сложна работа.

— Ще сложим ръка на тези пари, бъди сигурен! — извика Норт.
— Ще намеря начин да отстраня всякакви пречки!

— Малко трудно ще бъде — каза шефът, като се двоумеше. — Влакът върви с такава скорост, че няма да можем да улучим машиниста, той просто ще прелети покрай нас.

— Въпреки всичко ще успеем — увери го Норт. — Към колко часа минава влакът покрай вашия стан?

— Към десет вечерта, не сме много далеч от Литъл Рок.

Норт се замисли.

— Можеш ли да ми кажеш как се казва станцията, която се намира между нашия лагер и Литъл Рок? — попита Норт внезапно.

— Голд Уел — отговори шефът изненадан. — Но какво може да ни е от полза, когато влакът не спира там?

— На какво разстояние е станцията оттук? — продължи да се осведомява Норт, без да мисли за нищо друго.

— На един добър ездач му трябват четири часа, за да стигне дотам.

— Добре! Можеш ли да ми дадеш пет или шест смели и готови на всичко момчета? — попита Норт с пламнали очи. — Аз ти обещавам, че ще спра влака — добави той, като повиши глас. — Бъди напълно уверен в това.

— Ще ти дам колкото хора искаш — каза главатарят, все още учуден. — Но не разбирам каква връзка има тука станцията Голд Уел?

— Не питай! — прекъсна го Норт. — Влакът ще спре, а как — това е моя работа. Ти само бъди на разположение близо до станцията и съсредоточи цялото си внимание върху вагона с парите. Аз ще имам грижата влакът да не получи никаква помощ от станцията.

— Наистина интересно — отбеляза Ред Карли. — Ако всичко свърши благополучно, ще имаме богата плячка, която ще ни направи изведнъж богати. Дявол да го вземе! Ще ни дойде повече от милион на всеки от нас.

— Аз няма да се задоволя само с един милион — каза Норт.

— Ще увеличавам десетократно сумата. И това е само началото.

Главатарят изгледа с нескривано удивление този смел авантюрист, в чиито очи гореше демонски пламък.

— Имам още един въпрос — каза Норт. — Местността около станцията Голд Уел със същото име ли е означена?

— Да. Тя е отдалечена от най-близкото село най-малко на три-четири мили. Там не живеят повече от пет-шест души, само чиновници.

— Толкова по-добре — промълви Норт, като стана да си върви. — Време е да действаме.

В това време Хосе намери Лучия при един извор в гората. Момичето се запъти радостно към него и започна да го милва влюбено.

— Е, разкажи сега как я караш с онзи, Дългия Бен? — започна да разпитва Хосе.

— Как ли? Постоянно ме ревнува от когото и да било и ме преследва на всяка стъпка — изсмя се Лучия. — Но днес го няма, на мандрата е и няма да ни пречи.

— Но защо не го напуснеш? — попита Хосе. — Ти си намираш достатъчно обожатели. Този човек е непоносим.

— Да, само да можех да се избавя от него! Но това не е толкова лесно! На пръв поглед — може би, но всъщност не е така. Той ме заплашва с изтезания, ако го напусна. Всички го познават като върл разбойник и другите момчета му правят винаги път.

— Е, добре де, нека се опита с мен — изпъчи се Хосе, — да видиш какво ще му погодя на този дългуч.

— Но ти няма да останеш за постоянно в стана — забеляза Лучия, — кой ще ме защити в твоё отсъствие?

— Мисля, че ще останем тук за по-дълго време. Чух, че господарят ми има намерение да постоим повече в лагера — успокои я Хосе и я целуна звучно. Лучия му отвърна със същото.

— Хиляди дяволи! И тук те намирам пак... — извика изведнъж някой и веднага след това Дългия Бен изскочи пред влюбената двойка.

Хосе се изправи. Двамата съперници се изгледаха остро един друг.

— Как си позволяваш да прелъстяваш моята любовница! — изкрещя Бен в лицето на Хосе.

— Не говори глупости, Бен! Лучия е била моя още преди да се запознае с тебе — обясни Хосе спокойно.

— Това няма значение. Важното е, че сега е моя, и ще извия врата на всеки, който се осмели да ми я отнеме.

— Не ставай смешен, Бен — каза Хосе. — Сега имаме по-важна работа, та да се караме за едно момиче.

Но Бен не искаше и да чуе подобно нещо и извади револвера. Сигурно щеше да стреля, ако гръмкият глас на Норт не бе сложил край на свадата.

— Какво става тук? — извика той. — Долу оръжието... или дяволите ще ви вземат!

Страшен заканителен поглед излъчваха пламналите очи на авантюриста. Той смърри строго двамата противници. Оръжията се прибраха. Бен изчезна ядосан и възмутен в един гъсталак, а Лучия веднага избяга в противоположна посока.

— Виждаш ли колко смешен ставаш с твоята любов — каза ядосано Норт на Хосе. — Сега не е време да се занимаваш с жени.

— Само поговорих няколко минути с нея — заизвинява се Хосе. — Но онова магаре ни прекъсна.

— Остави това сега — заповяда Норт. — Трябва да насочим цялото си внимание върху плячката. Това е нашата работа за днес.

Норт дръпна слугата си настрани и дълго му говори нещо. Хосе отговаряше само от време на време с по някоя дума или кимаше с глава в знак на одобрение.

В стана започна трескава подготовка. Всички вече знаеха, че ще има грабеж с голяма плячка. Навсякъде се чистеха оръжия, преглеждаха се седлата и юздите и се даваше в изобилие храна на конете за предстоящото нощно нападение.

Часовете изминаха бързо. Слънцето започна да залязва, когато Норт и шестима смели въоръжени мъже се отправиха към определеното място, за да извършат дръзкото нападение, което неговият изобретателен ум бе обмислил до най-малките подробности.

Малката чета яздеше мълчаливо. Тя изкачваше залесени бърда и могили, слизаше по тях, преваляше ровове и клисури, преминаваше възвишения, докато най-последните очи на конниците забелязаха зданието на станцията Голд Уел.

— Спрете! — изкомандва Норт и скочи от коня си. Другите се подчиниха и отведоха конете си в един храсталак, който ги закриваше изцяло и не можеха да се виждат отникъде.

От небосклона на запад слънцето осветяваше много добре станцията и светлата линия на релсите, които се простираха долу, придаваше особена тайнственост на тази романтична местност. Нищо

не издаваше присъствието на разбойническата чета, която чакаше смрачаването, за да изпълни плана си.

Норт се беше скрил заедно с Хосе зад една могила до малка горичка. Оттам се виждаше много добре зданието на станцията. Гарата изглеждаше като мъртва. Не се забелязваше никакво движение около нея. Само нарядко някои чиновник се мярваше за миг и оглеждаше перона. Слънцето вече бе залязло и хоризонтът бързо помръкваше. Норт запали клечка кибрит и освети часовника си.

— Девет часът вече минава! Време е! Напред!

Конниците слязоха бързо от могилата, като оставиха само един каубой да пази конете. Те се промъкнаха до станцията, от която излизаше слаба светлина откъм стаята с телеграфа.

Стаята беше на партера, така че Хосе, който се беше долепил до прозореца, можа незабелязано да надзърне вътре и да види добре всичко. Той се върна след няколко минути при Норт.

— В стаята има само двама чиновници. Единият стои на писалищната маса, а другият — до телеграфния апарат.

— След мен — заповяда Норт енергично. — Насочи своя револвер към писаря. С другия ще се заема аз. Останалите да ни последват. Да донесат и ремъци.

Заповедта бе изпълнена светкавично и седмината се вмъкнаха в коридора на станцията. Норт отвори бързо вратата и насочи револвера си към един от чиновниците.

— Без мърдане! — извика той. — Иначе няма да пощадя живота ви!

Преди чиновниците да успеят да се опомнят и да вземат някакво решение, се видяха вързани и пред носовете им бяха насочени дулата на пистолетите. Телеграфистът попита с треперещ глас:

— Какво желаете? В станцията няма да намерите нищо, освен малко пари и някакви книжа без стойност.

Норт не го слушаше.

— Искам да те питам друго нещо — каза той рязко, но спокойно. — Ще ми отговориш ли?

— Вероятно — отвърна чиновникът, като гледаше със страх оръжието.

— Добре! Кажи ми как може да се даде знак за спиране на онзи влак, който сега ще мине оттук. Знай, че ще бъдеш мъртъв, ако се

опиташ да ни излъжеш.

— Ще ви кажа на драго сърце какъв е знакът за спиране, но машинистът няма да му обърне внимание.

— Тогава няма ли някакъв сигнал за внезапно спиране, за предотвратяване на катастрофа? Как мога да спра бързия влак? Казвай, защото...

— Трябва да вдигнете знака за спиране — обясни чиновникът. — На сигналния стълб светят два червени фенера. Вдигнете ги горе, така че и двата да стоят един до друг. Щом забележи това, машинистът веднага ще спре, защото този сигнал означава, че пътят е опасен или има препятствия по него.

— Горко ти, ако си ме излъгал! — заплаши Норт. — Двама души ще останат тук да те пазят, а другите ще дойдат с мен. Бързо, нямаме време за губене!

Бандитите напуснаха станцията и се отправиха към стълба със знаците.

— Побързайте — извика Норт запъхтян. — Влакът пристига.

Надалече се показва светлина, която се приближаваше все повече и се уголемяваше. Това бяха светлините на локомотива, които светеха ярко в гъстия мрак.

Фенерите за желанния знак бяха запалени. Един след друг те бяха вдигнати нагоре. Знаците вече бяха на стълба. Последва остро изсвирване. Машинистът бе видял сигнала и се мъчеше да спре влака. Земята кълтеше под тежестта на вагоните, които се приближаваха, разтърсвани от действието на спирачките. Парата излизаше на големи кълба... Локомотивът можеше да спре малко по-далече от станцията.

Минута след това гръмна силен вик и множество черни сенки наизскачаха от мрака и се нахвърлиха като бесни върху вагона, който носеше държавния герб на северноамериканските Съединени щати.

— На локомотива! — разпреди се Норт. — Хванете машиниста.

Междувременно и в самия влак бе вдигната тревога. По прозорците се показаха униформени и се чуха изстрели. Започна се стрелба. Каубоите отговориха и в продължение на няколко минути не се чуваше нищо друго, освен гърмежите от стрелбата и стенанията на ранените. Няколко души се търкаляха и превиваха на земята.

Когато стрелбата поотслабна, каубоите се метнаха бързо върху платформата на вагона, откъдето идваха изстрелите. Някои от храбрите

бранители бяха убити, останалите се защитаваха отчаяно.

Норт бе един от първите, който се вмъкна във вагона, все още пълен с барутен дим. Той позна по униформите двамата офицери. Това бяха Едуърд и Хенри, който бе придружил доброволно приятеля си.

— Предайте се! — извика им авантюристът и се спусна към тях.

— Ха, какво е това! Капитан Роден бил разбойник! — извика Хенри и се опита да удари със сабята си Норт, който едва можа да избегне удара.

— Значи не искате да се предадете? Добре!

Норт изпразни револвера си в Хенри. Куршумът обаче улучи друг, скочил в последния момент пред Хенри. Това беше Едуърд, който падна смъртно ранен. Хенри прескочи падналия и хвана Норт за гърлото.

— Подлец! — викаше Норт с все по-заглъхващ глас.

Хосе искаше да се притече на помощ на господаря си, но един артилерист му се изпречи на пътя. В това време офицерът се справи с Норт и успя да го изправи и да го хвърли под вагона. Един бърз поглед на младия офицер бе достатъчен, за да се увери, че всичко бе загубено. Разбойниците не го изпускаха от поглед, а малцината оцелели войници, които се бяха спасили от клането, хвърляха през прозорците сандъците с пари след каубоите, които крещяха от радост.

— Следвайте ме! — извика офицерът на войниците. — Към локомотива!

За един миг стигнаха до машината и се хвърлиха като бесни срещу каубоите.

— Карай! — кресна Хенри на машиниста, който още беше като замаян. — Напред! От това зависи животът ни!

Машинистът хвана ръчката за управление. Артилеристите започнаха да стрелят по каубоите, които искаха отново да се качат на локомотива. Но колелата бяха вече в движение и влакът тръгна бързо.

— Долу, момчета! — извика Ред Карли, който беше схванал опасността. — Бързо долу, иначе сте загубени!

Разбойниците, които бяха останали във вагоните, заскачаха долу недоволни и ядосани, че нападението не беше сполучливо. От всички страни стреляха по влака, но напразно. Той набра скорост. Скоро куршумите не можеха вече да го стигнат и той изчезна бързо в тъмнината.

— Но защо не изхвърлихте навън сандъците с парите? — крещеше Ред Карли. — Къде са банкнотите? Те бяха главното!

Един от разбойниците обясни:

— Във вагона имаше нещо като каса, но тя беше затворена, а когато поискахме да я разбием, влакът тръгна.

Бандитите започнаха да се оправдават за неуспеха си.

— Дявол да го вземе! — скръцна със зъби главатарят. — Сега товарете бързо плячката на конете и катърите. Не забравяйте да вземете и ранените от нашите!

На светлината на фенерите се виждаха падналите разбойници. Повечето бяха ранени тежко и се търкаляха в локви кръви. Двама бяха мъртви. Всички опити да ги спасят останаха безуспешни. Другарите им ги обвиха с платна и ги натовариха на конете.

— Дявол да го вземе, загубихме десет души! — процеди през зъби Ред Карли. — Проклети войници!

Той се ядосваше на несполуката и на загубата на свои хора, която в неговите очи изглеждаше много голяма.

— Друг път тези войници не ги бива за нищо, а сега ми създадоха такива главоболия.

— Голяма работа ни отвориха тези артилеристи — обади се един каубой, който бе взел участие в битката. — Шест души от тях са убити. Един офицер е тежко ранен и лежи на пода във вагона.

— Офицер ли? — сепна се Ред Карли. — Дявол да го вземе! Тая работа може да стане много опасна. Трябва да тръгнем още сега, да си плюем на петите и още през тази нощ да преместим стана.

Ред Карли изпсува яростно. Той ясно схващаше опасността от изпращането на голяма войска срещу неговата банда.

— Няма да е чудно, ако утре осъмне цял полк срещу нас. Но къде е мистър Норт?

Лицето на Ред Карли бе окървавено, защото бе получил силен удар от сабя по главата.

— Къде е моят господар? — питаше и Хосе. — Не го ли е виждал някой?

— Дяволи! Да не сте го оставили във влака?

— Не. Във влака нямаше никой от нашите, видях добре! — каза един от каубоите.

— Тогава бързо го потърсете! — заповяда главатарят. — Нямаме много време.

Ръчните фенери започнаха да осветяват във всички посоки. Изведнъж някой извика:

— Ето го тук! Лежи!

Разбойниците се затичаха натам и осветиха мястото, където беше простряно неподвижно между релсите на една странична линия тялото на Норт. Той се беше сгромолясал тук при изхвърлянето му от влака. Лицето му беше окървавено и очите му затворени.

— Мъртъв ли е? — попита Ред Карли, който едва задържаше дишането си.

— Не, но е ранен много тежко в главата — заяви Хосе, който вече бе успял да разгледа подробно своя господар.

Авантюристът бе вдигнат много внимателно на един катър. През време на пътуването Хосе го крепеше и го пазеше да не падне.

Повикаха двамата разбойници, оставени да пазят станцията, и разбойническата чета напусна околностите на гарата.

Ред Карли яздеше до Норт и хвърляше от време на време строг поглед върху шумящата чета. Сега той бе зает с мисълта как да раздели плячката в своя полза, като вземе най-голям дял.

КРАЯТ НА ЕДНА ПЛАМЕННА ЛЮБОВ

Нападнатият влак летеше лудешки сред нощния мрак. Оскъдната светлина на лампата във вагона осветяваше мрачна и грозна картина. Трупове на войниците лежаха сгърчени или разкрачени долу на пода, а ранените гледаха с мъка убитите си другари.

Хенри седеше на един стол и държеше умиращия си другар. От време на време се навеждаше и му прошепваше по някоя утешителна дума.

— Хенри — изпъшка Едуърд, — загивам! Раната ми е смъртоносна. Хенри, чуваш ли ме?

— Тук съм, Едуърд — прошепна приятелят му, който гледаше с просълзени очи бледото лице на умиращия.

— Имаме ли още много до Литъл Рок? — прошепнаха устните на ранения.

— Още десетина минути. След това вече всичко ще е наред — утеши го Хенри.

— Задигнаха ли парите? — попита Едуърд, спомняйки си за нападението.

— Не, заграбиха само сандъчетата със златото. Не се тревожи за тях. Ние ги защитавахме до последно.

Едуърд поклати леко глава.

— Ти ме закри с тялото си — промълви тъжно Хенри. — Защо го направи? Защо се изложи на смърт? Ти си сгоден!

Младият офицер, който бе гледал без колебание смъртта в лицето, сега кършеше ръце от скръб по приятеля си. Струваше му се, че няма да може да изтърпи срещата с неговата обична Мейбъл.

— Не си ли спомняш, Хенри — каза Едуърд едва чуто, — че ти ме спаси с риск за живота си, когато щях да се удавя в онази проклета река? Живот за живот, ето това е възмездие.

Настъпи тишина. Двамата приятели мълчаха, докато влакът пристигна на гарата в Литъл Рок. Въпреки че беше късно през нощта,

перонът бе препълнен с хора, между които имаше много униформени. Генералът също бе дошъл да посрещне Хенри и Едуърд.

Офицерите се зачудиха, когато видяха, че влакът влиза с голяма скорост в гарата, и забелязаха ужасени пощенския вагон, направен на решето от куршумите.

— Случило се е нещо! — чуха се викове.

Някои бързо се качиха във вагоните. Посрещна ги Хенри.

— Любезни господа — каза той, — Едуърд е смъртно ранен, шест души от войниците са мъртви, а още толкова са ранени. Нападнали банда разбойници, с измама ни принудиха да спрем влака посредством лъжливи сигнали.

Генералът се промъкна между уплашените офицери, понеже чу добре думите на Хенри.

— Жив ли е още Едуърд? — попита той разтревожен. Макар и войник, гласът му трепереше.

— Той е във вагона — прошепна Хенри, — иска да види Мейбъл.

— Целият ли транспорт е ограбен?

— Не, само сандъците със злато. Банкнотите са налице.

— Донесете бързо носилка — извика генералът на един офицер.
— Раненият да бъде пренесен в моя дом.

Нервно движение царуваше на гарата. Войниците заеха входовете и изходите, а няколко лекари започнаха да дават първа помощ на ранените.

Новината за нападението се разпространи мигновено и не след много време пред гарата се струпаша много хора, които гледаха с ужас ранените и убити войници. Придружен от Хенри, генералът крачеше след носилката, на която бе положен Едуърд. Погледът му бе съсредоточен и печален, защото един от лекарите му беше казал, че Едуърд е смъртно ранен и няма да живее повече от час.

— Сигурен ли си, че онзи разбойник, който ви е нападнал, наистина е капитан Роден? — попита генералът Хенри, след като последният му бе докладвал подробно за нападението. Хенри потвърди с печален израз на лицето.

— Как ли ще понесе Мейбъл този удар! — промълви той.

— Моята дъщеря е войнишко дете, но тя обича Едуърд повече от себе си и сигурно никога няма да се появи усмивка на устните ѝ след тази скръб.

Печалното шествие стигна най-последно до дома на генерала.

— Ще отида да подготвя Мейбъл — каза старият войник на Хенри. — Пренесете Едуърд в малката стая. След няколко минути ще дойда и аз.

Младият офицер даде някои нареждания на носачите и те отнесоха носилката с приятеля му в посочената стая, където го положиха внимателно на леглото.

— Приближи се, Хенри — прошепна умиращият, след като носачите се отдалечиха.

Офицерът отиде до леглото. Сърцето му се раздираше от мъка, като гледаше пожълтяващото лице на своя умиращ приятел.

— Хенри — каза Едуърд с угасващ глас, — жив ли е още подлецът, който ни нападна?

— Той получи наказанието си — отговори Хенри. — Успях да го раня тежко. Можех да го понижа, но държа много на шпагата си и не исках да я оскверня с кръвта на един такъв предател. Хвърлих го между вагоните и ако случайно е останал жив при падането, вероятно след това при движението на влака е бил премазан.

— Бъди здрав, Хенри — прошепна му Едуърд. — Благодаря ти за вярното приятелство, което ми е доставяло много радост и ме е крепило в трудните часове. Покровителствай и се грижи за Мейбъл. Бог да те благослови!

Хенри стисна ръката на своя приятел, без да може да каже нито дума, и като събра всичките си сили, за да не го надвие слабостта, се изправи и устоя на вълнението, което го бе обзело.

Едуърд погледна към вратата. Генералът влизаше с дъщеря си. Младата девойка се въздържа да не избухне в плач и коленичи до леглото на Едуърд, а генералът се оттегли с Хенри в един ъгъл. Те наблюдаваха печални тъжното сбогуване между двамата млади влюбени.

— Едуърд, мой Едуърд! — извика Мейбъл.

Офицерът погледна хубавото и мило лице на своята любима, която го гледаше смирено.

— Любезна Мейбъл, аз те напускам, чувствам го. За мен няма вече никакво спасение.

— Ще те последвам и аз, мили мой — прошепна Мейбъл и захлупи лице върху гърдите на своя годеник.

— Помисли за баща си, скъпа моя — промълви Едуърд глухо. — Ти принадлежиш на него и той има нужда от теб. Защо искаш да му отнемеш единствената утеха на старините му!

— Не мога да живея без тебе — изплака Мейбъл. — Не си отивай, Едуърд! Не ме оставяй! Какво ще правя аз на този свят без тебе!

— Бъди вярна и обична дъщеря на баща си, това е единствената ми молба. Зная, че ще я изпълниш. Обещай ми на прощаване, че ще изпълниш най-голямото ми желание.

— Твоето желание ли? Само го кажи, каквото и да е то, и аз ще го изпълня. Мога да ти откажа само едно.

— Какво е то? — попита Едуърд.

— Бих ти отказала дори и в предсмъртния ти час, ако ти би пожелал да се свържа с друг, след като загубя тебе!

Очите на умирация светнаха. Той притегли страстно към себе си своята любима Мейбъл.

— Кажи ми твоето желание! — молеше се Мейбъл, като целуваше бледите устни на Едуърд.

— Трябва да си отида от този свят, преди да те видя моя съпруга — каза офицерът. — Това е непоносимо за мене. С какво нетърпение броях дните и часовете! А сега остава само един час! Един последен час! Всяка надежда вече е изчезнала. Няма ги красивите сънища. Ние се разделяме! Аз си отивам сам! Сам... И те оставям.

Мейбъл скри лицето си във възглавницата под главата на умирация. Крехката и снага се прегъваше от риданията ѝ. Старият генерал се приближи до леглото на агонизиращия офицер.

— Ще изпълня с радост последното ти желание, скъпи сине. Давам ти Мейбъл за съпруга в този час, преди да ни напуснеш завинаги.

— Хенри — обърна се той към приятеля на своя зет, — идете веднага при преподобния отец Корнел и го помолете веднага да дойде и да благослови децата ми. За няколко минути ще свършите тази работа. Свещеникът е при убитите войници.

Хенри кимна с глава и веднага излезе от стаята. В същия момент Едуърд с неизказана признателност, отразена в ясните му очи, хвана ръката на генерала и я стисна сърдечно.

Старият войник беше видял много храбри войници, паднали убити в гражданските войни, бе затворил очите на много умрели свои другари, но сега чувстваше, че вълнението го обземаше изцяло, че то щеше да го завладее и победи. Той се оттегли разстроен в другата стая и дълбоко се замисли. Върна се след няколко минути, за да остави свещеника да влезе в стаята, придружен от Хенри.

Когато преподобният отец се отправи към леглото на умиращия, генералът показа на Хенри един венец от кипарисови клонки, изплетен доста умело. Той го държеше внимателно в ръцете си.

— Оплете го моята сестра. Искях в този печален час да не липсва нищо. Мислех да доведе тази нещастна жена вътре, но не можах, защото ме е страх, че няма да издържи и ще припадне.

Старият воин се приближи до леглото на умиращия и сложи полека венеца върху черната коса на Мейбъл.

Зрелището бе трогателно. В стаята цареше мълчание и сянката на смъртта се разхождаше около леглото на Едуърд. Раненият офицер гаснеше бавно и една невидима ръка щеше да отнесе чистата душа в небесата на онзи свят, откъдето няма връщане.

Поддържан от Хенри и генерала, Едуърд с мъка се изправи и седна в леглото, като сложи ръката си върху ръката на Мейбъл, която беше коленичила до него. В това време преподобният свещеник Корнел вече произнасяше благословията към младоженците. Той попита внимателно Едуърд дали е съгласен да се ожени за Мейбъл.

— Да — каза офицерът силно и ясно.

Мейбъл повтори същата дума, задавена от сълзи. След това стана, положи главата на своя съпруг върху гърдите си и целуна пламенно студените му устни.

Старият свещеник се оттегли настрана. Той бе кръщавал Мейбъл и сега бе изпълнил най-хубавата и последна благословия. Свещеникът даваше сега същата тази Мейбъл за съпруга на онзи, когото тя обичаше. Но в каква мъка беше потопена тази венчавка!

— Едуърд, мили мой, чуваш ли ме още? — попита Мейбъл, като го гледаше в очите, които губеха постепенно блясъка си.

— Прощавай, мила — прошепна умиращият. — Бъди здрава! Ще се видим някога там горе.

— Идвам след тебе, Едуърд — каза с треперещи устни Мейбъл. — Аз съм твоя завинаги. И смъртта не може да ни раздели.

Главата на офицера бавно се наклони назад. Погледът му потърси още веднъж любимата жена и съпруга, която се обля в сълзи.

— Каква щастлива смърт! — промълвиха бледите устни. Очите му угасваха, угасваха... След няколко минути той притихна и издъхна.

Генералът изведе Хенри от стаята.

— Познавам добре дъщеря си. Излишно е да се успокоява, бъди сигурен, Хенри. Няма да мине много време и аз може би ще остана съвсем сам на света!

Старият генерал наведе глава. Хенри се опита да събере силите си, за да може да каже на стареца няколко утешителни думи, но само стисна ръката на генерала и напусна бързо къщата.

На улицата срещна командира на неговия полк, който се връщаше от казармата. Младият офицер му се представи и му разказа накратко всичко онова, което се бе случило по време на нападението. После описа и церемонията в дома на генерала и края на Едуърд.

— Вечна му памет! — каза полковникът опечален. — Едуърд беше доблестен офицер и аз го обичах като свой син. Но ще отмъстя за него! Два ескадрона конници заминават утре със задачата да издирят и накажат разбойниците.

— Позволявате ли и аз да взема участие в експедицията? — попита Хенри.

Полковникът хвърли бърз поглед към ранената ръка на Хенри, след това погледна въпросително в лицето младия офицер. Хенри разбра какво си мислеше неговият началник и каза:

— Такова леко одраскване не е в състояние да ме задържи. Моля ви, господин полковник, да ми позволите да взема участие в експедицията. Аз ще ви бъда извънредно полезен, понеже познавам местността.

— Добре! Ще ви поверя едно отделение войници. Представете ми се утре рано сутринта, а сега лека нощ!

Докато Хенри слизаше надолу по улицата, лицето му бе разкривено от гняв.

— Ще отмъстя! Пазете се! — говореше той сам на себе си. — Да се скриете вдън земя, пак ще ви намеря и ще отмъстя за моя скъп и забравим Едуърд.

В това време генерал Брендшоу седеше в стаята си, налегнат от мрачни мисли. Чувстваше се виновен, че бе дал подслон на един

злодей, опропастил съдбата на единствената му дъщеря.

ЗАВРЪЩАНЕТО И РАЗОЧАРОВАНИЕТО НА ПОЛКОВНИК РОДЖЪР

Бърнард разлистваше в кабинета си някакво дело, което го интересуваше извънредно много. Това бяха донесенията и рапортите по убийството на милионера Шмит. Това престъпление бе останало неразкрито и престъпникът — ненаказан.

Бърнард не вярваше в невинността на Норт, както му бе представила случая Мери, но му се струваше, че и Ирма бе до известна степен негова съучастничка. Нямаше причина да се съмнява в достоверността на обясненията на Мери и от своя страна бе дал тайно разпореждане до всички префектури в Съединените щати да търсят и узнаят мястото, където се намира Ирма, да я следят и да не я изпускат от поглед до второ нареждане. Властите бяха упълномощени да я арестуват, в случай, че се опита да се укрие или избяга, тъй като по онова време тя бе живяла в дома на Шмит.

Колкото и да беше странно, Бърнард не можеше да направи други заключения при данните и съвпадението на фактите, които му бяха представени. Норт беше изчезнал безследно, възможно бе Ирма да знае къде се крие или пък самата тя да го укрива. Нейната разправия и преговори с Норт в дома на Мери, чиято компаньонка бе, останаха неизвестни за външния свят. Те бяха дали само повод на полицаия, който по природа и като професионална деформация вижда навсякъде подозрителни хора, да мисли, че срещите ѝ с Норт имат някакво отношение към убийството. За да дойде до такова заключение, Бърнард дълго бе размишлявал.

Внезапното появяване на Ирма в Ню Йорк, нейното ангажиране като компаньонка на Мери, втората съпруга на Норт, тайните ѝ свикдания с него — всичко това за мозъка на един полицай, свикнал да вижда в обикновеното необикновено, беше достатъчно, за да го накара да мисли, че Ирма е престъпница.

Той отново бе зает с разсъждения в тази посока, когато вратата се отвори и на прага застана висок, строен човек.

— Добър вечер, Маршъл!

— Добър вечер! Я, кого виждам! Дали не ме лъжат очите!?

Полковник Роджър!

— Да, самият той! Представям ви се по случай завръщането си от отпуск.

— Извинете, господин полковник, но доста сте закъснели. Просрочихте отпуска си без никакво разрешение!

— Не съм виновен за това — отговори Роджър, изненадан от студения прием на Бърнард. — Бях тежко ранен, лежах цели месеци, така че не можех да се върна по-рано.

— Ранен ли казахте, господин полковник? — попита Бърнард малко по-внимателно.

Роджър се почувства обиден от тази студенина. Какво се бе случило с Бърнард? Той винаги го бе посрещал приятелски, а сега го намираше толкова променен.

— Спомняте ли си онази голяма катастрофа по Мисисипи преди няколко месеца? — запитва Роджър също толкова хладно.

— Ах, да, вие говорите за взрива! — отговори Бърнард.

— Аз бях един от пътниците на този нещастен параход — поясни полковникът лаконично.

— Невъзможно! Зная, че нито един човек не се е спасил от тази катастрофа!

— При все това има един и това съм аз! Спаси ме едно непредвидено обстоятелство. Предупредиха ме малко преди избухването да напусна парахода. Няколко секунди след това той бе вдигнат във въздуха. В болницата съм лежал дълго време в безсъзнание.

— Съжалявам много — каза Бърнард хладно, което отново направи неприятно впечатление на Роджър.

Полковникът бе твърде горд, за да се унижи да поиска обяснение от Бърнард за обрата в отношението му към него, затова реши да отговаря на въпросите му все така сухо.

— Вижда се, че не сте сполучили да арестувате престъпника — продължи Бърнард.

— Не, за жалост, въпреки че го преследвах много отблизо — отговори Роджър и разказа накратко за пакостите на Норт в Нови Орлеан и печалната участ на фамилията Сейнт Артай.

Бърнард изслуша внимателно полковника и въпреки че не стана по-дружелюбен от това, все пак призна, че Роджър е действал енергично и умело.

— Тъкмо се занимавах с това дело — каза той, като посочи дебелия том книжа. — Можете ли да ми кажете къде се намира сега Ирма, първата съпруга на Норт?

Полковникът трепна — нещо, което не убягна от острия поглед на шефа на тайната полиция.

— Не — отговори Роджър. — Не зная къде се намира тази клетница, защото тя изчезна безследно. Научих, че е тръгнала за Колумбия, но нищо повече не можах да узная.

— Но не представлява голяма трудност да се открие тази жена или местата, където се укрива! — настоя шефът на тайната полиция, като гледаше изпитателно полковника.

— Не разбирам защо толкова държите на това — отвърна Роджър и поклати глава. — Изглежда, че тя също е заподозряна в нещо.

— Дори и така да е, има ли значение — каза Бърнард, като наблягаше на всяка дума.

Роджър отстъпи крачка назад.

— Шефе, уверявам ви, че грешите! Как можете да се съмнявате в мисис Норт. Тя не е способна да извърши и най-дребното престъпление.

— Това е ваше мнение — възрази Бърнард сухо. — Аз обаче гледам на нещата другояче.

Полковникът усети, че кръвта му закипява.

— Държа да забележа, мистър Бърнард, че онзи, който е обвинил мисис Ирма пред вас, е подлец, когото аз ще привлека под отговорност.

— Внимавайте, г-н полковник, аз зная своите задължения и ще работя, както ми диктува разумът — отвърна началникът.

— И смятате да преследвате нещастната Ирма? — извика Роджър огорчен.

— Това не ви засяга! — каза Бърнард енергично. — Наистина вашето мнение за невинността на мисис Норт е малко странно.

— Напълно ясно и оправдано е — каза полковникът. — Който познава добре и отблизо тази жена, ще се съгласи с мен.

— Понякога външността мами — отбеляза Бърнард. — Ще бъда принуден да ви представя случай да се убедите сам в нейната

виновност или невинност.

— На мене ли? Защо именно на мен? — учуди се Роджър.

— Ще встъпите ли в длъжност? — запита изведнъж шефът.

— Да, затова съм дошъл, да получа вашите заповеди.

— Добре. Сега ще ви натоваря с една задача, която ще ви даде необходимото осветление, г-н полковник! — каза Маршъл. И като се замисли за една минута, добави: — Върнете се там, където загубихте дирите на мисис Норт, и разпитайте навсякъде най-щателно къде се намира и какво прави. Ако успеете да я доведете в Ню Йорк, ще заведа следствие срещу нея.

— С други думи казано, да я арестувам и да я доведа тук, така ли? — попита полковникът, като сдържаше с мъка възбудата си.

— Щом искате да наричаме нещата с истинските им имена — да, така е! — отговори Маршъл.

— Тогава отказвам да изпълня тази заповед! — отговори полковникът рязко.

— Какво? Добре ли чух? Не искате да изпълнявате моите заповеди? — запита раздразнен шефът.

— Не искам! — отговори Роджър твърдо.

— А знаете ли последствията, които води след себе си един такъв отказ? — предупреди Бърнард.

— Разбира се! — отвърна студено Роджър.

— И?

— Приемам уволнението си! — каза полковникът решително.

— Помислете си добре, полковник. Искане ми се да вярвам, че сте произнесли тези думи малко прибързано — забеляза Бърнард.

— Никога не оттеглям думите си! Държа на отказа си.

— Добре тогава, нашият разговор е изчерпан — отсече Бърнард.

Полковник Роджър се поклони и напусна работния кабинет на шефа на тайната полиция.

— Още една минута само, г-н полковник! — извика Бърнард.

Но Роджър не го чу, защото вече беше излязъл. Той напразно се мъчеше да разбере какво се бе случило в Ню Йорк по време на неговото отсъствие, та се е стигнало дотам самата Ирма да бъде заподозряна. Дали целият свят не беше се обърнал против нещастната жена, та тя да не може никъде да намери покой? Какви демонски сили

бяха пуснати в ход, за да се стигне до нейното мнимо участие в престъплението?

Роджър всъщност не знаеше много добре какво му предстои да прави при така стеклите се обстоятелства. Дойде му наум да отиде да види втората жена на Норт и да научи от нея някои подробности. Сега тя бе за него единствената отправна точка, от която можеше да започне своите разобличения, за да разпръсне съмненията върху Ирма. Той се качи на един фойтон и се отправи към двореца Гулд. Но беше напразно, защото там узна, че Мери бе заминала нанякъде за неопределено време, като съобщила само, че ще се обади от южните щати.

Това известие накара Роджър да се запита какво можеше да търси Мери в южните щати. Дали не беше отишла там да търси Норт и Ирма? Такова едно предположение не изглеждаше за Роджър съвсем неоснователно.

Изведнъж друга мисъл премина през трескаво работещия му мозък. Той бе отказал на Бърнард да доведе Ирма в Ню Йорк, но ако Бърнард натовареше с тази задача някой друг, който би издирил Ирма и би се отнасял грубо с нея?!

Не, това не биваше да се допусне.

Той реши да тръгне да търси Ирма и като я намери, да я заведе в Германия, където тя щеше да бъде защитена от всякакви притеснения. Трябваше да намери някого, който да му обясни подробно неясните събития, станали през време на неговото отсъствие от Ню Йорк, защото иначе щеше да се лута в лабиринт от предположения и да работи „на тъмно“. Той обаче не намираше такъв човек. Може би само слугите на Мери биха били в състояние да кажат нещо. Понеже беше сигурен, че ще бъде уволнен, Роджър се чувстваше по-свободен. Като реши да действа бързо, той започна да наблюдава двореца на Гулд и успя да открие в една гостилница кочияша на Мери.

Чрез един много щедър бакшиш, придружен с обещанието, че ще пази тайна, той го спечели на своя страна. Кочияшът разказа на полковника, че отначало Мери живеела много уединено и не приемала абсолютно никого.

— Само напоследък — прибави старият човек — господарката ми стана малко особена в обноските си.

— В какво точно, разкажи! — настоя Роджър с добре прикрито любопитство.

— Поведението ѝ стана наистина странно. По-рано тя никога не напускаше Ню Йорк. Сега много често ходи във вилата си в Далбъри и често прекарва там дори по-продължително време. И... — старецът се огледа предпазливо на всички страни, за да види няма ли някой, който да го слуша. — Какво да кажа — пошепна той, — един глупав слух се разнесе... Но Ана, слугинята, започна да твърди, че госпожата живеела там с някакъв мъж.

Роджър заслуша внимателно. Това беше нещо важно.

— Никой не знаеше с положителност каква бе всъщност истината — продължи кочияшът. — Но и външно госпожата много се бе променила. По-рано бе бледа, тъжна, замислена, а сега бе станала добра, весела, пълна с енергия, така че всички се чудеха на промяната в нея. Но това нейно добро разположение не трая много — само няколко седмици. Един ден пристигна някакъв гост — възрастен господин от Германия, който носеше благородническа титла... Фейзелщайн ли беше...

— Хоенщайн — помогна му Роджър, едва сдържащ вълнението си от важното откритие, до което се бе добрал.

— Да, така беше. Граф Фон Хоенщайн! Той идва няколко пъти и след това аз го заведох с мисис Мери на станцията, от където заминах за вилата. Когато след няколко дни тя се върна, беше толкова променена и съкрушена, че ние се уплашихме, като я видяхме.

— След това старият граф идва ли пак? — попита Роджър.

— Да! Той посети още няколко пъти госпожата. Чухме след това, че си заминал. Не след дълго и господарката ми си стегна куфарите за път.

Като се връщаше към дома, Роджър разсъждаваше върху всичко, каквото му бе разказал кочияшът. Коя ще е била тази тайнствена личност, която се е подвизавала във вилата? Дали Мери не е имала някакъв любовник, когото е криела там? Но щом и графът я е посещавал във вилата, това неизвестно лице може би има някаква връзка и с Мери, и с него. Освен това защо ли е дошъл графът в Америка? И най-накрая, тази промяна у Мери след отиването ѝ във вилата заедно с графа. Това не се беше случило току-така!

Полковникът напрягаше мозъка си, за да разгадае неяснотите, но не можеше да изгради едно твърдо предположение, защото му липсваха още факти.

Без съмнение промяната у Мери, така силно поразила слугите ѝ, бе свързана непременно с графа, а също така и със заминаването ѝ след неговото посещение във вилата. А графът бе баща на Ирма.

Тук лежеше развързката.

Когато Роджър влезе в стаята си, погледът му попадна върху един голям жълт плик, оставен на писалищната му маса. Отвори го бързо и очите му пробягаха по съдържанието му.

— Уволнението ми! — промълви той. — Очаквах го. Идва тъкмо навреме. Като не съм обвързан със служебни задължения, по-лесно ще мога да разгадая загадката.

Преди всичко полковникът реши да потърси и намери Ирма и да ѝ съобщи за пристигането на баща ѝ в Америка. Той вярваше напълно в нейната невинност и сега можеше да ѝ бъде много полезен. Обладан от любов, Роджър тръгна да търси любимата жена.

В тъмнината, която обгражда всяка човешка съдба, още една сила, невидима за окото и недоловима за съзнанието, се подготвяше да окаже помощ на Ирма.

ЕДНА СРЕЩА

Ернст Крюгер, бившият оръженосец на граф фон Хоенщайн, служеше сега като кочияш в една ферма близо до Марвил. Той не бе получил никакъв отговор на писмото, пък и изобщо не беше очаквал такъв от страна на графа. И затова колко голямо беше учудването му, когато един ден неговият сегашен господар го повика и му каза, че някакъв господин иска да говори с него.

Кочияшът напусна бързо двора на обора и се отправи към къщата на господаря си, откъдето фермерът му правеше знак да побърза. Ернст влезе тичешком, но се стресна, като видя един висок стар господин, който пристъпи още по-близо към него.

— Боже господи! — извика Крюгер. — Сънувам ли? Буден ли съм или не! Моят господар... граф Фон Хоенщайн!

— Да, Ернст, аз съм! Получих твоето писмо, в което ми съобщаваше това, което аз отдавна исках да зная. Дойдох да разбера какво става! Ако искаш, пак ще те взема със себе си в Германия и никога няма да забравя твоята услуга.

Очите на кочияша се навлажниха.

— О, господин графе, с каква радост ще дойда с вас. Вече се наситих на Америка, въпреки че не мога да се оплача от сегашния си господар.

— Значи ще дойдеш с мене — каза графът приятелски. — Аз вече почти уредих с господаря ти твоето заминаване.

Когато Ернст, упоен от радост, отиде да прибере и стегне багажа си, съпругата на фермера разказа на графа случката с Ирма.

— Ето и бележката, която вашата дъщеря ни остави — каза жената. — Ние я запазихме, защото Ернст ни каза, че ви е писал и че може би ще пожелаете да получите някакъв предмет от вашата изгубена дъщеря.

Граф Фон Хоенщайн взе с трепереща ръка записката. Веднага позна почерка на своята дъщеря. Извърна се настрани, за да скрие

вълнението си, и доближи до устните си единствения скъп предмет, който имаше до този момент от своята Ирма.

— Няма никакво съмнение — каза той тихо, като се стараеше да сдържи вълнението си. — Тези редове са писани от моята дъщеря. Благодаря ви още веднъж от сърце и душа, че сте спасили дъщеря ми от гладна смърт.

— Ние само изпълнихме християнския си дълг, господин графе — отвърнаха фермерите сърдечно и стиснаха горещо ръката на госта.

— Как бе облечена Ирма? — запита бащата загрижен.

— Много бедно. Освен това нямаше нито цент у себе си — отбеляза фермерката тъжно. — Мислех да я снабдя на другия ден с всичко, но тя си бе тръгнала още в ранни зори. Съмнявам се, че би приела нещо от мен, защото за всичко, което ѝ давах, трябваше да я моля със сълзи на очи. Едва я склоних да приеме парчето хляб, което ѝ дадох по пътя, макар че беше гладна.

Старият джентълмен чувстваше напора на сълзите в очите си.

— Да, само по това мога да я позная — прошепна той. — Моята Ирма би предпочела да умре от глад, отколкото да се оплаче на някого. Тя е добра и кротка като ангел, но гордостта на нашето родословие не ѝ позволява да проси милостиня.

Като помълча малко, той попита:

— Не ви ли разказа нещо за себе си?

— Много малко. Беше страшно уморена — обясни фермерката. — Можяхме само да разберем, че търси своето дете, което било изчезнало преди известно време, и че отивала в Марвил, където според сведенията и се намирало едно изгубено дете.

— Далече ли е оттук този град? — попита благородникът.

— На около трийсет мили.

— Господи, какво ли не е могло да се случи на горката ми Ирма по пътя, лишена от всякакви средства! — въздъхна графът.

— Нашите пътища са сигурни. По тях няма скитници и опасни хора — утеши го фермерът.

— Благодаря на бога! — каза благородникът. — Това за мене е утеха. Имам още един, последен въпрос, ако ми позволите. Тук имам една нейна снимка като момиче. Когато я видяхте, беше ли променена много?

Фермерите огледаха добре фотографията и жената каза:

— Не, не се е променила никак. Аз дори я взех за момиче и се учудих, когато ми каза, че била омъжена от няколко години. Много рядко съм срещала красота като нейната. Влизах крадешком в нейната стая, за да се любувам на лицето ѝ. Тя приличаше на ангел, когато спеше.

Графът сложи ръка на очите си и се приближи до прозореца. Едва сега виждаше ясно колко несправедлив е бил тогава, когато бе изгонил Ирма. Кой знае какви страдания е трябвало да изтърпи тя след това. Колко много нахални погледи са се спирали безсрамно върху лицето ѝ, толкова красиво и привлекателно. В същото това време той бе живял в охолство, а единствената му дъщеря се беше скитала по чужди страни и непознати пътища, докато са я намерили насред пътя, почти примряла от глад. О, това е било твърде много! Той трудно можеше да понесе тази мисъл.

Двамата съпрузи наблюдаваха с искрено съчувствие стария баща, който стоеше изправен до прозореца, изживявайки голяма вътрешна драма. Те чувстваха, че всяко усилие да го утешат в случая би било излишно.

Ернст, готов за път, се появи на прага. Граф Фон Хоенщайн се съвзе и се приближи до фермерката.

— Не мога с нищо да ви се отплатя за това, което сте направили за моята дъщеря, спасявайки я от гибел — каза той. — Бих желал с нещо да изразя своята благодарност към вас. Виждам, че живеете охолно. Отказахте и всякакъв подарък от моя страна. Но ако някога изпаднете в нещастие, моля ви, спомнете си за мен. Не забравяйте, че ще намерите в моя дом в Германия сигурна защита и подкрепа.

Старият джентълмен стисна още веднъж ръцете на тези добри хора. Той дотолкова беше трогнат, че не можеше да говори и само направи знак на Ернст да го последва във файтона, с който го чакаше слугата Йохан.

На следващия ден графът пристигна с двамата си прислужници в Марвил и веднага започна своите издирвания. Но и той получи същия отговор, който бе получил по-рано и Хосе. Съобщиха му, че Ирма заминала с някаква си мис Уилмингтън, без да посочи целта и мястото на пътуването си.

Старият съдия, приел тогава Ирма, бе умрял, така че благородникът не можа да узнае за намерението на дъщеря му да

посети мормоните, повярвала, че Лидия се намира в ръцете им.

Граф Фон Хоенщайн се отчая, като разбра, че Ирма е изчезнала, без да остави и най-малка следа след себе си. Той стоеше опечален и вдълбочен в мисли в стаята на хотела си и не знаеше накъде да се отправи.

Влезе слугата Йохан и доложи, че някакъв господин желае да говори с графа.

— Как се казва?

— Роджър.

— Роджър ли? Не го познавам, но го покани да влезе.

— Извинете ме, че ви безпокоя, г-н графе! — каза Роджър, като влезе. — Идвам като непознат, но свързан с вас чрез една обща цел, която преследваме и двамата.

— Обща цел ли, г-н Роджър? — повтори Фон Хоенщайн учуден. — Как да разбирам тези ваши думи? Моля ви, обяснете ми, ако обичате!

— На вашите услуги, г-н графе! — каза Роджър сериозно. — Повтарям ви, че ние двамата, всеки за себе си, преследваме една обща задача. Вие сигурно търсите вашата изгубена дъщеря.

Графът скочи от стола.

— Знаете ли нещо за нея? Къде се намира тя сега?

— За нещастие не зная това, но искам да разбера. Следя пътя ѝ още от пристигането ѝ в Америка, но сега за малко го изпуснах от погледа си.

— Значи вие сте в течение на това, което става с дъщеря ми? — каза графът радостен. — Тогава моля ви, разкажете ми всичко, което знаете за нея, най-настойтелно ви моля! По какви причини сте се интересували от съдбата на моята дъщеря?

— Би се получил много дълъг разказ и се опасявам да не ви отегча.

— Щом ще чуя нещо за своето дете, никога няма да почувствам отегчение, дори да слушам цяла нощ. Прочее, моля ви още веднъж нищо да не скривате от мен...

Роджър започна да разказва. Стариият граф беше приседнал на канапето и слушаше с най-голямо внимание Роджър, който описваше спокойно и точно перипетиите и страданията на нещастната Ирма.

Йохан също стоеше зад вратата и следеше със стиснати челюсти разказа, едва сдържайки изблика на състрадание в себе си.

Роджър свърши разказа си с пътуването на параходчето, на което Ирма се бе качила заедно с Норт. Старият граф изслуша всичко внимателно и хвърли благодарствен поглед върху този човек, който му вдъхваше доверие.

— От този момент нищо повече не съм чул за нещастната жена — прибави Роджър, завършвайки историята на Ирма.

Лицето му изразяваше лека печал.

— Откакто престъпникът ви избяга, правихте ли опити да търсите дъщеря ми? — запита графът.

— Сега вече не съм шеф на полицията, защото си подадох оставката — отговори Роджър.

— Оставката ли? Да не би тя да е във връзка с моята дъщеря?

— Да не говорим за това. Но да се върна на първия ви въпрос. Мога да ви кажа, че поради нараняването си бях задържан на легло цели месеци. Едва сега можах да подновя моите издирвания и случайно прочетох адреса ви в пътническия лист. Затова и аз се настаних в този хотел.

Изпитателният поглед на стария граф срещна страдалческото лице на своя събеседник.

— Е, добре, г-н Роджър, аз зная вече, че моята дъщеря преди няколко седмици е била в Марвил — каза Фон Хоенщайн и разказа какви разследвания бе направил той самият. Извади и писмото на Ернст и го прочете на Роджър, който се трогна още повече. Графът забеляза това и каза деликатно:

— Вие обичате моята дъщеря, не отричайте!

— Повече от себе си! — въздъхна полковникът.

Графът съчувстваше на Роджър. Вече беше разбрал, че бившият шеф на полицията е бил ангел хранител за нещастната Ирма.

— Как ще мога да ви се отблагодаря, г-н Роджър? — каза той прочувствено.

— Не желая никакви благодарности, господин графе. Това, което съм направил, е излязло от сърцето ми, защото обикнах вашата дъщеря още от първия миг, когато я видях. Аз я помолих да стане моя съпруга, но тя ми отказа по един благороден начин. Разделих се с нея, но я

защищавах от всички опасности, които я заплашваха, доколкото можех.

— Дъщеря ми е графиня Фон Хоенщайн, г-н Роджър — каза графът с гордост. — Ние, Хоенщайн, знаем да мълчим.

Роджър се замисли. В този момент виждаше пред себе си ангелското лице на Ирма. Старият граф се наведе и сложи ръка на рамото му.

— Чуйте ме, моля ви се! — каза той. — Виждам, че обичате дъщеря ми и сте й помагали. Това аз няма да забравя никога. Но тя държи на законите и докато не се освободи от брака си с оня мерзавец, никога няма да отдаде сърцето си на друг.

Роджър наведе глава.

— Но след като той получи наказанието си?

— Времето ще покаже! Сега най-важното е да намерим нещастната Ирма.

Роджър мълчеше.

— Сега ще я търсим вече заедно — прибави графът — и вярвам, че ще имаме успех.

ЖЕЛЕЗОПЪТНА КАТАСТРОФА

Оставихме Ирма, когато отпътува заедно с Юнона от Синсинати за Колумбия, за да търси Лидия. Пътуването беше благополучно. Ирма бе стигнала в Атланта и на следващата вечер се надяваше да пристигне в Колумбия. За да спечели време, тя бе взела сутрешния влак и се бе настанила в едно купе с Юнона.

— Добре ли го видя на перона в Синсинати, Юнона? — попита Ирма загрижена.

— Не мога да кажа точно, мисис — отговори негърката, като се позамисли. — Видях за миг човек с мургаво лице и ми се стори, че е онзи метис. Но той бързо изчезна.

— Може би ни е забелязал много по-рано и ни е преследвал — разтревожи се Ирма. Тя се плашеше от устройването на ново преследване от страна на Норт.

— Бъди спокойна, мисис! — каза негърката, старайки се да я утеши. — Юнона ще пази винаги мисис.

— Ах, боже! Къде ли бих била сега, ако не беше това вярно момиче! — възкликна Ирма.

— Сега, като стигнем в Колумбия, където мисис изгуби детето, Юнона ще претърси цялата гора, целия град, ще пита всички... ще намери малката Лидия.

— Уви, надеждата ми е твърде малка — въздъхна Ирма. — Ако някой не се е съжалил над моята малка Лидия, тя сигурно вече е загинала.

Юнона млъкна. Тя знаеше, че господарката ѝ много страда, щом помисли за детето си.

Влакът бе спрял и вратата на купето се отвори. Влезе млад човек с вид на търговски пътник и намести своя багаж. Лицето на този мъж бе увехнало и изхабено. Той впи поглед в Ирма. Влакът отново потегли.

— Хубаво време, нали, мис? — опита се да започне разговор с Ирма непознатият.

Ирма не отговори, а Юнона му изпрати един враждебен поглед.

След упорито мълчание Ирма се премести в друго купе, за да се избави от нахалното любопитство на този пътник. Но не се мина много време и се случи нещо много страшно. Влакът внезапно беше разтърсен със страшен трясък и спря. Беше се сблъскал с друг влак, пуснат по погрешка срещу него. Катастрофата бе неизбежна, макар че машинистите на двете композиции положиха големи усилия да намалят силата на удара. Вагоните се вбиха един в друг, локомотивите бяха раздробени. Настана страшна паника. Убитите бяха много, ранените викаха и охкаха високо. Имаше много премазани и обезобразени. Отгоре на това последва и експлозия. Един вагон с газ полетя във въздуха.

Ирма загуби съзнание, но скоро се съвзе под грижовните ръце на Юнона. Двете жени се поздравиха, че са останали живи. Юнона бе закрила с тялото си Ирма и по този начин я беше спасила, но самата негърка бе получила много рани. Спаси ги само това, че бяха в последния вагон.

Целият влак гореше. Картината, която се разкри пред двете жени, когато те изскочиха от вагона, беше ужасна.

Останалите живи железничари се мъчеха да потушат огъня, подпомагани от няколко пътници. Други пренасяха ранените.

Ирма и Юнона можаха да спасят и ръчния си багаж и бързо се отдалечиха, като навлязоха в храсталаците.

В същото време един висш чиновник, останал жив от влака от Атланта, ходеше от вагон на вагон и от човек на човек и очевидно търсеше някого.

— Не сте ли виждали една много красива млада жена, придружена от негърка? — попита той един мъж.

— Може да е между премазаните — отговори запитаният. — Видях няколко мъртви негърки.

Висшият чиновник се отдалечи отчаян. Той бе видял Ирма на гарата и се бе възхитил от нейната красота. Сега го тревожеше мисълта, че тази красавица може да е загинала под развалините на влака. Започна да търси между загиналите, но напразно.

В следващите дни всички вестници поместваха цели колони за голямата катастрофа. След изнесения списък на убитите стоеше следната забележка:

„Четиридесет и един от трупите са така обезобразени и овъглени, че установяването на самоличността и точното описание на външните белези е невъзможно.“

Вероятно между тях беше и една изключително красива млада жена в пепелява рокля, придружавана от негърка. Кондукторът, който бе преместил Ирма и Юнона в последния вагон, беше загинал и не можеше да даде доказателства, че Ирма се е спасила.

Оставаше едно страшно съмнение, което отново тласкаше съдбата на Ирма в неизвестността.

ЕДНА УЖАСНА НОЩ

Ирма въздъхна с облекчение, когато с помощта на Юнона се отдалечи от мястото на страшната катастрофа, за да не чува писъците и стоновете на ранените и умиращите. Около двете жени, докъдето достигаше погледът им, се простираше голямо блато и сега на Юнона предстоеше, използвайки опита си на скитница, да излезе и изведе Ирма от тази опасна местност.

Негърката вървеше напред и търсеше удобна пътека. Тя преведе с голямо внимание своята господарка по няколко острова сред блатото, покрито с трева и тръстика. Беше взела един голям клон и като го размахваше и удряше с него по земята, разчистваше пътя от змии и влечуги, каквито в тази местност имаше в изобилие.

Доста време мина, докато Ирма и Юнона можаха да се установят на едно по-високо и сухо място, под сянката на едно дърво. Тук двете жени се нахраниха. Ирма искаше да стигнат до следващата гара, затова Юнона внимаваше да не изгуби от погледа си трасето на железопътната линия. Но тази гара беше много далече, а вече започваше да се мръква. Ирма с ужас си помисли, че ще бъде принудена да прекара нощта сред тръстиките, заобиколена от змии.

Изведнъж Юнона наддаде радостен вик.

— Мисис, ние излязохме от блатото, тук вече е твърда земя.

— Слава богу! — въздъхна Ирма зарадвана. — Сега ще можем да си починем спокойно.

В това време обаче небето помръкна. Чуваха се гърмежи и всичко показваше, че приближава буря. Понеже трябваше да се подслонят някъде, Юнона започна да строи колиба от пръти, вейки и листак, макар че беше вече тъмно. Като поработи известно време с присъщата си ловкост и сръчност, тя изведнъж вдигна глава и отправи поглед в далечината.

— Там има светлина — извика тя радостно. — Където има светлина, там трябва да има и хора. Да отидем там, мисис.

Тя хвана господарката си за ръка и я поведе по посока на светлината. След като изминаха значително разстояние, двете жени можеха вече добре да различат светлината. След още половин час път се озоваха пред малка къщичка. Посрещна ги кучешки лай.

Къщата се намираше край една гора. По всичко изглеждаше, че бе занемарена. Около нея имаше обор за добитък. Един малък плет заграждаше жилището.

Юнона изтича бързо до вратата и почука. Кучето залая яростно. След малко отвътре се чуха стъпки. После вратата се отвори и на осветения праг се показаха мъж и жена.

— Нощта ни свари по пътя — каза Ирма със сладкия си глас. — Можем ли да намерим тук подслон за тази нощ?

— Разбира се, мисис — отговори жената, — но нашето жилище е доста скромно. Ще трябва да се задоволите с това, което намерите, понеже не сме се готвили за гости.

— Много съм ви благодарна — отговори Ирма, като влезе с Юнона в стаята. — Почувствах се щастлива, че можах да намеря убежище от приближаващата буря.

Жената отвори една врата и покани гостите да влязат в друга бедно наредена стая. Тя разглеждаше с любопитство красивото лице на Ирма.

— Но откъде идвате и как дойдохте именно тук? — запита пак жената, като приближи няколко стола до масата.

Гостенките седнаха и Ирма разказа на гостоприемните хора за катастрофата с влака и за своите странствания из обширното блато, докато стигне най-после тук.

— Сега разбирам защо днес следобед минаха толкова много локомотиви и вагони — каза мъжът. — Железопътната линия е наблизил и като бях в полето, се изненадах от това голямо движение. Друг път обикновено минават само два влака на ден.

— Колко път имаме още до най-близката станция? — попита Ирма.

— Ако тръгнете рано сутринта утре, ще вървите около три-четири часа — отговори човекът. — За жалост нямам никаква кола, иначе бих ви закарал дотам.

— Аз мога да отида и пеш — отвърна Ирма. — Днес извървах толкова много път, че свикнах да вървя пеш.

— Починете си малко, мисис — каза жената любезно, като я погледна със съчувствие. — Сега ще ви донеса нещо за ядене.

След това тя извика съпруга си и излезе с него навън.

Колонистът се беше установил с жена си тук, край блатото, защото в тази местност земята беше много евтина и даваше добър приход. Те нямаха деца и работеха толкова, колкото бе им необходимо за собствената им прехрана, за да не умрат от глад. Къщичката и полусрутените постройките доказваха, че много рядко човешка ръка похващаше да се погрижи за тях, за да ги предпази от окончателно разрушаване.

Мъжът и жената седяха при огнището и гледаха мълчаливо огъня, който бяха наклали.

— Какво ще кажеш за тази работа, Джим? — попита жената след няколко минути.

— Какво да ти кажа! След катастрофата на влаковете тяхното идване тук е обяснимо. Тази дама ми се вижда богата. Никак не е чудно, че не е искала да остане на мястото на произшествието, за да гледа умиращите.

— Не говори такива глупости! — възрази жената остро. — Моята мисъл е друга! Какво ще кажеш за жената? Тя е богата!

— Възможно е — отговори мъжът.

— Видя ли гребена, който носи? — продължи жената, отивайки ясно към целта си. — Той е покрит с диаманти. Не се съмнявам, че има в себе си и пари!

— Но каква полза? — забеляза мъжът.

— Каква полза ли? Те могат да станат наши!

— Не говори глупости!

— Де, де! Ти беше съден някога за кражба — отговори жената ехидно. — Пък и аз имам дълги пръсти. Трябва да опитаме. Нужни са ни пари. Това е! Сега ни се удава удобен случай да си ги набавим.

— Кой знае! — поклати глава мъжът.

— Слушай! — прекъсна го жената. — Негърката трябва да преспи тази нощ в плевника, а госпожата ще легне в другата стая, така че да можеш да работиш спокойно.

— Само убийство да няма — отвърна човекът. — Такова нещо не мога да извърша.

— Няма да стане нужда. Ще наредим работата хитро. Стаята няма ключалка. Ще се вмъкнеш и ще вземеш чантата ѝ. Сигурно там си държи парите. Не вземай украшението, защото то може да ни издаде.

— А ако се събуди?

— Няма нищо, ще я следиш и щом усетиш, че се размърдва, ще избягаш веднага навън. На сутринта ще се вържем сами и когато тя дойде да се оплаква и ни намери така, ще ѝ кажем, че през нощта са ни обрали разбойници. Ще плачем и ще охкаме, за да я заблудим. Ще разхвърляме и нашите вещи, за да се вижда, че и при нас са тършували.

— Чудесно! — забеляза той. — Но ако тя се събуди и тръгне веднага след мен?

— Бъди сигурен, че няма да тръгне след тебе. Ще вика и ще крещи, но няма да се помръдне от мястото си. Ти прави това, което ти казвам.

— Добре, признавам, че си съобразителна.

В това време Ирма и Юнона разговаряха за гостоприемството на съпругеската двойка.

— Юнона няма доверие в тях — каза негърката. — Те само се показват добри. Това е доказателство за лошо сърце. Юнона ще бди.

— Виждам, че си много мнителна, Юнона! Вярно е, че тези хора и на мен не направиха добро впечатление, но утре ще им платя добре и ще си отидем.

След малко жената на заселника покани Ирма и Юнона на вечеря. Ирма остана доволна от храната.

— Вярвам, че сте много уморена. Постлах ви в другата стая, а негърката ще спи в плевника.

Ирма искаше да задържи Юнона при себе си, но хазайката обясни, че няма постелки за нея. Негърката изпрати Ирма с един скрит поглед, който казваше, че тя ще бди добре през тази нощ.

Когато Ирма се прибра, поиска да заключи и видя, че вратата няма ключалка. Облада я лошо предчувствие въпреки уверенията на жената, че нищо лошо не може да се случи и че наоколо живеят само добри хора. Тогава Ирма реши да не заспива и само да полежи облечена, и то за малко, докато си почине. Тя се заслушваше плахо при

всеки шум, но нищо определено не можеше да долови. Само дъждът плющеше навън.

Изведнъж се стресна. Стори ѝ се, че дочу стъпките на човек, който се приближаваше към нейната стая. Тя беше угасила свещта. Гледаше към вратата и видя как тя бавно се отвори. Влезе някакъв мъж, който пристъпваше бавно и се ослушваше.

В това време друга една сянка застана на вратата. Ирма я видя добре. Стори ѝ се, че в ръцете на силуета до вратата блесна оръжие, и едва не припадна от страх.

Междувременно човекът се приближи до стола, на който Ирма беше сложила чантата си. Той се наведе бързо, взе я и излезе като стрела навън, затваряйки вратата след себе си.

Това не беше някои друг, а самият хазаин. Той обаче скоро разбра, че сянката, която се бе появила на вратата, е негърката, за която погрешно си мислеха, че спи в плевника. Юнона само бе се престорила, че си ляга. В обора тя постоя около половин час и след това пак се върна на пруста. Тя се зачуди много, като видя, че кучето не е на мястото си. Това бе знак, че се крои нещо. Тогава се промъкна неусетно до пруста и се ослуша. Беше вече след полунощ, когато видя, че хазаинът се промъква крадешком. Юнона беше убедена, че човекът нямаше намерение да убива Ирма, а иска само да я ограби, затова го остави да извърши кражбата, за да се намеси в последната минута. Когато заселникът се приближи до леглото на Ирма, Юнона вече се бе прицелила в главата му с револвера си. Той не подозираше в какво опасно положение се намираше. Но когато тя видя, че крадецът взема само чантата, се оттегли много предпазливо, за да не бъде забелязана.

Заселникът затвори полека вратата и си отиде, последван от Юнона чак до дъното на пруста, където го чакаше жена му.

— Успя ли, Джим? — попита тя.

— Ето чантата — каза той радостно.

Когато разтвори чантата, намери в нея злато и пари. Юнона ги наблюдаваше. Тя бе решила да им отнеме плячката.

— Занеси сега чантата в кухнята, Джим! — каза жената. — Сложи я в гърнето и после ела при мен.

Малко след това Юнона също се промъкна в кухнята, взе чантата и я скри под роклята си. След това отиде да си легне в плевника.

Когато започна да се развиделява, Ирма стана. Тя реши да не казва на Юнона, че са я ограбили, защото се опасяваше, че негърката ще вдигне скандал пред заселника. В джоба и бяха останали още няколко долара, с които щеше да си плати сметката.

В това време влезе Юнона. Тя веднага схвана причината за мълчанието на Ирма относно кражбата, но беше твърде хитра и съобразителна, за да се издаде. Двете тръгнаха из къщата да търсят домакините и доста се учудиха на тишината, която цареше навсякъде, но още по-учудени останаха, когато намериха покъщнината разхвърляна, а заселникът и жена му — с вързани крака и ръце.

— За бога, какво се е случило? — попита Ирма.

— Нападناха ни разбойници — завайка се жената. — Убили са навярно кучето ни. Съсипани сме!

— И мен ограбиха — каза Ирма печално, — задигнаха ми чантата.

— Вашата чанта ли, мисис? — извика Юнона. — Но защо мисис не ми каза?

— Едва преди малко забелязах, че я няма.

— Ясно — отсече заселникът, — ограбили и нас, и вас.

Юнона се усмихваше скришом, защото историята с връзването ѝ беше ясна и имаше за цел да заблуди Ирма. Негърката задърпа Ирма да си вървят. Когато бяха вече далече, тя разказа на Ирма какво се бе случило и ѝ върна чантата с парите.

ПЕЧАЛНО ИЗВЕСТИЕ

Поради нездравословния климат на Южна Каролина граф Фон Хоенщайн трябваше да се откаже за известно време от търсенията на дъщеря си, докато се възстанови напълно.

Роджър беше бдял денем и нощем над стареца и чак когато опасността премина и графът настоя да го остави, полковникът си тръгна. Ернст трябваше да го придружи, понеже Йохан оставаше при господаря си. Така Роджър се раздели с графа и тръгна за Луисбърг, където се надяваше да научи нещо за изчезналата жена.

Ирма наистина бе стояла четири седмици в този град и бе доставила удоволствие на тукашната публика с хубавите си песни. Всички говореха с възхищение за красивата певица, която бе изчезнала като ангел небесен в небето. Тя бе живяла в една частна къща и Роджър не можа да намери нито един ред, писан от нея, но научи, че е била дълго време и в Синсинати. Той веднага замина натам и отседна в същия хотел, в който бе нощувала и Ирма. Хотелиерът му разказа как певицата е била измамена от своя импресарио и даде адреса на къщата в Нюпорт.

Роджър приказва с хазайката на Ирма, която каза, че от певицата е останала само една нотна тетрадка. Когато Роджър видя почерка, у него вече нямаше съмнение, че това е била самата Ирма.

— Кога замина тя оттук? — попита той.

— На двадесет и първи октомври, с вечерния влак за Колумбия.

— За Колумбия ли? Как беше облечена?

— В пепелява рокля.

— Негърката с нея ли отиде?

— Да, с нея. Бързаха много. Чух само, че говореха за някакво момиченце.

— Сега съм напълно сигурен, че е била тя!

Роджър започна издирвания във всички градове и хотели, където Ирма беше отсядала. Така стигна до Атланта. След това, движейки се по следите, оставени от Ирма в хотелите и техните пътнически

регистри, стигна до град Огъста, където Ирма трябваше да е прекъснала пътуването си. Тук обаче той узна, че тя е заминала с влака, който претърпял катастрофа. Келнерът, който му каза това, добави:

— Но тази хубава жена с пепелява рокля е тук и сега.

— Какво, тук? — извика Роджър.

— В гробищата, там е погребана.

Роджър беше зашеметен от страшното известие и за момент изгуби равновесие. Когато дойде на себе си, поиска да прочете всички вестници, които бяха описали катастрофата. Постепенно се убеждаваше, че Ирма наистина бе загинала. Сега животът му се виждаше напълно безсмислен. Как щеше да съобщи на стария баща печалната вест!

И. ФОН Х.

Няколко дена след това граф Фон Хоенщайн плачеше пред общия гроб на жертвите от катастрофата в гробищата на Атланта. Беше съкрушен напълно. Реши да вземе със себе си Йохан и Ернст и да се върне в Европа. Беше се сбогувал с Роджър в Марвил, който започна отново да търси Норт.

Графът пътуваше с влак през Колумбия и мина край злокобното място на катастрофата. В Огъста слезе от влака с намерение да пренощува и да си почине. Йохан остана при господаря си, а Ернст тръгна на разходка из града, видя една кръчма и реши да влезе и да пийне нещо.

Кръчмата беше почти празна. Кръчмарката стоеше облегната на тезгяха и се прозяваше. Имаше само един клиент, ако се съдеше по външността му — земевладелец. Беше умислен. Пред него лежеше лист хартия и той се канеше да пише.

В това време кръчмарката донесе на Ернст поръчаното питие, но докато той утоляваше бързо жаждата си, земевладелецът скочи изведнъж и хвърли ядосано перото на масата.

— Дявол да я вземе тази работа! Не мога да свърша писането и след хиляда години!

Ернст изгледа с любопитство непознатия и се усмихна, като видя петното върху хартията.

— Да, да, имате право да се смеете — извика земевладелецът. — Такъв като мене чудесно владее пушката и търнокопа, но щом стане нужда да вземе перото в ръка, е съвсем безсилен.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита Ернст. — Аз съм свикнал малко с писането и мога да пиша! Само да не е нещо съдебно!

— Ах, ще ми направите голяма услуга — каза земевладелецът развеселен. — Няма да гледам дали са два-три реда повече или по-малко. Пък и не е толкова страшно. Думата ми е само за едно известие във вестника.

— Само толкова ли? — каза Ернст. — Тогава дайте листа и перото. Всичко ще се уреди.

— Елате при мене — предложи земевладелецът и се обърна към кръчмарката: — Жена, дайте на този джентълмен още една чаша. Така! Седнете сега и пишете!

— И какво да пиша? — попита Ернст. — Някакви работници ли ви трябват или нещо друго?

— Не — отвърна земевладелецът, — аз намерих нещо!

— Намерихте нещо ли? — попита Ернст. — Навярно някоя голяма сума?

— Да пази бог! Не. Това нещо е живо — едно дете.

— И никой ли не се е явил да го потърси?

— Да видите, ваша милост — каза земевладелецът, вече добре разположен, — каква история е това с детето! Имаме го вече от половин година, без да сме уведомили някого за него. Не сме го направили, защото живеем в гората и идваме в града веднъж на три-четири месеца. Освен това жена ми много обича детето, понеже ние нямаме свои деца и искаме да го задържим при нас.

Като каза това, земевладелецът потъна в мисли и загледа печално пред себе си. Ернст не обърна голямо внимание на това съобщение. Той знаеше, че Ирма беше загубила детето си, но беше чул за това само мимоходом, така че скоро забрави за него. Още повече че не знаеше къде точно Ирма бе загубила своята дъщеря и дали пък не го беше намерила междувременно. Освен това градът Огъста беше много далеч от Марвил и Ернст нямаше никакво подозрение, че това намерено дете може да е на Ирма.

— И как сте намерили това дете? — попита той земевладелеца, който не беше никой друг, освен Милтън, който бе избавил Лидия.

— Наистина, едва ли ще можете да ми повярвате — каза той. — Представете си, връщаме се ние със съпругата ми у дома от Огъста. Беше се мръкнало и чакахме да изгрее месецът, за да пътуваме по светло. Седяхме край огъня, който бяхме наклали, и изведнъж чухме писък. Гледам — един голям вълк тича към огъня. В същия миг вземам пушката и право във вълка — бум! Звярът се търколи мъртъв! Не бях доволен само от това, защото бях чул и някакъв писък. Взех една запалена главня и отидох към мястото, откъдето се бе чул той. И

представете си каква бе изненадата ми! Намирам едно момиченце, хубаво като ангелче, което вълкът се е канел да разкъса.

— Удивително! — възкликна Ернст. — Имаше ли наоколо някакви селища?

— Тъкмо това е интересното! Там не можеш да намериш жива душа на разстояние от десетина мили. Иначе и да има хора, то те ще са бедни, а ясно беше, че момиченцето бе от богато семейство.

— Както и да е, вие трябваше да съобщите за намирането му — забеляза Ернст, не одобрявайки постъпката на земевладелеца. — Помислете си само какви страдания е изпитвала и изпитва майката на детето, откакто го е загубила.

— Да. Вярно е! Моята жена е виновна — каза земевладелецът, като се извиняваше. — Искаше да задържи детето на всяка цена. Обича го като свое. Това дете промени изцяло живота ни. То ме накара да не напускам няколко месеца гората. Живеехме съвсем уединено и когато последния път ходихме в Огъста, жена ми пак ме помоли да отложда даването на обявлението. Но от известно време насам тя сънува лоши сънища. Присънвала й се майката на детето, която си го искала и се заканвала! Сега тя самата не ме оставя на мира и ме принуди да оставя всичката си работа и да дойда в града, за да пусна една обява във вестника и да се намерят родителите на момиченцето.

— Щом е така, кажете ми как се казва то и на каква възраст е. Аз ще напиша обявата.

— Момиченцето знае само собственото си име — Лидия, и почти не говори английски. Моята жена смята, че неговите родители сигурно са германци. На около четири-пет години е.

— Така ли? — извика Ернст и се вслуша по-внимателно. — Не сте ли намерили някакъв знак у детето, по който да се познава произходът му, някой белег по облеклото му?

— На дрехите му нямаше никакъв знак, но то носеше на шията си малко кръстче, украсено с брилянти, а на тях има издълбани няколко букви.

— Кои са буквите?

— „И. фон Х.“

— „И. фон Х“! Боже господи! — възкликна Ернст. — Възможно ли е! Това означава Ирма фон Хоенщайн.

— Какво, познавате ли родителите му? — попита земевладелецът смаян.

— Слушайте, приятелю — извика Ернст бързо, — елате с мен. Има един господин в Огъста, който ще ви каже веднага дали детето е негово или не. Бързо, ще вземем файтон!

Земевладелецът се подчини, като клатеше глава. Когато отидоха при графа, Ернст разказа на стария благородник всичко, което бе чул.

— Да, вярно е, аз подарих някога на моята дъщеря тази скъпоценност, която описвате — каза графът.

На другия ден той и Милтън заминаха с файтон за самотната къща в гората, за да вземат детето.

ДЯДО И ВНУЧКА

Към обяд пристигнаха във фермата. Жената очакваше своя съпруг и се изненада, като видя файтона.

— Ето, жена, дядото на нашата Лидия! — каза ѝ Милтън. — Майката на детето загинала преди няколко дни при катастрофата.

— За бога, не казвайте това на момиченцето! — извика жената. Тя отведе графа в стаята си и отиде да повика Лидия. Когато тя дойде, погледна учудено стария граф.

— Ирма, това е цяла Ирма! — извика той и прегърна детето. — Лидия, Лидия, аз съм твоят дядо, ти си ме виждала вече веднъж.

В слабата детска памет се събуждаше някакъв далечен смътен спомен. Момиченцето си припомни как бе протегнала тогава ръчички към стария си дядо. Сега детето разбра, че принадлежеше повече на този стар господин, и се притисна в него.

— Ето кръстчето — каза жената, — тази скъпоценност намерих на врата на Лидия.

Графът бе трогнат и каза развълнувано:

— Ще ви възнаградя много добре за грижите, които сте положили за моята внучка.

Раздялата на семейство Милтън с Лидия беше тежка, но те се утешаваха с обещаното от графа възнаграждение, което възлизаше на десет хиляди долара.

На следващата сутрин граф Фон Хоенщайн, Лидия, Ернст и Йохан заминаха. Старият благородник се възроди. Той постоянно милваше Лидия.

Когато минаха край Колумбия, графът не можеше да предположи, че неговата дъщеря, която той считаше за загинала, се намираще само на няколко минути път от него. След два дена той беше вече в Ню Йорк. Искаше да пише на Роджър, но тъй като не знаеше адреса му, не можа да му съобщи за намирането на Лидия.

Дядото и внучката заминаха за Германия и спряха пред стария замък на Хоенщайн, когато беше вече снежна зима. Всички виждаха в

Лидия преродената Ирма — толкова дъщерята приличаше на майка си.

По това време Ирма се бе установила като компаньонка у една благородна дама, Илайза Клариндън, сгодена за Едгар Поуел. Беше взела и негърката със себе си в Карлстоун.

Ирма обаче не забравяше за Лидия. Търсенето на детето ѝ тежеше и я задължаваше.

В това време пристигна в града кметът на Луисбърг и като срещна Ирма, я помоли отново да излезе на сцената. Ирма отначало не се решаваше да приеме, но като си спомни, че ѝ трябваха много пари, за да търси Лидия, отстъпи със съгласието на Илайза Клариндън, която кметът увери, че Ирма има великолепен глас.

СПОМЕНИ

Веднага след пристигането им Ирма си легна. Пътуването я беше изморило твърде много, Юнона ѝ помогна да се съблече и ѝ разказа колко любезно е била приета от слугите.

На следващия ден младата мис Клариндън бе във възторг от добрата си и любезна приятелка. После тя принуди Ирма да ѝ покаже всичко, каквото притежаваше. Мистър Клариндън проследи с благородна усмивка двете млади дами, уловени ръка за ръка, които се разхождаха под сянката на дърветата.

— Нямаме много време до обяд! — извика Илайза. — Ще ви представя днес на годеника си. Колко ще се радва, че съм си намерила приятелка.

— Желая ви много щастие — каза Ирма топло. — Уверена съм, че животът няма да ви донесе друго, освен най-хубавото!

— О, кажете ми, вие сгодена ли сте? — попита Илайза с чистосърдечна наивност.

— Не, аз живея съвсем сама и с труд си проправям път в живота.

Кметът, на когото бе направила впечатление, я беше помолил и тя сама бе обещала да пази най-дълбоко мълчание около своите преживявания, така че минаваше като неомъжена.

— Така млада и хубава — каза Илайза замислено. — Но почакай само, мис Норт, ще бъдеш обикната от всички веднага щом започнеш да ходиш в дружествата.

Ирма не отговори.

— До женитбата ми с Едгар има още много време! — извика Илайза. — Татко казва, че трябва да чакам още най-малко една година, тъй като съм била много млада, но аз съм почти на седемнадесет години! Наистина, татко е прекалено строг!

Ирма се приготви да отговори нещо, но мистър Клариндън извика от прозореца:

— Едгар дойде, Илайза, елате с мис Норт на масата!

— Да отидем бързо горе! — извика младото момиче, като дърпаше Ирма след себе си.

При влизането на двете дами в трапезарията Едгар се закова на мястото си. Магическото видение Ирма, която се кланяше пред младежа като принцеса, го заслепи.

Илайза се хвърли на врата на годеника си и го целуна нежно.

— Е, харесва ли ти мис Норт? — извика тя. — Не е като мис Клайв. Бъди уверен, Едгар, че тя е много добра и любезна, така че ще науча много неща от нея.

— Дете, няма ли да се вразумиш някога? — попита мистър Клариндън любезно. — Мислиш, че това е начинът, по който трябва да представиш бъдещата си приятелка на Едгар?

— Не ме мъбри, тате! — отвърна Илайза. — Мис Норт ми харесва и аз я обикнах още от първата минута. Следователно тя трябва да се хареса и на Едгар. Нямам ли право?

— Сигурно, мило дете, ти винаги имаш право! — каза Едгар, като помилва зачервеното ѝ лице.

По време на обяда мистър Клариндън говори повече от всички — за новостите от пристанището и за много други неща, които никак не интересуваха дамите. Едгар отговаряше с удоволствие, но скритите погледи, които хвърляше от време на време към Ирма, показваха, че би му било по-приятно да разговаря с двете дами.

Обядът най-после свърши и мистър Клариндън стана, тъй като беше свикнал да си почива след обяда.

— Не се безпокойте, деца, аз ще отида в стаята си и ще се върна за кафето.

През времето, когато бащата разговаряше с Едгар, Илайза бе започнала разговор с Ирма и сега привлече годеника си в него.

— Ще ни разходиш ли утре с яхтата си, Едгар? — попита тя с подкупваща усмивка. — Толкова ми се иска да се разходя по море, а и времето е чудесно.

— Ще ми бъде трудно, Илайза — отговори Едгар замислено. — Имам много работа в пристанището и рядко имам възможност да се измъкна.

— Но веднъж ще направиш изключение, Едгар, не бъди толкова лош, направи ми това удоволствие! Искам да покажа на мис Норт

изглежда на нашия град откъм морето. Ще отидем до острова на пристанището, затова ни стига само един следобед.

Едгар хвърли нежен поглед на Ирма, която мълчаливо бе изслушала разговора.

— Ще направя всичко възможно — каза той — и утре сутринта ще ви дам отговор, дали ще бъде свободен или не...

— Ах, да, Едгар, отсега се радвам! Ти си един много смел моряк, така че с тебе няма да ме е страх от никаква опасност!

— Обичате ли да се разхождате по море, мис Норт? — обърна се Илайза към Ирма.

— Много рядко съм имала случай да правя подобни разходки — отговори Ирма. — В Германия, някогашното ми отечество, родното ми място се намира сред планини и освен пътуването ми през океана не съм имала друг случай да се кача на параход.

— Вие сте от Германия? — намеси се в разговора Едгар. — Позволявате ли ми да ви попитам защо напуснахте отечеството си?

— Бях самотна — отговори Ирма внимателно — и повярвах, че в Америка ще мога да си създам едно по-сигурно съществуване.

— Горката жена! — промълви Илайза със състрадание. — Кой знае колко много сте страдала!

— Да, имах много неприятности! — отговори Ирма. — Но бог ми е помагал, тъй че намирах всякога, и в най-тежките минути, подкрепа и помощ.

— Елате, мис, да отидем в градината! — предложи Илайза след малка пауза. — Ще покажа на вас и на Едгар замъка, който баща ми построи за мен. Едва вчера работниците го завършиха. Колко много се зарадвах! Кажете ми, моля ви, мис Норт, имате ли в Германия замъци?

Ирма потвърди:

— В нашата страна има много останки от замъци на средновековните феодали.

— Ах, това е чудесно! Щом е тъй, кажете ми дали тази постройка е такава, каквато трябва да бъде. Идеята и плана извадихме от един английски любовен роман и татко много пъти е поклащал глава пред моите изисквания.

Младите напуснаха трапезарията и скоро навлязоха в градината, която сякаш ги привличаше със сенчестите си алеи. Домът на мистър

Клариндън беше разположен извън града и беше заобиколен с големи градини, сред които се издигаха красиви вили.

Илайза вървеше до Едгар и беше сложила фамилиарно ръката си върху талията на Ирма.

— Погледнете моята опера, мис Норт! — извика тя весело. — Татко казва, че е безформена маса от камъни. Но какво разбира той от романтизъм!

Ирма остана учудена, като видя, че пред нея се издига изкуствена могила от величествени скали и развалини с тераса, която гордо се издигаше над върховете на зелените дървета. Те се изкачиха по стълбите, издълбани в скалите, и влязоха през портата сред развалините, откъдето каменна стълба водеше горе на едно възвишение. След като се качиха, тримата седнаха на една скамейка, вградена в зида.

От това място зрението се скиташе свободно между върховете на дърветата, люлеещи се от вятъра, и се виждаха селските къщи, разпръснати тук-там из морето от зеленина на полето, а по-нататък се простираше заливът, в който беше разположено пристанището, винаги оживено с многобройните кораби, които сновяха из него. Всичко това представляваше омайваща гледка. Зелени като смарагд островчета се подаваха от синкавата вода. На едно от тях гледаха заканително към хоризонта мрачните зидове на форта Самтър.

Едгар целуна годеницата си.

— Но това е омагьосващо! Не мислех, че си способна на едно такова...

— О, ти не знаеш колко съм романтична — шегуваше се Илайза. — След като се венчаем, аз ще се облека като благородна дама от средновековието, а пък ти ще се разхождаш с блуза и чизми с шпори, както са ходили някогашните кавалери!

— А защо не и в цяла броня? — изсмя се Едгар, като прие шегата. — В такъв случай ще имаш сутрин задължението да ми държиш предницата на шлема, за да не пада, докато си пия кафето.

— Не те е срам! Ти се подиграваш с мен — каза Илайза, като се правеше на сърдита. — Почакай само, ще избягам и ще се скрия така, че да не можеш повече да ме намериш!

В следващия миг тя се спусна по стълбите, последвана от Едгар, и се скри зад един зид.

Ирма остана сама на терасата, без дори да забележи, че годениците я бяха напуснали. Едно неясно чувство бе завладяло съзнанието ѝ. Пред очите ѝ стоеше запустял замък от германските планини, откъдето често беше гледала надолу под стрехите на родния си дом. Там, както и тук, мрачната кула от развалините на стария германски замък завършваше с тераса, на която графската дъщеря бе седяла по цели часове да слуша тайнственото шумолене на елхите. В тази минута тя беше забравила всичко. Единствено красивото ѝ отечество владееше мислите ѝ и тя се чувстваше далеко-далеко между дивите скали на замъка Хоенщайн.

Едгар беше намерил годеницата си и ѝ се караше за глупавите прищевки.

— Наистина, ти си още дете — каза той недоволен. — Ще помоля твоята компаньонка да се държи по-строго с теб. Ти си вече сгодена и трябва да изоставиш веднъж завинаги тези детинщини.

Илайза недоволна последва Едгар, който се отправи към кулата. Внезапно той се спря смаян, когато погледна към терасата, където пъргавата снага на Ирма като че ли се отделяше от небесния лазур.

— Какво ти е, Едгар? — попита Илайза, като се приближи до годеника си.

— Сякаш е принцеса от други времена! — отговори той, като се мъчеше да успокои дишането си, без да сменя поглед от терасата. Той имаше право, защото нямаше нужда от богато въображение, за да се види, че съществото от терасата беше красавица, която сякаш се беше събудила от вековен сън, и като се разхождаше сред развалините, оплакваше безвъзвратно отлетялото минало, изпълнено с красота.

Илайза се любуваше на ангелското лице на Ирма, която гледаше замислена надалече пред себе си, облегната леко на ръката си.

— Не е ли красива, Едгар? — забеляза Илайза. — Сякаш е богиня, а не човешко същество!

Той кимна одобрително, но не отговори, защото му беше трудно да отдели погледа си от тази красива жена. Най-сетне въздъхна дълбоко и погледна в сините очи на Илайза, които още бяха устремени към Ирма.

Изведнъж Ирма трепна и напусна терасата с ръка на челото. На портата към развалините я посрещна Илайза.

— Кажете ми, любезна мис Норт — запитва я тя, като я дразнеше, — не бяхте ли прелетели като омагьосана принцеса до Германия, далечното си отечество. Тъкмо това видях там горе.

Ирма погледна въпросително към терасата, после към Илайза, хвана я за ръката и я отведе със себе си.

— Да, трябва да си го изповядам — продължи младото момиче. — Гледах ви скришом, когато бяхте горе на терасата. Когато като дете четях приказки, желях да видя чудеса и омагьосана принцеса в някой пуст замък. Да, ако искате, вярвайте, но ви казвам, че като ви видях преди малко там горе, почувствах, че горещото ми желание от детството се е изпълнило.

ВОДОВЪРТЕЖ

Животът на Ирма и тук не протече така мирно, както бихме могли да си въобразим и както тя желаше. Нейната красота ѝ пречеше да се отдаде само на себе си и да заживее тихо. Напротив, тази красота увличаше всекиго и не даваше покой на никой мъж, който се беше доближил веднъж до Ирма. Нямаше сигурно предпазно средство срещу съблазняващата красота на Ирма и всеки можеше да попадне в изкушението да се увлече и забрави и най-светите си задължения. Това беше неизбежната съдба на Ирма и нейната трагедия. Какво можеше да направи тя, за да го избегне? Да изчезне съвсем от света? Но това бе невъзможно. Тя трябваше да живее — не само заради себе си, но и заради своето дете.

На следващия ден по обяд Едгар се намираше на борда на яхтата си и гледаше с нетърпение към кея, очаквайки пристигането на двете дами. Двама млади моряци бяха заети с платната и чакаха заповед за отплаване.

Денят бе чудесен. Слънцето прежуряше силно. Лек морски ветрец галеше страните и косите. Изведнъж очите на Едгар светнаха. Острият му поглед бе открил един файтон, който се носеше по дължината на кея.

— Ето ги! — прошепна той. — Те са...

Младият човек трепна, сякаш нещо прекъсна мислите му. Елегантният впряг се приближаваше с бързината на вятъра и спря пред яхтата.

— Добре дошли! — извика Едгар и се завтече към файтона, за да поздрави своята годеница и мис Норт.

И двете носеха отворени тоалети. Роклята на Ирма подхождаше на кръшната ѝ снага толкова добре, че Едгар не можа да се въздържа да не изрази с възклицание своето възхищение. Той отведе двете дами в кабината. Яхтата бързо навлезе навътре в морето поради големия отлив. Скоро прекосиха залива при форт Самтър и спряха на пристана.

Пред ресторанта на брега Едгар запозна дамите с няколко офицери от форта.

На връщане излезе силен вятър. Наближаваше буря. Яхтата попадна във водовъртежи моряците побързаха да вземат всички предпазни мерки. Отново се върнаха към форта.

Едгар си беше съставил плана за спасение, според който, когато яхтата стигнеше до брега, той щеше да вземе Ирма на ръце и да я пренесе. Така и стана. Едгар я обгърна и тя затвори очи. Въпреки че беше въпрос на живот и смърт, Едгар усети страшно вълнение при допира с тялото на тази красива жена. Илайза беше изнесена на брега от друг моряк. Яхтата, с малки повреди, също бе спасена.

НОВА ЛЮБОВ

Множеството веднага се насъбра около Едгар, който беше освободил ръцете си от Ирма и я бе пуснал да стъпи. Тя стоеше на крака, докато Илайза беше примряла в ръцете на ресторантьора.

— Моля ви се, заведете дамите в една стая — помоли го Едгар. — Те са съвсем мокри.

Ресторантьорът изпълни веднага желанието на Едгар.

— Виждате ли, мистър Поуел, че съм имал право с моето пророчество! — извика старият Жак. — Още сутринта предусетих, че ще се случи нещо във въздуха. Подуших промяна в атмосферата. Мога само да ви поздравя, че толкова леко се отървахте от бедата.

Едгар слушаше само с едното си ухо думите на стареца. Очите му бяха втренчени в Ирма, която отиваше с ресторантьора към къщата на брега. Най-после всички стигнаха и влязоха в стаята, за да се скрият от дъжда.

Едгар се сбогува с юначните моряци, помогнали с всички сили за спасението на дамите и него самия.

— Но сега, мистър Поуел, гледайте да се преоблечете със сухи дрехи — каза офицерът, който беше развеждал няколко часа преди това Едгар и двете дами из крепостта.

— Няма нищо — отговори Едгар, макар че беше мокър като мишка от горе до долу. — Повече се тревожа да не би тази случка да има някакво лошо последствие за моята годеница и мис Норт.

— Надявам се, че няма да има — каза офицерът. — Наистина годеницата ви е слабичка и крехка, но едно малко измокряне няма да навреди на толкова млад организъм. Що се отнася до другата дама, не съм забелязал нищо у нея, което да ви безпокои. Тя стъпва гордо като принцеса в мократа си мантия. Прилича на богиня. Я ми кажете, мистър Поуел, от каква народност е тази жена? Толкова е красива, че разпръсква сияния!

— Тя е германка — отговори Едгар накратко. — Не я познавам по-отблизо.

Офицерът стисна още веднъж ръката на Едгар и се прибра в крепостта. Младият инспектор погледна вяло човека, който влезе в стаята на ресторантьора и му донесе сухи дрехи за преобличане. После отиде замислен до прозореца и се загледа в бушуващите вълни, които нападаха с бясна сила от всички страни малкото островче, като че ли бяха ядосани, задето жертвите им се бяха изплъзнали.

Едгар сложи ръка на челото си и изпъшка. Мислите му постоянно се връщаха към онзи момент, когато бе държал Ирма в обятията си и бе гледал отблизо нейното бледо лице, облеgnато на рамото му. Защо не мислеше с такава нежност и за Илайза? Не беше ли тя негова годеница? Странно бе това отклонение в мислите му. Те не преставаха да го връщат към образа на чудно красивата чужда жена.

Между това бурята утихна все така бързо, както се бе разразила. Слънцето изгря между разпръснатите се облаци и след час по ясното синьо небе нямаше и следа от развилнелия се за кратко време ураган.

Едгар влезе в ресторанта, за да изчака дамите, които още бяха в стаята на съпругата на ресторантьора. Най-после вратата се отвори и Илайза дойде при Едгар, за да благодари на своя любим за неговата пожертвователност.

— Ах, Едгар, все още изпадам в ужас при мисълта за грозната опасност, която ни заплашваше — каза тя, като прегърна своя годеник. — Колко ли се е уплашил горкият ми баща!

Едгар погледна през рамото на Илайза към Ирма, която беше влязла спокойно след девойката и идваше да изкаже признателността си към своя спасител. Младият мистър Поуел стисна смирено ръката на Ирма, но очите му се възряха с такова въодушевление и жар в лицето на красивата Ирма, че тя се смути и като се обърна, се оттегли към прозореца.

Слънцето осветяваше неспокойните води на залива, а в далечината се виждаха очертанията на някакъв параход, който се насочваше към острова.

— Слава богу, че сте тук! — извика радостно неговият собственик, когато стъпи на брега. — Много се разтревожих, защото си мислех, че бурята ви е заварила в морето. Но какво е станало, Илайза? Защо си в друга рокля?

— Не се безпокойте! — отговори вместо нея Едгар. — Всичко свърши благополучно. Само се измокрихме до кости и затова трябваше

да се преоблечем.

Но старецът се успокои едва след като прегърна дъщеря си Илайза и се убеди след многобройните въпроси, че от преживяното премеждие не са останали никакви лоши следи. Той изслуша с притеснение разказа за опасното закотвяне и напускането на лодката, преди тя да потъне. След това хвана ръката на Едгар и я стисна силно, отправяйки към младия човек признателен поглед.

— Никога няма да забравя това, Едгар — каза той тържествено. — Илайза е единственото живо същество, което имам още на този свят, което обичам и което ме обича. Не бих могъл да преживея нейната загуба.

Мистър Клариндън настоя всички незабавно да се върнат у дома. Те се качиха на кораба, който ги отведе през широкия залив към града. Мистър Клариндън отведе дамите в кабината и седна до дъщеря си, като я помоли да му разкаже още веднъж всичко, което се бе случило.

Едгар беше останал на палубата и гледаше замислен димната тръба на парахода, от която излизаха гъсти кълба пушек, размесен с искри, които вятърът отвяваше и разнасяше из въздуха. След това се разходи с бавни, лениви крачки по палубата, като си даваше вид, че иска да прогони от главата си някакъв натрапчив образ, който постоянно се изпречваше пред очите му и го вплиташе в странна мрежа от чувства и възприятия.

— Ирма — промълви той на себе си като насън. — Ирма, красавице божествена!

След това се сепна, уплашен от собствения си глас. Спомни си, че е сгоден за Илайза, която го обичаше от цялата си душа.

— Да изгоним мислите си по тази жена! — му извика като че ли в кухнята на неговия череп някакъв вътрешен глас.

Въпреки това образът на красавицата остана на предишното си място. Той вече не бе в състояние да отхвърли копнежите си по него. Чертите на милото създание се бяха запечатали завинаги в съзнанието му по време на корабокрушението и постоянно изплуваха пред очите му. Той с огорчение съзнаваше, че ще бъде победен от едно ново увлечение и нова страст. Стресна се, като че ли се събуди от тежък сън, за да бъде наново атакуван от парливи мисли и честолюбиви съображения. Някаква невидима сила го тласкаше към красивата жена, но го измъчваше обстоятелството, че по време на премеждията Ирма

му бе направила много сериозна забележка да се занимае с Илайза, неговата годеница, с която той бе така тържествено свързан. Не беше ли това знак, че Ирма оставаше недостъпна за него? При все това той мислеше постоянно за тази очарователна жена. Спомни си мъките, които изпита при нейното спасяване. Едно малко закъснение, едно прибързване на вълната, която потопи лодката — и Ирма сега не би съществувала и отдавна би била на морското дъно.

Той въздъхна, като си помисли за този опасен момент, и усети неизразима радост, че тя е спасена, че живее, че той може да я вижда, да я слуша и да ѝ се люби.

Сега вече беше наясно със своето душевно състояние!

Той обичаше истински за пръв път, но безнадеждно!

Да, точно така — безнадеждно, защото бе обвързан с едно същество, което му имаше пълно доверие и щеше да му се отдаде изцяло — на него, който вече обичаше друга. Как би могъл да се избави от тази мрежа? Не виждаше никакво средство, никакъв начин. Бе принуден да държи на честната си дума и да се счита завинаги свързан с една жена, която не обичаше, а да бъде далеч от друга, на която не можеше никога да изкаже тайните на сърцето си. Сега виждаше ясно, че изпитваше към Илайза чувства, каквито може да изпитва брат към сестра си, но не и други. Срещу това стоеше другата жена, която обичаше, както мъж обича жена, но с обич, която той не можеше да изрази и която бе забранена за него.

Най-после той се окопоти и реши никога да не издава тайната на сърцето си. Ирма не трябваше да узнае, че той я обича. Щеше само да я гледа отдалече и да ѝ говори приятелски, като се надяваше това да е достатъчно, за да успокоява вълнението на неговото трепетно сърце.

Едгар бе в разцвета на своята младост. Той имаше твърдост и кураж и бе сдържан човек. Но сега за пръв път се чувстваше слаб и размекнат. Та кой би могъл да устои на чара и красотата на Ирма?

Едно остро изсвирване на парахода го изтръгна от мъчителните му мисли. Бяха стигнали кея. До стълбата стоеше екипажът на мистър Клариндън.

Едгар се затича по моста и заведе двете жени и мистър Клариндън до файтона.

— Няма ли да дойдете с нас, млади човече? — попита мистър Клариндън.

— Не, Илайза и мис Норт сигурно са много уморени и ще имат нужда от почивка — отговори Едгар и подаде ръка на всички за сбогуване.

— Но вярвам, че утре ще дойдеш непременно за обяд? — попита мило Илайза.

— Със сигурност, скъпа моя, ще дойда точно навреме.

Файтонът на мистър Клариндън потегли, а Едгар се качи на своя, който го чакаше на кея. Старият мистър Поуел се зачуди много от мълчаливостта на сина си. Той знаеше, че Едгар бе заминал с яхта по море, и като го видя, го смъмри за безразсъдството му. Старият баща обичаше сина си със същата любов, с каквато приятелят му Клариндън обичаше своята дъщеря Илайза. Той помисли, че Едгар е настинал и това е причината за неразположението му. Затова го принуди да отиде веднага да си легне.

— Имаш треска — каза мистър Поуел. — Познава се по очите ти. Вярвам, че ще бъде добре, ако повикам лекаря.

— Не, татко! За бога, не! — извика Едгар. — Чувствам се добре и съм весел като птичка в гората. Ти още гледаш на мен като на дете. Та за пръв път ли се връщам от излет по море!

Той говори така енергично, че старият Поуел се зачуди на тази промяна в тона му. При все това бащата настоя, че Едгар е настинал.

— Тогава изпий поне няколко чаши топло вино! — каза той загрижено. — Толкова си се променил в лицето, че едва те познах. Да не си се скарал с някого?

— Извини ме, татко — каза Едгар. — Ти имаш право. Ще отида да си легна и утре ще бъда напълно здрав.

Едгар отиде в стаята си. Имаше нужда да насочи мислите си към нещо много пикантно или поне да ги замъгли, затова заповяда на слугата да му приготви питието, препоръчано от баща му. Той глътна една след друга няколко чаши топло вино и се тръшна на леглото, за да се избави от мъчителните си видения. Търкаля се дълго време в постелята, без да може да заспи, и когато най-после природата надви и сънят го облада, сънищата и бълнуванията му донесоха нови мъки. Сънува, че стои на пода на лодката, държейки Ирма на ръце. Тя го прегръщаше и го целуваше пламенно. Това бе върхът на щастието, когато изведнъж една голяма вълна повдигна лодката. Сега той стоеше с Илайза на брега и гледаше пред себе си в бистрата вода трупа на

Ирма. Нейното красиво лице беше озарено от ослепителна светлина. То бе божествено. Тогава той се изтръгна от обятията на Илайза и се втурна към своята мъртва любима, взе я в прегръдките си и я притисна до сърцето си, което затуптя силно. Тогава се събуди.

ДОНА МЕРСЕДЕС

Да се върнем пак при Норт, които при обира на влака беше ранен и отведен някъде далече, тъй като водачът на каубоите бе сметнал за необходимо да остави колкото се може по-голямо разстояние между него и преследвачите му.

Бяха изминали няколко седмици. Благодарение на желязната си физика Норт бе надвил опасността и острата треска и като се съвзе, започна отново да крои смели планове, за да стане пак богат. Смелият авантюрист не беше на себе си от яд, че по-голямата част от сумата му се беше изплъзнала благодарение на усърдието на офицера. В сандъчетата със злато бяха намерили малко повече от един милион долара и Норт скърцаше със зъби, като си мислеше колко близо е бил до щастието. В отношенията му с Ред Карли сега съществуваше известно охлаждане, понеже Норт държеше на господарските си обноски и заради тях често влизаше в разправии с водача на каубоите.

Беше чудно как Норт умееше да упражнява демонското си господство над дивите каубои, които не смееха да реагират, когато авантюристът им кажеше остри думи или ги поглеждаше с пламенните си очи. Дори и Дългия Бен, който изпълняваше много пъти немарливо заповедите на своя шеф, бе станал съвършено друг, когато Норт се обръщаше към него със своя остър глас.

Каубоите бяха се разположили на лагер в местност, където имаше много малко трева за паша на добитъка им, но понеже Ред Карли не беше дал заповед да отидат по-надалеко, те предполагаха, че има нещо предвид, и чакаха с нетърпение да чуят неговия план.

Норт беше в колибата си, когато Ред Карли дойде и седна при него.

— Днес пристига пощата от Кларксвил. Можем да вземем богатата плячка. Казват, че имало неколкостотин хиляди долара. За нещастие аз не мога да взема участие в нападението, тъй като чакам важно съобщение. Ако ти желаеш, наблюдавай момчетата да не преминат допустимите граници.

— Добре — отговори Норт. — Наситих се да стоя на едно място. Колко хора да взема със себе си?

— Двадесетина биха били достатъчни. Наистина пощата е конвоирана от малък отряд драгуни, но те ще се разбягат при първия изстрел.

— Както по-рано артилеристите, конвоиращи влака от Литъл Рок — подметна подигравателно Норт.

По лицето на Ред Карли премина сянка.

— Да, онези сякаш бяха дяволи. И днес още не мога да разбера защо се защитаваха толкова самоотвержено, въпреки че ние бяхме улеснили бягството им. Но тук такава възможност е изключена. Аз съм се срещал много пъти с драгуните и познавам добре пощата.

— На мен ми е все едно — отговори Норт. — Аз ще бъда със слугата си наблизко и ще гледам да избегна големия риск.

— Добре — отсече Ред Карли, — но не желая да си навличам ново преследване от страна на полицията и войската. Докато ти лежеше болен, нас ни преследваха. Истинско чудо е, че можахме да се отървем от ноктите им.

Норт извика Хосе, който стоеше на няколко крачки встрани, облегнат на едно дърво, и му даде нужните заповеди. В това време Ред Карли се сбогува и се отдалечи. Норт хвърли след него недоверчив и мрачен поглед, но не посмя да каже нищо, понеже знаеше, че съгласието между него и Ред Карли вече не съществува.

След половин час малката чета конници препускаше през долините по пътя към Кларксвил, където щяха да причакат в засада пощенската кола. След като мина доста време, гъст облак прах ги предупреди, че пощата, съпроводена от охраната, се приближаваше. Хосе даде установения знак и всички зачакаха с нетърпение револверния изстрел, чрез който Норт трябваше да обяви началото на нападението.

Вече се чуваше шумът от колелата на пощенската кола, която скоро щеше да мине покрай мястото, където се бяха спотаили каубоите, скрити в един гъсталак. Колата беше заобиколена от отряд драгуни. Младият офицер, командващ патрула, разговаряше с един от пътниците в дилижанса, а войниците яздеха безгрижно отстрани, без да подозират засадата, която ги очакваше. Когато стигнаха най-последния гъсталак, лека струйка пушек се издигна бързо над елхите, след това

се чу силен гръм и каубоите наизскачаха от скривалищата си с дивии викове.

Ред Карли бе предвидил този път правилно — драгуните дори не си направиха труда да извадят револверите си и да стрелят по нападателите, а обърнаха конете назад и избягаха обратно в галоп, последвани от подигравателните викове на каубоите. Офицерът бе решил да се противопостави на нападението и извади ядосан сабята от ножницата си, но като чу фученето на куршумите покрай ушите си, помисли, че е по-добре да не се излага безразсъдно на гибел, смушка коня си и отлетя след войниците си.

Норт напусна заедно с Хосе поста си и слезе предпазливо по хълма. Изстрелите бяха зачестили и крясъците на каубоите ставаха все по-високи и яростни. Той побърза да слезе долу. Скоро се намери на мястото на нападението, но трепна, като видя чудноватата картина: файтонджията стоеше горе на капрата с вдигнати нагоре ръце в знак, че не иска да се съпротивлява. До вратичката на дилижанса стоеше една изключително красива жена, която държеше по един револвер във всяка ръка и действаше отлично с оръжието, за ярост на нападателите. Беше успяла да свали няколко от каубоите, проснали се на тревата, но и тя самата бе потънала в кръв. Другите каубои все повече се приближаваха към нея и стесняваха кръга. Тя беше извънредно храбра и смела. Норт беше поразен от нейното геройско държане, скочи бързо в центъра на борбата и се озова до стрелящата жена, която самоотвержено се приближаваше към сигурната си смърт. Още много малко — и те щяха да я убият.

— Стойте! — ревна Норт гръмогласно. — Спрете! Назад!

Той махна с ръка на разярените каубои и извика:

— Ние не сме убийци на жени, нито пък ще бъдем някога! Не стреляйте!

— Тя уби петима от нашите! Няма да я оставим жива! — креснаха няколко от нападателите.

— Казвам ви, че няма да стреляте! — прогърмя отново гласът на Норт. — Забранявам ви! Ще оставим жената жива и ще я вземем в лагера. Там ще решим какво ще правим с нея.

Авантюристът бе придобил такова влияние върху хората, че те се подчиниха и сега, макар и пряко волята си. Едни от тях се приближиха до ранените си другари, за да ги вдигнат, а другите взеха сандъка с

парите и след малко по дивите им викове пролича, че заграбената плячка е богата.

Норт се върна при жената, която бе спасил в последната минута. Тя още стоеше неподвижно при вратата на колата и държеше здраво в ръце изпразнените револвери. Нейните живи очи проследиха Норт с някакво неописуемо изражение.

— Искате ли да ми направите една услуга? — попита тя накратко.

— На драго сърце, стига да мога — отговори Норт галантно.

— Услужете ми с вашия револвер, сър. Във вихъра на стрелбата не запазих за себе си нито един куршум, а не искам да падна жива в ръцете на тези разбойници и да стана жертва на техните скотски инстинкти.

— Лъжете се, ако мислите, че просто една разбойническа чета е ограбила пощата — каза Норт, като гледаше с пламнали очи стоящата пред него красавица. — Давам ви честната си дума, че никой няма да ви стори зло, въпреки че трябва да дойдете с нас в лагера.

— Мога ли да разчитам на вашата дума, сър? — попита жената.

— Повтарям ви, че никой от моите хора няма да се доближи до вас без необходимото уважение.

— Благодаря ви от сърце, сър! — отговори непознатата, отиде до колата и като се облегна до вратичката ѝ като жива статуя, се загледа в дивашките изстъпления на каубоите.

Норт се беше приближил до нея и я гледаше с нескрито удивление.

Чужденката изглеждаше близка по народност до прадедите на днешните мексиканци. Беше извънредно хубава, а черните ѝ очи притежаваха блясък и самоуверен израз, излъчваха смелост и енергия. Бликащият от тях огън беше доказателство, че тази неизвестна чужденка, заявила своето право на живот така поразително, при изключителни обстоятелства и сред тази дива местност, бе свикнала да господарства и да вижда всички в краката си. Устните ѝ, свити и изкривени надолу, сочеха наличието на желязна воля и енергия у тази жена.

Страстното сърце на Норт заигра и се разискри от съблазнителната хубост на тази жена. Опитният прелъстител веднага

скрои хиляди планове и средства, чрез които да спечели благоволението на тази чудна красавица.

Най-после обирът на пощата беше завършен. Багажът на чужденката и сандъкът с парите бяха натоварени на катъри. Ранените каубои бяха вдигнати от своите другари на коне и конниците напуснаха мястото на нападението.

Чужденката яздеше между Норт и Хосе. Тя не удостои с поглед нито един от каубоите. В лагера останалите каубои очакваха с нетърпение завръщането на конниците, понеже бяха вече предизвестени по бърз пратеник за станалото. Ред Карли излезе да ги посрещне и изгледа смелата чужденка, която се беше защищавала с нечувана храброст срещу четата на дивите разбойници, за разлика от страхливите драгуни, които бяха избягали. Като видя колко красива беше тя, неговото лице се проясни. Той дори свали шапка, когато пленницата мина покрай него.

Ред Карли отиде направо при Норт, който беше изостанал малко назад и направи един кратък доклад за добитото от нападението.

— Какво ще правим с жената? — попита Ред Карли, след като Норт свърши изложението си.

Той повдигна рамене.

— Ранила е петима от нашите и другарите им искат нейната смърт. Аз им обещах, че тя ще бъде съдена в лагера.

Ред Карли се замисли. Очите му останаха втренчени в красивата жена, която яздеше на няколко крачки от Хосе и оглеждаше живописния лагер на каубоите.

— Добре си направил! — каза най-после той. — Но какво да правим сега с нея? Нямам желание, нито ми харесва да убивам жени.

— Нито пък аз — прибави Норт. — Но ако я бях оставил там, сигурен съм, че някои от момчетата щеше да остане назад и да я убие. Затова именно я доведох тук, в лагера.

— Добре. Утре ще решим какво да правим — каза Ред Карли замислен. — Тази нощ може да преспи при Лучия. Там има отделна колиба.

Норт го погледна изпитателно, но той млъкна и тръгна бързо нататък, понеже четата вече навлизаше в лагера. Каубоите се събраха около коня, на който яздеше пленницата, и не се отдръпнаха, докато Норт не отведе жената в колибата на Лучия. Момичето излезе да ги

посрещне и спря изненадано поглед върху хубавата жена. Норт и помогна да слезе от коня и се обърна към Лучия:

— Дръж тази жена под твой надзор и покрив и се постарай нищо да не ѝ липсва. Аз ще се погрижа да ѝ донесат багажа. След това ще заповядам на Хосе да я държи надалеко от нежеланите любопитни погледи.

Лучия се показва твърде благосклонна и обеща, че ще изпълни нарежданията на Норт.

— Тук сте в пълна безопасност! — каза той на чужденката. — Никой няма да ви безпокои. Утре рано сутринта ще дойда да видя как сте прекарали нощта и дали някой не ви е досаждал.

Норт поздрави изискано и поиска да тръгне, но жената го спря.

— Бих желала да знам името на моя спасител — каза тя, като удостои Норт с един ласкав, благосклонен поглед.

— Тук, сред пустинята, сме принудени да пазим имената си в тайна — отговори умело Норт. — Наричайте ме Роден.

— Разбирам вашата предпазливост — отговори чужденката. — Моето име е Мерседес Итърби. Аз съм от Аризона.

След това тя влезе в колибата, последвана от Лучия.

Когато Норт се върна в лагера, видя наблизо Ред Карли. Изглежда, че се беше навъртал около колибата на Лучия и бе подслушвал. Той изглежда недружелюбно Норт, но не поиска да говори с него, а се върна бързо при своя огън, който гореше малко по-встрани от другите огньове.

— И ти си се влюбил в красивата Мерседес — промълви на себе си Норт, наблюдавайки Ред Карли. — Напразно се мъчиш. Аз вече спечелих тази тайнствена жена и няма да се оставя да ми я отнемеш. Не се изпречвай на пътя ми, защото ще ти дам да разбереш кой съм аз.

ДВАМА СЪПЕРНИЦИ

На следващия ден Норт току-що бе станал, когато Ред Карли влезе в колибата му, като го поздрави. Имаше вид, сякаш е взел някакво решение, но се стесняваше да го съобщи на другаря си, въпреки че бе човек, който умееше да прикрива своите мисли. Накрая все пак намери смелост да заговори и да прекъсне мълчанието:

— Снощи аз поразмислих добре за съдбата на жената, която ти доведе. Реших какво да правя с нея.

Норт трепна и се загледа в опърленото от слънцето лице на Ред Карли, който все още беше смутен.

— Мога ли да разбера какво смяташ да правиш с нея? — попита Норт с престорено спокойствие.

— Разбира се! Това не е тайна. Виждаш ли, повечето от нашите момчета живеят с жените или любовниците си в лагера. Аз досега не съм помислял за подобно нещо, понеже бях зает с други неща, но когато вчера ти доведе тази чужденка, разбрах, че тя е подходяща за мен, затова реших да я направя моя жена.

— Вярваш ли, че тя ще се съгласи? — попита Норт спокойно.

Ред Карли, който очакваше друг отговор, каза небрежно:

— Не ме е грижа за това. То ще дойде от само себе си. Тя ще ми бъде благодарна, че спасява живота си. Иначе, ако беше се изпълнила волята на момчетата, отдавна нямаше да е между живите. Те бяха ужасно настървени. През нощта Червения Джим е умрял от раните, които тя му е нанесла. Едва успях да ги успокоя.

Ред Карли стана и тръгна да излиза, но Норт го спря.

— Какво мислиш да предприемеш сега?

— Какво ли? Е, искам да отида в колибата на Лучия и да съобща на жената честта, която ѝ оказвам — каза Ред Карли усмихнат.

— Няма да направиш това — отговори Норт решително.

Ред Карли се обърна грубо и отиде съвсем близо до него.

— Какво каза? — извика той ядосано. — Да не съм те чул да ми говориш по този начин!

— А аз ти повтарям: да не си посмял да се приближиш до онази жена! — отвърна високо Норт.

Двамата мъже се измериха един друг с очи, в които светнаха гневни пламъчета. Ред Карли хвърли презрителен поглед на противника си и се отправи към вратата.

— Не ставай смешен — подметна той иронично. — Ще направя това, което съм решил, и никой не може да ме спре.

— Освен мен — отговори Норт със заканаителен тон.

— Само ти не! — извика Ред Карли подигравателно. — Пази се, защото, ако не стоиш мирен, ще заповядам на моите хора да те изгонят от лагера. Аз не търпя противоречия и неподчинение на заповедите ми.

— Много съм любопитен да видя как ще ти се изпълни тази заповед — изсмя се Норт. — Сега ще отида да предложа на тази жена моята защита и ще ти разваля плановете.

Лицето на Ред Карли стана червено от злоба.

— Искаш да се подиграеш с мене ли? — извика той и сложи ръка на оръжието си. — Ще ти покажа, че аз съм господар тук!

Но преди да успее да изпълни намерението си, Норт вече беше насочил цевта на револвера си към него.

— Остави револвера си на мира! — извика Норт заканаително. — Едно мръдване — и си мъртъв.

Ред Карли се спря, бесен от ярост.

— Иди извикай твоите хора — започна подигравателно Норт. — Заповядай им да ме изгонят от лагера. Тогава ще разбереш кой е истинският господар на четата.

— Да, това ще ти покажа още в тази минута! — изсъска Ред Карли и излезе от колибата на Норт.

Норт обаче не се безпокоеше от избухването на своя съперник, защото знаеше, че освен няколко души всички други каубои ще бъдат на неговата страна, тъй като той бе успял отдавна да постави тези младежи под свое влияние. Те го слушаха слепешката и уважението им към Ред Карли беше само проформа.

Норт неотдавна беше изпробвал своето влияние и знаеше неговата сила. А предишния ден, когато спря каубоите да стигнат до Мерседес, застреляла петима от другарите им, той се убеди, че напълно ги владее. Всички знаеха, че под негова команда можеха да

удовлетворяят напълно своите желания и страсти, и затова му бяха предани и послушни.

Сред лагера се чу пушечен изстрел. Веднага след това последва шум и викове.

— Ах, Ред Карли събира момчетата си! — промълви Норт. — Сега трябва да му покажа, че неговото влияние върху каубоите е свършено, че те са вече мои оръдия.

Той излезе бързо навън и извика Хосе, който чакаше наблизко, за да го последва. В средата на лагера се беше събрала тълпа около Ред Карли, който, седнал на един пън, говореше на четата си с възбуден тон. При приближаването на Норт каубоите се дръпнаха настрани, като оставиха един тесен проход между редовете, през които Норт премина бързо и остана на няколко крачки разстояние от Ред Карли.

— Другари, чухте ли как ми се подиграва този човек? — извика Ред Карли с див глас. — Изгонете го заедно със слугата му! Изгонете този подлец от нашия лагер, макар че той заслужава да бъде обесен!

Нито един от каубоите не се помръдна. Норт вече владееше тези храбри хора и ги гледаше самоуверено. След това излезе Дългия Бен и заяви, че спорът засяга само Ред Карли и Артур и другите няма защо да се месят и да ги слушат.

— Правилно! — извикаха каубоите и се разотидоха.

Норт беше победител. Но с това не свърши всичко. Между него и Ред Карли се състоя още една среща — един ужасен двубой с ножове в тъмнината, в който Артур намушка и уби Ред Карли. Когато свърши с главатаря на разбойниците, той отведе със себе си спечелената вече дона Мерседес и имайки я като жена, замина с богата плячка за Сан Франциско. Изглеждаше, че съдбата вече съвсем закриляше своя любимец Артур Норт и го отдалечаваше и пазеше от гонителите му. Той доби ново име и стана неузнаваем. Жертвите сами падаха в ръцете му. Сега идваше ред на Уилям Тейлър.

КРАСИВАТА ВДОВИЦА

Младият Уилям Тейлър бе прочел в един вестник обявлението, с което млада хубава жена си търсеше съпруг. Адресът ѝ бе: „А. Х. 27 пощенска служба. Скотланд Скуеър.“

Той силно се заинтересува и писа писмо на този адрес, като поиска среща. В същия ден майка му предаде в негово владение една сума от 150 000 долара, резултат от получено наследство.

Той отиде на уговорената среща в едно кафене. Там трябваше да бъде вдовицата, носеща на гърдите си бяла камелия, за да може той да я познае. Но в кафенето влезе един мъж, който носеше уговорения знак.

Уилям трепна озадачен, но се представи. Непознатият любезно съобщи името си.

— Артур Гонсалес. Аз съм брат на жената, която иска да се омъжи. Дадох обява във вестника без нейно знание, затова първото условие е никога да не ѝ кажете, че сте чели такава обява. Второ, сестра ми Мерседес е още млада. Ние сме мексиканци, изселени в Аризона. Нямаме родители. Мерседес е много красива и добра като ангел. Беше се омъжила през време на едно мое далечно пътуване, но този неин брак бе много нещастен. Мъжът ѝ бе лош човек и скоро умря. Аз взех сестра си със себе си в Санта Фе, в чийто гарнизон служех. Сега ще ви представя пред нея като мой приятел от детинство. Много ще се зарадвам, ако тя ви хареса и ви избере за съпруг. Вярвам, че ще стане така, защото вие сте хубав и благороден човек! Ето нейна снимка!

Уилям видя една изключително красива жена и малко смутен попита:

— Ще останете ли дълго време в Сан Франсиско?

— Четири или шест седмици най-малко, тъй като аз наблюдавам мините на сестра си и не мога да отсъствам за дълго. Доскоро бях офицер в мексиканската армия, но си подадох оставката, понеже

Мерседес остана сама и имаше нужда от човек, който да управлява грамадното ѝ имущество.

— Сестра ви има ли намерение по-късно да се установи постоянно в тези си имения? — попита Уилям малко загрижен. — Аз не съм много склонен да живея на село.

— Не, само големите градове могат да създават най-луксозен живот. Мерседес желае да живее в някои по-голям център.

Лицето на Уилям се проясни.

— Идеята ви не е лоша — каза той доволен. — Само в един голям град, където се намират всички удоволствия, може да се живее истински. Един полудив живот в околностите на мините не е много по вкуса ми.

— Тогава съгласен ли сте още сега да ви заведе при сестра си?

Когато Уилям видя красивата жена пред себе си, разбра, че тъкмо тази млада вдовица е жена и съпруга за него.

— Каква е вашата професия? — попита Гонсалес.

— Нищо. Нищо не работя!

— Щастливец!

— Но вече се наситих на мързела. И сега, когато получих едно голямо наследство — 150 000 долара, — вярвам, че ще мога да се захвана с нещо доходно.

— Вие наистина сте щастлив, мистър Тейлър! — извика Гонсалес. — Без да правите нищо, богинята на щастието ви отрупва с подаръци, каквито други трябва да придобиват чрез продължителен труд.

— Да — отговори Тейлър. — Мислите ли, че с наследените 150 000 долара може да се направи нещо.

— Мисля. Можете да се ожените. Или може би вече сте сгоден?

— Не, още не съм направил това — той крадешком хвърли поглед към Мерседес, в очите на която забеляза особен блясък.

Уилям се обнадежди. Младежката му доверчивост и дори лекомислие го наведоха на мисълта, че тези очи бяха отправени точно към него. Въпреки че не му се искаше да престане да гледа тази пленителна жена, той стана, за да си върви.

Когато Гонсалес го изпрати и се върна при Мерседес, той каза усмихнато:

— Уловът ни ще бъде добър!

ДУШЕВНИ ТЕРЗАНИЯ

Ирма стоеше в Карлстоун. Едгар не беше се появявал от деня на опасната разходка. Оттогава бяха изминали много дни и Илайза не знаеше как да си обясни отсъствието на своя годеник. Беше решила вече да му пише, когато слугинята извести, че той е дошъл.

Ирма напусна стаята, за да не безпокои двамата млади, а Илайза се затича към годеника си, но се сепна, когато видя в какво състояние се намираше той. Като че ли беше остарял с няколко години. Правеше усилия да се усмихне приятелски.

— За бога, защо си посърнал така, да не си болен? — извика тя.

— Нищо ми няма, мила моя — отвърна той. — Може би съм малко уморен.

— Не можеш да ме излъжеш. Виждам, че нещо ти се е случило.

Те поговориха още малко и Едгар ѝ заразказва някои новини. Илайза стана и се запъти към вратата.

— Къде отиваш? — попита Едгар.

— Да повикам мис Норт.

— Не, недей! Или по-добре повикай младото момиче!

— Защо не искаш да дойде мис Норт?

Учудена, Илайза все пак отвори вратата. Едгар хвърли отчаян поглед към Ирма, когато тя влезе. Беше блед като платно. Когато Ирма му подаде ръка, промълви няколко неясни думи. Тя не можа да си обясни студеното отношение на момъка към нея и след кратък и незначителен разговор напусна стаята под някакъв предлог.

— Едгар — каза Илайза, — как да си обясня твоето държане? Какво означава това? Какво имаш против мис Норт? С какво е могла да те обиди, тя, която е толкова кротка и мълчалива? Не видя ли, че искаше да ти подаде ръка.

— Не забелязах — извини се той. — Нещо не ми е добре.

Едгар се бореше със себе си. Той се беше обвързал с Илайза, но появата на Ирма обърка всичките му планове. Беше като омагьосан от

Ирма и дори се боеше да я види, защото не можеше да се владее пред нея.

— Да повикам ли сега мис Норт? — попита Илайза, като донесе на годеника си чаша лимонада.

— Трябва да си вървя — отговори той, целуна момичето и излезе.

Когато Ирма отново влезе в стаята, Илайза я прегърна и ѝ се оплака от странното поведение на Едгар. Ирма го обясни с някакви неприятности, които Поуел може да е имал в работата си.

На следващия ден Ирма отново се отдаде на мъчителни мисли по своето дете. Юнона се бе върнала, без да донесе никакви положителни вести.

Тъкмо когато бе в градината, изпаднала в мрачно настроение, видя, че Едгар се приближава. Той седна на пейката до нея, загледа я втренчено и дълго мълча. Изведнъж хвана ръката ѝ. Тя се обърна ядосана и стрелна с поглед пламналите му очи.

— Пуснете ръката ми, мистър Поуел. Това е недостойно.

— Изслушайте ме, преди да ме осъдите — промълви Едгар глухо. — Аз много страдам... мисля, че винаги съм ви обичал и че чак сега съм открил това!

— Вие обаче сте сгоден, мистър Поуел — напомни му Ирма. — Вашата годеница ви обожаваше. Не ме карайте да ви презирам.

— Да ме презирате! — въздъхна младежът. — Защото ви казах, че ви обичам — най-хубавото нещо, което може да се каже на човек. Сгоден съм, но не по желание. Сега, когато ви видях, разбрах, че истински мога да обичам само вас!

Ирма се опита да се освободи отново от Едгар, но не можа.

— Ирма, обичам ви, ще полудея от любов към вас! — говореше вече високо Едгар.

— Оставете ме! — извика Ирма. — Вървете си!

— Само една дума още!

— Не, оставете ме! — каза строго Ирма и се освободи от силната ръка на Едгар.

По лицето му се изписа отчаяние.

— Не искам повече да живея! Не мога да живея без вас! Вие нямате милост към мен!

— Не — каза Ирма. — Дори и да не бях равнодушна към вас, пак не бих могла да отговоря на чувствата ви, защото съм омъжена.

— Омъжена ли?

— Да!

— И къде е мъжът ви?

— Отдавна сме се разделили.

— Значи сте свободна!

— Пред съвестта си — не! Никога вече няма да придружа мъж до олтара.

— Но аз ви обичам!

— А аз вас — не! Изпитвам само чувство на признателност, че спасихте живота ми. Вие сте обвързан с това момиче и ще постъпите много жестоко с него, ако вървите постоянно след мен и ме задиряте. Оставете ме на мира! Помислете за Илайза!

Ирма се поклони учтиво и се отдалечи. Последните и думи паднаха като тежък камък върху Едгар Поуел. Обзе го мъка и той прошепна болезнено:

— Ирма, ти беше за мен един хубав сън. Сега и той свърши!

БЕЗ РОДИНА

Ирма се върна бързо в къщата, понеже се боеше да не би Едгар да я последва, отиде в стаята си и като се отпусна на един стол, заплака горчиво. Тя се беше надявала да намери тук една нова родина, но тази нейна надежда се оказа напразна. Нещастieto я преследваше навсякъде. Като че ли съдбата ѝ беше отредила никъде да не намери покой и почивка. Щом и мистър Поуел, един почтен и сдържан младеж, се беше запалил от нещастна любов по нея — той, който бе длъжен да бъде любещ съпруг на една толкова хубава жена, тя вече не вярваше в никого и започваше да се бои, че всеки мъж можеше да се влюби в нея и да я безпокои. Може би някакво тежко проклятие, изречено някога от зла орисница, я преследваше и не ѝ даваше мира! Някаква вихрушка я догонваше постоянно и я оплиташе в тежките си мрежи.

Това бе проклятието на хубостта! Красотата, вложена някога в нея при раждането ѝ с такава щедра ръка от природата, сега се бе превърнала в тежест. Тя ѝ навличаше такива неприятности, така усложняваше отношенията ѝ с хората, че я правеше нещастна, без да може да се спаси. Сега чак тя разбра защо хубостта трябва винаги да бъде свързана с богатство. Блясъкът на златото беше преграда пред неканените гости, които не криеха желанията си и смело протягаха ръка към рядко красивата, но бедна скитница.

Тя си спомни сега много случки от живота си в родителския замък, когато общественият ранг и богатството я бяха покровителствали. А сега от това не беше останало нищо, освен една бедна, никому непозната жена, която страдаше само затова, че се беше родила.

Ирма най-после стана, тръсна глава, за да изгони тежките мисли, и се отправи към салона, понеже Илайза се бе върнала с баща си. Беше решила да остане, като вярваше, че Едгар ще удържи думата си и няма да я задиря повече.

Илайза бързо дойде при нея. Беше разбрала, че годеникът ѝ е дошъл преди няколко часа.

— Къде е Едгар? — попита тя жизнерадостно и доверчиво. — Аз го очаквах едва довчера. Ти поговори ли му, мила Норт?

— Видях мистър Поуел в градината. Вярвам, че още е там.

Младото момиче бързо слезе по стълбата, която водеше към градината, и обиколи тичешком всички алеи, но не намери никого. След малко дойде един слуга и ѝ каза, че Едгар си е заминал, преди да дойде тя. Илайза наведе печално глава.

„Сигурно се е разсърдил, когато не ме е намерил тук — помисли си тя с тъга. — А аз толкова очаквах да го видя тази вечер!“

— Аз съм сигурна, че вашият годеник ще дойде довчера — утеши я Ирма, като се събраха отново заедно. — Вероятно е помислил, че ще се върнете чак вечерта, и не е искал да стои тук напразно.

Но часовете минаваха бързо, започна да се мръква, а Едгар все го нямаше, въпреки че Илайза тичаше почти всяка минута на прозореца, за да види дали не идва. Ирма напразно се опитваше да я развесели.

Изведнъж на прага на полуотворената врата към салона се показва Юнона и тайно направи знак на Ирма да отиде при нея.

— Ето, мисис, писмо за теб. Сега го получих — пошепна негърката и подаде на господарката си едно малко пликче.

Ирма усети, че кръвта замръзва в жилите ѝ. Мистър Поуел щеше да бъде съвършен подлец, ако още настояваше на своите задирания. Тя отиде бързо в стаята си, отвори плика и прочете писмото, което на места бе нечетливо, измачкано и влажно. Сигурно Едгар го бе целувал, преди да го изпрати!

Той пишеше:

„Обична и незабравима Ирма! Простете ми, но по друг начин не мога да се обърна към вас. Като не намерих отговор на любовта си от наша страна, искам поне да изкажа болката си.

Не бих могъл да погледна в бистрите и ясни детски очи на Илайза и избягнах да я срещна, за да мога да остана сам с моята мъка и да се самоизтезвам.

Вечно ще се връща в спомените ми минутата, когато в лодката, наполовина разбита, ви държах в обятията си, безкрайно красива и добра, облегнала доверчиво на рамото ми хубавата си глава. Аз ще живея винаги с това видение до последния час на моя живот.

Вие искате да ви забравя, но това е невъзможно. Не се забравят тежките удари на съдбата!

Не мога да не мисля за вас!

Но аз ще удържа думата си, която ви дадох. Ще бъда верен слуга на Илайза, но не мога да ѝ дам истинска любов, защото моята ще е посветена само на вас!

А сега позволете ми да ви помоля за една среща! Заклевам се във всичко, което ми е най-свято, че няма да ви докосна. Искам само да ви предам онова, което днес не беше възможно да изкажа. Приемете това свиждане като на умиращ, който се нуждае от последната утеха на вярата. Определете ми час, в който ще мога да чуя пак нежния ви глас. Тогава ще ви опиша душевното си състояние и ужасните си мъки, които биха смекчили сърцето и на най-твърдия съдия.

Обещавам ви, че след това няма никога повече да се приближавам до вас и ще ви гледам само отдалеч. Никога и на никого няма да кажа за случилото се между нас.

Ваш до гроб: Едгар Поуел“.

Две големи сълзи се изтърколиха по бледите бузи на Ирма. Тя обаче реши да не се съгласява на исканата среща, понеже се страхуваше, че близостта ѝ до младия мъж би разпалила наново страстта му.

Юнона влезе в стаята ѝ.

— Човекът още чака — каза тя предпазливо. — Той иска да му занеса отговор. Мисис написа ли писмото?

— Почакай още малко! — помоли Ирма. — Ще ти дам веднага отговора. Дотогава пригответи куфарчето ми и събери и твоите вещи. Ще си заминем още днес от Карлстоун.

Юнона се спря уплашена.

— Какво? Ще заминем ли? Днес ли? Защо?

— После ще ти обясня, момиче, сега направи това, което ти поръчах! — каза Ирма. — Почакай само няколко минути, ще ти дам отговора.

Тя взе бързо перо и лист и написа:

„Уважаеми мистър Поуел,

Не се сърдя, а ви съчувствам. Надявам се обаче, че вашата болка е излечима и че вие ще успеете да я излекувате.

На срещата не мога да дойда. Искате твърде много от мен. Ние не трябва да се виждаме никога повече. Още днес напускам тази къща, но искам от вас, мистър Поуел, да устоите на обещанието, което дадохте пред мен.

Съвземете се! Сбогом завинаги!

Ирма Норт“.

— Юнона — каза Ирма, — предай това писмо на човека, който чака. След това веднага събери нещата ни — трябва да тръгнем незабавно. В десет часа, когато домът утихне, ще отида при портичката в градината. Ти ще ме чакаш там с багажа, докато дойда.

Юнона взе писмото и слезе бързо долу. Ирма остана замислена няколко минути, след това взе перото и написа друго писмо, което гласеше следното:

„Любезна мис Клариндън,

Не ми се сърдете, че ви напускам по един съвсем неочакван и странен начин. Причините за това засягат само мен и аз ви моля настоятелно да не ги търсите. При вас бях доволна, че намерих подслон. Но съдбата реши да започна отново да скитам, докато намеря някъде вечен покой.

Вие имате дом и годеник. Желая и на двама ви щастие. Бог да ви пази от всякакви беди. Аз ще се моля за вас!

Ваша признателна: Ирма Норт“.

Ирма остави перото, сложи писмото в плик и написа адреса на г-ца Илайза Клариндън. С какви надежди бе влязла тя в този дом, колко силно обикна Илайза, а сега... Силна буря бе разрушила спокойното ѝ съществуване, бе натрошила гнездото ѝ и беше я тласнала отново към скитническия и пълен с неизвестност живот. След час трябваше да напусне тази уютна къща и пак да започне да странства заедно с Юнона.

Наистина сега нямаше кой да утеши самотната нещастна жена. Само негърката бе едничкият човек, с когото тя споделяше своите терзания и жалби. Юнона не я оставяше никога и винаги, и в най-тежките минути, бе готова да се жертва за своята господарка.

Ирма сложи писмото на масата и въздъхна тежко. След това огледа с тъжен поглед стаята.

ПЪРВАТА ЛЮБОВ

Уилям Тейлър се бе влюбил толкова силно в красивата Мерседес, че беше заслепен. Нейният вълшебен образ постоянно смущаваше въображението и мислите му. На другия ден следобед той пак искаше да посети Мерседес, но Гонсалес го изпревари и дойде при него. Той предложи да направят една разходка. Започна да уверява Уилям, че на него и на сестра му ще им бъде много приятно, ако той ги посещава по-често, всеки ден.

Уилям благодари, обеща, че ще идва често, и добави:

— Обичам безкрайно сестра ви. Това е първата ми и последна любов.

— И тя ви обича — отвърна Гонсалес. — Мога напълно да ви уверя в това. Аз съм ѝ говорил много за вас.

— Много съм ви благодарен.

Неусетно бяха стигнали до дома на Гонсалес. Мерседес посрещна Уилям с многозначителен поглед. Беше облечена в рокля с голямо деколте, която даваше възможност да изпъкнат по-ясно изящните и идеално правилни форми на тялото ѝ.

Гонсалес излезе за малко. В това време Уилям видя у жената блестящите брилянти на графа и му дойде наум една идея.

— Това е много ценна вещ! — забеляза той.

— Нещо като семейна реликва! Не може да бъде подарявана на никого, ако не е член на нашето семейство. Това е едно много рядко, почти единствено украшение. Вие нямате ли нещо подобно? Нали сте много богат, можете да си позволите такова бижу.

— Не съм купувал още накити, защото досега не можех да намеря жена, достойна да ги получи като подарък от мен.

Уилям се разчувства и каза, че вече почти е намерил тази жена и че тя е първата му любов.

— Вярно ли е?

— Да, вярно е, а вярно е също, че аз обичам вас.

Той поиска да целуне ръката ѝ. Тя се отдръпна внимателно. Уилям попита:

— Не ми ли се сърдите? Не ме ли мразите?

Беше коленичил пред Мерседес. Тя каза:

— Но моля ви, станете, какво ще каже брат ми, ако ви завари така?

— О, аз споделих и с него, че ви обичам. Самият той каза, че няма да се противопостави на нашата връзка — каза Уилям и покри с пламенни целувки красивите ръце на обичаната от него жена. — Кажете ми — продължи Уилям, като стана, — безразличен ли съм ви, или храните поне малка симпатия към мен?

— Сега не мога да ви дам никакъв отговор — отвърна иронично Мерседес. — Ще се посъветвам със сърцето си и ще поискам мнението на обичния ми брат.

В това време Гонсалес влезе и любовното излияние беше прекъснато. Уилям скоро след това се сбогува и излезе, защото искаше да остане насаме с мислите си.

— Е, докъде стигнахте? — попита Гонсалес.

— Той е безумно влюбен в мен. Но въпросът не е там. Трябват ми пари.

— Какво говорихте за брилянтите? — попита Гонсалес, без да обръща внимание на другото.

— Той не може да познае, че брошката е фалшива — каза Мерседес и захвърли украшението на масата. — Ето ти тенекеето!

— Утре ще притежавам истинско бижу! А този глупак ще купи това тенеке като най-хубаво.

— Добре. Освен това му кажи още утре, че съм съгласна с предложението му и че отговарям на чувствата му.

Когато на другия ден Гонсалес се видя с Уилям, му каза, че Мерседес го обича и макар че е била решила да не се омъжва, сега щяла да промени решението си в негова полза. Уилям беше много развълнуван и покани Гонсалес да отидат заедно, за да купят подарък на своята любима.

Златарят им показа една брилянтна огърлица за 65 000 долара.

— Мерседес има много такива украшения — забеляза Гонсалес.

— След един час ще се върна — каза Уилям на бижутера — и ще купя украшението. Моето име, предполагам, Ви е познато: Уилям

Тейлър, Десета улица.

— Да, радвам се, че ставате наш клиент — поклони се вежливо златарят.

Когато Гонсалес се върна при Мерседес, той ѝ разказа всичко, каквото се бе случило. Прибави също, че е разубедил Уилям да купи украшението, а да ѝ подари само цветя.

След известно време Уилям посети Мерседес. Беше облечен в елегантен костюм. Изглеждаше силно развълнуван и след като изказа няколко комплимента, попита:

— Ще станете ли моя съпруга, Мерседес, ще ме обичате ли?

Той извади от малката кошница с цветя, която бе донесъл, една кутия. Когато я отвори, Мерседес видя вътре прекрасна огърлица.

Мерседес бе очарована, бе готова да удовлетвори всички желания на Уилям, но си спомни, че трябваше да играе ролята на влюбена годеница. Гонсалес наблюдаваше сцената от страни. Дойде ѝ една идея. Тя не искаше да загуби огърлицата, като я даде на Гонсалес, а реши да отиде при златаря, за да я заложил, и след време да я откупи. Междувременно Гонсалес ловко се вмъкна в стаята, като прекъсна любовните прегръдки на двамата влюбени, и правейки се на непосветен, започна гласно да се възхищава на подаръка.

Мерседес много съжаляваше, че трябва да продадат украшението, за да имат тя и Гонсалес пари, и то много пари.

— Дай огърлицата! — каза Гонсалес властнически, когато останаха сами.

Тя му я подаде, но изказа желание да отиде и тя с брат си при бижутера. Той я разубеди и я укори, че премного се отдава на влечението си към Уилям.

— Иначе на мен ми е безразлично — прибави Гонсалес.

— Едно време беше на друго мнение.

— Да, но моите авантюри с нежния пол са кратки. И най-красивата жена не може да ме увлича дълго. Аз имам само една трайна страст — играта на карти.

Когато той излезе, Мерседес се облече бързо, незабелязано го последва. Тя запомни добре улицата и номера на къщата, в която изчезна Гонсалес. Но и той не се съмняваше, че тя го следи. Бе предупредил преди няколко дни златаря, че ще го посети, защото е принуден да продаде една семейна скъпоценност. Бижутерът го бе

изслушал доверчиво, макар да знаеше, че това е прикриване на истинския произход на украшението. От своя страна Гонсалес беше научил, че златарят се занимава с нечестна търговия.

— Колко? — попита последният.

— Сто хиляди!

— Много е. Не мога да изплатя дори половината.

Накрая се споразумяха за петдесет хиляди долара срещу разписка и с уговорката продажбата да остане в тайна и бижутото да бъде изнесено от Америка. Гонсалес трябваше да подпише разписката. Когато се върна при Мерседес, той съобщи, че старият лихвар му е дал само трийсет хиляди долара. Жената възнегодува, но Гонсалес я посъветва:

— Ти гледай годеникът да ти подари и други скъпи неща.

След това отиде в клуба за игра на карти въпреки предупрежденията на Мерседес. Щом той излезе, тя веднага се отправи към лихваря златар и поиска да купи нещо извънредно хубаво и скъпо, като прибави, че е предназначено за една видна дама, която ще напусне Америка и иска да отнесе оттам хубав спомен.

Мерседес много се зарадва, като видя, че след това уверение бижутерът ѝ показва продаденото от Гонсалес колие. Той поиска седемдесет хиляди долара.

— Много са. Давам само четиридесет!

— На мен ми струва повече!

— Покажете разписката!

Лихварят склони и ѝ я показа. Мерседес я прочете внимателно и извади петстотин долара, които даде като аванс и помоли златаря да скрие настрана украшението. Тя щеше да го вземе след две-три седмици. Търговецът подписа съответната разписка.

МАЙКА И СИН

Госпожа Тейлър, майката на Уилям, беше много възбудена. Тя очакваше след няколко минути синът ѝ да ѝ представи своята годеница. Красивото лице на тази жена беше угрижено. Съобщението, което бе ѝ направил нейният син, беше я изненадало много, въпреки че той нищо не беше ѝ споменал за предизвестията във вестника. На тази благородна и мила жена и майка по би ѝ се харесало, ако синът ѝ си беше избрал за съпруга някое от момичетата от добри семейства в Сан Франциско. Много пъти в разговор с него тя бе дала да се разбере ясно това нейно желание. Сега се чувстваше обидена, че нейният син беше избрал за жена една чужденка, при това вдовица.

Уилям беше ѝ казал какъв е бил животът на Мерседес, разказан му от брат ѝ Гонсалес и приет без съмнения от наивния младеж. Но всичко това не можа да заличи неприятното впечатление, което беше направило неочакваното съобщение на Уилям.

Известиха за предстоящата визита.

Уилям влезе в стаята на майка си с Мерседес, а Гонсалес остана до вратата.

— Ето, майко, доведох ти моята годеница — каза синът дълбоко развълнуван.

Мерседес играеше добре ролята си. Тя блестеше от великолепието като символ на чаровната и победоносна младост. Лека като сърна, тя се отправи грациозно към мисис Тейлър, поклони се, улови нежно ръката ѝ и я поднесе към устните си. Старата дама се възпротиви, но прегърна красавицата и разгледа добре лицето на младата жена.

— Бъди добре дошла, любезна дъще! Благославям решението на моя син да свърже съдбата си с теб и желая и двамата да намерите в тази връзка най-голямо щастие.

Във вълнението си Уилям не забеляза отсъствието на топлота, с която мисис Тейлър би трябвало да произнесе тези думи. Това обаче не се изплъзна от наблюдателния поглед на Гонсалес.

„Жената инстинктивно се съмнява в нещастieto. Не е лесно да измамиш едно майчино сърце!“ — помисли си той.

Уилям представи и бъдещия си шурей, тя изгледа изненадана красивия мъж и му каза няколко учтиви думи.

„И мен подозира — каза си Гонсалес. — Трябва да внимавам!“

Вярно бе, че приликата между мнимите брат и сестра се бе набила в очи на мисис Тейлър. Тя обаче не изрази външно това, а се отнесе доста любезно с Мерседес. Последната искаше да завърже позадушевен разговор, но мисис Тейлър ѝ отговаряше уклончиво и рядко. Уилям, който бе завладян от красотата на годеницата си, не взе почти никакво участие в разговора.

Мисис Тейлър най-после стана и отведе гостите си в апартаментите на голямото здание, което бе нейна собственост. Братът и сестрата, въпреки старанието си да се въздържат, се любуваха на елегантността и добрия подбор на мебелите и подредбата.

— Моят син е последният от рода Тейлър — каза майката на Мерседес. — Затова ще живееш с него в тази къща, а аз ще се оттегля в имението си на село.

Въвлечен в изпепеляваща страст, Уилям не чу тези думи, а Мерседес съжaliaваше, че трябваше да се откаже от луксозния и безгрижен живот. Освен това на нея не ѝ беше много добре, че щеше така подло да разруши живота на тези добри хора, които нищо не подозираха. Но угризенията ѝ бързо изчезнаха и тя продължи спокойно да играе докрай безсрамната си роля.

Раздялата беше по-студена, така че и Уилям забеляза резервираното държание на майка си. Мисис Тейлър отведе гостите си до вратата на салона, а Уилям придружи годеницата си до дома, където прекара още един час в разговор с нея.

Младежът гореше от нетърпение да узнае впечатлението, което неговата годеница беше направила на майка му, и побърза да се върне вкъщи. Мисис Тейлър очакваше сина си в салона. По угриженото ѝ лице Уилям разбра, че неговият избор не бе по неин вкус.

— Как ти се вижда Мерседес? — попита я той заинтригувано.

— Много е красива! — отговори жената замислена.

— Така е, много е пленителна и много мила. Аз ще бъда най-щастливият човек на света.

— Да, да — потвърди мисис Тейлър, — привлекателна е...

— Кажи ми искрено, майко, има ли нещо, което не харесваш у Мерседес? — попита внезапно Уилям. — Ти беше много студена към нея. Виждах много добре това. Държа се доста хладно и с двамата.

— Но аз виждам твоята годеница за пръв път и не можех да се държа другояче — отклони упрека мисис Тейлър.

— О, не! Не беше това причината за твоята резервираност! — извика младежът с болка. — Моля ти се, майко, кажи ми откровено не ти ли харесва моята годеница?

— Добре, Уилям, щом искаш, ще бъда откровена. Ти имаш право да ми зададеш този въпрос. Вярно е, че едно неопределено чувство ме подтикна да се държа така, както ти си забелязал. Но това сторих под въздействието на един вътрешен глас, по-силен от желанието да бъда нежна.

Уилям заслуша много внимателно.

— Твоята годеница — продължи мисис Тейлър — е много хубава и симпатична, но на мен би ми харесало повече, ако ти ме послушаш и си избереш за твоя съпруга някоя от тукашните девойки. Твоята годеница е вдовица и по-възрастна от тебе.

Младежът наведе глава и се замисли. Той признаваше пред себе си, че майка му има право. Мерседес наистина беше по-възрастна от него с две години.

— Ти си още твърде млад, Уилям, едва на двадесет години. Би било по-добре, ако беше поискал ръката на някое младо момиче, като Флорънс например. Помисли само какво ще кажат нашите познати. Ще кажат, че си направил голяма грешка и че постъпката ти е необмислена.

— Но аз я обожавам, скъпа майко! — възрази Уилям.

— Тъкмо това ме кара да се замисля и да съм загрижена. Твоята страст, бързото ти сгодяване — всичко това ме кара да мисля, че е станало нещо прибързано. Дано не се разкайваш после, след като се съвземеш от това опиянение.

— Аз ти разказах за нещастната женитба на Мерседес — отговори младият човек малко наскърбен. — По това ти можеш да си направиш извод за нейния благороден характер.

— Но ти не познаваш рода й — каза разумно мисис Тейлър.

— Но защо да го крия от теб — Мерседес не ми направи приятно впечатление, а когато видях брат й, почувствах едно отвращение към

него.

— Отвращение ли? Но защо? Какво те отблъсква у Артур?

— И аз сама не зная как да ти го обясня. Има нещо зловещо, мрачно. Няма да говоря за погледа му. Той е демонски. Очите му са страшно проникателни. От него изпитах страх.

— Но Артур е толкова добър. Той ме е приемал винаги с такова благоволение — настоя Уилям. — Мамо, изглежда ти се лъжеш във впечатленията си.

Мисис Тейлър поклати глава в недоумение.

— Но да говорим за годеницата ти, Уилям — предложи тя.

— И в нейните очи има нещо, което не ми харесва. Вярвай ми, синко! Мерседес много е ходила по света. Моето усещане не ме лъже. Една жена, особено майка, вижда по-ясно това, което нейният влюбен син не може да види.

Уилям знаеше, че майка му го обича много, но си мислеше, че тя бе сърдита затова, че той не си бе избрал за жена момиче от тези, които тя му бе препоръчала, и виждаше в становището на майка си лично настроение, а не обективна преценка.

— Аз вярвам, мамо, че ти си недоволна от мене, защото не поисках ръката на Флорънс — каза той най-после.

— Това аз бих желала от все сърце — каза мисис Тейлър със сълзи на очи, — още повече че зная колко много те обича това момиче.

— Но откъде можех да зная аз това? — отговори Уилям с недоверие.

— Много пъти ти давах да разбереш, че е така, но ти не пожела да ме послушаш — каза майката. — Иначе аз исках да те оставя съвсем свободен в избора ти на жена. Ти можеше да влезеш в едно много почтено семейство. Флорънс е красива и с ангелска душа. Тя би те направила истински щастлив.

Уилям погледна навъсено към пода. Не беше доволен, че майка му намира толкова недостатъци у Мерседес.

— Мерседес ме обича искрено. Тя е вдовица, но е много красива. Защо да не бъда щастлив с нея?

— Кажи ми честно, Уилям, преди да се решиш на тази стъпка, проучи ли добре нейния произход? — попита мисис Тейлър.

— Не — отговори синът смутен. — Нямах възможност, защото братът и сестрата живеят тук от известно време. Едно само зная — че

бившият съпруг на Мерседес е бил притежател на мини. Казвал се е Итърби, известен човек в нашия град.

— Но ти убеди ли се в това от актове или книжа, които да ти докажат, че Мерседес наистина е наследница на този човек?

— Нима мога да направя подобно нещо! — отвърна Уилям малко сърдито. — Гонсалес как ми повярва? Това би било свършено неоснователно недоверие и ако...

— В Сан Франциско всички познават нашата фамилия — прекъсна го рязко майка му. — Това би било напразно, Уилям. Твърде лекомислено е било от твоя страна да се обвържеш толкова набързо и да заложиш щастията си на толкова несигурна карта. Преди всичко е трябвало да проучиш точно техния произход.

— Добре, мамо, аз бих рискувал да направя така, че Артур и Мерседес да се оттеглят. Те лесно могат да разберат това и да заминат по-скоро оттук.

Мисис Тейлър стана, приближи се до сина си и го прегърна чистосърдечно.

— Мили синко — каза тя с насълзени очи, — довери се на майка си, която ти желае само доброто! Послушай ме, докато е още време! Остави на мен да поразпитам с необходимото благоразумие. Щом събера сведения и те се окажат благоприятни, ще оттегля моите съмнения.

— Но, мамо, бъди предпазлива! — помоли Уилям, на когото думите на майка му бяха направили дълбоко впечатление.

— Познаваш ли нашия нотариус? Ще го накарам да проучи тези хора. Той е човек, достоен за уважение, на когото можеш да се довериш.

Както и да бе, Уилям се разтревожи. Той виждаше, че майка му има право. Тя схващаше, че неговата постъпка е била прибързана, защото той едва от няколко дни познаваше Мерседес и брат ѝ. После си помисли за любовта на красивата жена и усети, че вече не можеше да се раздели от съблазнителната вдовица, в която се беше влюбил до полуда.

— Разгледах твоята годеница отблизо — каза мисис Тейлър внушително, което показваше, че отгатна мислите на своя син. — Повтарям ти го, за да се убедиш. Мерседес е вкусила вече от живота! Това е моето убеждение!

— Но двамата с брат си живеят толкова уединено и не приемат никакви гости — каза Уилям. — Мерседес не искаше да се омъжва отново и се реши само от любов към мене.

— Бих се радвала, ако излезе, че не съм права! — въздъхна майката. — Ще отида още днес при нотариуса и ще му поръчам да събере сведения.

— Помоли го също да бъде много предпазлив — каза Уилям. — Не забравяй, че Мерседес е много известна в Аризона.

— Не се осланяй толкова на богатството ѝ, защото то няма да ме сгрее, когато зная, че не си щастлив. Ох, предусещам, че няма да мога да изтърпя тези болки! — въздъхна мисис Тейлър. — И родителите на Флорънс са богати, тя им е единствено дете. Но аз не бих ти я препоръчала, ако не знаех, че и тя те обича. Повярвай ми, Уилям! Тя много ще тъжи, когато научи, че си се сгодил.

— Но аз не чувствам никакво влечение към Флорънс — каза Уилям. — Любовта е нещо особено, тя трябва да е взаимна. Следователно не бих бил щастлив с жена, която не обичам. Аз съм убеден, че ще дойде ден, когато ще одобриш моя избор!

— Да се надяваме — въздъхна майката. — Защото няма да има за мен по-голяма радост от тази да те видя щастлив.

— Бъди сигурна, че това ще стане!

— Направи ли поне някакъв подарък на Мерседес? — попита изведнъж мисис Тейлър.

— Да — отговори Уилям замислен. — Купих ѝ една скъпоценност.

— Скъпоценност ли? А каква по-точно? Защо не ми каза досега?

— Една огърлица — отговори той, като се изчерви, нещо, което не убягна от погледа на майка му.

— Вероятно е била много скъпа? — забеляза тя.

— Така е! Но какво лошо има в това? Тази огърлица пак ще бъде мое притежание един ден. Ти добре разбираш, че аз не можех да поднеса някакъв малочетен подарък на своята годеница!

Ако мисис Тейлър бе настоявала повече пред сина си да ѝ разкаже всичко, би могла да подразбере измамата с подаръка. Тя обаче беше деликатна жена и не искаше да измъчва сина си с трудни въпроси, затова отложи разпитванията за друг път.

— И колко ще стои твоята годеница тук? — попита след малко мълчание.

— Около три седмици — отговори Уилям. — След това ще придружа Мерседес до именията ѝ.

— Това няма да стане! — каза неодобрително мисис Тейлър. — Какво ще каже обществото!

— Но нали мога да замина със съпругата си! — засмя се Уилям.

— Какво? Добре ли чух? — извика мисис Тейлър. — Искаш вече да се венчаеш? За бога, Уилям! Трябва добре да се опознаете. Прекаленото бързане има винаги лоши последствия.

— Това е желанието на Мерседес, мамо, и аз ти казвам искрено, че искам да се венчаем бързо — отвърна Уилям засрамено. — Позволи ми това щастие, защото се обичаме!

— Няма да ти създавам затруднения, сине мой — каза мисис Тейлър с въздишка. — Като майка обаче те съветвам да не бързаш и да поразмислиш. Желая ти само доброто!

Уилям прегърна нежно майка си, която с труд сдържаше сълзите си, и се постара да я успокои.

— Какво ще кажат нашите приятели и познати за това? — попита обезпокоена мисис Тейлър.

— Ще помислят, че съм се запознал с Мерседес отдавна — успокои я Уилям.

— Значи така! Ти искаш да свържеш живота си с една испанка? Аз не позволявам това, защото по-късно всичко ще се разбере. Сега обаче ме остави сама! Трябва да се успокоя, защото много се разтревожих. Ще размисля малко на спокойствие върху това, което става. За отлагане на женитбата и дума не може да става вече, защото то би означавало, че нямаш доверие в годеницата си.

— Не се сърди, мамо. Аз обичам много Мерседес и едва смогвам да чакам времето, когато ще се венчаем. Моля те да ми простиш желанието да бързам, с което отговарям на условието на Мерседес — каза Уилям, целуна майка си и напусна салона.

Мисис Тейлър погледна тъжно към вратата, през която бе изчезнал Уилям, после промълви:

— Господи! Запази лекомисленото ми чедо и направи така, че моите нерадостни предположения да се окажат неверни. Дано не изпадне в много голямо нещастие.

ТВЪРДЕ КЪСНО

Ирма беше напуснала незабелязано вилата в Карлстоун след оня нещастен ден и бе заминала още същата нощ за Огъста, за да си потърси нова работа. Изминаха обаче няколко дни, без тя да може да намери нещо подходящо за нея, въпреки че от сутрин до вечер обикаляше града с Юнона. Вярната негърка се беше отдала изцяло на господарката си и бе предложила да работи вместо нея, но Ирма бе отхвърлила предложението ѝ.

Една вечер Юнона влезе весела и погледна със загадъчен поглед Ирма. Двете заемаха една стая.

— Е, защо си толкова радостна? Да не си намерила нещо добро? — попита Ирма учудено.

— Да, мисис — отвърна черното момиче, — нали тук е гората, където мисис загуби детето?

— Но защо? — трепна Ирма. — Да не си научила нещо за Лидия? Говори, виждаш нетърпението ми! Боже, какво ли пак ще чуя!

— Юнона разбра, че един фермер от гората бил намерил детето — обясни негърката.

Наистина тя бе научила случайно, че един заселник на име Милтън намерил някакво дете и че то било още при него. Ирма не затвори очи през цялата нощ и на следващия ден, преди да изгрее слънцето, тя вече пътуваше заедно с Юнона в един файтон, който ги возеше към мястото, което бяха показали на негърката. Никой не би могъл да си представи онова, което изпитваше сега нещастната майка. Тя се питаше дали няма да бъде излъгана пак в надеждите си. Дали и този път намереното дете нямаше да е Лидия? Твърде често се беше лъгала, затова сега пристъпваше с недоверие.

Най-после навлязоха в гората. Ирма погледна трепереща къщата, в която предполагаше, че се намира детето. Тя скочи от файтона, подпомогната от Юнона, и се приближи до един млад мъж, който поздрави учтиво хубавата чужденка.

— Търся своето изгубено дете — каза майката. — Чух, че тук се намирало едно момиченце.

— Не. Не е при мен! Моят предшественик действително имаше едно момиченце, което бил намерил в гората.

— Този чифликчия Милтън не е ли вече тук? — попита Ирма изплашена.

— Преди няколко дена замина да търси щастието си на юг. Но момиченцето не е вече при него!

— Не е ли при него? Къде е тогава? — попита запъхтяна Ирма, която вече беше решила да тръгне след Милтън.

— Взе го някакъв чужденец, който твърдеше, че детето било негово, и възнагради богато Милтън.

Ирма въздъхна с облекчение. Значи детето не е било Лидия, щом са го разпознали родителите му и са си го взели.

— А вие познавахте ли Милтън? — продължи да пита тя. — Бяхте ли виждали детето?

— Да — отвърна веднага новият заселник. — Много пъти съм държал малката на ръце. Тя изговаряше само няколко английски думи и не знаеше друго, освен че се казва Лидия. Постоянно питаше за майка си.

Човекът се уплаши, като видя, че при последните думи Ирма залитна, и едва успя да я задържи. Юнона също притича и пое господарката си от ръцете на мъжа. Сълзите ѝ се стичаха по черните бузи.

— Мисис! Мисис! — викаше тя, задавена от вълнение. — О, боже!

Ирма отвори очи и като се опомни, извика:

— Това е било моето дете, моята скъпа Лидия! Можете ли да ми опишете човека, който го е взел?

— Не, защото не съм го виждал — отговори младият мъж искрено. — Милтън беше упоен от радост от многото пари, които беше получил, а пък жена му плачеше, че ѝ взели детето — тя го обичаше твърде много. А откриването и разпознаването на детето от родителите му се дължеше на едно украшение.

— Какво? — попита Ирма, която едва сдържаше дъха си.

— Не беше ли кръстче с брилянти?

— Не го видях добре, но мисля, че беше нещо подобно. На обратната му страна имаше издълбани някакви букви.

— Лидия е била — въздъхна Ирма. — Благодаря на бога, че е жива! Но кои е могъл да я вземе?

Въпреки тази неизвестност Ирма се чувстваше щастлива, защото Лидия не бе загинала тогава в гората.

— Милтън ми съобщи името на човека — каза заселникът, като се мъчеше да си го спомни. — То завършваше на „хайм“ или „хайн“, или...

— Норхайм? — прекъсна го Ирма едва дишаща, уверена напълно, че Норт си е послужил с промененото си име, както бе правил и друг път.

— Да, да, мисля, че беше нещо такова. Немско име беше.

— Да, този негодник е взел детето — прошепна Ирма отчаяно. — Но аз ще го намеря и с божията помощ ще изтръгна Лидия от ръцете му.

Сигурна, че детето се намирало в ръцете на Норт, Ирма си помисли, че засега Лидия не бе заплашена от никаква опасност, понеже Норт тепърва щеше да си послужи с нея, за да привлече бившата си съпруга.

— И колко време е стояло детето тук? — след кратко мълчание попита Ирма.

— Повече от половин година. Това го зная със сигурност, понеже бях най-близкият съсед на Милтън и по-късно купих неговата ферма. Напоследък отсъствах дълго време по работа, иначе бих могъл да ви дам подробни сведения.

— А не знаете ли накъде е заминал непознатият с детето?

— Мисля, че към западните щати. Той не бил сам, придружавали го други двама, както ми каза Милтън.

„Помощниците на Артур!“ — помисли си Ирма и трепна при мисълта, че Лидия трябваше да следва престъпника в нечестния му живот. Тя се надяваше, че скоро ще получи покана за среща от Норт, понеже предполагаше, че Хосе я бе проследил и дори го бяха виждали в Карлстоун. Въпреки че й беше лесно да го направи, Ирма не беше в състояние да заяви на полицията къде се крие Норт. Като не можа да научи нищо повече от заселника, тя се върна с Юнона в Огъста,

убедена, че Норт е някъде наблизко. Един тежък товар бе паднал от гърба ѝ. Тя знаеше, че Лидия е жива, а това за нея бе много.

Привечер стигнаха в Огъста и Ирма се отправи бързо към дома си, очаквайки да получи някакво известие от Норт. Като стигна там, видя хазайката си, която я чакаше с нетърпение.

— Ах, добре че пристигнахте, мисис — каза жената. — Един господин пита няколко пъти за вас и сега ви чака горе. Качете се веднага.

— Един господин ли?

„Да не би да е дошъл самият Артур?“ — помисли си тя.

— Да, един стар господин — потвърди хазайката. — Не ми каза името си и защо е дошъл. Искате да говори лично с вас.

Ирма бързо изкачи стъпалата и влезе в стаята. Един възрастен човек с почтен вид стана от стола и учтиво я поздрави.

— С мисис Норт ли имам честта да говоря? — попита той, видимо впечатлен от красотата на Ирма.

— Да! С какво мога да ви услужа? — отвърна Ирма внимателно, очаквайки известие от Норт.

— Аз съм агент в местната полиция, от която съм натоварен да ви предам една заповед.

— Какво? От полицията ли? — смая се Ирма. — Но това е невъзможно. Трябва да има някакво недоразумение.

— Съвсем не — възрази агентът. — Благоволете да ми отговорите на един въпрос. Били ли сте някога в Ню Йорк компаньонка на мисис Гулд, съпруга на някой си Йохан Гулд?

— Да — отговори Ирма бавно, обзета от предчувствие за близко нещастие.

— Благодаря ви — каза агентът приятелски, като не сваляше състрадателен поглед от ангелското лице на Ирма.

— Да се надяваме, че делото ще се развие във ваша полза. Но засега трябва да се подчините на заповедта.

— Каква заповед?

— Не можете да излизате от Огъста до второ нареждане. Надявам се, че така ще постъпите и няма да ни причините неприятности.

— С други думи, ще бъда арестувана, ако напусна Огъста? — осведоми се Ирма.

— Засега тази възможност е изключена — отвърна агентът. Той дълбоко съжаляваше пленителната жена, която стоеше смутена пред него и го гледаше с големите си кротки очи.

„Тя не може да бъде престъпница — мислеше си той, — освен ако очите ми ме лъжат. Мога да се закълна, че тя е невинна.“

— Нали ще зачитате нарежданията на полицията? — каза той високо.

— Разбира се, не мога да постъпя по друг начин — отговори Ирма, като се поклони леко.

Агентът напусна стаята. Ирма падна на един стол и избухна в плач, а Юнона се опитваше да успокои господарката си, чиито страдания започваха отново.

ЖЕРТВА НА ИЗМАМНИЦИ

Уилям беше заедно с Гонсалес, който веднага забеляза печалния му вид и го отрупа с въпроси, като сам разказа някои неща от своя живот и му призна, че е жертва на една голяма страст — играта на карти.

— Вчера например загубих голяма сума — каза Гонсалес. — Сега трябва да искам от Мерседес пари.

— Но това не е необходимо — възрази Уилям. — Аз ще ти помогна да изплатиш дълга си.

Уилям даде на Гонсалес двадесет хиляди долара. След това двамата отидоха да купят на Мерседес кон за езда. Уилям беше страстен ездач и искаше да научи и нея на този спорт. Конят струваше осем хиляди. И Мерседес, и Гонсалес обмисляха, всеки поотделно за себе си, как да оскубят повече доверчивия и услужлив Уилям. Конят, който той купи на Мерседес, беше хубав и тя много се зарадва, но Уилям бе загрижен. Беше похарчил вече от наследството си сто хиляди долара, а сега Мерседес бе пожелала да има ново бижу. Тя го заведе при един златар и там той купи една брошка за пет хиляди долара. След като се разделиха, Мерседес я продаде за тридесет хиляди долара и Гонсалес много се ядоса, като научи за това. Но мексиканката имаше остър език и се озъби на Гонсалес, като му каза, че знае за скриването на двадесетте хиляди от продажбата на първата огърлица, и му показва дулото на един револвер, което доста го стресна.

— Ти си демон — изръмжа той.

Мисис Тейлър гледаше, изпълнена с тъжни предчувствия, бледото лице на своя син, който стоеше пред нея и напразно търсеше подходящи думи, за да я осведоми за положението, в което бе изпаднал.

Но нямаше място за мислене. Единственият изход бе да поиска от майка си пари, затова ѝ каза решително:

— Майко, можеш ли да ми дадеш няколко хиляди долара? Имам голяма нужда от пари за някои непредвидени разходи.

— Но, Уилям, как да те разбирам? Нима нямаш повече пари? Само няколко седмици са изминали, откакто получи наследството.

— Не се сърди, мамо, но купих на Мерседес скъпи подаръци. Те пак ще бъдат мои, така че парите, дадени за тях, не са изгубени.

— Повтарям ти, че не те разбирам — отговори мисис Тейлър. — Ти получи от мен сто и петдесет хиляди долара. Кажи ми къде ги похарчи?

— Купих на Мерседес една огърлица. Тя беше много скъпа.

— Колко струваше?

— Шестдесет и пет хиляди. Но всъщност тя е по-скъпа.

— Уилям! — извика отчаяна мисис Тейлър. — Ти наистина искаш да ме разориш! Знаеш, че те обичам повече от всичко на света, но трябва сериозно да те укоря за тези необмислени работи, които си направил. Изхарчил си наведнъж парите на вуйчо си, който ги е пестил цент по цент. Не очаквах такова лекомислие от твоя страна.

Младежът сведе очи.

— А какво направи с остатъка от парите?

Уилям с вълнение разказа на майка си как бе похарчил и останалата сума. Мисис Тейлър имаше вече съвсем ясни основания да подозира Мерседес и брат ѝ. Тя твърдо увери Уилям, че той никога повече няма да види нито парите си, нито подаръците.

— Ти вярваш в думите на твоята годеница, че е богата и притежава мини в Аризона. Дори и така да е, в Аризона мините изискват големи разходи и мнозина собственици на мини са се разорили. Наистина аз разполагам с богатство — прибави измъчената жена, — но няма да се съглася да ги дам нито на Мерседес, нито за предприятие, което няма никакви изгледи за успех. Това, с което трябва да живееш, когато се ожениш, ще го имаш, но повече нищо не давам!

— Ти си много добра, майко!

— Ще ти дам само десет хиляди долара! Не повече! Не разбирам любов, която се изразява само в пари. Виждам, че твоята годеница те мисли за много богат.

Когато Уилям излезе и размисли по-основно върху нещата, за момент също се усъмни в искреността на Мерседес. Но когато я видя отново, той забрави всичко. Освен това Гонсалес отново му се оплака, че е загубил нови суми и му трябват още двадесет хиляди долара.

Уилям реши да отиде при златаря, който бе купил огърлицата на Гонсалес. Тук той видя в един момент огърлица с брилянти, същата като онази, която той подари на Мерседес. Когато се видя с нея, поиска да види огърлицата, която беше ѝ купил. Тя закри лицето си с ветрилото. Ужасна червенина покри бузите ѝ. Помисли си, че Уилям бе открил тяхната измама, но не изгуби самообладание, а търсеше начин да разубеди годеника си.

— Артур заключи огърлицата в сандъка — каза тя уверено. — Съжалявам, че не мога да ти я покажа.

Понеже Уилям сподели с нея съмненията си, тя го успокои и каза, че утре ще поиска от брат си огърлицата и ще му я покаже.

Когато Мерседес разказа на Гонсалес случилото се, последният се разяри и каза:

— Утре ще изгоня този глупак!

— Не можеш да направиш това, защото ще стане по-лошо. Остава ни само едно: да бягаме.

— Тогава ние ще бъдем изиграните.

— Не. Има още една възможност — забеляза Мерседес. — Ще отида при златаря и ще уредя работата.

Решиха да си поискат обратно огърлицата от златаря и ако планът не успееше, тогава да избягат. Старецът отначало доста се усъмни и не искаше да предаде огърлицата. Той виждаше, че за нея се интересуват вече трима души, всеки по своя собствена подбуда, и бе готов да върне дадените петстотин долара. Мерседес беше отчаяна. Най-после тя успя да склони златаря да дойде вечерта у тях и да покаже огърлицата на предполагаемата ѝ господарка срещу съгласието на Мерседес да му върне авансовата разписка. Освен това тя се принуди да му обясни, че господинът, който разглеждал тази огърлица, е неин годеник и той ѝ я беше подарил.

Когато златарят дойде, тя му даде разписката, взе огърлицата и отиде в съседната стая да ѝ я покаже на Уилям, както му беше обещала, за да го заблуди, че украшението е у нея. Уилям ѝ повярва и не схвана лъжата. Мерседес влезе в съседната стая и предаде украшението на бижутера. Когато пак се върна при Уилям, тя го упрекна, че не е нежен с нея и че ѝ я огорчава. Съобщи му също, че е получила сведения от управителя на мините си за появата на някаква подземна вода, застрашаваща целия добив на руда.

— Това идва ненавреме — каза тя. — Сега нямам пари за поправка. А очаквам от мексиканското правителство един милион долара, дължими ми от продажба на сребро.

Мерседес прибягна и до друга хитрост.

— За да се предпази мината от наводнение, доставих специални машини. Понеже те трябваше да се платят веднага, изпратих чек от банка „Калифорния“. Банката приела чека, но понеже тук съм чужденка, отказала да изплати сумата — половин милион долара — и иска гаранцията на някое познато за нея лице.

— Нищо по-лесно от това — извика Уилям. — Моето име е познато на тази банка, понеже имуществото на майка ми е вложено там. Аз ще ти дам исканата гаранция и ти веднага ще можеш да си получиш парите по чека.

— Много ти благодаря — каза Мерседес и целуна горещо своя годеник. — Правиш ми голяма услуга. Иначе това е само една формалност. Ела утре да ме вземеш и да отидем заедно в банката.

Когато Гонсалес дойде, Мерседес му нареди на следващия ден да представи пред някой нотариус документите, които я сочеха като притежателка на мини в Сонора и Аризона, и да поиска да му се издаде един чек за петстотин хиляди долара от банка „Калифорния“, като в него се отбележи, че гарант е Уилям Тейлър.

— Ти си страшен дявол! — каза Гонсалес.

— Не по-малък от тебе.

— А мините в Сонора?

— Има такива в Испания. Тези актове са фалшифицирани.

Гибелта на лековерния Уилям се подготвяше все по-решително.

АНОНИМНО ПИСМО

Измина една седмица. В двореца на семейство Тейлър трескаво се приготвяха за сватба. Един ден Уилям получи анонимно писмо. Той прочете:

„Извинете, че ви безпокоя. Стар приятел съм на фамилията ви. Давам ви съвет: отложете сватбата. Проучете предварително миналото и положението на вашата годеница. Тя съвсем не е онова, което претендира да бъде. Човекът, който живее сега с нея, няма добри намерения към вас.

Х“.

Старият нотариус, когото мисис Тейлър бе натоварила да събере сведения за Мерседес, беше съобщил, че в Аризона наистина има имения на името Итърби и че те дават добри доходи. Това писмо сега раздразни Уилям. Освен това банката не беше платила още чека на Мерседес поради някакви формалности.

Когато Уилям се видя с Мерседес, ѝ показа писмото. Красавицата побледня. Гонсалес също се уплаши, като прочете писмото. Когато Уилям си отиде, двамата подлеци решиха да действат бързо, за да успеят да осребрят чека и да избягат.

На другия ден пред Уилям се представи самият автор на анонимното писмо — мистър Глоувър. Отначало младежът се нахвърли върху него много ядосан, но с такт и голямо хладнокръвие непознатият доброжелател увери Уилям в своето непогрешно наблюдение и добри чувства. Той разказа, че родителите на Мерседес са били акробати и самата тя е била такава, а също така и че нямала никакъв брат.

Глоувър показа една снимка на Мерседес в акробатски костюм. Уилям взе снимката.

— Освен това първоначално тя е била жена на един клоун и после се е омъжила за някой си Итърби. Има и дете, подхвърлено в яслите. И този Итърби, като разбрал, че тя му изневерява, я изгонил. След смъртта му се говореше, че е умрял от отравяне.

Освен това Глоувър показва едно писмо на Мерседес, с което тя изявява съгласието си да се яви на любовна среща още като омъжена със самия Глоувър. Той прибави, че има намерение веднага да направи необходимото за арестуването на Мерседес, понеже вижда, че Уилям е попаднал в мрежата на опасни изнудвачи и фалшификатори.

— Тя няма никакви мини. Наследниците на мъжа ѝ ги оспориха и ѝ ги отнеха.

— Но защо не ме предупредихте по-рано? — отчая се Уилям.

— Защото дойдох в Сан Франциско вчера и узнах, че сте се сгодили за Мерседес Итърби, в която познах бившата клоунка. Много хора е излъгало нейното красиво лице — добави Глоувър. — Освен това писмата от управителя на нейните мини също са фалшифицирани.

Уилям щеше да полудее. Той не можеше да си намери място. Отиде да подслушва около къщата на Гонсалес и чу как последният каза:

— Чудно защо днес Уилям не се яви.

— Добре, че не дойде. Вече продадох огърлицата и втори път не бих могла да го излъжа — каза Мерседес.

Уилям подскочи като ужилен.

— За жалост не можахме да продадем и коня! — каза Гонсалес.

— Утре вече трябва да бягаме, получихме всички пари — каза Мерседес. — Днес срещнах един познат, който хубаво ме огледа — добави тя.

— Да, трябва да се пазиш, защото хората подозират, че си отровила мъжа си.

— Ти да мълчиш за това!

На Уилям всичко му стана ясно. Той не можа повече да се стърпи, скочи през прозореца и извика:

— Подлеци! Сега ще получите наказанието си! — и стреля по Гонсалес. Той падна като сноп на земята. Мерседес побягна. Уилям я гонеше, но тя успя да се вмъкне в една врата и да я затвори бързо след себе си.

В това време Гонсалес, който се беше престорил на убит, се свърза от слабото нараняване на ръката и когато Уилям си отиде, намери Мерседес.

Уилям се скиташе безцелно из улиците, докато се съмна. Той отиде в банката „Калифорния“ и там узна, че няколко минути преди да дойде, Гонсалес е успял да осребри чека. Веднага изпратиха полиция да търси този човек, понеже Уилям обясни в какво се състои работата, но всичко беше напразно. Уилям Тейлър бе разярен, фамилията Тейлър беше разорена.

МАЙЧИНО СЪРЦЕ

Мисис Тейлър посрещна сина си уплашена. Нейните предчувствия, подозрения и предсказания се бяха сбъднали. Смазан, с разбит дух, крайно отчаян, Уилям ѝ разказа всичко, което бе станало. То бе потвърдено и от едно писмо от нотариуса, което пристигна в следващия момент. Краката на Уилям се подкосиха.

— Стани, синко! — промълви мисис Тейлър. — Аз ти простих всичко.

Но когато той ѝ съобщи, че са разорени, останали съвсем без средства, нервите ѝ не издържах и тя изгуби съзнание. След много време от нейните треперещи устни се изтръгна лека въздишка.

— Уилям — прошепна тя с едва чул глас, — разкажи ми всичко с целия му ужас. Искam да знам всичко.

Младежът разказа как бе станал гарант за чека на прелъстителната жена, след това — онова, което се бе случило в тази ужасна нощ. Когато свърши разказа си, мисис Тейлър облегна уморено главата си на стола.

— Мамо, мила, скъпа мамо! — извика младежът отчаян. — Не ме проклинай за лекомислието ми. Аз ще поправам всичко: ще работя денем и нощем, ще прося, ако стане нужда, само не ме отблъсквай!

— Уви! Ако баща ти беше още жив, не би могъл да преживее този срам.

— Да. Аз се опитах днес да сложа край на страданията си — отговори Уилям. — Много мислих и реших да не живея повече, но си спомних за тебе. Само ти имаш права над мен сега. Ще се откажа от всичко и ще живея само за теб. Нищо няма да ми тежи, когато се касае за тебе. Ще платя за лекомислието си с тежка работа и постоянни угризения на съвестта, които ще ме преследват до края на живота ми.

Мисис Тейлър хвана нежно с двете си ръце главата на сина си. Майчината любов я застави да прости грешката на своето дете.

— Прощавам ти, сине мой — каза тя кротко. — Ти наистина си сгрешил, но си още много млад и неопитен. Какво могат да бъдат

моите упреци и страдания? Мъките ти напоследък са побелили косата ти и са те състарили преждевременно. Ти си наказан много повече, отколкото заслужаваш.

Уилям стоеше на колене и целуваше горещо ръцете на майка си. Сърцето му се топеше от мъка.

— Добрата ми майка! — изстена той. — Благодаря ти за добрината, която не заслужавам. Заклевам ти се, че отсега нататък моят живот ще принадлежи само на тебе и ти никога вече няма да имаш повод да се оплачеш от мене. Кълна ти се тържествено, ако бог ми помогне, да работя до последни сили, за да не се лишиш от нищо.

Тъжните очи на мисис Тейлър се спряха с любов върху сина ѝ.

— Не представяй бъдещето в толкова черни краски, синко — милваше го и го утешаваше тя. — Вярно е, че загубихме имуществото си, но все пак има надежда престъпниците да бъдат хванати. Дори и това да не стане, пак ни остават няколко хиляди долара от тази къща, която можем да дадем под наем. Този приход ще може да покрие дневните ни нужди. От друга страна, аз имам влиятелни роднини и приятели, които ще намерят за тебе доходна и сносна работа. Не се отчайвай, имай кураж и забрави ония подлеци, които отровиха твоята младост.

— Как ще ти се отблагодаря за тази жертва, мамо? — извика Уилям.

— Отсега нататък те моля само едно — продължи жената, — вслушвай се в съветите ми. Не забравяй, че аз вече нямам нищо друго, освен тебе, че съм твоя майка, която те обича повече от себе си, и че ти прощавам всичко.

— Ти вече няма да има за какво да се оплачеш от мен! — обеща Уилям. — Ще ти докажа това не само на думи, но и на дело.

Мисис Тейлър прегърна сина си. Чувството ѝ на увереност, че отново е спечелила сърцето на своя син, я накара да забрави загубата. По-рано тя се страхуваше, че хубавата жена ще отчужди от нея обичния ѝ син, но сега виждаше, че това не е така.

Изведнъж Уилям усети, че главата на майка му натежа на неговото рамо. Той погледна загрижено лицето ѝ, което носеше отпечатъка на силното душевно преживяване. Като се боеше да не би майка му да получи втори припадък, той я намести удобно на едно кресло.

— Какво ти е, мамо? Ти си толкова променена! — попита той изплашен.

— Не знам, изведнъж ми стана зле — оплака се мисис Тейлър с отслабнал глас. — Моля те, дай ми малко вода!

Уилям с треперещи ръце поднесе чашата до бледите ѝ устни.

— Мамо, мамо! — извика той уплашен. — Какво ти е? Зле ли ти е? Да повикам ли лекар?

Мисис Тейлър кимна одобрително. Уилям изпрати един стар домашен приятел, който живееше наблизо, да отиде веднага за лекар. После улови студените ръце на майка си. Още красивото лице на мисис Тейлър бе посиняло. Тя дишаше трудно и не отговаряше на въпросите на разтревожения си син, само от време на време се чуваше неразбираем шепот.

— Умирам! — прошепна тя с едва доловим глас.

— Мамо! — извика Уилям. — Говори, за бога! Мамо, не ме оставяй! Какво ще правя съвсем сам на този свят!

— Бъди здрав, Уилям! Аз ти простих. Бъди щастлив! Ти си мъж, дръж се като такъв и се научи да побеждаваш!

— Не, не, мамо! — извика отчаян Уилям. — Не ми ли стигат моите мъки? Трябва ли да те изгубя? Мамо — извика той още по-силно, — чуваш ли ме?

— Бог да те благослови, Уилям, скъпи, мили ми сине! — едва се чуваше шепотът от нейните бледи устни.

Междувременно тежки бързи крачки се приближиха до вратата. Лекарят, доста стар човек, влезе в стаята. Той погледна бездушното тяло и поклати тъжно глава. Чу се отчаян вик и нещастникът се хвърли върху майка си.

— Жива ли е? — извика Уилям.

— Кураж, мистър Тейлър! — каза лекарят развълнувано. — Майка ви вече не е жива. Апоплектичен удар!

Синът грохна до мъртвото тяло на майка си, като целуваше изстиващите ѝ ръце. Лекарят мина в съседната стая. Тейлър страдаше ужасно. Майка му беше последната му връзка със света. Той стана, извади един револвер от джоба си и погледна оръжието с горчива усмивка. То щеше да му послужи като инструмент за отмъщението. Сложи го в шкафа, после извади друг, зареди и него и го сложи в джоба си. След това се приближи до мъртвата и я целуна по челото.

— Сбогом, мамо! — прошепна той. — Ще се видим там горе.
Напусна стаята, където смъртта отне последната му утеха.

— Сега ще се върна на мястото си. Последният Тейлър трябва да
измие с кръв безчестието на стария род — прошепна той.

КРАЯТ НА ИЗМАМЕННИЯ

Във вилата, в която бяха живели Гонсалес и Мерседес, слугите потриваха ръце и споменаваха с неприлични изражения избягалите си господари. Вестта за бягството на мнимите брат и сестра се бе разнесла из града надлъж и нашир и слугите очакваха всяка минута пристигането на кредиторите. Не мина много време и дойде търговецът на мебели. Той заповяда да вдигнат незабавно цялата мебелировка, като псуваше и ругаеше непрекъснато.

Един снажен човек изкачи бързо стълбата.

— Какво правиш тук? — извика той яростно.

— Господине, вие луд ли сте? — обърна се към него търговецът.
— Аз дадох тези мебели под наем, значи са мои.

— А ето акта за продажбата им — кресна снажният господин. — Синьор Гонсалес ми продаде всичките си мебели. Нямате право да се докосвате до нито един от тях.

Докато двамата се караха, и други лица се появиха на сцената. Това бяха занаятчии, хлебари, месари, представители на разни модни магазини. Всички викаха и протестираха, че са били излъгани с големи суми. Слугите още от сутринта бяха оставили на сигурно място всички предмети, предназначени за зестра и гардероб на двамата съучастници, така че кредиторите не намериха нищо, освен празни долапи и куфар — нещо, което още повече ги ядоса. Скоро и слугите бяха обвинени в съучастничество на господарите си. Те отговориха на мъмренията и заканите на кредиторите с доста неблагоприлични думи. Караницата взе сериозен размер и за кратко време буйните американци се хванаха за косите.

— Ето го мистър Тейлър! — извика изведнъж един от борещите се. — Годеникът на онази дама трябва да отговаря за всичките ни загуби.

Тази дума падна като искра в барут. Всички се втурнаха към нещастния младеж, като го нагрубяваха, псуваха и хокаха.

— Държа вас отговорен за всичко, мистър Тейлър! — каза търговецът на мебели. — Вие ще ме обезщетите за всички нанесени загуби.

— Разбира се! — извика един слуга. — Ако не ми платите месечната заплата, ще ви дам под съд.

Уилям гледаше като луд тази бясна тълпа. Той обаче не даде никому отговор и мълчанието му още повече раздразни множеството. То започна да преминава от заплахи към действие. Изведнъж дойде неочаквана помощ за Уилям. На прага се показаха няколко полицейски агенти. Те веднага схванаха положението и освободиха младия човек, нападнат от всички страни.

— Махнете се всички! — извика полицейският пристав. — Докато не дам специално разрешение, никой да не смее да пристъпи прага на тази къща!

Полицаяте изтласкаха безцеремонно измамените и разгневени кредитори, които напуснаха вилата с ругатни и обиди. Когато след това комисарят се огледа за Уилям, той беше изчезнал.

Нещастният младеж бе изкачил стълбите и бе влязъл в малкия салон, където бе прекарал толкова щастливи часове. Той погледна с размътен поглед по всички ъгли и кътчета на великолепия салон. Там, в мекото канапе, бе виждал много пъти лениво изтегната красивата жена. Там той бе седял до нея и бе й шепнал нежни любовни думи, на тази измамница.

Долу на пода той забеляза красива кърпа. Когато я вдигна, го лъхна онзи упоителен парфюм, който Мерседес харесваше най-много. Сега вече в гърдите му избухнаха болките и мъките на измамената любов. Той усещаше, че презира онази жена до дъното на сърцето си, но любовта му към красивата Мерседес беше толкова пламенна, че мисълта за нея го пронизваше като хиляди остри ножове. За момент си помисли дали не трябваше да изостави всичко и да тръгне да преследва бегълците, но скоро изостави тази идея, понеже чувстваше, че не бе в състояние да живее повече. Сега имаше една-единствена цел: да сложи бързо край на угризенията си.

Уилям се разхождаше бавно напред-назад. Главата му гореше в огъня на силна треска и цялото му тяло трепереше.

Отиде до прозореца. Тук, на това място, беше стоял много често с годеницата си и бе и шепнал любовни признания, чертаейки планове

за бъдещето с пламенен поглед, вперен в красивото лице на обаятелната жена. В същия този спокоен ъгъл възхитителната Мерседес го беше прегръщала с топлите си и меки като кадифе ръце и бе отговаряла с гореща страст на пламенните му целувки.

Той изстена в отчаянието си. Въображението му извика пред очите му образа на починалата му майка, но той скоро го забрави. Мислеше само за любимата си жена, която беше съкрушила сърцето му по един толкова коварен начин. Пред него изникваха картините на онези хубави вечери, когато бе седял до Мерседес и бе се люлял в златните люлки на светли мечти. Всичко това обаче бе отминало и сега пред него се отваряше черна пропаст, през която трябва да премине всеки смъртен.

Полицейските агенти не знаеха, че нещастният мистър Тейлър се намираше на горния етаж. Те чакаха анкетната комисия, която трябваше да пристигне всяка минута. Междувременно влезе в стаята един възрастен господин. Това беше мистър Глоувър. Идваше да се представи според обещанието, което бе дал на Уилям. Беше разбрал от един стар слуга за бягството на престъпниците и същевременно бе узнал, че мистър Уилям беше тук, във вилата, напусната от обитателите ѝ.

— Бих желал да говоря с мистър Тейлър — каза той решително на един от комисарите.

— Мистър Тейлър ли? — отвърна полицаят и неволно трепна. — Той си отиде по-рано. Изпразнихме вилата, понеже всеки момент ще дойде анкетната комисия, за да състави протокол за случая.

— Тогава ме извинете! — отговори мистър Глоувър и се отправи към вратата.

В същата минута откъм горния етаж се разнесе гръм.

— Какво ли ще е това? — извика комисарят, като скочи. — Това бе изстрел от огнестрелно оръжие.

Мистър Глоувър се затича преди агентите, като предчувстваше какво се бе случило. Като стигна горе, бързо отвори вратата на салона.

— За бога, мистър Тейлър! — извика той уплашен. — Мистър Тейлър, можете ли да ме чуете?

Представителите на полицията влязоха в салона и видяха с ужас мистър Глоувър да коленичи пред Уилям, като предпазливо повдигаше главата му нагоре. Нещастният младеж се бе застрелял. Една страшна

рана зееше в гърдите му и от нея бликаше кръв. Край него се търкаляше револверът, от чиято цев още излизаше тънка струйка дим.

— Мистър Тейлър, мистър Тейлър! — викаше разтревожено мистър Глоувър. — Не помислихте ли какви страдания ще донесете на майка си?

— Тя умря! — прошепна издъхващият. — И ми прости! Аз... не можех повече... да живея... Вие сте имали право... онази нещастница беше една пропаднала жена... не можех повече да живея... аз обичах твърде много тази проклетница!

— Извикайте бързо лекар! — каза мистър Глоувър. — Може би има още надежда да се спаси нещастникът.

Един от комисарите излезе бързо.

— Не се трудете напразно! — промълви умиращият. — Аз се прицелих добре... след минута ще свърша с живота си... тогава най-после ще намеря покой, слава богу. Тогава мъките ми ще свършат завинаги, завинаги...

— Ще отмъстя на онзи мръсник! — извика мистър Глоувър с тържествен глас. — Няма да се успокоя и няма да се примиря, докато не го предам в ръцете на правосъдието. Заклевам ти се в това!

— Скоро, скоро ще отида при милата си майка — промълви Уилям с изгаснал глас. — Имам едно последно желание. Оставете ме да почивам до нея, изкопайте моя гроб до нейния! Ах, ето я! Идвам, идвам, майко, идвам!

Лек трепет разтърси тялото му. Главата му падна настрана и той издъхна. Подпомогнат от полицаите, мистър Глоувър пренесе тялото на своя мъртъв приятел на канапето и затвори очите му.

— Кръвожадният демон отне още една надежда, взе още една жертва — промълви Глоувър. — Дано тя да е последната!

След това той излезе бързо навън и изчезна в тълпата, която се трупаше пред къщата.

Няколко дни след събитието дълго погребално шествие премина по улиците на Сан Франциско. Човешкото множество следваше двете погребални коли, които возеха жертвите от катастрофата, която вече описахме, и печалните лица на тези, които вървяха след катафалките, показваха, че двете нещастни души са искрено и дълбоко оплаквани от всички, които ги познаваха.

Шествието пристигна в гробищата. Под широка сянка на група дървета се намираше голяма мраморна гробница. Това беше семейната гробница на фамилията Тейлър. Там почиваха последните издънки на рода, изкоренени от градината на живота и приютени за вечен покой.

Бяха свалени от катафалките красивите ковчези, покрити с безброй венци и цветя, последен знак и изява на обичта, която можеха да засвидетелстват още приятелите и роднините. Преподобният свещеник влезе в гробницата, а ковчезите положиха до вратата. Множеството пазеше тържествено мълчание. Само вятърът излеко шумолеше между листата на дърветата.

Свещеникът започна молитвата. Той припомни с трогателни думи добродетелния живот на покойната мисис Тейлър. Той представи тази жена като жертва за доброто на сина ѝ, изпълнена с майчина обич, и я обрисува като една нравствено извисена личност, оставила незаличими впечатления у ония, които я познаваха. След това духовникът се обърна към ковчеза, в който младият Уилям Тейлър започваше вечния си сън.

— Днес ти бе готов и имаше намерение да се представиш пред божия олтар заедно с избраницата на своето сърце. Но всевишният е предвидил и разпоредил другояче. Денят за щастие той превърна в ден на жалейка и ние, твоите покаятели, те полагаме в ложето на вечния покой! Дори и да си сгрешил, като си скъсал по своя воля връзките си с живота, ние няма да те съдим, защото си претърпял сурови мъки, безкрайни болки, каквито малцина от нас са изтърпели. Спи сега във вечен покой!

Настъпи раздвижване сред тълпата. Разнесе се отчаяният вик на девойката Флорънс, която оплакваше Уилям, когото бе обичала толкова много и така горещо!

ЖЕРТВА НА ЛЕКОМИСЛИЕТО И ЛЮБОВТА

Уилям Тейлър стана жертва не само на лекомислието и доверчивостта си, които го караха да гледа идеалистично на живота, но и на любовта. Най-силното, най-съвършеното и най-цялостно чувство у човека е любовта. Любовта между мъжа и жената, нужна, за да се създаде, сътвори и зароди нов живот като негово вечно продължение и победа над смъртта. Няма нормално човешко същество, което да не изпитва едно повишено самочувствие, когато бъде разтърсено от трепетите на любовта. Но докато у животните тя, макар и в по-груби форми, завършва с удовлетворяването на чисто физиологични нужди и служи пряко и изключително за една определена цел, у човека е станала оръдие и средство за много нравствени безобразия и падения. Най-светлото и най-възвишено изживяване човекът често превръща в оръдие за грабеж, кражба, лъжа, измама, злоупотреба с нечие доверие, изнудване, плякосване, предателство, доносничество. И жертвите в такива случаи са винаги нравствено чистите, вътрешно непорочните, вярващите в човека, в неговото просветление.

В хиляди случаи жената е ставала проводник на горните престъпления, съучастница в нравствени мизерии, оръдие на злото. Особено често това се случва с красивите жени. Докато ги е дарила щедро с външна физическа хубост, вътрешно природата им е отнела нравствената чистота. По-грозните жени, знаейки, че не са много търсени и желани, живеят по-нравствено и по-човешки. Красивата жена е високомерна, капризна, жестока, славолюбива, користолюбива и гледа на мъжете като на роби и жертви. Студено е нейното сърце. У нея има пламък само за златорство.

Такава бе и Мерседес Итърби. И както става винаги, от красивата ѝ външност лъхаше гордо и ехидно лицемерие, което неопитният, доверчив и честен младеж Уилям Тейлър взе за сърдечност, искреност и обич. Колко злодейски постъпи тя с него! Тя знаеше, че е неуловима и непобедима, защото бе изключително красива. Ненапразно народите

имат поговорки, които казват, че много хубост не е на добро. Уилям Тейлър не може да прозре нравствената нечистоплътност на Мерседес, защото беше много млад и неопитен. Пък и изобщо лицемерието трудно се улавя. Има жени, които дълги години или през целия си живот лицемерят със своите съпрузи в свещения храм на брака и в основата си такива бракове са най-нещастните, особено ако мъжът е честен човек.

Многото хубост разпалва и развращава жената. Тя знае, че с нея поразява, смущава, увлича, вплита, омагьосва мъжете. Любовта си една такава красива жена дава само користоно, не от сърце.

Мерседес, подучена от демона Норт, постъпи така и нейна жертва стана невинният Уилям, когото предупреждението и предвидливостта на майка му не можаха да спасят.

АРЕСТУВАНЕТО

Когато в Сан Франциско се случи всичко това, Ирма се намираше още в Огъста, понеже не можеше да напусне този град. От деня, когато получи известие от криминалната полиция, че върху нея пада едно ужасно подозрение, нещастната жена, без да разбира защо, знаеше само, че се намира под полицейски надзор. Тя напразно си блъскаше главата да дойде до някакъв извод. Едно беше ясно за нея: че Норт имаше пръст в тази работа. Кой знае какви черни планове още кроеше този човек срещу нея!

Нежната червенина на лицето ѝ се бе стопила. Хубавите ѝ очи често се давеха в горчиви сълзи. Вярната Юнона виждаше страданията на любимата си господарка и се опитваше да я утеши, но напразно. Все така напразни бяха и нейните увещания да напуснат тайно града. Ирма решително ги отблъскваше, защото бе уверена, че невинността и скоро ще излезе наяве. От едно обаче тя се страхуваше най-много. Липсата на документи можеше да я доведе пред съда, а това вече можеше да има много лоши последици за нея. Дали не ѝ бе писано да страда дълги години в затвора? Само при тази мисъл от очите ѝ руковаха поток сълзи. Всички нейни досегашни мъки ѝ се струваха нищо пред тази ужасна перспектива.

Ирма не напускаше стаята си, понеже се страхуваше от любопитните погледи на нейните съквартиранти. Така минаваха ден след ден, бавно и мъчително.

Една сутрин бедната жена седеше, както винаги, самотна в стаята си. Юнона влезе бързо и ѝ съобщи, че един господин иска да говори с нея. Ирма погледна към вратата и трепна. На прага стоеше агентът, който беше я посещавал вече. Лицето му изразяваше състрадание, понеже той беше повече от уверен в невинността на тази жена. Но беше и смутен, защото не знаеше как да започне.

— Боя се, че днешното ми посещение няма да ви бъде приятно!
— каза най-после той.

Ирма му предложи стол. Тя предчувстваше това, което щеше да последва.

— Имате заповед за арестуването ми, нали? — каза тя кротко, но пълна с достойнство. — Аз съм страдала толкова много, ще изтърпя и това. Но ми се струва, че то ще бъде последното ми страдание.

— Наистина, получих нареждане да ви отведа във временния арест, но ви моля най-настойтелно да не считате това за унижение. Вашето арестуване ще бъде извършено най-внимателно, понеже полицията се убеди, че вие няма да се опитате да избягате.

Ирма го погледна с хубавите си очи. Сълзите бяха готови да потекат от тях.

— Тежко подозрение е паднало върху вас, но аз го смятам за неоснователно и съм убеден, че то ще рухне след няколко дни от само себе си. Аз дори отивам по-далече и вярвам твърдо, че вие сте невинна, абсолютно невинна!

— В какво ме подозират? — попита Ирма и в гласа ѝ прозвуча остра болка.

— Нямам право да ви кажа това. Имаме само заповед да ви арестуваме.

— Благодаря ви от сърце! — каза Ирма спокойно. — Аз съм сама на този свят, без никаква закрила. Малкото приятели, които имах, са далече оттук. Има обаче един човек, който иска да ме погуби и на него трябва да благодаря и за тежките изпитания, през които трябва да мина сега.

— Кой е този човек? Кажете ми името му. Възможно е да ви бъде полезен в това печално дело! — каза бързо агентът.

— Не ме питайте, моля ви се! — отвърна Ирма. — Въпреки че ми е сторил толкова много злини, не искам да го издам.

Агентът я погледна учудено. Но изненадата му скоро отстъпи място на възхищението, защото се убеди, че тази жена има ангелско сърце. Страданията можеха само да закалят нейния дух, но не и да го помрачат.

— Трябва ли да ви придружа сега? — попита тихо Ирма.

— Не, мисис — отговори той. — Както ви казах и преди, полицията има доверие във вас, затова ще дойдете сама в съда. Ще ви чакам там по обяд. Не се страхувайте! Наредих да бъдете обслужвана добре във временния арест.

— Значи съм арестувана? — Ирма се разплака.

— Успокойте се, мисис — каза агентът състрадателно. — Аз съм убеден, че вашата невинност ще бъде доказана. Горко на онзи клетник, който е дръзнал да хвърли това подозрение върху вас. Той няма да успее да избегне цялата строгост на закона.

След тези думи полицаят побърза да се оттегли, защото разбра, че всички утешения бяха напразни. Негърката, която беше подслушвала зад вратата, влезе веднага при господарката си. Тя се закле пред себе си да отмъсти на непознатия клеветник.

— Хайде, мисис, да бягаме. Познавам всички скривалища и полицията няма да ни намери.

— Не, драга Юнона, не искам да бягам! — отговори твърдо Ирма. — Аз съм невинна. Бог ще ми помогне и в това толкова трудно положение.

— Юнона знае по-добре как отиват работите — отговори негърката. — Човек, като попадне веднъж в ръцете на полицията, не може да се отърве тъй лесно. Държат го цели месеци в затвора. После полицията ще узнае, че мисис е невинна, и един ден ще ѝ каже: „О, извинете, ние се излъгахме!“. И тогава мисис ще е стояла напразно в тъмницата.

Но всички доводи на негърката не можаха да отклонят Ирма от взетото решение. Тя поръча на Юнона да занесе дрехите ѝ в ареста и се сбогува с нея. Негърката не беше в състояние да задържи сълзите си.

— Аз ще бъда там, където е и мисис — извика тя. — Кажи на полицията да арестува и мене. Където бъде мисис, там ще бъде и Юнона — повтори тя и този път почти викаше. — Полицията не може да раздели Юнона и мисис!

Тези думи късаха сърцето на Ирма, но тя все пак се опита да утеши Юнона, защото се надяваше, че в най-скоро време ще бъде освободена.

Агентът я чакаше в двора на ареста и я помоли най-внимателно да го последва на горния етаж. Тук той я въведе в широка мебелирана стая. Погледът на нещастната жена падна върху прозореца, който гледаше към двора.

— Както виждате, няма решетки — каза агентът. — Ние сме напълно убедени, че ще облекчите нашата задача. Съжалявам само, че

старият следовател се разболя. Неговият заместник е малко опърничав...

Ирма погледна уплашено любезния си доброжелател.

— Успокойте се! — побърза да каже той. — Това е само предварително следствие. След като се снемат показанията, ще бъде изпратен рапорт в Ню Йорк. Всичко нататък ще зависи оттам.

— Чувствам, че имате добри намерения към мен — каза Ирма трогната. — Заклевам ви се, че никаква вина не тежи на съвестта ми.

— Аз съм напълно уверен в това — отговори полицаят. — След няколко минути ще бъдете повикана пред следователя, затова послушайте моя съвет. Давайте кратки и ясни отговори и не се тревожете много от грубите му забележки! Надявам се, че всичко ще се обърне във ваша полза!

Ирма поиска да му благодари, но един разсилен влезе в стаята и я покани да го последва.

СЛЕДСТВИЕТО

Следователят беше млад мъж, чието несимпатично лице издаваше гордост и суровост. Той беше известен женомразец и злите езици говореха, че причината за това били многобройните откази, които получавал от жените на предложенията си за женитба. Когато разсилният въведе Ирма в кабинета, лицето му се сви в иронична усмивка. Писарят, напротив, погледна състрадателно бледото лице на обвиняемата.

— Как се казваш? — попита следователят със суров тон, като че ли Ирма беше виновна за всичките унижения, които беше претърпял с жените.

— Ирма Норт.

— Норт ли е името на родителите ти?

— Не, това е името на мъжа ми. Баща ми е граф Фон Хоенщайн, живее в Германия.

— Ах, да, един изпаднал благородник.

Ирма почувства, че кръвта преля в лицето ѝ, но събра силите си и отговори хладно:

— Баща ми живее в имението си, замъка Хоенщайн.

Следователят измърмори няколко неразбрани думи.

— Защо напусна родителите си? — попита той след кратка пауза.

— Омъжването ми за инженер Норт беше причината — отговори Ирма печално. — Родителите ми бяха против тази женитба. Затова напуснах бащината си къща.

Следователят обръщаше спокойно делото, лежащо пред него. Изведнъж той каза:

— Тук е писано, че ти не си се венчала със споменатия инженер.

Ирма вдигна гордо глава.

— Кой смее да твърди това? — извика тя възмутена.

— Я се дръж по-прилично! Ако още веднъж си позволиш подобен тон, ще ти наложа дисциплинарно наказание.

Ирма изпадна в отчаяние.

— Ще направиш добре, ако отговориш на това, което те попитах преди малко — продължи следователят все така сурово и неумолимо.

— Венчах се в А. през април 18... — отговори Ирма, като сниши глас. — Черковните регистри ще потвърдят правотата на моите думи.

— Всеки може да говори така — каза сурово следователят. — Аз не вярвам на нито дума от това, което казваш.

В тази минута вратата се отвори и тайният агент влезе в кабинета.

— Няма ли да имаш добрината да се отнасяш по-внимателно с тези, които разпитваш? — каза той неочаквано.

Следователят трепна.

— Ах, ти ли си! Моля те да не прекъсваш следствието!

— Не, няма да те притеснявам, но бъди сигурен, мистър следователю, че ще доложа по-горе за начина, по който водиш следствието.

След този малък инцидент следователят поднови разпита, като се помъчи да придаде известна мекота на гласа си, но това трая само няколко минути.

— Ще приема венчавката ти с Норт за законна. Родиха ли се деца от този брак?

Очите на Ирма се просълзиха.

— Имам едно момиченце — отговори тя.

— Къде е то? — попита следователят.

— При баща си, Артур Норт.

— Така! Значи ти все още поддържаш отношения с този господин?

— Нищо не ме свързва вече с този човек — заяви Ирма решително.

— Но ти каза, че момиченцето е при него.

— Да, но без мое съгласие. Той ми го открадна.

— Съжалявам, но не мога да повярвам на тази добре измислена приказка — каза следователят подигравателно. Неочаквано той я запита:

— Къде се намира мнимият ти съпруг?

— Не знам — отговори Ирма и всеки би разбрал по гласа ѝ, че тя казва истината. Само следователят не искаше да разбере това, затова продължи да измъчва бедната жена.

— Не е ли той Йохан Гулд, който по-късно избяга?

— Да — потвърди Ирма.

— На мене ми е известно, че ти си служила в неговата къща като компаньонка на мисис Гулд.

Ирма погледна наоколо си, сякаш търсеше помощ.

— А сега искам да зная къде се намира приятелят ти Фриц Шелер?

— И това не знам — отговори Ирма.

— Може да трупаш лъжа върху лъжа — каза следователят ядосан, — но помни едно: само ако една от тях, например че си дъщеря на някакъв граф, се опровергае, зле ще си изпатиш.

Ръцете на Ирма потърсиха опора, защото ѝ се струваше, че ще падне. В последния момент обаче тя се овладя и погледна смутено следователя.

— Той те избавил от лудницата, така ли?

— Да.

— Лесно обяснимо — каза следователят с парлива ирония, — щом сте били в интимни отношения.

Търпението на Ирма се изчерпа.

— Какво означават тези думи? — каза тя, едва сдържайки гнева си.

— По-спокойно — извика следователят, — отговаряй само когато те питат! Аз и без това ще науча твоите истории. А сега слушай по-нататък! Този Шелер е имал основание да се страхува, че тъмните му дела ще бъдат разкрити скоро, и се е погрижил да избави съучастницата си.

— Не ви разбирам. За какви дела намекувате?

— Е, добре — каза следователят и в очите му засвяткаха зли пламъчета, — вижда се, че ти не си наясно, че си заподозряна в убийството на милионера Шмит.

Агентът, който беше станал и не изпускаше от очи Ирма, се притече тъкмо навреме, защото при последните думи бедната жена не можа да издържи и припадна.

— Моите почитания, следователю — каза той, — жалко, че не си се родил през време на инквизицията.

Следователят не се смути от тази забележка и каза тържествуващо:

— Ето, че тя се издаде! Моите думи дойдоха твърде неочаквано за нея и тя не беше в състояние да издържи тежкото обвинение.

Той може би щеше да продължи, но вратата се отвори и влезе възрастен господин, чиято фигура излъчваше достойнство и благородство. Той трепна, когато видя припадналата жена, и бързо се приближи. Агентът го поздрави почтително и въздъхна облекчено.

— Аз считам тази жена за една опасна престъпница — каза младият следовател, като сочеше Ирма.

— Нашата работа е само да снемем показанията, но не и да раздаваме правосъдие — каза старият господин. — Много пъти съм ви осъждал за начина, по който се отнасяте с обвиняемите. Той наистина е оправдан на запад, където имаме работа с убийци и горски разбойници, но, струва ми се, никак не е уместен тук, в централните щати, още по-малко при разпита на една дама, върху която е паднало само едно далечно подозрение. Впрочем аз вече оздравях и мисля да се заема с това дело.

Младият следовател хвърляше ненавистни погледи ту на агента, ту на своя стар колега.

— Тя непрекъснато лъже — каза той с мъка.

— Така ви се струва, защото не можете да я принудите на изповед, която ви изнася. Пак повтарям, че нашата работа се ограничава със съставянето на един протокол. Колкото за делото, то ще се гледа в Ню Йорк.

Той погледна припадналата Ирма и добави:

— Разпитът ще продължи утре. Ясно е, че госпожата не е в състояние да бъде разпитвана повече.

ЕДНА НЕОЧАКВАНА СРЕЩА

Експресът „Пасифик“, който идваше от Южен Тексас, беше минал станцията Сан Антонио и летеше към източните щати. В салон вагона се намираше една интересна двойка, която останалите пътници наблюдаваха с удивление. По пръстените, които носеха, се познаваше, че бяха или годеници, или съпрузи. Мъжът, макар с напълно побелели коси и брада, беше запазил гъвкавата си и стройна фигура. Жената, напротив, беше още много млада и при това изключително красива. В нея поразяваха светлите като злато коси, които бяха пълна противоположност на големите ѝ черни очи.

Тази чудновата двойка предпочиташе повече да мълчи, отколкото да говори. Към всичките тези особености, които привличаха погледите на техните спътници, се присъединяваше и изисканата им елегантност, както и голямата огърлица от брилянти на младата жена. Но внимателният наблюдател не можеше да избегне още едно странно обстоятелство. И двамата, макар и предпазливо, поглеждаха често и неспокойно към вратата на салон вагона. Затова ние не искаме да крием от читателя, че старият господин и хубавата дама, която го придружаваше, бяха Норт и Мерседес, които идваха от Санта Фе.

Изведнъж Норт трепна, извади бързо от джоба си вестник и като го държеше така, че да закрива цялото му лице, се престори на задълбочен в четене. В същото време откъм съседното купе влезе висок мъж и хвърли изпитателен поглед към всички пътници. Това беше Роджър, който се връщаше от Южна Луизиана. Той забеляза стария господин и седна близо до него. Норт разбра, че положението ставаше опасно за него. Ако задържеше вестника продължително пред себе си, щеше да си навлече подозрението на полицая. Затова го свали, като се мъчеше да си придаде колкото се може по-спокоен вид, и се обърна към Мерседес, като ѝ каза няколко незначителни думи.

Роджър погледна с любопитство лицето на човека, който седеше пред него. Стори му се, че открива някои черти, които му напомняха

Норт. Той веднага съобрази, че трябва да действа изключително предпазливо, за да получи по-голяма увереност в предположението си.

— Извинете, мистър — каза той след известно време, — твърде много приличате на един мой познат, когото не съм виждал от дълго време.

Норт усети, че по гърба му полазиха тръпки, но не изгуби присъствие на духа.

— Вие сте ми съвсем непознат — отвърна той и се усмихна любезно.

— Името ми е Роджър — продължи полицаят.

Норт се поклони леко.

— Мунос, banker от Мексико — каза той и като посочи младата жена до него, добави: — Със съпругата ми решихме да посетим Съединените щати.

— Извинете — каза Роджър, — името ви ми показва, че нямате нищо общо с една личност на име Норт.

— Норт ли? — повтори бързо старият мъж. — Не, за пръв път чувам това име.

След този кратък разговор Роджър се оттегли, като поиска още веднъж извинение. Гласът на неговия събеседник събуди подозрение в него и трябваше още много малко, за да се превърне то в пълна увереност. Норт не закъсня да му го даде.

Роджър беше преминал в съседното купе. Той зае такова място, че през цепнатината на вратата да може да наблюдава съмнителната двойка. Изведнъж видя, че чужденецът стана от мястото си и бързо премина през вагона. Роджър едва успя да сдържи радостния си вик. Възнението на Норт го накара да забрави ролята си на стар човек и неговият бодър вървеж, много добре познат на полицая, го издаде. Сега трябваше да се действа бързо и решително. Влакът бавно навлизаше в една голяма гара и силното око на Роджър съгледа на перона няколко полицаи. Той се отправи бързо към тях. Но и Норт наблюдаваше противника си. Той разбра неговите намерения, върна се тичешком при Мерседес, пошепна й няколко думи и двамата бързо напуснаха вагона от противоположната страна. След малко Роджър се втурна във вагона, последван от полицаите.

— Къде е възрастният господин? — попита той.

— Излезе оттам — каза един пътник, като посочи отворената врата на вагона. — Ето ги, приближават гарата.

Полицайте се спуснаха след бегълците, а Роджър остана във вагона.

— Извън всякакво съмнение е, че човекът, който беше тук, бе Норт, наричан още Йохан Гулд. За нещастие не можех да го арестувам, защото съм в оставка. Името ми е Роджър, бивш началник на криминалната полиция в Ню Йорк.

Все пак Норт остави нещо в ръцете на полицията — два доста големи куфара. Роджър последва полицайте в участъка. Той реши да прекъсне пътуването си, защото присъствието му тук можеше да бъде от голяма полза при залавянето на престъпника. При обиска на куфарите не намериха нищо, освен малко долни дрехи. Полицайте бяха вече готови да ги затворят, когато Роджър каза:

— Почакайте, тези куфари имат секретни отделения!

С помощта на един нож Роджър успя да ги разтвори и пред очите на смаяните полицаи се показаха пачки банкноти. Но тяхното учудване порасна още повече, когато ги преброиха.

— Петстотин хиляди! — извика един. — Бога ми, това е огромна сума! Откъде ли са ги плячкосали?

— Струва ми се, че зная — обади се друг. — В Сан Франциско опропастиха една фамилия на име Тейлър, състояща се само от майка и син. Жената, която придружавала престъпника, играла ролята на вдовица. След като оплела здраво младия мъж в мрежите си, тя успяла да му измъкне парите. В това време съучастникът ѝ ограбил банката и двамата изчезнали. Младежът се самоубил, а майка му починала от сърдечен удар.

— Ужасно! — извика Роджър. — Няма град, в който този клетник да не е направил някакво нечувано престъпление. Ню Йорк, Нови Орлеан...

— Чикаго — допълни един полицаи, който досега не беше се намесвал в разговора.

— За това не зная нищо — каза Роджър и по лицето му се изписа любопитство.

— Там — започна да разказва полицаят — Норт се представил за френски маркиз и се вмъкнал в купето на вицегубернатора Уотсън. Жената на вицегубернатора се увлякла по него и му дала голяма сума

пари, с което се компрометирала пред обществото и своя съпруг, който я застрелял от ревност и накърнено честолюбие.

В това време полицаите, които отидоха да преследват бегълците, се върнаха и доложиха, че те са успели да изчезнат в гъстата непроходима гора.

— Лошо — промълви Роджър, — престъпникът Норт е все още свободен!

БЛАГОДЕТЕЛНИТЕ СЪПРУЗИ

След като заличиха следите си, Норт и Мерседес успяха да се доберат до малкия град Джорджтаун. Още по пътя те с ужас констатираха загубата на парите. Норт, макар ненапълно отчаян, стана мълчалив и никак не се мъчеше да прикрие лошото си настроение.

— Не се отчайвай, Артур — започна да го утешава Мерседес. — У мене има още пет хиляди долара, които ще ни стигнат на първо време. А докато те се свършат, има хиляди начини и средства да се сдобием с пари.

Норт вдигна очи и с възхищение погледна красивата жена, която гледаше тъй оптимистично на бъдещето.

В ресторанта на единствения хотел в Джорджтаун се хранеха първенците на града. Те образуваха нещо като кръг, централно място, в който си беше извоювал държавният секретар Грант. След като събра тези сведения, Норт поръча да му запазят две места. Наближаваше времето за вечеря и той се обърна към Мерседес:

— Не забравяй нашия план за събиране на помощи за пострадалите от голямото наводнение в Пенсилвания. И още, че аз ще разигравам ролята на стар и деспотичен съпруг, който непрекъснато измъчва своята млада и хубава съпруга. Държавният секретар е ерген. Уверен съм, че той няма да закъснее да се запали по тебе. А после...

— После остави на мен да преценя как по-лесно да оскубя тази златна птица — отвърна, смеейки се, Мерседес и в тази минута Норт беше готов да се закълне, че трудно може да се устои на съблазните на тази красива жена.

Обществото се беше събрало в салона, когато собственикът на хотела въведе Норт и Мерседес и ги представи на присъстващите. Ослепителната хубост на Мерседес веднага направи впечатление на всички мъже, но както изглежда, най-силно на секретаря Грант, който не сваляше очи от нея. Макар и да наближаваше петдесетте, Грант беше запазен мъж. Той се радваше на завидно състояние, а като ерген — и на особено внимание от страна на дамския свят в Джорджтаун. И

същият този Грант признаваше сега в себе си, че всички жени на града бяха сенки пред несравнимата чужденка, а блясъкът в очите му издаваше радостта му от това, че беше успял да се настани на масата до нея. Той беше забелязал вече, че младата жена е пренебрегвана от съпруга си, затова се стараеше да бъде колкото се може по-внимателен и услужлив спрямо нея.

В това време Норт говореше оживено със съседа си.

— Шест хиляди души сега са без покрив там — извика той, така че да го чуят всички. — Това наистина е ужасно! Мизерията там е нечувана!

— Чули ли сте за това ужасно бедствие, уважаема мисис? — попита секретарят Мерседес.

— Да, но едва сега узнавам, че толкова хора са останали без покрив. Няма ли някакъв начин да се помогне на тези нещастници? — каза тя прочувствено и в очите ѝ блеснаха сълзи.

— Навсякъде се пуснаха подписки за доброволни помощи — отговори любезният ѝ събеседник, — но трябва да се съберат големи суми, за да може да се направи нещо!

— В такъв случай и аз ще пожертвам нещо за тази благотворителна цел. Ето, подарявам това за пострадалите.

Гостите обърнаха очи към говорещата и останаха изненадани, когато видяха, че тя откопча наниза си и го сложи в празната чиния пред себе си.

— За пострадалите в Пенсилвания — каза Мерседес със силен глас и подаде чинията на мъжа си.

Той я пое небрежно, извади портфейла си и каза с безразличие:

— Ето пет хиляди долара. Надявам се, че господата няма да ме принудят да се срамувам за тази нищожна сума.

Този жест на Норт оказа нужния ефект. В чинията започнаха да се слагат банкноти от едри по-едри.

— Познавам отблизо губернатора на Пенсилвания — каза Норт с още по-небрежен глас отпреди. — Позволявате ли да му предам тази сума?

Всички бяха склонни да се съгласят, когато един стар господин се обади:

— Предлагам г-н секретарят да изпрати парите на комитета за събиране на помощи в Кливлънд. Преди това ще ни запише имената,

защото това е едно частно благодеяние.

Норт едва можа да се въздържи. Той не очакваше такъв обрат, който го лишаваше от последните му средства за живот, и хвърли яростен поглед към чинията, когато чу гостите да се съгласяват единодушно със стария господин. Погледна крадешком към Мерседес и забеляза, че тя беше запазила удивително хладнокръвие. Това го успокои малко. Ясно беше, че тя обмисляше някакъв план за излизане от нелепото и опасно положение. А тя не можеше да не успее, той имаше доверие в нея.

Когато секретарят обръщаше пламенен поглед към Мерседес, тя навеждаше срамежливо очи, но на лицето ѝ трептеше усмивка, която благодареше и насърчаваше. До края на вечерята беше вплела напълно жертвата в мрежите си. Неочаквано тя каза на сътрапезника си:

— Обмислихте ли обръщението към комитета?

— Не още, след малко ще го напиша.

— Колко хубаво е да помагаш на страдащите — продължи Мерседес. — Аз на драго сърце бих пожертвала и живота си за такава благородна мисия.

— Почитаемо събрание — каза внезапно Грант, като стана. — Преди да се разотидем, предлагам да предадем сумата на уважаемата мисис, която взе инициативата за събирането на помощта. Аз мисля, че ние ѝ дължим това внимание, защото тя не се поколеба да пожертва един предмет с голяма стойност.

— Браво, браво! — чуха се гласове от всички страни.

— Желаете ли да предадете на комитета резултата от пожертвувателността, мисис? — попита Грант любезно.

Мерседес кимна в знак на съгласие.

— Ще го направя с най-голямо удоволствие, още повече че желая да прибавя още една скъпоценност.

Отново екнаха гласове на полуда и възторг. Мерседес взе чинията и стана.

— Ще останете ли по-продължително време в Джорджтаун? — попита Грант предпазливо.

— Само няколко дни — отговори Мерседес, като му хвърли такъв поглед, че той едва не се задъха от вълнение.

— Това ще рече, че ще имам възможност да ви виждам по-често, мисис?

Мерседес не отговори. Тя хвърли още един пленителен поглед на секретаря и се отправи към стаята си. След малко Норт я последва.

— Събраха се близо шестдесет хиляди долара — каза Мерседес, като преброи парите. — Сега остава най-главното, затова ти ще продължиш да играеш ролята на ревнив съпруг. Колкото до влюбения глупак, той ще бъде благодарен, ако се отърве само с неколкостотин хиляди долара от мрежата, в която ще го оплета — завърши тя с демоничен смях.

На по-следващия ден първенците на Джорджтаун отново се събраха в хотела. Разговорите отегчаваха Грант. Погледът му беше втренчен във вратата, от която щеше да се зададе чудната жена със стария мъж. Той не я беше виждал предния ден, защото съпругът ѝ не се чувстваше добре и двамата се хранеха в стаята си. Всъщност Норт поддържахме няколко куфара с необходимите вещи, които възнамеряваше да изпрати на гарата, откъдето щеше да ги прибере по-късно, за да не събудят подозрение. Най-после след дълго чакане вратата се отвори и Мерседес влезе под ръка с Норт. Двамата заеха местата си на масата.

— Няма ли да опиташ това ядене, драги Артур? — попита младата жена кротко.

— Остави ме на мира! — почти извика Норт. — Не виждаш ли, че говоря с господин Джонсън! Защо ме прекъсваш постоянно?

Мерседес извади кърпичката си и се престори, че избърсва очите си. Държавният секретар едва сдържа гнева си.

— Чудовищно! — каза той на себе си, като скръцна със зъби. — Как само този негодник се отнася с такъв ангел!

Когато вечерята свърши, Норт стана от мястото си.

— Още не се чувствам добре — каза той, като се обръщаше към жена си. — Остави ме да поспя няколко часа горе. Ти можеш да останеш долу, защото се безпокоиш прекалено. Разбра ме, нали?

Мерседес изслуша тези думи с наведена глава. След това придружи съпруга си до стаята. Грант, който остана сам, тъй като другите гости се бяха разотишли, слушаше, изпълнен с гняв и възмущение, неговото недоволно мърморене и упреците му, отправени към жената, която го владееше напълно.

Мина известно време и висшият чиновник остана изненадан, като видя жената на своите мечти в приемния салон. Унесен в мисли,

той не беше забелязал нейното появяване. Когато Грант се приближи, Мерседес скочи изплашена.

— Моля ви се, мисис, останете! — помоли я той кротко. — Извинете, ако ви отегчавам, но не мога да остана безучастен, като ви гледам да страдате!

— Разбирам, че ми желаете доброто — пошепна тя, — но всичко е напразно, тъй като не можете да ми помогнете. Ще трябва да понеса сама нещастieto си. Боже мой, какъв грях съм сторила, че трябва да понасям тези мъки в най-хубавите години от младостта си?

— Какво? Да не би онзи клетник да си позволява да ви малтретира? — извика Грант пламенно.

— Съжалете го, моля ви! Той все пак е мой съпруг — промълви през сълзи Мерседес и наведе глава, при което разкри един червен белег на врата си.

— Какво е това? — извика яростно влюбеният мъж. — Изглежда той ви е ударил!

— Не произнасяйте тази страшна дума! — сепна се Мерседес, като кършеше отчаяно ръце. — Съжалете ме и ме оставете!

— Не говорете така — проговори Грант горещо и умоляващо. — Няма да мога да понеса спокойно вашето погубване. Не извърщайте погледа си от мене. Аз ви обичам, обожавам ви. Вие завладяхте сърцето ми още от първия миг, в който ви видях.

— Спрете, мистър Грант! Не искам да слушам такива думи, аз съм омъжена жена, обвързана със съпруга си. При това той е ужасен ревнивец. В състояние е да ме убие... Но, Боже мой, какво ми стана? Кажете ми, че не чухте тази ужасна дума?

— За щастие я чух — отговори секретарят с глух глас — и знам какво ми предстои да направя за вашето спасение, скъпо същество.

Мерседес изведнъж скочи от стола си.

— Струва ми се, че чувам стъпки! — каза тя. — Сбогом, прощавайте!

С тези думи тя изчезна и остави сам смаяния секретар. Тя се изкачи бързо по стълбата и влезе в стаята, като заключи внимателно вратата след себе си. Норт лежеше спокойно на едно канапе. Той погледна усмихнат своята съюзница, която се отпусна, заливайки се от смях, на един стол до него.

— Оплетох го като муха — каза тя самодоволно. — След няколко дни ще избягаме с него и после ще изпълня плана си. Но накъде ще се отправим след това?

— Към южните щати, където полицията не е толкова бдителна. Имам грандиозен план, който ще ни направи пак милионери. В последно време ти играеше главната роля. Сега е мой ред да се проявя. И това ще сторя по блестящ начин — завърши Норт решително.

ЗАПОДОЗРЯНАТА

След ужасния разпит Ирма бе обхваната от силна треска. Сега, вече оздравяла, тя се намираше отново пред съдебния следовател.

Читателите вероятно си спомнят, че Мери, измамена от съпруга си, бе ходила при Маршъл Бърнард и бе поставила в такава неблагоприятна светлина Ирма, че последният, като обмисли някои обстоятелства от живота ѝ, например бягството ѝ от лудницата, които му се сториха във висша степен подозрителни, издаде заповед за нейното арестуване. След като Норт ограби Мери и бе демаскиран от граф Фон Хоенщайн, Мери изпадна в неописуемо душевно смущение. Жадна за отмъщение, тя замина за южните щати, за да търси престъпника, но в бързината си забрави да опровергае твърденията си пред Маршъл и по този начин да свали всяко подозрение от нещастната Ирма.

Старият следовател четеше отново протокола. Мери обвиняваше Шелер в съучастничество в убийството на баща ѝ.

— Къде срещнахте в Америка бръснаря Шелер? — попита следователят меко.

— В лудницата — отговори Ирма бавно. — Той ме позна и понеже беше сигурен, че ме обвиняват несправедливо, ми помогна да избягам.

— Любопитно е, че сте се ангажирали като компаньонка в дома на бившия ви съпруг. Чета в протокола, че сте отказали да дадете обяснение по тази точка. Можете ли да ми кажете какви са основанията ви за това решение.

Ирма погледна с доверие стария следовател.

— Благодаря от сърце за вашето внимание. Знайте, че по онова време аз все още обичах съпруга си. Една необяснима магическа сила ме влечеше към него. Искях да го завладеем отново и затова му писах да ме приеме в къщата си. Надявах се чрез това да го накарам да ме обикне отново и да се откаже от втората си жена. Той прие предложението ми, но, уви, само с намерение да ме погуби. Моля ви,

спестете ми описанието на ужасните обстоятелства, които ми разкриха истинския образ на моя съпруг.

Ирма млъкна развълнувана. Стариият господин я гледаше със съчувствие.

— Можете ли да ми кажете къде са документите ви? — попита той след кратка пауза.

— Не, съпругът ми ги отне, но ще мога да си ги доставя по-късно от Германия. Черковните регистри и бюро за гражданското състояние ще докажат правотата на твърденията ми.

— Няма ли някой, който да може да потвърди вашите думи?

— Има — Фриц Шелер.

— Не вярвам този свидетел да ви бъде полезен. И той е заподозрян и се търси от полицията.

— В такъв случай полковник Роджър от Ню Йорк — каза Ирма и лека червенина покри страните ѝ.

Следователят поклати глава със съжаление.

— Мистър Роджър не е вече полицейски полковник. Съвсем неочаквано си е дал оставката. Никой не знае къде се намира сега и после — прибави той замислен, — четох в протокола, че и бившият полковник се подозира в някой друг пункт заради близките му отношения с вас.

— Трябва да протестирам — възрази живо Ирма. — Мистър Роджър винаги се е държал с мен като истински джентълмен. Той преследваше съпруга ми в качеството си на полицай и аз, естествено, не можех да избегна досега с него.

— Убеден съм, че бившият ви съпруг ще бъде заловен в най-скоро време и тогава истината по престъплението ще блесне с цялата си светлина.

— А дотогава аз арестувана ли ще бъда?

— За жалост да, но не трябва да гледате така мрачно на нещата. Повтарям ви, че подозрението към вас е твърде слабо обосновано. Вие сте единствената дъщеря на граф Фон Хоенщайн, нали?

— Да — прошепна Ирма и две големи сълзи се търкулнаха по страните ѝ.

— Защо не се върнете отново при него?

— Той ме отблъсна веднъж — отговори Ирма с въздишка.

— Това е било някога. Сега той е поостарял, а пък годините променят човека. Послушайте моя приятелски съвет и потърсете пътя към бащиното сърце. То знае да прощава дори и когато е смъртно наранено, повярвайте ми. А сега аз ще изпратя делото в Ню Йорк, защото по-нататък с него ще се разпорежда тамошната власт.

ОТКРИТИЕТО

Маршъл Бърнард четеше на масата си някакъв рапорт, който беше получил преди няколко часа. Този рапорт го интересува много, защото съдържа показанията на Ирма.

— Или е невинна, или е престъпница — каза Маршъл, като привърши четенето и вдигна глава. — Не ми остава нищо друго, освен да наредя да я доведат тук. Може би ще успея да си изясня някои работи.

Той направи необходимите разпореждания и в следващия момент му съобщиха, че една млада дама желае да говори с него.

— Коя е тя? — попита Маршъл неохотно.

— Мисис Гулд — отговори чиновникът, който доложи за идването ѝ.

— Мисис Гулд ли? Бъдете така добър и я доведете веднага!

След малко служителят въведе посетителката в кабинета.

— Имам да ви съобщя нещо много радостно! — извика Маршъл, след като я поздрави.

— Сигурно са хванали бившия ми съпруг? — попита Мери, като се усмихваше.

— Не, но затова пък са хванали бившата ви компаньонка, която е участвала в убийството на баща ви. Ирма Норт, както се нарича тази жена, е арестувана в град Огъста.

Мери изохка болезнено и се отпусна безсилна на един стол.

— За бога, каква ужасна грешка! — извика тя. — Как можах да се заслепя дотолкова, че да причиня толкова страдания на тази невинна жена!

— Не ви разбирам, мисис Гулд — каза Бърнард, изненадан от думите на младата жена.

— Оттеглям всичко казано от мен по адрес на Ирма Норт. Аз бях заслепена. Даже мразех тази нещастница, защото бях уверена, че е съюзница на онзи подлец. Но сега ми се отвориха очите и аз знам, че единствено Норт е виновен за смъртта на баща ми. Той е убиецът.

— Обяснете ми — каза Маршъл меко, но настойчиво. — Преди няколко дни поддържахте точно обратното мнение и аз наистина повярвах, че Ирма Норт е участвала в убийството.

Тогава Мери разказа на все още учудения Маршъл, че Норт я бил посетил и успял да я убеди в невинността си, но след като спечелил отново нейното доверие, ограбил къщата ѝ и изчезнал. Тази негова постъпка разкрила веднъж завинаги истината пред нея. Когато Бърнард чу изповедта на тази страдаща от угризения жена, той стана, приближи се до масата и написа бързо заповед за освобождаване на арестуваната Ирма. При това изискваше от властите да я помолят да остане още няколко дни в града, защото имал да ѝ съобщи нещо много важно.

— А сега — каза той, като се обърна отново към Мери, — пожелавам ви щастливо пътуване до Огъста!

— Да, да — каза бързо Мери, — тръгвам веднага да помоля тази нещастна жена да ми прости. Ще бъда много щастлива, ако успея да изтрия поне част от нейните сълзи.

— О — забеляза Маршъл с лек укор, — ако ми бяхте съобщили по-навреме всичко това, щяхте да ме избавите от доста неприятности! Не само Ирма Норт пострада от вашето прибързано обвинение, но и един от най-добрите ми сътрудници, полковник Роджър. Слава богу, че не е късно да поправим грешката. Предайте на нещастницата моите почитания и искреното ми съжаление за станалото!

След това той се сбогува с Мери. Бърнард беше твърде смутен от това, което бе узнал. Той си спомни онази вечер, в която беше приел с недоверие полицейския полковник. Пред него отново се разигра сцената, когато Роджър енергично се противопоставяше на арестуването на Ирма. Колко прав е бил той тогава! И колко честно бе постъпил, като си подаде оставката!

Бърнард знаеше, че преданият полицаи беше напуснал Ню Йорк. Затова взе един лист и написа следното писмо:

„Любезни Роджър,

Позволете ми това приятелско обръщение, защото с това писмо искам да поправа една голяма неправда спрямо вас. Сигурно си спомняте, че много се разсърдих, когато отказахте да изпълните заповедта ми. По-късно разбрах, че

съм бил подведен и заблуден. Впрочем да забравим миналото. И ние сме хора, които могат да грешат, затова ви моля да се върнете отново на службата, на която вие толкова много държите.

Тъй като длъжността полицейски началник е вече заета, ви назначавам за мой пръв помощник и началник на криминалната полиция в Ню Йорк.

Ваш предан Маршъл Бърнард
началник на съединението“.

След като написа писмото, Бърнард повика един опитен служител и му каза:

— Знам, че вие сте стар приятел на Роджър. Давам ви един месец отпуск, за да отидете да го търсите. Ако го намерите, предайте му това писмо и ми донесете незабавно отговора.

Радостна усмивка озари лицето на служителя. На излизане той подхвърли на шефа си:

— Едва ли има човек, който би се зарадвал повече от мене на завръщането на полковника при нас!

МИЛОСТИВАТА ПРЕЛЪСТИТЕЛКА

Да се върнем пак към двойката Норт — Мерседес, която оставихме в Джорджтаун. Бяха изминали няколко дни от комедията на отчаянието, която хубавата прелъстителка толкова сполучливо разигра в салона на хотела. Грант нямаше вече мира, още повече че не можеше да види предмета на своята любов. Мерседес в съгласие със своя съучастник не напускаше стаята, за да разпали още повече страстта на влюбения мъж. И тя постигна напълно целта си, защото един ден по време на обяда показа на Норт едно писмо, което Грант ѝ беше изпратил чрез свой доверен келнер. Писмото имаше следното съдържание:

„Скъпа,

Защо ме отбягвате? Дали не се е случило нещото, от което най-много се страхувам? Горко тогава на онзи подлец, ако си е позволил спрямо вас държане, което в никой случай не би било допустимо. Аз ви изповядах любовта си и очаквам отговор. Уверете ме, че той ще бъде благоприятен! Позволете ми още веднъж да разговарям с вас!

Ваш завинаги: Г“.

— Това е повече, отколкото очаквах — каза Норт, след като прочете писмото. — Сега знаеш какво трябва да правиш.

Мерседес отговори тутакси на паметния обожател, като му определи среща в същия салон, в който той ѝ бе изповядал увлечението си.

Уреченият час наближи. Мерседес беше необикновено весела. На излизане от стаята тя се обърна още веднъж и каза:

— Бъди спокоен, Артур, след няколко дни ще имаш удоволствието да преследваш „избягалата си жена“.

Норт не можа да сдържи смеха си. Той също искаше да ѝ подхвърли няколко шеговити думи, но Мерседес бързо изчезна. Грант я очакваше със свито сърце. Най-после я съзря и сърцето му се сви още по-болезнено. Към него идваше една измъчена жена, чийто страдалчески поглед бе отправен към земята.

— Какво се е случило? — попита Грант.

— Дойдох да си взема сбогом — отговори Мерседес с изгаснал глас. — Животът вече няма никаква стойност за мене. Не искам да живея повече.

— Не, скъпа — извика разчувстван Грант, — ти ще живееш за мене. При мен сърцето ти ще намери желаното спокойствие.

Секретарят загуби всякаква власт над себе си, притегли пленителната жена в обятията си и започна да покрива устните ѝ с пламенни целувки.

— Мерседес, любов моя — промълви той страстно, — кажи, че ме обичаш. Кажи ми, че си моя, моя завинаги.

— Да, обичам те, Грант — прошепна едва чуто Мерседес. — Обичам те отдавна, но мъжът ми... ах, ти не го познаваш. Той е страшен, когато се разсърди.

Грант я прегърна със страстен порив, сякаш искаше да я задържи завинаги при себе си.

— Вдругиден заминаваме — промълви младата жена. — Имаме имение в Мексико, което се охранява от предани на мъжа ми хора. Стигнем ли веднъж там, ти никога вече няма да ме видиш, любими.

— Но ти няма да отидеш с него! — извика Грант решително. — Аз ще избягам с тебе.

— Не, няма да направиш това — прошепна красивата изкусителка. — Помисли за положението, което заемаш. Мъжът ми ще те издаде и ти ще се компрометираш окончателно.

Грант размисли за миг. Лицето му изведнъж се проясни и той каза:

— Има едно средство да излезем от това заплетено положение. Пиши на мъжа си, че си решила да се самоубиеш. Утре вечер ще напуснеш тайно хотела. Аз ще те чакам с един файтон, който ще ни отведе на гарата. Имам чифлик на няколко мили от града. Ще те заведа там и още същата вечер ще се върна в града. После ще намерят шапката ти на брега на реката и всички ще повярват, че си потърсила

смъртта във водата. А пък аз, щастливецът, ще дойда в обятията ти, щом мъжът ти си замине. Когато бъде вече в Мексико, ще се венчаем тайно, а след неговата смърт ще те обявя пред света за своя съпруга.

Мерседес се хвърли с радостен вик на шията на Грант и почти го задуши с пламенните си целувки.

— Имам доверие в тебе, любими — каза тя с пленителен глас. — Чувствам, че намеренията ти са благородни. Вземи ме! Аз съм твоя!

Норт беше повече от доволен, като узна резултата от срещата.

— И аз не стоях със скръстени ръце — каза той. — През време на любовната ти среща узнах, че преди няколко дни Грант е получил голяма сума пари. Той ги носел винаги в себе си, така че работата е наред.

— А къде мислиш да ни хванеш в „бягство“? — попита, смеейки се, Мерседес.

— Недалече от мястото, дето взехме файтона за Джорджтаун — отговори твърдо Норт.

БЯГСТВОТО

Нощните сенки бяха легнали върху тихия град и улиците му изглеждаха мъртви.

В хотела беше тихо, защото всички гости си бяха легнали. Една черна сянка се промъкна през коридора. Беше подкупеният от държавния секретар келнер. Той почука на вратата на стаята, заемана от Норт и Мерседес. Мерседес се появи, забулена с воал.

— Елате, мисис, ще ви заведе при господин Грант. Съпругът ви спи ли?

— Да, той спи тежко — отговори Мерседес. — Успокоителното, което му дадох, действа чудесно.

Двамата напуснаха тихо хотела, преминаха мълчаливо по пустите улици и стигнаха края на града. Една висока сянка излезе иззад дървото.

— Ти ли си, любов моя? — попита Грант.

— Да — прошепна Мерседес. — Да бягаме по-скоро, обладана съм от смъртен страх!

— В един часа ще сме на гарата — каза Грант спокойно. — Не се тревожи напразно!

Като каза това, той повдигна любимата си жена и я качи на файтона. После с изненадваща пъргавина скочи на капрата и подкара младите коне в бърз ход.

— Щастлива съм — промълви Мерседес. — Само дано мъжът ми не се събуди много рано...

Месецът се показва иззад облаците. В далечината блещукаха светлините на станцията. Изведнъж Мерседес извика тихо.

— Какво има? — попита секретарят загрижен.

— Не чуваш ли, любими?

Грант спря конете и се послуша. Действително зад тях се чуваше конски тропот. Скоро на лунната светлина се открии силуетът на конник, който препускаше към тях. След няколко минути конникът беше при файтона.

— Я гледай! — викна Норт. — Значи не съм се излъгал в предположението си: чиновникът от Джорджтаун отвлеча жена ми.

— Господин Мунос! — извика секретарят с треперещ от възмущение глас.

Мерседес нададе отчаян писък и падна в несвяст. В този момент Грант искрено съжаляваше, че не бе взел оръжие със себе си, още повече че в ръката на неговия противник блесна револвер.

— Трябва да ви призная, че вие ме изиграхте чудесно — каза Норт подигравателно. — За ваше нещастие обаче аз видях как любезната ми съпруга сипваше приспивателно в чая. Тя ми пише, че иска да се самоубие. Да не би да искате да умрете заедно с любимата си, господин секретар?

— Запазете иронията си за по-благоприятен случай! — каза Грант. — Вие сте варварин, който не се колебае да изтезава такова ангелско създание!

— Докажете това! — извика на свой ред Норт. — Тя е моя съпруга и аз настоявам тя да се върне с мен. В противен случай ще се отнеса до полицията.

Грант не подразбра подлата измама, на която бе станал жертва. Той търсеше начин, с който би могъл да победи и подчини противника си. Най-после каза:

— Искайте ми колкото щете пари, но оставете жената на мира!

— Това дори не ми е минало през ум — изрече Норт с възмущение, което би могло да заблуди и най-опитния наблюдател. — Благодарете се, че не ви застрелях. Впрочем тъй лесно няма да се отървете.

— Какво искате да кажете? — попита Грант изплашен.

— Нима мислите, че нямам свидетели. Преди всичко един предан на мене човек ме следва на кон...

Норт лъжеше безобразно, но Грант усещаше, че кръвта замръзва в жилите му. Мерседес продължаваше да лежи безчувствена във файтона.

— И какво искаше от мен? — попита с отпаднал глас секретарят.

— Нищо! Мога само да ви кажа, че утре целият Джорджтаун ще знае как почитаемият мистър Грант е избягал с жената на един почтен гражданин.

Грант разбра, че не му остава нищо друго, освен да се моли:

— Признавам, че сгреших — каза той тихо. — Любовта ми към съпругата ви ме заслепи. Моля ви, запазете в тайна тази случка.

— Добре — съгласи се Норт. — Ще се убедите, че не съм такъв, какъвто ме смятате. Прощавам ви и ще мълча...

Грант бе обхванат от вълнение. Беше го срам от този човек, който му прощаваше тъй великодушно.

— Много, много ви благодаря! — можа да каже той.

— Но бедата не свършва дотук — продължи Норт със студен глас. — Има и други хора, които знаят за вашето нощно приключение...

— Боже мой! — простена Грант.

— Например господинът, който ми зае коня, после двама слуги, един келнер...

Грант внезапно беше осенен от щастлива мисъл.

— Ще пожертвам на драго сърце една сума, ако с пари ще мога да откупя мълчанието на тези хора — каза той с повишено настроение.

— Сигурно ще можете — потвърди Норт с безразличие.

— Тогава бъдете така добър да им предадете вие парите, мистър Мунос.

— Но вие забравяте, че искам да замина още тази вечер — отблъсна предложението Норт, като наблюдаваше своята жертва. — Впрочем — заговори той след кратка пауза — ще ви избавя и от този срам.

— Благодаря ви — отвърна секретарят, вече напълно победен от противника си. Каква сума мислите, че ще е необходима?

— Ако предположим, че всеки се задоволи с по петдесет хиляди долара, ще са необходими всичко двеста хиляди.

Грант сякаш беше поразен от гръм.

— Но тази сума е баснословна! — извика той с треперещ глас.

— Разбирам вълнението ви — каза Норт студено, — но аз мисля, че друго не ви остава. Ако не сте съгласен, сбогом. Ние заминаваме за Мексико.

Грант бръкна машинално в джоба си и извади натъпкания си с банкноти портфейл. Отброи двеста хиляди и ги подаде все така безучастно на Норт. Ръката му трепереше, което накара Норт да се усмихне.

— А сега — каза той — бъдете така любезен да ми отстъпите и колата си, за да откарам безчувствената си съпруга.

Сякаш тласкан от невидима сила, Грант се подчини и на това, без да продума нито дума. Скоро неговото място бе заето от Норт, който се приготви да подкара конете.

— Оставям ви коня си, за да се върнете с него в града. Ах, без малко щях да забравя! Има едно писмо за вас. То съдържа известни подробности, които, вярвам, ще ви заинтересуват. Прочетете го, когато се приберете вкъщи! А сега останете със здраве, господин държавен секретар, ние трябва да побързаваме, защото можем да изпуснем влака!

В Грант се бореха различни чувства — ту яд, ту злоба, които на свой ред отстъпваха място на примирение от неочаквания обрат, докато най-после този самотен мъж почувства безкрайна болка от загубата на любимата жена. Той се метна на коня си и препусна към Джорджтаун.

Когато стигна у дома си, първата му работа бе да прочете писмото. Ето какво съдържаше то:

„Уважаеми господин секретар,

Когато четете това писмо, аз и жена ми ще бъдем на път. Благодаря ви за сумата, която ми дадохте като откуп за мълчанието. Тъй като имам нужда от пари аз ще я запазя за себе си, т.е. ще я поделя между мен и съпругата ми, която по това време ще се е съвзела от фалшивия си припадък. Тя заслужава напълно това, защото изигра великолепно ролята си. Умоляваме ви, не правите никакви глупости във връзка с нещастната си любов!“.

— Хиляди дяволи? — изрева Грант и започна да се разхожда като ранен звяр из стаята. Мъчно може да се опише състоянието, в което изпадна той след този удар. Но най-голяма болка му причиняваше мисълта, че се беше оставил да го подведат като незрял хлапак. Той почувства, че се задушава, и падна на един стол...

В същото време Норт и Мерседес, разположени удобно в едно купе, пътуваха весели и доволни на изток.

— Ето твоята част, дете мое — каза Норт, като се смееше. —
Имам ужасно желание да видя мутрата на господин секретаря в този
момент. Бога ми, подобно зрелище не би могло да се заплати така
добре!

СВОБОДНА

Ирма все още се намираше в предварителния арест. Едничката ѝ утеха бе, че ѝ оставиха Юнона, която се стараеше да вдъхне вяра и кураж на господарката си.

Отвън се чуха бързи стъпки.

— Идват да ме вземат, за да ме отведат в Ню Йорк! — промълви Ирма отчаяно.

Вратата се отвори и старият надзирател се отправи към Ирма.

— Идвам да ви съобщя една много радост на вест. Току-що получих нареждане от Ню Йорк да ви освободя.

Ирма не можа да разбере веднага значението на тези думи. Тя бе изгубила и разума, и чувствата си. Съдебният следовател съжаляваше, че така изведнъж ѝ беше съобщил тази новина.

— Да не би да сънувам? — прошепна Ирма с отпаднал глас. — Вече съм свободна!

— Да, мисис — отвърна доволен следователят. — Но със същата телеграма ви умоляват да останете още няколко дни в Огъста, защото имат да ви предадат още някои важни съобщения.

Тези думи не само изненадаха, но и озадачиха Ирма. Какво ли означаваше това? Дали тези съобщения се отнасяха до нейната малка Лидия? При тази мисъл тя почувства прилив на радост, без да ѝ даде външен израз. Ограничи се само с въпроса:

— Мога ли да напусна полицията?

— Разбира се — потвърди следователят, — но ми позволете преди това да ви поздравя от сърце! Не забравяйте и съвета ми: върнете се при баща си! Аз съм уверен, че той ще ви приеме с отворени обятия.

— По-напред ще потърся детето си, а след това ще отида при баща си и на колене ще го моля да ми прости...

Бяха се изминали два дни от освобождаването на Ирма. Тя седеше една вечер в стаята си, отдадена на мислите си, когато чу зад вратата шумолене на рокля. Някой почука леко.

— Влезте — каза Ирма изненадана.

Вратата се отвори почти безшумно и в стаята влезе една жена, чието лице бе скрито под воал.

— Желаете да ми кажете нещо ли? Казвам се Ирма Норт.

— Да — отговори непознатата, като се приближи с бързи крачки.

И преди Ирма да се бе свързала от учудването си, тя вдигна воала и се хвърли в краката ѝ.

— Простете ми! — простена жената със задавен от сълзи глас. — Простете ми!

— Боже, добре ли виждам? — извика Ирма. — Ако не се лъжа, вие сте...

— Мери Гулд, една окаяница, която стори неизкупим грях спрямо вас — въздъхна гостенката.

Ирма не беше в състояние да каже нито дума от изненада.

— Простете ми! — продължаваше да се моли Мери. — Аз станах жертва на ужасна измама. Заслужавам да ме мразите и презирате!

При тези думи Ирма, която досега бе мълчала, дойде на себе си.

— Станете, мисис Гулд — прошепна тя кротко. — Никога не съм имала желание да си отмъщавам, най-малко сега. Прощавам ви всичко.

— Вие сте ангел — каза Мери. — Но не бихте ми простили тъй великодушно, ако знаехте колко съм виновна пред вас!

— Повтарям ви, че ви прощавам всичко — каза отново Ирма, вдигна гостенката си на крака и я отведе до канапето.

— Трябваше да ме оставите да стоя на колене пред вас. А сега ви моля да изслушате моята изповед. Не ми отказвайте!

Мери избърса сълзите си и започна:

— Спомняте ли си още деня, когато застанахте между мен и Артур Норт? Вие ме предупредихте тогава, че сте негова законна съпруга, но аз, заслепена от красотата на този мъж, не ви повярвах. И вие заплатихте тази моя грешка със затварянето ви в лудницата. Веднага след това изчезна и Норт. Ужасно подозрение се породих в душата ми. Но и тогава бях на грешен път. Разбрах, че Норт бе убил баща ми, но ви смятах за негова съучастница. Душата ми се изпълни с жажда за мъст и аз се заклех на гроба на баща си да ви преследвам вечно и двамата.

— Това е напълно естествено за състоянието, в което сте се намирали — каза Ирма кротко и състрадателно.

Мери я погледна признателно и продължи:

— Една вечер, когато излизах от дома си, към мен се приближи някакъв човек. Стори ми се, че сънувам, защото това бе Артур Норт.

— Нима той дойде да ви търси? — извика Ирма изненадана.

— Да. Когато се опомних, видях, че се намирам в стаята си, а престъпникът стоеше пред мен. Искях да го предам на правосъдието, но той започна да се оправдава и аз, нещастната, го изслушах и което е още по-лошо... му повярвах! Не ме питайте за лъжите, които той ми разказа — продължи Мери след кратко мълчание. — Както и да е, той успя да ме убеди, че е невинен за убийството на баща ми. Изпитвам ужасен срам, като си помисля, че съм се любила с този човек. Не, аз ще премълча много неща. Достатъчно е само да ви кажа, че го скрих във вилата си.

Сърцето на Ирма преля от състрадание към тази жена, която не беше страдала малко, и тя неволно я прегърна.

— Нима заслужавам нещо друго, освен презрение? — каза Мери, изненадана от добрината на Ирма.

— Вие сте повече за съжаление, отколкото аз — каза Ирма, без да освободи Мери от прегръдката си. — Моето нещастие се губи пред вашето.

— Но аз още не съм свършила. Артур Норт ми каза, че вие никога не сте били негова жена. Уви, аз не съм в състояние да повторя всичките му лъжи... Това продължи до деня, в който разбрах, че Норт не бе дошъл с друго намерение, освен да ме ограби. Тогава очите ми се отвориха, но вече бях съобщила на Маршъл Бърнард гнусните лъжи, които бях отправила към вас, и го бях накарала да ви арестува. За всичките нещастия, които ви сполетяха в последно време, съм виновна само аз. Можете ли да ми простите?

— Да — отговори веднага Ирма. — Прощавам ви, защото моите страдания са нищо пред душевните мъки, които сте изживели.

— И няма ли да ме презирате мен, опозорената, незаконно венчаната, която няма право да погледне никого в очите? Не, това вече е твърде много! Как е възможно да съществува такова благородство?!

— Мери! — прошепна Ирма със задавен глас.

— Ирма! Скъпа ми Ирма! — извика горката жена, упоена от щастие.

Двете жени се прегърнаха.

— Ще ти бъда вярна приятелка — прошепна Ирма.

— А аз ще бъда готова всеки миг да пожертвам живота си за теб. Ще ти бъда вярна както в щастието, така и в нещастieto.

Измина доста време, докато чувствата на двете жени се уталожиха.

— Кажи ми сега — попита Мери, — защо се настани тогава у дома като компаньонка?

— И аз не мога да си обясня напълно защо — отговори Ирма с поглед, устремен в далечината. — Сякаш една невидима и тайнствена сила ме караше да направя тази стъпка. Да, да, мога да кажа, че една демонска сила ме тласкаше към съпруга ми.

Мери слушаше с внимание.

— Описваш ми тъкмо чувството, което изпитвах и аз, когато погледнех мъжа ти в очите. Сега ми е ясно: този човек притежава някаква тайнствена сила. Но неговите беззакония са толкова многобройни, че краят на Артур Норт ще бъде ужасен.

Ирма не каза нищо.

— Детенцето ти при него ли е? — запита неочаквано Мери.

— Да — отговора Ирма печално, — той ми го отне.

— Ако полковник Роджър беше тук! Той е единственият човек, който може да ни помогне да намерим малката Лидия. Като не повярвал във виновността ти, този честен човек си подал оставката.

— Нима полковник Роджър си е подал оставката заради мен?

— Да — отговори Мери, — и Маршъл ми отправи сериозни упреци, задето станах причина с моите донесения да се отстрани от служба този толкова способен и уважаван човек.

Ирма бе дълбоко развълнувана. Значи Роджър ѝ бе останал верен дори и тогава, когато всички я бяха изоставили. Тя настоя пред Мери да ѝ разкаже всичко, каквото знаеше за този случай, но Мери не можа да ѝ каже нищо повече. Вместо това извика внезапно:

— Колко съм объркана! Не съм ти казала още най-важното. Слушай! Норт ми беше споменал, че си дъщеря на един гражданин, заподозрян по политически причини. Аз му повярвах, докато един ден не ме посети някакъв господин, който ми се стори отначало много подозрителен, и ме увери, че Норт ме бе излъгал. Отгатни кой беше той, скъпа ми Ирма?

Ирма отвори широко очи и загледа учудено Мери.

— Бе един господин от Германия. Ти го познаваш много добре, защото това бе... баща ти — граф Фон Хоенщайн.

Силният вик, изтръгнал се от гърдите на Ирма, проеца в стаята.

— Баща ми е бил при теб? — извика тя. — И какво ти каза?

— Търсеше те, мила. От него узнах, че ти си законна съпруга на Норт и че той подло те бил излъгал.

— Баща ми говори ли ти за мен? — попита Ирма боязливо.

— Разбира се. Той те защити от обвиненията на оня подлец. Това може да го направи само баща, който обича детето си. После тръгна да те търси. Тъй като не те намерил, доколкото узнах, се е върнал в Германия.

— Благодаря ти, Боже! Най-после отне тежестта, която толкова години потискаше сърцето ми. Добрият ми татко ми е простил... простил ми е!

СЪУЧАСТНИЦИТЕ

След като ограбиха секретаря Грант, Норт и Мерседес се установиха в Монтгомъри, столицата на щата Алабама. Норт пак се отдаде на старата си страст — играта на карти — и парите му скоро се стопиха в игралните клубове. Тогава той се опита да изтръгне пари от съучастниците си, но срещна решителен отпор.

— Не мога да ти дам нищо — отговори Мерседес на неговите многократни настоявания. — Искам да сложа настрани тези няколко хиляди долара, които ми остават.

След като чу този решителен отказ за последен път, Норт повдигна рамене и хвърли към Мерседес поглед, който не предвещаваше нищо добро. Двамата си размениха обидни думи и Норт напусна стаята, като остави Мерседес развълнувана и смутена. Останала сама, младата жена изведнъж почувства нещо като угризения на съвестта. Тя си спомни, че невинаги е била такава и че като девойка бе мечтала за щастие и любов. Но съдбата бе неблагоприятна. Измамена и изоставена от първия си любовник, тя пое пътя, който води все по-надолу и по-надолу, докато най-после стана една опасна авантюристка. Сега тя се чувства самотна и изпита отвращение от себе си. И най-вече от Норт, този човек, който не се спираше пред нищо. Изведнъж в съзнанието ѝ изплува спасителна мисъл. Тя трябва да се отърве от този опасен съдружник, чиято глава беше оценена твърде високо от властите.

Уморена от мисли и тревоги пред неизвестността, Мерседес си легна. Сънят ѝ бе неспокоен. Тя често се стряскаше, като че ли в стаята имаше призраци. По едно време забеляза много ясно някаква бледа сянка, която се промъкваше край спуснатите завеси на прозореца. Дали и това не беше просто халюцинация? Мерседес не смееше да помръдне. Най-после се претраши и се спусна към прозореца. Там нямаше никой. Прозорецът беше затворен, вратата, която бодеше към стаята на Норт — също. Мерседес си легна отново, малко успокоена, но не можа да заспи до сутринта. На следващия ден поиска да направи

някакви покупки. Когато отвори касичката, с ужас забеляза, че липсваха двадесет хиляди долара. Веднага си спомни погледа на Норт и ѝ стана ясно чия беше сянката през изминалата нощ и кой беше крадецът.

— Чакай, скъпо ще ми заплатиш това, клетнико! — скръцна със зъби тя.

Норт, не подозирайки намеренията на приятелката си, беше на обяд много весел и разговорлив.

— Не мога да те разбера — каза Мерседес със загадъчна усмивка, — ходиш свободно из града по всяко време на денонощието, без да си даваш сметка, че може да те познаят.

— Глупости — изсумтя Норт презрително. — Опасенията ти са неоснователни. В съседство с нас живее един полицейски агент, с когото често се срещаме в кафенето. Много пъти сме разговаряли, но той с нищо не показва, че ме е познал.

— Все пак внимавай добре — настоя Мерседес с престорена загриженост. — Нещастieto може да те стигне, когато най-малко очакваш.

Същата вечер тя отиде при техния съсед, полицаия. Носеше широка мантия с качулка, която махна едва когато се озова в неговото жилище. Красотата ѝ веднага спечели мъжа в нейна полза.

— Готов ли сте да спечелите една значителна сума, мистър? — попита тя без предисловие с една пленителна усмивка.

— Разбира се, стига само да е по честен път.

— Бъдете спокоен. Въпросната сума е определена като награда за залавянето на един опасен престъпник. Чували ли сте някога за Артур Норт, наричан още и Гулд?

— Норт ли? Разбира се. Ако не се лъжа, за залавянето му е определена награда от двадесет хиляди долара. Но на мен ми се струва, че той е неуловим.

— А какво ще кажете, ако узнаете, че живее наблизо и вие често разговаряте с него в кафенето.

Полицаят се удари по челото.

— Имате право — каза възбудено той. — Сега разбирам защо този господин ми се струваше така познат. Виждал съм портрета му върху заповедта за арестуването му.

След това двамата скроиха план за залавянето на престъпника и Мерседес си отиде.

Полунощ преваля. Норт се бе прибрал тази нощ по-рано от обикновено. Мерседес беше изгасила предварително лампите, за да го заблуди, че спи, и чуваше през вратите равномерното му дишане. Тя чакаше и се вслушваше внимателно и в най-малкия шум. Най-после се чуха три последователни почуквания на вратата. Това бе уговореният знак. Тя отвори вратата почти безшумно. Вън стояха четирима полицейски агенти. Те се промъкнаха в стаята ѝ като сенки, а оттам в стаята на Норт, чиято врата Мерседес бе притворила така, че да може да я отвори по всяко време.

Ослепителните лъчи на едно джобно фенерче паднаха върху лицето на спящия. Той скочи изплашен от леглото. Ръката му не успя да сграбчи револвера, който висеше на стената. Полицаяте се хвърлиха върху своята жертва.

— Какво искате от мен? — кресна обезоръженият престъпник.

— В името на закона вие сте арестуван — извика високо познат глас.

— Как смееете да арестувате един мирен мексикански гражданин? Аз ще се оплача и вие ще пострадате.

— Напротив — отвърна детективът насмешливо. — Началството ще се зарадва много, като узнае, че сме арестували престъпника Артур Норт.

Норт трепна, но не падна духом. Надяваше се на щастливата си звезда.

— Щом е така, защо не арестувате и онази змия? Тя ме предаде, но не е по-малко виновна от мен.

— Заповедта за арестуване споменава само твоето име. Относно госпожата нямаме никакво право да я задържим.

Мерседес беше застанала пред вратата. Когато отвеждаха Норт и той мина покрай нея с белезници на ръцете, тя му изсъска в лицето:

— Това е отплатата ми за парите, които ми открадна.

— Демон! — скръцна със зъби Норт. — Пази се, защото когато и да е, ще те намеря.

Думите му заглъхнаха в някакъв неразбран гневен шепот. Престъпникът Норт бе качен на файтона и откаран в префектурата, която заедно със затвора се намираше извън града.

ОТНОВО САМА

Да се върнем отново при Мери и Ирма, които оставихме в Огъста. Напразно Мери молеше Ирма да я последва в Ню Йорк и да отиде да живее при нея. Ирма се противеше решително на това предложение, защото искаше преди всичко да намери детето си. Най-после двете приятелки след много сълзи и обещания, че ще се видят отново, трябваше да се разделят, тъй като неотложни дела не позволяваха на Мери да остане повече в Огъста.

— Позволи ми поне, тъй като си почти без средства, да ти предложа една малка сума — каза Мери, когато наближи времето да се отправят към гарата.

— Не мога да я приема — отговори Ирма. — Не ми се сърди, draga приятелко, но ми е невъзможно да приема пари от теб.

Мери не опита втори път. След кратко мълчание тя каза:

— Ще отида за малко при Юнона, за да ѝ помогна в събирането на багажа.

— Искаш ли да ми направиш една услуга? — попита тя шепнешком негърката.

Юнона кимна с глава в знак на съгласие и се усмихна, при което разкри хубавите си зъби.

— Слушай, Юнона, не бих била спокойна нито ден, ако зная, че приятелката ми е без средства. Ти си едно предано и честно момиче, искаш ли да вземеш малка сума, с която да подпомогнеш господарката си в случай на нужда. Пази се Ирма да не узнае откъде си се сдобила с тези пари.

— О, бъдете спокойна, мисис никога не ще узнае. Юнона е много хитра!

Мери връчи на вярната негърка три хиляди долара, като ѝ даде и адреса си, за да ѝ пише, щом парите се свършат. Часът за отпътуване наближаваше. Двете приятелки стояха прегърнати на перона на гарата и сълзите им се смесваха.

— С нетърпение ще чакам завръщането ти, скъпа Ирма! — говореше развълнуваната Мери.

— Ще дойда, Мери — уверяваше я Ирма през сълзи. — Щом намеря Лидия, ще изпълня обещанието си.

Влакът тръгна. Ирма остана на перона и го проследи с очи, докато изчезна в далечината.

На следващия ден самотната жена, придружена от Юнона, напусна Огъста и се отправи за Колумбия, където се надяваше да намери Норт и детето си. Там се настани в един пансион и животът ѝ затече спокойно, докато надвисна нова опасност над нейната глава. Тя забеляза, че от известно време някакъв непознат, пристигнал преди няколко дни, често сядаше до нея и просто я гледаше втренчено. Този поглед я смущаваше, защото в него не се четеше нищо друго, освен дива страст.

Лонг, богат плантатор от околността, постепенно доби кураж и скоро от думи премина към дела. Ирма ревностно го отбягваше, но един ден той дотолкова се увлече, че се спусна след нея по стълбата с явното намерение да я задържи. Юнона внезапно излезе от стаята на господарката си и го измери с такъв ненавистен поглед, че той побърза да се оттегли, като мърмореше неразбрани думи.

— Това е много лош човек — каза негърката, — Юнона го познава.

Ирма погледна въпросително слугинята си, която продължи да говори.

— Той е мръсник. Постоянно бие горките негри, които работят на плантацията му. Мнозина е пратил на онзи свят, а не са малко и ония, които е гонил до смърт с кучетата си. Няма никаква милост!

Когато узна това, Ирма реши да бъде още по-предпазлива. Плантаторът я проследи веднъж по улицата и я спря. Поиска и обяснение, задето тя го отблъскваше, и ѝ предложи своето приятелство, но Ирма отказа. Това го разгневи и той каза грубо:

— Всяка млада дама би счела за голяма чест приятелството и вниманието на плантатора Лонг. Помнете още, че когато някой ме обиди, способен съм да си отмъстя.

— Искате да ме изплашите ли, мистър Лонг? — извика възмутена Ирма. — Никога не бих допуснала, че един джентълмен е способен да потъпче достойнството си до такава степен! А сега се

отстранете от пътя ми колкото се може по-бързо, защото в противен случай ще потърся помощта на полицията.

При тези думи Ирма си тръгна. Тя не се обърна да види яростния поглед, с който Лонг я изпрати и в който съдбата беше включила новата опасност, на която я излагаше.

На следващия ден Ирма се премести в друга квартира. Същия ден следобед тя се връщаше от администрацията на местния вестник, където бе дала обява за работа. Когато наближи стаята си, чу необикновен шум. Ясно се чуваше гласът на Юнона:

— Ще ме пуснете ли, подлеци!

— Мълчи, проклетнице, или ще опиташ камшика! — извика един груб глас.

Ирма премина бързо през коридора и влетя в стаята си. Тук намери трима мъже, които държаха Юнона със здравите си ръце. Бедната негърка отчаяно се дърпаше.

— Как се осмелявате да се промъквате в стаята ми без разрешение?

— Извинете, мисис — каза единият, като се мъчеше да придаде на гласа си колкото се може по-любезен тон. — Тази негърка е избягала от плантацията на нашия господар. Нейният контракт я задължава да работи още много, докато отработи парите, които е получила предварително.

— Това не е истина — извика негърката. — Юнона никога не е бягала. Това е гнусна лъжа.

Ирма се намери в затруднение. Тя изтича на улицата и повика двама полицаи, на които разказа случката.

— Стойте! — извикаха те с влизането си в стаята. — Как смееете да отвличате слугинята на тази госпожа?

— Тя избяга от нашата плантация — отговори същият, който посрещна и Ирма. — Попитайте другарите ми, те ще потвърдят моите думи.

Останалите кимнаха одобрително с глави. Тогава един от полицаите се обърна към Ирма:

— В такъв случай не можем нищо да направим, мисис. Щом двама бели потвърдят за някои негър, че е избягал, ние нямаме право да му оказваме помощ. Такъв е законът.

Ирма беше безпомощна. Тя разбра това, когато колата, която откарваше нейната вярна Юнона, потегли бързо и изчезна из улиците на града. Сега вече не притежаваше нищо. Тя беше решила да пише на Мери, когато си спомни за обявите във вестника. Отиде в администрацията и там ѝ предадоха две писма. Едното тя остави настрана и съсредоточи цялото си внимание върху другото. Някоя си мисис Хариета Бърк, плантаторка от околността, ѝ предлагаше срещу сто и петдесет долара месечна заплата ръководството на домакинството в замък ѝ Харвидейл, защото тя била твърде стара и уморена.

Ирма се зарадва, доколкото можеше да се радва в това състояние. Тя написа веднага няколко реда на старата дама, като ѝ съобщи между другото, че след един ден ще бъде в замък. След това пусна писмото в пощата и се върна вкъщи, за да се приготви за път. Горката Ирма не подозираше, че отива право в леговището на звяра...

В ЖИЛИЩЕТО НА ТИГЪРА

Замъкът Харвидейл представляваше чудновата постройка, разположена върху височина, заобиколена от всички страни с обширно, засято с памук поле.

— Мисис Бърк ще дойде веднага — съобщи слугата, който посрещна Ирма.

След няколко минути вратата се отвори и в стаята влезе възрастна дама, която никога не е била хубава. Тя покани Ирма да седне, но младата жена не се чувстваше спокойна под изпитателния поглед на старата госпожа.

— Получих писмото ви — каза тя след кратка пауза. — Животът тук не е много разнообразен и аз се съмнявам, че ще можете да свикнете с новото си местожителство, мисис Норт.

— Напротив, мисис Бърк — отвърна Ирма. — Аз съм живяла винаги в уединение, затова се надявам, че тук, при вас, ще ми бъде много приятно.

Плантаторката я изгледа недоверчиво.

— Позволете ми да ви попитам, тук наблизо не се ли намират имененията на мистър Лонг?

Силна кашлица задави мисис Бърк, така че тя не можа да отговори на въпроса. Най-после се успокои и каза, като разтягаше думите си:

— Каква грозна кашлица!... А, да, имението на мистър Лонг се намира наблизо... Само няколко мили оттук. Познавате ли някого там?

Тогава Ирма разказа на старицата как и по какъв начин бе отвлечена слугинята ѝ.

— Да, това е твърде неприятно! Аз се срещам много рядко със съседа си, но при това положение ще се опитам да направя нещо за вас.

Ирма ѝ благодари и поиска разрешение да се оттегли. Мисис Бърк я придружи до апартамента ѝ. Това, което я изненада още от самото начало, беше необикновеният разкош, с който той беше

мебелиран. Нейната работодателка схвана учудването ѝ и побърза да каже:

— Тук, в южните щати, хората са много разглезени. Затова не трябва да се учудвате, че ще ви заобикаля подобен разкош. Вярвам, че скоро ще свикнете с него. А сега ще ви оставя сама да си починете. Ще ви чакам за обяд в салона.

С тези думи мисис Бърк напусна стаята. Ирма ѝ благодари още веднъж, но в нейното сърце се загнезди лошо предчувствие. Един вътрешен глас я предупреждаваше да се пази...

Няколко дена по-късно тя се разхождаше из просторната градина в замъка на мисис Бърк. Незабелязана от никого, стигна до края ѝ и се огледа. Висок насип заобикаляше цялата градина и я отделяше от памучните полета. Тук-там по насипа имаше стълбички, така че Ирма можеше да се изкачи на него. Тя стори това и първото нещо, което видя, беше пълният с вода изкоп, който се простираше в подножието на насипа. Зад него стотици нещастници с приведени гърбове обработваха памучните плантации. Горките негри бяха принудени да работят до изнемога, ако не искаха да умрат от глад. Те бяха получили всичките си пари в аванс и не можеха да напуснат плантацията, преди да изплатят дълга си с работа. Камшикът играеше пак старата си роля.

Ирма изпита дълбоко състрадание към тези нещастници, които се измъчваха до смърт под палещите лъчи на слънцето. Тя тъкмо искаше да слезе от насипа, когато забеляза една полугола негърка, която я следеше внимателно с очи. Беше твърде далече от нея, за да може да я познае, но нещо ѝ подсказа, че това е Юнона. В това време един надзирател съгледа негърката, приближи се бързо към нея с коня си и я обсипа с камшични удари. На Ирма ѝ се стори, че чува ясно жестоките удари, които се сипеха върху гърба на нещастницата. Не можеше повече да гледа тези безчовечни отношения и извърна глава, когато един конник, яхнал чудно хубав кон, се показва между надзирателите. Те го поздравиха почтително. След малко той се приближи към окопа и Ирма изтръпна, като позна в него Лонг. Какво означаваше това? Дали мисис Бърк не я беше излъгала и примамила с хитрост в неговото жилище?

Ирма не беше далеч от истината. Тя трябваше само да чуе разговора между Лонг и мисис Бърк, за да получи пълна увереност.

Той влезе безцеремонно при мнимата владетелка на замъка, която всъщност беше негова домоуправителка, и я запита:

— Къде е тя?

— Горе в стаята си — отговори старата жена.

— Изигра ли си добре ролята?

— Много добре, мистър Лонг, но мисля, че този път няма да победите така лесно жертвата си.

— Мълчи, стара вещице! Не се грижи за моите работи. И без това ми създава немалко грижи проклетата слугиня на тази жена. Тя открито развращава и бунтува негрите ми.

— Но щом е така, защо не я пуснете?

— За да отиде в Колумбия и да вдигне против мен и небето, и земята ли? Не, аз на драго сърце бих я застрелял като куче, ако не се страхувах, че хората ми ще се разбунтуват...

Той придружи думите си с псувня, взе камшика си и напусна стаята на домоуправителката.

ЗАСИЛВАНЕ НА ОПАСНОСТТА

Какво се бе случило през това време с Юнона? Надзирателите я бяха завели в плантацията при замъка Харвидейл, където Ирма беше се оказала пленница на Лонг. Юнона не се предаде лесно. Тя причини маса главоболия на похитителите си още по пътя и те ѝ се закахиха:

— Почакай само, проклетнице, ще ти смъкнем черната кожа!

— Посмейте само да ме пипнете! — извика негърката. — Когато дойде полицията, ще покажа гърба си и тогава вие всичките ще влезете в затвора.

Тази закана въздейства на грубите мъже. Те имаше за какво да се боят от полицията. Тя отдавна държеше под око имението на Лонг и сега чакаше най-малкия повод, за да се намеси в страшните беззакония, които се вършеха там.

Като стигнаха, оставиха Юнона в колибата, предназначена за нея. Негърката още не беше се окопитила, когато при нея влезе старшият надзирател, заклетият мъчител на нещастните негри.

— А, това е значи пиленцето, което е излязло от кафеза си? — каза той подигравателно.

— Лъжа! — каза пленницата. — Не съм работила тук никога.

— Мълчи, негоднице, или искаш да те оставя мъртва на земята!

— Опитай се само да го направиш — изсъска Юнона диво. — Всичките ти закани са празни приказки. Боят вече не е позволен.

— Така ли? Аз пък ще ти докажа противното — изрева човекът и удари беззащитната негърка през ръката.

Юнона нададе болезнен писък.

— Ето ти още един, за да не се изкривиш на една страна — каза той подигравателно и я удари през другата ръка.

Този път негърката захапа устни и посрещна удара с мъжество, което би направило чест и на най-сърцатия мъж. Само в очите ѝ светнаха такива пламъчета, че надзирателят неволно отстъпи назад. Той излезе от колибата, но след малко се върна и хвърли в краката на безмълвната Юнона едно вързопче.

— Ето ти дрехите за работа! — каза той презрително. — Хайде, събличай градската премяна!

Той хвана Юнона за рамото. Тя се дръпна назад и ръката на надзирателя се плъзна по роклята ѝ.

— А, какво криеш тука? — възкликна той учудено, защото беше напипал пакетчето с парите. Юнона се опита да се възпротиви, но нищо не помогна. Това само възбуди още повече любопитството на мъжа и той с едно дръпване разкъса роклята така, че пакетчето остана в ръката му.

— Не се излъгах, пари са! — каза той и очите му засвяткаха алчно. — Не се съмнявам, че си ги откраднала, проклета негърко.

Тя се хвърли като дива котка върху него, но един силен удар с камшика я свали на земята.

Надзирателят тържествуващо скри парите в джоба си и напусна колибата.

— Скъпо ще ми платиш за тази кражба! — извика Юнона след него. — Почакай само малко и ще ме опознаеш добре!

След половин час старшият надзирател се върна и с груби псувни изкара Юнона на работа в памучните полета.

Изминаха няколко дни. Юнона работеше под камшичните удари, без да се оплаква, но зловещият пламък в очите ѝ не предвещаваше нищо добро. Другарите ѝ по участ я посещаваха всяка нощ, за да слушат нейните пламенни думи, които в скоро време накараха тези кротки негри да побеснеят, готови всеки момент да се нахвърлят върху своите мъчителите. Тя бе си спечелила такава власт над тях, че те само чакаха знак от нея, за да я последват през огън и вода. Но тя мислеше, че благоприятната минута още не е дошла, и с мъка ги възпираше от необмислени постъпки, които можеха да осуетят нейния план. Ако Ирма би видяла своята весела и безгрижна прислужница, би се смаяла от голямата промяна, която беше станала с нея. Очите ѝ излъчваха власт, решителност и жажда за отмъщение. Ирма не подозираше, че Юнона я беше видяла и че тя беше една от причините за нейните закани към мъчителите.

В това време за господарката на младата негърка настъпваше най-страшният момент. Лонг беше решил да подчини тази неуязвима жена на своите прищевки, защото бясната му страст отново взе връх над малкото съвест и разум, с които беше надарен този човек.

Беше надвечер. Ирма седеше в стаята си. Изведнъж вратата се отвори и в стаята влезе Лонг. Ирма скочи пъргаво и нададе тревожен писък.

— Учудвате се, че ме виждате тук, нали, мисис Норт? Това обаче, е нещо съвсем естествено, тъй като аз се намирам в дома си.

— Махайте се! — промълвиха бледите устни на Ирма.

— И таз добра, да напусна собствения си замък?

— Вашият замък ли? — попита разтреперана от страх жената.

— Разбира се, Харвидейл е моя собственост.

— Ами мисис Бърк?

— Тя е само домоуправителка, която с мое разрешение изигра ролята на собственичка, за да ви привлечем тука.

Без да го удостои с отговор, Ирма се отправи към вратата.

— Напразно, мисис Норт — заяви Лонг, като ѝ препречи пътя, — защото без мое разрешение няма да можете да напуснете Харвидейл.

— Насила ли искате да ме задържите тука?

— А защо не! Не сте първата красива жена, която е живяла в тази стая.

— Мръсник! — извика Ирма. — Не се ли боите от правосъдието?

— Без свидетели то не може да влезе в сила. Впрочем много от предшествениците ви говореха така, но в края на краищата всички са се укротявали. Давам ви срок до утре сутринта. Помислете добре! Ако не се решите доброволно да прекарате известно време с мен, ще ви принудя насила.

— Никога, никога! — извика Ирма. — По-добре смърт, отколкото такова безчестие!

— Така са викали и други, но накрая са се вразумявали всички.

С тези думи Лонг се запъти към вратата. Ирма се затича към него и падна на колене.

— Ако у вас е останала поне капка човещина — каза тя, — смилете се над мене и ме пуснете да си отида!

— И тогава не би имало по-голям глупак от мен — отвърна той, смеейки се. — Защото кой знае дали Харвидейл ще види някога пак толкова красива жена като тебе. А сега — довиждане до утре.

— Нещастник! — извика след него Ирма, но думите ѝ бяха заглушени от циничния му смях.

След като той излезе, тя се отправи към прозореца и погледна надолу към двора, застлан с каменни плочи. Не, тя по-скоро ще разбие главата си в тях, отколкото да стане жертва на този злодей.

В това време Лонг се отправи към покоите на мисис Бърк.

— Поздравявам ви, мистър Лонг, мисис Норт е най-красивото създание, което досега се е намирало във вашата власт!

— Аз бих я принудил още днес да падне в краката ми, но бързам да ида при съседа Холби.

— Защо?... Какво се е случило? — попита изненадана мисис Бърк.

— Ще помоля мистър Холби да ми отстъпи няколко от неговите надзиратели, защото едва смогваме да обуздаем негрите. И за всичко това е виновна слугинята на пленницата. Откакто сме я довели, работниците сякаш са полудели! Но нека почакат малко! Скоро ще изпитат желязната ми ръка.

— Бъдете благоразумен, мистър Лонг! Забравихте ли бунта в Харнъуерс? Работниците унищожиха почти всичко, което се изпречи на пътя им, и после избягаха, без полицията да се интересува ни най-малко за тях. Тя казваше, че имала много по-важна работа, отколкото да преследва някакви малтретирани негри.

— Така е, когато се дава свобода на тия роби. Но аз ще ги науча, само почакай.

— Внимавайте, работниците са настроени против вас, особено откакто няколко негърки имаха нещастieto да ви се харесат и една от тях извърши непоправимата глупост да се удави. Голям скандал беше това навремето и само ударите на камшика можаха да укротят виковете на отчаяните жени... Но с това не се изчерпва цялата работа — продължи да нарежда мисис Бърк. — От известно време и слугите от замъка се държат някак особено. На първо място негърът Том.

— А защо ми казваш всичко това едва сега? — извика Лонг. — Ако вече си остаряла и не можеш да бъдеш достатъчно енергична, можеш да се махнеш оттук! Мисля, че се разбрахме, мисис Бърк!

След тези думи той отвори шумно вратите и извика:

— Да дойде Том!

След малко един негър с атлетическо телосложение пристъпи прага на стаята.

— Приближи се! — изрева Лонг на влезлия, който се спря като закован на мястото си. — Доложиха ми, че не си послушен. Сега ще ти покажа как се наказва непослушанието! На! На! На!

И при всяка дума камшикът се обвиваше около раменете на негъра. Том се гърчеше от болка, но от устата му не се изтръгна нито дума.

— За днес ти стига, момчето ми. Но ако чуя още веднъж, че не се подчиняваш, ще заповядам да те бичуват до смърт. Марш навън!

Когато се намери в коридора, Том заскърца със зъби от яд.

— Чакай, проклетнико — мърмореше той, — през нощта ще ти върна всичко с лихвите!

Том беше един от инициаторите на тайното сдружение между негрите и само чакаше удобен момент, за да си отмъсти за всички неправди и ужаси, които беше преживял.

БУНТЪТ

Една бледорозова ивица на хоризонта показваше, че се разсъмва. Юнона седеше в колибата си и чакаше. Някакъв черен мъж се показва на вратата.

— Тръгнаха ли вече жените и децата? — попита тя.

— Да — отговори негърът. — Няколко часа вече изминаха, откакто напуснаха плантацията. Когато си свършим работата, както е уговорено, ще се пръснем на всички страни.

— Добре, много добре! — извика Юнона. — Хайде, да вървим, защото е време да започваме. Най-напред ще нападнем надзирателите и ще ги пленим. Но не ги убивайте, докато не решим какво да правим с тях!

Негърът изчезна между колибите, а Юнона, въоръжена с тежък камшик, се отправи към жилището на главния надзирател. Когато стигна там, тя заудря с юмруци по вратата.

— Отвори, чуваш ли, отвори по-скоро!

— Хиляди дяволи! — извика разбуденият надзирател. — Какъв е този шум, какво се е случило? Проклето същество — изсумтя той гневно, когато позна Юнона, — как се осмеляваш да ме будиш толкова рано? Чакай да ти платя за безобразиято!

Той изчезна във вътрешността на жилището, а Юнона постави двата си пръста в устата и изсвири. В това време надзирателят се върна с голям камшик в ръка. Тъкмо щеше да замахне, когато няколко черни ръце се протегнаха изневиделица и го сграбчиха за врата и ръцете. Той видя, че хиляди черни сенки тичаха с рев и вой към него, и очите му се разшириха от ужас. Той предвиждаше участи си — участи на тези, които трябва да понесат отмъщението на хиляди измъчени човешки същества.

За по-малко от една минута надзирателят бе вързан.

— Оставете го сега на мене! — заповяда Юнона. — Идете и доведете останалите надзиратели!

Множеството се подчини, като нададе застрашителен вик.

— Слушай — извика негърката на надзирателя, — мисля, че е време да ти върна това, което ти дължа.

И нейните закръглени силни ръце заизвиваха камшика, който заплющя по тялото на мъчителя на бедните негри.

— Милост! — започна да се моли той. — Не ме убивай, обещавам ти, че ще се поправя!

— Остави това, ами по-скоро казвай къде са ми парите, ако не искаш да те бия до смърт!

Надзирателят не отговори. Тогава ударите се засипаха с още по-голяма сила върху полуголото му тяло.

— Спри, за бога! Парите ти са под възглавницата на леглото ми.

Като чу това, Юнона се втурна в къщата и скоро се върна с кожена кесийка в ръце. Междувременно негрите започнаха да се връщат. Те влачеха пет други надзиратели, по-скоро мъртви, отколкото живи.

Очите на Юнона искряха. Тя се разхождаше нагоре-надолу пред мнозинството, което гледаше със страхопочитание тази силна жена. Най-последно тя заговори, като само с един жест въдвори гробна тишина.

— Безкрайно много сме търпели мъченията на тези зверове. Сега можете да си отмъстите!

Възторжен вик заглуши нейните думи. Негрите се нахвърлиха като глутница вълци върху пленниците си и техните викове за помощ показаха, че робите се разплащаха със своите угнетители.

— Този човек — Юнона посочи главния надзирател — ви е мъчил най-много. За своите жестокости и беззакония той е получил добри пари от господаря си. Ето ги, те са ваши.

И тя подаде парите на най-стария негър.

— Ще ги поделиш справедливо между всички, защото те са напоени с тяхната кръв и оросени със сълзите им.

Тълпата нададе радостен вик, но Юнона направи знак, че ще продължи да говори. Множеството стихна.

— Слушайте сега добре какво ще ви кажа. Най-големият тиранин е плантаторът Лонг. Той безчинстваше с дъщерите ви, подпомаган от този окаяник. С години ви е принуждавал да му работите срещу нищожни заплати. Само на думи бяхте свободни, а в действителност сте истински роби! Но това още не е всичко. Звярът Лонг похити скъпата ми мисис. Там е неговият замък. Слугите са с вас.

Освободете бедната жена, която страда само заради прищевките на този човек, и му отмъстете така, както заслужава!

Последва страшен вик — вик на хора, жадни за отмъщение.

— Стойте! — извика Юнона, като видя, че негрите се отправят към замъка. — Нека по-напред освободя моята мисис. Вие можете да дойдете след половин час!

Негрите я послушаха и повлякоха вързаните надзиратели към близката гора. Юнона се затича към замъка с такава бързина, сякаш беше подгонена от някого. Стигна до широкия ров, пълен с вода. Не се спря нито за миг, защото знаеше много добре мястото, където няколко дъски съединяваха двата бряга. Премина ги все така тичешком, изкачи бързо насипа, прекоси градината и едва дишаща от умора, пристигна пред главния вход на господарската къща.

— Работниците са освободени и ще пристигнат веднага. Долу мъчителите! — извика Юнона на слугите.

Радостен вик се изтръгна от гърдите на всички поробени.

— Къде е моята мисис? — попита разтревожена негърката.

— Аз зная къде — обади се Том. — Последвайте ме! Но господарят не е вкъщи. Замина някъде на кон.

Юнона и Том изчезнаха в тъмния коридор, докато разярените слуги се отправиха вкупом към стаята на мисис Бърк.

Когато Ирма се съвзе от припадъка си, наоколо ѝ бе пълен мрак. Тя скочи бързо и отвори прозореца. От плантациите се чуваше шум, който я озадачи. Какво ли ставаше там? Зората побеждаваше бавно нощта на изток. При мисълта, че нейният мъчител можеше да се появи всеки момент, сърцето на Ирма сякаш престана да тупти. В коридора отекваха стъпки, които бързо се приближаваха, и Ирма наддаде отчаян вик. Затича се към прозореца и погледна към слабо осветения двор. Бе решила да се хвърли върху плочника, но да не се предаде жива. Нещастната жена се колебаеше между живота и смъртта, когато един познат глас я възпря от нейното отчаяно решение.

— Мисис, мисис! — викаше Юнона. — Юнона идва!

— Благодаря ти, Боже! — прошепна Ирма.

— Вратата е заключена — обади се отново негърката.

— Дръпни се настрани! — гръмна гласът на Том. — Взех за всеки случай една брадвичка с мен.

Ударите се заизсипваха върху яката врата. Дървото отстъпи пред силата и Юнона, плачеща и смееща се едновременно, се втурна в стаята.

— Мисис, мила мисис! — извика негърката извън себе си от радост.

— Ех, ти, вярно сърце — шепнеше Ирма, като притискаше Юнона до гърдите си, — ако не беше пристигнала навреме, сега сигурно щях да лежа с разбита глава долу на двора.

— Сега бързо да се махаме оттук, докато не се е върнал Лонг! — почти заповеднически каза Юнона.

Ирма хвърли върху раменете си едно наметало и последва вярната си прислужница. Когато двете жени слизаха по стълбата, чуха жаловити писъци, идващи от долните помещения. Това беше мисис Бърк, с която се разплащаха измъчваните от нея слуги.

Ирма и Юнона се отправиха към вратата, която водеше в градината. Тъкмо прекрочваха прага, когато се чу глас, от който кръвта на Ирма замръзна в жилите.

— Искаш да избягаш, а? — викаше Лонг, който се беше завърнал от своята обиколка.

— Бързо през градината! — заповяда Юнона.

Започна се лудо бягане. Ирма и негърката тичаха през сенчестите алеи, а плантаторът ги следваше. Жените стигнаха до окопа и се изкачиха бързо по насипа. В същото време Лонг стигна в подножието му.

— Скоро ще паднете в ръцете ми! — викаше той радостно.

Пред бягащите се изпречи ново препятствие: пълният с вода канал. Силната Юнона вдигна господарката си на ръце и така премина по люлеещите се дъски. Ирма едва дишаше от страх. Юнона я пусна внимателно на земята и се върна обратно. Плантаторът тъкмо се канеше да сложи крак върху мостчето от дъски.

— Чакай, гълъбице! — викаше той, задъхан от умора. — Скоро ще се върнеш там, откъдето избяга. Но сега ще ме молиш на колене да ти простя.

Той тръгна по дъските, но негърката се наведе и ги издърпа изпод краката му. Чу се глух плясък във водата. Юнона се наведе над потъналия и там, където изчезна главата му, заиграха малки кръгове.

Лонг скоро се подаде над повърхността и с всички сили се устреми към брега, но там го чакаше Юнона с камшик в ръка.

— Ела, мръсно животно! — извика тя яростно. — Отдавна чакам този момент.

Плантаторът напразно се опитваше да излезе на брега. Ударите се сипеха безмилостно върху мократа му глава. На няколко пъти той почти излизаше от водата, но камшикът го връщаше обратно в нея. Още няколко минути, и плантаторът Лонг щеше да намери смъртта си в калните води.

— Удави се, куче! — викаше Юнона. — Това ще бъде справедливо възмездие за нещастните момичета!

Тя беше решила да изпълни докрай плана си, но я сепна кроткият глас на Ирма:

— Юнона, не го убивай! Моля ти се, Юнона, извади го от водата!

— Не! — извика възбудено негърката. — Той поиска да направи нещастна моята мисис. Няма наказание, което да е достатъчно тежко за него!

— Юнона, моля ти се, изпълни желанието ми! Не искам никой да загине заради мене!

Тонът, с който бяха произнесени тези думи, охлади донякъде желанието за отмъщение на Юнона. Тя се наведе над водата и като хвана плантатора за яката, го издърпа на брега. Той се строполи безчувствен на земята.

— Благодари на мисис, задето остана жив! — каза негърката. — Ако не беше тя, щях да те удавя като куче!

Плантаторът хвърли един налудничав поглед към Ирма. Юнона изтича при господарката си и я повлече след себе си. Изведнъж тя се спря. Някакъв див шум достигна до ушите ѝ. Тя се обърна и от устата ѝ се изтръгна глух стон.

— Мисис, погледни! Замъкът гори, мисис!

Уморените очи на Ирма се обърнаха в указаната посока.

Големи огнени езици излизаха от мрачния силует на зданието, което доскоро беше неин затвор. Това беше последното действие на ужасната трагедия, която се разигра през тази нощ в имението на плантатора Лонг.

ПОД ВЛИЯНИЕТО НА ДЕМОНИЧНАТА СИЛА

Когато се разиграваха тези събития в плантацията на Лонг, Норт продължаваше да седи в килията си в затвора на Монтгомъри. Не можеше да се каже, че беше в добро разположение на духа, макар че продължаваше да вярва в щастливата си звезда. Надяваше се да избяга при пътуването до Ню Йорк. Случайността обаче му помогна да осъществи намерението си много по-рано.

Старият надзирател имаше две дъщери, Нели и Лусия. Те бяха млади, хубави девойки, които страдаха от самотата, която ги заобикаляше. Нищо чудно, че вестта за новия арестант веднага ги заинтересува, особено по-голямата — Нели, която започна да дебне благоприятен случай, за да види големия престъпник, за когото баща им не пестеше приказките си. Тя използва следобедния сън на стария надзирател и се отправи към килията на Норт. Той тъкмо беше втренчил погледа си в прозорчето на вратата, когато на него се появи едно открито моминско лице. Норт стана машинално от леглото и тръгна към двете черни очи, които го гледаха състрадателно. Приблжи се до прозорчето, но красивото лице мигновено изчезна.

Нели се върна при сестра си.

— Видя ли го? — попита Лусия заинтригувано.

— Да — отговори Нели замечтана.

— Не се ли изплаши от неговия демонски поглед? Такъв поне ми се стори той на мен, когато го зърнах в деня на довеждането му.

— Не видях нищо демонско в този човек. Напротив, той е един извънредно красив мъж. Може и да не е виновен, а да е несправедливо обвинен. Това често се случва...

От този ден Нели стана неспокойна. Затворникът не излизаше от ума ѝ. Но и Норт непрестанно мислеше за младото момиче. Неговото опитно око бе разбрало още с първия си поглед, че имаше работа с едно невинно и най-важното неопитно момиче, което не беше трудно да измами.

И скоро му се удаде благоприятен случай за това. Старият надзирател, бащата на девойките, се разболя. Грижата за затворниците той предостави на дъщерите си, като им даде подробни наставления как и кога да им поднасят храна и други такива. Разбира се, Нели веднага си присвои правото единствено тя да носи храна на Норт. Първия ден тя пристъпи плахо и отвори бързо прозорчето. Протегна ръка, за да подаде прибора, но едва не извика от уплаха или по-скоро от възмущение. Жива червенина покри страните ѝ, защото почувства две горещи устни върху ръката си. Това бе началото на малка драма, която се разигра между стените на стария затвор и накрая остави едно разбито моминство и покрусено бащино сърце.

След тази среща Норт скрои своя план. На втория ден той не се докосна до яденето. Нели много се изненада, когато отиде да прибере приборите и намери всичко непокътнато.

— Но вие нищо не сте яли?

— Чувствам се болен — отвърна Норт уморено.

— Тогава да известя лекаря — предложи момичето и гласът и леко потрепери.

— Не, мис, оставете — каза затворникът. — Лекарят с нищо не може да ми помогне, защото болестта гризе сърцето ми...

Нели го гледаше с недоумение.

— В какво ви обвиняват? — попита тя наивно.

Норт усети жива радост, като видя, че младото момиче не беше чуло нищо за неговите престъпления.

— Не питайте, мис! — промълви той. — Каква полза, ако кажа, че съм невинен! И без това няма да ми повярват!

— Как, невинен ли сте? — извика Нели с искрено съчувствие.

— Да, невинен съм — отговори Норт печално. — Не съм аз първият, който е бил арестуван по фалшиви подозрения.

— О, това е страшно! — почти изплака младото момиче.

— Всички доказателства говорят против мен и аз нямам възможност да се боря против страшните обвинения, които са се струпали върху мен.

Нели искаше да отговори нещо, но в този момент се чуха стъпки, затова побърза да се отстрани от вратата на килията. Все пак успя да прошепне на Норт:

— Чувам, че някои идва. Утре ще дойда пак!

Норт се усмихна. Той започна отново да си връща самоувереността.

— Ако говоря с това момиче по-често, то ще ми подари най-скъпото на земята — свободата!

Той си спомни за силата на погледа си — оная непобедима сила, на която не можеше да устои нито една жена.

Беше следобед, когато хубавото лице на Нели се показва на прозорчето. Норт остана на мястото си.

— Мистър Норт — извика тя. Гласът ѝ леко потреперваше и издаваше чувствата, които вече вълнуваха непорочната ѝ душа. Норт стана бавно и се приближи към вратата.

— Какво ви е днес? Положението ви да не се е влошило?

— Не, нищо подобно — отговори престъпникът, — но вашето присъствие ме измъчва. По-добре ще бъде, ако не идвате вече при мен!

Големите очи на момичето се наляха със сълзи.

— Да не идвам ли? Да не съм ви обидила с нещо?

— Не, не сте...

Нели искаше да се отдалечи, но един магьоснически поглед бе прикован върху нея и тя не можеше да се помръдне от мястото си.

— Не се ли сещате защо толкова трудно понасям присъствието ви?

Момичето поклати глава.

— Защо ме принуждавате да говоря? Е, добре тогава, измъчвам се, защото ви обичам. Сърцето ми ви принадлежи още от деня, в който ви видях за първи път. Но на какво мога да се надявам аз, бедният затворник, върху когото тежи едно ужасно подозрение.

Нели изстена глухо и се отдръпна от прозорчето. След малко се върна. Ако можеше, би се хвърлила в обятията на този красив мъж...

— Не — прошепна тя, — не вярвам, че сте виновен. И аз ви обичам. Вие сте добър и благороден!

Норт хвана нежно ръката ѝ и я покри с пламенни целувки.

— Ангел мой! — промълви той страстно. — Кажете ми, че ще ме обичате и че ще бъдете вечно моя.

— До гроб! — изплака девойката с треперещ от вълнение глас. — Няма ли никакъв начин да докажете невинността си?

— Веригата от подозрения се е затворила толкова плътно около мен, че загубих всяка надежда за избавление.

— Навярно ще бъдете осъден на доживотен затвор?

— Не, по-лошо — на смърт.

Нели пребледня. Норт продължи:

— Да, със смърт ще трябва да изкупя приписваната ми вина.

— Ще ви последвам, любими, защото ми се струва, че няма да мога да живея без вас.

— Не, не мога да приема тази жертва, мила!

— И няма ли никакво средство за избавление? — попита момичето отчаяно.

— О, ако можех да избягам — произнесе Норт с глас, на който всеки артист би завидял, — ще ми бъде лесно да докажа невинността си...

Очите на Нели се разшириха и изпълниха с решителност. В този момент тя беше готова на всичко, само да може да спаси любимия мъж.

— Аз ще ви помогна, Артур! — каза тя твърдо.

След този разговор събитията в затвора се развиха много по-бързо, отколкото Норт очакваше. След един несполучлив опит за бягство той се върна в килията си отчаян и дори започна да се съмнява, че младото момиче ще му помогне. Сънищата му станаха неспокойни. В тях всяка нощ започнаха да дефилират сенките на неговите жертви, Ирма и Мери бяха постоянни гостенки около леглото му, а очите на Мануелита се впираха в него, сякаш искаха да пробият душата му.

Междувременно пристигнаха от Ню Йорк двама полицаи, които трябваше да отведат Норт. Той изпадна в ужас пред невъзможността да намери начин да избяга. Най-после в неговия измъчен от мисли и безсъние мозък се породиха нов план, който той не закъсня да сподели с Нели. Когато старият тъмничар му донесе храната, го завари да лежи безучастен в леглото.

— Какво ви е? — попита той обезпокоен.

— Болен съм — отговори Норт с изнемощял глас. — Моля ви, изпратете ми доктора!

Старецът се отдалечи, мърморейки си нещо. Той беше недоволен от този обрат, защото се надяваше скоро да се отърве от опасния престъпник.

След малко докторът дойде в килията на Норт, който трепереше от страх, защото от този момент зависеше дали ще остане още няколко

дни в ареста, или ще бъде изпратен в Ню Йорк...

Тъмничарят се върна ядосан в дома си. Дъщерите му го чакаха с нетърпение, защото и двете бяха посветени в играта на престъпника. Нели подготвяше ново бягство, а Лусия помагаше на сестра си.

— Замина ли арестантът, татко? — попита невинно Лусия.

— Не, трябва да остане още два дни тук — отговори старецът неохотно. — Тъкмо се бях зарадвал, че ще се избавя от него, а той взе, че се разболя. Това просто ме отчайва.

След като баща им се прибра в стаята си, Нели прегърна сестра си и промълви:

— Ах, дано успеем този път!

Лусия не отговори нищо, само притисна към себе си своята страдаща сестра. Тя с нищо не даде да се разбере, че изпитваше ужас пред мисълта за близката нерадостна участ на сестра си, която можеше да бъде подведена под отговорност за съучастие.

Когато на следващия ден бащата занесе вечерята на Норт, с радост забеляза, че арестантът беше станал от леглото си.

— Добре ли се чувствате сега?

— Да, чувствам се добре — отговори Норт, като пое храната. Тежките стъпки на стареца отекнаха по каменния коридор и скоро в затвора настана тишина.

Норт чакаше нетърпеливо. Той се разхождаше тихо нагоре-надолу из килията си и се вслушваше в най-малкия шум. Най-после вратата скръцна полека и Нели се промъкна като сянка вътре. Престъпникът притегли младото момиче към себе си и обсипа лицето му с целувки.

— Тази нощ ще бъдете свободен, любими! — промълви Нели, упоена от страст. — Ето, това е за вас!

Тя му подаде малък вързоп, в който имаше шапка и пелерина, принадлежащи на баща ѝ. Арестантът можеше да напусне затвора само преоблечен като баща им, в това бяха се убедили тя и сестра ѝ след дълги размишления. Норт отчасти бе посветен в техния план. Сега, когато видя дрехите, той отново придоби решителност и смелост.

— Не искате ли да дойдете с мен?

— Не, сега не — отговори Нели. — Искам да знам, че се намирате на сигурно място. Вие ще ми пишете и аз ще дойда. Вярвам,

че върху мен няма да падне никакво подозрение, защото всички ще мислят, че вашите приятели са ви помогнали.

— Веднага ли да бягам или по-късно?

— Веднага — отговори момичето. — По-късно часовете биха се усъмнили, защото баща ми си ляга рано.

Двамата напуснаха килията, като не забравиха да заключат вратата. Те се промъкнаха през слабо осветения коридор толкова тихо, сякаш бяха движени от невидима сила. Изведнъж Нели се спря като закована на мястото си.

— Това е баща ми, излиза от дома — прошепна тя и притегли Норт зад един стълб. Старецът мина покрай тях, без да ги забележи.

Бегълците побързаха да се отдалечат и бяха близо до вратата на жилището на тъмничаря, когато отново се чуха стъпки. Беше старецът, който се връщаше. Нели бързо отвори вратата и бутна Норт вътре. След това го скри в гардероба. Тя направи това тъкмо навреме, защото в следващия момент баща ѝ влезе в съседната стая.

— Защо не си лягате, деца? — попита той двете си дъщери.

— Сега, тате — отговори Лусия, защото се боеше да не би старият да се усъмни в нещо по треперещия глас на сестра ѝ.

— Ти къде ходи по това време?

— За доктора. Агентите, натоварени с придружаването на престъпника, са ядосани от внезапното му разболяване и тъй като не вярват, че болестта му е сериозна, настояват да тръгнат веднага. Докторът обеща, че след малко ще иде да прегледа още веднъж затворника.

Норт изтръпна. Само малко да се беше забавил, и бягството му щеше да бъде разкрито. Тъмничарят взе връзката с ключовете, която Нели беше окачила на мястото ѝ, и напусна стаята.

— Бързо, Артур! — прошепна Нели, след като баща ѝ излезе. — Нямаме време за губене. Излезте от къщи и тръгнете право към зида. Аз ще ви последвам след няколко минути.

Норт вдигна яката на мантията, нахлупи шапката и излезе от стаята. В коридора той чу, че тъмничарят се опитваше да отвори неговата килия, и това го накара да ускори още повече крачката си. Часовете го изгледаха учудено, без да кажат нещо. Изненада ги само необикновената бързина на стария тъмничар. Норт се отправи към

дъното на двора. Единият часовой искаше да попита другаря си какво се е случило, когато вратата се отвори и на прага застана Нели.

— Не видяхте ли баща ми?

— Да, мис — отговориха дружно и двамата. — Отиде нататък.

И те показаха посоката, в която изчезна Норт. Нели настигна беглеца.

— Елате, Артур, там на земята има стълба. С нея ще успеете да прескочите зида.

Тя го поведе тичешком и те скоро намериха стълбата. Норт я вдигна и я подпря на стената.

— Прощавайте, мила моя. Сбогом!

— По-бързо! По-бързо! — подканяше го Нели. — Чувам вече гласове. Сигурно са открили бягството ви.

Норт започна да се изкачва, но изведнъж се строполи на земята. В бързината беше направил погрешна стъпка. Изправи се и отново сложи крак на стълбата, но в това време блесна светлината на джобно фенерче.

— Ето го — отекна гласът на стария тъмничар. — По-бързо! — извика той на войниците, които го следваха отблизо.

Като разбра, че всичко е проиграно, Норт се хвърли върху стареца с един удар да го повали на земята, за да спечели време. Но в това време изтрещя изстрел и се чу пронизителен писък. Нели, която наблюдаваше сцената, се изпречи пред любимия мъж, за да го предпази, и куршумът прониза гърдите ѝ. Тя падна, обляна в кръв, пред краката на своя баща. Часовите се втурнаха към беглеца, но той бе успял да се изкачи по стълбата. Разнесе се втори изстрел... Сянката изчезна зад зида.

Тъмничарят се хвърли към падналото на земята момиче.

— Ти ли си, дъще? — изстена той. — Нели, мило дете, защо направи това?

Целият двор се раздвижи. От всички страни се чуваха викове. Лусия пристигна и изпадна в ужас, като видя смъртно ранената си сестра. Няколко войници я пренесоха в стаята ѝ и положили на леглото. Лекарят дойде веднага.

— Спасете детето ми, докторе! — обърна се към него тъмничарят, като кършеше ръце.

Лекарят не отговори, само се наведе над момичето. Когато се изправи, в погледа му се четеше ясно, че нещастницата не можеше да бъде спасена. Нели отвори очи. Въпреки болката на устните ѝ играеше усмивка.

— Умирам с радост — прошепна тя. — Артур е свободен, свободен... той ще живее.

— Какво? — изохка старецът. — Ти ли пусна престъпника?... Сега разбирам всичко.

— И аз съм виновна — обади се Лусия. — Не взимай цялата вина върху себе си, защото и аз ти помогнах да го освободиш.

При това самопризнание старият тъмничар наведе побелялата си глава.

— Кажи ми само защо го направи, Нели? Той беше един опасен престъпник!... Ти го освободи от справедливото наказание, което заслужаваше.

— Не вярвам, татко... Аз го обичах, той също ме обичаше. Сега поне ще може да докаже невинността си.

— Горкото ми дете! — проплака нещастният баща. — Аз съм виновен! Трябваше да ти кажа от самото начало какъв звяр се крие в този човешки образ. Той те е излъгал и ти си само поредната жертва на това чудовище.

— Не го обиждай, тате! Артур е невинен! Татко... мили татко, кажи ми, че Артур не е престъпник, за да умра спокойно!

Старецът наведе глава и нищо не каза... Времето летеше. Положението на ранената се влошаваше.

— Тате — прошепна неочаквано тя с отпаднал глас.

Бащата се приближи към леглото и погледна дъщеря си в очите. Смъртта беше хвърлила вече сянката си върху тях.

— Какво има, дете мое?

— Ще ми простиш ли, че помогнах на Артур да избяга?

— Мила моя Нели — извика отчаян старецът, — прощавам ти, всичко ти прощавам!... Боже, остави ми моята Нели, моята утеха, моята радост!

— Благодаря ти, тате!... Приближи се, Лусия!... Кажи на Артур, че му прощавам и че съм го обичала до последната си минута...

Лусия притисна конвулсивно устните си до изстиващото ѝ чело. Очите на Нели се спряха още веднъж с неизказана нежност върху

сестра ѝ и после... настъпи краят. Едно младо и невинно сърце престана да тупти завинаги.

В двора се чуваха сърдитите викове на преследвачите, които се връщаха, след като напразно бяха претърсили цялата околност.

ЗАБЛУДЕНИ

След бунта негрите от плантацията на Лонг се пръснаха на всички страни. Ирма и Юнона избягаха в близката гора.

— Не мога да мръдна от мястото си, мила — каза Ирма, като се спря.

— Още малко, мисис. Не можем да останем тук, защото близките блата изпускат отровни изпарения!

Ирма се облегна на силните ръцете на негърката, която я поведе през пъновете на падналите гниещи дървета. Денят измина, без да могат да видят слънцето. Нощта наближаваше. Юнона събра малко съчки и запали огън. След това стъкми от сухи листа постеля за изтощената си господарка. Тя беше толкова изморена, че не усещаше глад. Вярната ѝ прислужница не можа да улови никакъв дивеч, затова се задоволиха само с няколко горски плодове и къпини.

Тази гора бе съвършено непозната за Юнона. Тя се беше скрила в нея с господарката си само за да избегне преследването, но не беше предполагала, че се простира на такова голямо разстояние. Негърката поиска да си легне, но някакво неясно предчувствие я караше да остане будна. Погледна назад. От полите на възвишението, където се бяха установили, се виждаше много ясно отблясъкът на водата. Изведнъж Юнона съгледа някакъв черен предмет, който плуваше на повърхността. Неговата продълговата форма я озадачи, макар че отначало го взе за плаващо дърво. Едва сега забеляза, че на брега на реката лежаха множество подобни пънове.

Юнона погледа няколко минути и като не видя нищо застрашително, затвори очи. Но тя се излъга, защото плаващият пън излезе от водата и бавно тръгна към тях. Когато той се спря пред господарката ѝ, негърката трепна и се събуди за трети път. Позна веднага ужасния алигатор, който всяваше страх сред живеещите край реките племена.

Алигаторът се готвеше да нападне Ирма. Храбрата негърка не загуби самообладание пред новата опасност. Тя разрови бързо огъня,

който беше запалила, преди да си легнат, и искрите литнаха на всички страни. Алигаторът нададе страхотен рев. Той се приготви да хване Ирма и разтвори отвратителната си уста. В този момент Юнона се спусна към него и го удари през устата с една запалена главня. Чудовището изрева от болка и заудря голямата си опашка в земята. Юнона замахна още веднъж с горящата главня и го улучи в главата. Крокодилът сякаш полудя, отказа се от намеренията си и като се обърна, побягна към водата.

— Боже! — извика Ирма, като се събуди. — Какво се е случило?

— Един крокодил искаше да погълне мисис — отговори негърката.

— Мила Юнона, дали ще мога да ти се отблагодаря някога за предаността ти? Ти си смело момиче, без теб щях отдавна да загина.

Юнона със смях прекъсна благодарственото слово на господарката си. Тя натрупа дърва на огъня и той скоро се разгоря още по-силно. Негърката взе няколко главни и започна да ги хвърля към черните сенки, лежащи на брега на реката. Ревът и плясъкът във водата показваха, че алигаторът, който се беше приближил към тях, не е бил сам. Тя продължи обстрелването дотогава, докато не разчисти близката околност от черните сенки. След това се обърна тържествуваша към Ирма:

— Сега мисис може да спи спокойно. Тази нощ няма да има ново посещение. Крокодилите ужасно се плашат от огъня.

На сутринта двете жени станаха и се приготвиха за път. Не бяха изминали голямо разстояние, когато Ирма нададе вик, в който се смесваха страх и изненада.

— Гледай, Юнона, около нас е само вода. Загубени сме!

Наистина, реката беше придошла през нощта и беше наводнила гората. Юнона разбра, че ги застрашаваше голяма опасност. Понякога оттеглянето на водите трае седмици, а дотогава те щяха да умрат от глад. Но това дете на природата имаше нагласата да се справя с всички несгоди и пречки.

Тя отведе Ирма до едно малко възвишение и я помоли да я почака малко.

— След час ще се избавим от тази опасност — каза тя със смях. Беше забелязала, че пъновете, довлечени от реката, бяха от тюлпаново дърво, което е много леко, и реши да направи нещо като сал, с който да

се спуснат надолу по течението. Не беше трудно на негърката да осъществи намерението си, защото наоколо имаше изобилие от лиани. За по-малко от час салът бе построен. Негърката взе една върлина, която щеше да ѝ служи за кормило, и се върна при Ирма.

— Мисис, салът е готов и можем да тръгваме!

Тя нахвърли клони и сухи листа, за да направи по-удобно място за сядане за Ирма, после отблъсна сала от брега и скоро двете жени заплуваха, носени от течението с голяма бързина.

Радостна от щастливото избавление, Ирма позабрави глада, който я измъчваше отдавна, но върнатата ѝ другарка не можеше лесно да бъде заблудена. Тя обмисляше начин да набави храна.

Тъй като течението носеше сала в средата на реката, управлението му беше почти излишно, затова Юнона се зае с друга работа. Тя намокри голямо количество листа във водата и ги постла върху сала, след това сложи върху тях трески и сухи клони и с помощта на две сухи клечки ги запали.

— Огън вече имаме — заяви негърката доволна, като се обърна към Ирма. — А сега ще намерим и нещо за ядене там.

И тя показа едно пясъчно островче, което подаваше жълтия си гръб над повърхността. След малко салът, направляван от силните ѝ ръце, спря в плитчината. Юнона грабна един дълъг кол и започна да прави с него дупки в пясъка. Ирма я гледаше учудена.

— Погледни тук, мисис — извика негърката, като извади кола. — Скоро ще имаме вкусен обяд!

Ирма видя, че от заострения край капеше някаква жълта течност, но в никакъв случай не можеше да се досети за нейния произход. Юнона разрови пясъка и извади голямо количество обли предмети, обвити с дебела кора.

— Не разбирам какво е това?

— Това са яйца на крокодил — отговори негърката. — Много са вкусни.

Тя се върна на сала и сложи яйцата върху жарта. Ирма не отдаде голямо значение на хвалбите на негърката относно вкуса на крокодилските яйца, но скоро приятната миризма, която погали ноздрите ѝ, разпръсна всякакво съмнение. След малко двете жени зальгаха глада си и с това придобиха по-голяма увереност в скорошното си спасение от водната пустиня, която ги беше пленила.

Известно време салът плуваше под свод, образуван от клоните на дърветата, които растяха по брега. Ненадейно Ирма изпищя и сепна Юнона, която бе заета с управлението на сала.

— Какво стана? — попита разтревожена негърката.

— Гледай, Юнона, какъв звяр стои над нас! Струва ми се, че иска да скочи върху нас!

Негърката погледна към мястото, което ѝ сочеше Ирма, и видя един ягуар. Действително царят на американските лесове дебнеше удобен момент да се хвърли върху жертвите си. Още миг — и той щеше да успее, но Юнона напрегна всичките си сили и тласна сала напред. Ягуарът скочи и падна във водата. Черното момиче извади кола и със силен замах го стовари върху главата на звяра. Той потъна за миг, но скоро пак се подаде на повърхността и с див рев заплува след сала. Негърката пак го удари по главата, той отново потъна и когато изплува, с удвоени сили се понесе след жертвите си. Скоро предните му лапи опряха в сала. Юнона заудря с всичка сила, като надаваше диви викове. Дивакът се събуди в нея... Още един, последен удар — и ягуарът се превърна в труп, носен от вълните. Тя го притегли с кола и го вдигна на сала.

— Така! Сега този мистър ще благоволи да ни даде кожата си. От нея ще направя разкошна постеля за мисис. А пък и месото му не е за хвърляне — има вкус на свинско.

С неподражаема сръчност негърката одра хищника, разцепи черепа му и като намаза вътрешната страна с мозъка, простря кожата да съхне на слънцето. После избра няколко по-крехки къса, отрязва ги и останалото хвърли във водата. Ирма със страх наблюдаваше борбата, която вечно гладните крокодили поведоха за останките от ягуара...

Времето минаваше, без да донесе нещо ново за двете жени. Гората сякаш нямаше свършване. Докъдето стигаше погледът, се виждаше вода, над която се подаваха гигантски дървета. Тук-там пред очите им изникваше по някоя височина, дала убежище на всевъзможни горски животни, потърсили спасение от водната стихия.

Странен шум достигна до ушите на двете жени. Какво ли можеше да бъде това? Юнона се вгледа във водата и скоро разбра откъде идва той. Течението се беше забързало, а бреговете се сближаваха.

— Водопад! — изтръгна се неволно от устата ѝ.

Ирма се изплаши ужасно.

— Кураж, мисис, Юнона ще се справи и с тази опасност!

Салът летеше с шеметна бързина. Да се спре бе невъзможно. Острият поглед на негърката забеляза, че от лявата страна на водопада водата падаше без особено напрежение. Юнона насочи усилията си единствено към това да отпрати сала в тази посока. Тя успя. Салът се плъзна по водната повърхност и полетя надолу. Макар и целите измокрени от непредвидената баня, двете жени останаха невредими. Течението стана по-бавно и скоро салът заплува спокойно по водата.

— Минахме опасността, мисис — извика Юнона, като вдигна победоносно кола нагоре. — Я гледай! Дърветата оредяват... Ура! Гората свършва!

В ПЛЕН НА РАЗБОЙНИЦИТЕ

Юнона не беше се излъгала. Гората действително свърши. Бреговете станаха по-ниски и негърката намери удобно място, където можеха да спрат. Ирма беше радостна, когато кракът ѝ отново стъпи на твърда земя. Страхотиите на водното пътешествие я бяха изморили. Юнона огледа околността. Никъде не се виждаше човешко жилище.

— Отишли сме доста на юг. Но все пак не вярвам да сме много далеч от Кингстър. Аз съм ходила веднъж там. Вярвам, че ще намерим добри хора, които ще ни помогнат! Напълно съм уверена, че по тази река ще стигнем скоро Кингстър. Може и още довечера да сме там. А сега да посъберем сили, защото ни предстои още доста път!

Юнона се залови за работа, защото нямаше време за губене. Ирма полегна на кожата и затвори очи. Изведнъж един груб глас сепна двете жени.

— Хей, проклета негърко, какво правиш там?

Двете жени се обърнаха в посоката, откъдето долетя гласът, и видяха двама мъже на коне. Лицата им бяха обгорели от слънцето. Облеклото им не вдъхна доверие на Юнона.

— Не можеш ли да говориш? — извика по-старият от конниците. — Отвори си по-скоро устата и кажи как сте пристигнали тук с тази дама?

— Изгубихме се в гората — отговори с треперещ глас Ирма. — Моята прислужница направи сал, с който се спуснахме по течението, и така успяхме да се доберем до този бряг.

— Не се бойте, мисис! — обади се конникът. — Ние не сме човекоядци, само искаме да вкараме малко ум в главата на тази проклета негърка, за да се научи да отговаря, когато я питат.

В миг конникът се повдигна от седлото и ласото му полетя във въздуха. Юнона беше предвидила опасността, която я застрашаваше. Тя легна на земята и примката премина над нея, без да я закачи. Конникът зафуча от яд. Той взе карабината си и се прицели, но преди да гръмне, Ирма застана пред Юнона.

— Ако сте решили да убивате, по-добре убийте и двете ни! — каза тя твърдо.

Вторият конник се приближи до другаря си и му прошепна нещо на ухото.

— Добре, така да бъде — съгласи се първият, като помисли една минута. — Хайде с нас в лагера!

Ирма предчувстваше новите неприятности, с които имаше да се справят тя и нейната вярна прислужница.

— Към лагера! Ще предоставим всичко в ръцете на нашия капитан. Той ще се върне утре сутринта.

Молбите не помогнаха. Двамата мъже бяха толкова непреклонни, че по-скоро би се умилоствила скалата. Юнона вдигна с горчива въздишка кожата на ягуара и се приготви да следва конниците. Господарката ѝ тръгна след нея. Когато поеха по пътеката, тя тихо ѝ пошепна:

— Боя се, че попаднахме в ръцете на разбойници!...

Не бяха вървели дълго, когато се озоваха посред малка котловина, заобиколена от всички страни с голи, скалисти бърда. Разбойниците бяха около петдесет човека. Конете им пасяха малко понастрана от техния стан. Те веднага заобиколиха жените и не закъсняха да изкажат възхищението си от Ирма и отвращението си от Юнона. По това двете жени разбраха, че не ги очаква нищо хубаво.

Един от разбойниците, по-нахален от останалите, цинично подметна:

— Капитанът ще се зарадва много, когато види хубавата ни гостенка, в това не се съмнявам! Но не мога да разбера защо ще търпим до неговото завръщане тази смърдяща негърка. Вие знаете, че той ненавижда негрите. Затова предлагам да я обесим още сега. Ето там има един приличен клон за тази дъщеря на Африка!

Жадните за кървави зрелища разбойници се спуснаха от всички страни към Юнона, но Ирма толкова самопожертвувателно се застъпи за нея, че и най-свирепите от тях се разколебаха.

— Назад! Аз замествам капитана. Той лично ще реши съдбата на негърката. Вържете я, защото ѝ нямам доверие. И още нещо — никой да не закача бялата жена. Ако тя е някаква шпионка, изпратена от полицията, толкова по-зле за нея...

Ирма не искаше да се раздели с преданата Юнона, но разбойниците останаха безчувствени към молбите ѝ. Те вързаха негърката, а Ирма отведоха в една колиба.

Вечерта настъпи. Двете жени оплакваха съдбата си. Разбойниците пък бяха много весели и се отдадоха на пиршество и игра на карти. Ирма чу нещо, от което кръвта замръзна в жилите ѝ. Някой се провикна:

— Момчета, да прием за здравето на новата капитанша. Нека се надяваме, че тук пак ще стане весело като преди. Защото откакто избяга Роза, животът ни стана много тъжен. Капитанът е зъл и мрачен като самия ад и не прощава и най-малките прегрешения.

Дружно одобрение посрещна думите му. След това пожеланията гръмнаха в хор:

— За здравето на новата капитанша, която ще донесе радост на нашия капитан!...

Така настъпи нощта. Гласовете постепенно затихнаха. Разбойниците изпиха порядъчно количество вино и потънаха в тежък сън. Юнона обаче бдеше и кроеше план за бягство. Салът им беше отнесен от течението. Това тя помнеше, защото видя много добре как разбойниците, които ги плениха, го отблъснаха от брега. Имаше само една възможност: с коне.

Юнона напрегна всичките си сили, но здравите въжета не се поддадоха. Тогава тя се претърколи и стигна до един камък с остри ръбове. Започна да трие с тихи движения връзките на краката си. Често спираше, обляна от пот, но надеждата, че може да спаси себе си и господарката си от горчивата участ, ѝ даваше нови сили. Най-после въжетата се разхлабиха. С едно движение Юнона ги свлече от краката си. Оставаха ръцете. Нямаше време за губене и тя с радост си спомни, че Ирма има джобно ножче. Тя допълзя до колибата, в която беше Ирма. Мина отзад и тихичко извика:

— Мисис, аз съм. Дълбай стената, за да стигнеш до мен!

Ирма не чака да я подканят втори път. Залови се за работа и скоро отвори малка дупка, колкото Юнона да провре ръцете си.

— Ръцете ми са вързани. Вземи ножчето си и разрежи въжетата!

Ирма се подчини. След малко пъргавите ръце на негърката разшириха отвора и Ирма излезе навън.

— Може ли мисис да язди? — попита Юнона тихо.

— Разбира се, добра ми Юнона — отговори Ирма. — Защо питаш?

— Защото ни предстои дълго и пълно с опасности пътешествие на коне.

— Готова съм на всичко, само да се избавим от тези хора. Това, което ни очаква при тях, е по-лошо и от смъртта!

Юнона внимателно разгледа въжето, което лежеше в краката ѝ. Съобрази, че то може да ѝ послужи. Нави го около лявата си ръка, докато в дясната държеше вече готовата примка. После се отправи към мястото, където стояха конете. Очите на негърката, свикнали с нощния мрак, откриха веднага пазача, който седеше на една малка могила, загледан в далечината... Той нямаше време да извика. Примката се уви около врата му и той грохна безчувствен на земята.

Юнона се затича към него и омота здраво въжето около тялото му, за да не може да мърда, след това натика стиска трева в устата му. Тя намери едно седло за господарката си. Това не беше мъчно, защото разбойниците, приспани от алкохола, нямаха намерение да се събуждат скоро. След кратко търсене тя намери това, което ѝ трябваше — едно мексиканско седло, което най-много подходеше за жена. Можеше да се поздрави с още един успех. Близко до седлата намери и пушка с два патрондаша. Към себе си тя прояви по-малки грижи. Една ягуарова кожа беше достатъчна да замести и най-удобното седло. Сега Юнона се затича към колибата, където беше оставила Ирма, и двете жени, без да губят време, се отправиха тичешком към конете. Избраха най-хубавите между тях.

Беше любопитно да се видят тези ездачки. Едната — нежна жена, облечена в пепелява рокля, яхнала черен ат, и до нея — полугола негърка, седнала върху бялата кобила като статуя от черен мрамор. Те бяха решили в никакъв случай да не попадат в ръцете на разбойниците. След като сложи един патрон в пушката, Юнона спря конете и внимателно огледа околността.

— Каква проклета мъгла! Трябва да се върнем и да заобиколим лагера. Отишли сме на юг вместо на север.

Юнона имаше право. Трябваше да минат на другата страна, ако искаха да стигнат до Кингстър. Изминаха мълчешком известно разстояние, после отново спряха и огледаха местността, в която се намираха. Усмивка заигра по устните на негърката.

— Така, сега се намираме на север. Ето реката. Тук е мястото, където беше спрял нашият сал, а там е входът към долината на разбойниците.

Тя не довърши, защото в тази минута над главите им заканително изсвири куршум. Последваха го яростни викове. Нямаше никакво съмнение: бягството им беше открито.

— Сега пълен галоп, мисис! — извика негърката. — Те ни преследват.

Но не бяха изминали и хиляда разкрача, когато дивите викове, които гръмнаха зад тях, им известиха приближаването на преследвачите. Юнона постепенно се отдалечи от брега и се насочи към полето. Ирма я следваше неотклонно. Инстинктът на негърката беше истинско щастие за двете, защото на това място реката правеше голям завой, когато достигнаха полето, мъглата се вдигна, така че те можеха да виждат групата, която ги преследваше. Старият разбойник, който беше се намесил в решителния момент при пристигането на жените в лагера, яздеше начело. Юнона, която не забравяше да се обръща от време на време, за да следи действията на разбойниците, забеляза, че той вдигна пушката си и се прицели. Тя бързо приближи коня си до коня на Ирма, за да я предпази от смъртоносния куршум. Чу се изстрел и Юнона трепна леко.

— Улучи ли те, Юнона? — разтревожи се Ирма.

— Одраска ми само рамото — отвърна негърката с ледено безразличие. След това тя се прицели и гръмна. Старият разбойник се смъкна от седлото си. Конят, останал без ездач, хукна като вятър из полето.

— Ти го уби, Юнона! — ужаси се Ирма.

— По-добре, отколкото той да убие нас.

Лудата гонитба продължи цели часове, без изгледи за успех на едната или другата страна. Юнона спря и се обърна. Преследвачите бяха останали далече зад тях.

— Спряха се — отдъхна си тя. — По този начин оставят конете да си починат, за да ни настигнат по-лесно. И ние ще направим същото!

Двете жени слязоха от конете. Юнона ги остави да пасат и избърса с трева потта им. Ирма не преставаше да се учудва на нейната разсъдливост и съобразителност.

След половин час гонитбата започна отново.

— Скоро ще се смеем, мисис, защото ще надхитрим разбойниците. Гледай, искат да ни пресекат пътя!

Юнона възви наляво и хвана една верига от няколко хълма. Когато стигнаха до последния от тях, те се отправиха към реката. Ирма не можа да се сдържи да не извика от изненада. Разбойниците бяха тръгнали в противоположна посока. След половин час преследвачите им вече се виждаха като черни точки.

— Има ли още много, докато стигнем до някое селище, Юнона? — попита Ирма.

— Това ще проличи от поведението на разбойниците — отговори негърката. — Когато започнат да ни гонят лудо, без да жаят конете си, ще е ясно, че не могат да ни стигнат. Нашите коне са по-бързи.

Ездачките не чувстваха глад, но жаждата ги измъчваше чувствително. Юнона разбра, че господарката ѝ страда, и започна да се оглежда на всички страни. Изведнъж тя извика радостно:

— Там има вода!

Ирма погледна в указаната посока, но не видя нищо друго, освен няколко валчести предмети по земята. Юнона възви коня си, скочи пъргаво долу, грабна няколко от тях и пак се метна на седлото си от ягуарова кожа. Чак сега Ирма забеляза, че това бяха кактуси. Негърката ги почисти от бодлите и се обърна към господарката си:

— Мисис трябва да направи само една малка дупка и да смуче. Средата съдържа чудно вкусен сок, който напълно утолява жаждата.

Ирма изпълни указанията на негърката и скоро се почувства ободрена и освежена от този безценен дар на природата.

Вятърът духаше с голяма сила над безпределната степ право в лицето на двете ездачки. Лудата гонитба продължаваше. Високата трева лягаше на земята, повалена от въздушното течение, така че разбойниците не ги изпускаха от очи.

— Не могат да ни стигнат! — извика Юнона тържествуваща. — Нашите коне летят като светкавици. Погледни само, мисис, преследвачите ни остават все по-назад и по-назад.

Ирма, с пламнали страни, се държеше здраво за седлото. От време на време тя милваше коня си по врата, за да го ободри. Умното животно ѝ отговаряше с радостно цвилене.

— Внимание! — извика неочаквано Юнона. — Тук има много дупки на полски кучета.

Наистина тук-там се издигаха малки къртичини, които всъщност бяха жилищата на тези ненаситни полски гризачи. Жените оставиха конете да вървят по-бавно, защото, ако някой от тях паднеше, те самите биха си изпатили зле.

Разбойниците нададоха радостни викове. Те помислиха, че конете на жените са се изморили. Но радостта им скоро се смени с проклетия, когато стигнаха препятствието. Конете им започнаха да падат един след друг и да хвърлят ездачите си на земята.

Местността ставаше все по-неприветлива и пълна с опасни изненади. Между жилищата на полските кучета започнаха да се срещат купчини камъни, които още повече затрудняваха ездата на преследвачите. При това двете жени имаха голяма преднина пред тях.

Изведнъж Ирма наддаде ужасен писък. Конят ѝ беше стъпил върху една къртичина и тя с голямо усилие се задържа да не падне. Юнона веднага скочи от коня си и изтича при господарката си.

— Зле ли се нарани конят? — попита тя загрижено.

— Не зная — отговори Ирма.

Двете прегледаха изплашеното животно. Беше си навехнало крака и не можеше да върви по-нататък. Жените видяха с ужас, че преследвачите им ги наближават. Нямаше никакво съмнение, че след няколко минути щяха да ги настигнат.

— Изгубена съм, Юнона! — извика Ирма. Негърката стоеше до ранения кон и по напрегнатото изражение на лицето ѝ се виждаше, че търси изход от ужасното положение. В един миг тя сне седлото и го метна на своя кон.

— Какво искаш да направиш? — попита Ирма с безпокойство.

— Мисис трябва да възседне моя кон — каза Юнона просто.

— Ами ти?

— За живота на Юнона няма страшно. Достатъчно е мисис да се спаси! — отговори негърката и в очите ѝ блеснаха сълзи. — Юнона е хитра, знае как да се спаси.

— Тук, в откритото поле ли? Не, вярна моя, където останеш ти, там ще дочакам и аз злата си съдба.

Времето летеше невероятно бързо. Викове на разбойниците се чуваха все по-ясно.

— Юнона, мила! Убий ме, за да не попадна в ръцете на тези зверове!

Юнона загледа с учудване, примесено с възторг, молещата се жена, която продължи:

— Нима мислиш, че се страхувам от смъртта? Един куршум, изпратен от вярната ти ръка, ще ме избави завинаги от всички страдания!

В душата на Юнона се разигра ужасна борба. Най-после тя каза мрачно:

— По-напред мисис, след това Юнона!

И насочи цевта на пушката към гърдите на Ирма. Мъченицата не издаваше никакъв звук. Само устните ѝ шепнеха някаква молитва. Изведнъж Юнона нададе вик, който накара Ирма да вдигне глава.

— Спасени сме! — извика негърката. — Каква глупачка съм била! Как не ми дойде по-рано тази мисъл в главата!

Ирма помисли, че бедното момиче си е изгубило внезапно ума. Но Юнона коленичи във високата трева и миг след това изпод ръцете ѝ пламна огън. Тя го разпръсна около себе си. Огнената стихия се разпростря невероятно бързо и запълзя към разбойниците, носена от силния вятър. Те се разкрещяха. Няколко от тях се опитаха да минат през пламъците, но станаха тяхна жертва. Останалите се върнаха към реката, но пожарът им пресече пътя и те бяха принудени да се отправят към хълмовете, за да потърсят спасение по върховете им. Това беше едно диво препускане, по-скоро гонене на уморени до смърт коне. Тези, които доскоро преследваха, сега бяха преследвани от един зловец и неумолим противник.

Двете жени бяха спасени. След първия изблик на радост Юнона отиде при ранения кон.

— Кракът трябва да се намаже с лой! — отсече тя, като прегледа пострадалото животно.

— Внимавай, мисис, това ще стане ей сега!

Негърката взе пушката и се огледа внимателно. Едно полско куче стоеше над гнездото си и със сипкаво лаене изразяваше недоволството си от пожара, който бе нарушил спокойствието му. Черното момиче се прицели и с един изстрел го свали от къртичината.

— Тлъстината му не е по-лоша от кравешката лой — каза тя на Ирма. После взе един нож и разпра кожата на няколко места. След

половинчасов масаж животното отново беше в състояние да препуска. Двете жени се отправиха към реката, където стигнаха след един час бавен ход.

— Трябва да си изберем място за нощуване! — каза Юнона.

Ирма се съгласи и двете тръгнаха покрай реката, която на това място не беше много широка.

— Виж, Юнона! — извика Ирма, като посочи отсрещния бряг. — Там се движат четирима конника.

Негърката погледна нататък и видя, че четиримата също се движеха нагоре.

— Отиват там, откъдето ние идваме. Това ме навежда на една мисъл! Тези хора са облечени като нашите разбойници. Боя се, че това е капитанът и шайката му, които се връщат в лагера.

Конниците съгледаха двете жени. Този, който яздеше начело, бързо се приближи към брега и като огледа внимателно двете жени, извика:

— Погледнете, момчета, не са ли това моите коне! Откъде ги откраднахте, дяволи проклети?

— Не се бой, мисис — прошепна негърката, за да окуражи Ирма. — Въоръжени са само с револвери, а Юнона има пушка. Това е достатъчно да ни оставят на мира!

Скоро веригата от възвишения скри двете жени от очите на разбойниците. След като пътуваха усилено още два часа, те отново се намериха пред реката, която тук правеше голям завой. Тя не беше по-широка от петдесет метра. Жените спряха, защото възнамеряваха да прекарат тук нощта. Една крайбрежна скала образуваше нещо като свод. В него те можеха да намерят сигурно убежище от хора и нощната роса.

Месечината изгря и освети самотната долина. Часовете минаваха бавно. Юнона трепна. Проницателният ѝ поглед се втренчи в храсталаците, които се намираха пред нея. Тя вдигна пушката и стреля хладнокръвно. Чу се шум от падане на нещо тежко във водата. Наведе се и видя, че черната сянка потъна бързо, без да издаде никакъв звук. Започнаха да се чуват безредни викове, което показваше, че другарите на разбойника, който искаше да ги нападне, не бяха далече. Юнона отиде при господарката си, която се беше събудила от изстрела.

— Трябва да бързаме, мисис! Разбойниците скоро ще тръгнат по дирите ни.

Великолепните коне полетяха като стрели в сутрешната мъгла. След едночасова езда Юнона съгледа на хоризонта нечийи високи, прави силуети.

— Какво е това? — разтревожи се Ирма.

— Дърветата от двете страни на едно шосе — обясни весело Юнона. — Вече сме спасени!

НОВИ ПРЕМЕЖДИЯ

На Ирма не беше съдено да си почине. Съдбата ѝ пращаше нови и все по-страшни изпитания, които щяха и бездруго да довършат силите на бедната жена, ако тя нямаше до себе си вярната и мъжествена негърка.

Двете жени пристигнаха благополучно до Кингстър, от където възнамеряваха да вземат влак за Колумбия. Следобеда им съобщиха, че някой си мистър Кларк желае да говори с Ирма. Тя много се зачуди, тъй като не познаваше никого в този град.

— Бях тази сутрин във фермата на Картър, която се намира на няколко мили от града — каза той, след като поздрави любезно. — Съседите му колонисти искат да ви линчуват.

Ирма изтръпна, защото много добре разбираше какво означава тази дума.

— Но защо? — извика тя, като скочи от мястото си.

— Те са на мнение, че вие сте приятелка на капитана на разбойниците. Колкото до мен, аз не вярвам на тази нелепост и затова дойдох да ви предупредя.

— Заклевам ви, господине, кажете ми без заобикалки могат ли те да изпълнят намерението си?

— Разбира се. Дори са взели вече мерки да не допуснат да се качите на влака. Затова послушайте моя приятелски съвет и не ходете на гарата!

— О, това е ужасно! Преди всичко, господине, ви благодаря най-сърдечно за предупреждението. Не можете ли да ми посочите начин, по който да се избавя от тази нова опасност?

Мистър Кларк остана замислен за минута.

— Дойде ми една идея. Довечера тръгва параход за Савана. Оттам ще можете да идете до Колумбия. Пътят по море е едно денонощие.

Така Ирма попадеше в мрежата на един търговец на бели робини, чието параходче откарваше „стоката“ в Мексико. Две

обстоятелства не можаха да убегнат от бдителното око на Юнона и това спаси и нея, и любимата ѝ господарка. При отплаването на параходчето тя видя група мъже, които водеха една жена. За наблюдателната негърка беше ясно, че тя не ги следваше доброволно. Юнона се усъмни и реши да бъде нащрек. Когато бяха вече в открито море, започна да проучва внимателно мистериозното параходче. Зад една врата чу отчаяни женски стонове. Това превърна съмнението ѝ в увереност, че не всичко тук е наред. Все още обаче негърката беше далече от истината.

На следващия ден морето беше бурно. Никаква суша не се виждаше. Това учуди Ирма, тъй като параходите от крайбрежното плаване винаги се придържат близо до брега. Двете жени отначало се утешаваха с обяснението, че бурята ги е отвлякла навътре в морето. Но следобед тя утихна, морето се успокои и все още не се виждаше никакъв бряг. Ирма изпрати Юнона да разбере причината за това странно пътуване, а тя самата намери зад рула един стар моряк, който не беше разположен да води разговори.

— Имаме ли още много до Савана? — попита тя.

— Не вярвам да стигнем там изобщо — беше изненадващият отговор.

— Какво говорите? — извика Ирма изплашена. — Струва ми се, че параходът „Вашингтон“ отива само до Савана!

— Грешите — възрази старецът. — Ние ходим чак до Мексиканския залив.

— Трябва непременно да говоря с капитана! — заяви Ирма решително.

— Невъзможно, мисис! — отговори старият моряк. — Той заповяда никой да не го безпокои. Имам заповед да държа постоянно направление на юг.

С това разговорът приключи и хвърли младата жена в тревога. Тя я сподели с Юнона и негърката се залови за работа. Докато подслушваше на кабината, зад която чу отчаяните въздишки, беше изненадана от моряка, който им прислужваше. Той поиска да я заведе при капитана, но тя му даде да разбере, че може да откупи мълчанието му с пари. Тогава морякът ѝ призна цялата истина за парахода и неговия товар и добави, че отдавна търси благоприятен случай да го

напусне. За спасението на Ирма и Юнона той поиска петстотин долара и негърката обеща да му ги даде.

Кларк, търговецът на бели робини, придружаваше „стоката“ си, макар че никъде не се виждаше. Той и капитанът започнаха да пиянстват, доволни от успеха на гнусната си търговия. Те се надяваха да получат добри пари за Ирма във вертепите на Веракрус, които те снабдяваха с момичета от Щатите. Но и двамата живееха с мисълта да похитят младата и хубава жена, която не даваше покой на сънищата им. Това може би спаси Ирма до вечерта, в която беше уговорено да избягат. Защото двамата съдружници се дебнеха и постоянните свади помежду им показваха ясно, че те бяха недоволни един от друг.

Дойде уреченият ден. Двете жени го прекараха в тревога и очакване на нощта. Най-после морякът, който щеше да им помогне и да ги последва в бягството, постъпи дежурен на кормилото. Ирма и Юнона се измъкнаха от кабината си под прикритието на мрака и се запътиха към рула. Те без малко щяха да се сблъскат с пияния капитан, който идваше насреща им, като си мърмореше:

— Почакай, хубава мисис, този път ще те посетя само за да ядосам приятеля си. Сега той не може да ме безпокои, защото лежи мъртвопиян под масата. Аз се погрижих за това.

Той се тупна гордо по гърдите. Двете жени се скриха и пияният мъж мина покрай тях, без да ги забележи. След това те побързаха да отидат при съучастника си. Той спусна спасителната лодка в морето, като я снабди предварително с провизии и едно буренце прясна вода. По една въжена стълба тримата слязоха в нея и тъкмо навреме, защото дочуха ударите на секирата, с която капитанът се мъчеше да разбие заключената врата на кабината, обитавана от Ирма и прислужницата ѝ.

Междувременно небето се беше заоблачило и в далечината се чуваше тътенът на гръмотевиците. От време на време по някоя светкавица раздираше тъмната завеса. Юнона попита моряка:

— Колко има до брега?

— За по-малко от пет-шест часа не можем да стигнем дори при усилено гребане.

— Няма ли да ни застигне бурята?

— За наше щастие вихрушката мина доста далече от нас и сега бушува някъде на юг. В противен случай не бихме се чувствали никак

удобно в нашето жалко корито! А сега да гребем с всички сили, че няма да е чудно, ако скоро видим парахода по петите ни.

Морякът млъкна и се залови за греблата.

— Нека помогна! — каза Юнона. — Два чифта ръце вършат повече работа от един.

Морякът с радост прие предложението на негърката и скоро лодката усили хода си.

Слънцето изгря като огнено кълбо след бурната нощ и позлати морето, което беше на път да укроти вълните си. Лодката следваше напора на греблата, които я направляваха към далечния бряг. Към обяд Юнона внезапно посочи с ръка на запад и извика разтревожена:

— Какво е това? Гледайте!

Морякът погледна нататък.

— Хиляди дяволи — изсумтя той, — това са мачтите на нашия параход. Напред, той е по следите ни! Открили са ни!

Но какво можеха да помогнат греблата в надпреварата с параход! Мачтите се издигаха все повече и повече и най-после целият параход израсна пред очите на бегълците. Ирма гледаше отчаяна бреговете, които сякаш се отдалечаваха още повече. Искаше да стане и да прегърне за последен път вярната Юнона, когато тя извика:

— Един параход... там... иде към нас.

Но параходът на търговците на бели роби изглежда също беше забелязал другия параход, защото се устреми към лодката с пълна пара. Той беше много по-близо и това тревожеше бегълците. Те издигнаха на една запасна мачта бяла кърпа и започнаха да я развяват.

— Видяха ни! — извика радостно морякът. — Идват право към нас. Тежко на нашите, защото това е военен кораб, който преследва контрабандисти и търговци на роби!

Ирма обаче не можеше да сподели радостта на моряка, защото преследвачите почти ги застигаха. След няколко минути „Вашингтон“ спусна една лодка в морето и няколко моряка слязоха в нея. Изведнъж се разнесе силен изстрел.

— Стрелят от военния кораб — извика възбудено морякът.

В това време лодката се приближи. Юнона извади револвера, с който се беше сдобила още на парахода, и стреля. От лодката отговориха, но за щастие куршумите не засегнаха никого от преследваните.

— Военните са близо — развика се морякът, сякаш полудял от радост. — Насам, насам! Помогнете!

— Какво става тука? — гръмна силен глас през борда.

Лодката с преследвачите бързо се върна към параходчето.

Капитанът му се опита да избяга, но един топовен изстрел го принуди да спре.

Ирма беше замаяна от бързо разиграващите се събития, когато чу, че я викат:

— Мисис, какъв е този параход, който ви преследва?

Тя се обърна и видя, че до тяхната лодка се беше приближила друга с моряци от военния параход. Говореше един офицер. Ирма бързо разказа приключението си, като не забрави да съобщи, че на парахода се намират още много момичета, които ще бъдат продадени във Веракрус, ако не им бъде помогнато навреме.

Капитанът се запени от ярост, когато видя, че моряците от военния кораб се качват на параходчето му. Той извади револвера си и щеше да повали първия от тях, ако собственият му екипаж не беше го спрял.

Ирма беше приета любезно от коменданта, на когото офицерът вече беше успял да докладва за инцидента.

— Радвам се, че моят кораб можа да ви спаси, мисис — каза старият моряк. — Съжалявам, че не мога да ви отведа в Савана, защото имам нареждане да отплавам за Галвистън в Тексас. Ще пристигнем там още днес.

Ирма му благодари от сърце и се застъпи за моряка, който ги беше спасил.

— Той ще се отърве с по-леко наказание — успокои я комендантът, — но онези негодници, които са ви отвлекли, са изгубени. След няколко дни ще бъдат обесени.

Надвечер параходът спря в пристанището на Галвистън.

Събра се голямо множество от хора, любопитно да разбере защо военният кораб води пленен параход. Любопитството се изостри още повече, когато на брега слязоха много млади жени, една от които поразяваше с ослепителната си красота. Мълвата бързо тръгна из града и Ирма стана обект на внимание. Благодарение на това тя се сдоби с една евтина стая, в която мислеше да остане за известно време, защото

след няколко дни възнамеряваше да се отправи с Юнона към Хюстън, столицата на щата Тексас.

ИРМА ПРИЕМА ЧУДНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

На следващия ден Ирма изпрати Юнона на гарата, за да провери в колко часа тръгва влакът. Тя се забави доста и Ирма започна да се безпокои. Най-после негърката се върна. По лицето ѝ се познаваше, че не носи добри новини.

— Моля мисис да ме извини, че се забавих, но трябваше да разбера добре всичко за нашето отпътуване. Невъзможно е да стане с влака, защото имало някаква повреда по линията...

— Тогава? — попита Ирма бързо.

— Аз наех два коня, с тях ще идем в Хюстън. След половин час ще бъдат тук.

— Ами пари? Знаеш много добре, че не разполагаме с много средства.

— Аз имам достатъчно — каза Юнона и нейните думи още повече изненадаха Ирма.

— Откъде имаш пари? Не, не мога да приема нито цент, ако не съм убедена, че е спечелен по честен начин!

Юнона падна на колене и прегърна нозете на господарката си.

— Приеми ги, мисис. Юнона те заклева, приеми ги!

— Добре, но само при условие, че ми кажеш откъде си ги взела.

Тогава тя разказа по един трогателен начин как Мери ѝ беше дала парите.

— Първото нещо, което ще направя, когато пристигнем в Хюстън, ще бъде да си потърся работа. От спечелените пари ще отделям една част, за да мога да върна на добрата си приятелка цялата сума, която ти си изразходвала за мене.

Двете жени, придружени от един младеж, тръгнаха за столицата на щата Тексас. Пътят премина без особени произшествия, ако не се смятат акробатическите номера, които младежът, опитен ездач, направи яздейки, пред очите на смаяните жени. Макар че и Ирма беше опитна ездачка, ловкостта на техния спътник я учуди и тя го похвали сърдечно.

Те пристигнаха с водача си в града. Бяха отминали една малка, бяла къща, пред която стоеше негърче и държеше за поводите хубав бял кон, когато чува писък и тропот от конски копита. Само с един поглед Ирма разбра какво се бе случило. Белият кон, който тя и нейните спътници бяха видели преди малко, се бе подплашил и сега препускаше лудо по улиците на града, като влачеше след себе си хлапето. Конят свърна към един площад, на който играеха много деца, току-що излезли от училището. Вместо да избягат, те се събраха накуп и конят се насочи право към тях. След секунди те щяха да бъдат смазани от копитата на обезумялото животно, ако една ръка не беше го хванала за поводите. Това беше ръката на Ирма.

Тичешком пристигна един млад мъж, който едва можеше да говори от вълнение.

— Имал си щастие, мистър Д'Албер — посрещна го тълпата. — Ако не беше онази млада дама, конят ти щеше да почерни много семейства.

Мистър Д'Албер се затича към животно, което още не можеше да се успокои напълно. За негово най-голямо съжаление Ирма се беше отдалечила и той не можа да й изкаже благодарността си.

— Конят ми е бил подплашен умишлено — започна да се оправдава той пред насъбралото се множество, което го гледеше заплашително. — Иначе моят Ромео е търпелив и кротък. Ето какво намерих в гривата му!

И той показва на всички една въртележка, с която някой злосторник беше подплашил невинното животно. Това обяснение успокои раздразнените духове и спаси цирковия директор Д'Албер от линчуване. След това той напразно разпитва за Ирма. Никой не можеше да му каже посоката, в която тя беше изчезнала.

Ирма и сега намери гостоприемството на прости, но честни хора. Напразно клетата жена търсеше работа. Юнона не можеше да гледа спокойно терзанията на господарката си. Най-после тя не се стърпя и написа на Мери в Ню Йорк писмо, което завършваше с думите:

„Елате по-скоро при нас, защото иначе горката мисис ще умре. Силите ѝ са почти изчерпани“.

Бяха изминали няколко дни, откакто Юнона изпрати писмото. Един ден тя срещна на стълбата някакъв господин, който я заприказва:

— Узнах, че госпожата, която миналата седмица улови коня ми, живее в тази къща. Мога ли да поговоря с нея?

Непознатият направи добро впечатление на негърката и тя го въведе при Ирма.

— Казвам се Д'Албер — побърза да се представи той. — Аз съм собственик на цирка, който се намира в града. Научих, че вие сте безстрашната усмирителька на моя кон, и дойдох да ви поднеса моите почитания.

Простият и естествен начин на говорене трогна Ирма. Тя покани посетителя да седне. Откритото му лице, върху което грижите бяха сложили своя отпечатък, показваше, че мистър Д'Албер водеше тежка борба за съществуване, но при все това съвестта му беше останала чиста.

— Радвам се, че според моите възможности можах да извърша едно добро дело — каза Ирма и гласът и затрепери от вълнение. — Как е циркът ви, господине, посещава ли се?

— О, не питайте! — отговори цирковият директор и въздъхна. — Аз съм пред прага на разорението. Допреди няколко месеца скромното ми предприятие процъфтяваше. Бях събрал малка група отбрани артисти. Дори бях успял да спестя една малка сума за черни дни, когато изведнъж всичко тръгна назад.

Той се подвоуми дали да продължи, но ласкавият поглед на Ирма го окуражи.

— Имах една красива ездачка и нека си призная, тя привличаше по-голямата част от посетителите. Но един божи ден тя изчезна, а заедно с нея и по-голямата част от трупата ми. Останаха само няколко верни приятели, които споделяха с мене мъки и нещастия. Добрата ми и предана съпруга, която е също ездачка, макар че лежеше болна, поиска да излезе пред публиката, но падна от коня и си счупи крака. Сега лежи неподвижна вкъщи. Досега съм продал всичките си вещи, от които мога да се лиша, за да изхраня трите си дечица и малкото членове на трупата си.

Ирма беше трогната до дъното на душата си.

— Бедна съм — каза тя след кратка пауза, — но ако мога да ви бъда полезна, ще го сторя от сърце.

— Можете — заяви за нейна изненада цирковият директор.

— Как?

— Вие сте превъзходна ездачка, мисис — започна той неуверено.
— В това се убедих, когато успяхте да обуздаете моя Ромео. Дойдох при вас, защото вие сте последната ми надежда. Ще се съгласите ли да гостувате като ездачка в моя цирк?

Ирма не отговори веднага. Пред очите ѝ изпъкна страшната картина на мизерията. Тя видя една болна жена, чиито очи я гледаха умолително. Около нея плачеха три гладни дечица. Те молеха майка си за късче хляб, а тя не бе в състояние да им го даде.

— Добре — каза тя тихо. — Ще сторя голям грях, ако откажа помощта си на нуждаещите се.

Мистър Д'Албер поиска да каже нещо, но думите застинаха на устните му. Той само хвана дясната ръка на благородната жена и я поднесе към устните си.

На следния ден Ирма посети семейството на цирковия директор. Болната му жена веднага се сети коя е тази красива посетителка.

— Благодаря ви за вашата жертва — каза тя, след като отговори на поздрава ѝ.

— Направих това на драго сърце — отвърна Ирма. — За мен ще бъде щастие, ако мога да допринеса за възраждането на цирка. Сега, когато ви видях, ще понеса леко нерадостната си съдба. Аз се оплаквах от нея, понеже мислех, че съм най-нещастният човек на света. Но виждам, че моите нещастия са нищо пред вашите...

И Ирма разказа на болната жена своята житейска история. Когато свърши, в стаята настана мълчание. Двете жени, страдали толкова много, намериха утеха една в друга.

Ирма се сбогува с жената на Д'Албер и се отправи към цирка, за да се упражни с коня, който щеше да язди по време на представлението. Артистите се бяха събрали за репетиция. Няколко минути те гледаха учудени новодошлата. Нейната красота ги порази и те дори забравиха да я приветстват. Пръв дойде на себе си ездачът.

— Добре дошли, мисис — каза той приятелски. — Много ще се радваме, ако се чувствате добре между нас!

Клоунът и жонгльорите се приближиха и почтително поздравиха Ирма. Това бяха добродушни хора, под чиято смешна маскировка туптяха искрени и предани сърца.

Д'Албер беше успял да ангажира и една трупa безработни акробати и след попълването на своя състав трескаво се зае да организира представленията. Той отиде да покани лично офицерите от местния гарнизон и тъй като те бяха кавалеристи, успя да ги заинтересува с новата ездачка. Те обещаха да дойдат, а заедно с тях и богатите скотовъдци от околността. Веднъж посетено от елита на града, първото представление осигуряваше другите посещения.

Всичко това цирковият директор съобщи на хората си, които завари да разговарят с новата им колежка. Те се надпреварваха да ѝ помагат със съвети и услуги.

Ирма направи няколко репетиции с Ромео, който се оказа добре дресиран и умен кон. Всичко мина благополучно. Директорът сияеше от щастие. Той се приближи до Ирма и ѝ каза:

— Разчитам на вас, уважаема мисис. — Предчувствам, че вие се явихте в живота ми подобно на ангел хранител, за да спасите мене и моето семейство. Никога няма да забравя добрината ви и благородната ви постъпка...

Вечерта на представлението офицерите заеха първите редове. Между тях се виждаха няколко цивилни — техни приятели, богати фермери. От всички най-много изпъкваше един млад мъж, когото останалите наричаха Харисън. Той беше най-богатият чифликчия от околностите на Хюстън.

— Любопитен съм да видя ездачката — каза той небрежно на другарите си. — Мисля, че нашият директор не може да намери достойна заместница на Тереза! Хубава жена беше, дявол да я вземе, но защо избяга!

Представлението най-после започна. Всички се стараеха да вложат цялото си умение, за да доставят удоволствие на посетителите. Жокеят със смелите си скокове през запалени обръчи възбуди интереса на публиката и тя, възбудена и жадна за зрелища, очакваше с нетърпение следващите номера.

Клоунът и жонгльорите също бяха на върха на своето изкуство. Акробатите трогнаха до сълзи публиката, защото в трупата се подвизаваха няколко невръстни дечица, които със своите опасни салтоморталета предизвикаха не само възторг, но и напрегната загриженост. Все пак всички си признаха, че бяха дошли заради новата ездачка, за която директорът направи умела, но и достойна реклама.

Звънецът звънна и предизвести публиката за излизането на Ирма. Разговорите стихнаха изведнъж и очите на всички се отпавиха към завесата, откъдето щеше да се появи многоочакваната ездачка. Трудно може да се опише ефектът от появата на младата графиня. Тя приличаше на богиня, яхнала бял като сняг кон. Всички бяха замръзнали на местата си от изненада, примесена с нескривано възхищение.

Ирма не гледаше публиката. Тя не забрави нито за миг предупрежденията на директора и цялото и внимание беше съсредоточено върху Ромео, който галопираше гордо под такта на музиката. След като привърши разнообразните си номера, Ирма се поклони на публиката и изчезна заедно с коня зад завесата.

— Ако знаехме, щяхме да донесем цветя — обади се един офицер.

— Утре ще поправим грешката — отговори другарите му в хор.

За миг в цирка се възцари гробно мълчание. Но изведнъж гръмнаха такива нестихващи аплодисменти, че Ирма трябваше да се явява няколко пъти на арената. Тя беше принудена да прескача още веднъж с коня си многото препятствия, което извърши при пълна тишина. Нови аплодисменти огласиха цирка, промъкнаха се през неговите платнени стени и възбудиха любопитството на случайно минаващите отвън... Успехът беше сигурен. Публиката започна да се разотива, но мнозина си дадоха обещание да го посетят пак. Само един човек седеше като омагьосан на мястото си и сякаш се боеше да стане, за да не пропъди някакво приятно видение.

— Какво ти е, Харисън? — запитаха офицерите младия милионер.

— Нищо, нищо, господа! Днес няма да ви придружа до клуба — отговори Харисън, сякаш пробуждащ се от тежък сън. — Довиждане до утре вечер тук!

Като каза това, младият мъж стана и тръгна сам към хотела си.

— Какво е Тереза в сравнение с това божествено създание — говореше той сам на себе си. — О, тя трябва да бъде моя, пък ако ще и целият ад да се опълчи против мен!...

НОВИЯТ ПОЛИЦЕЙСКИ НАЧАЛНИК

Маршъл Бърнард все още не можеше да се успокои от неуспеха на полицията в Монтгомъри, която, той сам признаваше това пред себе си, не беше виновна за бягството на Норт. Един ден, когато влезе в кабинета си, той се спря като гръмнат на прага.

— Не ме ли лъжат очите ми? Боже мой, това е мистър Роджър! — извика той зарадван. — Навярно още ми се сърдите за нашия последен разговор?

— О, не, това е отдавна забравено — отговори усмихнат Роджър.

— Да, сега разбирам и признавам голямата неправда, която извършихме спрямо вас, стари приятелю — каза мрачно Бърнард. — Вие най-добре можете да се справите с този ужасен престъпник и сега той сигурно щеше да бъде тука.

— Но той никога не е бил залавян — допълни Роджър.

— Вижда се, че не сте в течение. Около зловещата фигура на този човек са се разиграли събития, за които човешкото правосъдие няма достатъчно справедливо наказание!

И Маршъл разказа на полковника всичко, което беше станало в неговото присъствие, като не забрави лъжливото обвинение към Ирма, в резултат на което бе последвало уволнението му.

— Горката жена! — промълви тъжно Роджър. — Тя най-после се освободи от мъките на този свят и намери желаната почивка в гроба.

— Какво казвате, Ирма Норт умряла ли е? — смая се Бърнард.

— Да — отговори Роджър, като се мъчеше да прикрие болката си.

— Не е възможно! — продължи Маршъл. — Знаете ли подробности?

— Нещастната жена е загинала при една железопътна катастрофа и заедно с другите жертви почива в гробищата на Атланта.

— Кога се е случило това?

— Приблизително преди три месеца.

— Недоразумение или нещастно съвпадение — отсече Бърнард с прояснено лице. — Преди две-три седмици Ирма се намираше във временния арест на Огъста като заподозряна.

Роджър скочи от стола, треперещ от вълнение.

— Значи Ирма Норт е жива?

— Разбира се! — отговори веднага Бърнард. — Но след доказването на нейната невинност тя е била освободена и ние не знаем къде се намира тя сега.

— Уверен ли сте напълно в това, което казвате? — попита все още невярващият Роджър.

— В това можете да се уверите и сам, като посетите мисис Мери Гулд. Тя ходи в Огъста и прекара няколко дни при нещастната Ирма.

Роджър беше смаян от тези разкрития. Той стана и като протегна ръка на Бърнард, каза:

— Ще постъпя още днес на служба. Чака ме много работа. Трябва да се арестува престъпникът и да се намери Ирма.

Бърнард се усмихна, доволен от решението му, и го изпрати до вратата.

От префектурата Роджър се запъти към дома на Мери. Завари самотната жена в дома си и веднага и разкри целта на посещението си. Тя не можа да му съобщи нищо повече от това, което той вече беше узнал.

— Известихте ли граф Фон Хоенщайн за намеренията на дъщеря му? — сети се изведнъж Роджър.

— Не зная адреса му — отговори Мери. — Приятелката ми имаше намерение сама да пише на баща си, но не искаше в никакъв случай да се върне при него, докато не намери дъщеря си.

Роджър стана и се сбогува. После отиде бързо в пощата и написа следната телеграма:

„До граф Фон Хоенщайн
замъка Хоенщайн, Вестфалия,
Германия
Дъщеря ви Ирма е жива. Местожителството ѝ
непознато, следва писмо.

Роджър, началник на криминалната полиция“.

НОВО НЕЩАСТИЕ ЗА ИРМА

Работите на цирка на Д'Албер тръгнаха добре. Излизането на новата ездачка възбуждаше всеобщ интерес. Посетителите се тълпяха всяка вечер пред касата и мнозина трябваше да се връщат без закупени билети. Но най-голям интерес към хубавата артистка проявяваше мистър Харисън. Той беше винаги между тези, които посещаваха Ирма в гардеробната. По всякакъв начин искаше да наложи на вниманието ѝ своята личност, която не се радваше на особени симпатии сред гражданството на Хюстън. Харисън беше известен като подъл и малодушен човек и ако не беше неговото баснословно богатство, много врати в града щяха да бъдат затворени за него.

При все че Ирма намираще приятелски поглед за всеки от тези, които я наобикаляха всяка вечер, никой не можеше да се похвали, че е изтръгнал някоя по-нежна усмивка от нейните несравними устни.

Мистър Харисън вярваше твърдо в магическата сила на парите и мислеше, че за него няма нищо непозволено. Затова веднъж той направи едно колкото странно, толкова и необмислено предложение.

— Какво бихте казали, мис, ако ви предложи да прекарате известно време в имението ми, което е достойно да приеме една толкова красива жена като вас!

— Ще кажа — отговори Ирма, без да се колебае, — че си позволявате да ми правите покана, без да мислите!

Този отговор обърка Харисън и той напусна гардеробната смутен и видимо недоволен. След този случай Харисън не се виждаше вече между почитателите на Ирма. Това донякъде я зарадва, защото тя го понасяше с мъка и ако го търпеше, то бе заради директора на цирка, който не желаше да изгуби като посетител този богат чифликчия. Колегите на Ирма бдяха над нея и я пазеха от нежелания гост, когото не оставяха насаме с нея. Но от всички най-ревностен беше клоунът. За него Ирма беше неземно същество, слязло на земята, за да ги спаси от явна гибел. Той не можеше да забрави, а заедно с него и останалите членове на трупата, че тази прекрасна жена им бе върнала отново

радостта и работата. Когато Ирма му благодари за неговата тактична намеса, с която отстрани нахалния Харисън, клоунът не можа да се въздържа и ѝ каза:

— Не вие на мене, а ние на вас трябва да благодарим. Бъдете уверена, че сме готови да се жертваме за вас! Само ако знаехте какво преживях, като гледах болната си стара майка да гладува... Сърцето ми се късаше от мъка, а не можех да сторя нищо... нищо, с което да облекча нейните страдания... Тогава се явихте вие... и аз... ние...

Той не довърши. Вълнението го надви, той се обърна и бързо се отдалечи. Ирма тихо промълви след него:

— Беден, но достоен за завиждане! Той поне има майка си, а аз — никого!...

Представлението беше свършило и Д'Албер се показва на вратата, сияещ от радост.

— Как бих могъл да ви се отблагодаря! — каза той на Ирма. — Не само че ме спасихте от гибел, но и осигурихте моя цирк завинаги. Моля ви да приемете един незначителен подарък.

С тези думи директорът поднесе на Ирма пачка банкноти, но тя отблъсна парите с една колкото тъжна, толкова и прекрасна усмивка.

— Не се съгласих да играя във вашия цирк, за да печеля, мистър Д'Албер — каза тя. — Вие имате още много дългове. Докато не се избавите от всички притеснения, отказвам да приемам всякакви извънредни възнаграждения. Използвайте тези пари за повишаване на заплатите на останалите артисти и за закупуването на нови коне, които са необходими за разширението на цирка!

— Чудна жена! — казваше директорът на клоуна и жокея на път за дома. — Ако не знаех, че е човешко създание, бих помислил, че провидението ми е изпратило на помощ ангел!

Тогава клоунът разказа за неприятностите, които Ирма трябваше да понася от страна на Харисън. Тримата млъкнаха, сякаш бяха потиснати от голяма грижа. Клоунът извика:

— Аз ще бдя над нея, каквото и да ми струва това!

— Да, ще бдим над нашата спасителка — отвърнаха другите като ехо на неговите думи.

Скоро Ирма стана любимката на целия град. Към нейната слава на отлична и безстрашна ездачка се прибавяше и споменът за нейния подвиг, когато тя спаси децата от явна смърт.

Циркът беше винаги препълнен. Често, докато яздеше Ромео на арената, Ирма отлиташе в мислите си далече, при Лидия, при своя баща, после си спомняше за Мери, Роджър... и сърцето ѝ се изпълваше с горчива мъка. В тази минута тя изпитваше желание да има при себе си поне един от тях.

Мистър Харисън идваше, както и преди в гардеробната, но при всяко негово идване защитниците на Ирма бяха неимоверно находчиви в измислянето на разни трикове, с които смуцаваха разговора му с красивата ездачка. Страстта на влюбения скотовъдец растеше от ден на ден, при все че Ирма го избягваше и отказваше да приема подаръците му.

Един ден тя получи писмо, чието съдържание я учуди и разтревожи. След като разкриваше чувствата си пред красивата жена, Харисън открито и правеше предложение за женитба. Същия ден вечерта той дойде в цирка за отговор. Ирма хвърли с презрение писмото на масата и каза:

— Благодаря ви за честта, но отказвам да ви стана жена!

— Сигурно се шегувате? — засмя се самоуверено мъжът. — Помислете само, Ирма, колко е голяма честта, която ви оказвам, като предлагам да се ожения за вас, една ездачка от цирка.

— Въпреки това трябва да ви откажа!

Подигравателен смях прозвуча в отговор на нейните думи.

— Необяснима гордост за една циркова артистка! — каза най-после Харисън, засегнат по най-болното място. — Достатъчно е да протегна ръката си, за да се сдобия с най-хубавото, най-богатото и най-просветеното момиче в Хюстън.

— Тогава желая ви успех, мистър — заяви Ирма студено и му обърна гръб.

Лицето на Харисън беше обезобразено от гняв. Той се върна в цирка и неговото състояние веднага направи впечатление на приятелите му. На техните въпроси той отговаряше уклончиво и лаконично. В главата му зрееше план за отмъщение. Все пак, преди да го приведе в изпълнение, той реши да опита едно последно средство. Беше си спомнил за слугинята на Ирма и един ден я посети в отсъствието на господарката ѝ. Юнона го слушаше внимателно, но като разбра намеренията му, тръсна глава и каза:

— И вие сте като другите, които докараха бедната ми господарка до положението, в което се намира сега. Ето ви парите! Не искам да приема от вас нито цент!

— Добре! — почти изрева Харисън. — Знайте тогава, че никой, който дръзне да ме обиди, не остава ненаказан!

Той напусна стаята, като хлопна силно вратата след себе си.

Ирма беше спестила достатъчно пари и реши да напусне цирка, за да тръгне да търси Лидия. Директорът напразно я моли няколко пъти да остане известно време при него.

И така, денят на нейното последно представление дойде. Публиката се тълпеше отрано пред касата, за да може да види за последен път любимата си артистка. Програмата беше блестяща, тъй като директорът беше ангажирал нови артисти. Всички очакваха появяването на Ирма. Това обстоятелство даде възможност на нейните почитатели и обожатели да останат по-дълго в задните помещения на цирка.

Юнона също беше там. Докато се чудеше защо не забелязва Харисън, тя изведнъж съгледа неговото отблъскващо лице. Разсеяността на скотовъдеца веднага се хвърляше в очи. Но тази разсеяност беше само по отношение на околните. Харисън беше погълнат от мрачни мисли, които бяха издълбали две дълбоки, успоредни бръчки на челото му.

Всичко това се стори крайно подозрително на негърката и тя реши да наблюдава неприятния ѝ човек. Трябваше на няколко пъти да се отзове на повикванията на господарката си, тъй че от време на време го губеше от очи. През едно от нейните отсъствия Харисън се приближи до жокея, който тъкмо извеждаше Ромео от конюшната.

— Чудно хубаво животно! — каза той, като потупа коня по врата.

— Да, той е най-хубавият ни кон! — отговори жокеят, без дори да погледне този, който му говореше, тъй като цялото му внимание беше съсредоточено върху тълпата около Ирма.

Харисън премина от другата страна и започна да разглежда седлото, като даваше вид, че то много го интересува. Той дори го повдигна и това вече беше забелязано от Юнона.

— Какво ли се върти постоянно около седлото? — питаше се негърката. И тъй като всичко, което вършеше Харисън тази вечер, ѝ се струваше крайно подозрително, тя реши да бъде още по-внимателна.

Но Юнона нямаше време да изпълни намерението си, защото Ирма я изпрати с някаква поръчка при Д'Албер. Той от своя страна я натовари с друга задача и тя загуби много време, докато се върне пак на мястото, откъдето можеше да наблюдава съмнителния мъж. Тя с мъка си проправяше път и бързаше натам. Все пак тя успя да пристигне в последния момент. Ирма вече се качваше на коня, подпомогната от директора. Ромео изцвили болезнено. Освен това беше неспокоен и раздразнителен.

— Какво ли му е? — учуди се директорът на странното поведение на това иначе хрисимо животно. — Ромео никога не е правил глупости! Стой мирен, Ромео, или...

И Д'Албер се закани на коня с камшик, но животното стана още по-неспокойно.

— Ромео не ми харесва — каза директорът на Ирма. — Слезте да проверим в какво се състои работата!

— Оставете на мен, мистър Д'Албер! — настоя Ирма, като се стараеше да успокои възбуденото животно. — Това може би е само някакво временно настроение. Щом излезем на арената, вярвам, че ще се оправи!

Директорът искаше да отговори нещо, но Ирма с леки удари подкара Ромео към арената. Завесата се вдигна и публиката я посрещна с бурни ръкопляскания.

Тъй като конят се вдигаше непрестанно на задните си крака, Ирма се навеждаше, без да иска, напред. По този начин Ромео ставаше по-мирен и започваше да тактува според музиката. Но щом Ирма се наклонеше назад, той отново ставаше неспокоен.

Публиката забеляза, че става нещо нередно, и още повече се впечатляваше от извънредната способност на ездачката да се справя с животното.

Харисън седеше на първия ред. Лицето му беше бледо и удължено. В очите му се четеше уплаха и смущение. Изведнъж конят застана прав като свещ. Д'Албер наблюдаваше това с голяма загриженост. Той изпрати един жокей към Ирма, но тя го отстрани с кимване на глава.

В това време един ужасен писък се изтръгна от хиляди гърди.

— Конят пада! — извика един гръмлив глас. Докато успеят да го задържат, животното се сгромоляса сред облак прах и остана да лежи

на земята, простряно до красивата си ездачка. Под нейната глава се виждаше червено петно, което бързо се увеличаваше.

Музиката престана да свири. Дълбоко мълчание завладя целия цирк. Първи се опомниха офицерите. Неколцина скочиха на манежа и повдигнаха Ирма. Сред публиката се оказа и един лекар, който побърза да даде първа помощ на пострадалата. Тя все още не проявяваше признаци на живот.

Юнона изрева с див рев, в който болката се смесваше с жаждата за мърт. Негърката тичаше като обезумяла към мястото на злополуката.

— Погледнете всички тука! — извика тя, а очите ѝ святаха от гняв. — В седлото е пъхнат гвоздей.

Всички очи се устремиха към негърката, която държеше в ръката си един дълъг и остър гвоздеи, причинил нещастieto.

— А тук е мръсникът, който искаше да погуби нещастната ми господарка! — извика отново Юнона и посочи с пръст Харисън, който се мъчеше да се скрие в навалищата. С един скок, подобно на тигрица, негърката го настигна и започна да стоварва юмручни удари върху лицето му.

— Аз те видях, проклетнико, ти пъхна гвоздея!

— Вярно е — потвърди и жокеят.

В един миг Харисън беше заобиколен от тълпа възмутени и раздразнени хора.

— Нещастнико! — извика един възрастен офицер. — Подлостта ти е престъпна!

— Милост! — извика треперещият от страх Харисън. — Искан само да се пошегувам.

— Направил го е, за да отмъсти на господарката, защото му отказа ръката си — провикна се Юнона.

— Позор! — екна нов глас и заглуши останалите. — Накажете подлеца!

— Да го обесим, да го обесим! — викна тълпата и всички се втурнаха към арената. Нито една ръка не се вдигна да защити Харисън, който бе свален на земята и бит жестоко.

— Милост, умирам! — хъркаше той.

— Ти имаше ли милост към нещастната жена? В ада е твоето място, негоднико! — ревеше тълпата и се хвърляше с ново настървение върху виновника.

Само намесата на полицията спаси Харисън от явна смърт. Натовариха го в една кола, за да го откарат в полицейския участък. Лицето му беше обезобразено до неузнаваемост. Синините и кървавите петна показваха, че човек не трябва да предизвиква негодуванието на тълпата, запазила чувството си за справедливост.

Докато се разиграваше всичко това, в гардеробната на артистката владееше гробна тишина, въпреки че беше пълно с хора. Там беше и Д'Албер, който с особено внимание следеше старанията на лекаря да изскубне Ирма от прегръдките на смъртта. Лицето му постепенно помръкваше, като виждаше, че младата жена не идва на себе си. Най-после не се стърпя и попита един от лекарите:

— За бога, докторе, кажете ми има ли надежда?

— Раната на врата не е много опасна. Засега не можем да кажем нищо положително. Ясно е само едно: получила е силно сътресение на мозъка. За по-обстояен преглед ще трябва да я пренесем в болницата.

— Напълно одобряваме вашето предложение — намеси се началникът на местния гарнизон. — Предлагам да отида още сега в болницата и да предупредя за постъпването на ранената.

Думите му донесоха всеобщо облекчение.

Директорът мина на арената, за да успокои публиката, която все още не искаше да се разотиде. Той вдигна ръка в знак, че иска да говори. В миг се въздвори пълно мълчание, защото всеки искаше да чуе неговите думи.

— Дами и господа! — каза директорът, дълбоко развълнуван. — Мога да ви съобщя само, че нещастната артистка е още жива. Полагат се големи грижи за нейното спасение. Моля ви от сърце да напуснете цирка. Всякакъв шум е вреден за ранената. След малко тя ще бъде пренесена в болницата. Убеден съм, че пострадалата беше ваша любимка, затова се надявам, че ще се отзовете на молбата ми!

Думите му имаха магически ефект. Раздразнените гласове стихнаха и всички напуснаха цирка с наведени глави.

В това време доктори те бяха заобиколени от артистите.

— Кажете ни ще оживее ли? За бога, ще я спасите ли?

На тези кръстосани въпроси докторите отговаряха единствено с вдигане на рамене. Само един сякаш се смили над тези искрени хора и каза:

— Всичко, каквото може да направи медицината, ще бъде направено.

Клоунът се олюля и приятелите му, ездаци и жонгльори, го задържаха да не падне.

— Ще умре — промълви той отчаян. — Тя се жертва за нас. На драго сърце бих дал живота си, за да спася нейния.

В това време се върна полковникът и съобщи, че всичко е готово за приемането на Ирма. Лекарите, подпомогнати от директора на цирка, положиха Ирма на носилката. Артистите със сълзи на очи я изпратиха до вратата. Пред входа на цирка имаше още много хора, които очакваха развързката на тази трагедия.

Болницата не беше далече. Пациентката беше пренесена веднага в една широка стая, прозорците, на която гледаха към чудесна градина.

Лицето на управителката изразяваше дълбоко съчувствие, докато наблюдаваше болната. Изражението ѝ изведнъж се промени и тя повика с жест директора.

— Как се казва пострадалата артистка?

— Ирма Норт — отговори Д'Албер.

— Норт ли? — повтори управителката тихо. — Тогава се заблуждавам. Стори ми се, че е една жена, която бях видяла някога в Германия.

В това време дойде да се сбогува полковникът и прекъсна техния разговор. Управителката тръгна да го изпрати до вратата. Д'Албер ги следваше. Когато възрастната жена му подаде ръка, той не се стърпя и каза:

— Искам да ви поверя една тайна, уважаема мисис...

Управителката го погледна учудено.

— Съобщих ви преди малко името на артистката, но забравих да ви кажа, че то не е моминското ѝ име. За жалост не зная как се е казвала тя по баща...

Той замълча за малко и продължи:

— Нещастната жена не е артистка. Тя се съгласи да излезе на арената само за да спаси мене и другарите ми от гладна смърт... О, тя има ангелска душа и чисто сърце, въпреки че е преминала през хиляди изпитания... Знайте, че по рождение тя е графиня...

ОТМЪЩЕНИЕТО НА НОРТ

След като прехвърли зида на затвора, Норт изчезна под прикритието на нощта. Шумът от стъпките на преследвачите му скоро затихна и той се успокои. Отправи се към железопътната станция, като се надяваше да се скрие в някой вагон.

И този път щастието помогна на беглеца. На гарата стоеше влак, който щеше да отпътува след няколко минути. Норт знаеше, че ако се качи без билет, ще стане скандал, а той не искаше да излага на риск скъпо спечелената свобода. Мозъкът му трескаво работеше. Забеляза, че повечето от чиновниците бяха на перона, очаквайки тръгването на влака. Това го наведе на една смела мисъл. Премина незабелязано към зданието и се отправи към една отворена врата, през която беше видял окачени много шапки и служебни шинели. Норт скри меката си шапка, откачи един шинел и една фуражка и бързо се преоблече. След това излезе на перона и се отправи към последните вагони. Качи се в един вагон и започна да обикаля купетата. В едно от тях намери това, което му трябваше. В него седеше сам един провинциален чифликчия, задълбочен в четене на вестник.

— Билетът ви — каза Норт със спокоен глас.

— Нали го проверихте преди малко? — учуди се пътникът.

— Проверил го е кондукторът, аз съм инспектор. След малко ще си го получите обратно! — каза Норт хладно и си излезе.

Той слезе от вагона, съблече служебната дреха, захвърли я заедно с фуражката някъде зад влака и като нахлупи шапката си, влезе в същото купе, където преди малко бе измамил наивния чифликчия.

Когато кондукторът дойде да провери билетите, измаменият чифликчия трябваше да плати, освен стойността на липсващия си билет и глоба. От думите му кондукторът разбра, че е станал жертва на изкусен измамник, и не забрави да му го каже.

— Хиляди проклетия! — беснееше измаменият. — Мога да кажа, че подобни работи се случват само в нашите щати. Значи сега ми остава удоволствието да платя още веднъж осемдесет долара.

Въпреки че успя да се сдобие с билет, Норт все още не можеше да се успокои напълно. Беше без пари и това не му даваше мира. Наближаваше обед. Пътниците започнаха да минават във вагон-ресторанта.

— Ваша милост няма ли да дойде? — попита чифликчията, като стана.

— Не, благодаря — отговори Норт. — От вчера ме измъчва ужасно главоболие и нямам никакъв апетит.

— И аз също страдам като вас — каза неочаквано чифликчията. — Особено когато се разгневя. Започвам да чувствам страшни болки в главата. Ето на, пак започнаха, но чашка кафе може да ги успокои!

Като каза това, той напусна купето. Норт остана насаме с мислите си. Изведнъж доволна усмивка озари лицето му. В престъпния му мозък се беше родила нова идея.

След половин час спътникът му се върна.

— Нищо не помага — каза той с влизането си. — Толкова се ядосах, че главата ми сякаш ще се пръсне!

— Аз ще ви помогна — предложи Норт и гласът му прозвуча толкова убедително, че чифликчията го загледа като човек, в чиито ръце се намираше неговото спасение.

— Кажете ми чували ли сте за така наречената лечебна хипноза?

— Не. Може ли да се лекува с нея и главоболие?

— Разбира се. Мога да ви се похваля, че имам голям опит в лечението чрез този строго научен метод. При това моят начин е много лек — едно хващане на ръцете и...

— А, сещам се. Преди месец жена ми страдаше от зъбобол. Никакъв зъболекар не помогна. Излекува я един търговец на коне, който случайно се намираше в чифлика ми. Той си сложи ръцете на главата ѝ, измърмори някакви неразбрани думи и болките изчезнаха...

— Ето, виждате ли! При това оня търговец е лекувал, без да има никакви познания, докато аз съм специализирал при известни учени в най-големите университети.

Чифликчията охотно се съгласи да се подложи на лекуване чрез хипноза. Успехът на Норт зависеше единствено от това, дали мъжът ще се подчини на тайнствената сила, която излъчваха очите му.

Отначало чифликчията издържа погледа му и Норт беше вече на път да се откаже, когато забеляза, че жертвата започна да се унася. Той

го загледа още по-напрегнато и не след дълго главата му клюмна на рамото.

Опитът сполучи. Без да се бави, Норт претърси джобовете на жертвата си и измъкна оттам портфейл, натъпкан с пари. Преброи съдържанието му.

— Само шест хиляди долара! — каза си той, донякъде разочарован от находката. — Нищо, на първо време ще ми стигнат...

Влакът забави хода си. Норт разбра, че приближава някаква станция. Той се измъкна от купето и когато влакът влизаше в гарата, скочи от вагона, като побърза да се отдалечи.

Ние ще го оставим в този непознат град и ще се отправим с читателя към един малък морски курорт, разположен при устието на голямата река Мисисипи.

Бяха изминали няколко месеца от времето на нашия последен разказ. Курортът беше в разгара си. Между хубавите жени, които бяха си дали среща тук, особено изпъкваше една млада мексиканка, известна под името Гонсалес, която с лъчезарната си красота беше станала център на внимание. Тя винаги беше заобиколена от множество обожатели, които се надпреварваха да ѝ засвидетелстват чувствата си. От всички най-голям шанс за успех имаше младият офицер Брайрънд, който беше влюбен до полуда в младата жена. Той няколко пъти я моли настойчиво да му стане жена, но винаги получаваше отрицателен отговор.

Изминаха два дена, откакто влюбеният офицер не беше виждал своята избраница. На третия ден я видя самотна на брега на морето и побърза да иде при нея.

— Какво се е случило? Да не сте обидена от нещо?

— Не, приятелю — отговори мексиканката с пленителна усмивка, — само че трябва да си замина.

— Искате да ме напуснете ли? — възкликна офицерът.

— Напротив — мисис Гонсалес се изчерви леко. — Обстоятелствата обаче ме заставят да сторя това.

— Моля ви се, доверете ми се, ако не е някаква тайна, която не можете да разкриете.

— Тайна не, но не вярвам, че ще ви интересуват домашните ми дела! — каза мексиканката и стрелна младия офицер с поглед, който го подлуди съвсем.

— Всичко, което се отнася до вас, ме интересува. Вие много добре знаете това! Не ме измъчвайте повече!

— Обстоятелствата са много прозаични — каза мисис Гонсалес, като извади едно писмо от джоба си. — Чичо ми, който управлява моите имоти в Мексико, пише, че не може да ми изпрати пари по-рано от две седмици, и по тази причина съм принудена да прекъсна летуването си.

— Това ли е всичко? — зарадва се офицерът. — Аз с радост ще ви предоставя каквато сума пожелаете...

— Не, не мога да приема нищо от вас — каза младата жена. — Това би навредило на репутацията ми.

— Заклевам ви се, мисис, че никой няма да узнае. Презирайте ме като последен негодник, ако някога чуете от мен или от някой друг дори намек за това.

Мексиканката го дари с още една очарователна усмивка.

— Добре — каза тя най-после, — съгласна съм, но при едно условие: ще ви върна сумата веднага щом получа пари от чичо си.

Тя поднесе ръката си на своя обожател. Той я целуна пламенно и бързо се отдалечи.

— Любопитна съм да видя каква сума ще ми изпрати моят възлюблен — каза си мексиканката, когато се върна в стаята си. — Той е богат и мисли, че аз съм му равна по състояние... Но моите богатства, драги приятелю, са на месечината...

Красивата жена не чака дълго. След един-два часа тя получи разкошен букет, от който извади плик с двадесет хиляди долара.

„Началото не е лошо — помисли си авантюристката. — Не очаквах подобна сума. Сега моят възлюблен навярно ще ми принесе и други жертви...”

И тя се заля във весел смях, който изпълни стаята.

Изминаха още няколко дни. Една вечер мексиканката и нейният обожател се разхождаха из малкото пристанище, където спираха параходите, превозващи най-вече летовници. Пристигаше нов параход и безгрижните гости на курорта се трупяха на брега повече от любопитство, отколкото по работа.

— Никога досега не съм пътешествала по море, макар че то много ме привлича — прошепна доната Гонсалес. — Ще бъда много

щастлива, ако ми се удаде случай да посетя с такъв параход непознати страни.

— Нищо по-лесно от това — отговори Брайрънд, упоен от щастие. — Притежавам малка яхта. Една дума от вашите хубави уста — и вие ще станете нейна господарка.

— Мълчете! — скара му се шеговито мексиканката. — Дайте ми още малко време да си помисля. Кой знае, по-късно може би... но сега гледайте пътниците, които пристигат!

Между тях се намираше и висок мъж, облечен в синя блуза, навярно работник, дошъл да търси работа. Цялото му лице беше обинтовано, тъй че не можеше да се види нищо от него. Нито мексиканката, нито нейният кавалер му обърнаха внимание. Той обаче се спря и се загледа в двойката.

— Мерседес!... Намерих те най-после, клетнице! Веднъж ти си отмъсти, като ме предаде на полицията, сега е мой ред!

И така, красивата жена беше Мерседес, а работникът — Норт, който бягаше от Алабама към Луизиана, дегизиран по този начин. Престъпникът позна бившата си съучастница от пръв поглед и реши да дебне удобен момент да си отмъсти. Той разполагаше с достатъчно средства, които му даваха възможност да остане неопределено време в малкия курорт. Започна да ги следи. Забеляза, че двойката имаше обичай да сядат често на една и съща пейка, зад която имаше гъсти храсти. Веднъж той се скри в тях, за да подслуша разговора на Мерседес с офицера.

— Изглежда, че ви прави голямо удоволствие да седите на тази пейка — забеляза младият офицер.

— Обичам самотата — отговори Мерседес. — Освен това ме привлича и романтиката на това кътче.

— Тогава позволете ми да ви дам възможност да се насладите на самотата при още по-романтична обстановка. Имаме пълнолуние. Бихте ли имали нещо против една нощна разходка с лодка?

— Но какво ще кажат хората?

— О, ние няма да бъдем първата двойка, която предприема подобна разходка! — изрече пламенно Брайрънд. — Но щом толкова държите на общественото мнение, можем да направим така: ще отидем поотделно на пристанището и там ще се качим незабелязано в някоя лодка.

— Така съм съгласна — каза Мерседес, доволна, че ще изживее нещо непознато. — Ще ви чакам в осем часа на пристанището — добави тя след кратка пауза и стана.

Когато наближи уреченото време, някакво малко момче се показва на крайбрежната пътека и започна внимателно да се ослушва. Скоро то съгледа силуета на една жена и тръгна към нея.

— С мисис Гонсалес ли имам честта да разговарям? — попита то.

— Да, кой те изпрати?

— Мистър Брайрънд, мисис. Той нае днес една лодка. Тя е там, на брега. В нея е само морякът, който ще я управлява. Мистър Брайрънд ще се качи на друго място. Доверете се на моряка. Той ще ви откара дотам.

Тези обяснения напълно задоволиха Мерседес. Тя последва момчето, което бързо я заведе при лодката. Лодкарят беше облечен в обикновена блуза, но тя не можеше да скрие силните мускули на тялото му. Лицето му беше превързано, освен това една широка шапка закриваше лицето му.

Лодката заплува бързо. Всяко загребване я отдалечаваше все повече и повече от брега.

— Защо не гребете към брега? — запита Мерседес мълчаливия моряк. — Нали ще вземем и моя компаньон?

— Не — процеди той през зъби. — Ще отидем по-далече!

Мерседес стана по-внимателна. Стори и се, че беше чувала вече този глас, но нямаше време да мисли по този въпрос. Лодката беше попаднала точно на мястото, където голямата река се вливаше в океана. Силното течение я грабна и я повлече в открито море.

— Какво правите? — извика уплашена мексиканката. — Обръщайте, не виждате ли, че течението ни отнася все по-навътре!

В отговор морякът измъкна греблата от водата и ги сложи в лодката. После скръсти ръце на гърдите си и загледа втренчено жената.

— Само това липсваше! — извика Мерседес гневно. — Вместо да се заловите здраво за греблата, вие спокойно гледате как ни отвлеча течението. Погледнете, брегът едва се вижда!

Тогава морякът заговори с глас, който я накара цялата да потрепери:

— Боя се, че никога вече няма да видиш брега.

Той стана, махна шапката си, разви превръзката, която скриваше лицето му, и като се обърна към месеца, продължи:

— Позна ли ме, предателко?

Отговорът на въпроса му представляваше ужасен писък.

— Боже милостиви, смили се над мене! — простена Мерседес.

Пред нея стоеше Норт и очите му изгаряха душата ѝ.

— Не съм призрак — продължи да говори той. — Аз съм още жив, защото предателството ти не сполучи. Щастieto ми помогна да се избавя от затвора, в които ти ме тикна без време.

— Ти ме ограби, затова постъпих така — можа да каже мексиканката.

— Защо не ми даде доброволно сумата, която ти исках? — попита Норт презрително. — Ти си не само стисната, но и подла до безобразие. Затова ще изкупиш греховете си!

Мерседес седеше като парализирана от уплаха. Дали и нея не я чакаше участта на Мануелита?

Щастлива мисъл мина през главата ѝ. Спомни си, че Норт бе извънредно алчен и може би с една по-голяма сума тя щеше да откупи живота си.

— Искаш ли да работим отново заедно? — попита тя, като събра всичките си сили. — Разполагам с около двадесет хиляди долара, но вярвам, че ще успея да изкопча още от влюбения офицер. Половината ще бъдат твои.

— Я остави тези празни приказки! — извика Норт презрително. — Само страхът те кара да говориш така. Но щом слезем на брега, няма да се колебаеш да ме предадеш на полицията.

— Не, не! — изпищя Мерседес. — Заклевам ти се, че съжалявам от душа за предателството си към тебе.

— Не се кълни, защото няма да ти повярвам.

— Какво възнамеряваш да правиш с мене? — попита мексиканката объркана.

— Нима още не знаеш? — Норт се изсмя подигравателно.

— Да не искаш да ме убиеш? — промълви красивата авантюристка, обхваната от ужас.

— Разбира се — отвърна Норт със зловещо спокойствие.

Нещастницата започна да губи самообладание. Тя познаваше добре бившия си съдружник и не се съмняваше, че той бе способен да

изпълни заканата си.

— Не бъди толкова жесток, Артур! — можа да каже Мерседес след големи усилия на волята си. — Ще ти дам цялото си богатство, ако ми простиш. Заклевам ти се, че няма да те предам никога.

— Нямам нужда от парите ти — извика той яростно. — Даже и милион да сложиш пред краката ми, няма да се избавиш от отмъщението ми.

Мерседес нададе пронизителен писък.

— Помощ, помощ! — извика тя с всичка сила. — Не искам да умра!... Помощ!

Норт се изсмя с оня демонски смях, който познаваха много добре предишните му жертви.

— Напразно, хубавице, ние сме сами сред морето, тъй че никой не може да ти се притече на помощ!

Красивата мексиканка се свлече от скамейката и падна на колене.

— Съжали ме, Артур — молеше се тя, като кършеше ръце.

— Ще направя всичко, каквото поискаш, само имай милост към мен.

— А къде беше твоята милост към мен, когато ме предаде на полицията? — извика Норт. — Молбите няма да ти помогнат — ти ще умреш!

— Милост! — изплака Мерседес с отпаднал глас.

Норт се изправи. Мексиканката веднага изпълзя към задния край на лодката.

— Не ме докосвай, защото ще се хвърля във водата!

Престъпникът се изсмя диво.

— Чудесно! — извика той тържествено. — Така ще ме избавиш от труда да те хвърлям аз.

Мерседес дори почувства някакво облекчение, защото си бе помислила, че Норт ще я удуши. Макар че изпитваше ужас от смъртта, тя й се струваше по-лека в хладните морски води, отколкото в ръцете на Норт.

— Съмнявам се, красива Мерседес, че смъртта във водата ще бъде по-лека и приятна от смъртта на Мануелита. Ето, погледни.

Нещастната жена се обърна инстинктивно и погледна осветената от месечината морска повърхност. Една голяма черна сянка плуваше с голяма бързина близо до лодката.

— Какво е това? — попита несъзнателно мексиканката.

— Акула — отговори спокойно Норт. — Тя те очаква, за да те отнесе в морските дълбини.

— Ти не можеш да ме накажеш толкова жестоко.

— Защо не, хубава Мерседес! — отговори престъпникът с ледено спокойствие. — Но да свършвам вече. Давам ти една минута. Ако дотогава не скочиш доброволно в морето, ще те хвърля аз.

Мерседес гледаше като обезумяла. Главата ѝ се обръщаше ту наляво, ту надясно. Акулата обикаляше около лодката, сякаш очакваше жертвата си.

— Времето измина — обяви Норт. — Избра ли си начин, по който ще умреш?

— Убий ме — изстена Мерседес, — но не ме оставяй да бъда разкъсана от този ужасен звяр!

Норт се прехвърли през пейката, сграбчи младата жена и я вдигна. Хубавите ѝ ръце се обвиха около врата му. Той се освободи от нежеланата прегръдка и като вдигна още по-високо треперещото тяло, се приближи до края на лодката.

— Остави ме поне да се помоля, само една минута, само една минута! — шепнеха несвързано устните на обречената на смърт жена. Един ужасен предсмъртен вик процепи нощната тишина. Вълните се сключиха над главата на нещастната жена, но в следващия миг тя се показа отново. Акулата, изплашена от внезапния шум, се беше отдалечила малко.

— Спаси ме, Артур, не ме оставяй да загина!...

И тя се устреми с всички сили към лодката. В същото време черната сянка на акулата заплува към нея. Нов ужасен писък — и Мерседес изчезна под повърхността. Водата се развълнува слабо там, където свърши един живот. После се успокои отново и месецът пак я позлати с кроткото си сияние. Нищо не подсказваше, че в това хубаво време се бе разиграла една ужасна трагедия — трагедия на тъмни страсти и безподобна, нечовешка жестокост.

СРЕЩАТА НА НОРТ С ИРМА

За голяма изненада на сестрите от болницата даже и управителката, мис Тройенфелс, бдеше над ранената Ирма. И тук нещастната жена беше успяла да привлече и спечели сърцата на всички. Изявлението на лекарите, че се е избавила от смъртта, предизвика всеобща радост в благотворителния дом.

Но и старите ѝ приятели не забравиха Ирма. Хюстънското общество не преставаше да се интересува за състоянието ѝ, а директорът Д'Албер и останалите артисти от цирка идваха винаги когато времето им позволяваше, да навестят колежката си.

Ирма бързо възстановяваше силите си. Според лекарите бяха достатъчни още няколко дни, за да бъде изписана от болницата. Един ден при нея неочаквано дойде управителката и след като поговори за различни работи, я запита малко неочаквано:

— Истина ли е, мила моя, че сте дъщеря на граф? Директорът Д'Албер ми каза това. Не се сърдете на добрия човек, че ми повери тайната ви! Бъдете уверена, че я запазих за себе си!

Жива руменина покри лицето на Ирма.

— Мистър Д'Албер ви е казал истината, мис Тройенфелс — прошепна тя, — аз съм дъщеря на граф Фон Хоенщайн.

— Хоенщайн ли? Замъкът на баща ви не е ли във Вестфалия?

Ирма потвърди с кимване.

— Тогава позволете да ви прегърна, мило дете! Вие сте единствената дъщеря на най-добрата ми приятелка. Аз и майка ви бяхме съученички в пансиона. Известни обстоятелства ме принудиха да напусна родината си, но аз не скъсах връзките с приятелката си. Ние си кореспондирахме до немного отдавна. В последното си писмо тя ми съобщаваше, че обичната ѝ дъщеря е избягала от родната си къща.

Мис Тройенфелс не довърши. Ирма, която лежеше в прегръдките ѝ, се разтреसे от глухи, сподавени ридания.

— Успокойте се, мила моя! Аз ви обикнах не по-малко от майка ви, поверете ми тайните и болките си, това сигурно ще ви облекчи.

Ирма разказа на добрата жена цялата тъжна история на своя живот.

— И какво ви накара да последвате този клетник? — попита мис Тройенфелс, на която не всичко от изповедта на младата жена беше ясно.

— Това е толкова невероятно и странно, че вие едва ли ще повярвате — отговори Ирма. — Демонската сила на неговите властни очи, на която никое човешко същество не може да устои... Тази сила ме преведе през океана. Когато се освободих от нейната власт, беше вече късно. Бях изгубила баща, майка и роден дом.

Добрата жена обеща пред себе си и пред Ирма да пише до Германия. А до пристигането на отговора я покани да остане в дома на добрите самарянки. Ирма не искаше нищо повече. Тя с радост прие предложението на новата си закрилница и скоро стана любимата сестра Ирма, без която болните не можеха. Животът продължаваше. Беше ѝ съдено да преживее една нова изненада между четирите стени на тихото убежище, дето тя се надяваше да намери спокойствие и тишина. Това беше срещата ѝ с Норт, която я хвърли в тревога и отново разби надеждата ѝ да намери обичното си дете.

Престъпникът се намираше на пристанището Галвистън заедно с Хосе, с когото се беше събрал преди известно време. Без да подозира, че по дирите му се намира полицейският агент Макнийл, той имаше намерение с една наета лодка да се прехвърли на континента, тъй като Галвистън е разположен на острова, и оттам да замине за Ню Мексико, където се надяваше да заличи следите си.

Сметките му обаче излязоха криви. Тъкмо когато лодката му се намираше близо до брега, се видя заобиколен от множество лодки с цивилни полицаи. На тяхната покана да се предаде Норт отговори с обичайния си демоничен смях. Град от куршуми се изсипа върху него, но само изпратеният от Макнийл прониза гърдите му.

Норт падна, облян в кръв, но Хосе не изгуби присъствие на духа. Той вдигна господаря си на гръб, прецапа плитките крайбрежни води и го изнесе на брега. В това време минаваше една кола, теглена от два силни коня. Срещу щедро възнаграждение каруцарят се съгласи да ги спаси. Колата в луд бяг се понесе към Хюстън и пристигна там вечерта.

Така смъртно раненият Норт попадна в болницата на добрите самарянки. За негова болногледачка беше определена Ирма. Едва ли може да се опише нейното смайване, когато видя бившия си съпруг.

Тя остана дълго при леглото на ранения, без да може да разбере тази игра на съдбата. Ужасна борба се разиграваше в сърцето ѝ. Трябваше да се грижи за човека, от когото беше бягала като от дявол. Трябваше дори да го скрие от полицията, на която беше длъжна да го предаде.

Ирма бавно излезе от този душевен хаос. Нейното чисто сърце и този път и подсказа какво да прави. В съзнанието ѝ изплува мисълта, че тя е само сестра Ирма, която трябва да се грижи за всички нещастници, без да се интересува от живота им. Тази мисъл подобно на слънце разпръсна мъглата и Ирма отново намери спокойствие.

Норт се бореше между живота и смъртта. Неговото състояние неочаквано започна да се влошава. Той единствен знаеше къде се намира Лидия. Ако умреше, Ирма трябваше да се прости веднъж завинаги с надеждата да го намери.

— Не! Не! — извика глас в сърцето ѝ. — Той не трябва да умира! Неговият живот ми е необходим!

Тя реши да пожертва всичките си сили, да бди ден и нощ над ранения, но да спаси живота му.

Грижите на Ирма и здравето тяло на Норт свършиха своето. Престъпникът, когото полицията търсеше неуморно по цялата територия на Съединените щати, започна бавно, но сигурно да се връща към живота.

Неочаквано Ирма беше посетена от Мери. Известена от преданата Юнона, добрата приятелка не закъсна да пристигне в Хюстън. От нея Ирма узна за завръщането на Роджър в полицията и за новия му висок служебен пост. От нея тя научи причината, довела Норт в болницата, защото Мери не пропусна да ѝ каже, че по следите на мъжа, който направи и двете нещастни, са изпратени най-опитните полицейски агенти.

Ирма с нищо не издаде присъствието на търсения престъпник в болницата. Дори закри лицето му с кърпа, когато приятелката ѝ пожела да види нейните болни. Раненият, който досега не проявяваше признаци на съзнателни действия, позна двете жени и се помъчи да вникне в смисъла на постъпката на Ирма. Мозъкът му заработи бавно

и мъчително. Сестрата, спасила го от смъртта, беше неговата бивша съпруга — тази, на която беше причинил най-ужасни страдания. А ето че сега тя искаше да го скрие! С какво беше заслужил той тази свръхчовешка добрина?...

Напразно се мъчеше да разгадае тази тайна. При все това в неговата престъпна душа се надигаха непознати чувства. Той изпита нещо подобно на разкаяние и на благодарност — нещо, което накара сърцето му да забие в друг ритъм. Дали това състояние можеше да се задържи за дълго? Близките дни показаха, че Норт беше станал вече непоправим, че той беше поел по един път, от който нямаше връщане.

Той оздравя напълно. След няколко дни щеше да напусне болницата. Една нощ, когато Ирма обикаляше болните си и минаваше край леглото му, тя чу името си, произнесено с доброжелателство. Искаше да отмине, но споменът за детето ѝ я накара да се спре.

— Какво обичате? — попита тя спокойно.

— Искам само да ти благодаря за грижите, които не съм заслужил.

— Аз изпълних само дълга си на милосърдна сестра.

— Ще ми простиш ли за всички мои прегрешения спрямо тебе?

Ирма трепна. Решителната минута беше дошла.

— Върни ми детето и аз ще ти простя всички злини, които си ми причинил!

— Детето ли? — изненада се Норт, но тутакси се опомни. Той съобрази веднага, че може да използва това обстоятелство, за да си възвърне жената, към която не бе преставал да чувства непреодолимо влечение.

— Тъй като държа много на прошката ти — продължи той след едноминутно мълчание, — ще ти върна Лидия.

— Наистина ли?... Ще го направиш ли? — извика Ирма.

Норт кимна с глава, без да продума нито дума.

— Къде е Лидия сега?

— Недалеч оттук — излъга смело Норт. — Но ти можеш да я получиш само от моите ръце, защото хората, на които съм я поверил, имат изрична заповед да не я дават на никого. Щом изляза от болницата, ще дойдеш с мене и аз ще те заведа при детето.

Ирма кимна с глава, пожела му лека нощ и се отдалечи.

Изминаха още няколко дни. Норт не беше вече в болницата. Една сутрин Ирма получи бележка със следното съдържание:

„Ако искаш да видиш детето си, ела утре вечерта на
улица Х. 131!
А.Н.“

Всичко се завъртя пред очите ѝ. Тя почувства такъв прилив на радост, че ѝ идваше да прегърне целия свят. В тази минута никой не ѝ се струваше толкова ужасен престъпник, че да не може да му прости.

Най-после дойде уреченият час. Юнона, която беше в течение на цялата работа, настоя да придружи господарката си, за да я предпази от опасностите, на които тя можеше да се изложи, отивайки в непознатата къща. Ирма отначало отказа, но молбите на негърката бяха толкова настоятелни, че тя в края на краищата се съгласи да я вземе със себе си.

Когато пристигна пред входа на къщата, тя се огледа неспокойно. Норт, увит в черна мантия, я посрещна на стълбата.

— Ела, но остави слугинята си тук, няма от какво да се боиш!

Познавайки решителността на Юнона, която можеше да ѝ се притече на помощ в момент на опасност, Ирма изпълни искането на Норт и го последва в жилището на първия етаж.

Още с влизането си в стаята тя попита с нетърпение:

— Къде е Лидия?

— Ще получиш детето си, но се върни отново при мене. Тържествено ти обещавам, че никога няма да ти дам повод да се оплачеш от мене. Ще заминем в някоя далечна страна и там чрез непосилен труд ще изкупя всички свои грешки и беззакония! Ирма, бъди отново моя, стани пак мой ангел хранител!

Норт изрече всичко това тържествено и пламенно. Думите идваха направо от сърцето му, но не трогнаха Ирма. За нея те бяха само изблик на чувства, които не можеха да продължат дълго.

— Не — отговори тя твърдо, — това е невъзможно.

— Защо не искаш да се върнеш при мен? — попита той.

— Не искам да ти отговоря направо на въпроса — каза Ирма, която започна да се озърта, за да види дали няма да се зададе отнякъде

нейната малка любимка. Но тъй като не дочу никакви стъпки, продължи: — Хвърли само поглед върху живота си от няколко години насам и кажи не е ли той нескончаема верига от най-страшни престъпления! За тях земното правосъдие не е достатъчно.

Норт наведе глава. Той не смееше да погледне жената, която се превърна в негов жесток обвинител.

— Защо не ме предаде на властта, когато се намирах в ръцете ти?

— Ти и без това няма да се избавиш от наказанието, бъди сигурен в това! — отговори Ирма. — Що се отнася до мене, по-скоро бих предпочела да умра, отколкото да се отплащам на беззаконията с беззакония... А сега изпълни обещанието си и ми върни детето!

— Наистина — каза Норт с познатия си безочлив тон, който придоби отново, като разбра, че неговите домогвания отиват на празно, — аз обещах да ти върна Лидия, но при едно условие — да ми простиш и да се върнеш при мен.

Тази подлост спря дъха на Ирма. Тя не намираше думи за отговор. Нейната реакция обаче беше изтълкувана погрешно от Норт и той тръгна към нея с протегнати ръце. Ирма отстъпи към вратата. Изведнъж способността ѝ да говори се възвърна и тя изкрещя:

— Да не си посмял да ме докоснеш! Сега има кой да ме защити.

Юнона веднага се показва на прага. Тя беше чула вика на господарката си и побърза да ѝ се притече на помощ.

Норт изгледа презрително негърката и каза:

— Стой навън, докато свърша разговора си с господарката ти.

— Излез, Юнона — нареди кротко Ирма, — ще дойда след няколко минути.

След като Юнона излезе, пръв заговори Норт:

— Избирай: богатство, щастие и дете или грижи, мизерия и самотност. Ще почакам малко. Имаш ли да ми кажеш още нещо?

— Да — отвърна неочаквано Ирма. — Трябва да се боиш от възмездие, което рано или късно ще ти поиска сметка за делата ти!

Ирма се запъти към вратата.

— Една минута още! — извика Норт след нея, но тя излезе, без дори да се обърне.

— Отиде си! — измърмори престъпникът. — Е, добре, сега светът ще разбере кой съм аз — кресна той в пристъп на безумен гняв, — ще всея страх около себе си!...

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА НОРТ В САНТА ФЕ

Възседнал един уморен кон, Норт бавно се приближаваше към столицата на Ню Мексико — Санта Фе. Природните красоти, които се разстилаха пред него, не му правеха никакво впечатление. Всичките му мисли бяха отправени към това, как да се сдобие със средства. Той си спомни за портфейла на съседа си по легло от болницата, който измъкна изпод възглавницата му. Разтвори го, и освен неколкостотин долара, намери в него и документи за самоличност, издадени на името на Робърт Уилкис от Санта Фе. Норт не им обърна никакво внимание, без да подозира, че още същата вечер те щяха да станат причина за ново престъпление, което отне живота на един мъж и една жена.

Надвечер той влезе в малка, съмнителна странноприемница и поиска да прекара нощта там. Докато вечеряше, прегледа местния вестник и тутакси очите му се спряха върху една обява, която накара сърцето му да забие лудо от възмущение. Той прочете следното:

„Съдът в Санта Фе известява, че на 15 август т.г. в Санта Фе се помина фермерът Пърси Уилкис. Неговите имоти се състоят от пари и недвижимости и ще се поделят на две равни части между двамата сина на покойния, Робърт и Нормън Уилкис. Тъй като местожителството на Робърт Уилкис е неизвестно, той се призовава чрез настоящата обява да се яви в Санта Фе с документи, които удостоверяват самоличността му, за да му се предаде наследствената част.

За съда в Санта Фе: шериф Браун“.

Норт повика ханджията, една съмнителна личност, чиято съвест, както разсъди този познавач на престъпните души, сигурно не беше от най-чистите. От него той узна, че Робърт бил напуснал бащиния си дом още като невръстен юноша и че брат му Нормън бил женен за най-

красивата жена в града, гордата мексиканка Инес, известна като голяма разсипница. Животът на двамата съпрузи не вървял много гладко, особено след като мексиканката пропиляла по-голямата част от състоянието на мъжа си, и той отказал да изпълнява по-нататъшните ѝ прищевки.

Норт подсвирна. Ето една работа, за която си заслужаваше да се залови! На другия ден той се представи в хасиендата на Уилкис, където беше приет от Нормън хладно и резервирано.

— Извинете — каза той, — но не мога да ви приема веднага за моя брат. Наистина изминаха петнадесет години, откакто напусна бащината ни къща, но все пак ме учудва тази странна промяна, която е станала с него.

Случи се това, от което Норт най-много се страхуваше. Мъчно можеше обаче да се сломи решителността на този човек, който не се спираше пред нищо. Той си отиде, като реши да атакува крепостта от друга страна. Суетната и сластолюбива мексиканка можеше да бъде спечелена за неговото престъпно дело. Норт не се съмняваше дори за момент, че непознатата може да устои на неговия блестящ мъжки чар и сила, на която бяха станали жертва вече толкова жени.

Той не се излъга. Инес ненавиждаше съпруга си, който не се отличавахе с представителност, и още от самото начало беше заслепена от демоничната красота на Норт. Тя сметна за най-голямо щастие да бъде обичана от този мъж и бързо попадна в неговите мрежи. С нейна помощ Норт се снабди с документите, които му липсваха и които Нормън съхраняваше в един стар сандък. Това стана в негово отсъствие, когато беше заминал за един съседен град по някакво неотложно дело. Там го беше повикал истинският му брат, който се беше разболял отново и лежеше в тамошната болница.

Нормън веднага позна брат си. Неговата радост се удвои от мисълта, че щеше да разкрие авантюриста, който още от самото начало му беше противен.

— Кой може да свидетелства, че портфейлът с документите е наистина твой? — попита Нормън болния си брат.

— Сестра Ирма от болницата на добрите самарянки в Хюстън — отговори Робърт. — Също и управителката, мис Тройенфелс. Тя знае, че при постъпването ми в болницата въпросният портфейл беше у мен.

— Тогава не трябва да губим нито минута! — прекъсна го Нормън.

Той остави брат си и веднага отиде на пощата, където телеграфира на Ирма и я помоли веднага да тръгне за Санта Фе. След това се върна в хасиендата си. Но тук го очакваха нови неприятности. Норт дойде при него и с остър, арогантен тон му даде да разбере, че в най-скоро време ще трябва да напусне бащината им къща, тъй като по наследство тя се падала на него. Нормън не се стърпя и го изхвърли от дома си.

След половин час пристигна един млад чифликчия и му се представи като секундант на неговия мним брат. Нормън знаеше, че ако откаже дуела, ще падне в очите на своите познати. Освен това искаше да отмъсти на подлеца, затова прие двамата да се явят на двубой не по-рано от седем дни.

Уреченият ден дойде. Рано сутринта двамата противници се срещнаха в една местност, наричана „Върхът на смъртта“, където стотици испанци бяха намерили смъртта си в борба с туземни племена от времето на колонизацията на страната.

Никой не направи опит за помирение, тъй като Норт предварително отказа да приеме каквото и да било извинение от своя противник. Той се надяваше да свърши с него и по този начин да стане единствен господар на голямото състояние, а на това отгоре да спечели и хубавата жена, която разпалваше ненаситната му страст.

Първите изстрели, които си размениха противниците, не дадоха особен резултат, като се изключи малката драскотина по лицето на Норт. Вторият изстрел на Нормън обаче засегна чувствително авантюриста, без да бъде смъртоносен. Норт стисна зъби и се прицели право в сърцето. Разнесе се гръм и Нормън се строполи на земята. Лекарят изтича до него и го повдигна. От гърдите му бликаше силна струя кръв.

— Боя се, че куршумът е пронизал дробовете му — каза доктор Хукър.

Той превърза раната и заповяда да отнесат ранения в дома му.

— Положението му е много тежко — обяви докторът на присъстващите. — Мисля, че часовете на Нормън Уилкис са преброени.

Предположението на лекаря се оправда. Младият плантатор се бореше със смъртта, когато в хасиендата пристигнаха Ирма и брат му Робърт. Той доживя да чуе показанията на добрата сестра, дадени пред двама съдии, но тайната все още не беше разкрита напълно. Никой не можеше да си обясни попадането на тайните документи в ръцете на престъпника. Положението най-после беше спасено от една прислужница, която не хранеше особени симпатии към господарката си. Тя съобщи под клетва, че през нощта видяла как синьора Инес предала документите на непознатия. Това беше повече от достатъчно за арестуването на Норт.

Привечер Нормън почина. Норт се беше сприятелил с един млад фермер, който не подозираше какви застрашителни облаци се трупяха над главата му. Следобед престъпникът стана и реши да посети хасиендата, за да се осведоми за състоянието на противника си. Тъкмо беше пристигнал, когато видя от къщата на жертвата му да излизат две жени, придружени от няколко души. Земята се завъртя под краката му, когато позна Ирма Норт.

— Свърши се! — промълви той тихо, сякаш се разделяше с живота.

Не му оставаше нищо друго, освен да се прибере колкото се може по-скоро в хотела и там да изчака Инес, с която смяташе да напусне още същата вечер града, за да предотврати арестуването си. Норт се утешаваше, че с парите, които все пак беше успял да изтегли от банката, и със скъпоценностите, които щеше да донесе мексиканката, щеше да преживее известно време, докато открие нови източници за лесно забогатяване.

На полицията в Санта Фе беше станало известно кой е той и тя взе всички мерки за залавянето му. Когато видя хотела, обкръжен с полиция, Норт не посмя да се приближи, а се върна да пресрещне Инес, като се прикриваше в сенките на къщите.

Мексиканката прибра скъпоценностите си, които ѝ бяха подръка, и напусна хасиендата. Тя се уверяваше, че ѝ остава любимият мъж, и пристигна в хотела, за да го търси. Вместо Норт я посрещна хотелиерът, който ѝ показа заповедта за неговото арестуване, разпратена по всички краища на Съединените щати. Нещастната жена почувства, че губи почва под краката си. Значи беше подарила сърцето си на един престъпник. Тя тръгна, олюлявайки се, напосоки, без да

знае къде отива. Неочаквано от едно дърво се отдели сянката на мъж и в ушите ѝ прозвуча познатият глас на Норт:

— Ти ли си, Инес?

Сломената жена се стъписа. В очите ѝ блеснаха злобни пламъчета и тя изсъска в лицето на негодника:

— Назад, окаянико, не се приближавай до мене, крадецо, убиецо, двубрачнико! Назад, назад в ада, откъдето си дошъл!

Преди Норт да успее да я задържи, Инес изчезна като привидение. Сега тя знаеше къде отива. Гордостта ѝ на испанка бе заговорила в нея. Само смъртта можеше да измие петното на позора.

Инес скоро стигна в местността, където само преди два дни мъжът ѝ се беше дуелирал с най-страшния и най-пленителния от всички престъпници. Реката под краката ѝ бясно се блъскаше в пропастта. Около нея сякаш се носеха сенките на храбрите бойци. Много младежи от нейния знаменит род бяха паднали в неравния бой. Те я подканяха към сетен подвиг, зовяха я при себе си.

Инес погледна към небето и устните ѝ конвулсивно зашепнаха несвързана молитва... После в тъмнината отекна вик и буйните води погълнаха обезобразеното тяло на несравнимата красавица Инес Уилкис.

СРЕЩАТА НА НОРТ С ИРМА

Граф Фон Хоенщайн получи телеграмата на Роджър, с която той му известяваше, че Ирма е жива. Старият благородник, който мъчно губеше присъствие на духа, едва не полудя от радост. Сълзи закапаха от очите му. Той веднага се отправи към пощата и телеграфира на Роджър:

„Хиляди благодарности за радостната вест!
Изпратете доверени лица да намерят дъщеря ми. Не жалете средствата, изпращам веднага исканата сума. Очаквам дъщеря си с нетърпение“.

Ирма обаче не узна желанието на баща си. Съдбата беше ѝ отредила още много изпитания.

След напрегнатия ден тя напусна хасиендата на Робърт Уилкис и се отправи с влака към източните щати, като извести приятелката си Мери за скорошното си пристигане в Ню Йорк. Искаше да се движи бавно, за да може по пътя да търси детето си.

В Денвър тя прекъсна пътуването си, защото, както ѝ беше разказала Юнона, близо до този град живеел Милтън, при когото Лидия беше намерила подслон навремето. Чувстваше се изморена, затова негърката пое грижата за издирването на детето. Един ден тя узна, че в подножието на Скалистите планини се е установил някакъв фермер, и тръгна да го търси. След продължително пътуване най-после стигна до една занемарена ферма, разположена в усамотена местност.

Юнона се приближи до оградата, посрещната от две големи и зли кучета. В същото време на оградата се показва едър брадат мъж и я запита с груб глас:

— Какво търсиш тук, негърко?

Юнона го запита за името му, макар веднага да се беше сетила, че това не можеше да бъде Милтън.

— Влез вътре! — изръмжа фермерът сурово и почти насила я вмъкна в къщата. Преди горката негърка да може да си даде сметка за положението, в което се намери, вратата хлопна и тя се видя пленница.

Чифликчията беше от тези колонисти, които се установяваха в някоя пуста местност и започваха да обработват земя, която не им принадлежеше. В същото време те се стараеха да си набавят и безплатна работна ръка. Юнона бе дошла тъкмо навреме, понеже дотогава чифликчията трябваше да обработва земята единствено с помощта на жена си и двамата си сина и чувстваше недостиг от работна сила. Сега той бе намерил безплатна работничка и веднага реши да я задържи, като я надзирава зорко, за да не може да избяга.

Клетата Юнона трябваше още на следващия ден да върши най-тежката работа. Да избяга беше невъзможно, тъй като двете кучета почти не се отделяха от нея.

Колкото до Ирма, тя се намираше, както предположи и негърката, в най-отчаяно положение. От една страна, я гнетяха грижите по изчезналата, от друга — липсата на пари, тъй като по-голямата част от наличните им средства останаха у Юнона.

Ирма започва да търси каквато и да е работа. Помогна ѝ хазайката, една благородна жена, която я препоръча на свой роднина, заемащ важен пост в една от най-големите търговски къщи в Денвър. Той от своя страна се застъпи за нея и по този начин Ирма постъпи на работа като писарка с десет долара месечна заплата.

Шеф на отделението, в което Ирма работеше с още няколко млади момичета, беше мис Гелтън, стара мома с надменен и зъл нрав, която третираше подчинените си като робини. Тя не им позволяваше нито за миг да се отделят от преписките и постоянно беше недоволна от работата им даже ако тя беше изпълнена безупречно. С това си беше спечелила омразата на всички чиновници.

Още от първия път, когато я видя, тя изпита голяма неприязън към Ирма и започна да търси и най-малкия повод да я унижи, нагруби и изложи пред другите. Ирма разбра това и се отдаде с още по-голямо усърдие на работата си, но нищо не помагаше. Мис Гелтън гледаше чисто и просто да я махне от предприятието. „Каква хубава кукла! — си мислеше старата мома. — С нея няма да се церемоня много.“

Ирма пишеше фактурите, без да вдигне очи. Изведнъж мис Гелтън се приближи до нея и ѝ каза заповеднически:

— Пишете много бавно, мис Норт. Мисля, че няма да имаме дълго нужда от вашата помощ!

На друго мнение беше обаче шефът на предприятието, мистър Девънпорт. Той още от самото начало оцени способностите на младата жена и решително отби нападките на мис Гелтън. Веднага щом се освободи мястото на една от главните надзирателки, Ирма беше повишена. Това вбеси старата мома. Още повече че тя тайно хранеше надежда да стане мисис Девънпорт. В лицето на Ирма тя виждаше една опасна съперница, тъй като шефът не изпускаше случай да ѝ засвидетелства безграничното си доверие и възхищение от работата ѝ.

— Не, това не може да продължава дълго! — говореше си мис Гелтън. — Трябва да отстраня тази омразна жена от пътя си.

И в злата душа на старата мома се зароди пъклен план. Да унищожи Ирма в очите на шефа ѝ се виждаше вече малко. Тя искаше да я направи нещастна за цял живот. От тази минута нататък мис Гелтън започна да дебне удобен случай, който щеше да предаде Ирма в нейните ръце.

Малко след това старата касиерка, която беше заемала от много години този отговорен пост в търговската къща, си подаде оставката поради напредналата си възраст. Шефът веднага повика Ирма и я попита би ли се съгласила да заеме нейното място. С присъщата ѝ скромност тя искаше отначало да откаже, тъй като смяташе, че не е най-достойната за такава отговорна служба, но скоро трябваше да отстъпи пред настойчивите молби и доводи на шефа.

Целият персонал, който ценеше Ирма не по-малко от своя шеф, искрено се зарадва от нейното напредване в предприятието. Единствено мис Гелтън вдигна рамене и сви злобно устни, когато чу новината. Тя не се забави да изкаже мнението си пред шефа.

— Мисля, че е много млада за тази работа, но във всеки случай желая от сърце да не съжалявате някога за решението, което сте взели.

В магазина имаше двама човека, които боготворяха Ирма. Това бяха малкият Фред и нейната помощница, мис Гоулдън. Те дължаха на младата жена повишението на заплатата си, но това обстоятелство не беше решителният повод за тяхната привързаност към Ирма. Нейната неземна красота и ангелски характер ги държеше в плен на едно възхищение, което граничеше с желанието да пожертват за нея дори и живота си.

Това те наскоро имаха случаи да докажат. Един ден, по време на най-усилената работа, мис Гоулдън забеляза, че мис Гелтън непрекъснато се въртеше около касата. Тя държеше под мишница един регистър и си даваше вид, че следи множеството купувачи, които се трупаша на касата.

Ирма бдеше зорко над парите, но не можеше да предположи, че намеренията на мис Гелтън далеч надминаваха границите на простото любопитство или служебните задължения. В замяна на това обаче нейната помощница успя да види, че при едно свое навеждане над касата мис Гелтън скри едно сиво пакетче под регистъра. Тя я проследи с поглед. На вратата директорката беше пресрещната от един чиновник.

— Извинете, мис Гелтън. Дойдох за стоковата книга.

— Само минута, мистър Баркет — отговори мис Гелтън, като се изчерви и бързо тръгна към своето писалище. Тя го отвори, хвърли бързо в него сивото пакетче и чак тогава предаде исканата книга на чиновника.

— Чудно! — каза си младото момиче, което я наблюдаваше внимателно. В същата минута го повика Ирма.

Вечерта при проверката на касата се откри недостиг от двадесет и пет хиляди долара.

— Много добре помня, че тази сутрин сложих в един ъгъл пачка от двадесет и пет хиляди долара — настояваше Ирма развълнувана. — Не мога да си обясня как са изчезнали.

Мистър Девънпорт се разхождаше нервно из стаята. В това време се приближи мис Гелтън.

— Представете си, мис Гелтън — обърна се шефът към нея, — от касата на мисис Норт са изчезнали двадесет и пет хиляди долара.

— Но как е възможно това — учуди се директорката, — когато в касата не бърка никой друг, освен мисис Норт!

Ироничният тон, с който бяха произнесени тези думи, накараха Ирма да се изчерви от негодувание. Но тя не можеше да се защити, защото в подобни случаи никой не вярва на изявление от рода на „Аз съм невинен!“. Ирма знаеше това много добре и предпочете да не отговори.

Полицията беше известена. Веднага пристигнаха няколко нейни служители и започнаха разследване. Техните издирвания обаче не се

увенчаха с особен успех, тъй като никой не се яви да свидетелства в полза на Ирма. Накрая те си тръгнаха.

— Съжалявам — заяви техният началник, — но трябва да отведе мисис Норт в предварителния арест. Освен това ще запечатаме касовото помещение и ще вземем ключовете с нас.

Ако младото момиче, което беше наблюдавало директорката Гелтън, не беше повикано следобед при болната си майка и ако Фред не отсъстваше по работа от магазина, на Ирма щеше да бъде спестена тази неприятност. Едва в понеделник те можаха да узнаят какво се беше случило с тяхната любима мисис Норт и да я освободят със своите показания от едно колкото несправедливо, толкова и страшно обвинение.

— Името ми е Фред — каза момчето. — Ангажиран съм като практикант в това предприятие. Бях изпратен от шефа по работа. Върнах се по стълбата, която води от бюрото към партера, и чух стъпки. Изненадан, аз се промъкнах крадешком към мястото, откъдето те идваха, и видях в залата за експедиция някаква жена, която криеше нещо в един от празните сандъци.

— Какво ви стана, мис Гелтън? — попита изплашен мистър Девънпорт, като видя, че лицето на директорката пребледня като на смъртник.

— Нищо, нищо — успя да промълви тя, цялата разтреперана.

— Следобед се върнах веднага в залата за експедиция и намерих в сандъка един топ от най-скъпата коприна — продължи показанията си Фред. — Завеждащ отделението, където се продаваше коприната, беше мисис Норт. Аз веднага ѝ съобщих моето откритие и върнах на мястото ѝ откраднатата коприна. Разбира се, при ревизията всичко беше налице.

— И ти позна ли жената, която скри коприната? — попита полицейският инспектор.

— Да — отговори веднага момчето.

— Коя е тя?

— Мис Гелтън, нашата управителка — каза Фред.

Мис Гелтън изпадна в истерия. Мистър Девънпорт оста на смаян от това разкритие.

— Може ли да се вярва на това момче, мистър Девънпорт? — попита полицаят.

— Откакто е при мене, Фред не ме е лъгал. Познавам го като честно и порядъчно момче.

Управителката побесня от гняв. Ако с очи можеше да се умъртви човек, тя не би се поколебала да ги използва срещу малкия Фред.

— Името ми е Елинър Гоулдън — започна показанията си помощницата на Ирма. — В събота следобед мис Гелтън непрестанно се въртеше около касата. Това ми се стори крайно подозрително и аз не я изпуснах от погледа си. Неочаквано тя се наведе над касата и когато се изправи, видях много ясно, че криеше под книгата, която държеше в ръце, едно сиво пакетче.

— Долнопробна лъжа! — изпищя управителката. — Нека го докаже!

— Мис Гелтън се отправи към вратата — продължи младото момиче. — Там я пресрещна мистър Баркет, който ѝ поиска книгата. Тя му я даде, но не веднага, а след като отиде до писалището и скри в него сивото пакетче.

— Подла лъжкиня! — почти изрева мис Гелтън. — Чакай, мизерно създание, аз ще се оплача в съда!

— Къде е това писалище? — попита инспекторът, без да обръща внимание на нейните закани.

— В касовото помещение — отговори момичето, — то е на управителката и само тя има ключ.

— Ключът, мис Гелтън! — заповяда полицаят рязко.

— Загубих го! — отвърна управителката.

— Тогава ще отворим писалището и без ключ.

Полицаят стана и се отправи към касовото помещение.

Управителката скочи от мястото си като пантера и му препречи пътя, но той я отстрани и с помощта на шперц отвори писалището. Всички зяпнаха от учудване, когато извади оттам пакетчето с банкнотите.

Мис Гелтън беше арестувана и осъдена на строг тъмничен затвор. И когато тя влизаше в него, Ирма излизаше с ненакърнено достойнство... Целият град поиска да види жената, която бяха обвинили несправедливо и която сега се радваше на безграничното доверие на почтения и уважаван от всички мистър Девънпорт.

ЮНОНА СЕ ВРЪЩА ПРИ ИРМА

Мистър Девънпорт не знаеше как да угоди на Ирма. Той беше попаднал изцяло в плен на тази красива жена с чиста душа и неопетнена съвест. Тя стана негов кумир.

„Защо не съм млад — мислеше си благородният старец. — Такава жена човек среща само веднъж в живота си. И когато тя си отиде, той чувства, че самотата ще сложи завинаги отпечатък върху душата му.“

Мистър Девънпорт не позволи на Ирма да се върне в предприятието, а я настави в един от своите апартаменти, като я заобиколи с бащински грижи. Ирма прие всичко това от добрия човек само за да може да дочака завръщането на Юнона. За нейното издирване търговецът беше ангажирал най-добрите детективи, тъй че Ирма отново започна да се надява да види вярната си прислужница.

Дните течаха, без да донесат нещо ново за Ирма, като изключим едно празненство, на което тя беше провъзгласена за кралица на красотата. За най-голямо учудване на присъстващите тя се отказа от присъдената ѝ награда от три хиляди долара, като ги подари на бедните жители на града. Тази нейна постъпка още повече увеличи обаянието, което Ирма упражняваше върху всички, които я познаваха.

Една вечер тя седеше сама в стаята си. Неочаквано отвън се разнесе гласът на старата слугиня, която търговецът беше дал на Ирма: — Не е позволено влизането в тази стая!

Но едва беше произнесла тези думи, вратата се отвори шумно и в стаята се втурна Юнона. Тя се хвърли в краката на Ирма и по-скоро проплака, отколкото извика:

— Мисис, мила ми мисис, най-после пак съм при тебе!

Ирма я повдигна и като я прегърна, каза през сълзи:

— Моята Юнона! Къде беше толкова време?

Едва сега тя забеляза жалкото състояние, в което се намираше негърката. Дрехите ѝ висяха на парцали по измършавялото ѝ тяло. Косата ѝ беше несресана и немита от дълго време.

— Боже, какво се е случило с тебе, мила моя Юнона? — попита Ирма и в гласа ѝ звучеше толкова много тревога, че негърката побърза да се усмихне, за да успокои господарката си. След това ѝ разказа накратко патилата си. Ирма не сваляше очи от преданото ѝ същество. Нейното лице постепенно се просветляваше, докато най-после се озари от светлината на онази радост, която изпитваме, когато намерим нещо много близко и скъпо, което дотогава сме считали за безвъзвратно изгубено. Тя поръча да донесат ядене на Юнона, което негърката изяде с голям апетит. Когато свърши, вярната Юнона взе един нож и разпра роклята си на гърдите. Ирма видя как негърката извади един пакет и го подаде на господарката си.

— Това са твоите пари, мисис. Бандитът, който ме задържа да му работя, не можа да ги намери. По-скоро бих умряла, отколкото да му ги дам...

НОРТ В МЕКСИКО

След като избяга от Санта Фе, Норт се отправи към Мексико. Той се надяваше, че в тази страна ще бъде оставен на мира от полицията, тъй като мексиканското правителство не беше задължено да предава на американските власти онези, които бяха преследвани на територията на Съединените щати и търсеха убежище в Мексико. Във влака един наивен фалшификатор на банкноти се помъчи да му пробута една доста несръчно изработена банкнота от хиляда долара. Норт му се закани, че нищо няма да го спаси, ако не му издаде тайната си. Бедният човек го удари на молба. Престъпникът само това и чакаше. Срещу една банкнота от петдесет долара той получи от него петдесет хиляди фалшиви, които сложи в джоба си за всеки случай.

Пристигнал в столицата на Мексико, Норт веднага влезе сред висшето общество под името капитан Хауард.

Неговата мъжествена красота и изисканите му маниери веднага привлякоха вниманието на всички, а тези, които вече го познаваха, търсеха неговото приятелство. Дамите тайно вдигаха очи към този чужденец, който беше толкова недостъпен, колкото и съблазнителен.

Норт действаше по определен план. Цялото му държане беше продиктувано от намерението да създаде около себе си още по-голяма загадъчност.

На един бал за пръв път след смъртта на съпруга си присъстваше младата и красива вдовица мисис Де Акуилар. След като узна, че тя разполага с едно огромно богатство, за Норт не съществуваше вече друга жена в цяло Мексико. Той трябваше да спечели мексиканката, макар че това не беше така лесно. Тя живееше усамотено, не приемаше гости и рядко се появяваше в обществото. Един мексикански офицер, който се чувстваше особено поласкан от обстоятелството, че гордият му колега от Щатите го предпочиташе пред другите, му помогна да се доближи до сериозната и недостъпна красавица.

Още при първото ръкостискане младата вдовица почувства една особена тръпка да преминава през цялото и тяло. Тя вдигна очи и

погледна Норт. Не, това не бяха очи, а по-скоро два магнита, които привличаха неудържимо към себе си.

— Какъв е този странен мъж? — питаше се след това мисис Де Акуилар. — Дали не ми го праща съдбата? Не е ли определила тя да свързва живота си с неговия?

Уви, младата жена беше толкова далече от истината, колкото Норт беше близо до целта си.

Последваха няколко срещи в обществото и скоро престъпникът стана желан гост в дома на вдовицата. Младата жена трябваше да признае пред себе си, че сърцето ѝ вече принадлежеше на този мъж с очи на магьосник. Те се сгодиха тайно.

Един ден Норт свари годеницата си пред касата. Тя държеше в ръцете си някакви ценни книжа и му поиска съвет дали да ги продаде, защото чула, че били на път да се обезценят.

Норт се престори на заинтересован, взе ги от нея и обеща да проучи положението, като пъхна незабелязано двадесет и пет хиляди долара от фалшивите под снопчето банкноти и взе от него толкова истински.

Ако младата вдовица беше проверила парите си ден-два след това, може би нямаше да се случи тази ужасна трагедия, която завинаги обезлюди нейния дом. Тя имаше една дъщеря, останала и от първата жена на покойния и съпруг. Младото момиче, което беше при свои роднини в Пуебла, втория по големина град на Мексико, беше истински привързано към втората си майка и тя и отвърщаше със същата привързаност.

Девојката скоро се върна в столицата и веднага бе представена на Норт, без обаче да бъде посветена в тайната между него и втората ѝ майка. Веднъж в разговор с мисис Де Акуилар той узна, че доведената ѝ дъщеря разполага със собствено богатство, пред което нейното не представлява нищо. Това беше достатъчно за престъпника, за да насочи стрелите си към неопитното момиче.

На една корида разяреното животно прескочи оградата, която отделяше публиката от арената, и се втурна към публиката. Всички се хвърлиха към изхода, настана суматоха. Само Норт не изгуби присъствие на духа, извади шпагата си и посрещна бика. Един сполучлив удар — и животното се строполи пред краката на

примрялата от страх девойка. След тази случка тя започна тайно да боготвори своя спасител.

Възможност да открие своята любов ѝ даде един излет в планината. Компанията се настани по склоновете на действащ вулкан, а Норт, за да подчертае още повече своята решителност, предприе едно трудно изкачване до кратера. Неговото забавяне разтревожи компанията. Всички се питаха дали не бе станал жертва на отровните газове, които изпуска всеки вулкан. Догадките сновяха от уста на уста, докато изведнъж очите на всички се отправиха към върха, където на една скала се очерта силуетът на храбрия мъж. Възхищението скоро отстъпи място на ужаса, който обхвана и мъжете, и жените, защото последва изригване на голямо количество дим, чу се глух тътен и Норт изчезна от скалата.

Хуана, така се казваше девойката, незабелязано от другите полетя към върха. Тя скачаше като газела от препятствие към препятствие. Нищо не можеше да я спре, когато любимият ѝ мъж беше в опасност. Ако той се нуждаеше от нейната помощ, тя щеше да му помогне, каквито и опасности да се изпречеха пред нея. Дори да трябваше да умре за него, щеше да го направи с усмивка на уста. Тя изпищя от радост, когато видя насреща си Норт, и седна омаломощена на една скала. За по-малко от минута авантюристът дойде при нея.

— Как сте дошли дотук, мис? — попита запъхтян той.

— Видях отдолу как изчезнахте при изригването и помислих, че ви се случи нещастие. Тогава...

— Тогава вие решихте да ми се притечете на помощ, така ли? — довърши вместо нея капитанът и я погледна така, че Хуана се почувства като омагьосана. — Кажете ми, че ме обичате, и аз ще бъда най-щастливият измежду смъртните!

— Оставете ме, моля ви се, смилете се над мене! — молеше се Хуана, но някаква сладостна тръпка се разливаше по цялото ѝ тяло.

— Не, няма да ви оставя — прошепна възбудено мнимият капитан. — Обичам ви още от първия миг, в който ви видях, и чаках с нетърпение момента, когато ще мога да ви призная безграничната си любов!... Но сега виждам, че не мога да се надявам на взаимност. Простете ми, мис, простете на един безумец, който се осмели да се надява на най-голямото щастие, отредено на хората по тази земя!

Като каза това, той стана и понечи да тръгне.

— Не си отивайте! — помоли го Хуана.

Норт дори не успя да отговори. Две снежнобели ръце се обвиха около шията му и устните ѝ се впиха в неговите. Той я притисна в обятията си и покри лицето ѝ с горещи целувки. В продължение на един час, който им се стори кратък като миг, те бяха заедно.

— Мама ще се зарадва много, щом разбере, че и ти ме обичаш — продума Хуана, опиянена от щастие, — и с радост ще благослови брака ни.

— Скъпа, искаш ли да изпълниш едно мое желание? — попита капитанът.

— Всичко, което пожелаеш, любими! — отговори влюбеното момиче.

— Ще те помоля да не казваш на майка си за нашия годеж!

Момичето го погледна учудено, но Норт веднага обясни молбата си:

— Мисля, че това може да я изненада много, а крехкото сърце на майка ти не може да понася изненадите. Затова нека почакаме малко.

Хуана се съгласи. Така изминаха няколко дни. Тя често подканяше Норт да поиска ръката ѝ от майка ѝ, но той винаги намираше някакъв предлог, за да не изпълни желанието ѝ, докато един ден мисис Де Акуилар сама откри измяната на мъжа, когото смяташе за свой годеник.

Беше следобед. Тя искаше да влезе в салона, но изведнъж замръзна на мястото си. Красивият капитан, мъжът, който ѝ се беше клел във вечна любов, държеше в прегръдките си заварената ѝ дъщеря. Младата жена почувства, че се задушава. Двамата не я видяха и тя бързо напусна стаята.

След малко една прислужница влезе в салона и съобщи на Норт, че господарката ѝ желае да го види. Тази покана породی някакво тревожно предчувствие в него и той с бавни крачки се отправи към стаята ѝ.

— Седнете, мистър! — каза тихо мисис Де Акуилар. Очите ѝ го гледаха тъжно.

— Казаха ми, че искате да говорите с мен.

— Да, така е. Преди малко станах неволен зрител на една сцена, която ми показва, че имате някакво отношение към дъщеря ми. Искам да зная дали чувствата ви са искрени!

— Простете ми, мисис! — отвърна с трогателен глас Норт. — Виновен съм пред вас, но откакто видях Хуана, за мен не съществува друга жена на света. Вие имате право да ни разделите, но по този начин ще ни направите нещастни за цял живот. Заклевам се, че ще направя Хуана щастлива и ако трябва, бих пожертвал и живота си за нея...

— Замълчете, мистър! — прекъсна го рязко тя. — Неотдавна се клехте така и в нашата любов! Но аз ви връщам думата, защото щастието на моята дъщеря е по-скъпо за мен от моето.

Норт поиска да ѝ благодари, но младата вдовица го спря с властен жест.

— Няма нужда да ми благодарите! Сега чуйте моето условие: искам сватбата да стане колкото може по-бързо! Хуана утре ще замине за Пуебла, ще можете да я намерите там след една седмица. Сега ме оставете сама!

Норт обикновено не изпитваше неудобство от постъпките си, но този път се почувства засрамен от великодушието на тази жена и без да се опита да благодари отново, мълчаливо напусна стаята.

На другия ден Хуана замина за Пуебла, където трябваше да се подготви за сватбата за една седмица. Тогава щеше да отиде при нея и Норт.

Няколко дни по-късно мисис Де Акуилар даде една банкнота от хиляда долара на прислужницата, за да направи някои покупки, но след малко тя се върна и развълнувано съобщи, че банкнотата била фалшива. Тогава младата вдовица си спомни как и друг път парите и се оказваха фалшиви, но Норт отиваше сам да уреди този неприятен случай с търговците. Спомни си също, че той беше проявявал интерес към устройството на касата ѝ. Спомни си и други факти и като ги съпостави, разбра, че двете с дъщеря ѝ са попаднали в мрежата на хитър престъпник. Беше ясно, че го интересуваше само тяхното богатство!

Тя изпрати веднага да повикат офицера, който познаваше Норт и беше техен далечен роднина. След като му разказа всичко, го помоли да отиде незабавно в Пуебла, за да предотврати сватбата.

Влакът беше заминал, затова офицерът препусна с коня си, но въпреки непрекъснатата езда пристигна късно. Младоженците току-що се бяха върнали от църквата и започваше празненството в тяхна чест.

Тогава той разказа всичко на чичото на Хуана, който веднага отиде при Норт и го обвини в мошеничество. Норт се опита да се защити, но не очакваше изненадата, която му беше приготвил младият офицер. Той беше помолил военното аташе на американското посолство да дойде с него, за да удостовери дали това наистина е Хауард. За свое нещастие Норт винаги беше споменавал полка, в който е служил. Военното аташе беше служил в същия полк, така че веднага го изобличи. Норт разбра, че всичко е изгубено, разбута присъстващите и избяга. Опитаха се да го настигнат, но мракът сякаш бе погълнал престъпника.

Като се върнаха, намериха Хуана да лежи на пода. Свестиха момичето, но то не можа да понесе удара на съдбата и след време потърси спасение за измъченото си сърце зад стените на един манастир. Но мексиканската авантюра на този опасен престъпник не приключи само с тази жертва. Един ден намериха мисис Де Акуилар мъртва. Празното шишенце, което стискаше в ръката си, показваше по какъв начин беше намерила спасение от скръбта, разкъсваща сърцето ѝ.

СЪКРОВИЩАТА НА МАНАСТИРА

Норт не избяга далече, а остана близо до манастира, в който нещастната Хуана намери утеха. Манастирът беше изграден върху отвесни скали, които се спускаха стръмно в голяма пропаст. На отсрещната страна имаше развалини на стар индиански храм. Суеверните мексиканци избягваха да ходят там, защото смятаха, че го владеят зли духове. Норт използва това суеверие и се скри в храма заедно с Хосе, който след дълго търсене бе успял да намери господаря си. Една вечер, докато седяха край огъня, метисът неочаквано каза:

— Знаете ли, че аз съм живял няколко години в околностите на Пуебла.

— Не, не знаех. А ходил ли си в манастира, който е срещу нас?

— Ходил съм няколко пъти по църковни празници. И трябва да ви кажа, че това е един много богат манастир! Например в него се намира мантията на света Богородица, която е обсипана със скъпоценни камъни.

Очите на Норт блеснаха алчно.

— Но тя не била нищо в сравнение с несметните богатства, скрити в подземията на манастира — допълни Хосе.

— И никой ли не се е опитал да присвои тези богатства? — попита Норт след кратко мълчание.

— Това е направо невъзможно, мистър! — възкликна метисът. — Високите стени пазят светата обител. Освен това през нощта в двора на манастира дежурят пазачи с кучета. В Пуебла и малките деца знаят преданието за един смелчага, който успял да стигне до съкровищата. Това станало през нощта, а сутринта го намерили мъртъв, с обезобразено лице. Всички смятат, че е бил наказан от свети Хаго, патрона на манастира. Неговата статуя се намира в съкровищницата и пази богатствата от ръцете на вероотстъпниците — завърши Хосе, дълбоко убеден, че това действително е така.

— А не си ли разбрал по какъв начин е успял да влезе в подземията? — попита Норт.

— Един възрастен роднина ми каза, че някъде край манастирския зид имало три статуи. Там бил тайният вход към подземен коридор, който водел до съкровищницата. Но аз не вярвам на тази легенда, тъй като съм обикалял много пъти стените и не съм виждал никакви статуи.

Норт не каза нищо. Беше втренчил поглед в една точка, което показваше, че крои някакви планове. След малко стана мълчаливо, погледна към манастира и тръгна към развалините. Решението беше взето. Съкровището в манастира трябваше да бъде негово!

На следващия ден Норт слезе в пропастта. Хосе отказа да го придружи поради вроденото си суеверие. Той стигна подножието на скалите. Сега започваше опасното изкачване, тъй като пътеката беше доста тясна дори за сам човек. Вече се смрачаваше, когато стигна до манастира. Почти беше обиколил зида, без да намери никакви статуи, когато в една добре прикрита ниша видя две каменни статуи на светци, седнали в кресла, с вдигнати за молитва ръце.

— Легендата става действителност — промълви Норт. — А сега напред към богатството!

Трябваше да открие входа към подземието. Помъчи се да отмести статуите, но усилията му отидоха напразно. Ядосан, той се обърна, за да огледа още веднъж мястото, но се спъна и щеше да падне, ако не се беше хванал за ръката на една от статуите. Веднага я пусна, защото почувства, че ръката се раздвижи. Цялата статуя се отмести. Норт разбра, че беше на път да открие тайната. Погледът му падна върху втората статуя и той без малко щеше да извика от изненада. И тази статуя се беше изместила, а ръцете, които преди бяха сключени за молитва, сега бяха разделени и едната сочеше зад него. Норт инстинктивно се обърна и видя зад себе си каменни стъпала, които водеха надолу в земята.

На следващия ден Норт изпрати Хосе в града, за да купи храна, въже, фенер и всичко необходимо за опасната експедиция. Слугата изпълни поръчката на господаря си, но по лицето му се виждаше, че не желае да вземе участие в опасното приключение.

— Хайде да тръгваме! — подкани го Норт.

— Аз няма да дойда, мистър! — отвърна метисът, треперейки от страх.

— Защо, ти и друг път си рискувал с мен живота си?

— Не ме е страх да ви придружа до мрачните катакомби, но да посегна на манастирското съкровище, не мога, защото това е голям грях!

— Глупости! — ядоса се Норт.

— Всичко друго ще направя за вас, но това не мога, мистър!

— Ти си едно суеверно говедо! — извика вбесен Норт, защото не му се искаше да бъде сам в опасното начинание.

— Откажете се от това светотатствено дело, господарю! — помоли Хосе.

Норт го изгледа презрително и тръгна, но метисът го настигна и го хвана за дрехата. Този опит да го спре още повече вбеси Норт.

— Махай се оттук, глупак такъв! — изкрещя той.

След това замахна и удари с камшика си метиса по лицето.

Черните очи на Хосе пламнаха заканаелно, но Норт веднага постави ръка на кобура си. Метисът не каза нищо, качи се бавно на коня си и се отправи към гората. Когато изгуби от очи Норт, той се обърна и вдигна заканаелно ръка.

— Скъпо ще ми платиш за тази обида!

Със запален фенер Норт тръгна по подземния коридор. Сводът беше достатъчно висок, така че можеше да върви прав, а това улесняваше задачата му. Скоро обаче някаква стена му прегради пътя. Норт започна да търси някакъв вход, но откри две букви, изрязани в стената: отляво „S“, а отдясно — „C“. Той ги опипа и с радост установи, че се местят. Опитва да премести едната буква към другата, но успя да я премести само до средата на стената. Тогава премести и другата буква, така че двете се долепиха една до друга.

— Santa Cruz! — извика неволно Норт и гласът му отекна в тайнственото помещение.

Освети с фенера около себе си и видя, че един каменен блок се беше изместил и зад него се откриваше вход, от който водеха надолу тесни стъпала. Норт слезе по тях и по един коридор стигна в обширно помещение. Огледа го внимателно и разбра, че се намира в гробница. Навсякъде се виждаха ковчези, някои от които бяха изгнили, и от тях се подаваха скелети и озъбени черепи. Въздухът беше тежък за дишане. Изведнъж отгоре долетяха тихи звуци на орган. Всеки друг би изтръпнал пред тази гледка на човешката преходност, но Норт сякаш нямаше нерви. Той ритна един череп, изпречил се на пътя му, и

продължи да търси изход от помещението, който да го заведе до стаята със съкровището.

За негово нещастие откри няколко коридора, които водеха в различни посоки. Изследва ги внимателно и в единия от тях откри каменна статуя на монах с вдигната напред ръка. Веднага разбра, че това беше коридорът, по който трябваше да продължи. Скоро се изправи пред нова статуя, която се опираше на каменна стена, преграждаща пътя му. Тръгна край стената в посоката, която показваше ръката на статуята, и стигна до надгробна плоча, върху която ясно се виждаше барелеф на монах, държащ в ръката си книга. Норт огледа внимателно фигурата и откри, че книгата не е неподвижна. Отмести я и под нея се появи стрела, която сочеше надясно. Норт тръгна нататък и отново се намери пред статуи, изобразяващи монаси. Тук явно се криеше тайната на загадката. Успее ли да я разреши, щеше да сложи ръка на богатствата, които щяха да му осигурят охотен живот.

Норт огледа внимателно всички статуи, но не откри нищо. Тогава отново се върна при стрелата и се вгледа внимателно в посоката, която тя показваше. Изведнъж възкликна радостно, защото видя, че тя беше насочена към главата на една от статуите. Само тя имаше на главата си венец. Приблужи се бързо до нея и на венеца отново откри буквите „S“ и „C“. Веднага ги съедини и някакъв камък в стената се отмести, като разкри пред него един вход.

Норт вдигна фенера и влезе в ново помещение. Радостен вик се изтръгна от гърдите му, когато разбра, че е постигнал целта си. Около стената бяха наредени тридесетина сандъка, заключени с железни катинари. Той извади инструментите от торбата и с тяхна помощ отвори един от сандъците. Очите му светнаха алчно пред богатството, което се откри пред очите му. Сандъкът беше пълен с брилянти и златни и сребърни накити и монети.

Някакво глухо пукане накара Норт да се обърне мигновено. В ръката му блесна зареденият револвер. Пред него, на нисък пиедестал, се намираше дървена статуя. Той се учуди как не я беше забелязал по-рано. Доближи се с фенера до нея и прочете златните букви под статуята: „San Jago de Compostella“.

— А, преподобният патрон на манастира, натоварен да пази съкровищата! — каза той пренебрежително и се обърна към сандъка.

Очите му не можеха да се нагледат на това съкровище. Ръцете му се заровиха в брилянтите, но изведнъж чу зад себе си шум, който се усилваше. Обърна се и замръзна на мястото си. Статуята на светеца се клатеше и докато Норт разбере какво става, с трясък се стовари върху него. Гробното мълчание, което настъпи след това, бе нарушено от бързи стъпки, които приближаваха към желязната врата в дъното. Контузеният Норт, макар и леко замаян, разбра, че идваха пазачите. Трябваше да се спасява, затова се изправи с мъжа и като изруга, тръгна по обратния път.

След малко пазачите влязоха в помещението и веднага схванаха положението. Спуснаха се след куцация Норт и сигурно щяха да го заловят, ако той не беше стигнал преди тях до гробницата и не се бе вмъкнал в един ковчег. Като видяха, че го няма в залата, преследвачите му решиха, че няма да могат да го настигнат, и се върнаха обратно.

Норт не можеше да си прости, че при падането беше изгубил револвера си. Сега не му оставаше нищо друго, освен да бяга колкото се може по-бързо, ако не искаше да попадне в ръцете на полицията.

В ГРАД ЕЛ ПАСОУ

Норт яздеше в посока към граничното градче Ел Пасоу. По пътя настигна един конник, чието облекло показваше добро обществено положение. След разменените поздравии Норт узна, че непознатият се нарича Де Сото и отива да заеме поста си като полицейски началник със задача да унищожи върлуващите из околността бандити и най-вече бандата на Лопес, станала бич за населението по тези места. По време на разговора Норт разбра, че Де Сото отива за пръв път в градчето и че идва от Веракрус. Багажът му щял да пристигне след него. Изведнъж Норт го прекъсна:

— Внимавайте, мистър, пътят тук е опасен! Водата е подкопала брега.

Двамата яздеха край буйна река. Едва Норт изрече това предупреждение, почвата пред тях неочаквано пропадна. Той пришпори силно коня, който с един отчаян скок се озова на сигурно място. Но Де Сото полетя във водата и буйните вълни скриха тялото му, преди нещастният човек да разбере какво става с него. Норт въобще не направи опит да го спаси, защото съобрази, че смъртта на непознатия можеше да му послужи за основа на един план, от който щеше да зависи неговото бъдеще.

След като пристигна в Ел Пасоу, Норт се представи за очаквания полицейски началник. Беше посрещнат с внимание, защото в негово лице гражданите виждаха човек, който ще възстанови престижа на закона.

Норт навлезе бързо в обстановката. Разбра, че бандата на Лопес беше върлувала досега безнаказано благодарение на антагонизма, който съществуваше между пехотата и кавалерията от местния гарнизон. Предишният началник на полицията беше държал на пехотата, защото нейните офицери бяха от аристократичните среди. Но още при първото стълкновение с бандитите пехотинците се разбягали. Норт веднага се свърза с командира на кавалерията, който, както и останалите офицери, не можеше да се похвали с благороден произход,

затова пък се отличаваше с храброст и добросъвестност в изпълнението на служебните си задължения!

С помощта на безстрашните кавалеристи и полицаите Норт нападна бандата на Лопес и я унищожил. Загина и самият Лопес. Спасиха се само няколко от бандитите, които се предадоха, и бяха откарани в затвора. Между тях беше и Гомес, помощникът на Лопес.

Завръщането на Норт в града беше истинско триумфално шествие. Доверието към него порасна извънредно много. Гражданите, струпали се по улиците, приветстваха героя, който така бързо се беше справил с разбойниците. Само един човек, скрит зад едно дърво, не вземаше участие в общата радост. Очите му светнаха гневно, когато полицейският началник мина на кон покрай него. Той изрече някаква закана, но никой наоколо не го чу. Този човек беше метисът Хосе!

Без да подозира присъствието му, Норт реши да осъществи плана си. Един ден той заповяда да доведат при него Гомес и направи му разкри картите си:

— Кажу, Гомес, искаш ли да спечелиш изгубената си свобода?

Разбойникът се усмихна тъжно, защото помисли, че шефът на полицията се шегува. Но Норт продължи:

— Ще мога ли да разчитам на признателността ти, ако те спася от смърт?

— Не се подигравайте, мистър!

— Говоря ти съвсем сериозно! Сега — слушай внимателно, защото от този разговор зависи животът ти, а може би и животът на няколко от твоите приятели. Колко човека сте в килията?

— Аз и още трима.

— Добре, аз ще ви помогна да избягате. Но след това искам да извършите едно смело дело, което ще ви освободи завинаги от грижата да търсите средства за живот. Ще ограбите банката!

— Карамба! — извика изненаданият Гомес. — Това наистина е смело начинание, замисляно и от покойния ни капитан. Но как ще приспим бдителността на часовите?

— Оставете това на мен — каза Норт, който беше обмислил плана си до най-малките подробности. — Остава само да уточним една подробност. Искam половината от плячката!

— Ще я имате! — отговори разбойникът със светнали от радост очи.

Стана така, както беше намислил Норт. След като с негова помощ бандитите избягаха от затвора, той ги скри в жилището си. След няколко дни те ограбиха банката и задигнаха доста милиони. Норт ги чакаше на определеното място, за да разделят плячката. Разбойниците пристигнаха, натоварени със скъпоценния товар, но сега стана нещо, което Норт не беше предвидил. Останалите разбойници решително се противопоставиха на Гомес, който искаше да даде половината от откраднатите пари на Норт. Най-упорит беше един от тях на име Кучильо.

— Всеки от нас трябва да получи равен дял! — каза той твърдо.

— Точно така! — потвърдиха и останалите. — Кучильо има право.

— Куче, което престъпва думата си, това си ти! — скръцна със зъби Гомес и се нахвърли върху Кучильо, но преди да успее да го свали на земята, разбойникът взе един железен лост и го стовари върху главата му. Гомес издъхна веднага.

Норт изтръпна, защото разбра, че бандитите ще се разплатят по същия начин и с него. И наистина, Кучильо, опиянен от току-що пролятата кръв, извика:

— Свършете и с него и всичките пари ще бъдат наши!

Норт не дочака да изпълнят закана и бързо изчезна в мрака.

На следващия ден целият град разбра за кражбата. Норт се разхождаше в кабинета си със скръстени на гърба ръце и скръцаше със зъби от яд. На вратата се почука и влезе един полицай.

— Извинете, мистър, търси ви един детектив от Щатите.

Норт за миг се смути, но веднага си възвърна присъствието на духа и каза:

— Нека да влезе.

След малко в кабинета влезе мъж със строги черти на лицето и проницателен поглед.

— Казвам се Хейтън — представи се той. — Търся известния престъпник Норт и моля за вашето съдействие!

— Разчитайте на мен, мистър Хейтън! — отвърна спокойно Норт.

Като остана сам. Норт размисли дали вече не беше време да напусне града. Би направил веднага това, но нямаше пари. Изведнъж си спомни, че префектът му беше разказал как разбойниците били

правили опит да откраднат скъпоценностите от къщата му. Той реши, че трябва да ги вземе на всяка цена. Благоприятен случай му се предостави само след един ден. Префектът го повика и му каза, че заминава за столицата да представи доклад във връзка с обира на банката и го помоли да бди малко повече над дома му. Норт с удоволствие му обеща помощта си.

Когато се прибираще вкъщи, вече се мръкваше. Площадът беше празен, само няколко просяка стояха до една къща и чакаха някой закъснял благодетел. Когато Норт мина покрай тях, един глас го накара да спре.

— Подарете на бедняка, мистър!

Норт се обърна.

— Не ме ли познавате вече, мистър? — попита просякът.

— Хосе! — изненада се Норт. — Ти тук ли си? Защо не ми се обади досега?

— Защото не исках! — отговори гордо метисът.

— Ела при мен в полицията, тук не е удобно да говорим.

— Това няма да стане! — отсече Хосе. — Няколкото думи, които парят езика ми, мога да ги кажа и тук.

— Я върви по дяволите! — ядоса се Норт. — Внимавай какво говориш, защото мога да заповядам да те арестуват!

И Норт обърна гръб на Хосе.

— Може — каза насмешливо той, — само че преди да ме отведат полицаите в участъка, целият град ще разбере кой е началникът на полицията, а пък американският детектив ще се зарадва на възможността да спечели наградата от двадесет хиляди долара, определена за залавянето на престъпника Артур Норт.

— Подла, мръсна гад! — скръцна със зъби авантюристът и посегна да хване метиса за гърлото, но той му се изплъзна и изчезна в тъмнината.

Норт извърши кражбата в дома на префекта. След като се върна, той намери празна касата, която беше зазидана в стената и прикрита с една картина. Тази кражба предизвика нова тревога сред гражданството. Всички смятаха, че тя е извършена от избягалите разбойници. Единствено Хосе знаеше истинския крадец, защото беше проследил бившия си господар.

В кабинета на Норт влезе един полицаи, задъхан от бързана, и каза:

— Случи се нещо направо невероятно. Тази сутрин префектът получил касетката, в която били скъпоценностите му. В нея нямало нищо друго, освен тази бележка.

Обзет от безпокойство, Норт взе листа и прочете:

„До префекта на Ел Пасоу

Ваше превъзходителство, пращам ви касетката, която крадецът, когото проследих, закопа в градината ви. Ако искате да знаете как се казва, попитайте американския детектив, който има заповед за арестуването му. Това е и човекът, който освободи бандитите и им помогна да ограбят банката. Моля ви, предайте тази бележка на началника Де Сото.

„J.C.“.

Като прочете бележката, Норт разбра, че Хосе вече ставаше опасен. Не му оставаше нищо друго, освен да се спасява с бягство, и то колкото се може по-бързо. На следващия ден заповяда на няколко полицаи да оседлаят конете си и да го последват, защото бил открил следите на избягалите разбойници. Когато наближиха границата, той показва на полицаите една пещера и ги накара да я претърсят. Когато полицаите излязоха от пещерата, него го нямаше. Напразно го търсиха, той сякаш беше потънал в земята. Върнаха се обратно в града и завариха голяма суматоха в полицията. Тук бяха префектът и американският детектив, който беше получил бележка, написана с груб почерк. Нейното съдържание беше станало причина за вълнението:

„Сега, след като избяга мнимият полицейски началник, мога да ви съобщя, че той е известният престъпник Норт, който вие отдавна търсите. Той освободи бандитите и им помогна да ограбят банката. Открадна също и скъпоценностите на префекта.

„J.C.“.

Когато полицаите съобщиха, че шефът им е изчезнал, докато са претърсвали пещерата, всички разбраха, че престъпникът Норт и този път беше успял да се изплъзне от ръцете на правосъдието.

ПЛЕННИЦА НА НАВАХИТЕ

Въпреки увещанията на стария търговец мистър Девънпорт да остане в Денвър, Ирма реши да се присъедини към една група колонисти, която отиваше да се засели на запад в област, разположена край реката Сан Хуан в Ню Мексико. Тя се надяваше да намери там детето си.

Бяха изминали три дни, откакто напуснаха форта Уингейт, последния пункт, където пътниците можеха да получат закрила и подслон. Керванът се състоеше от няколко тежки каруци, покрити с чергила и теглени от по три чифта едри волове. Те се движеха бавно в подножието на една планина. Колата на Ирма и Юнона изостана малко поради повреда. Изведнъж откъм планината се зададоха някакви конници.

— Индианци! — извика с тревога в гласа Юнона.

Коларят, млад метис, се опита да подкара воловете по-бързо, но скоро бяха заобиколени от индианците, които яздеха неоседлани коне. Като видяха, че в каруцата има само две жени, няколко души останаха да ги пазят, а останалите препуснаха след другите от кервана, които се бяха скрили зад близкото възвишение. След известно време индианците се върнаха, като носеха няколко убити. Явно нападението им беше отблъснато. Те накараха Ирма да се качи на един кон, а с Юнона не се церемониха много и я привързаха на един кон като куп ненужни вещи. След това всички се отправиха към планината.

Тези индианци бяха от племето навахи, което не искаше да се подчини на белите и водеше война както срещу тях, така и срещу други индиански племена. Нощта вече се спускаше над земята, но групата продължаваше да язди мълчаливо по опасните планински пътеки. Изкачването продължи няколко часа. Чак когато стигнаха върха, индианците се спряха за малко. Под тях се простираше голяма долина, потънала в синкав здрач. През нея течеше река, която се виеше като сребърна лента. Недалеч от нея Ирма видя интересен град, изграден във вид на пирамида. За момент тя забрави мъките си, защото

гледката ѝ се стори приказна, остатък от времена, които тя смяташе за отдавна отминали. Водачът на групата, който яздеше редом с нея, вдигна ръка и като посочи града, гордо каза:

— Навахо!

При тези думи Ирма бързо се опомни. Какво ли я очакваше в града на индианците? Дали не ѝ беше писано тук да приключи земния си път? Тя нямаше много време за размишление, защото индианците заслизаха надолу по склона. Скоро пристигнаха в селището, където ги посрещнаха жени, деца и старци. Изведнъж сред посрещачите се понесоха отчаяни писъци. Това бяха близките на убитите, които бързо обградиха Ирма и със заплашителни викове поискаха да я свалят от коня. Но водачът ги разгони и я отведе в една каменна къща.

— До пристигането на вожда ще живееш тук! — каза той на развален испански и я остави сама.

Не след дълго отвън заедно с гневните викове на индианците се чуха и писъците на Юнона. Явно разгневената тълпа си отмъщаваше на беззащитната негърка. Сърцето на Ирма се сви от болка, но тя не можеше да направи нищо за вярната си прислужница. След малко писъците заглъхнаха и двама млади индианци внесоха в стаята безжизненото тяло на негърката. Ирма се зае веднага да облекчи болката на Юнона, забравила собствената си нещастна съдба.

— Бедното ми момиче, какво направиха с теб? — ридаше тя, милвайки я по главата.

Юнона с мъка отвори очи, опита се да се усмихне и с голямо усилие проговори:

— Мисис, не мисли за мен грижи се за собственото си спасение!

Вратата се отвори и в стаята влезе някакъв старец.

— Какво искате? — попита Ирма.

— Нищо — отговори спокойно той. — Бялото цвете трябва сама да реши съдбата си!

Ирма го изгледа учудено, но старецът невъзмутимо продължи:

— Чуваш ли гневните викове отвън?

— Какво означават те? — попита плахо Ирма.

— Това са виковете на жените и годениците на мъжете, които паднаха в битката с бледоликите ти братя. Те искат смъртта ти. Бяло цвете, защото смятат, че ти си виновна за тяхното нещастие.

— Боже мой, нима не могат да разберат, че аз нямам никаква вина? — едва продума Ирма.

Старецът се усмихна, но тя почувства, че тази усмивка не предвещава нищо добро за нея.

— Преди няколко дни Маниту взе жената на един от нашите вождове. Той е млад и храбър. Това е мъжът, който те доведе тук. Нашето племе го открадна от белите, когато беше дете, значи и той е бледолик като теб. Пожелал е да те вземе за жена. Последвай го в къщата му и той ще ти спаси живота.

— Никога, никога! — извика Ирма. — Предпочитам да умра!

— Искам да ти кажа каква участ те очаква, ако откажеш — продължи старецът, без да обръща внимание на отказа на Ирма. — Утре, когато луната изгрее, свещеният огън ще погълне тялото на друг наш вожд, за да отведе душата му във великите ловни полета. На него също му трябва жена. Ако не се съгласиш да станеш съпруга на живия, тогава ще изгориш заедно с мъртвия! Помисли хубаво, утре сутринта ще дойда за отговора ти!

Когато той излезе, Ирма падна примряла до Юнона.

— Утре трябва да умра, без да видя детето си! — промълви през сълзи тя.

— О, мисис, Юнона те моли, престори се, че искаш да станеш жена на вожда им. Така ще спечелим време и може да се избавим по някакъв начин!

— Не! — отговори твърдо Ирма. — Ако провидението е определило да умра, то Бог ще ми помогне да понеса достойно последните си минути!

ЖЕРТВЕНИЯТ ОГЪН

Настъпи страшният ден. Старецът се появи, точен като неумолимата съдба, и попита:

— Промени ли решението си Бялото цвете?

— Не! — отговори категорично Ирма.

— Тогава ме последвай!

— Съгласи се, мисис! — извика ужасена негърката.

— Сбогом, Юнона! Ако успееш да се спасиш, предай на баща ми последните ми поздрави. Ще се видим горе, на небето!

Старецът поведе Ирма по един коридор, в края на който имаше каменни стъпала, водещи нагоре. След като ги изкачиха, застанаха пред една завеса.

— Смъртта, която те очаква, е ужасна! — опита се да я разубеди пак старецът.

— Имам сили да я понеса! — отвърна тя решително.

Влязоха в кръгло помещение, в средата на което върху каменен подиум гореше свещеният огън. Преминаха край него и по други стъпала се изкачиха на обширна тераса, оградена с нисък парапет. В средата беше кладата. Когато Ирма я видя, тръпки на ужас преминаха през тялото ѝ. В средата на кладата беше завързан прекрасен кон. Върху него, привързано с ремъци, стоеше безжизненото тяло на вожда. До коня бяха сложени копието и щитът на вожда, а на един кол се ветрееха скалповете на победените от него неприятели. Така умрелият трябваше да се представи пред Маниту. Старецът посочи на Ирма един стол, поставен до главата на коня, и тържествено каза:

— Там е твоето място!

Ирма събра всичките си сили и седна на стола, отправяйки молитва към бога. На бледата лунна светлина тя изглеждаше като приказно видение. Млад индианец пристъпи със запалена факла към кладата. Ирма затвори очи. Изведнъж пронизителни викове нарушиха тишината. Това бяха викове на хора, обезумели от страх. Ирма бавно отвори очи и видя, че луната беше закрыта от черен облак. Тя веднага

разбра, че индианците тълкуваха лунното затъмнение като божие наказание. Като че ли някакво огромно черно крило легна върху къщите, вещаейки беди и нещастия. Старецът се приближи до Ирма и каза с треперещ глас:

— Бяло цвете, помоли се на твоя бог да ни върне светлината! Той не иска да умреш и ние ще се подчиним на волята му!

Ирма коленичи и отправи гореща молитва към небето. Суеверните индианци с надежда гледаха нагоре. Изведнъж те нададоха радостни викове, защото луната бавно изплува от черния облак и освети каменните къщи. Тогава Ирма стана и всички направиха път на жената, която се ползваше с благоволението на боговете. Старецът вървеше след нея и като стигнаха помещението, където гореше свещеният огън, тържествено каза:

— Отсега нататък ти ще пазиш свещения огън, Бяло цвете! Тогава нещастията никога няма да посети нашия град.

След като стигнаха до стаята ѝ, той отвори почтително вратата пред нея, но този път не посмя да влезе вътре. Ирма завари негърката да се тресе от плач.

— Юнона, Юнона, погледни ме, аз се върнах! — извика Ирма радостно.

Юнона отвори очи и се втренчи в господарката си. В погледа ѝ се четеше изненада и едно по-особено чувство.

— О, мисис идва от хубавото небе да вземе Юнона със себе си!

— Не, мила моя, не съм дух, аз съм жива! — извика, смеейки се през сълзи, Ирма. — Аз съм спасена, спасена!

ОНАРИ

Изминаха няколко седмици от ужасната нощ, в която Ирма толкова неочаквано се избави от кладата. Един следобед тя стоеше в стаята си, защото излизаше рядко, въпреки че беше свободна да се разхожда из околността. До слуха ѝ достигнаха радостни викове, които постепенно се усилиха. Ирма се приближи до прозореца и видя, че индианците тичешком се събираха на главния площад. Веднага изпрати Юнона да разбере причината за това раздвижване. Негърката скоро се върна и съобщи, че пристигал върховният вожд на навахите, който отсъствал продължително време с голяма група бойци.

— Може той да освободи мисис — добави Юнона. — За него казват, че бил строг, но справедлив вожд!

Ирма не дочака посрещането, а се върна на мястото си в дъното на стаята и се замисли над странната си съдба, която на всяка крачка и поднасяше нови изненади. Унесена в мисли, не чу, че вратата се отвори. Когато повдигна очи, видя пред себе си висок мъж с побелели коси.

— Кой сте вие? — попита неволно тя.

— Джеронимо, върховният вожд на навахите — отвърна спокойно той, гледайки изпитателно Ирма. — Бялото цвете не трябва да се страхува от мен. Съжалявам, че животът ти е бил застрашен от моя заместник, който е решил да приложи нашите обичаи върху една беззащитна пленница! Радвам се, че твоят бог те е запазил, като е показал, че е опасно да се шегуват с него. Бъди добре дошла в дома ми, макар че скръбта влезе в него. Било е угодно на Маниту да повика при себе си единствения ми син.

— Синът ви да не е убит в сражение? — тихо попита Ирма.

— Не, но скоро ще отиде във великите ловни полета, защото лежи тежко ранен и очаква смъртта. Раните го измъчват, но той не се оплаква, защото знае как трябва да умре истинският воин!

— Искате ли да ме заведете при сина си? — запита решително Ирма. — Може би ще мога да му помогна.

Вождът я погледна невярващо, след това ѝ направи знак да го последва. Скоро стигнаха до стаята, в която върху мечи кожи лежеше младият индианец. От пръв поглед Ирма се убеди, че раните бяха тежки, но не и смъртоносни. Те се бяха влошили и от неправилното лечение. В стаята имаше две жени: майката на ранения и Тетовеха, дъщерята на стареца, които искаше да принесе Ирма в жертва на кладата. Ирма помоли жените да излязат, защото техните вайкания влияеха лошо на ранения. Може би те нямаше да се вслушат в думите ѝ, ако вождът със заповеднически жест не ги беше принудил да излязат. Тя не забеляза изпълнения с омраза поглед, който ѝ хвърли младата индианка, защото вниманието ѝ беше съсредоточено върху ранения, който лежеше в безсъзнание.

Ирма почисти грижливо раните, превърза ги и нареди да преместят болния на чиста постеля. Не мина много време и раненият, който преди стенеше непрестанно, се успокои и заспа. Ирма не се умори часове наред да слага лековити компреси върху раните му. Силният организъм на младия воин оправда надеждите ѝ и скоро животът му беше вън от опасност.

Старият вожд следеше внимателно действията на Ирма. Той също забеляза, че състоянието на сина му се подобрява, и едва доловима усмивка се плъзна по лицето му.

— Синът ви ще оздравее! — заяви доволно Ирма.

Джеронимо се приближи до нея и стисна сърдечно ръката ѝ.

— Ти си добра жена! — промълви той с треперещ от възмущение глас. — Нашите искаха да те погубят, а за отплата ти спаси единствения ми син от смърт!

Онари, синът на вожд, оздравя. Навахите, които досега гледаха със страхопочитание Ирма, започнаха да я обожават. Тя скоро забеляза, че младежът се отегчаваше ужасно, защото беше принуден да лежи неподвижно. В един склад, където бяха натрупани различни вещи, плячкосани от белите, тя намери една библия. Тогава започна да му чете откъси от нея. Бъдещият вожд я слушаше с интерес, дори ѝ задаваше въпроси по прочетеното. Неговата природна интелигентност толкова изненада Ирма, че тя с удоволствие смени ролята си на болногледачка с тази на учителка и искрено се привърза към ученика си. Но Онари изпитваше нещо повече от привързаност към спасителката си. В неговото сърце пламна гореща любов, която

можеше да се разгори само в едно непорочно сърце. Любов, по-силна от живота и смъртта!

ЛЮБОВТА НА ОНАРИ

Онари оздравя дотолкова, че можеше да излиза, подкрепян от двама души. Този ден беше истински празник за навахите. Тетовеха, дъщерята на втория вожд, посети къщата на Джеронимо, за да изкаже радостта си от оздравяването на Онари. Но младежът не ѝ обърна никакво внимание, въпреки че тя го гледаше с изпълнени с обич очи. Тетовеха отгатна причината за хладното му отношение към нея и омразата ѝ към бялата жена се засили още повече.

Един ден Ирма се разхождаше заедно с Юнона из полето, където работеха жените. Докато останалите я поздравяваха почтително, една малка група започна да я обижда. Юнона се приготви да защитава господарката си, защото видя, че някои от жените посягаха за камъни, но изведнъж всички те се разбягаха, сякаш изплашени от невидим неприятел. Ирма се обърна и видя Онари, който препускаше бързо към тях.

— Обиди ли някой Бялото цвете? — попита той, като хвърли презрителен поглед към бягащите жени.

Благородното сърце на Ирма не и позволи да наклевети тези заслепени жени, но Юнона веднага разказа всичко.

— Не наказвайте тези нещастни жени! — примоли се Ирма. — Смъртта на мъжете им ги е озлобила против мен, но аз им прощавам от цялото си сърце!

— Жените няма защо да се страхуват от мен — отвърна Онари, — но аз ще съумея да им вдъхна уважението, което те дължат на Бялото цвете!

На следващия ден един индианец дойде в стаята на Ирма и я покани да отиде в помещенията, обитавани от семейството на вожда. Там тя завари много от старейшините, насядали в кръг. Старият Джеронимо я посрещна, хвана я за ръката и заговори на присъстващите:

— Воини на Навахо! Ето Бялото цвете, което спаси живота на единствения ми син. Тя ще остане тук, докато дойде денят, когато ще

се отправи при сънародниците си. Воини, чуйте моята заповед! Синът ми Онари вчера е видял, че жените на загиналите за малко не са нападнали Бялото цвете. Знайте, че който отсега нататък се опита да направи подобно нещо, обижда мен, вашия вожд! Маниту не ми подари момиче, ето защо от днес нататък племето на навахите трябва да счита Бялото цвете за моя дъщеря и да ѝ отдава уважението, което ѝ се полага, още повече че тя е тази, която може да заповядва на духовете! Тежко на този, който я обиди дори с поглед, той ще почувства тежестта на моя гняв. Казах!

Ирма беше изненадана от този обрат на съдбата ѝ. Но едва съвзела се от думите на Джеронимо, един от старейшините стана от мястото си и заговори:

— Всички чухме думите на върховния вожд на навахите. Отсега нататък ние ще виждаме в нейно лице дъщерята на вожда. Явно такава е и волята на Маниту. Казах!

Глух шепот на одобрение посрещна думите му. След това всички станаха и напуснаха помещението. Ирма понечи да благодари на стария вожд, но той я прекъсна:

— Аз съм много задължен на Бялото цвете, затова и свободата, която скоро ще получиш, е само малка отплата за това, което направи за моя син. А сега имам една малка молба към теб. Тъй като навахите ще те приемат за моя дъщеря, за да спечелиш обичта им, аз те моля да се обличаш с дрехите на моя народ!

Ирма с радост се съгласи, защото нейните дрехи се бяха поокъсали. След като се преоблече, реши да се поразходи заедно с Юнона. Отвън видя Онари, който държеше поводите на красив жребец.

— Този кон принадлежи на Бялото цвете — каза младежът. — Баща ми и аз ще бъдем щастливи, ако тя се съгласи да приеме този малък подарък. Искам да покажа на сестра си чудесната долина, в която живеем.

Юнона веднага разбра, че е излишна, особено като знаеше, че индианците не обичат негрите, затова пожела на господарката си приятна разходка и се върна обратно.

Ирма и Онари вече язدهа извън селището, когато лицето на младежа се помрачи. Орловите му очи бяха съгледали един конник, който препускаше към тях.

— Какво има, кой е този конник? — видяла неудоволствието му, запита Ирма.

— Тетовеха — отговори неохотно Онари.

Наистина беше Тетовеха, дъщерята на втория вожд. Тя се приближи до девойката. Конят ѝ беше облян в пяна.

— Какво искаш, Тетовеха? — попита Онари хладно.

— Искан да придружа теб и Бялото цвете — отговори насмешливо девойката.

— Аз помолих ли те да сториш това? — попита рязко той.

— Не. Но преди ти беше много приятно да те придружавам в разходките ти, затова помислих, че няма да се разсърдиш, ако го направя и сега.

Онари искаше да отговори остро, но умоляващият поглед на Ирма го спря.

— Добре, придружи ни — съгласи се той.

Известно време тримата яздеха мълчаливо, най-после Онари наруши мълчанието, като започна да обяснява на Ирма забележителностите или ѝ обръщаше внимание върху природните забележителности. Тетовеха на няколко пъти се опита да се намеси в разговора, но Онари не я удостои дори с поглед. Неочаквано тя ритна коня в хълбоците и той се понесе в бесен галоп.

— Какво ѝ стана? — учуди се Ирма.

— Остави я, тя е още дете! Сега ела да те заведа при кристалния извор, от който според преданието са дошли нашите прадеди.

След половинчасова езда двамата стигнаха до една местност, която със своята тайнствена красота накара Ирма да извика от възторг. Едно кристално езеро, чиито води не потрепваха, се простираше между две гранитни скали, стоящи сякаш на стража в двата му края. Бистър като сълза извор изливаше водите си в него. Онари заведе Ирма на една обрасла с мъх скала, от която се откриваше великолепен изглед.

— Красива е земята на навахите! — възкликна Ирма.

— Харесва ли ти? — попита радостно Онари. — Аз те доведох тук, защото искам да ти кажа нещо. Твоите думи ми дават кураж да ти задам един въпрос, който отдавна пари не само устните ми, но и сърцето ми. Той ще реши и съдбата ми...

Зад гърба им нещо прошумоля, но двамата, увлечени в разговора, не чуха нищо.

— Бялото цвете спаси живота ми — продължи младият индианец. — Без нейната намеса отдавна щях да бъда във Великите ловни полета. Изслушай ме, Бяло цвете, чиято красота затъмнява дори слънцето! От мига, в който те видях до моето легло, сърцето ми тупти само за теб. Бялото цвете ми показва науките на своя народ, които са по-добри от нашите, ще прегърна дори и вярата му. Но искам да изпълниш едно мое желание, което не ми дава покой... Тъй като те обичам повече от всичко на света, те моля да станеш моя жена!

Ирма почувства, че се изчервява още при първите думи на Онари, който с блеснали очи очакваше отговора ѝ.

— Не мога да изпълня желанието ти, Онари — отговори след кратко мълчание тя, като с мъка сдържаше вълнението си. — Това е невъзможно!

— Невъзможно ли?... Защо? — трепна Онари. — Да не би Бялото цвете да мисли, че няма да я пазя като очите си?

Шумът в храстите зад тях се повтори, но те отново не го чуха.

— Разбери, Онари, че това не може да стане, защото... защото аз съм омъжена! — каза Ирма, като въздъхна тежко.

— Тогава трябва да ти кажа, че мъжът ти е голям негодник! — извика така възбудено той, че Ирма се стресна. — Вместо да даде и последната си капка кръв за теб, той те остави да паднеш в ръцете на навахите.

— Той не беше тогава при мен — отговори тя плахо.

— Значи те е оставил да пътуваш сама през местност, кръстосвана от нашите храбри воители? — запита той с нарастващ гняв. — Кажи ми, Бяло цвете, къде се намира този мерзавец, аз ще го намеря и ще хвърля мръсния му труп на псетата, защото той не е достоен да умре от ръката на воин!

Ирма стоеше объркана, защото не знаеше какво да отговори на разгневения младеж. Изведнъж една спасителна мисъл се роди в главата ѝ.

— Онари, чу ли какво каза на съвета на старейшините баща ти?

Младият индианец потвърди с кимване.

— Баща ти ме осинови. Значи аз съм негова дъщеря и твоя сестра. Нима е възможно една сестра да се омъжи за брат си?

Ирма не се беше излъгала в ефекта на това, което каза. В черните очи на Онари изчезна гневният блясък. Той помълча малко, навел тъжно глава, след това протегна ръка на Ирма и каза с болка:

— Ще ми прости ли Бялото цвете? Това, което тя каза, е истина. Аз никога няма да ѝ повтора думите, които изрекох преди малко, но няма да се откажа от надеждата, че сърцето ѝ никога не ще ми принадлежи!...

Ирма не отговори, само посочи залязващото слънце. Онари разбра, че младата жена искаше да се върнат вкъщи. Помогна ѝ да се качи на коня си. След това и той се метна пъргаво на своя и мълчаливо се отправиха към града. Едва се бяха отдалечили от езерото, храстите се разтвориха и се показа Тетовеха, като хапеше устните си от злоба. Тя вдигна закана̀телно ръка, след това отиде при коня си и като скочи на гърба му, препусна в луд галоп. Само че не се отправи към селището, а към един проход, където я чакаха няколко жени. По техните буйни ръкомахания можеше да се предположи, че разговорът им беше от голяма важност. Това доказаха и думите на Тетовеха към другите жени:

— След няколко дни Онари ще бъде освободен от тази магьосница и аз отново ще спечеля сърцето му!

ОТМЪЩЕНИЕТО

Ирма се страхуваше, че Онари ще повтори предложението си, но тя малко познаваше благородния характер на младия индианец, който наистина не ѝ каза повече нито една любовна дума.

Един ден Ирма излезе на обичайната си разходка сама, защото индианецът щеше да участва в съвета на старейшините. Изведнъж пред нея изникна Тетовеха, яхнала буйния си жребец. Ирма трепна, защото в очите на индианката гореше омраза, която не предвещаваше нищо добро.

— Как така Онари не е с Бялото цвете? — попита злорадо Тетовеха.

Но преди още Ирма да ѝ обясни, Тетовеха нададе пронизителен вик. Миг след това Ирма беше заобиколена от вдовиците на убитите при нападението на вахи. Те я свалиха от коня и като я държаха здраво, я изправиха срещу Тетовеха.

— Този път ще те сполети участта, която заслужаваш, магьоснице! — извика тя с глас, изпълнен с омраза. После се обърна заповеднически към жените: — Вържете магьосницата на коня!

След миг ужасната заповед беше изпълнена. Жените проснаха Ирма върху гърба на коня и я вързаха толкова здраво, че нещастната жена не можеше да мръдне.

— Всемогъщи Боже, помогни ми, не ме оставяй да загина по такъв жесток начин! — шепнеха устните на Ирма.

— Заповедта на вожда гласеше, че никой няма право да ти прави зло — присмя се Тетовеха. — Добре, ние няма да ти причиним никакво зло. Само ще пуснем коня да те отнесе в прерията, където дивите зверове ще произнесат присъдата си над теб!

Като изрече това, тя се метна на коня и подгони пред себе си жребеца, на който беше завързана Ирма. Буйното животно се понесе стремително напред. Между скалите се образуваше проход, който отвеждаше в безкрайната прерия, простираща се зад планините.

Тетовеха гони изплашеното животно, докато навлязоха в прерията, след това го остави на милостта на съдбата.

— Остани със здраве, Бяло цвете! — присмя се тя и нанесе няколко удара с камшика си по коня на Ирма. — Укроти сега с магиите си зверовете!

После Тетовеха се върна на мястото, където бяха останали другите жени, но не намери там никого. Може би се бяха уплашили от постъпката си и се бяха разбягали.

Случайността пожела тази жестока сцена да има неочакван свидетел. Едно момченце, което беше излязло на лов за птици, беше наблюдавало скришом всичко, което се случи. То побягна към селището като вихър и влетя запъхтяно в жилището на вожда, където се провеждаше съветът.

— Как посмя да влезеш без позволение, не знаеш ли, че това място е недостъпно за жени и деца? — извика гневно Джеронимо. — Нали знаеш какво наказание те очаква за такова престъпление? Или това, което ще ни съобщиш, е толкова важно, че може да те оправдае! Хайде, говори бързо!

— Завързаха Бялото цвете на коня ѝ и го подгониха през прохода в прерията! — изрече на един дъх момчето.

Онари с един скок се намери до него и като стисна рамото му толкова силно, че то изпищя от болка, запита с треперещ от вълнение глас:

— Кой?

— Тетовеха и другите жени.

— Какво? — извика бащата на Тетовеха. — Моята дъщеря е дръзнала да наруши заповедта на вожда и да предаде на такава ужасна смърт Бялото цвете! Тя повече не е моя дъщеря, проклинам я!

— Ето я! — извика един млад индианец, който се беше навел над парапета на терасата.

— Доведете я тук! — заповяда Джеронимо.

Няколко от по-младите индианци се спуснаха да изпълнят заповедта на вожда. Онари беше настръхнал като тигър. Като доведоха Тетовеха, той едва се сдържа да не скочи върху нея.

— Какво ти е сторила Бялото цвете, че си постъпила така с нея? — попита строго Джеронимо.

Тетовеха не отговори. Тя беше пребледняла от уплаха, защото разбра, че престъплението ѝ е разкрито много рано.

— Онари — продължи вождът, — вземи двама от нашите най-добри воини и негърката и тръгни по следите на моята дъщеря!

Онари веднага изпълни заповедта. В този миг към него се хвърли Тетовеха и изкрещя злобно:

— Остави тази магьосница, Онари! Знай, че от любов към тебе направих това!

Той я изгледа презрително, сякаш искаше да я унищожи с погледа си и извика:

— Махай се, клетнице! Мразя те така, както не съм мразил най-големия си враг!

— Знам, мразиш ме заради тази бледолика жена. Но ти няма да бъдеш неин, предпочитам да те видя мъртъв!

Преди Онари да успее да се защити, тя извади един нож и му нанесе силен удар. Той се олюля, но с усилие на волята си се задържа на крака и с всичка сила блъсна девойката. Тя политна към ниския парапет, опита се да се хване за него, но ръката ѝ увисна във въздуха. Тялото ѝ се преметна през парапета и полетя надолу. Когато срещна земята, то се загърчи в предсмъртни конвулсии и след малко притихна.

— Ранен ли си, Онари? — запита тревожно вождът.

— Раната не е тежка — отвърна Онари и се затича надолу по стълбите.

Когато мъжете напуснаха къщата на вожда, всички минаха край трупа на Тетовеха, но никой не го погледна. Баща ѝ също го отмина презрително, но след няколко крачки се спря и извика, протегнал ръце към небето:

— Гарваните да изкълват очите ѝ заради това, което е направила! Само с много скъпи жертви ще можем да укротим гнева на Маниту!

В ПРЕРИЯТА

Черният жребец, на който беше привързана Ирма, се носеше в луд бяг из прерията. Въпреки болките, които нещастната жена търпеше, тя все още беше в съзнание. Слънцето клонеше към залез. Край скалите наблизко дебнеше глутница изгладнели вълци. Като видяха препускащия кон, те се изпокриха подплашени, но миг след това разбраха, че нищо не ги заплашваше. Напротив, конят можеше да стане тяхна плячка заедно с товара си. Цялата глутница се спусна след него. Започна луда гонитба.

Болките на Ирма се усилиха. Към тях се присъедини и мъчителната мисъл за очакващата я жестока смърт. Тя си се представяше паднала на земята, докато вълците забиваха острите си зъби в тялото ѝ. Конят явно се измори, защото забави своя бяг и спря до една скала, за да защити гърба си. Ирма си помисли, че краят ѝ приближава, но изведнъж конят радостно изцвили и отново побягна. На неговото цвилене отговори друго. Сърцето на Ирма се изпълни с надежда. Може би това бяха пътници, които щяха да ѝ се притекат на помощ? Но скоро трябваше да изпита мъката на разочарованието. Пред нея пасеше стадо диви коне, към което се беше устремил нейният кон, подтикван от инстинкта за самосъхранение. След като наближи своите събратя, той се спря. Дивите коне го заобиколиха, но държането им съвсем не беше приятелско. Те затягаха обръча, изправяха се на задните си крака и размахваха предните към пришълеца. Ирма разбра, че след малко конят ѝ ще бъде смазан от дивите животни. Чувстваше, че от напрежение ще припадне. Но изведнъж дивите коне побягнаха с пръхтене. Какво означаваше това? До слуха ѝ достигнаха далечни викове, но тя не можеше да разбере какви са, защото изгуби съзнание...

Онари, Юнона и двамата индианци стигнаха до прохода. Следите от коня на Ирма се виждаха ясно. На негърката ѝ направи впечатление, че Онари едва се държеше на седлото.

— Бялото цвете е отнесена нататък — каза, задъхвайки се, той.

— О, Боже, дали ще видя пак клетата мисис? — проплака Юнона.

— Прерията е пълна с вълци и ягуари — каза Онари вместо отговор.

Тръпки побиха негърката, но тя не посмя да попита колко голяма е опасността, защото младият мъж потъна в мрачно мълчание. Продължиха да яздят така известно време, докато на едно място видяха около следите на коня множество по-малки.

— От какво са тези следи? — не можа да се въздържа да не попита негърката.

— Глутница вълци е преследвала Бялото цвете — отвърна Онари и пришпори коня си.

Когато нощта се спусна, групата беше принудена да се откаже от по-нататъшното преследване, защото се страхуваше, че може да изгубят следите в мрака. Юнона едва дочака да измине нощта, страдайки за Ирма. Най-после се развидели и малкият отряд, предвождан от Онари, отново тръгна по следите.

ВЕЛИКОДУШИЕТО И СМЪРТТА НА ОНАРИ

Младият индианец с радостен глас съобщи на Юнона, че вълците са се отказали да преследват коня. Това заключение той направи, след като разгледа внимателно следите. Негърката отново забеляза, че го обзема необяснима слабост. Той се олюля, но се хвана инстинктивно за гривата на коня и се задържа да не падне. След няколко минути придоби отново гордата си осанка и стойката му с нищо не издаваше, че го измъчва някаква болка.

Изминаха още няколко часа. Изведнъж се чу цвилене на коне.

— Негърко, знаеш ли да си служиш с ласо? — попита Онари.

— Да — отговори Юнона и го изгледа заинтригувано, защото забеляза, че индианецът се бори с нападащата го слабост.

— Тогава се пригответи да хванеш коня на господарката си, защото аз... не мога да помръдна ръката си.

Юнона взе бързо ласото и препусна след Онари към една могила.

— Боже! — ужасена извика негърката, като погледна към равнината. В самия ѝ край стадо диви коне беше заобиколило черния жребец, на гърба, на който беше привързана любимата ѝ господарка. Конят, цял облян в пяна, се противеше на техните усилия да го съборят на земята. Онари пришпори жребеца си и се понесе като стрела нататък. Юнона го последва.

Викове им подплашиха стадото. Черният жребец инстинктивно поиска да побегне след тях, но ласото изсвистя във въздуха и се обви около шията му. Изплашено до смърт, животното се закова на място. Онари скочи на земята, затича се към него и с ножа си срязва въжетата, с които беше вързана Ирма.

— Жива ли е моята мисис? — извика Юнона с треперещ от вълнение глас.

Онари положи внимателно Ирма на земята и бързо каза:

— Наблизо има избор, върви и донеси бързо вода!

След като намокриха със студена вода челото ѝ, Ирма бавно отвори очи и прошепна глухо:

— Вода!

Тя изпи на един дъх водата, която ѝ даде негърката, и бавно изрече:

— Онари, Юнона!... Благодаря ви, че ме спасихте... в последния миг!

Негърката коленичи пред господарката си и заплака от радост. Скоро се чу тропот на копита и се появи група конници, изпратени по следите на Онари. Те не се учудиха ни най-малко на това, което видяха, защото бяха сигурни, че Онари ще спаси Бялото цвете.

— Ще може ли сестра ми да язди още няколко часа? — тихо попита младият индианец.

— При племето ли ще се върнем?

Той не отговори, само неопределено кимна с глава, което доста учуди Ирма. Но изненадата ѝ нарасна още повече, когато видя, че конниците тръгнаха в противоположна посока. Ирма погледна към Онари, които продължаваше загадъчно да мълчи. В този миг видя голямо кърваво петно върху обшития с бродерии елек на индианеца.

— Боже мой, ти си ранен! — възкликна загрижено Ирма и приближи коня си до неговия.

— Един воин не обръща внимание на такива дреболии — отговори кратко Онари, без да погледне към нея.

Изминаха в езда няколко часа. Слънцето вече започваше да залязва, когато пред тях се показаха някакви високи стени. Над тях се развяваше знаме.

— Какво е това? — попита Ирма.

— Форт Дефияс — последва тихият отговор на Онари.

По негов знак другите индианци се оттеглиха встрани.

Със заповеднически жест той изпрати и Юнона при тях и остана насаме с Ирма.

— Баща ми беше обещал на Бялото цвете да ѝ подари свободата — заговори Онари. — Тя отдавна щеше да бъде при белите си братя, ако аз не осуetyах това. Сега имам причина, която ме заставя да я заведа при тях.

— Как да ти се отблагодаря, Онари? — попита трогната от добрината му Ирма.

— Не искам да ми благодариш — отговори индианецът спокойно. — Имам обаче една молба към теб като към моя сестра, преди да се разделим. Ще я изпълниш ли?

— Всичко... Всичко, което е по силите ми! — извика пламенно Ирма.

— Искам от Бялото цвете да избягва съпруга си, който я е напуснал в трудния час!

— Обещавам ти, Онари, че ще изпълня това, защото аз го презирам!

— Сбогом, Бяло цвете! Бъди щастлива между белите си братя и понякога си спомняй за Онари, който няма да забрави сестра си дори когато се намери във Великите ловни полета!

Ирма подаде на Онари ръката си и той я стисна мълчаливо, като погледна още веднъж красивото ѝ лице, сякаш искаше да го запечата завинаги в съзнанието си. След това обърна коня си и тръгна към другите индианци.

Юнона побърза да дойде при господарката си.

— Мисис, наистина ли сме свободни? — запита тя, едва сдържайки вълнението си.

— Да, Юнона — отвърна радостно Ирма. — Младият индианец, който може да послужи за пример на много бели мъже, ни подари свободата.

В това време масивната врата на форта се отвори и пропусна група конници, предвождани от един офицер. След като видя, че има работа с жена от бялата раса, той я поздрави любезно и запита:

— С кого имам честта?

— Казвам се Ирма Норт. Тази негърка е моята прислужница. Бяхме известно време пленници при навахите. Сега...

— А, известно ми е — прекъсна я офицерът. — Доколкото зная, бяха направени някакви постъпки за вашето освобождаване. Позволете ми от името на нашия командир да ви поздравя с добре дошла. Той и семейството му ще бъдат щастливи да ви предложат гостоприемството си...

Късно през нощта отрядът индианци спря за почивка. Скоро всички заспаха, останаха будни само Онари и един негов приятел.

— Ти ще върнеш утре войните в Навахо — наруши мълчанието Онари. — Кажи на баща ми, че съм завел Бялото цвете при бледоликите й братя.

— Ти няма ли да се върнеш с нас? — изненада се индианецът.

— Ще се върна, но устата ми повече няма да проговори — отвърна мрачно Онари.

— Как да разбирам тези думи?

— Кажи на баща ми, че ножът на Тетовеха ме прониза добре. Маниту ми помогна да спася Бялото цвете, но силите ми вече се изчерпаха... Сега искам да ме оставиш сам!

Щом остана сам, чувствата, които досега беше сдържал в себе си, избухнаха с цялата си сила. Жалбите му се издигнаха към ясното небе. Той не се оплакваше от приближаващата смърт, а негодуваше срещу съдбата, която му отне тази, която той обичаше до полуда. Усети някаква ледена тръпка да го пронизва, уви се добре с наметалото си и бавно се отпусна на студената земя.

Когато слънцето огря с лъчите си земята, навахите намериха неподвижното тяло на младия си вожд. Щастлива усмивка беше застинала на благородното му лице. Изпълнени със скръб, индианците се преклониха пред безкрайната му любов, която му беше дала сили да издържи до спасението на любимата си. След това се отправиха мълчаливо към селището. В средата на малкия отряд вървеше жребецът на Онари, който сякаш разбираше, че носи тленните останки на този, с когото никога повече нямаше да препуска като вятър из необятната прерия.

ШЕЛЕР ЗАЛАВЯ НОРТ

В щата Аризона, недалеч от мексиканската граница, се намира град Тусон, населен предимно с миньори и търговци. На една от главните му улици привличаха погледите на минувачите позлатените букви на една фирма: „Бръснарски салон на Фриц Шелер“.

И ако преценяха, че е изминало доста време, откакто по страните им не се е плъзгал бръснач, хората влизаха вътре и се оставяха в ръцете на любезния собственик и двамата му калфи.

Така прекарваше дните си нашият стар познайник, храбрият Шелер, когото съдбата беше захвърлила в Далечния запад. Един ден, в който той напразно очакваше клиенти, вратата се отвори и влезе някакъв мъж, който явно бързаше много.

— С какво мога да ви услужа? — запита любезно Шелер.

— Да ми обръснеш брадата, но по-бързо! — каза заповеднически непознатият.

След това свали широкополата си шапка и седна на стола. Шелер погледна лицето му в огледалото и трепна. Това лице му беше познато, но къде го бе виждал? А може би се лъжеше? Изведнъж той се сети откъде го познава и остана като поразен от гръм.

Това беше Норт! Нямаше никакво съмнение, че това беше човекът, когото той завърза на корабчето и за чието залавяне бяха определили награда от двадесет хиляди долара. Шелер веднага съобрази, че трябва да действа бързо, но и много внимателно, ако не иска да изпусне тази рядка птица.

— Докога ще чакам? — нетърпеливо запита Норт.

— Една минута и съм на ваше разположение, мистър — отвърна Шелер. — Хей, Джим, дай ми ножицата!

В това време взе един остър бръснач и като го допря до шията на Норт, каза с леден глас:

— Не мърдай, защото бръсначът е много остър!

— Полудял ли си, човече? — извика Норт, който в първата минута не знаеше как да си обясни постъпката на бръснаря. Опита се

да стане от стола, но усети острието на бръснача и отново се отпусна на стола.

— Махни бръснача, ти казвам! — дрезгаво процеди Норт.

— Ще бъда най-големият глупак, ако направя това — заяви Шелер спокойно. — Сега вече те пипнах здраво, мистър Гулд, Норт или бог знае как още се казваш! Ако мръднеш, ще ти прережа гръкляна, наистина в такъв случай ще загубя десет хиляди долара, тъй като за скъпоценната ти глава дават само половината от сумата, която е определена за залавянето ти жив. Но както и да е, сиромас човек като мен ще е благодарен и на това!

Норт разбра, че бръснарят го позна, и доста се изплаши. Трябваше бързо да вземе някакви мерки, ако искаше да избегне бесилката. Ясно беше, че със сила нищо не можеше да направи. Но имаше и друг начин.

— Е, добре, аз съм Норт — призна той. — Ще ти дам бижута за петдесет хиляди долара, ако ме пуснеш!

— Малко е — отвърна Шелер, който искаше да печели време, защото с очи беше изпратил калфата си да повика полицията.

— Давам ти сто хиляди! — изпъшка Норт.

— Евтино оценяваш живота си — отговори спокойно Шелер.

Хладна пот изби по челото на престъпника, още повече че от улицата се чува викове.

— Половин милион! — простена той. — Помисли само, това е огромно богатство!

В тази минута вратата се отвори и трима полицаи влязоха в бръснарницата.

— Това е търсеният престъпник Норт — каза им Шелер. — Вържете го, само че по-здраво, защото мистър Норт неведнъж е бягал от ръцете на полицията!

Полицайте се приближиха и след секунди белезниците щракнаха на ръцете на Норт. Едва тогава Шелер отмести бръснача от шията му. Норт напрегна мускулите си като тигър, който се канеше да скочи върху жертвата си.

— Не се опитвай, Норт! — предупреди го Шелер. — Бесилката те чака, както влюбено момиче чака любимия си. Наистина аз спечелих честно тези двадесет хиляди долара, но малко държа на тях. Радостен съм, че залових престъпник, какъвто светът рядко е виждал. А сега ми

позволи да ти се представя: Фриц Шелер, човекът, който някога придружаваше Ирма фон Хоенщайн!

— Мръсна гадина! — процеди през зъби Норт.

— Не се ядосвай, мистър! Даже и да не беше определен нито цент награда за главата ти, за мен би било чест да предам такъв подлец на правосъдието!

Един файтон спря пред бръснарницата и след секунди в нея влезе шерифът на Тусон.

— Шелер, как е възможно да заловиш сам този опасен престъпник? Не се ли е защищавал?

— Това беше невъзможно, шерифе...

— Как така?

— По простата причина, че бях допрял бръснача до шията му и ако беше направил опит да стане...

— Какво щеше да направиш?

— Щях да му прережа гръкляна! Защото мисля, че със смъртта на този мръсник светът само ще спечели! — заяви сериозно Шелер.

ИЗЧЕЗНАЛАТА

Последното писмо, което Мери получи в Ню Йорк от Ирма, беше от Санта Фе. След това изгуби следите ѝ. От друга страна, тя поддържаше кореспонденция и със стария граф, бащата на Ирма, който беше потънал в дълбока скръб след новото изчезване на дъщеря му. Роджър често навестяваше младата жена, за да се осведомява за Ирма. Той беше не по-малко разтревожен от тайнственото изчезване на общата им приятелка. Един ден полковникът дойде сияещ от щастие.

— Ирма е намерена! — извика той радостно.

— Къде? — попита изненадана Мери.

— В момента се намира във форт Дефияс. Ето писмото, което потвърждава това. Изпратено е от коменданта на форта.

Мери прочете на един дъх писмото, което ѝ даде Роджър, и възкликна:

— Боже мой, кой знае какви ужаси е претърпяла клетата ми приятелка при навахите!

— Успокойте се, мисис! Зная много добре, че навахите не постъпват жестоко с жените, фактът, че са я освободили, показва, че тя е съумяла да накара и индианците да я уважават.

— Искам да чуя всичко това лично от нея. Заминавам още днес за Тусон, за да посрещна скъпата си приятелка.

— Много ми се иска да ви придружа, но съм принуден да остана в Ню Йорк, защото имам неотложна работа — каза Роджър с искрено съжаление. — Трябва веднага да съобщим на стария граф радостната новина!

Роджър пожела на младата жена приятен път и напусна жилището ѝ. Но каква беше изненадата ѝ, когато преди тръгването си го намери на гарата.

— Дойдох да ви съобщя — заговори пръв полковникът, — че току-що получих телеграма от Тусон, с която ми съобщават за залавянето на престъпника Норт.

— Най-после този мошеник падна в ръцете на полицията! — промълви тихо Мери и в очите ѝ светнаха радостни пламъчета.

— Поради това стечение на обстоятелствата — продължи полковникът, — скоро всички ще се срещнем в Тусон. Вие ще отидете да посрещнете приятелката си, а аз трябва да отведа престъпника. Поздравете графинята и храбрия Шелер. Представям си радостта му, когато види отново обичната си графиня!...

След няколко минути влакът напусна гарата и потегли към Далечния запад.

В ТУСОН

Едно отделение драгуни се връщаше от форт Дефияс в града, където беше гарнизонът им. Между конниците се виждаше каруца, оградена с плътни рогозки. Когато градът се показа пред тях, офицерът доближи до нея и каза, като се наведе:

— Това е Тусон, мисис! След около час ще пристигнем и оттам ще можете да вземете влака за Ню Йорк.

— Благодаря ви от сърце, майоре! — прозвуча гласът на Ирма. — Не зная как да ви се отблагодаря за добрината ви!

— Ние само изпълнихме дълга си — отговори усмихнат офицерът. — Навярно са узнали за вашето пристигане, защото виждам един мъж и една жена да яздят срещу нас.

Ирма не можеше да ги види, но скоро чу един глас, който накара сърцето и да трепне радостно.

— Мисис Норт с вас ли е? — запита Мери.

Преди Ирма да успее да отговори, Мери се вмъкна в каруцата и я притисна до гърдите си.

— Ирма, мила моя, не можеш да си представиш колко се тревожех за теб! Бях отчаяна от твоето изчезване, когато пристигна известието, че се намиращ във форт Дефияс.

Ирма не можеше да отговори от вълнение. Тя само се притискаше до добрата си приятелка и от очите ѝ капеха сълзи.

— Извинете, че се появявам неканен пред вас, графиньо! — отекна бодрият глас на Шелер и накара Ирма да се обърне бързо.

— Шелер? Вие ли сте, скъпи Шелер?

— Цял-целеничък, за да ви служа все така предано, както преди — отвърна весело той.

— Колко ви благодаря за тази изненада, мили хора! — промълви усмихната Ирма.

— Голяма беше радостта ми, като разбрах, че сте се спасили от червенокожите дяволи, които не са по-добри от чернокожите, мисис — каза Шелер.

— Юнона много благодари на маса за комплимента! — обади се неочаквано негърката, която досега бе мълчала.

— Какво търси тази негърка тук, мисис? Да я изхвърля ли?

— Какво говорите, Шелер! — възкликна Ирма. — Това е моята вярна Юнона, която много пъти ме е спасявала в тежки моменти.

Тези думи поуспокоиха добрия мъж, но той не преставаше да поглежда подозрително към негърката. Впрочем омразата на Шелер към негрите не беше случайна. Веднъж в Тусон той присъства на едно негърско събрание. С неуместните си закачки и обиди той настрои негрите против себе си. Накрая те не се стърпяха и го набиха. В боя дейно участие взеха жените и оттогава Шелер трудно понасяше негърките.

Мери изслуша с голям интерес опасните приключения, които беше преживяла приятелката ѝ.

— А сега ми кажи къде срещна добрия Шелер? — попита Ирма в заключение.

— Тук, в Тусон, където беше започнал да работи като бръснар. Съдбата е пожелала той да залови и предаде на полицията един опасен престъпник, когото и ти познаваш много добре.

— За кого говориш, да не би да е за Норт?

— Да! Най-после този подлец ще си получи наказанието за беззаконията, които е вършил през целия си живот.

Два дни след пристигането на Ирма в Тусон един елегантен файтон, в който бяха впрегнати два коня, се движеше из красивите околности на града. В него седяха Мери и Ирма и водеха оживен разговор. На капрата важно се кипреше Шелер и от време на време хвърляше съкрушителни погледи към Юнона.

— Не можа ли да узнаеш нещо за Милтън? — попита Мери приятелката си.

— Не, въпреки старателните ми търсения. Известието за установяването му в Ню Мексико се оказа чиста измислица. Последната ми надежда е, че Норт ще признае пред полицията къде е скрил детето ми. Ще помоля мистър Роджър да се погрижи за това.

Изведнъж някакви викове достигнаха до двете приятелки и прекъснаха разговора им. Те забелязаха пред себе си алея, оградена от клонести дървета, в дъното, на която се намираше голямо здание, заобиколено с високи зидове. Виковете идваха точно от тази посока.

— Какво е това здание, Шелер? — попита Мери.

— Затворът, мисис — отговори той.

Пред желязната врата на затвора видяха голяма тълпа хора, които крещяха:

— Изкъртете вратата! Изкарайте разбойника и го обесете на първото дърво!

— Какво става тук? — попита Шелер един брадат мъж, който гледаше гневно към затвора.

— Мръсникът, който беше заловен преди два дни тук, ще бъде откаран в Ню Йорк. Като узнаха това, нашите момчета много се ядосаха, защото не искат да се лишат от удоволствието да го обесят сами.

Шелер не се учуди много на това, защото по онова време законът на Линч беше все още разпространен по тези места. Ирма чу думите на мъжа и изтръпна. Дали съдбата не беше определила съпругът ѝ да бъде обесен пред очите ѝ?

— Моля те, Шелер, нека да си вървим! — извика уплашено тя.

— Не е възможно, графиньо! От всички страни има хора и конете не могат да мръднат.

— Вижте, вратата се отваря — чуха се викове от тълпата.

Наистина тежката врата се разтвори и едно отделение конни полицаи, придружаващи затворена кола, излязоха в галоп. Мнозинството отстъпи, но скоро се раздаде силен вик:

— Ето го! Дръжте го, момчета! Свалете полицаите от конете!

Тълпата се хвърли като бясна върху колата, в която беше Норт. Полицаите се защитаваха отчаяно, но усилията им отидоха напразно. Някои от тях бяха съборени на земята. Докато част от тълпата се бореше с конвоя, друга напираше да строши колата и скоро двете крила на вратата бяха направени на трески.

— Ето го! — викна някой от разгневената тълпа. — Обесете го! Изгорете го жив!

Но преди да успеят да го уловят, Норт с отчаян скок се намери сред морето от хора. Те се изненадаха от тази неочаквана постъпка, после отново се втурнаха към него. В това време полицаите успяха да си проправят път и да стигнат до колата, където един мъж с херкулесова сила, цял потънал в кръв, отбиваше ударите, които се сипеха върху него.

— Убийте го, убийте го! — викаха от всички страни.

— Но пуснете го бе, хора, това не е престъпникът! — извика гръмогласно един от полицаите.

Чак сега всички разбраха грешката си. Човекът, когото малтретираха, не беше Норт. Престъпникът беше изчезнал!

— Направете място на полицията, момчета! — извика един възрастен мъж от тълпата.

Въпреки че хората бързо се подчиниха, полицаите не можаха да намерят Норт. Когато мнозинството се оттегли, Шелер отново подкара конете.

— Какво стана с престъпника? — попита той един полицай, който минаваше край файтона.

— Не можахме да го намерим, отново избяга — отвърна ядосан полицаят.

— Чухте ли? — каза тихо Шелер, като се обърна към двете жени.

Ирма нищо не отговори. Очите ѝ блуждаеха някъде в далечината. Мери обаче настръхна от тази новина.

— Тези хора искаха да го съдят сами, а вместо това го освободиха, за да може отново да сее смърт и нещастия около себе си! — промълви тихо тя.

— Бъдете сигурни, мисис, че той няма да избегне правосъдието. Полицията ще претърси цялата околност и няма да се успокои, докато не го залови!

— Къде ли е Юнона? — попита Ирма изведнъж.

Шелер се обърна изненадан.

— Преди няколко минути беше при мен. Кой знае къде е отишла тази проклета негърка? Впрочем няма защо да се чудим, негрите са много любопитни и тя сигурно е отишла да види тази бъркотия отблизо.

— Ще я почакаме — каза Ирма спокойно.

Тъкмо Шелер щеше да изрази недоволството си от това, и негърката пристигна запъхтяна.

— Къде ходи, Юнона? — попита Ирма.

— Преследвах маса Норт — отговори негърката.

— Какво? — сепна се Мери. — Преследвала си престъпника?

— Когато маса Норт скочи от колата, наоколо нямаше никакви полицаи. Аз скочих от капрата и се затичах след него, като внимавах да

не ме забележи. Така го проследих до едни скали, зад които той изчезна. Не се осмелих да отида там, защото видях един друг човек, прикривайки се, да наблюдава всички действия на беглеца.

— Аз познавам това място. Неотдавна там се беше скрила една банда, от която ни отървах драгуните. Значи там се е скрил престъпникът?

— Тогава ти знаеш къде е това място? — прекъсна го Мери.

— Да, мисис, дори и децата го знаят.

— Искам да ме заведеш там! — каза Мери така неочаквано, че Шелер от изненада едва не падна от капрата.

— За бога, Мери, какво възнамеряваш да правиш? — извика Ирма изплашено.

— Сама ще предам Норт на правосъдието! Имаш ли оръжие в себе си, Шелер?

— Разбира се — отвърна той и показа дръжката на един револвер. — Тук никой не ходи без подобна играчка.

— Мила Ирма, по-добре е да ни почакаш в близкия ресторант, не искам да вземаш участие в този поход! — заяви Мери.

— Ужасната сцена, на която присъствахме, много ме развълнува. Затова най-добре ще е да се прибера в хотела.

— Добре — съгласи се Мери. — Ето един файтон, който ще те откара в града. Юнона също ще дойде с теб. Аз съм твърдо решена да хвана Норт.

Ирма се опита да разубеди приятелката си, но тя остана непоколебима. След малко двата файтона се отправиха в различни посоки.

ОБВИНЕНИЕТО

Слънцето вече залязваше, когато Шелер стигна до посоченото място. Той искаше да скочи от капрата, но на двайсетина крачки от тях се показва конник с широкопола шапка, която скриваше лицето му.

— Какво търсите тук? — попита той строго.

— Идваме да ви избавим от един престъпник — отговори Шелер спокойно. — Преди няколко часа той се изплъзна от ръцете на полицията. Искаме само да ѝ го предадем, защото немалко грехове тежат на съвестта му.

— Вървете си! Престъпникът Норт наистина се намира тук, но той никога вече няма да попадне в ръцете на полицията!

— Охо — отвърна Шелер, — да нямате намерение да му помогнете да избяга? В такъв случаи грешно сте си направили сметката. Един куршум от моя револвер сигурно ще ви попречи да направите това.

Шелер извади револвера си, но Мери бързо скочи и го улови за ръката.

— Стойте, Шелер! — извика тя, след това се обърна към непознатия: — Ще бъдете ли така любезен да ми отговорите на един въпрос?

— Разбира се — отговори мъжът, като се поклони.

— Защо искате да скриете този опасен престъпник? Познавате ли го?

— Защото трябва да искам от него едно удовлетворение, каквото може да ми даде само кръвта му — беше неочакваният отговор.

— Причинил ви е някакво зло ли?

— Нещо повече — удари ме с камшик!

— Но кой сте вие? — попита Мери.

— Хосе Карера, някогашният слуга на Норт. Няколко пъти жертвах живота си за него. За награда обаче той не само ме изгони, но и ме удари като бясно куче.

— Трябва да знаете, че ако го предадете на полицията, ще получите голямо възнаграждение — помъчи се да убеди непознатия Мери.

— Парите не могат да измият обидата! — извика той сърдито. — Само неговата кръв може да угаси жаждата ми за мъст. Той трябва да умре!

— Това ли е последната ви дума?

— Да, това е последната ми дума! — отвърна Хосе мрачно.

— Щом е така, ще ви помоля за една услуга. Оставете ме да поговоря с престъпника. Давам ви честната си дума, че няма да го освободя!

— Кажете ми името си, за да ви отговоря дали мога да изпълня желанието ви.

— Казвам се Мери Шмит. Престъпникът Норт, наричащ се преди Гулд, ме озлочи...

— Достатъчно, мисис, зная всичко — прекъсна я Хосе. — Той уби баща ви... Е, добре, ще ви заведа при него, но преди това искам да ви разкажа престъпленията, които това чудовище извърши в Мексико.

След като метисът завърши разказа си, на Мери и се стори, че сънува.

— И аз съм нарушавал законите — продължи Хосе, — но когато бившият ми господар поиска да ограби манастирското съкровище, се захлех никога вече да не посягам на чуждото, а да изкарвам хляба си с честен труд!

— Искам да знам още нещо — каза Мери. — Ирма имаше дете, което Норт открадна. Знаете ли къде се намира то?

— Не, мисис! — отвърна метисът и тя разбра, че той казва истината. — Бившият ми господар много пъти е писал на съпругата си, че детето е при него, но това беше една от неговите многобройни лъжи. По този начин искаше да я накара да се върне при него.

Това беше новина, която зарадва много Мери.

— Сега ви моля да ме последвате! — каза Хосе.

Мери направи знак на Шелер да дойде с нея. Метисът тръгна пред тях и скоро стигнаха до входа на някаква пещера. Мери влезе след Хосе и видя един мъж с вързани ръце и крака, осветен от лъчите на залязващото слънце. Тя го позна веднага. Това беше Артур Норт,

мъжът, който я беше завел пред олтара. Мери се приближи бавно към него. Дочул шумоленето на роклята ѝ, той бързо се обърна.

— Ти ли си, Мери? — извика Норт, невярващ на очите си.

— Аз съм, нещастнико! Дойдох да ти потърся сметка! Искам да се срещна още веднъж лице в лице с убиеца на баща ми! Какво ти стори добрият човек, че заби ножа си в гърдите му? Не те ли обсипа с добрини, ще откажеш ли отново това долно престъпление?

— Цяла верига от фатални обстоятелства са причината за това нещастие.

— Нещастнико, дори и пред смъртта си ли искаш да лъжеш?

Норт погледна плахо към метиса, който се беше изправил до една скала наблизко.

— Това не беше предумишлено убийство. Причината бе страстта ми към картите. Една вечер загубих всичко, стигнах до просешка тояга...

— Защо не се довери на баща ми? — прекъсна го Мери.

— Направих го — отвърна престъпникът. — Същата нощ отидох при него, намерих го в спалнята му и му разказах всичко, като искрено се разкаях. А този скъперник ми отговори, че бил решил вече да не ми дава нито цент!

— Не хули покойния ми баща! — извика гневно Мери. — Той беше добър и състрадателен. Доказвал го е много пъти с даренията, които правеше за бедните.

— Обаче на мен не ми помогна. Молих го, обещавах му, че е за последен път, защото на следващия ден трябваше да изплатя дълга си. Той ме изгони и тогава...

— Продължавай! — простена Мери.

— Тогава ме обзе онзи гняв, който помрачава разума ми и който често ми е причинявал нещастия. Хвърлих се върху него и забих ножа си в сърцето му.

Мери изпищя и закри лицето си с ръце.

— След това се разкайвах за престъплението си, но вече беше късно...

— Спести ми оправданията си! Нищо не може да оневини това гнусно дело! — извика Мери. — Черната ти душа не се е спирала и пред най-ужасното престъпление.

— Но разбери, на следващия ден трябваше да изплатя дълга си!

— А как ще обясниш това, че при такава жена с ангелска душа, каквато е Ирма, ти не се подвоуми да заведеш и мен пред олтара?

Тръпка разтърси тялото на престъпника.

— Имаш право! — промълви той. — Не трябваше да напускам Ирма. Ако тя беше при мен, много неща не биха станали.

— Кажи ми какво ти направи Ирма, че я остави, и то с болното дете? Остави я в такава страшна мизерия!

— Горчиво се разкайвам за това! — каза печално Норт. — Да, аз сгреших и съм виновен пред бедната жена. По-късно бях готов да дам всички земни богатства, само да я притежавам отново. Но когато живеях с нея, моята страст към парите ме подтикна да я напусна, за да спечеля милионите, за които мечтаех.

— А в това време нещастната ми приятелка е трябвало да проси!

— Аз не съм искал това. Но като не я виждах, образът ѝ постепенно се заличи от сърцето ми и аз рядко си спомнях за нея.

— По-добре си признай, че никога не си я обичал! — извика Мери. — Нещастната жена, както и всичките ти други жертви, е била само една прищявка за теб, средство за постигане на престъпните ти цели.

— Не, това не е истина! — извика пламенно Норт. — Истината е, че винаги съм я обичал, любовта ми към нея никога не е угасвала.

— Ако не беше я склонил да напусне бащиния си дом, тя нямаше да изтърпи тези безкрайни страдания. Това също е доказателство за подлия ти характер. Майка ѝ умряла от мъка по нея, а баща ѝ не я приел в дома си, когато в студа, с детето на ръце тя отишла да го моли за прошка и подслон.

Норт тежко въздъхна, а Шелер и Хосе го изгледаха гневно.

— Когато граф Фон Хоенщайн се разкай за строгостта си, беше много късно — продължи Мери, — защото единствената му дъщеря беше заминала да търси мъжа, който я беше напуснал. Любовта ѝ помогнала да прекоси океана и да го намери — но как? С друга жена, потънал в богатство и разкош. Можеш ли да оправдаеш тази постъпка, която и най-големият подлец не би сторил?

— Истина е, че Ирма ме обичаше, но тя не би ме последвала никога, ако не беше тайнствената сила, с която е надарено нашето семейство — отговори Норт, мъчейки се да говори спокойно. — Ирма е наследила семейната си гордост и по-скоро би умряла в мизерия, ако

не беше принудена да ме търси. Признавам! Само тайнствената ми сила кара жените да се хвърлят в обятията ми, без да се съпротивляват. Нещастieto на Ирма е в това, че тя беше първата жертва!

— Очите ѝ се отвориха, но за съжаление много късно — каза с горчивина в гласа Мери. — На всичко отгоре ти я преследваше безмилостно и я излагаше на големи опасности. Вярваш ли, че ще можеш някога да откупиш прегрешенията си спрямо тази жена?

— Млъквай, Мери! Съвестта и без това ме измъчва жестоко заради това, което съм сторил на Ирма! — изкрещя Норт.

— Съвест ли? Нима ти имаш съвест? — попита иронично Мери. — Как тогава не се пробуди тя, когато ме водеше към олтара?

Лицето на Норт, което при спомена за Ирма беше придобило печален израз, се промени веднага при тези думи.

— Нима ти си мислиш, че можеш да се сравняваш с Ирма? — изрече той презрително. — Чрез теб аз исках само да стана богат, затова просто използвах случая.

— Мръсник! — извика задъхано Мери. — Спомняш ли си клетвите и пламенните си обяснения?

— Спомням си ги — отвърна студено Норт, — но те не излизаха от сърцето ми. Никога не съм те обичал!

— Подлец! Колко пъти някакъв вътрешен глас ме предупреждаваше, но аз не му обръщах внимание, защото бях заслепена от приказките ти и се мислех за най-щастливата жена на света.

— Добре — продължи тя след кратко мълчание, — значи аз съм била само средство за задоволяване на низките ти страсти. Но защо се върна при мен в Ню Йорк, може би си се разкаял?

— Съвсем не — изсмя се Норт. — Просто полицията беше по петите ми, няхах пари, следователно нямаше нищо неестествено в това да посетя съпругата си.

— Ти си чудовище в човешки образ! — извика Мери, не можейки повече да сдържа гнева си. — Значи се върна при мен само за да ме ограбиш?

— Да не би да ме упрекваш за онази нищожна сума от няколко хиляди долара? — попита ядосано Норт. — Вярвам, че милионите ти едва ли са усетили тази загуба. За жалост...

— Какво? — попита Мери, като се приближи към него.

— За жалост бях изненадан от слугите! Ако те не бяха дошли навреме, щеше да изгубиш доста по-голяма сума. Впрочем не бяха ли мои парите, които взех?

Мери чувстваше, че всеки миг може да припадне, и потърси някаква опора. В същия миг Шелер я хвана за ръката, за да я подкрепи.

— Оставете ме, Шелер, като свърша с този мерзавец, ще дойда!

Шелер се върна при Хосе, който гледаше мрачно Норт.

— Едва сега разбрах напълно колко си подъл! — продължи Мери. — Грехът ти срещу Ирма е бил само началото на тази верига от престъпления. Не се ли притесни поне малко, когато хвърли във въздуха цял пътнически кораб само защото на него се намираще полковник Роджър?

— Напротив, яростта ми нямаше граници, когато разбрах, че полковникът, моят смъртен враг, се е избавил по един необясним за мен начин! — каза Норт с искрящи от омраза очи.

— Какво ти бяха сторили стотината невинни жертви, които погълна Мисисипи? — извика гневно Мери, защото не очакваше такъв безочлив отговор.

— Целта оправдава средствата! — отговори невъзмутимо Норт.

— Не знаеш ли, убиецо, че душите на тези нещастни жертви крещат за отмъщение?

— Млъквай, не искам да те слушам повече!

— Все някога ще дойде мигът, когато ще трябва да слушаш. Всички онези, които си погубил, ще искат правосъдие. И разплатата ще бъде ужасна, защото и жертвите ти са много. Когато човек помисли за всичко това, вижда, че ти не си човек, а звяр в човешка кожа!

ЖЕРТВИТЕ НА ПРЕСТЪПНИКА

— Остави ме на мира! — извика Норт гневно на приближаващата се отново към него Мери.

— Не ти ли стигна, че направи нещастни мен и Ирма? Защо прелъсти и дъщерята на почтения плантатор Сейнт Артай, която, като узна какъв злодей е съпругът ѝ, се самоуби, за да измие този срам? Не те ли безпокои образът на плантатора, който ти опропасти? Не излиза ли от гроба си, за да застане пред очите ти, нещастната майка и съпруга, умряла от мъка? Не звучат ли в ушите ти виковете на нещастната вдовица, която полудяла, след като си я разорил?

— Махай се оттук, не искам да ми припомняш тези стари истории! — кресна Норт.

Метисът се приближи със скръстени на гърдите ръце.

— Наистина и аз не съм бил цвете за мирисане, но в сравнение с бившия си господар съм невинно агънце.

— След това си падал все по-низко — продължи разпалено Мери — и не си се поколебал да се сдружиш с една престъпничка, с която си извършил нечувани злодейства. Не се ли пред стави тя за твоя сестра само за да разбие живота на един младеж? Знаеш ли края на Уилям Тейлър от Сан Франциско? След като мъките съкратиха живота на отчаяната му майка, той се самоуби.

Норт не отговори, само гърдите му се повдигаха тежко.

— Доколкото знам, ти не си пожалил и съдружничката си, която навярно си отстранил по най-жесток начин? Всеки друг престъпник стои по-горе от теб, защото поне остава верен на приятелите си.

— Това не е истина! — извика Норт. — Мерседес, или съдружничката ми, както ти я наричаш, ме предаде на полицията, докато спях, и аз бях арестуван. Случайността ми позволи да избягам и да я намеря. След това успях, преоблечен като лодкар, да я примамя в една лодка и да я отведа навътре в морето, за да получи наказанието си.

— Значи си я хвърлил в морето?

— О, това би било много леко наказание за един предател! — отвърна презрително Норт. — След като я оставих да изпита всички мъки, които може да причини страхът от смъртта, тя беше погълната от една акула, която следваше лодката ни. Още я виждам как ме молеше да ѝ простя!

— Господи! — изстена Мери.

— Как е възможно земята да не се разтвори досега, за да погълне такъв злодей? — процеди през стиснатите си зъби Шелер.

— В Санта Фе — продължи Мери — си поискал да обсебиш наследството на един млад човек, като си му откраднал книжата. Но благодарение на бога престъпният ти план не е успял.

Норт изруга гласно при спомена за богатството, което се беше изплъзнало от ръцете му.

— Верен на себе си, и там си оставил жертви. Застрелял си мистър Уилкис на дуел, а жена му, която си омаял с лъжи и ласкателства, сама е сложила край на живота си.

— Това не е истина, ти лъжеш! — извика Норт. — Инес е жива, аз разговарях с нея, преди да напусна Санта Фе.

— Нещастната жена е била намерена на следващата сутрин на дъното на една пропаст.

— Идиотка! — презрително каза Норт, но на лицето му се изписа леко безпокойство.

— След това си побягнал към Мексико, за да продължиш и там престъпленията си. Излъгал си една благородна жена, за да заграбиш имота ѝ. Но това не ти стигнало, затова си я захвърлил като непотребна вещ и си оплел в мрежата си дъщеря ѝ, която си завел дори пред олтара. Тя е била четвъртата жена, с която си се венчал!

— Куче! — извика Норт, гледайки към метиса. — Само ти си издал всичко това. Ако бях свободен, скъпо щеше да ми платиш!

Норт се замая като бесен по земята, мъчейки се да скъса въжетата, но опитите му бяха неуспешни и той отново се обърна към Хосе:

— Изненада ме, когато бях заспал, капнал от умора, затова успя да ме заловиш. Но ако съдбата ми помогне да се спася, кълна се, с теб е свършено!

— Много добре е направил, че е заловил престъпник като теб — заговори отново Мери. — Защото човек, който посяга на манастирски

имот, не заслужава съжаление.

— Престани най-после с твоите глупости! — извика Норт. — Не прося милост и не се разкайвам за делата си. Напротив, съжалявам, че не можах всичките да ги осъществя. Тогава щях да живея като господар и никой нямаше да може да ме залови.

Мери повече не можеше да понася безочието му и щеше да излезе от пещерата, но една мисъл я накара да се спре.

— Искам да ти задам един последен въпрос от името на моята приятелка Ирма. Къде е детето й?

— Не знай къде е, нито съм чул нещо за него! — отвърна мрачно Норт.

— Истина ли е това, което казваш?

— Да! Казах ти, че единствено към Ирма чувствам вина, и ако детето беше при мен, щях да го върна, защото никога няма да забравя, че тя спаси живота ми в болницата в Хюстън. Когато оздравях, почувствах угризения на съвестта за подлото си държане към това невинно създание. За съжаление вече бях я изгубил завинаги. Едва тогава разбрах колко голяма е била любовта ми към нея.

— Не ти ли простих и аз, когато дойде тайно в Ню Йорк? — попита Мери.

— Да, но ти не си Ирма. А и истина е, че ти ме прие, след като успях да те уверя, че съм невинен.

— Тоест като наклевети Ирма, нещастнико! Не е ли така?

— Не, вярно е, че я обвиних, но го направих, за да се избавя от арестуване. Бях уверен, че никой няма да я сметне за виновна.

— А стана точно така. Нещастната жена беше арестувана, даже щеше да бъде доведена в Ню Йорк, ако в последната минута моята намеса не предотврати това.

— Но и ти я мразеше!

— Защото ти ме накара да я мразя — извика Мери, която едва се владееше. — Когато разбрах грешката си, веднага й поисках прошка.

— Моля те, доведи я тук! Искам да я видя още веднъж! — каза Норт с треперещ от вълнение глас.

— Не, повече няма да я видиш. Тя ти прости, но не иска повече да те види. Ще й кажа, че детето е при теб. Когато тя се върне при стария си баща в отечеството си, аз ще продължа издирванията и няма да се успокоя, докато не намеря дъщеря й.

Слънцето отдавна беше залязло. Луната се издигна на хоризонта и обля върховете на скалите с тайнствена светлина. Хосе се приближи до Мери и я хвана мълчаливо за ръката.

— Вървете си, мисис! Оставете ме сам, за да си уредя сметките с този подлец.

— Какво смятате да правите? — попита Мери.

— Този човек ми принадлежи, мисис. Вие говорихте достатъчно с него, сега е мой ред.

Мери искаше да го попита още нещо, но Шелер се приближи до нея и тихо ѝ каза:

— Оставете ги сами, мисис. Не можем да попречим на метиса да изпълни решението си.

— Искам още веднъж да го помоля да предаде Норт на полицията.

— За да избяга пак и да намери нови жертви ли? — попита Хосе, който чу думите на Мери. — Повярвайте ми, мисис, дявол като него намира начин да избяга даже и от ешафода.

Като каза това, Хосе тръгна към изхода, защото отвън се чу цвилене на жребец.

— Да тръгваме, мисис — подкани я отново Шелер. — Метисът е въоръжен до зъби, не можем да попречим на намерението му.

— Нека да останем още малко! Искам да видя какво ще се случи. Да се скрием при входа на пещерата, оттам ще можем да наблюдаваме по-добре.

Шелер последва Мери. Цялото ѝ тяло трепереше.

СМЪРТТА НА НОРТ

Когато Мери и Шелер стигнаха до входа на пещерата, видяха Хосе, който водеше по скалистата пътека един кон.

— Погледнете, мисис, какъв буен кон води метисът — прошепна Шелер. — Само да се отскубне от ръцете му, и ще препусне в луд галоп.

Хосе върза жребеца за един камък и се върна в пещерата. От скривалището си Мери и Шелер можаха да чуят разговора му с Норт.

— Някога ти бях слуга, мистър — започна Хосе с тон, който издаваше жажда за отмъщение. — Живеех от кражби, но какво са те в сравнение с това, в което те обвиняват?

— Стига с тези глупости! — извика ядосан Норт. — Разбирам, че гледаш да изкопчиш повече пари от мен. Добре, ще ги имаш, защото съм скрил на едно място бижута на голяма стойност.

— Значи искаш да те освободя? — попита метисът.

— А ти какво помисли? Не можеш да ме уплашиш с твоите смешни закани за отмъщение. Като ме предадеш на властта, ще спечелиш само двадесет хиляди долара, толкова е определено за залавянето ми. Какво е тази нищожна сума в сравнение с богатството, което аз ще разделя с тебе!

— Не си хаби думите напразно! — отговори метисът. — Горчиво се лъжеш, ако мислиш, че мога да забравя ударите от камшика. Само смъртта ти може да ме удовлетвори!

— Глупак! — презрително каза Норт. — Плюя на твоите заплахи!

Метисът не отговори нищо, наведе се и вдигна като вързоп бившия си господар.

— Пусни ме, негоднико! — извика Норт, като напразно се опитваше да се развърже. — Какво смяташ да правиш?

Хосе пак не отговори, а повлече престъпника към мястото, където беше оставил коня. После върза Норт за него така, че главата му остана да виси надолу.

— Това е ужасно!

Мери не можа да издържи повече и се затича към метиса.

— За бога, какво мислите да правите? — попита тя Хосе.

— Да си отмъстя!

— Предайте го на полицията, и там го очаква смърт, но не го обричайте на такъв ужасен край! — примоли се Мери.

— Не, това няма да стане дори да ми дават милиони! — кресна Хосе и отвърза коня.

— Мери — завика Норт, — спаси ме. Мери, не ме оставяй в ръцете му!

— Предайте този човек на полицията — обади се Шелер. — Наистина той ви е обидил жестоко, но това не значи, че имате право да го съдите сам. Моля ви, изпълнете молбата на мисис Мери и го отведете в Тусон.

— Мери, прости ми! — стенеше ужасен Норт. — Мери, помогни ми... аз...

Ужасен вик прекъсна думите му, защото метисът беше ударил коня с камшика и изплашеното животно полетя като стрела в нощта.

— Какво направихте? — извика Мери. — Спасете го, не го оставяйте да умре от такава ужасна смърт!

Метисът остана неподвижен и мълчалив, сякаш тези думи не бяха отправени към него.

Видяха как конят премина, препускайки, през прохода и побягна из прерията. Чуха се далечни викове за помощ, които бавно заглъхнаха. Шелер погледна към Хосе, но метисът беше изчезнал.

— Да си вървим, мисис! Никой вече не може да помогне на този нещастник. Жалко е, че получи наказанието си от ръката на отмъстителния метис, а не от правосъдието.

— Чувате ли нещо? — прекъсна го Мери.

— Това са вълци, мисис — обясни Шелер, след като се поослуша. — Те ще изпълнят присъдата на Хосе. Да напуснем по-бързо това зловещо място!

Като се настани във файтона, Мери се обърна към Шелер:

— Искам да ви помоля за една услуга! Не разказвайте на никого за това, което се случи, защото, ако Ирма научи за страшния край на Норт, ще бъде съкрушена. Нека да пощадим тази изстрадала жена!

— Напълно съм съгласен с вас, мисис! — отговори Шелер и подкара конете.

На следващата сутрин Шелер закара двете приятелки до съда, защото бяха призовани да свидетелстват за случилото се пред затвора. Един разсилен ги заведе при следователя. Въпреки че вратата на съседната стая беше затворена, до тях достигаха възбудени мъжки гласове. Там бяха членовете на съда, вбесени от бягството на Норт. Следователят още не беше задал и първия си въпрос, когато в стаята отново влезе разсилният и каза:

— Мистър, дойде един мъж, който твърди, че има сведения за избягалия престъпник.

— Какво? — сепна се следователят. — Доведи го веднага!

От другата стая изглежда също бяха научили новината, защото няколко мъже оттам дойдоха в стаята. Вратата се отвори и влезе някакъв мъж с вид на търговец на коне. Едната половина на лицето му беше превързана. Той свали широкополата си шапка и я постави на стола, като скри под нея едно вързопче, което носеше със себе си. След това се приближи към масата на следователя.

— Имали сте някакво известие за избягалия престъпник? — нетърпеливо забеляза следователят.

— Да — отговори непознатият, като се огледа малко неспокойно. — Даже го видях.

— Къде?

— Недалече оттук — отвърна мъжът.

— Тогава кажи къде, за да изпратим полицаи да го заловят.

— Няма нужда, защото аз го донесох със себе си.

— Да не си дошъл да ни се подиграваш? — запита строго следователят.

— Не, мистър, ще се убедите, че казвам истината. Но бих желал да ми кажете каква е наградата за залавянето му?

— Двадесет хиляди долара, ако бъде предаден жив, и десет хиляди за главата му.

— Тогава погледнете! — каза непознатият бавно.

Всички погледи се отправиха към този чудак, който се отправи с бавни крачки към стола, на който беше сложил шапката си, и взе вързопчето под нея. Занесе го на масата и го развърза. Всички неволно извикаха от ужас. Пред тях лежеше човешка глава. По обезобразеното

лице личеше, че притежателят ѝ бе претърпял страшни мъки, преди да умре.

Смъртта беше изменила до неузнаваемост чертите на красивото някога лице на Норт. Изцъклените очи му придаваха ужасяващ израз, затова повечето от присъстващите извърнаха глави.

— Къде направихте това страшно откритие? — попита един от съдиите.

— В един проход, недалеч от Тусон, след като разгоних глутница вълци, насъбрали се край трупата.

— Дали това е наистина главата на престъпника? — усъмни се някой.

— В това можем да се уверим веднага — каза един от съдиите, взе вързопчето с главата и излезе в коридора, където временно бяха изведени двете жени.

След малко се чу сърцераздирателен писък. Не беше овладяла нервите си Мери, пред която съдията отвори най-напред кърпата.

— Господи — извика тя, потресена от гледката, — това е главата на съпруга ми.

Щом чу писъка ѝ, Ирма, която стоеше малко встрани, веднага отиде при нея. Когато и тя видя съдържанието на кърпата, от която сякаш я гледаха заканително две мъртви очи, тя не можа да издържи и припадна в ръцете на Мери.

— Махнете тази глава! — извика опомнилият се Шелер. — Дано този начин на идентифициране няма лоши последствия за двете жени!

С помощта на съдиите свестиха Ирма и я отведоха заедно с Мери до файтона. Юнона, която чакаше там, се разтревожи много от вида на господарката си.

— Какво се е случило с мисис? — попита тя, гледайки въпросително Мери.

— Ще разбереш по-късно, Юнона — отвърна Мери, която едва се държеше на краката си.

— Познахте ли човека, който донесе главата? — попита Шелер от капрата Мери.

— Не — отговори тя, — кой беше той?

— Това беше метисът Хосе, който през изминалата нощ помогна на Норт да умре по такъв ужасен начин.

Недалеч от гробищата на Тусон имаше място, заградено с високи зидове. Жителите на градчето го избягваха, защото там се погребваха престъпниците. На другия ден след случката в съда някаква жена беше коленичила пред един гроб и се молеше. Това беше Ирма, графиня Хоенщайн, която се молеше за душата на бившия си съпруг.

НОВИ ОПАСНОСТИ

Ирма остана в Тусон с Юнона и Шелер, защото Роджър все още беше в Санта Фе. Мери беше повикана в Ню Йорк и помоли Ирма да остане още няколко дни в Тусон, за да възстанови здравето си, преди да я последва.

Шелер продаде бръснарницата си доста изгодно, така че със сумата от продажбата и премията за залавянето на Норт можеше да си осигури спокойно бъдеще. Затова беше решил да придружи графинята до Германия, където смяташе да се установи завинаги.

Изминаха няколко дни от отпътуването на Мери. Желаетейки да напусне колкото може по-скоро града, който събуждаше в нея толкова неприятни спомени, една вечер Ирма, придружена от Шелер и Юнона, взе влака за Ню Йорк. Тя въздъхна с облекчение, когато Тусон изчезна от погледа ѝ. Сега мислеше само за скорошната среща със стария си баща.

Първите два дни изминаха, без нещо да внесе разнообразие в монотонното им пътуване. На третия ден обаче Юнона забеляза, че влакът се движи много бавно. Шелер отиде да се осведоми за причината за това забавяне. След малко се върна и съобщи, че падналите проливни дъждове са повредили трасето на линията, както и някои мостове, така че се налагало машинистът да бъде много предпазлив.

Около обяд влакът спря на гара Ринсон. Напразно пътниците чакаха сигнал за тръгване. Скоро дойде един кондуктор и съобщи, че пътуването се прекъсва, защото мостът, по който трябваше да минат, бил сериозно повреден.

— Ами сега какво ще правим? — обърна се Ирма към Шелер, който тъкмо се връщаше във вагона.

— Току-що разбрах, че поправката на моста ще трае не по-малко от седмица — обясни той. — Неприятна перспектива, но няма какво да направим, ще трябва да се примирим с положението!

— Най-добре е да вземете като мен един файтон, който ще ви закара до най-близката гара — каза един от пътниците. — Аз вече направих необходимото и тръгвам със семейството си, защото предпочитам да се люшкам два дена из планината, отколкото да чакам десетина дни тук.

— Благодаря ви за добрия съвет! — отговори весело Шелер. — Е, съгласна ли сте да наемем един файтон, графиньо?

Ирма искаше да отговори утвърдително, но един кондуктор се намеси в разговора им:

— Ако ми позволите да ви дам един съвет, бих ви препоръчал да останете тук, вместо да скитате из планините! Случвало се е пътниците да загубят пътя, а сега е още по-опасно, защото из планините върлуват разбойнически банди.

Пътникът, който ги съветваше да наемат файтон, се изсмя, като чу тези думи.

— Ако се страхувате от всеки срещнат нехранимайко, наистина е по-добре да останете тук — каза той. — Можете обаче да бъдете уверени, че ще стигнем невредими до съседната гара!

Думите на кондуктора бяха разколебали Ирма, но Шелер предпочете мнението на пътника, затова тя се съгласи да наемат файтон. Същия ден следобед те тръгнаха на път.

Изминаха няколко часа. Файтонът летеше из елховите гори по пътища, покрити с мъх. Местността ставаше все по-непроходима. Гората се простираше по склоновете на планината, чиито върхове се издигаха в облаците.

— Кажи ми, приятелю — попита Шелер файтонджията, — познаваш ли добре тези места? Не виждам и най-малка следа от път.

— Такъв не съществува, мистър. Ние винаги се ориентираме по планините, защото гарата, към която пътуваме, се намира в подножието им.

— А кога ще пристигнем там?

— Утре около обяд.

— Това значи, че ще трябва да пренощуваме в гората? — попита разтревожен Шелер.

— Не, мистър — отговори файтонджията. — Докато се стъмни, ще стигнем в полето, а там може да пътуваме и през нощта.

След няколко часа започна да се мръква, но гората все още не свършваше. Шелер с тревога забеляза, че файтонджията не познаваше местността, през която минаваха, защото често спираше и се оглеждаше недоумяващо. Шелер не можа да се стърпи и запита неспокойно:

— Какво значи това? Виждам, че ти не знаеш къде се намираме.

— Дявол да го вземе! — изруга файтонджията. — Много пъти съм минавал по този път, но сега ми се струва, че погрешно съм се водил по върховете на планините.

— Ти си говедо, и при това от най-големите! — извика ядосан Шелер.

— Шелер, какво има, загубихме ли се? — попита Ирма с уплаха в гласа.

— Не вярвам да има подобна опасност, защото планините, в чието подножие е гарата, са пред нас. Но през нощта не можем да се оправим, затова ще нощуваме в гората.

Файтонджията все още продължаваше да се оглежда, не знаейки накъде да тръгне.

— Хайде, карай, да можем поне да излезем от гората! — подкани го строго Шелер.

— По-добре да останем тук, мистър! — отговори той. — Страхувам се да не се отдалечим от гарата. През деня ще ми бъде полесно да се оправя, защото ще се кача на някое високо дърво и ще разбера къде се намираме.

— Аз смятам, че е по-добре да тръгнем! — упорстваше Шелер.

— Между нас да си остане, мистър, но местността не е много сигурна! — прошепна тихо файтонджията.

— Я престани с тези глупости! Защо не ми каза това, преди да тръгнем? Хайде, карай, за да излезем от гората!

Файтонджията неохотно се подчини, но след няколко минути отново спря конете.

— Какво има пак? — ядоса се Шелер.

— Тихо, нищо ли не чувате? — прошепна файтонджията.

Шелер се послуша и долови приближаващ се конски тропот.

— Сигурно са други пътници, от които ще можем да разберем дали сме в правилна посока — каза той, като видя група конници между дърветата.

— Не са пътници, а бандити! — отговори файтонджията.

Ирма неволно извика.

— Не се страхувайте, графиньо! — каза Шелер и извади един револвер от джоба си. — Юнона, пригответи и ти револвера си — обърнала се той към негърката, която гледаше към конниците.

— За бога, скрийте револверите си! — помоли файтонджията. — Те са най-малко десет или дванадесет, въоръжени до зъби. Ако стоим мирно, вярвам, че ще се отървем само с откуп.

— Добре, ще направим както казваш — съгласи се Шелер, защото разсъди, че файтонджията има право.

Конниците, десетина млади мъже в каубойски дрехи, наобиколиха файтона и насочиха револверите си към пътниците.

— Всяка съпротива е излишна! — извика строен младеж, впил с възхищение очите си в Ирма.

— Този е Тексасеца Джони, главатарят им! — прошепна файтонджията на Шелер. — Хубаво ще ни изцеди, но иначе е джентълмен, ще ни остави, колкото ни е необходимо за пътя.

— Не се страхувайте! — каза любезно младежът на Ирма. — Ние не сме бандити, които ограбват безмилостно пътниците. Вземаме само колкото ни е нужно, за да посрещнем нуждите си.

Думите си той придружи със сваляне на шапка. Едва сега Ирма можа да види красивото му лице, опърлено от слънцето.

— Благоволете да ми дадете портфейлите си и всички бижута, които имате! — любезно заповяда главатарят.

Файтонджията не чака втора покана. Веднага бръкна в джоба си и даде парите, които имаше в себе си. Шелер даде портфейла си, чието съдържание не беше голямо, защото той беше превел парите си чрез една банка в Ню Йорк. На Юнона не обърнаха внимание, защото никой не можеше да помисли, че една негърка може да има пари. Това беше добре за Ирма, защото значителна сума от парите ѝ съхраняваше негърката.

— Къде отивате? — попита главатарят.

— В Германия — отговори Шелер.

— Тогава навярно имате билет до Ню Йорк — усмихна се младежът. — Ще ви оставя петдесет долара за разноски по пътя. Вярвам, че ще ви стигнат.

Шелер остана учуден от тази постъпка на бандита, защото си мислеше, че няма да му оставят и един цент. На файтонджията също бяха върнати няколко долара. След това главатарят се обърна към Ирма, която се беше посъвзела от обзелия я страх.

— Ще ми позволите ли, мисис? — запита вежливо Тексасеца Джони, вземайки портмонето от ръката на младата жена. Тя посегна да свали и медальона си.

— Не, медальона задръжте! Ние знаем как да се отнасяме с дами, мисис.

Той отвори портмонето ѝ, в което имаше петстотин долара, и погледна изпитателно Ирма.

— И вие ли отивате в Германия?

— Да — отговори тя, като почувства неудобство от погледа му.

Главатарят помисли малко, след това направи знак на един от бандитите да се приближи и размени с него няколко думи. После отново се обърна към Ирма и каза:

— Съжалявам, мисис, но това място не е подходящо за нощуване. Затова пък в нашето убежище ще намерите всички удобства за една дама. Реших, че трябва да останете няколко седмици при нас!

— Моля ви, не правете това! — изплаши се Ирма. — Съжалете ме и се откажете от това решение! Вземете ми всичко, но ме оставете да продължа пътя си!

— Съжалявам, но е невъзможно! Искам само да ви уверя, че можете да бъдете спокойна. Давам ви думата си, че никой от нас няма да ви докосне дори с пръст! Трябва да останете няколко седмици при нас, докато... но това ще разберете по-късно.

Ирма отчаяно наведе глава. Неумолимата съдба отново я излагаше на опасност, когато вече си мислеше, че неприятностите са останали зад гърба ѝ. Кой знае къде щяха да я заведат бандитите? Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

ПЛЕННИЦА

Шелер не можеше да се владее повече. Гневът му избухна с такава сила, че дори бандитите се изненадаха на смелостта му.

— Това вече е прекалено! — извика яростно той. — Ако държите да задържите непременно някой от нас, аз съм готов да ви последвам, но оставете господарката ми!

Главатарят не каза нищо, само направи знак и четирима от хората му заобиколиха Шелер. Пред дулата на насочените към него револвери той разбра, че всеки опит за съпротива е обречен на неуспех. Тексасеца Джони яхна коня си и се приближи към Ирма. На лицето му играеше любезна усмивка.

— Последвайте ме, мисис — каза той на изплашената жена. — Мястото, на което ще ви заведем, не е много далеко. Моля ви да осъзнаете, че не ви застрашава никаква опасност!

Ирма разбра, че нищо друго не ѝ оставаше, освен да изпълни заповедта му, затова заедно с Юнона слезе от файтона.

— Натоварете багажа на дамата! — заповяда главатарят и заповедта веднага беше изпълнена. — Сега можем да тръгваме.

Ирма искаше да се прости с Шелер, но той беше обграден от бандитите, така че не можа да му каже нищо. Тя тръгна бавно, последвана от Юнона.

— А ти къде си тръгнала, негърко? Връщай се веднага! — извика главатарят.

— Идвам с мисис! Предпочитам да ме убият, отколкото да се разделя с нея! — сопна се Юнона.

— Моля ви, оставете я да дойде с мен! — помоли се Ирма.

— Както желаете. Хайде, тръгваме!

Скоро групата се приближи до един проход. Главатарят извади бяла кърпа и се приближи до Ирма, която го погледна плахо.

— Позволете ми да закрия очите ви, защото оттук започва нашето владение и никой не трябва да знае пътя до скривалището ни!

Тъй като ще бъдете освободена след няколко седмици, тази предпазна мярка трябва да бъде приложена и към вас.

След като закриха и очите на Юнона, главатарят хвана Ирма за ръка и я поведе. Около час вървяха по някакви стръмни, криволичещи пътеки. Най-после спряха и младежът махна кърпата от лицето ѝ. В среднощния полумрак тя видя пред себе си голяма каменна къща, заобиколена от борова гора.

— Това е нашето жилище, мисис — проговори главатарят. — Последвайте ме, за да ви покажа стаята, определена за вас! Никой няма право да прекрочва прага ѝ, освен вашата прислужница.

— Много съм ви признателна за това уверение! — отговори Ирма. — Но няма ли да ми кажете защо ме доведохте тук?

— Утре ще научите. Имате думата ми, че никой няма да ви безпокои.

Ирма се притисна до Юнона и двете влязоха в къщата.

Главатарят, който вървеше пред тях, се изкачи по една стълба и ги въведе в добре осветена стая. На Ирма ѝ направи впечатление, че тя имаше още няколко врати, зад които сигурно се разкриваха други помещения.

— Това е стаята ви, мисис. Извинявайте, че не мога да ви предложа нещо по-хубаво! Стаята няма да бъде заключена, можете дори да се разхождате в гората край къщата. Сега негърката ще дойде с мен, за да ѝ покажа откъде ще получава храната ви. Ще си позволя да ви посетя утре и тогава ще разберете защо ви доведох тук.

Преди Ирма да отговори, главатарят направи знак на Юнона да го последва и излезе от стаята. Ирма седна на един стол. Отчаянието ѝ беше безгранично. Струваше ѝ се, че никога няма да се спаси от злата съдба, която я преследваше. Вече се виждаше в родината си и изведнъж попадна в ръцете на бандитите, от които нямаше да се отърве лесно. Така, потънала в мисли, дочака Юнона. Тя се върна с няколко блюда и бутилка вино и ги сложи на масата.

— Какви ли опасности ни чакат още? — въздъхна Ирма.

— Не се тревожи излишно, мисис! Юнона няма да позволи на никой да се приближи до мисис, докато сме тук — отговори преданата негърка.

— Поне да знаех защо ме доведоха тук? Тази мисъл не ми дава покой.

— Тези проклетници няма да направят нищо лошо на мисис. Те не искат нищо друго, освен да вземат повече пари.

— Но аз им дадох всичко, което имах.

— Това е вярно, но те веднага разбраха, че имат работа с благородна дама, и сигурно се надяват да вземат голям откуп за мисис.

Ирма погледна учудено Юнона.

— Бандитите често постъпват така — продължи негърката. — Сега мисис трябва да хапне нещо, защото не е яла от сутринта. Яденето, което ми дадох, ми се вижда вкусно. Чудно е, че в такова пусто място има така добре обзаведена къща. Значи бандитите не живеят никак бедно.

— Главатарят сам ли ти даде храната? — попита Ирма.

— Не. Той ме заведе в една стая, където беше оставено предварително сготвеното ядене. Аз трябва да отивам всеки обед и вечер в същата стая, за да вземам храната. Уверена съм, че в тази къща има и други жени, защото не мога да повярвам, че бандитите приготвят такива вкусни ястия.

Ирма похапна малко, но страхът все още не я напускаше напълно. Въпреки че беше смазана от умора, не се реши да легне. Най-накрая, след настоятелните молби на Юнона, се съгласи да си почине. Негърката заключи всички врати и остана да бди до леглото на обичната си господарка, но никой не наруши спокойствието им. В тази уединена сред гората къща се беше настанила тягостна тишина. Негърката заспа едва призори.

На следващия ден около обяд Юнона съобщи на Ирма, че главатарят на разбойниците желае да разговаря с нея. След малко той влезе в стаята, поздрави любезно и попита:

— Искате ли да разберете защо ви доведох тук?

Ирма кимна с глава. В очите ѝ можеше да се прочете тревогата, която я измъчваше.

— Преди това ще ви помоля да ми отговорите на няколко въпроса! Вчера ми казахте, че отивате в Германия. Ще ми кажете ли при кого точно?

— Връщам се при баща си — отговори Ирма.

— Как е името на баща ви?

— Граф Фон Хоенщайн — отговори спокойно Ирма.

— Значи не съм се излъгал. Прецених още в самото начало, че пред мен стои дама от висшето общество. Понеже баща ви е благородник, аз се надявам да плати приличен откуп за свободата на дъщеря си.

Ирма пребледня. Тя не се съмняваше нито за миг, че баща ѝ ще плати исканата сума, но мислеше за страданията, които тази вест щеше да му причини.

— Трябва да се обърна към баща ви, за да поискам откупа — продължи разбойникът. — А за това ще трябва повече време. Нямате ли някой роднина в Америка?

— Не, татко е единственият ми роднина, единственият ми близък човек.

— В такъв случай ще мине най-малко месец, докато ви освободя, защото толкова време ще трябва, докато пристигнат парите.

Това обяснение натъжи много Ирма, но тя не можеше да направи нищо, за да облекчи участието си.

— Ако обичате, седнете на масата, за да ви продиктувам едно кратко писмо, което ще изпратим на баща ви.

— Да пиша на баща си? — възкликна Ирма с такова огорчение, че всеки друг би се трогнал, но не и закоравелият бандит. — Трябва ли да увеличавам мъките на скъпия си баща?... Боже, нима не съм изпила докрай чашата на моите страдания!

— Успокойте се, мисис! Твърдо съм убеден, че баща ви ще плати на драго сърце искания откуп. Когато получа парите, ще ви заведа веднага до най-близката гара, откъдето ще можете спокойно да продължите пътя си. Тук са престоявали доста благородници, но никой не се е оплакал, че е бил третиран лошо. Аз не позволявам на никого да оскърбява пленниците ми!

След като разбра, че всяка съпротива е безполезна, Ирма седна зад масата и взе перото. Тексасеца Джони се приближи до нея и попита:

— Готова ли сте, мисис?

Ирма кимна.

— Добре, пишете!

„Мили татко!

На път за родината, близо до железопътната гара Ринсон, попаднах в ръцете на един човек, който няма да ме освободи, докато не получи откуп за мен. Моля те да му изпратиш веднага исканата сума, за да мога да се върна при теб! Не се тревожи, с мен се отнасят много добре. Не ми е позволено да ти пиша повече, затова остани със здраве!

Твоя обичаща те дъщеря
Ирма.“

— Така, благодаря ви, мисис! — каза главатарят. — Позволете ми да прибавя и аз няколко думи!

Ирма стана от стола, за да му даде възможност да напише това, което желае.

„Уважаеми графе,

Както разбирате от горните редове, дъщеря ви е моя пленница. Няма да ѝ се случи и най-малката неприятност, понеже ние знаем как да се държим с една беззащитна жена. Ще я освободя и ще я заведа със сигурна охрана до най-близката гара, ако след получаването на настоящото писмо ми изпратите триста хиляди долара.

За да има те достатъчно време, ще чакам да получа откупа в продължение на един месец. Изпратете сумата по свой доверен човек до гара Сонора в Ню Мексико, където ще дойдат мои хора да я получат. Давам ви думата си, че дъщеря ви ще бъде освободена веднага. Предупреждавам ви обаче да се откажете от мисълта да освободите дъщеря си чрез полицията. В такъв случай и аз ще съжалявам за печалната участ на дъщеря ви: ще бъде застреляна веднага! Същото ще се случи и ако исканата сума не пристигне навреме.

С почит: Тексасеца Джони.“

Като свърши, главатарят сложи писмото в плик и го подаде на Ирма.

— Бъдете така добра да напишете адреса!

Нещастната жена не подозираше ужасните думи, които бяха прибавени след редовете, написани от нейната ръка, и надписа плика.

— Благодаря ви, мисис! — каза бандитът и се поклони. — Надявам се след няколко седмици да ви заведе до близката гара, откъдето ще можете да продължите пътя си!

— Какво писахте на баща ми? — неволно запита Ирма.

— Някои подробности, които не ви интересуват — отговори Тексасеца Джони. — Моля до пристигането на откупа да смятате тези помещения за ваша собственост. Също така най-настойчиво ви моля да ми съобщавате и за най-малката неприятност, която имате, за да нямате след това никакъв повод за оплакване.

— Благодаря ви за тези думи! — отговори Ирма, поуспокоена от изявлението му.

— Животът е направил от нас това, което сме — продължи сериозно главатарят, — но досега не сме оскърбили нито една беззащитна жена. Вие сама ще се уверите в това. Засега останете със здраве, мисис! Ще отида лично да изпратя писмото, за да пристигне колкото може по-бързо при баща ви.

Тексасеца Джони се поклони и напусна стаята. Ирма се приближи до прозореца и погледна навън. Над върховете на борове се виждаше ясното синьо небе. Тази гледка я натъжи, но в същото време я обзе и чувство за сигурност. Тя вярваше, че този, който я беше избавил от толкова беди, нямаше да я остави и сега, и му отправи гореща молитва, която успокои измъчената ѝ душа.

ЕДИН СМЕЛ ПЛАН

Какво беше станало по това време с доблестния Шелер, който, обхванат от безсилна ярост, трябваше да гледа как бандитите отвличат обичната му графиня?

След като Ирма и Юнона се скриха от погледа му, бандитите, останали при файтона, също изчезнаха бързо в мрачната гора. Той гледа след тях, докато престана да чува тропота на конските копита. Тогава изля гнева си върху файтонджията, който според него беше единственият виновник за постигналото ги нещастие.

— Е, харесва ли ти всичко това? — извика той, почервенял от гняв. — Ако не беше ни довел в тази пустош, графинята нямаше да попадне в ръцете на бандитите. Но бъди спокоен, уверявам те, че скъпо ще ми платиш за това!

— Изслушайте ме, мистър...

— Нищо не искам да слушам! — извика Шелер. — Ако не искаш да съжаляваш още повече, карай по-бързо към гарата. Ако сутринта не сме там, ще ти се случи ново нещастие!

Изплашеният файтонджия се подчини на заповедта на разгневения пътник и конете препуснаха в непрогледния мрак. Когато изгря луната, пътуването стана по-лесно, защото файтонджията можеше да различава препятствията по неравната земя. Изведнъж гората започна да оредява и конете препуснаха из необятната прерия. Лудото препускане трая до сутринта и за радост на Шелер скоро видяха гарата. След десетина минути покритите с пяна коне спряха пред нея. Шелер скочи от файтона, затича се към помещението, където се намираше телеграфът, и заудря с всички сили по вратата.

— Да не сте полудели, че вдигате такъв шум по това време? — попита мъжът, който отвори вратата.

— Трябва да подам бърза телеграма. Бяхме нападнати от разбойници, които отвлякоха графиня Фон Хоенщайн. С нея пътувахме за Германия — изкрещя Шелер.

— Сигурно е бил Тексасеца Джони — предположи един от служителите.

— Не ме интересува кой е бил! — отговори Шелер. — Важното е, че нещастната графиня сега е в мръсното скривалище на тези негодници.

— До кого искате да изпратите телеграмата? — попита телеграфистът, след като влязоха в стаята. — Кажете ми съдържанието и след половин час ще бъде предадена.

— Виж, това вече ми харесва! — отбеляза Шелер. — Пишете:

„Санта Фе, до полицейския началник Роджър.

Графиня Фон Хоенщайн заловена от разбойници и отвлечена в планините. Очаквам незабавното ви пристигане.

Шелер“.

— Както ви казах, след половин час телеграмата ще бъде в ръцете на полицейския шеф — каза телеграфистът. — Ако тръгне веднага, довечера може да бъде тук.

„Роджър е единственият човек, който може да освободи графинята — мислеше си Шелер. — Без нея няма да се върна в Германия даже ако трябва с месеци да стоя в това проклето място!“

Привечер той се разхождаше нервно по перона на гарата, защото влакът от Санта Фе трябваше да пристигне след няколко минути. Не мина много време и свирката на локомотива отекна пронизително. Погледът Шелер се проясни, когато видя зад един от прозорците на първия вагон човека, когото очакваше. Роджър също го видя и след малко стисна ръката му.

— Кажете ми, Шелер, как графинята попадна в ръцете на бандитите?

— Елате с мен, ангажирах стая. Там ще ви разкажа всичко.

— Добре, да вървим. Елате и вие, Макнийл — обърна се Роджър към помощника си, когото беше довел със себе си от Санта Фе.

След малко тримата мъже седнаха в стаята и Шелер разказа накратко произшествията, завършили с отвлечането на Ирма.

— Няма съмнение, че графинята е попаднала в ръцете на Тексасеца Джони! — каза полковникът загрижено.

— И служителите от гарата са на същото мнение — отбеляза Шелер. — Но ние трябва да намерим този бандит, мистър! С полицаи, дори с войска, ако трябва, ще можете да организирате потеря, която да освободи графинята.

Макнийл повдигна рамене, а загриженото лице на Роджър се помрачи още повече.

— Подобно нещо е немислимо! — отсече той.

— Но защо, когато разбойникът разполага с десетина човека, които лесно могат да бъдат победени? — попита разочарован Шелер.

— Даже и сто да са, пак ще ги унищожа! Но имам основание, което не ми позволява да постъпя по този начин. Ако организираме потеря против Тексасеца Джони, наистина ще намерим графинята, но не жива, а мъртва!

— Какво? — извика уплашено Шелер. — Нима този бандит ще посмее да посегне на този ангел?

— Не, разбойникът е много любезен с дамите. Но потерята, която искате да организираме, ще го ядоса. Той се надява на голям откуп, а ние се опитваме със сила да му вземем пленницата. В този случай тя няма да бъде пощадена.

— Тогава какво ще правим? — запита отчаяно Шелер. — Споменахте за откуп. Значи ли това, че ще чакаме, докато онези мерзавци направят предложението си?

— Не! Аз съм решил твърдо да освободя графинята от ръцете им. Тъй като добре познавам местността, където те обикновено се появяват, ще отида там с Макнийл.

— Вземете и мен! — помоли Шелер. — Обещавам, че ще се подчинявам на всичките ви заповеди. А тъй като съм добър стрелец, ще бъда много полезен в случай на нужда. Без графинята няма да мръдна оттук, това е решението ми!

— Много съм ви признателен за това предложение! — отговори сърдечно Роджър. — Ще тръгнем с файтон, след това ще продължим пеш. Когато стигнем, ще чакаме благоприятен момент, за да се вмъкнем в скривалището им.

Звездите вече гаснеха една след друга, когато тримата мъже изоставиха файтона, който ги беше докарал. Сега трябваше да

продължат пеш до мястото, където Ирма беше пленена. Роджър вървеше напред, следван от Шелер и Макнийл. Когато навлязоха в гората, той се спря и каза тихо:

— Сега ще трябва да претърсим много внимателно тази местност! Тя ми е позната, защото съм бил тук и друг път. Мисля, че скривалището трябва да бъде някъде из ония обрасли с гори височини. Затова да тръгваме нататък!

Тримата мъже обикаляха няколко часа из гората, но не откриха никаква следа от разбойниците. Слънцето се беше изкачило на хоризонта, когато седнаха да починат малко.

— Започвам да мисля, че тези мръсници са се преместили на друго място — забеляза мрачно Шелер, като легна на покритата с мъх земя.

— Търпение! — отвърна Роджър. — Възможно е да са близо до нас, но ние да не можем да ги открием.

Като каза това, той стана и заоглежда наоколо.

— Чухте ли нещо? — запита го Шелер.

Роджър му даде знак да мълчи и направи няколко крачки напред.

— Чувате ли нещо, Макнийл? — отново попита Шелер.

— Мълчете! — отговори полицейският агент. — Изглежда шефът е доловил нещо.

Шелер задържа дишането си, но неопитното му ухо не чу нищо друго, освен шумоленето на листата по дърветата.

— Бързо! — извика върналият се с тихи стъпки Роджър. — Чух цвилене на кон, значи скривалището им е някъде тук.

Макнийл и Шелер го последваха. И тримата държаха оръжието си готово за стрелба, за да могат да го употребят в случай на нужда. Скоро чуха съвсем ясно и тропот от копита. По даден знак от Роджър двамата мъже изостанаха малко след него. Стори им се, че чуват човешки гласове.

— Мислите ли, че са разбойниците? — прошепна Шелер на Макнийл.

— Това ще разберем сега, защото шефът се връща — отвърна полицейският агент.

— Видях наблизко, на една полянка, четирима бандити. Вероятно охраняват скривалището. Вързали са конете си откъм нашата страна.

Главната ни задача ще бъде да хванем и четиримата, защото, ако някой от тях се спаси, планът ни да спасим графинята ще се провали.

Шелер вече предвкусваше близката борба и поиска веднага да се затича към поляната, но Роджър го задържа.

— Никой от вас да не употребява оръжие, докато не стрелям аз! — заповяда той. — Може би бандитите ще се предадат доброволно.

Тримата тръгнаха предпазливо, докато стигнаха до едно място, от което се виждаше добре полянката. Бандитите въобще не очакваха, че някой може да ги нападне тук. Те трепнаха едва когато конете изпръхтяха, подплашени от появата на непознатите мъже. Но вече беше късно, защото видяха насочени към тях три револвера.

— Предайте се, иначе сте загубени! — извика предупредително Роджър.

Двама от тях хвърлиха оръжието си, но другите двама се опитаха да го извадят от кобурите. Повече не можаха да направят, защото точните изстрели на Макнийл и Роджър ги повалиха на земята.

— Милост! — завикаха предалите се бандити, като видяха, че приятелите им са мъртви.

— Приближете се! — заповяда им Роджър.

Те веднага се подчиниха, защото смятаха, че са заобиколени от полицаи. Макнийл веднага им надяна белезниците. След това заедно с конете ги заведоха навътре в гората, понеже Роджър се страхуваше, че стрелбата може да привлече вниманието на другите бандити. След като се поотдалечиха малко от мястото на битката, Роджър им нареди да спрат.

ОСВОБОЖДЕНИЕТО

Като спряха, полковникът изгледа пленените бандити, които не смееха да вдигнат очи, и каза на Макнийл:

— Тези момчета са новаци. Вземи единия от тях и го разпитай, за да ти каже къде е скривалището им. Не забравяй да научиш паролата! И го предупреди, че ако не говори истината, ще го застреляш.

— Добре — отвърна Макнийл, хвана за ръката един от пленниците и го отведе настрани.

— А сега ти ме слушай внимателно! — обърна се Роджър към другия разбойник. — Искam да ми кажеш къде точно се намира скривалището на бандата ви. Да знаеш, че ще бъда безмилостен, ако не говориш или се опиташ да ме излъжеш!

— Простете, мистър! — примоли се изплашеният бандит. — Ще кажа всичко, но ви моля да ме защитите пред съда, защото аз съм само от няколко седмици в бандата на Тексасеца.

— Значи Тексасеца Джони е главатарят ви! Така си и мислех! Сега ми опиши мястото, където се намира дамата, която пленихте.

— По този начин няма да можете да го намерите. Но има друг сигурен начин: яхнете кобилата на убития от вас Боб. Конят знае пътя и може да ви заведе там дори и през нощта.

— Добре — съгласи се Роджър. — Колко бандити има в скривалището?

— В скривалището ли? — попита бандитът. — Не, мистър, ние не живеем в някаква дупка, а в каменна къща, доста голяма и удобна. Там има още седем човека.

— Каменна къща ли? Но как е възможно да има такава къща в това пусто място?

Разбойникът повдигна рамене.

— Това не мога да ви кажа, мистър. Чул съм, че зданието съществува от много години и отвътре е мебелирано доста луксозно.

Поне така са ми разправяли, защото не съм влизал във всички помещения.

— Пазят ли се входовете нощем? — продължи разпита Роджър.

— Да, двама души стоят на пост горе на височината.

— Така... така! Вижда се, че и вие бяхте на пост, когато ви изненадахме?

— Да. Трябваше да наблюдаваме дали не идва някой от гарата. Тексасеца Джони никога не занемарява бдителността си.

— А кога трябваше да се върнете?

— Тази нощ, мистър.

— И каква е паролата, за да ви пуснат караулите?

— Паролата е „Враната грачи“.

— Добре. Сега ще разбере дали си ми казал истината. Шелер, пазете няколко минути пленника!

Храбрият Шелер се приближи, гледайки така заплашително пленника, че изплаши до смърт и без това стреснатия младеж. Роджър отиде при Макнийл, който разпитваше другия бандит.

— Е — попита го той, — какво научи?

— Въпреки че е млад, този бандит е много твърд — отговори ядосано агентът. — Той твърди, че бандата им наброявала сто човека. И другите му показания са все такива преувеличени, така че не вярвам в нищо, което разказа досега.

— Каза ли ти паролата?

— Да, паролата била „Вълкът вие“ — отговори Макнийл. — Това е единственият удовлетворителен отговор, който можах да изтръгна от него.

— И този отговор не е верен — отвърна Роджър за голямо разочарование на своя подчинен. — Остави го на мен, аз ще го накарам да запее друга песен!

Като каза това, Роджър се приближи до бандита и допря цевта на револвера до челото му. Тръпки полазиха по тялото на младежа, като усети хладината на смъртоносното оръжие.

— Ще ти задам само два въпроса, моето момче — процеди тихо полковникът. — Само те предупреждавам, че ако излъжеш и сега, миг след това си мъртъв. Приятелят ти излезе по-умен от теб и си призна всичко. И така, кажи ми колко души има още Тексасеца Джони?

— Седем — промълви неохотно бандитът.

— А каква е паролата? — зададе втория си въпрос Роджър, като натисна дулото на револвера в челото му.

— „Враната грачи“ — побърза да отговори младежът.

— Имал си късмет, момче! — каза Роджър и прибра револвера си.

След това се обърна към Макнийл и каза:

— Сега ще завържем тези двамата за едно дърво и ще си починем няколко часа, защото заслужаваме почивка след такова напрежение. Ако ни върви, както досега, графинята ще бъде свободна още тази нощ!

Нощта се беше спуснала над гората. Извилият се вятър огъваше върховете на дърветата, които стенеха като живи същества. Скоро се изви буря, която зафуча с хиляди гласове. Те се блъскаха в скалите и ехото им отлиташе надалече. Чуваха се трясъци от пречупени дървета.

Но тази стихия не можеше да спре тримата смели мъже. В този миг те преминаваха един от най-трудните проходи. Напредваха по една тясна пътека, често препречвана от паднали дървета. Широките наметала, с които се бяха загърнали, ги правеха неузнаваеми, а шапките с широки периферии закриваха напълно лицата им. Това облекло, накитените коне и дулата на револверите целяха да покажат, че това са хора от бандата на Тексасеца Джони. С тази маскировка Роджър, Макнийл и Шелер се надяваха да проникнат в скривалището на бандитите и да освободят Ирма.

— Проклето време! — извика Шелер, който едва се крепеше на седлото.

— Напротив, идеално е за осъществяването на нашия план! — възрази Роджър.

— Учудвам се, че конят ви върви така сигурно и спокойно в такова време — каза Шелер, гледайки със завист коня, който яздеше Роджър.

Разбойникът не беше излъгал, като посъветва полицейския шеф да се довери на животното. Конят се движеше спокойно по познатата му пътека, без да се препъне нито един път. Роджър беше уверен, че с негова помощ скоро щяха да се доберат до скривалището на бандитите. Най-после стигнаха до една долина, където вятърът беше по-слаб.

— Изглежда, че скоро ще намерим гнездото на горските пиленца! — каза, смеейки се, Шелер на Макнийл.

— Тихо! Нито дума повече! — прошепна той. — Оставете полковника да ни води. А сега си дръжте устата затворена, защото ми се струва, че сме близо до леговището на звяра!

Шелер се подчини, но обзелото го настроение му помагаше да не обръща голямо внимание на неприятното време.

— Стой, кажи паролата! — извика внезапно някой с мощен глас, който надви бушуващата буря.

— „Враната грачи“ — отговори спокойно Роджър, като поизмени малко гласа си.

— Дявол да ви вземе, много късно се връщате! Главатарят беше много разгневен. В къщата всички спят, затова не вдигайте шум, за да не си изпатите!

Тримата отминаха напред, без да отговорят нищо. Орловият поглед на Роджър откри въпреки тъмнината силуета на една голяма постройка, разположена в края на голяма поляна.

— Не заминаха ли четирима по обяд? — чу Шелер гласовете на часовете.

— Да, Бил — отговори друг глас.

— Стори ми се, че сега минаха трима?

— Не си видял хубаво в този мрак.

След това Шелер престана да чува гласовете на бандитите. Надяваше се, че не са се усъмнили в нещо.

— Трябва да действаме бързо, защото иначе всичко е изгубено — прошепна Роджър. — Вържете конете до малката постройка. Това трябва да е конюшната, защото чух тропот на коне. Изведете още два коня за графинята и слугинята й.

Макнийл тръгна да изпълни заповедта, без да пророни нито дума.

— Шелер, вие елате с мен! — продължи Роджър. — Започва най-трудната част от начинанието ни, защото трябва да открием къде се намира графинята. Нямаме време за губене, трябва да проникнем в къщата. Можете ли да се катерите?

— Като котка! — отговори кратко Шелер.

— Това е добре. Според мен графинята трябва да е на първия етаж, затова ще претърсим най-напред там. Стой! Ето една дълга

върлина, която ще ни послужи отлично. Ще я опрем на стената и ще можете да се изкачите по нея, а аз ще я придържам да не падне.

Въпреки че малко беше преувеличил способностите си, Шелер успя да се изкачи до прозорците на първия етаж. Роджър го следеше, доволен от успеха му.

— Панталоните ми отидоха по дяволите! — възкликна Шелер. — Но нищо, нали е за графинята.

— По-тихо! — смъмри го Роджър. — Виждате ли някъде графинята?

— Не, но виждам няколко добре осветени стаи, които сигурно ѝ служат за жилище.

В този миг една ръка дръпна завесата на прозореца, до който беше Шелер, и го отвори.

— Помощ! — изписка женски глас. — По...

Викът заглъхна под ръката на Шелер, който скочи бързо в стаята.

— Само още една дума — и си мъртва! — прошепна той гневно, но миг след това се разсмя: — Гръм да ме порази, ако това не е Юнона!

— Ах, мистър Шелер — промълви изплашената негърка.

— За малко да вдигнеш на крак цялата къща — упрекна я той. — Казвай бързо къде е графинята? Ако спи, веднага я събуди, защото трябва да тръгваме, нямаме никакво време за губене!

Юнона не беше в състояние да предприеме нищо, тъй като все още не можеше да разбере как се беше озовал Шелер тук.

— Хиляди дяволи! Не разбираш ли какво ти говоря? Хайде, доведи по-бързо графинята! — подкани я Шелер. — Мистър Роджър чака отвън, но явно графинята няма да може да мине по същия път, по който дойдох.

Юнона най-после разбра, че спасението им е близо, и бързо изхвъркна от стаята. След малко от съседното помещение се чу шепот.

„Значи графинята е там — каза си Шелер. — Я да повикам и мистър Роджър!“

Но полковникът го избави от излишни усилия. Като видя, че Шелер успя да се вмъкне в стаята, той направи опит да се изкачи и успя. В мига, в който Шелер се канеше да го извика, той отметна завесата и влезе в стаята.

— Тук ли е графинята? — попита нетърпеливо полковникът.

— Сега ще дойде. Проклетата негърка ме видя и с глупостта си за малко щеше да провали всичко. За щастие успях да ѝ затворя устата навреме, иначе сега щяхме да се стреляме с бандитите.

Полковникът не отговори, защото в този миг на вратата на съседната стая се появи озареното от радост лице на Ирма.

— Вие ли сте, мистър Роджър? — звънна гласът ѝ.

Развълнуваният мъж пристъпи няколко крачки, наведе се и целуна ръката на младата жена.

— Какво щастие, че най-после ви намерих, графиньо! Но сега трябва да тръгваме, защото ни чака дълъг и опасен път през тази нощ.

— Как ще мога да ви се отблагодаря за вашата саможертва? — попита Ирма със сълзи на очи.

— Аз само изпълних дълга си! — отговори полковникът и я наметна с една мантия. — Сега трябва да ми се доверите. Надявам се с божията помощ да се измъкнем незабелязано от тук!

Ирма подаде ръка на Роджър и всички напуснаха стаята. В коридора Роджър се послуша, но не чу нищо обезпокояващо. Явно бандитите не подозираха, че в този момент красивата пленница се изплъзваше от ръцете им. Бегълците слязоха по стълбата и стигнаха до външната врата, но тя беше заключена.

— Има още една врата, която остава отворена, докато се приберат всички — каза Юнона.

Без да дочака отговор, негърката тръгна по мрачния коридор и отвори една вратичка.

— Елате, графиньо! — прошепна Роджър.

След като излязоха от къщата, той се отправи с нея към конюшната, където го очакваше Макнийл с конете.

— Готови ли са конете, Макнийл? — запита Роджър.

— Да, пет коня. Дори смених нашите с отпочинали, като оставих само белия, който знае пътя — отговори Макнийл.

Роджър повдигна Ирма и я сложи да седне на един от конете. После повика Шелер и Юнона и им каза:

— Вземете графинята между вас. Макнийл и аз ще вървим напред, за да заставим часовите да мълчат. След това ще заведете графинята в гората.

Роджър и Макнийл тръгнаха и скоро стигнаха до часовите, които бяха чули тропота на конете и побързаха да им препречат пътя.

— Какво има? — извикаха и двамата едновременно. — Къде отивате пак?

— Приканвам ви в името на закона да предадете оръжието си! — извика полковникът.

— Проклятие! Бягай, Били, полиция! — извика единият от бандитите и извади револвера си, но изстрелите на Роджър и Макнийл ги простряха на земята.

— Бързо! — извика полковникът на Шелер. — Вървете с графинята и негърката напред! Ние ще задържим бандитите, защото те няма да закъснеят да ни нападнат.

В този миг от къщата се разнесоха гневни викове.

— Ето ги! — чу се властен глас. — Стреляйте, момчета, не оставяйте нито един да се измъкне!

Но беше твърде късно. Шелер и жените се скриха в боровата гора.

Стрелбата започна едновременно от двете страни. Куршумите на бандитите най-често попадаха в стволовете на дърветата, докато Роджър и Макнийл повалиха няколко от конете. Шелер отведе графинята и Юнона на сигурно място и се върна, за да вземе участие в битката. Тримата постоянно сменяха местата, от които стреляха, и така създаваха у бандитите впечатление, че са нападнати от повече хора.

— Дръжте ги, момчета! — извика отново главатарят и куршумът му одраска ръката на Шелер.

— Чакай, господинчо, сега е моят ред! — извика Шелер.

След неговия изстрел Тексасеца Джони се свлече от коня си. Раняването му хвърли бандитите в паника. Те спряха стрелбата и се изтеглиха назад към къщата в очакване на ново нападение.

— Обърнахме неприятеля в бягство! — извика тържествуваш Шелер. — Но от всичко най-много ме радва, че оставих на Тексасеца Джони спомен, който ще помни дълго време. Мистър Роджър, да нападнем къщата, да я запалим и да оставим тези мерзавци да изгорят вътре като мишки!

— Преди всичко трябва да отведем графинята на сигурно място! — напомни му Роджър. — Има време, полицията ще довърши тази банда. Моите поздравления, сражавахте се като герои!

— Това качество е присъщо на семейството ми — отговори важно Шелер, а на себе си добави: — Само веднъж храбростта ми

стана причина да ям бой, и то от някакви си проклети негърки.

Полковникът се отпрати към мястото, където чакаха уплашените жени.

— Не сте ли ранен? — попита го Ирма.

— Не, слава богу! — отговори той. — Най-после сте свободна, графиньо! Няма да посмеят да ни преследват.

— Дали ще мога някога да ви се отплатя за това, което направихте? — въздъхна Ирма. — И друг път сте ми давали възможност да почувствам добрината ви.

— Заплашва ли ви с нещо този бандит? — попита бързо Роджър.

— Не, той беше много любезен с мен, но аз не можех да мигна по цяла нощ. Вие ми се притекохте на помощ в момента, когато нервите ми вече не издържаха. Вашата саможертва, мистър Роджър, ме кара да се чувствам неудобно. Не мисля, че съм достойна за всичко, което правите за мен.

— Не говорете така, графиньо! Аз изпълних дълга си. Моето възнаграждение е радостта, която изпитвам от това, че отново сте свободна и не ви заплашват никакви беди. Не можете да си представите колко се упреквах, като разбрах от Шелер, че сте попаднали в ръцете на тези бандити! Отсега нататък обаче няма да ви остава, докато не ви заведе при баща ви.

— Не, мистър Роджър, не мога да приема и тази жертва от вас! — извика Ирма и почувства, че страните ѝ пламнаха.

— А пък аз ви моля да ми позволите да ви придружа до Германия — настоя Роджър. — Само когато видя, че се намирате на сигурно място, в замъка на баща ви, ще считам мисията си за приключена.

— Горкият ми баща! Колко ли ще се изплаши, като получи писмото ми?

— Какво писмо? — учуди се Роджър.

— Писмото, което главатарят на бандата ме накара да напиша. В него става дума за откупа, който той иска за моето освобождение.

— Успокойте се, графиньо! — отвърна полковникът. — Ще пристигнем в Германия заедно с писмото. Тогава то няма да има никакво значение.

— Благодаря ти, Господи, за помощта, която ми оказа! — промълвиха устните на Ирма. — Сега вече ще видя баща си и моята

родина.

Бурята беше поутихнала, само от време на време подухваше вятър. Начело на групата беше Роджър, щастлив, че успя да спаси графинята и сега тя язди до него. Сърцето му биеше силно, защото беше забелязал на лунната светлина, че очите ѝ го гледаха с признателност. В този момент не смееше да разговаря с нея, защото се страхуваше, че може да издаде чувствата, които измъчваха сърцето му.

Малко след тях яздеха мълчаливо Шелер, Макнийл и Юнона. Ръката на Шелер беше превързана, защото Юнона беше забелязала, че той е ранен. Той неохотно се съгласи да приеме тази услуга от негърката, но после ѝ беше благодарен. Като гледаше кръшната снага на Юнона, Шелер ужасно съжаляваше, че тя не беше бяла. Но омразата му към черните надделя и на следната сутрин той намери за какво да се скара с нея. Макнийл, който водеше двамата пленени бандити, едва сдържаше смеха си, като гледаше тази интересна двойка.

КЪМ ЕВРОПА

В една мрачна декемврийска утрин на кея на пристанището в Ню Йорк спря файтон. От него слязоха две дами и един джентълмен с представителна външност. Това бяха Ирма, Мери и Роджър. На пристанището чакаше голям презокеански параход, с който Ирма и Роджър щяха да отпътуват за Европа. На него цареше оживление, свързано с предстоящото му отплаване. Тримата се качиха на парахода, където ги чакаха Шелер и Юнона.

Ирма беше почивала няколко дни във великолепия дворец на Мери. Въпреки молбите ѝ, Ирма настояваше да тръгне незабавно, макар и през студения зимен месец, защото искаше по-скоро да види баща си. В очите ѝ блестяха сълзи, защото трябваше да се сбогува с приятелката си.

— Скъпа Ирма, дали ще те видя пак някога? — въздъхна с болка Мери.

Ирма я притисна към себе си и отвърна:

— Знаеш, че не можах да намеря Лидия. Сигурно ще дойда пак. Но голямото желание на баща ми да ме види ме кара да се върна веднага в родината си.

— Пътуването ти в този бурен месец ме тревожи — каза Мери. — Няма да се успокоя, докато не получа съобщение, че сте пристигнали в Хамбург. Успокоява ме малко само това, че ще те придружава полковник Роджър. Знам, че той ще бди над теб и ще ти помогне в случай на беда.

Ирма погледна към Роджър и леко се изчерви.

— Имаш право, скъпа Мери. Мистър Роджър ще се погрижи за мен. Смущава ме само това, че не мога да му се отплатя за всичко, което направи за мен. Какво струват думите ми на благодарност пред саможертвата на Роджър, който изложи дори живота си на опасност заради мен!

По лицето на Мери се прокрадна лека усмивка, но тя не отговори нищо на Ирма. Звънна камбаната на парахода и котвата започна да се

вдига от морските дълбини.

— Трябва да се разделяме, скъпа Мери — прошепна с треперещ от вълнение глас Ирма. — Но се надявам, че ще се върна и отново ще бъдем заедно.

Мери я притисна силно до гърдите си. Мигът на сбогуването ѝ причиняваше голяма болка. След това подаде ръка на Шелер и Юнона и се обърна към Роджър, който също не беше равнодушен към тази раздяла.

— Останете със здраве, мистър Роджър, и бдете зорко над моята скъпа приятелка — едва успя да каже тя със задавен от сълзи глас.

Отново прегърна Ирма и бързо слезе от парахода. Витлото на парахода забуча и превърна вълните в бяла пяна. Мостът беше вдигнат и параходът се отдалечи бавно от кея, където стотици мъже и жени махаха с ръце за сбогом на роднини и приятели. Облегната на парапета на палубата, Ирма махаше с кърпичката си на Мери. Тя не помръдна от мястото си, докато параходът не се скри от погледа ѝ.

Въпреки студеното време първите дни от пътуването изминаха бързо, защото пасажерите имаха възможност да се разхождат по широката палуба. Ирма обаче предпочете да стои в топлата каюта, за да може да почине добре след изживените тревожни дни. За голямо съжаление на Шелер негърката стоеше постоянно при господарката си, така че той беше лишен от постоянните си препирни с нея.

В онези години тръгващите от Ню Йорк параходи към Европа плаваха обикновено в две посоки: към Англия и към Франция. В Англия три пристанища служеха за изходни пунктове за трансатлантическо плаване: Портсмут, Брайтън и Суонзи. Във Франция това бяха Хавър и Сен Назер. От Ню Йорк потеглящите параходи следваха посока южно от Нова Шотландия към Ирландия, като правеха малък завой, за да избегнат големите ледени планини, след което се спускаха откъм Гренландия и после малко на юг към Ламанша.

Тази сутрин Ирма се събуди от бученето на морето и силното клатене на парахода. Тя на драго сърце би се качила на палубата, защото самотата в каютата ѝ тежеше и увеличаваше страха ѝ от приближаващата буря. Капитанът на парахода беше забранил строго на пътниците да излизат на палубата в бурно време, защото се боеше, че ще им се случи някое нещастие.

Скоро в каютата ѝ дойде Роджър и по загриженото му лице тя разбра, че силният циклон може да причини доста неприятности. Въпреки опитите си, той не успя да успокои напълно Ирма, защото от силното клатушкане и грохота на вълните тя разбираше, че надигащата се буря може да се окаже фатална. Ураганът, без да отслаби силата си, продължи през целия ден. Дори капитанът призна, че за пръв път е изненадан от такава силна буря. По загрижените лица на старите моряци можеше да се разбере, че положението е сериозно. Капитанът и офицерите на командния мостик се вързаха с въжета, за да не бъдат отнесени от големите вълни, които заливаха парахода. Кормчията гледаше мрачно облаците и вълните, които се издигаха като планини и се разбиваха в стените на парахода. Въпреки че не продумваше нито дума, по изопнатите черти на лицето му можеше да се види безпокойството, което го беше обзело. Ако бурята продължеше още няколко часа, положението на кораба щеше да стане трагично.

В този миг бурята бушуваше и далече на изток, край замъка на Фон Хоенщайн, като свеждаше ниско клоните на дърветата и разнасяше из въздуха снега от тях като сребърна мъгла. Тук бурята бе продължила цяла нощ, едва на сутринта се беше укротила. Силният студ, който се беше спуснал, покри с фантастични ледени цветя прозорците на средновековния замък.

Но той не можеше да проникне в удобните и добре затоплени стаи на замъка, в които се намираха старият граф Адалберт Каспар Хелмут фон Хоенщайн и неговата хубава внучка Лидия, която се радваше на ледените цветя по прозорците, които блестяха чудно, озарявани от слънчевите лъчи. Графът продължи прекъснатия разговор за скорошното пристигане на Ирма, който Лидия много харесваше, защото се отнасяше за любимата ѝ майка. Момиченцето едва сдържаше нетърпението си да я види от деня, в който бе разбрало, че тя скоро ще се върне. Събудеше ли се от сън, първата му мисъл беше за нея, а вечер я споменаваше в молитвите си.

Графът беше отстъпил пред молбите на Лидия да говори за майка ѝ, за близкото ѝ завръщане и за подаръците, които щеше да ѝ донесе. В този момент влезе Йохан и предаде на графа чантата, в която получаваха пощата. Той я отвори и изведнъж трепна от радост. Не! Нямаше никакво съмнение. Адресът на едно от писмата беше написан от ръката на любимата му дъщеря.

— О, Господи! Благодаря ти, Господи! — прошепна разчувстван графът. — Най-после ще разбере кога ще притисна до сърцето си моето скъпо дете.

Той скъса плика и разгъна с треперещи от вълнение ръце писмото, но изведнъж изстена глухо, а очите му се впиха във фаталното послание. Стоя така доста време, докато дойде на себе си от неочакваното душевно сътресение. Мрачни мисли го обзеха при мисълта, че дъщеря му е в ръцете на безмилостни бандити. Бавно остави ужасното писмо, в което дръзкият разбойник се заканваше да убие графинята, ако не получи навреме откупа. Графът разбираше, че и най-малкото забавяне би могло да докара непоправимо нещастие. В отчаянието си той си спомни за полковник Роджър. Този великодушен мъж, който беше закрилял дъщеря му — само той би могъл да се притече на помощ на нещастната Ирма. Графът реши да изпрати исканите пари на него, за да може той да я освободи. След половин час Ернст препускаше към града, за да изпрати телеграфически пари на полковника. Графът молеше Роджър да изтегли парите за откупа от една банка в Ню Йорк, която имаше делови контакти с неговата банка. Дори ако бандитът беше поискал десет пъти по-голяма сума, старецът би я дал на драго сърце, за да спаси живота на дъщеря си.

Часовете, които изминаха, след като Ернст отиде да изпълни нареждането, бяха много мъчителни за графа, защото неизвестността го измъчваше ужасно и хиляди мрачни мисли минаваха през главата му. Той се разхождаше нервно из стаята, очаквайки да получи уверение, че телеграмата е изпратена по най-бързия начин. След няколко часа преданият слуга влезе в покоите на господаря си.

— Предадена ли е телеграмата на полковника? — запита нетърпеливо графът запъхтия от бързане Ернст.

— Не, господарю! — отвърна едва дишаният прислужник. — Ето отговора на американското телеграфно управление.

— Какво? Телеграмата не е предадена? Какво означава това? — извика Фон Хоенщайн, като едва не изгуби съзнание. Въпреки това намери сили да вземе листа, който му подаде Ернст, и прочете:

„Получателят отсъства от града“.

— Боже господи — въздъхна тежко графът, — единственият човек, който може да помогне на детето ми, да отсъства точно в този съдбоносен час!

Граф Фон Хоенщайн беше толкова изненадан от отсъствието на Роджър, че не се опита да узнае накъде бе заминал полковникът. В главата му тежеше само мисълта, че часовете отлитаха бързо и приближаваха Ирма към смъртта. Тогава той реши да изпрати телеграма до губернатора на Ню Йорк и да го помоли за помощ, като му заяви, че е готов да я заплати на всякаква цена. Той молеше да се отиде веднага в Сонора, откъдето е изпратено писмото, като парите за откупа бъдат изтеглени от банката от полковник Роджър. Също така настояваше да го уведомяват за хода на операцията по освобождаването на дъщеря му.

— Ти си доста уморен — обърна се той към Ернст. — Ще трябва да изпратя някой друг от слугите.

— Ще отида дори ако трябва да яздя цяла нощ! — каза слугата с трогателна готовност.

Няколко минути след това Ернст отново потъна в снежната виелица.

Съобщението, че младата графиня е попаднала в ръцете на бандитите, се разнесе светкавично из замъка. Слугите разтревожено коментираха страшната вест. Граф Фон Хоенщайн сновеше из великолепните помещения на замъка, съкрушен от изживяния кошмар. Той постоянно виждаше пред себе си Ирма, заобиколена от бандитите, заплашвана със смърт, докато той, нейният баща, е безсилен да ѝ помогне. Ернст все не се връщаше и графът започна да губи търпение. Заповяда да впрегнат шейната и скоро след това тя се плъзна по дебелия сняг. Но не можа да стигне далеко, защото срещна Ернст. Слугата веднага отиде при графа, който го гледаше с питащи очи.

— Този път телеграмата е предадена, ето потвърждението! Само че ще изминат още няколко дни, докато пристигне отговор от властите в Ню Йорк.

— Защо, какво е станало?

— Получи се съобщение, че има някаква повреда. Но в пощата ме увериха, че бързо ще бъде поправена, и след няколко дни ще получим желания отговор.

— Пак пречки! — въздъхна измъченият граф. — Като че ли всичко се е опълчило против мен, за да ми попречи да спася детето си. Всемогъщи Боже! Запази моята Ирма, върни ми я здрава и читава, защото няма да мога да преживея загубата ѝ!

Като се върна в замъка, графът видя посърналите лица на верните слуги, които съчувстваха на обичания от тях господар. Само няколко дни преди това неговите обитатели очакваха с живо нетърпение завръщането на младата графиня, а сега се молеха на бога да запази живота ѝ.

Само Лидия не знаеше нищо за ужасната участ, която грозеше майка ѝ. Граф Фон Хоенщайн събра всичките си сили, за да може да скрие страданията си от нищо неподозиращото дете. Сърцето му се изпълни с мъка, когато детето заговори за коледното дърво, уверено, че обичната му майка ще си дойде преди започването на коледните празници. Старият граф също се беше надявал, че Ирма ще си дойде за коледните празници, защото беше получил телеграма от Тусон, в която тя му съобщаваше за завръщането си.

А каква печална Коледа го очакваше сега!

През тази нощ графът не можа да заспи. Измъчван от мрачни предчувствия, той гледаше портретите на прадедите си, които го наблюдаваха от стените и сякаш преживяваха нещастната съдба на старата благородна фамилия Хоенщайн.

ЗАВРЪЩАНЕТО

Едно необикновено оживление цареше по улиците на спокойното друг път градче М. Въпреки суровия студ мъже с нахлупени до ушите калпаци, жени, загърнати в дебели шалове, обикаляха площада, а магазините едва побираха купувачите, надошли от близките села. Наближаваше Коледа, празникът на любовта и радостта, най-щастливият ден за децата, които очакваха с нескривано нетърпение много подаръци. Радостта от близкия празник се четеше в очите на всички.

В този ден от железопътната гара пристигна шейна. От време на време някой от минувачите спираше и поглеждаше към завитото в мантия същество, седящо на капрата, от което се виждаше само едно черно лице с големи светли очи, които гледаха приятелски хората около себе си. Но те веднага извързваха глава от него, защото им се струваше, че то идва от някакъв друг свят.

Ние обаче познаваме добре негърката Юнона, както и седящия до нея Фриц Шелер, който се забавляваше от реакцията на хората, видели негърката. И другите пътници са ни познати. Красивият строен мъж в шейната е полковникът от полицията Роджър, дошъл тук от далечния Ню Йорк. А коя е прелестната млада жена, която седи до него? На устните ѝ играе щастлива усмивка като на човек, който вижда отново родните си места.

Тази жена е Ирма, връщаща се отново тук след тригодишно отсъствие. Скоро тя ще бъде в замъка на нейните прадеди и ще прегърне своя баща. Но усмивката ѝ угасна, когато си спомни как преди три години, един ден преди Коледа, тя бе напуснала бащиния си дом с болното си дете на ръце. Сега, според желанието на капризната съдба отново един ден преди Коледа, тя се връща в обятията на любимия си баща, който отдавна ѝ беше простил!

След като се спасиха от ужасната буря, която заплашваше да потопи парахода, тя продължи пътуването си веднага щом слезе на

германска земя, за да може да пристигне колко то се може по-бързо в бащиния замък.

След малко шейната отмина и последните къщи на града и конете препуснаха по шосето. До пътниците долетя звън на църковни камбани. При тези божествени тонове очите на Ирма се изпълниха със сълзи. Тя гледаше с умиление познатите места, замръзналата река, пътя, който водеше до замъка Хоенщайн. Не искаше обаче да издаде вълнението си, мислите си пред мъжа до нея. Той също разбираше нейните чувства, затова я остави да изживее радостта от завръщането си.

Шелер беше също така развълнуван от завръщането в родината си, но трябваше да утешава Юнона, неприятно изненадана от снега — нещо, което досега не беше виждала. За разлика от друг път това дете на природата не проронваше нито дума. И въпреки топлите дрехи трепереше като лист.

— Уви, мистър Шелер — оплака се най-после тя, — това тук е ужасна страна! Това ли е отечеството на мисис? Това наистина е ужасно, аз цялата съм скована от този проклет студ!

— Е, това все още нищо не е. Напротив, времето днес е много приятно. Но внимавай, може да настане такъв студ, че докато усетиш, ще ти замръзнат краката, ушите — пошегува се той с негърката.

Скоро стигнаха границите на имението на Хоенщайн. Ирма трепереше от вълнение. Пръв видя шейната Ернст и веднага съобщи на графа. Срещата на стария граф и Ирма беше трогателна. Той я притисна до гърдите си и не я пускаше, сякаш го беше страх да не я загуби отново. Три години изминаха от деня, в който той направи грешката, че прогони детето си. Години на страдания, мъки и лишения!

Но още по-вълнуваща беше срещата на Ирма с Лидия. Майка и дъщеря се хвърлиха една към друга и дълго не можаха да отронят нито дума, само плачеха от радост, че са отново заедно.

Когато избликът на изживявания попремина, графът се приближи към полковник Роджър. Той беше разбрал за неговите чувства към Ирма, защото не само заради служебните си задължения полковникът беше рискувал живота си. А явно и Ирма го харесваше, макар да не го признаваше открито.

— Полковник Роджър — каза граф Фон Хоенщайн, — аз разбирам защо сте жертвали живота си за моята дъщеря, защо сте

направили всичко, за да облекчите нейната съдба през тези три години. Вие ще имате нейната ръка!

— Татко! — извика Ирма.

— Да, дете мое — каза със сълзи на очи графът. — Моята грешка ще бъде поправена. Зная, че ти също обичаш този достоен мъж.

Ирма отиде до Роджър, прегърна го и нежно го целуна. След това каза на Лидия:

— Отсега нататък, дете мое, това е твойтатко, нашият татко.

Лидия заскача на място от радост, след това се хвърли на врата на полковника.

Графиня Ирма фон Хоенщайн и Уилям Роджър скоро се венчаха. Сватбеното тържество беше бляскаво. На него присъства дори представител на кайзера, който от негово име обяви Роджър за граф като възнаграждение за заслугите, които той имаше към старата благородническа фамилия Хоенщайн.

След около година Ирма роди момченце, което нарекоха Вилхелм Уилям Роджър.

Най-интересното обаче беше, че Фриц Шелер се сближи с Юнона дотолкова, че най-накрая се ожени за нея и всички заживяха щастливо в замъка Хоенщайн.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.